Dragan Hazler

Nota bene!

Dragan Hazler (Karlo Hasler)

Članci preuzeti s portala dragovoljac.com (2010. – 2017.)

i hazud.hr (2014. – 2017.)

Andrija Jamometić 1. dio

UZ 520. OBLJETNICU TRAGIČNE SMRTI 1484. - 2004. Svrha ove rasprave je objaviti hrvatskoj javnosti dio dokumentarne i druge građe o hrvatskome intelektualcu, nadbiskupu od Krajine Andriji Jamometiću radi pokretanja zahtjeva za njegovu rehabilitaciju.

Iako nisam teolog, nego farmeceut i biokemičar ovo pitanje me zaokuplja od 1967. godine naovamo, kad mi je Prof. Dr. Max Burchkardt, kustos za ostavštinu starijih autora u Baselskoj sveučilišnoj biblioteci skrenuo pozornost na pohranjena djela od desetak istaknutih Hrvata iz 15. i 16. stoljeća, među kojima mi je posebice skrenuo pažnju na Andriju Jamometića, kojim se je s puno istraživačkog zanosa bavio njegov otac Jakob Burckhardt i napravio disertaciju pod naslovom: "Erzbishof Andreas von Krain und der letzte Konzilsversuch in Basel, Basel 1852"

Obzirom na svrhu rasprave iznosit ću u njoj raspoložive i manje poznate podatke o odnosima Andrije Jamometića s papom Sikstom IV. onakove, kakovi oni jesu bez ikakovog zaobilaženja povijesne istine i bez ikakvog uljepšavanja ili drugčije. Podatci u prvom dijelu rasprave svode se uglavnom na teološka, crkvenohijerarhijska i koncilska pitanja, a u nastavcima će se dati punija i jasnija sliku intelektualne i znanstvene veličine Andrije Jamometića. Naime, osim što se sigurno znade, da je Jamometić osnovao jedan od prvih europskih znanstvenih instituta u Udinama, da je govorio nekoliko jezika i da je bio vrstan diplomat međunarodnih razina, predpostavlja se da je također bio jedan od pokretača Akademije u Firenzi. U prilog tome govori prijeteljstvo i suradnja Jamometića s velikaškom obitelji Medići, koji su već 1456. osnovali Akademiju u Firenzi jednu od prvih u Europi, nakon što je car Justinijan još 529. godine ukinuo sve akademije Platonovog oblika.

Sve drugo sa znanstvenog polja Andrije Jamometića, ako nije uništeno, prekriveno je netaknutim slojem povijesne prašine, pod koju treba zaviriti istraživačkom lupom. Da bi se tome projektu moglo nesmetano i slobodno pristupiti, prvi korak bi trebao biti rehabilitacija Andrije Jamometića od inkvizicijske kazne, koja je zaista bila najstroža: osuda na doživotni zatvor uz svakodnevno smanjivanje kruha i vode. Suprot tome,

brojni povijesni podatci o njemu i njegovom djelovanju, napose na brizi za čast i čistoću Kristove baštine ukazuju na njegovu nevinost. Zato ga treba službeno rehabilitirati i tek rehabilitirani Andrija Jamometić može postati predmetom sveopćih istraživanja na korist kulturne historiografije Hrvatske i Europe. Rasprave, koje slijede u ovom dijelu i u nastavcima mogu poslužiti kao prilozi zahtjevu za službenu rehabilitaciju Andrije Jamometića, hrvatskog nadbiskupa, istaknutog diplomata i pokretača znanstvenog djelovanja europskih razmjera.

Proširit ću ovaj uvod mojim odgovorom na pismo prof. povijesti MLADENU MORIĆU iz Šibenika, koji me je zamolio za povijesne podatke o Hrvatu, anti-papi umorenom u Baselu. Pismo je u neku ruku sažetak životne sudbine Andrije Jamometića i njegovog naroda pa ga dajem ovdje u cjelosti.

Štovani! Zahvaljujem na Vašem pismu od 15. lipnja o.g. s vrlo zanimljivim pitanjem o anti-papi, za kojeg Vam rekoše da je bio Hrvat, a umoren u Baselu - Švicarska.

Vaše pitanje je na svom mjestu osim ovoga "anti-papa", koje se može, a ne mora takvim tretirati jer se dotični Hrvat imenom Andrija Jamometić nije nigdje sam tako predstavljao, a ni drugi, koji su se obilno njime bavili nisu Jamometića nigdje (bar koliko je meni poznato) nazivali anti-papom. Baselski anti-papa je bio Felix V, inače princ od Savoye.

Na Vaše pitanje odgovorit ću Vam u najkraćem obliku i ujedno preporučiti da se kao hrvatski profesor povijesti pozabavite povijesnim studijem HRVATA U BASELU s posebnim osvrtom na Andriju Jamometića. To bi bila izvrsna građa za neiscrpni broj diplomskih, magistarskih i doktorskih radnja.

Može se dakako iz čitavog komleksa izdvojiti nadbiskupa od Krajine Andriju Jamometića i baviti se samo njime. I to za sebe je neiscrpna povijesna tema vrlo zanimljiva za iskusnog povjesničara da na zreo način predstavi Hrvatima jednog zatajenog hrvatskog intelektualca ili jednako tako zanimljiva tema za mlađeg povjesničara, koji bi na Andriji Jamometiću mogao napraviti magisterij ili (i) doktorat.

Rekoh već naprijed da bi se trebalo pozabaviti povijesnim studijem HRVATA U BASELU i među njima s nadbiskupom od Krajine Andrijom Jamometićem. U ovom gradu djelovalo ih je nekoliko, a isto tako navraćalo je ovamo dosta stranaca, koji su se bavili pojedinim od Hrvata u Baselu, a u zadnje vrijeme počeli su se i Hrvati baviti s HRVATIMA U BASELU, ali NITKO od njih ne s Anrijom Jamometićem.

Naime, B. Duda je napario pred četrdesetak godina doktorat na Ivanu Stojkoviću; dominikanac Petar Radelja iz Dubrovnika je 1998. obranio magisterij na Ivanu Stojkoviću, a Krešimir Čvrljak iz Skradina je napravio (ne znam je li već obranio) doktorat na Pavlu Skaliću, etc. Od naših ljudi Jamometića je ozbiljnije dirnuo (ako je to ozbiljnije?!) samo jedan student teologije, prezimenom Soldo u Freiburgu u svojoj diplomskoj radnji. Malo više sreće imao je Matija Vlačić Ilirik, kojeg je podobro, ali ni izadaleka podpuno obradio sveuč. profesor Mijo Mirković (Mate Balota). Dakako, u kraćim osvrtima, ponegdje stručnije, a ponegdje amaterskije pisali su o Hrvatima u Švicarskoj, uključujući i Basel brojni Hrvati, primjerice (abecedno): Vladimir Bazala, Milivoj Barbarić, Zvonimir Čičić, Krešimir Čvrljak, Žarko Dolinar, Bonaventura Duda, Dragan Hazler, Nada Klaić, Vjekoslav Klaić, Juraj Kolarić, Mijo Mirković, Željko Puratić, Franjo Šanjek... i (da ne nabrajam dalje) skoro svi hrvatski povjesničari te neki književnici i pjesnici (Vlado Franjević, Ilija Šikić. Zlatko Tomičić...) su se osvrtali na Hrvate u Švicarskoj od Svetog Jeronima do današnjih dana.

Najmanje je od strane hrvatskih autora pisano o Andriji Jamometiću. Vrijedan je stručni rad Nade Klaić, Franje Šanjeka i dominikanca Ivice Tomljenovića. O njemu su pisali već spomenuti povijesni nestručnjaci, među koje spadam i ja osobno. Naime, ja nisam povjesničar, kako me mnogi smatraju jer se javljam u hrvatskim medijima s povijesnim prilozima, nego sam po struci dipl. farmaceut i biokemičar s četvrt stoljeća rada u znanstveno-istraživačkoj farmaciji, a s povijesnim temama se bavim jer se njima ne će baviti povjesničari u Hrvatskoj, a ovdje ih i nema.

Čovjek, koji Vas zanima kao "anti-papa" umoren u Baselu je inače vrlo istaknuti hrvatski intelektualac bio je Andrija Jamometć, ali se nije nikada i nigdje predstavljao protupapom. Rođen u Ninu oko 1415. godine, a

umro mučeničkom smrću u Baselu - noću 12/13. studenoga 1484. godine. Neki autori, primjerice, Prof. Franjo Šanjek i dominikanac Ivica Tomljenović drže da je rođen 1420/30. u što je teško vjerovati pa začuđuje da tako pišu ovi vrlo solidni autori. Naime, Jamometić je suvremenik pape Sixta IV. rođenoga 1414. godine, papom postaje 1471. i umire 1484. i dobar je prijatelj s njim još iz studentskih dana u Padovi i nadalje sve do 1481. godine. Tada je između njih dvojice došlo do sukoba, vjerojatno osobne naravi, ali je Jamometić istupio protiv Sixta javno, što je ovog iritiralo i kao jači strapao je našeg Andriju u zatvor, u Anđeosku tvrđavu. Iz zatvora je izašao na intervenciju njemačkog cara Friedricha III i uputio se u Basel, gdje je na Dan Bezgrješnog začeća BDM, dakle 25. ožujka 1482. svečano i službeno otvorio protupapinski Koncil u Baselu. Dakako na početku je imao mnogo pristalica u antipapinski nastrojenom višem kleru i u Baselskom gradskom vijeću, donekle i u redovima profesora Baselskog univerziteta. Taj smjer je ubrzo snagom papinske diplomacije, prijetnjom interdiktom i odgovarajućih služba narušen i prekinut, a nadbiskup Andrija Jamometić kindapiran, bačen u baselski zatvor "Unter Schwiebogen" i inkvizicijski osuđen "na što dulji život u patnji uz dnevno dobivanje komadić kruha i čašu vode". Uz takove mučeničke uvjete sa slomljenom ključnom kosti, kad su ga inkvizicijski stražari bacili u podromski zatvor, Andrija Jamometić je umro ili je navodno bio umoren već rečene noći 12. studenoga 1484.

Njegov glavni inkvizitor papa Sixto IV bio je u kolovozu mrtav, a vladao je već novi papa Inocent II. Ovaj nije vjerovao u smrt Andrije Jamometića pa ga je dao sasjeći, staviti u bačvu, zaliti smolom i baciti u rijeku Rajnu. To je obavljeno tek početkom 1485.

Tako je završio svoj život istaknuti hrvatski intelektualac, koji je uz ostalo poznat kao izvrsni diplomat u službi Rimske kurije na dvoru njemačkog cara Friedricha III. Prije toga bio je zadužen za bogoslovsku mladež na Padovskom sveučilištu kao odgojitelj, profesor? ili general? dominikanskog reda. Poznato je njegovo prijateljevanje s fiorentinskim velikašima Medici, iz kojeg gnijezda je najvjerojatnije i potaknut protupapinski koncil, a Basel je izabran, da bi Jamometićev KONCIL bio

zapravo obnovljeni produžetak (navodno do danas nezavršenog) Baselskog koncila, kojeg je organizirao i službeno - svečano otvorio 23. srpnja 1431. hrvatski nadbiskup iz Dubrovnika Ivan Stojković.

Znade se sigurno da je Andrija Jamometić utemeljitelj i voditelj jednog znanstvenog instituta u Udinama. Ne znam kako bi najispravnije naslovio taj znanstveni filološki institut, koji se je bavio europskim jezicima, dakako u prvom redu za teološke i diplomatske svrhe.

Primjećujete u ovom osvrtu dosta upitnika i izražavanje u smislu "navodno". To je zato jer su protivnici Andrije Jamometića poznatijeg na Zapadu kao Andreas Zamometic i drugim imenima, koja ovdje ne ću nabrajati (ima ih petnaestak) napravili povijesnu zbrku o tom čovjeku. Prijatelji i oni za koje je radio dižu ga do zvijezda, a protivnici u svom stilu ga prikazuju u njima svojstvenom negativnom smislu ili još gore u zbrkanom smislu. Tako primjerice, ističu ga mjestimice kao najboljeg poznavatelja latinskog i ostalih europskih jezika, uključujući slavenske jezike, a na drugom mjestu, gdje drugčije pišu o njemu navode, kako je bio vrlo slab "u svome primitivnom latinskome", čime zapravo bacaju lošu sliku na inače vrlo kvalitetno Padovsko sveučilište, na kojem je naš Andrija ne samo studirao, nego je i obnašao visoke uloge. Evo još samo jedan kontradiktorni primjer. Naime spominje ga se kao izvrsnog diplomatu, a kakav bi to odličnik mogao biti s "primitivnim latinskim jezikom", etc.

Protestantska crkva pripisuje Jamometiću izvjesno pretečanstvo Lutherovoj reformaciji , što on po svojim anti-sixtovskim nastupima samo donekle i jest jer i Lutherov protestantizam nije bio tada ništa drugo, nego protest protiv raznih papinskih nastranosti (indulgencija, nepotizam, simonija, idolopoklonstvo ...).

Međutim, ne bi se moglo Jamometića u pravom smislu svrstavati u pretečanstvo Martinu Lutheru, Calvinu, Zwingli-u, Vrgariću, Flatiusu ... jer je Jamometić do krajnosti isticao svoju vjernost Kristu kroz čistoću Svete crkve katoličke. Jamometić je protiv svih izopačenosti u Rimskoj kuriji, koje su izopačenosti vezane uz osobu pape Sixta IV, u što ja ne ću

ovdje ulaziti, nego to prepuštam povjesničarima i sačuvanim dokumentima.

Jamometić je sljedbenik koncilijarizma, kojeg je uveo Ivan Stojković na službeno priznatom Baselskom koncilu od 1431 ... Neki teolozi ga smatraju NI DANAS nezaključenim. No, to nije za pismo, nego za duge teološke i juristička rasprave.

Također nisu za ovo pismo rasprave u detalje o Andriji Jamometiću. Tek da spomenem, da je o Jamometiću napravljeno na Zapadu oko 18-20 disertacija, a raznim raspravama ove ili one naravi, u kojima je on središnja ili doticana ličnost teško je reći i približan broj. Lik pobijeđenog Jamometića (Zamometica) naslikao je Botticelli u Sixtinskoj kapeli za sva vremena, a navodno postoji i jedna njegova slika u Udinama.

Kod nas u Hrvatskoj je Jamometić donedavno bio 100 postotni tabu. Tako Joseph Schlecht (napravio je disetraciju u središtu koje je Andreas Zamometic) je pitao Luku Jelića o Jamometiću, a ovaj mu je odgovorio u smislu, da takav nije postojao u Hrvatskoj.

Mi, Hrvati u Baselu smo dali skromni prilog za odkrivanje zavjese s Jamometića i upoznavanje hrvatske i europske javnosti s tim našim zatajenim velikanom. Ne kažem da smo mi to PRVI učinili, ali smo bili "najglasniji". Krleža spominje Andriju Jamometića u ZASTAVAMA (knjiga II, negdje oko 180 stranice) u svezi Hrvatskog studentskog kluba u Budim Pešti još iz vremena Austrougarske države. Dakle, ne pripisujemo si mi odkriće Andrije Jamometića, ali si pripisujemo najveći publicitet o Jamometiću s hrvatske strane. Održali smo o Andriji Jamometiću međunarodni simpozij, za kojega ne tvrdim da je bio na nekom vrlo visokom znanstvenom stupnju, ali je prezentirao ANDRIJU JAMOMETIĆA u pravoj slici i prilici sa sudbinom kakova često prati čuvene Hrvate.

Hrvatska akademija u Baselu je djelovala nekoliko godina pod naslovom ANDRIJE JAMOMETIĆA, što ukazuje da smo i na taj način upoznavali svijet s našim velikanom uma, pera i djela. Hrvatska (staro-)katolička crkva ga je proglasila mučenikom.

Pisali smo dominikancima u Hrvatsku, da zatraže kod sadašnjeg pape rehabilitaciju Jamometića. Odgovor nismo dobili i ne znam jesu li braća dominikanci nešto poduzeli.

Kao nepovjesničar (naprijed sam se zvanjem i strukom predstavio) zamjeram više hrvatskim povjesničarima i književnicima radi pasivnosti prema Andriji Jamometiću, nego teolozima. Teolozi su sluge Vatikana s vrlo ograničenim suverenitetom i jasno je da im nije lako ploviti "uzvodno Tiberom", ali me smeta "povijesni drijemež" naših povjesničara, koji zanemaruju istaknute hrvatske povijesne osobe kao što je bio Andrija Jamometić. Slični su i književnici. Naši teolozi su uvijek bili nečim ograničeni i sputavani. Primjerice, rabili su jer su tako morali BIBLIJU na latinskome jeziku. Zato i nismo imali sve do vremena iza II. vatikanskog koncila BIBLIJU na hrvatskome jeziku. Katančićev i drugi prijevodi biblije na hrvatski ostali su u neobjavljenim rukopisima.

Ta ograničenost je išla tako daleko da je našim teolozima trebao prevesti Vuk Stefanović Karadžić i Đuro Daničić BIBLIJU za svakodnevnu upotrebu, a za ovu suvremenu je možda jedan od najzaslužnijih komunist Jure Kaštelan kao suinicijator podhvata i u drugim ulogama.

Ovo nije predmet pisma, a primjerice sam nastupio samo zato, da prikažem, kako je našim teolozima teško ili čak nemoguće nastupiti u smislu rehabilitacije i štovanja Andrije Jamometića. "Trasu" bi trebali postaviti povjesničari i na nju povesti teologe.

Dakle, to što ne mogu teolozi, odnosno braća dominikanci trebali bi učiniti hrvatski povjesničari i književnici sa svojevrsnom rehabilitacijom Andrije Jamometića kao što je komunist MIJO MIRKOVIĆ učinio znanstveno s Matijom Vlačićem Ilirikom.

Polazeći od iznešenoga u ovom pismu, što su jedva natuknice o Jamometiću, predlažem Vam kolega Moriću, da se primite jedne disertacije o Andriji Jamometiću kao što Krešo Čvrljak radi o PAVLU SKALIĆU - Hrvatu, koji je prvi u povijesti ljudske kulture upotrijebio naziv ENCIKLOPEDIJA za zbirno djelo svih znanja i uveo index u knjige.

Ja ću Vam osobno i ispred Akademije dati nešto građe od Jamometića, nešto ću Vam posuditi, a na neke izvore ću Vam skrenuti pozornost pa se trudite, da si sam pribavite ono što trebate. Uostalom, pronalaženje i pribavljanje građe je posao, koji je sastavni dio disertacije.

Naprijed sam naslovno spomenuo HRVATE U BASELU. Povijesno gledano, mi smo u ovom gradu nazočni i od ILIRO-HRVATA Svetog Jeronima (kroz njegova djela ovdje sačuvana) preko najistaknutijeg IVANA STOJKOVIĆA i zatim ih slijede (primjerice): Andrija Jamometić, Petar Pavao Vrgarić, Ignatius Kotoranin, Pavao Skalić, Matija Vlačić, Juraj Drašković, Andrija Dudić ..., Rudolf Steiner i hrvatski studenti kroz sva stoljeća do danas. Dakako, tu valja dodati i današnje Hrvatske stručnjake svih struka i znanstvenike, koji djeluju u ovom gradu.

Nažalost, svi smo nekako slabiji na peru, nego na djelu, što vrijedi za Hrvate u Baselu i u cijeloj Švicarskoj. Tako, primjerice ŠVICARSKA je jedina zemlja u svijetu, gdje su kroz svoje znanstvene domete dvojica Hrvata dobili Nobelove nagrade. Pored Nobelovaca ovdje ima na svim poljima Hrvata, koji su se djelima popeli na najviše stručne i znanstvene razine. O tome bi trebalo pisati radi UZORA za druge Hrvate u DOMOVINI, a ne radi nekakvih samohvalnih kultova.

Spomenuste u Vašem pismu i tzv. "Hercegovački slučaj" u svezi sukoba franjevaca i dijecezanskog svećenstva. Žalosna je to i zabrinjavajuća pojava svojstvena Hrvatima u svima strukturama. Mi Hrvati nemamo većeg neprijatelja u ničemu, nego smo to mi sami sebi u svačemu. Ako dođe do nekog sukoba, što je skoro normalno, onda razuman svijet (narod) traži kompromisan put, pomirenje i zajedništvo određenih interesa, a mi Hrvati upravo obratno: SPORIMO SE DO SAMOUNIŠTENJA. Ne branimo se, gdje bi nam zajedništvo u obrani trebalo. Udružuje nas samo najveće zlo kao što smo imali u novijoj povijesti 1941. i 1991. Za 1941. smo ne samo dozvolili da nam je staljinisti obezvrijeđuju i kaljaju, nego to činimo mi sami od 1941. do danas. Reprizu "1941." doživljavamo i za 1991. To je zato jer nismo svoji na svome i svoji u sebi. Mi smo sami sebi postali tuđini, a tuđini s drugim genima postaju

nam nametnuta braća i prijatelji. Tako nešto do te mjere kao u Hrvatskoj nema nigdje.

Nama se u Hercegovini uskraćuje sve pa i pravo na Gospu Međugorsku. Gospa se može prikazati u Fatimi, u Lourdesu ..., ali u HRVATSKOJ NE! Hrvate se svodi na razinu bespravne marve s predviđenim jarmovima na šiju i s brnjicama na usta.

Drugima se daju u Hrvatskoj veća prava nego matičnom narodu Hrvatima i na to nas se privikava. Škopi nas se u mozak, u srce i u dušu pa nikakvo čudo da taj narod odlazi u tuđinu i napušta svoju najljepšu i na svoj način potencijalno bogatu domovinu.

Danonoćno razmišljam, što bi se moglo učiniti za spas, za dobro i za perspektivu toga naroda, kojemu pripadam. U tim mislima i djelima doživljavam uglavnom razočaranja.

Strankaško-politički smo krajnje nezreli. Stranke su u Hrvatskoj mediji za svađalaštvo i međusobnu mržnju, umjesto za natjecanje koja će bolje služiti boljitku svih ljudi, solidnom blagostanju kroz rad, sigurnost, mir, slogu, hrvatotvorstvo i državotvorstvo.

Prešao sam okvire odgovora na pismo pa prije završetka evo još samo jedno pojašnjenje. Ja živim uglavnom u Hrvatskoj. Ovdje sam poslovno radi obveza, koje imam kroz ulogu u Hrvatskoj akademiji za dijasporu. Ako Vas nešto iz ove rasprave posvećene Andriji Jamometiću potakne na pismo, pišite ga na DH, Braće Radića 17 - 47240 Slunj jer ja sam već drugi tjedan tamo. Uz izraze štovanja i srdačan pozdrav, preporučam se za dobru suradnju!

Andrija Jamometić 2. dio

Dominikanac, znanstvenik i diplomat Andrija Jamometić je značajno, ali zanemareno ime hrvatske kulturne povijesti 15. stoljeća. Za razliku od zapadnoeuropske opće i crkvene povijesti, koja mu daje dosta zapaženo mjesto, hrvatska javnost jedva znade za njega.

Uz brojne znanstvene i stručne radove publicirane pretežno na njemačkom i talijanskom govornom području, kako ranije tako i u novije vrijeme, izrađene su na osobi i djelima Andrije Jamometića brojne disertacije - primjerice od ovih autora: Jakob Burckhardt, Joseph Schlecht, Alfred Stöcklin, Renè Weiss-Müller ... Disertacije o Andriji Jamometiću – Zamometiću od navedenih autora posjeduje pisatelj ove rasprave, a prema priopćenju Prof. Dr. Maxa Burckhardta, umirovljenog voditelja Sveučilišne biblioteke u Baselu i prema katalogizaciji u vodećim knjižnicama, postoji 18 doktorskih disertacija, oveći broj knjiga i preko stotinu publiciranih rasprava o Andriji Jamometiću, njegoj službi Rimskoj kuriji, o znanstveniku i diplomatu te napose o njegovom koncilskom podhvatu, 25. ožujka 1482. u Baselu. Ranorenesansni slikar Sandro Botticelli (1445-1510) je ovjekovječio slikom na zidu Sixtinske palače Andriju Jamometica kao kažnjenog buntovnika. Dominikanci u Udinama štovali su do početka 20. stoljeća velikom zidnom slikom Andriju Jamometića iz zahvalnosti, što je on u tom gradu osnovao znanstveni institut za jezikoslovlje.

Naime, općenito se može reći, da katolička Hrvatska ima strože ili drugčije stavove prema svojim ljudima iz reformacijskih krugova i stramputičarima ove ili one vrste u vremenu svoga života, nego drugi narodi. Primjerice, Slovenija visoko štuje reformatora Primoža Trubara, Česi imaju nacionalni kult prema Janu Husu, Švicarci s ponosom uče, pišu i govore o svojim reformatorima Johannu Calvinu i Ulrichu Zwingliu, Nijemcima pak Martin Luther predstavlja povijesnu osobu visokog značaja, sva Europa i Svijet još i danas uči od Erasma Rotterdamskoga, a mi Hrvati se ponašamo maćehinski prema svojim ljudima iz kruga europskih reformatora. Primjer takvog hrvatskog odnosa prema svome čovjeku – preteči europske reformacije jest upravo naše maćehinstvo

prema Andriji Jamometiću. Za njega se u Hrvatskoj jedva znade, a poznato je čak, da je povjesničar Luka Jelić zanijekao postojanje prezimena Jamometić – Zamometić na hrvatskom prostoru. Naime, njemački povjesničar Joseph Schlecht, u želji da pobliže upozna zavičajnost i rodoslovlje nadbiskupa od Krajine – Andrije Jamometića – Zamometića obratio se pismenim pitanjem na hrvatskog povjesničara Luku Jelića, a ovaj mu odgovara, da se to prezime ne može dokazati među južnoslavenskim prezimenima (Dr. Joseph Schlecht, Andrea Zamometić ... Erlangung der Doktorwürde, Paderborn, 1894, s. 4). U Italiji i drugdje zatražene su u novije vrijeme rehabilitacije za osobe smaknute inkvizicijom poput Giordana Bruna i drugih, a u Hrvatskoj, u nijednoj njenoj nadležnosti i struci ne pada nikome niti na um, da zatraži rahabilitaciju Andrije Jamometića, Markantona de Dominisa, Balde Lupetine i drugih, koje je pogodila teška kazna ili ih je progutao plamen inkvizicije. Nas se uči samo poslušnima biti i opraštati drugima, a nama ne oprašta nitko pa niti mi sami ne opraštamo svojim izgrednicima, iako su uz neke od njih vezana velika djela. Čudan smo narod mi Hrvati.

U Hrvatskoj se o Jamometiću malo piše. Nema mu ni spomena u ediciji Pet stoljeća hrvatske književnosti niti u nekim leksikonima; Vladimir Bazala ga ne navodi u Pregledu hrvatske znanstvene baštine. Sušta je rijetkost da se o njemu nešto objavi ili čuje. Začudo, u jednoj seriji uz Jana Česmičkoga prikazala ga je zagrebačka TV, ali nažalost u bitnim sadržajima posve netočno s natruhama nemorala, iako je Jamometić bio čak zadrti moralist. Inače ga se može naći u album knjizi Znameniti i zaslužni Hrvati od 925-1925, u Općoj enciklopediji LZ, spominje ga Miroslav Krleža u Zastavama (knjiga II.), objavljeno je par radova o njemu, od kojih spomenimo neke autore i djela: Nadu Klaić, O podrijetu hrvatskog dominikanca Andrije Jamometića (142/30-1484) znamenitog borca za reformu, CCP, XI. (1987) 19, str. 1-8; Franju Šanjeka u Pregledu religiozne povijesti Hrvata (7.-20. st.) pod naslovom Kršćanstvo na hrvatskom prostoru, KS, Zagreb 1996. i Ivana Tomljenovića, uz 500. obljetnicu smrti Andrije Jamometića, Croatica christiana periodica, VIII (1984) 14, str. 203-211. Može se reći, da je time u Hrvatskoj dotknuta gotovo sva njegova bibliografija.

Valja još spomenuti da su baselski Hrvati okupljeni u Ogranku Matice hrvatske i u Hrvatskoj akademiji za dijasporu posvetili Andriji Jamometiću 1984. jednodnevni simpozij u povodu 500. obljetnice njegove smrti u baselskom zatvoru "Unter Schwiebogen". Radovi su pohranjeni u Arhivu HA/D u Baselu.

Šira javnost u Hrvatskoj jedva znade ili uopće ne zna za Andriju Jamometića, a premalo znade i o drugima hrvatskim velikanima, koji su reformatorski djelovali u zapadnoj Europi. Iznimke, odnosno više su poznati u Hrvatskoj samo Matija Vlačić Ilirik i Markanton de Dominis.

Andrija Jamometić – potomak plemena Jamometa

Andrija Jamometić potječe iz starog hrvatskog plemena Jamometa ili Jamometića, jednog od 12 hrvatskih plemena, čiji su zastupnici podpisali 1102. ugovore o uniji Hrvata i Mađara poznate pod nazivom *Pacta conventa*. Pleme Jamometa živjelo je u starini u okružju Nina protegnuto u unutrašnjost Hrvatske, u Pounje i Krbavu.

U Europi je poznat kao Andreas Zamometić (Andrija Jamometić), kao Erzbischof von Krayn ili Erzbischof von Krain - nadbiskup od Krajine. Rođen je u Ninu oko 1420. ili nešto ranije. Tu i u Zadru je stekao osnovno obrazovanje i uputio se u Padovu, gdje nakon studija bogoslovije postaje dominikanac. Svoja temeljna znanja obogatio je daljnjim studijem filozofije i prava te postaje polivalentni učenjak. Djeluje na pedagoškom polju u odgoju bogoslovne mladeži, zatim mu je povjereno osnivanje i vođenje znanstvenog instituta za europske jezike u Udinama. Pokazao se je vrlo uspješnim na diplomatskom polju napose u odnosima Njemačkog dvora i Rimske kurije. Studijski je suvremenik i prijatelj franjevca Francesca della Rovere, budućeg rimskog pape od 9.VIII.1471. do 12.VIII.1484. godine, s kojim je izvrsno surađivao, da bi oko 5 godina prije smrti obadvojica postali međusobno najveći protivnici, čemu će biti posvećena glavnina ove rasprave. Dokumentarne priloge za raspravu preveli su s latinskog i njemačkog Dragan Hazler, Šime Jurić i Željko Puratić. Da bi prijevodi ostali što vjerniji svojim izvornicima nisu stilski uglađeni, nego su pretežno doslovni.

O Andriji Jamometiću prema Schlechtu i drugim povjesničarima

Njemački povjesničar Joseph Schlecht piše u uvodu svoje doktorske disertacije, u Paderbornu 1894. da je Andrea Zamometić - Andrija Jamometić za povjesničare završetka petnaestog stoljeća bio vrlo teško objašnjiva pojava. Nastupilo je vrijeme, kada je diplomatska Europa pratila njegove podhvate sa strahopoštujućom napetošću, pri čemu su jedni govorili o njemu u znaku smionih nada, a drugi sa strahom i užasom. U proljeću 1482. u papinskim odajama, na dvoru u Grazu, u kabinetima Firenze i Milana, u vjećnicama švicarskih kantona i u njemačkom slobodnom gradu Baselu, nije bilo nijedno ime toliko spominjano poput Jamometićevog. S vremenom je ime Andrije Jamometića – Zamometića ne samo manje spominjano, nego i njegova ličnost lebdi u sjeni prošlosti, u mnogočemu nesigurna, prekrivena koprenom i pomućena zbrkom o porijeklu kao i o tragičnom završetku.

Kad je švicarski povjesničar Jakob Burckhardt polovicom 19. stoljeća dao sliku njegova karaktera i ideja popratio je svoje djelo "Erzbishof Andreas von Krain und der letzte Konzilsversuch in Basel, Basel 1852" s pripomenom, da je njegova zamisao u ovom činu predati javnosti istraživački nalaz, kojeg će se sustavnim ili slučajnim arhivskim odkrićem možda moći predstaviti u znatno drugčijem obliku od ovoga. Tako je mislio i Daniel Farlati. Ono što je on napisao o Jamometiću u IV. svesku svoga velikog djela "Illyricum Sacrum" prenio je doslovce njegov nastavljač Jacobo Coleti u svome VII. svesku.

Burckhardtovi prikazi se temelje na bogatoj izvornoj građi, koju je s izrazitom marljivošću skupljao stari povjesničar J. H. Hottinger i glosirao ju prema ukusu svoga stoljeća publiciranu pod naslovom: "Historia eclesiastica novi testamenti, Seculum XV. seu pars IV. (Tiguri 1657), p. 347-604." pa će radi toga svi kasniji opisi i ovaj, što slijedi ostati pod utjecajem tada utvrđenoga.

Alfred von Reumont, koji je svojim duhovitim načinom dopisao k Burckhardtovom djelu razne zanimljive podatke u "Archivio storico italiano, nuov. ser. – Firenze 1855" nije tajio, da "...o nadbiskupu od Krajine, osobi i sudbini još nije izrečena puna jasnoća.

Sve što Johanes von Müller (Schweizer Geschichte V.), Ranke (Die römischen päpste in der letzten vier Jahrhund. – Leipzig 1868), Droysen, Frantz, Mauerbrecher, Von Betzold i drugi autori u svojim povijesnim djelima kao i noviji Bachmann u „Deutsche Reichsgeschichte im Zeitalter Fridrichs III. und Max' I – Leipzig 1894 – temelji se na predhodno napisanome od Hottingera.

I sama osuda Jamometićevog djelovanja koleba se prema mjerilu shvaćanja, s kojim se prosuđuje njegov podhvat: jednima se on pojavljuje kao preteča Matije Vlačića Ilirika – kao predhodnik reformacije, svjedok za djelo Martina Luthera; drugima, uključujući i Rainaldi-a (Catalogus testium veritatis) je on sumanuti buntovnik, koji iz povrijeđene taštine i častohleplja pokušava zlodjelom rascijepiti jedinstvo Crkve, ali si je razbio glavu na Petrovoj stijeni. Tek Rankeovo i Burckhardtovo istraživanje probilo je put drugom mišljenju, koje poimlje Jamometića u svijetlu onovremene politike pa njegove ideje razjašnjavaju u međusobnom hrvanju sila u namjerama Italije i Njemačke.

U 19. stoljeću su zahvaljujući Ioannu Chmelu (Monumenta Habsburgica... Kaiserliche Akademie der Wissenschaften zu Wien – 1854-1858), Melchiori-u (Le storie de suoi tempi dal 1475-1510 – Roma 1883), Valentinelli-u (Regesta documentarum Germaniae historiam illustrantium, München, 1866), Buseru (Die Beziehungen der Medicier zu Frankreich während der Jahre 1434-1494 und ihrem Zusammenhänge mit den allgemeinen Verhältnissen Italiens, Leipzig 1879) i brojnim franjevcima, napose Quaracchiu i Pastoru otvoreni su novi izvori, koji u dosadašnjim opisima ispunjavaju postojeće praznine ili najavljuju put daljnjeg istraživanja, koje traje i u novije doba, primjerice disertacije Alfreda Stöcklina i Renè Weiss-Müller, koje se polovicom XX. stoljeća i nadalje, u Baselu bave koncilskim podhvatom i reformatorstvom Andrije Jamometića.

Već sama narav pitanja postavlja zamisao bližom, da je napose pogodno za novo i šire rasjetljavanje osobe Andrije Jamometića, uvid u papinske pismohrane i brevijare. Upravo na taj posao dao se je svojski Joseph Schlecht i pregledao sve registre bula Sixta IV. skupljene u 145 svezaka

(Arch. Romanorum pontif. regesta...), također i sačuvane sveske brevijara toga pape. Također se je poslužio i knjigovodstvenim djelovodnicima apostolske komore: ulaz i izlaz, platne naloge, obveznice i razno te tako uvidom u tu građu utvrdio ime Andrije Jamometića „Navjestitelja svetog sabora u Baselu“, što je za sva daljnja istraživanja od prvorazrednog značaja. Naime, već je naprijed spomenuto da je ime i porijeklo Andrije Jamometića bilo nejasno i zbrkano. Nejasnoća je pratila i naziv episcopus Craynensis ili Erzbischof von Krayn bzw. Erzbischof von Krain što znači nadbiskup od Krajine (njem. Grenzland), a takvih u Hrvatskoj ima više i nijedna se ne može pripisati Andriji Jamometiću.

Stariji izvori ga nazivaju nejasno Andreas Craynensis prema njegovoj biskupiji ili također samo Kardinal von san Sisto (J.H. Hottinger i G. Cave), uvažavajući tako njegovo osobno predstavljanje. O ovome i okolnostima slijedi osvrt kasnije.

Jacobo Coleti bio je prvi, koji ga je s njegovim prezimenom, prema priopćenju iz Vatikanskog arhiva uveo u literaturu, ali pogrješno – Andreas Zuccomakehius. Naravno, to je zvučilo dosta barbarski pa je kasnije u prijevodu na latinski i talijanski nadbiskup dobio prezime Z u c c a l m a g l i o i kao takav se je stalno provlačio kroz povijesnu literaturu.

Samo su A. von Reumont i Stanoik sumnjali u ispravnost ovog prezimena. Da je sumnja bila na mjestu poučavaju i spisi Vatikanskog arhiva. Oni su tek u nekim prilikama nazivali nadbiskupa pravim imenom i prezimenom, ali dovoljno često, da bi ga ispravnoga predali dolazećim pokoljenjima.

Kad je Sixto IV. dne 5. siječnja 1476. imenovao nadbiskupom našeg koncilskog junaka, oslovio je bulu na „dragog sina Andeas-a Zamometichi“. Komorni tajnik je tekođer u knjigu obveznica pisao: „Dana 7. veljače 1476. obvezao se je pod prisegom časni otac, gospodin Andreas Zamomethichi electus Craniensis na plaćanje 10 komornih zlatnih guldena Apostolskoj komori radi njegovog ustoličenja na spomenutu nadbiskupiju“. U knjizi provizije, koja je vođena u duplikatu, moralo je prezime već pretrpjeti manje izmjene: „Dne 10. siječnja je Sixto IV. na izvještaj kardinala od Santa Maria in Porticu die ecclesis

Craynensis, dodijelio poštovanje dostojnom ocu, gospodinu Andreas-u Zimometichi – doslovno latinski: „Eodem die in concistorio ad relationem rmi dni, sancte Marie in Porticu idem sanctissimus dns. noster providit ecclesie Craynensi in Albania, que 20 annos dicitur vacante per obitum ultimi archiepiscopi, de persona venerabilis patris dni. Andree Zimomethici in decretis baccalarii.“ (Pauli II. et Sixti IV. Provisiones). U istoznačnom duplikatu, nastalo je od toga lošim prepisivanjem Z u c c o m a l e c h i i, što je onda pouzdani očevidac Coleti čitao Z u c c o m a k e h i i.

Uostalom, da bi se započeto nabrajanje rukopisnog materijala privelo kraju pruža Vatikanski arhiv dovoljan broj poklisarskih instrukcija, koje posebice razjašnjavaju diplomatsku djelatnost nadbiskupa u službi cara Fridricha III. Budući su ove pored drugih instrukcija Sixta IV. u talijanskim bibliotekama i arhivima mnogo puta prevrtane i za političku povijest onog vremena su od velikog značaja, postoje prijepisi iz zbirke Varia politicorum u: Barberiniani, Chigiani, Corsiniani, itd.

Biblioteca vaticana nudi za Jamometića manje značajnoga spram Nacionalne biblioteke u Firenzi, koja posjeduje svezak brevijara iz 1481. i u njima je obilje važnih izvještaja, koji nedostaju vatikanskoj pismohrani. Poklisarski izvještaji u tamošnjim državnim arhivima su postali poznati zahvaljujući Fabroniusu i Buseru (Laurentii Medicis Magnifici Vita – Pisis 1784), a dade ih se dobro dopuniti u „Cartegio dala republica“. Zanimljiva su i mnoga pisma, koja se mogu naći u jednoj dragocjenoj knjizi pisama, pohranjenoj u: Biblioteca Angelica, dok s dvije važne bule raspolaže Biblioteca Barberini. Konačno su još kao glavno vrelo istraživanja nuncijski izvještaji u venecijanskoj knjižnici sv. Marka, a također dragocjeno blago nude bogate knjige pisama u vijećnici Nürnberga i u Schedel-ovoj zbirci dvorske i državne biblioteke u Münchenu.

I na kraju ovog nabrajanja treba istaknuti zbirke građe o Andriji Jamometiću u Državnom ahivu u Solothurnu – oko 400 spisa koje je prikupio arhivar Amiet i 6 svezaka građe u Državnom arhivu Basela, od koje je Hrvatska akademija za dijasporu u Baselu pribavila kopije. Istraživalački i povijesni rad na životopisu, na djelu, ostavštini i sudbini

Andrije Jamometića je vrlo zahtjevan, dugotrajan i obsežan, pa ovu raspravu treba shvatiti tek kao skromni prikaz ljudi i događaja, u središtu kojih je hrvatski nadbiskup Andrija Jamometić.

Ovdje treba još dodati, da su novija istraživanja utvrdila hrvatsko rodoslovlje Andrije Jamometića i isto tako je rješena zagonetka njegove titularne nadbiskupije. Dominikanac, uzdignut na čast titularnog nadbiskupa Andrija Jamometić, potomak je niniskih Jamometića. Rođen je oko 1420. i nakon osnovnog obrazovanja u svome zavičaju završava studij "slobodnih vještina", teologije i kanonskog prava na Padovskom sveučilištu, u društvu franjevca Francesca dela Rovere.

Andrija Jamometić je titularni nadbiskup od Kroje u Albaniji, koja se nalazi pod turskom vlašću pa Jamometić najvjerojatnije nikad nije niti posjetio svoju biskupiju.

Postoji i jedno pismo, koje ga veže uz Ninsku biskupiju, od kojega slijede u prijevodu istaknutiji dijelovi. Nalazi se prijepis u "Urkundliche Beilagen" od Josepha Schlechta, Paderborn, MDCCCIII.

Pismo XIII.

PAPA SIKSTO IV. piše Johannu Baptisti Zeno, kardinalu biskupu od Frascati-Tivolia.

Dodijeljuje mu i rentu od stotinu zlatnih guldena iz Biskupije ninske (Nin - Nona) pošto se Andrija Jamometić odrekao te rente.

8. IV. 1481. kod Svetog Petra, Rim.

(Original je zaveden u registarski svezak 608 fol. 108 u Papinskom tajnom arhivu)

Pozdravljamo časnog brata Baptista, biskupa Tuskulanskog...!

Nama upravljačima sveopće Crkve dolikuje da sve tako vodimo, da tereti i počasti između crkvenih velikodostojnika budu tako određeni, da kardinali svete Rimske crkve, koji su nužno obterećeni raznim troškovima mogu imati dovoljno pristojne imovine. Mi smo odavno časnom našem bratu Andriji, nadbiskupu od Krajine, samo po sebi jasno preko drugih

naših pisama, apostolskom vlašću osigurali, odredili i doznačili, kao što je u pismima obširnije izloženo, da mu se za svaku godinu cjelovito isplaćuje godišnja renta od stotinu zlatnih florena iz državne blagajne za dohodke biskupskog dobra u Ninu, pod nadležnošću časnog našeg brata Jurja Divnića, izabranoga, a još nepotvrđenoga, sada Ninskog biskupa, i za njegove nasljednike...

Kad je dakle danas spomenuti nadbiskup Andrija nama sam od sebe i dragovoljno ustupio ovu rentu (odrekao se nje), smatrali smo da to ustupanje treba usvojiti i Tebi je namijeniti, da bi Ti lakše mogao izdržati razna obterećenja i svoj položaj kardinala dolično održavati...

Isplata iz Ninske biskupije slijedi cjelovito svake godine i isplaćuje se jedna polovina na svetkovinu bl. Ivana Krstitelja, a druga polovina na svetkovinu rođenja Gospodina našeg Isusa Krista...

Rim, kod Svetog Petra, 8. travnja 1481. desete godine pontifikata.

Ovo pismo je značajno jer ukazuje na povezanost Andrije Jamometića sa zavičajnim gradom Ninom, odnosno Ninskom biskupijom.

Prijatelji u sukobu i međusobnom obtuživanju s tragičnim posljedicama

Francesco della Rovere rođen je 21. srpnja 1414. u mjestu Celle kod Savone, postao papa Siksto IV. godine 1471. i umro je 12. kolovoza 1484. u Rimu.

Andrija Jamometić, rođen je oko 1420. u Ninu, ustoličen za nadbiskupa 5. siječnja 1476. u Rimu i umro je 12. studenoga 1484. u Baselu. Neki hrvatski autori, primjerice Franjo Šanjek navode da je Andrija Jamometić rođen 1420/30.

Pripomena: Ako se do sada još ne zna točna godina Jamometićeva rođenja, onda bi bilo logičnije pisati 1410/20. jer su se dvojica visokih crkvenih dostojanstvenika upoznali i sprijateljili za vrijeme studija u Padovi, što ukazuje na podjednaku starost. Štoviše, čak je vjerojatnije obzirom na otežanije i dugotrajnije školovanje u ondašnjoj Hrvatskoj, nego u Italiji, da je nadbiskup Jamometić stariji od pape Siksta IV. pa bi

mu godina rođenja vjerojatnije mogla biti oko 1410. ili oko 1415, a ne 1420/30.

Obadvojica su umrli iste 1484. godine. Jamometić je nadživio Siksta točno tri mjeseca

Umjesto da nakon 520 godina od njihove smrti jednoga od dvojice hvalimo, a drugoga obtužujemo prepustimo povjesničarima i raspoloživim dokumentima da kažu najprije svoje, a tek na kraju ove rasprave u nastavcima slijedi povijesna ocjena obadvojice i naš prijedlog za rehabilitaciju Andrije Jamometića.

Tek uvodno prije prijevoda jednog dijela izabrane dokumentacije, što će u daljnjem biti iznešena, valja istaknuti, da nijedno od dosadašnjih istraživanja od strane europskih stručnjaka nije iznijelo na svjetlo dana prave i dokazima utemeljene razloge za međusobna obtuživanja između bivših dugogodišnjih prijatelja, suradnika i visokih crkvenih dostojanstvenika u službi istoj i jedinoj Kristovoj crkvi rimokatoličkog slijeda.

Pojedini razlozi za zaoštravanje međusobnih suprotnosti su ipak uvjerljivo sigurni pa će ovdje biti navedeni, uglavnom proz prijevode koncilskih spisa.

Nadbiskup Andrija Jamometić je s pravom naslućivao da u crkvenoj hierarhiji nije sve u najboljem redu, što je ubrzo vrijeme i potvrdilo. O tome se naš istaknuti znanstvenik i stručnjak Franjo Šanjek izražava ovako: U doba kad su Turci već zaposjeli Balkan, a pohlepnim osmanlijama posljednjim snagama se branila tek njegova domovina Hrvatska nadbiskup Jamometić se našao u samom središtu političkih intriga, uvučen u imbroglio (zapletaj) tadašnje europske politike, dok su sukobi i strasti u njemu izazivali nepovjerenje i nesklonost prema neodređenoj politici Rimske kurije i njenom glavnom nositelju papi Sixtu IV. Kao opunomoćenik njemačkog cara Friedricha III. na državnom saboru u Nürnbergu (1481), Jamometić se zalaže za jedinstven stav europskih država i naroda u organiziranju obrane od Turaka. Kao vrstan diplomat uočava da naglašeno prožimanje svjetovne vlasti s papinstvom

sputava slobodu Crkve te u slučaju nepovoljnih političkih kretanja izaziva nepoželjne posljedice i na religioznom području. Zbog preoštrih i nedovoljno kontroliranih nastupa, vođenih više njegovim južnjačkim temperamentom, nego razboritim oprezom Andrija Jamometić je završio 1481. na kraćem utamničenju u Anđeoskoj tvrđavi. Radi se naime o Jamometićevom vrlo upornom pritisku na papu, da sazove opći koncil, što ovome iz raznih razloga nije odgovaralo. Kroz to je papa dao zatvoriti Jamometića u Anđeosku tvrđavu.

Iz nje je oslobođen zaslugom cara Friedricha III. – njegovom intervencijom kod pape Sixta IV. Taj slučaj uhićenja i zatvora je duboko povrijedio osjećaje Andrije Jamometića. Umjesto da se je smirio on nastavlja dalje. Već u ožujku 1482. nadbiskup Jamometić podsjeća javno mnijenje na značenje dekreta "Frequens", kao jednog od najznačajnijih zaključaka Sabora u Konstanzu, prema kojemu se crkveni sabori (koncili) moraju održavati u zakazanim vremenskim razmacima, svakih 10 godina sa svrhom rješavanja aktualnih crkvenih pitanja. Znade se naime, da je Baselski crkveni sabor obustavljen prije 43 godine i od tada pape nisu sazivale sabor pa je time zanemaren dekret "Frequens". Polazeći od takvog stanja i ponašanja, Andrija Jamometić 25. ožujka 1482. na Dan Blagovijesti BDM upućuje poziv prelatima, sveučilištima i europskim vladarima u vidu oživljavanja prekinutoga Baselskog sabora. U pozivu se ističe neophodnost crkvene obnove, a osuđuje nepotizam Sixta IV., zloupotrebe u Crkvi i loš primjer Rimske kurije. U tim brojnim pismima, upućenim vladarima i sveučilištima nadbiskup Jamometić razvija tezu o potrebi nastavka nedovršenoga Baselskog sabora, a posebnim dopisom (Citatio, 14.V. 1482) apelira na obvezu kršćanskih vladara u slučaju zakazivanja redovitoga crkvenog autoriteta, što dokazuje konkretnom činjenicom, da je papinska vojska u rukama nedostojnih ljudi, a crkveno se blago rasipa umjesto da se pomogne kršćanskim narodima Balkana, oslobodi Carigrad i suzbije husitsko krivovjerje.

Odazov nije ispunio Jamometićeva očekivanja, jer se saborski parlamentarizam (koncilijarizam) nije dopadao ni vladarima željnim da budu apsolutni gospodari na svojim posjedima.

Grad Basel ipak oduševljeno dočekuje hrvatskog nadbisupa, koji pokušava oživjeti ranije prekinuti opći sabor (Basel, 1431-1439), koji je bio usredotočen na obnovu Crkve i njezinih struktura. U nečasnoj klevetničkoj kampanji njemački inkvizitor Henrik Institoris, autor ozloglašenog Malja protiv vještica (1484), obmanjuje javnost ističući da je Jamometić "rođen u turskoj zemlji i da se ne zna je li kršćanin ili Turčin". Naš reformator odlučno odbija obtužbe za raskol i izražava svoju privrženost papinstvu (ne i osobi tadašnjeg pape!), ali zbog nepovoljnih političkih fluktuacija (neuspjeh Lorenza Medicija u Italiji, neutralnost Fridricha III., blokada i interdikt protiv, tada carskog Basela) bude uhićen (21.XII.1482) i zatočen u zatvor "Unter Schwiebogen" i nakon blizu dvije godine nađen je mrtav u zatvorskoj ćeliji (12. studenoga 1484) te sasječen, zaliven u bačvi sa smolom i bačen u Rajnu. Suvremena povijest priznaje mu aktualiziranje ideje o potrebi mirnog suživota među kršćanskim narodima, ukazivanje na neophodnost jedinstvenoga obranbenog sustava europskih država u sučeljavanju s Turcima i utiranje puta općoj obnovi Crkve, koju će Tridentski sabor ostvariti šestdesetak godina kasnije (Ovaj zadnji tekst je jednim dijelom preuzet iz knjige Kršćanstvo na hrvatskom prostoru od Franje Šanjeka, KS Zagreb, 1996). Dodajmo i to, da je Drugi vatikanski sabor službeno istakao potrebu reformiranja Crkve.

Andrija Jamometić 3. dio

Proglas Baselskog crkvenog sabora Andrije Jamometića – 25. ožujka 1482. /Latinsko-hrvatski prijevod od Šime Jurića/

U ime Oca i Sina i Duha svetoga. Amen!

Presveta Rimska crkva rasuta, opustošena i upropaštena traži koncil za svoju obnovu i reformu. O božanski care, vazda uzvišeni, o najkršćanskiji i najpobožniji kralju francuski, o vi bogobojazni muževi, o presvijetli kraljevi Španjolske, Portugala, Engleske, Škotske, Dacije, Poljske, Češke, Ugarske i Kraljevine Sicilije, o najslavniji knezovi i svi kršćani, vi ćete polagati Bogu račun zbog vašeg nemara što dopuštate papi Sikstu da ruši katoličku vjeru i našu presvetu mater Crkvu.

Ogledajte i razmotrite stanje i djela toga pape Siksta. Prije svega papa Siksto kao krivovjerac zabacio je Boga, njegovu pravdu, katoličku vjeru i čast Rimske crkve sramoteći joj glas. Nadalje Siksto heretički drži i tvrdi da osim ove ljudske slave nema nikoje druge i to potvrđuje svojim djelima, njime naime gospoduju oholost, isprazna slava, raskoš, taština, nepravednost i slavoljublje i svaka zloća, a to se sve izravno protivi papinskom položaju.

Nadalje, Siksto heretički i đavolski i neprijateljski odbacuje ono što je potvrdio pravi, blažene uspomene papa Pijo i sveopća Crkva: stigmatizaciju Katarine Sijenske, redovnice dominikanke. I o tome će se raspravljati na svetom Koncilu, koji je već proglašen. Nadalje, papa se Siksto uspeo simonijom na papinsku stolicu. A da je tako neka se zapitaju prečasna gospoda kardinali koji to znadu i cijeli rimski dvor tko mu je dao oprost od simonije ne dirajući božanski sud.

Nadalje, Siksto simonijački i za novac ustupa i daje crkve i veće i manje, uz najveću opasnost po Svetu Božju crkvu.

Nadalje, Siksto je simonijački postavljao i postavlja kardinale Rimske crkve. To je cijelom svijetu poznato.

Nadalje, za prelate i svećenike se postavljaju oni što Sikstu pune ruke darovima. Što kažeš o toj službi Jeroboame?

Nadalje, Siksto je uzdigao i uzvisio djecu, konjušare i neznalice, a potlačio je dobre i pametne i drži ih potlačene. Najdostojniji prelati, koji žive u Rimu, zbog nepoštovanja pape Siksta pogibaju od gladi jer su čestiti i pametni.

Nadalje, vrlo poduzetni Siksto prevarno je odredio pokajne molitve i one su često dijeljene i dijele se simonijački.

Nadalje, ljudi koji žele kod Siksta dobiti audijenciju daju vratarima novac. O podkupljivi soje ljudski, što činiš na svetom mjestu!

Nadalje, Siksto je simonijački i za novac izdavao i izdaje oprosne bule, a kada dobije novac opet ih opoziva i ponovno izdaje za naprijed spomenutu simoniju. Siksto je naime iznašao taj način utjerivanja novaca i pljačkanje svećenstva i vjernika kršćana po cijelom svijetu. Što će na ovo reći carski gradovi, koji su to iskusili ili što će se reći na Koncilu?

Nadalje, Siksto je, oskrvnuvši svetu patrijarhovu palaču s dječacima koji upravljaju njime i Crkvom, uništio i srušio čast Crkve po cijelom svijetu i, što je još gore, to vrlo dobro znaju nevjernici i krivovjernici.

Nadalje, Siksto je s bratom kardinalom Petrom, reda manje braće, i s bludnicom Tirezijom na gozbama, sjajnim svečanostima i drugim ispraznostima rasuo crkveno blago što ga je bio skupio pravi, blažene uspomene, papa Pavao.

Nadalje, Siksto je s dječakom Jeronimom, svojim sinom, uništiteljem Crkve, rasuo uzaludno i bez ikakve koristi crkvena dobra i novac one dvanaestorice mnogo poštovane gospode kardinala, koji su preminuli s ovog svijeta te mnogih prelata i drugih članova dvora, a tako isto i sav novac što ga je dobio od prodaje crkava i kardinalskog dostojanstva. Kako li dakle stoje stožeri Crkve koji kupuju svoje dostojanstvo?

Nadalje, Siksto je sa svojim sinom Jeronimom, veoma opakim dječakom, potratio svu imovinu Crkve i ne prestaje da je trati, ako je još što preostalo.

Nadalje, Siksto je otuđio crkvene gradove, tvrđavice i varoši i dao svojim rođacima siromašeći Crkvu, a obogaćujući svoje rođake seljane.

Nadalje, Siksto je prodao i dao pod zalog veći broj crkvenih varoši i tvrđavica i taj je novac potrošio u nepravednom ratu protiv firentinske gospode.

Nadalje, Siksto je želeći nepravedno i pokvareno, da svoga sina Jeronima učini rimskim kraljem i gospodarom Toskane, posebice Firenze, poslao kao legata Apostolske stolice, dječaka, kardinala Sv. Jurja, s mnogo vojske u Firenzu. Ti su Sikstovi tjelesni stražari u Firenzi u tamošnjoj katedrali u nazočnosti rečenog kardinala za vrijeme podizanja tijela Isusa Krista ubili jednog nevinog mladića iz obitelji de Medici imenom Julijana, pobožna i čestita. O, Saraceni, što kažete na ovo? A njegova su brata, naime Lovru Veličanstvenog ranili, hoteći ga ubiti. No, on je uz pomoć Krista i slavne Djevice, kojima je pobožno odan, u to isto vrijeme izbjegao iz ruku bezbožnika. Zbog te nepravde i izdajstva Sikstova bili su obješeni i ubijeni nadbiskup, svećenici, crkveni učitelji i mnogi plemići, jer su kao izdajnici bili poslani od pape Siksta da izvrše taj zločin. I osim toga (Siksto) je još vodio s njima godinu dana nepravedan i nezaslužen rat. Napokon je grad Firenzu udario prokletstvom koje je trajalo dvije godine. I to podpuno neopravdano, bez krivnje same gospode Firentinaca.

Nadalje, Siksto je imao savez i potajna dogovaranja s babilonskim sultanom da bi mogao izvršiti ono što je želio protiv naprijed rečene gospode Firentinaca te drugih moćnih vladara u Italiji samo s tom svrhom da se ne povede vojna protiv najokrutnijeg Turčina.

Nadalje je Siksto želeći uništenje presvijetle mletačke vlasti poslao k babilonskom sultanu ljepuškastu katoličku kraljicu Cipra da ga ona osobno nagovori protiv spomenute vlasti, i ona je kroz dvije godine boravila na njegovu dvoru što je izravno bilo protivno katoličkoj vjeri.

Nadalje, papa Siksto zajedno s dječakom Jeronimom drži potlačenu mnogo poštovanu gospodu kardinale koji ljube pravdu, Katoličku crkvu i dobro stanje svete Božje Crkve.

Nadalje, Siksto je protivno pravednosti učinio svoga sina Jeronima gospodarom Friulija. A da mu ne bi bila na smetnju, naredio je da se ubiju

dva sasvim nevina mladića, koji su bili pravi baštinici i pravi gospodari spomenutog bogatog grada.

Nadalje je dječak Jeronim, a to je dobro znao papa Siksto, dao utopiti blizu mosta Anđeoske tvrđave jednog mladog plemića, građanina Imole, bez ikakve njegove krivice.

Nadalje, odkada je Siksto na vlasti oci biskupi ostaju na papinskom dvoru i idu iza njegove svečane povorke i repova mazgi i mula njegova dvora trošeći nedozvoljeno i nezasluženo prihode svojih crkava zaboravljajući pasti ovce Isusa Krista, koje imaju i moraju čuvati riječju i primjerom i o kojima imadu polagati račun na posljednjem danu. I sva ova zla potekla su i potječu od tog istog pape, oca raskoši i isprazne slave.

Nadalje je Siksto natjerao presvijetlu i vrlo pobožnu mletačku vlast da sklopi mir s najokrutnijin Turčinom koji žeđa za kršćanskom krvlju. Na to su bili prisiljeni od Siksta na najveću opasnost i pogibelj za cijelu kršćansku vjeru. Jao, jao si ga svetoj Božjoj Crkvi koja ima takvog papu neprijatelja kršćanske vjere!

Nadalje, Siksto je izazvao pocijepanost između moćnih vladara u Italiji u vrijeme kad se je imala povesti vojna protiv općeg neprijatelja tj. Turčina, te se nepravedno i nezasluženo zaratio protiv nekolicine, sve sa svrhom da se ne bi povela vojna protiv naprijed spomenutih neprijatelja kršćanske vjere, koji su prolili i neprestano prolijevaju nevinu krv jer im to omogućuje Siksto. I o tome će papa Siksto polagati Bogu račun u najposljednjem danu. Da mu ne bi možda i u ovom životu, iako ovaj nesretni uzročnik zala još sad bude činio pokoru i molio oproštenje od Boga, neoprostio Bog.

Nadalje je Siksto preko gospodina iz Spoleta, biskupa Anagnija, zavodnički naveo najkršćanskiju gospodu konfederate protiv posve nevinog presvetog vojvode milanskog, i oni su navedeni i prevareni od Siksta načinili veliki pokolj na posjedu njegove Prejasnosti prolijevajući nevinu krv sve u vjeri da čine dobro za obranu Crkve, kao pravi nedvojbeni kršćani.

Nadalje, Siksto je izazvao u Genovi neslogu i razmirice između dvojice svećenika tj. između mnogopoštovanog gospodina kardinala, genoveškog nadbiskupa, i između poštovanog i svijetlog gospodina protonatora iz Flisca i oni su međusobno izvršili strahovit pokolj ljudstva. Siksto je toga notara, od kojeg je primio toliko i tako velikih dobročinstava u vrijeme kad je cijeli svijet bio protiv njega, a osobito cijela Italija, prevario za kardinalsku čast.

Nadalje, Siksto je kao prijatelj Turaka pokušao navesti cijeli njemački narod i Ugarsko kraljevstvo protiv presvijetle i pravedne mletačke vlasti zbog toga što je prošla vremena mnogo činila za obranu vjere, a sada ništa ne čini, jer ima ugovor s Turčinom, kako je gore rečeno, čemu je uzrok Siksto.

Nadalje je Siksto izazvao ratove između najkršćanskijega gospodina (njemačkog) cara i prevedrog kralja Ugarske i podržava tu borbu obećavajući mnogo toga i dajući novaca gospodinu ugarskom kralju.

Nadalje, Siksto je često puta izazivao i izaziva pocijepanost između prevedrog gospodina cara i presvijetlih knezova Svetoga rimskog carstva koji, jer su odveć dobri kršćani, vjeruju Sikstu ono što nije istina.

Nadalje, Siksto je izavao i podstaknuo borbe između najkršćanskijega i veoma pobožnog kralja Francuske i presvijetlog burgundskog vojvode blage uspomene Karla, a i sada ih održava između njegova Veličanstva i presvijetlog nadvojvode Maksimilijana.

Nadalje, Siksto se trudio da izazove borbu između prevedrog kralja Španjolske i biskupa u Toledu.

Nadalje, Siksto je bio uzrokom ratovanju između prevedrog kralja poljskoga i velikog meštra pruskoga.

Nadalje, Siksto je učinio uslugu Rusima isključivši iz Crkve meštra Livonije koji uvijek ratuje protiv njih za obranu katoličke vjere. Sam Siksto potlačio ga je nepravedno i drži ga potlačena.

O najpobožniji i najkršćanskiji knezovi, otvorite svoje oči, razmislite i promotrite svoj položaj da ne propadnete jer čovjek, neprijatelj mira,

naime papa Siksto IV, samo to želi da izazove razdor među vama i samo to traži da stvori neslogu, ratove i metež kako bi sam mogao vladati i bogatiti svoje rođake seljane rasipajući i upropaštavajući Crkvu skupa sa svojim sinom Jeronimom.

O jadna sveta Božja Crkvo, kad tobom vladaju dječaci i kada zapovijedaju knezovima kao da nisu knezovi!

Nadalje je Siksto poručio Turcima da napadnu na kraljevstvo Ferdinanda želeći da se on protjera iz kraljevstva i to mu želi bez prestanka jer nije htio odobriti njegova zlodjela.

Nadalje, Siksto je od Rima načinio Babilon, jer se u njemu zbivaju bogohulstva, izrugivanje svetaca, ubijstva, razbojstva, pljačkanja, ugnjetavanja udovica i siročadi, oskvrnjivanja djevica. Tu su preljubi i svođenja, sodomiti i bludnice, oskvrnuća samostana, koludrica i djevica. I da bude još gore on je iz većeg broja samostana, koje su sagradila presvijetla gospoda carevi, istjerao one što su slavili Boga i dao ih svojim rođacima da njih obogati pa sada u njima stanuju razbojnici i nitkovi. A one natjerane nuždom postale su bludnice u gradu.

O Kristove zaručnice, zašto li to činite! O mnogopoštovani oci crkvenjaci i vi svi prevedri knezovi, kako li je potrošeno i kako li se loše i nezasluženo troši od pape Siksta i njegova sina Jeronima crkveno blago što je skupljeno i bez prestanka se skuplja po cijelome svijetu od oprosta pape Siksta, što su velika pretjerivanja, koja bacaju ljagu na katoličku vjeru. Isto tako novac ubran i koji se ubire od anata. Isto tako novac od desetine. Isto tako novac izcijeđen od crkvenih podanika i poštenim i nepoštenim sredstvima te od drugih svih kršćana u cijelosti i pojedinačno dolazi u ruke dječaka Jeronima na najveću štetu i sremotu Rimske crkve. Tako se isto troši pomoć koja je data i koja se daje protiv najokrutnijeg Turčina na korist samog Turčina. Izgovarajući se njime papa Siksto vara cijeli svijet.

Evo, o prevjerni kršćanski knezovi, djela pape Siksta i njegova stanja koje je loše i sasvim rđavo jer se nitko, dok on vlada, ne usuđuje u Rimskoj kuriji priznati istinu ni braniti pravdu.

Stoga, da se posve ne uništi kršćanska vjera i iz temelja ne poruši Rimska crkva, već da se obnovi i obrani katolička vjera, sveta i neokaljana pravda poziva papu Siksta sa svima njegovim sukrivcima na Opći koncil koji je već proglašen i poduzet pod prijetnjom kazna i cenzura presvetog koncila s time da, nakon što sazna za navještaj, ne može vršiti papinsku dužnost, a ako bi to bilo koji način poduzeo, odsada kao i odtada i odtada kao i odsada sveta i neokaljana pravda to poništava, dokida, zabacuje i izjavljuje da je zabačeno, dokle god se na svetom koncilu drugčije ne odredi.

Nadbiskup od Krajine - Andrija Jamometić v.r.

Dano u Baselu, godine gospodnje 1482, na Dan navještenja slavne Djevice (25.III.)

Izbor pisama vezanih uz ime nadbiskupa Andrije Jamometića

(Prijevod iz latinskoga i njemačkog na hrvatski: Dragan Hazler i Željko Puratić).

Poveći broj latinskih i njemačkih pisma osim u rukopisu, nalaze se tiskana u II. dijelu knjige Josepha Schlechta "Andrea Zamometić und der KONZILSVERSUCH vom Jahre 1482 – Paderborn, 1903.

Pisma su u II. dijelu Schlechtove knjige zavedene pod rimskim brojevima. Ovdje je samo dio pisama i nisu svrstana slijedom rednih brojeva, nego po srodnosti sadržaja. U prijevodima je više poštivana doslovnost, nego stilistika – D.H.

Pismo/spis XLV.

TEZE KOJE SE ODNOSE NA KONCIL

Basel, 25.III 1482.

Istovremeno u prijepisu:

Jedan u Državnom arhivu Basela – Staatsarchiv Basel, A.v.Kr. Kop. Nr. 19.

Drugi prijepis također u istom Arhivu, A.v.Kr. 1482 Nr. 12 s podnaslovom:

Podpise su potvrdila sveučilišta u Parizu, Kölnu, Luvainu, Erfurtu, Krakovu, Beču ... Sveopći koncil se može sazvati bez ikakve volje i znanja rimskog pontifeksa – pape!

U ime Oca, Sina i Duha svetoga. Amen!

Istina je katoličke vjere da sveti sveopći koncil ima vlast nad papom i svakim drugim.

Sveopći koncil zakonito sazvan Rimski papa ne može svojim autoritetom, bez suglasnosti koncila, niti raspustiti, niti premjestiti niti odgoditi na neko vrijeme. To je svojstvo znak njegove (koncilske) istine.

Tko se uporno suprostavi ovim istinama, mora biti smatran heretikom. Ovim se istinama usprotivio papa Eugen IV, kad je po punini apostolske vlasti pokušao raspustiti ili premjestiti sveopći Baselski koncil.

Za pogrješke – zablude, koje se protive ovim istinama, ipak je napokon opomenut po svetom koncilu pa ih je opozvao – povukao. Raspuštanje koncila ili njegovo premještanje, koje je papa Eugen IV. po drugi put pokušao, protivi se rečenim istinama i sadrži neoprostivu pogrješku u vjeri. Eugen, pokušavajući ponovo raspustiti ili premjestiti koncil pao je u pogrješke, koje je bio opozvao. Opomenut od Sinoda da opozove raspuštanje ili premještanje, koje je po drugi put pokušao, poslije objavljena praksa ustrajući u buntu te podižući nazovi koncil u Ferrari, samog je sebe proglasio prkosnim.

Budući da izvrsni doktori, teolozi i pravnici – skup kojeg je sazvao papa Eugen u Ferrari smatraju nazovi koncilom, a ne pravim koncilom, slijedi dakle da odobravaju da mjesto za održavanje sveopćeg koncila bude Basel. Tako pravno to mjesto služi za sveopći koncil ponovo proglašen i započet, a na proglašenje toga svetog i sveopćeg koncila pozvani su Siksto pontifik i presvijetli gospodin Friedrich, rimski car, prečasna gospoda prelati Svete crkve božje, prejasni kraljevi te svi presvijetli kršćanski vladari i moćnici, budući da nužda nagoni sve i pojedinačno da se pobrinu za katoličku vjeru i svetu Rimsku crkvu na spomenutom općem koncilu. Ne može postojati nikakva drugčija briga.

U Baselu, godine Gospodnje 1482. - na Dan navještenja slavne Djevice.

Andrija Jamometić 4. dio

Pismo XLVI.

P O Z I V (CITATIO) Basel, 14. V. 1482. (Prijepis u Staatsarchivu Basela, A.v.Kr.Kop Nr.26.)

Presveti sveopći koncil, zakonito u Duhu svetome sazvan u Baselu, predstavljajući čitavu Crkvu, pod predsjedanjem prečasnoga u Kristu oca i gospodina Andrije, milošću Božjom i apostolske stolice nadbiskupa od Krajine, kardinala svete Rimske crkve, titule svetog oca Siksta, te pod predsjedanjem vladara Svetog rimskog carstva – šalju pozdrav u Kristu svima Kristovim vjernicima, kojima stignu ovi pozivi!

Briga za kuću Božju, Crkvu, izvan koje nema spasenja, potiče nas i ljubavlju nagoni da protiv pustošitelja nesašivene tunike (tunicae inconsutulis), a to je pravovjerna vjera, junački ustanemo, a isto tako da spasonosno stanemo na put rušenju sveopće i Rimske crkve, koja je, jao, i sama iz dana u dan sve više zaražena te se ruši, a ujedno da ratne nasrtaje strašnih Turaka, koji gotovo sasvim kršćanski narod po svim zemljama osvajaju i do uništenja dovode, koliko naše snage podpomognute Božanskom milošću budu mogle, zaustavimo i pribavimo prikladan lijek; zbog svega ovoga vrlo potrebnog i teškog, zbog reformiranja gospodina Siksta, vrhovnog pontifeksa, koji upropaštava Rimsku crkvu, njezino stanje i dobra, koji uništava njezinu čast, položaj i ugled; zbog obnove sveopće crkve i Rimske crkve gotovo srušene i upropaštene, ovdje u Duhu svetome i ugledom općih koncila u Konstanzu, Sieni i Baselu te ugledom i vlašću svemogućeg Boga i njegove svete Crkve, po tim koncilima i sveopćim koncilima prema sadržaju podpisanih članaka (tužba) podsjećamo na obilježja i naredbe te ovim pismom objavljujemo da smo na ovom svetom sveopćem koncilu odlučili ostati i uz milost Duha svetoga vrlo brižno raditi za obnovu; završiti sve drugo prije spomenuto, što započinjemo; ni iz kojeg razloga odavle odstupiti, prije nego bude donesen neki djelotvorni lijek za sve spomenuto, - budući da je svima očito da će odgađanjem u papinskoj službi rečenoga gospodina Siksta (a ne njegovom reformom) doći do uništenja Rimske crkve, stanja katoličke vjere i kršćanstva; mi po ugledu spomenutih koncila i ovoga sadašnjeg,

po ugledu sveopće Crkve zovemo i pozivamo istoga gospodina Siksta na Opći koncil, koji je bez sumnje božanskom milošću, koja sve to određuje, već zakazan (na prošli blagdan Navještenja slavne djevice Marije) i dosada nastavljen i koga treba nastaviti da bi se spomenuto izvršilo; isto tako pozivamo i zovemo da se pojavi na ovome svetom koncilu unutar idućih šest mjeseci, od kojih određujemo njemu istom dva za prvi termin, dva za drugi, a ostala dva za posljednji, obavješćujući istoga gospodina Siksta najvišim autoritetom sveopće Crkve, izjavljujući, ako se on, kako je zakonski propisano, s nama ne pojavi i ne bude htjeo spomenute reforme, da će on biti lišen vršenja papinstva i papinske službe i da ga mi moramo toga lišiti te izabrati drugoga, pravoga i svetoga vrhovnog pontifeksa prema uredbama svetih kanona, te se tako pobrinuti za sveopću i Rimsku crkvu.

Ako se i bez obzira na njegov prkos ne bude pokorio koncilu, postupat ćemo po milosti Duha Svetoga, koji nas upravlja u ovome i, kako se nadamo, koji proslijeđuje ovaj naš posao, tražeći ugledom - vlašću Boga svemogućega i univerzalne Crkve i pojedine prečasne i časne u Kristu oce, gospodu nadbiskupe, biskupe, vladare, crkvene i svjetovne, moleći ih da dođu, zatim druge prelate i sve druge, koji su obvezni doći na sveti glavni sinod sveopće Crkve po pravu i po običaju; opominjemo ih i pod kaznom crkvenog prava i prisega od njih danih sveopćoj Crkvi i snagom poslušnosti, koju duguju svemogućem Bogu i njegovoj Crkvi, naređujemo im da što brže osobno dođu na koncil, ili, ako su spriječeni osobnom zaprjekom, da ne propuste odrediti časne i učene ljude iz svojih Crkava i druge dobre osposobljene ljude. Radeći tako najvećma će se svidjeti Kristu, čiju stvar vode, njegovoj svetoj Crkvi i čak cijelom kršćanstvu izvršit će dostojnu službu. A vi vjernici njegove Crkve, iskazat ćete čast Bogu i unaprijediti njegovu Crkvu s voljom, ljubavlju i pokornošću; steći ćete milost te u sadašnjosti i budućnosti slavu, koju neka se udostoji dati vam Sveti Duh, koji duhovno vodi sadašnji sinod.

U Baselu, pečat rečenoga gospodina nadbiskupa, 14. V. godine od rođenja Gospodnjega 1482.

Pripomena uz sadržaj ovog POZIVA:

Crkveni povjesničar Rainaldi, u „Catalogus testium veritatis“ proglasio je Andriju Jamometića „sumanutim buntovnikom, koji iz povrijeđene taštine i častohleplja pokušava zlodjelom rascijepiti jedinstvo Crkve, ali si je razbio glavu na Petrovoj stijeni“. Iz sadržaja POZIVA (Citatio) i iz drugih koncilskih spisa se vidi, da Jamometić nije bio častohlepan i da se je sva njegova aktivnost svodila upravo na jačanje i ekumenu Kristove baštine. Kad bi Jamometić bio častohlepan ne bi mu bila prva briga čast i spas Crkve te poziv pape Siksta na sazvani i proglašeni Baselski koncil, nego bi prvim aktom proglasio sebe papom (protupapom), što je bila poznata praksa u Jamometićevo doba i ranije. Naime, svakom dobronamjernom promatraču crkvenih prilika 15. stoljeća je poznato da se je hrvatski nadbiskup iz Dubrovnika Ivan Stojković borio za spas Crkve u glavi i u udovima i napose za njeno jedinstvo (ekumenu) i upravo motiviran tom nuždom i potrebom pokušava Jamometić obnoviti Baselski koncil. Da je Jamometićevo ukazivanje na nezdravo stanje u glavi Crkve bilo na mjestu ubrzo se je pokazalo pojavom Martina Luthera, koji već 1517. odkazuje poslušnost papi i uvodi protestantizam. Da je uspio Jamometićev produžetak Baselskog koncila, kojeg je suglasnošću pape Martina V. na inicijativu Pariškog sveučilišta i cara Sigismunda organizirao i svečano otvorio hrvatski nadbiskup Ivan Stojković u Baselu 23. srpnja 1431. možda nikada ne bi došlo do protestantizma, koji je po teološkoj ocjeni teži crkveni rascjep, nego onaj od 1054. za vrijeme Mihajla Cerularija. Štoviše, možda bi došlo do trajne ekumene između Zapadne i Istočne crkve, na čemu je uporno radio Baselski koncil Ivana Stojkovića. - D.H.

Pismo LV.

A. JAMOMETIĆ caru Friedrichu III.

Basel, 15. VI. 1482.

(Hitna molba da se pokrene koncil. Obrazlaže njegovu nužnost. Jamometić bi dao prije vlastiti život, nego odustao od svoga plana.)

(Prijepis u Staatsarchivu Basela, A. v. Kr. Kop. 20.)

Presvijetli nepobjedivi gospodine Care!

Nakon beskrajnih preporuka, molba itd. prošlih sam dana primio pisma Vašeg Veličanstva iz ruku brata Ulricha, našega kapelana, koji je bio kod Vašeg Veličanstva. Dosta sam jasno razumio značenje – sadržaj tih pisama, a mojim traženjima nije bilo zadovoljeno. Stoga ponovo odgovaram Vašem Veličanstvu, moleći Vas najsmjernije, da se Vaše carsko Veličanstvo udostoji dobro razmotriti i sagledati ono, što sam Vam pisao, jer te stvari traže ozbiljno razmatranje, a posebice treba imati obzir na katoličku vjeru i Rimsku crkvu. Cijelom je naime svijetu poznato, u kakvoj je opasnosti katolička vjera u današnje vrijeme pred divljim Turcima. A kako se pak Rimskom crkvom upravlja, koliku je propast pretrpjela i neprestano trpi, dovoljno je očito. Znam da je Vaše Veličanstvo zaštitnik Crkve i branitelj katoličke vjere. A, ako Vaše Veličanstvo zanemari izvršiti ono što mu po dužnosti pripada, onda sam ja uzalud isticao u Rimskoj kuriji, zatim kod kneževa i kršćanskih vladara dobru namjeru Vašeg Veličanstva i Vaše traženje, što sam obavio u Rimskoj kuriji, zahtijevajući osobito jedan Sveopći sabor, u kojem bi imali predsjedati pontifeks Siksto, Vaše Veličanstvo te svi drugi kršćanski kraljevi i knezovi, kako bi se na njemu točno odredila briga za obranu kršćanske vjere i za povratak izgubljenih država – budući da se Vašem Veličanstvu činilo da se na drugi način nije mogla ta skrb odrediti. Kakvo je dakle bilo i kakvo jest veselje za cijeli svijet zbog one peticije Vašeg Veličanstva, ne mogu izraziti, o čemu sam se uvjerio posjećujući vladare i države, želeći ih skloniti za pdhvat ove vrste.

Zaista, sve sam njih našao vrlo pripravne i tome naklonjene kao dobre kršćane; oni zbog toga mnogo hvale Vaše Veličanstvo. Neka dakle Vaše Veličanstvo pred očima ima Boga i njegovu pravdu, katoličku vjeru i stanje Rimske crkve, jer je vrijeme – da ne bi svijet rekao: Presvijetli gospodin Car je mogao učiniti mnogo i sada to može, a nije učinio ništa niti išto čini. Ovo ne bi bilo dobro. Za mene je dovoljno da sam se opravdao kod slavnoga naroda njemačkoga (germanskoga), Vašeg Veličanstva i svih prvaka i kod carskih gradova – država; ako se pak Vašem Veličanstvu ne sviđa što ja proslijeđujem, trudeći se da sveti

sveopći koncil, već proglašen u Vašem gradu Baselu, zakonito i pravilno započne, onda ću smisliti drugo, budući da prijeka nužda nagoni sve prave kršćane na to, a drugčije ne može biti nikakve skrbi. Neka se dakle Vaše Veličanstvo udostoji svojom uobičajenom i prirodnom dobrotom i blagošću dati zaštitu, pokazati naklonost i pomoć za ovaj presveti koncil, kao što je predhodnik Vašeg presvijetlog Veličanstva gospodin sretne uspomene car Sigismund inače na istom mjestu pokazao naklonost i pružio zaštitu Općem koncilu u Baselu (1431.). Ovdje će Vaše carsko Veličanstvo imati najpripravnije sluge i prijatelje za čast istoga sabora; ako se pak na drugom mjestu bude držao Opći koncil, ne će tako moći biti ... Ovdje je po pravu mjesto, a jer je tako, šaljem Vašem Veličanstvu deklaraciju; Vaše će Veličanstvo jasno shvatiti da je ovo istina. Najponiznije tražim odgovor. Ako ne uzmognem sve postići ovdje, tražit ću dopuštenje drugdje i, dok budem živ, nikad od toga odustati ne ću, sve dok ne ugledam Opći koncil. Ništa drugo ne tražim niti želim nego ovo. Makar umro od gladi, prodat ću biskupski ogrtač i haljine i sve drugo; obići ću svijet, dok ne dudem vidio Opći koncil. Očekujem ipak odgovor presvijetlog Vašeg Veličanstva, moleći se samo Bogu da sačuva Vaše Veličanstvo sretnim kroz sva vremena.

U Baselu, 15. lipnja, godine Gospodnje 1482. Andrija, nadbiskup od Krajine

Pismo XXIV.

SIKSTO IV. piše Rudolfu, biskupu od Scheerenberga

Zahvala za pošiljku proklamacije koncila!

Rim, 7. VIII. 1482.

(Kop. Cod. II. III. 256 fol. 355, Nacionalna biblioteka u Firenzi.)

Primili smo Tvoja pisma, iz kojih saznajemo, kolika je Tvoja odanost i poštovanje prema nama i svetoj apostolskoj stolici; koliko mara ulažeš u ono što se odnosi na našu čast i čast iste Svete stolice. Vrlo mnogo pohvaljujemo Tvoju bratsku odanost, kojom obavljaš dužnost dobrog i

katoličkog prelata, a takvu smo odanost uvijek cijenili. Što se tiče ludih akcija i naopake odvažnosti nadbiskupa od Krajine (Andrije Jamometića), uzdamo se da ćemo se doskora pobrinuti da se on pokaje za svoju nepromišljenost.

U Rimu, 7.VIII. 1482. – 11. godine pontifikata.

Pismo XXV.

SIKSTO IV. piše biskupu od Basela, Kasparu ze Rhin, Rim, 27. IV. 1482.

Naredba da se poduzmu najstrože mjere protiv Jamometića – kindapiranje i zatvor.

(Kop. Cod. II. III. 256 fol. 311, Nacionalna biblioteka u Firenzi.)

Pozdravljamo časnoga brata...! Saznali smo da je nadbiskup od Krajine u gradu Baselu i mnogoštošta govorio o apostolskoj stolici, što je uopće daleko od istine. Tome se i ne čudimo: Njegova je naime narav takva da nije navikao niti dobro govoriti niti dobro raditi, te je zaslužio da od nas bude ne samo zatvoren u tamnicu, nego je zaslužio najtežu kaznu, kako je poznato iz procesa formiranih protiv njega (misli se na procese i Jamometićevo zatočenje 1481. u Anđeoskoj tvrđavi, iz koje je pušten na slobodu intervencijom njemačkog cara Friedricha III. - prip. D.H.). Ali polazeći više iz obzira naše blagosti i molbe carskog Veličanstva, nego iz obzira na njegove grijehe – zločine oslobođen je. Ali kada se nije mogao od zla djelovanja odvratiti blagošću i humanošću, nego po zlom primjeru drugih u tome ustraje, ovim pismom Ti povjeravamo i naređujemo, da samoga nadbiskupa, primivši pismeni nalog, na neki prikladan način uhvatiš, zatvoriš u tamnicu i zadržiš, dok Ti od nas ne bude drugo naređeno. A ako možda nadbiskup od Krajine ne bi bio u gradu i u Tvojoj biskupiji Baselskoj, piši drugim biskupima, za koje čuješ da se pod njihovom upravom on nalazi, te im u moje ime naredi, da isto učine oni, to jest da nadbiskupa uhvate, zatvore u tamnicu i ne puštaju ga, dok ne dobiju od nas drugo naređenje.

U Rimu, 27. IV. 1482. – 11. god. pontifikata.

Pismo XXVI.

SIKSTO IV. piše stolnom kaptolu u Baselu

Rim, 27. IV. 1482.

Prepoštu i kaptolu Crkve u Baselu

(Kop. Cod. II. III. 256 fol. 212, Nacionalna biblioteka u Firenzi.)

Pozdravljamo ljubljene sinove...!

Budući da nadbiskup od Krajine ne prestaje krajnje lažno govoriti o apostolskoj stolici, zloupotrebavljajući našu humanost – a oslobodili smo ga tamnice i naredili da se obustave procesi upereni protiv njega, zbog kojih je zaslužio najtežu kaznu – pišemo časnom bratu Baselskome biskupu, da ga uhvati i zadrži u tamnici, dok drugo od nas ne bude naređeno, ili da u naše ime piše drugim biskupima da to učine te samog biskupa uhite, ako budu čuli da se nadbiskup od Krajine nalazi pod njihovom jurisdikcijom. Stoga ako sam biskup Baselski ne bi bio tamo, vi nastojte zdušno i brižno izvršiti naređenja i potrudite se da se isti nadbiskup uhiti, da bi, što nije mogao blagošću, naučio kaznom da se uzdrži od takovih akcija.

U Rimu, kao gore, 27. IV. 1482. – 11. god. pontifikata.

Pismo XXVII.

SIKSTO IV. gradu Baselu

Rim, 27. IV. 1482.

(Grad Basel bi trebao podržati biskupa i stolni kaptol pri izvršenju papinih zapovijedi.)

(Kop. Cod. II. III. 256 fol. 212, Nacionalna biblioteka u Firenzi.)

Pozdravljamo ljubljene sinove...!

Pisali smo neke stvari bratu biskupu i ljubljenim sinovima, prepoštu i kaptolu crkve Baselske o grijesima – zločinu časnog brata nadbiskupa od

Krajine. Ako bi se dogodilo da spomenuti biskup i kaptol za izvršenje naših naredaba u ovoj stvari budu tražili – molili vas, potičemo u Gospodu vašu odanost da u interesu naše časti i časti apostolske stolice nastojite njima biti naklonjeni i pomoći im.

U Rimu, kao gore, 27. IV. 1482. – 11. god. pontifikata.

Pismo XXX.

SIKSTO IV. svima duhovnim i svjetovnim moćnicima, Rim 4. V. 1482.

(Kop. Cod. II. III. 256 fol. 212, Nacionalna biblioteka u Firenzi.)

Pozdravljamo zajedno i pojedinačno sve crkvene dostojanstvenike i svjetovne vladare te ostale odličnike bilo crkvene ili svjetovne, kojima ova pisma stignu!

Uvjereni smo da je svima poznato, kolikom smo humanošću i strpljenjem podnosili mane i grijehe Andrije, nadbiskupa od Krajine. Iako je on u Rimu, u našoj Anđeoskoj tvrđavi bio zadržan te po parničkom postupku protiv njega formiranom trebao biti kažnjen najtežom pa i smrtnom kaznom, ipak smo se nadali da će se on moći vratiti zdravom razumu i opametiti se. Pustili smo ga dobrostivo na molbu carskog Veličanstva. Sada pak, uviđajući da je on po ovoj našoj dobroti postao još više drzak te mogao govoriti protiv nas i protiv časti ove svete stolice (a sve je to podpuno lažno i proizlazi iz njegove nepromišljene i opake drzovitosti) odlučili smo poslati Ivana Ochtela (Ioann Ochtel), našeg pouzdanika, koji će vam ovu stvar obširnije iznijeti, potičući vas i strogo tražeći od svih vas zajedno i pojedinačno, da zbog našeg ugleda i časti, zbog časti i ugleda Apostolske stolice, koju taj izdajnik prezire, nastojte našem pouzdaniku Ivanu pomoći naklonošću, savjetom i drugim, kako bi se nadbiskup Andrija uhitio i utamničio, dok drugo ne bude od nas naređeno. To će nama u svrhu opomene i popravljanja toga nadbiskupa biti toliko milo da nam ništa milije ne ćete moći učiniti

U Rimu, 4. V. 1482. – 11. god. pontifikata.

Andrija Jamometić 5. dio

Pismo XXXI. NALOG jednom neimenovanom skupljaču apostolskog novca za isplatu novaca Ivanu Ochtelu

Rim, 4. V. 1482.

(Kop. Cod. II. III. 256 fol. 227, Nacionalna biblioteka u Firenzi.)

Pozdravljamo ljubljenog sina...!

Šaljemo u te krajeve Germanije ljubljenog sina Ivana Ochtela, našeg pouzdanika, zbog nekih naših poslova i poslova apostolske stolice. Ako te što bude tražio, želimo da mu priskrbiš novac i u drugome pomogneš, a mi ćemo kasnije narediti da se novac pošalje na Tvoj račun.

U Rimu, 4. V. 1482. – 11. god. pontifikata.

Pismo XXXII.

SIKSTO IV Salvu Casetta

Rim, 4. V. 1482.

(Adresat treba čitavom redu dominikanaca dati upute da rade na uhićenju Andrije Jamometića)

(Kop. Cod. II. III. 256 fol. 228, Nacionalna biblioteka u Firenzi.)

Generalu reda dominikanaca!

Pozdravljamo dragog sina...!

Doznali smo da nadbiskup od Krajine u krajevima Germanije mnogo govori protiv nas te javno prenosi napade na našu čast i čast ove Apostolske svete stolice. Znamo kako je do sada zloupotrijebio našu čovječnost i dobrotu. Podnosili smo njegovu nesmotrenost i izdaju. Naredili smo da se oslobodi zatvora, u koji je zaslužio da se smjesti zbog svoje ludosti i zlodjela, u nadi da će doći pameti i da se ne će usuđivati iz dana u dan nizati i činiti nova zla na sramotu nadbiskupskog dostojanstva i na zao primjer i sablazan za mnoge. Stoga hoćemo i Tebi strogo

nalažemo pod kaznom ekskomunikacije široka značenja, da odmah svima provincijalima i priorima provincije, samostana i pojedinih mjesta Tvoga reda u Njemačkoj, u kojima isti nadbiskup navodno boravi ili će se dogoditi da tamo svrati, u naše ime zapovijediš i pod istom im kaznom narediš, da istoga nadbiskupa bez oklijevanja uhite i zadrže u zatvoru i u željeznim okovima te da ga ni na koji način ne odpuste bez naše specijalne naredbe, već da smjesta pismeno ili nas ili Tebe obavijeste da su to izvršili, obvezujući ih i opminjući u pravi čas, da se pri njegovu uhićenju služe opreznošću i marom, kako njegov otrov i njegova zaražena priroda ne bi mnoge druge zarazila.

U Rimu, 4. V. 1482. – 11. god. pontifikata.

Pismo XXXIV.

SIKSTO IV bratu Emeriku od Kemela (Reda male braće)

Rim, 4. V. 1482.

Druga breva: Neka prije svega ishodi da Andrija Jamometić bude bačen u neki privatni zatvor.

(Kop. Cod. II. III. 256 fol. 228', Nacionalna biblioteka u Firenzi.)

Pozdravljamo ljubljenog sina...!

I iz Tvojih pisama i iz pisama drugih saznali smo, što je učinio nadbiskup od Krajine i kako je nepromišljeno pokušao sazvati koncil. Pohvaljujemo Tvoj trud, da se on u tome zaustavi i pobije. Mislili smo da se on od toga zla već mora opametiti i ostavi ga te da ne će iskorištavati našu blagost i dobrostivost. Ali, kad se (poput psa koji se vraća na svoju bljuvotinu – Proverb. XXXVI, 11 = Priče Solom.) ne stidi dodavati zlo na zlo i svakodnevno se uvlačiti u sve teže nevaljavstva, - pravo je da bude kažnjen zasluženom kaznom i da se kaje za zlo provedeni život. Stoga, iako smo Ti bili pisali da se udaljiš odatle, izvršivši određene druge poslove, ipak hoćemo i naređujemo Ti, da istoga nadbiskupa od Krajine ne prestaneš progoniti – tjerati bilo gdje, te da smjesta pišeš svima gvardijanima i redovnicima Tvoga reda, gdje budeš smatrao prikladnim,

da po našoj vlasti i autoritetu, koji njima i svakome od njih podijeljujemo, moraju spomenutoga nadbiskupa jednako tjerati i svakako se brinuti da bude uhvaćen i stjeran u neki privatni i tajni zatvor, te da tamo čini pokoru o kruhu i vodi, zatim da okajava prošle grijehe tako da mu se iz dana u dan smanjuje nešto hrana i piće. Zamoli k tome, kako budu prilike tražile, svu gospodu i svakoga pojedinačno, knezove, župane (glavare pokrajina), barune, plemiće, općine, sveučilišta i kolegije, zatim druge, i crkvene i svjetovne osobe, koje i mi pismeno molimo, da i drugima, kojima to budeš povjerio svom prikladnom naklonošću, savjetom i drugim pomognu i Tebe podupru. Nad tim Ti podijeljujemo puno ovlaštenje.

U Rimu, 4. V. 1482. – 11. god. pontifikata.

Pismo XXXV.

SIKSTO IV. piše Petru od Brunnensteina, prepoštu u Luzernu

Rim, 5. V. 1482.

Jamometić je zaslužio smrt. Uhićenje Jamometića je u ovom trenutku najveća zasluga, koju adresat može javiti papi.

(Kop. Cod. II. III. 256 fol. 231', Nacionalna biblioteka u Firenzi.)

Ljubljenome sinu...!

Ne ćemo Ti obširno pisati o zločinima i opakom ponašanju nadbiskupa od Krajine, budući da smatramo da ga Ti dobro poznaješ. Bit će dovoljno spomenuti da smo ga mi, iako je nadbiskup zbog njegovih zločina trebali bili kazniti smrtnom kaznom, kako je jasno ustanovljeno iz procesa vođenih protiv njega, ipak na molbe carskog Veličanstva (čiji je on prije bio zastupnik, blagonaklono pustili smo ga iz Anđeoske tvrđave, u kojoj je bio neko vrijeme zatvoren. Našoj blagosti je to više dolikovalo, nego što bi on zaslužio, da bude kažnjen. S nadom smo očekivali da će on iza toga imati bolje namjere i vratiti se zdravoj pameti. Ali, kako se on iz dana u dan usuđuje na sve gora i gora djela te neprestano grdi ovu svetu stolicu i najlažnije stvari posvuda širi, odlučili smo poslati u te krajeve ljubljenog

sina Hugu von Hohenlandenberga, našeg pouzdanika, nositelja pisama, koji će Ti sve obširnije iznijeti. Potičemo Tvoju odanost, u koju se mnogo uzdamo, da se na svaki dobar i oprezan način pobrineš da nadbiskup bude uhvaćen, tražeći za to pomoć i suradnju gornje Njemačke (Alemaniae), u koje se svojim gledanjem, a Tvojom pomnjom i nastojanjem uzdam, da će biti uza te, a za samog nadbiskupa naredi da bude uhvaćen i zatvoren kod kojeg crkvenog dostojanstvenika ili da bude predan samom Hugi, a nas poslije pismeno obavijesti. Što oko toga budeš učinio, bit će nam zbog popravljanja spomenutog nadbiskupa toliko drago, da u ovo vrijeme ništa draže ne može nam se učiniti.

U Rimu, 5. V. 1482. – 11. god. ponifikata.

Već iz ove rasprave, napose iz pisama, u kojima je glavnina međusobno obtuživanje jasno se razabire da je spor između Siksta IV. i Andrije Jamometića bio uglavnom osobne naravi, a ne na djelovanju u smjeru raskola Crkve. Štoviše, nadbiskup Andrija Jamometić se svim svojim bićem, znanjem i istaknutim zalaganjem bori za jačanje Crkve, njeno jedinstvo i za obranu, koja joj prijeti izvana od Turaka, a iznutra od nekih nedostojnih ponašanja.

Upravo iz jake ljubavi prema Crkvi Kristovoj, nadbiskup Jamometić je živio i djelovao s visokom dozom napetosti i straha.

Inspiracija za poemu Jama ima svoje počelo u Slunju 2. dio

Miroljubivi odnos između srbskofašističkih četnika i komunista je za razumjeti. Komunisti, uglavnom Hrvati su bježali iz gradova u šume, nakon Hitlerovog napada na Staljinov Sovjetski savez 22. lipnja 1941. godine. Pridošli komunisti su bili u manjini i htjeli ne htjeli morali su se podrediti srbskofašističkoj četničkoj većini.

To im nije padalo teško jer su se obadvoji borili za Jugoslaviju, a ideologiju su prepustili vremenu. Povezivala ih je i zajednička borba protiv Nezavisne Države Hrvatske.

Poneke nesuglasnice, svađe i neznatne sukobe sa srbskim fašističkim četnicima običavali su tu i tamo izazvati poneki (ne svi!) od hrvatskih komunista prispjelih u Slunjski kraj (Vjekoslav Afrić, Vladimir Bakarić, Robert Domani, Andrija Hebrang, Nada Galjer, Vilim Galjer, Mile Gračan, Veco Holjevac, Pante Katić, Slavko Markon, Fanika Milašinčić, Jože Milašinčić, Stjepan Milašinčić, Jelka Milinković, Pero Milinković, Slavo Obajdin, Ivo Lola Ribar, Ivo Rukavina, Ivo Vejvoda, Toma Žalac...).

Hrvatski komunisti Afrić, Hebrang i Žalac nisu bili zločinci

Na ove hrvatske komuniste valja gledati različito. Prvi među spomenutima je bio glumac i ne spada u zločince. To se isto može reći i za posljednjeg po abecedi, učitelja i kasnije doškolovanog srednjoškolskog profesora Tomu Žalca, koji je iz domobrana postao partizan. Za njih se znade da su često puta spašavali Hrvate od četničkopartizanskih zločinaca.

Njima srodan bio je hrvatski komunist Andrija Hebrang, koji je zabranjivao ubijanje zarobljenika iz redova svih protivničkih vojska. Napose je zabranjivao ubijanje hrvatskih vojnika: domobrana, oružnika i ustaša, koje su kao zarobljenike u Slunjskom kraju bez milosti ubijali četnikopartizani, dok se tome nije suprostavio Hebrang. Zbog takvog stava i ponašanja dolazio je Andrija Hebrang tijekom rata u sukob s Milovanom Đilasom, s Mošom Pijede i s najvećim zločincom, samozvanim šumskim maršalom Titom.

Većina hrvatskih komunista su ratni zločinci prema vlastitome narodu

O ostalim spomenutim komunistima se ne bi moglo reći ništa pozitivno, nego ih svrstati u ratne zločince po zapovjednoj i po izvršnoj odgovornosti. Najistaknutiji među takvima su diverzanti na zagrebačku poštu u Jurišićevoj ulici, 14. rujna 1941. godine. Od njih četvero glavnih izvođača zločina na pošti: Josip Čuljat, Nada Galjer, Vilim Galjer i Slavko Markon, samo Čuljat nije ostavio nikakvog zločinačkog traga u Slunjskome kraju, zvanome Kordun.

Zločinac, Vilim Galjer, koji je bio glavni sudionik uništavanja telefonske centrale u Zagrebu, pri čemu je bilo ranjavanja i smrti nedužnih poštanskih službenika, nastavio je svoje zločinstvo po selima Slunjskog kraja i susjedne Bosanske krajine. Poginuo je kao komandir četničkopartizanske čete tijekom ožujka 1942. u jednom napadu na sela Šturlić u Bosanskoj krajini i na Furjan u Slunjskome kraju (Zbornik 18, HAK, Karlovac, 1989.).

Njegova udovica Nada Galjer istakla se je po brojnim zločinstvima. Vrhunac njenog zločinstva jest, što je 15. studenoga 1942. zajedno sa Srbinom Mješinom Kukićem dala zazidati 22 živa ranjenika u dvorišnoj zgradi Nikole Neralića u Slunju. To su bili mladi hrvatski vojnici, ranjeni ustaše iz X. bojne pretežno dečki iz Hercegovine i petorica iz Slunjskog kraja.

Među četničkopartizanskim zločincima u "prvome oslobođenju Slunja" najveći je bio Ćanica Opačić. On je bio glavni sudac u tzv. "Narodnome sudu", u kojem se je sudilo Hrvate samo na smrt.

Hrvatski komunisti su postupno mijenjali četnički naziv u naziv partizani

Neki od hrvatskih komunista su dolaskom u šume "na slobodni teritorij" postupno razbijali četničkofašistički duh u redovima srbskih i vlaških banda, ali mržnju na sve hrvatsko nisu iz njih iskorjenili jer su se i oni kao komunisti borili protiv Hrvatske. Za srbskofašistički četnički i komunistički savez ima bezbroj primjera u Slunjskom kraju, napose u Blagaju i Glinicama, u susjednoj Lici, prije i napose nakon tzv. ustanka u Srbu i drugdje po Hrvatskoj. Poznata su četnička ubojstva u nekoliko

hrvatskih sela u Lici i ubojstvo hrvatskog komuniste Marka Oreškovića već početkom rata. Od istaknutih Hrvata, pjesnika Ivana Gorana Kovačića su ubili četnici 1943. godine, a daljnja ubijanja Hrvata od četnikopartizana po čitavoj Hrvatskoj tijekom rata s krunom u tragediji Bleiburga su neizbrojiva.

Jedan od četnikopartizana, Srbin - Simo Dubajić se hvali da je ubio trideset tisuća Hrvata i žali, što nije još više. Dubajić se u svome zločinstvu, čak točno izražava jer u samohvali kaže, da je ubio više od 30.000 Hrvata, koje navodi pod nacionalnim imenom, a ne pod nazivom ustaša. Republika Hrvatska daje i danas visoke mirovine "zaslužnim" četnikopartizanima - ratnim zločincima, kojih je na mirovinskome spisku 47.000 (četrdesetisedamtisuća). Nijedan od ovih ratnih četnikopatizanskih zločinaca nije osuđen za svoja zlodjela niti od pravosuđa Republike Hrvatske ni kroz sprovedbu Deklaracije Europske Unije za lustraciju komunizma i komunista u Republici Hrvatskoj.

Prijelazom 1942/1943. Vladimir Nazor i Ivan Goran Kovačić su u Slunju

Prema podatcima iz komunističke literature, Zbornik 18, HAK Karlovac, str. 739. piše da su pjesnici Vladimir Nazor i Ivan Goran Kovačić krenuli iz Zagreba 29.12.1942. i prešavši Savu i Kupu preko Gvozda (onda Vrginmosta) stigli u Slunj. Već na zadnji dan stare godine su zagrebački bjegunci bili u Slunju.

Osnovni biografski i drugi podatci o Goranu i Nazoru

Hrvatski pjesnik Ivan Goran Kovačić (Lukovdol, 21. ožujka 1913) našao se je zajedno s mnogo starijim pjesnikom Vladimirom Nazorom (Postire, 30. svibnja 1876) u Slunju već 31. prosinca 1942. godine. Ovo sam ponovio iz točnog pamćenja i jednog zapisa jer u literaturi o pjesnicima, nema datuma o njihovom dolasku i duljini boravka u Slunju, a meni je to poznato.

Na putu od Zagreba do Slunja Vladimir Nazor je već počeo sa svojim ciklusom "Pjesme partizanke" i prva među njima je bila "Čamac na Kupi" i "Majka pravoslavna". Zatim slijede: Razgovor s mrtvima, Krutim se, Slovo na kamenu, Časovi klonuća, Crvena zvijezda, Pjesma o pesti,

Mitraljeza, Titov "Naprijed", Na Vučevu, Radost... Veći broj svojih pjesama objavio je Vladimir Nazor već 1943. u zbirci "Pjesme partizanke".

Osim pjesama Nazor vodi dnevnik što ga naziva "S partizanima". Započeo ga je pisati 10. siječnja 1943. u Bihaću i završava 28. svibnja iste godine na Durmitoru. Ovaj je dnevnik, književno rečeno nastavak Nazorovih "Večernjih bilježaka".

Pored stihova i dnevnika Nazor je pisao političke članke, držao političke govore. Svoj prvi govor održao je Nazor u Slunju, zatim u Bihaću i drugdje.

Ni u Nazorovoj radnoj biografiji niti u drugoj literaturi o njemu nema datuma držanja toga govora u Slunju. Prema mojemu dobrom pamćenju, to je bilo 2. siječnja 1943. u dvorani slunjske Osnovne i Građanske škole. Taj datum bio je zapisan i na pozdravnome govoru, što ga je sam Nazor napisao. O tome slijedom ovog priloga.

Vladimir Nazor i Goran su imali u pratnji štićenika - komesara

Za razliku od vrlo govorljivoga Vladimira Nazora, Ivana Gorana Kovačića sam upoznao kao vrlo šutljivoga. Nije on bio niti pjesnički toliko aktivan kao Nazor. Nije nastupao niti kao govornik u Slunju niti u razgovoru s ljudima, a u literaturi o Ivanu Goranu Kovačiću piše Vlatko Pavletić (Pet stoljeća hrvatske književnosti, svezak 135) "da su zapisi o njegovim aktivnostima u partizanima nestali".

O tome neka prosuđuju književnici, pjesnici i povjesničari, a po mojem mišljenju, u kakvom pojavnom izdanju sam ga ja upoznao, Goran nije bio tako aktivan kao Nazor. Osobno ne vjerujem u gubitak Goranovih zapisa, kako piše Vlatko Pavletić jer su tijekom 1943. četnikopartizani objavljivali u svakome mjestu pa i selu, nekakav dnevni listić i tjednik i sve bi bilo zapisano u tim publikacijama. U Slunju su izdavali strojopisom tiskani i šapirografirani list "Partizan" i nekoliko Zidnih novina. Izlazila su i barem dva poznata glasila "Borba" i "Vjesnik". Da je bilo Goranovih zapisa, pjesama, govora i dnevnika, osim "Jame" to bi se našlo i sačuvalo na stranicama spomenutih i drugih publikacija isto kao što je slučaj s Nazorovim umotvorinama.

Ivan Goran Kovačić je bio veća zagonetka nego Nazor

Moj osobni dojam zasnovan na nezadovoljnom izgledu i šutljivosti ukazuje, da Ivan Goran Kovačić nije bio oduševljen svojim dolaskom u partizane. Možda je on svoj odlazak "na oslobođeni teritorij" želio, ali se je u toj četrničkopartizanskoj slobodi vrlo brzo razočarao. Tako su se o Goranu izjašnjavale i vrlo iskusne sestre učiteljice Jelena i Lucija Cindrić, kod kojih su nekoliko dana stanovala obadvojica došljaka.

Tu kod sestara Cindrić nisu imali u pratnji komesara, nego ih je ispred kuće čuvao stražar. Ovo je jako važno jer su bez nazočnosti komesara, učiteljice Cindrić mogle Nazoru i Goranu slobodno govoriti o četničkopartizanskim zločinstvima.

Poema Jama od Ivana Gorana Kovačića

Goran je svoju pjesničku veličinu u partizanima zasvjedočio, potresnom poemom "Jama". On je u njoj najprije naturalistički preciznom i razgovjetnom naracijom ispričao zločin kao strašnu vjerodostojnu realnost. Najistaknutiju inspiraciju je dobivao iz viđenoga, čuvenoga i doživljenoga upravo u Slunju.

Putanja opisana "Jamom" vodi čovjeka iz života u smrt i ponovo ga vraća životu u apoteozi duhovne ljepote pjesme koja njemu slijepom, nadoknađuje izgubljenu fizičku svjetlost.

Poema "Jama" je prema pjesničkome kriteriju savršeno oblikovano djelo, tradicionalno oblikom, ali moderno egsaktnom asentimentalnom vizijom života kao borbe i okrutnosti (Vlatko Pavletić).

Pisatelj ovog dokumentarnog priloga kao nepjesnik, neknjiževnik i nepovjesničar najmanje sam pozvan i najmanje mjerodavan ulaziti u ocjenu Goranovog pjesništva. To nije niti svrha ovog pisanja, nego osvrt na moje osobno poznanstvo s Ivanom Goranom Kovačićem u društvu s Vladimirom Nazorom, u Slunju, početkom 1943. godine, tijekom 4-5 dana. K tome, osjećam potrebu iznijeti postavku o svome osobnom uvjerenju, da je Ivan Goran Kovačić mogao dobiti inspiraciju za potresnu poemu "Jamu" baš u Slunju.

To bi se moglo reći i za njegovu prvu pjesmu napisanu u proljeće 1943. godine pod naslovom "Naša sloboda", od koje prva kitica glasi:

"Sloboda ždere meso i krv guta,

Sloboda noge krši, lomi ruke.

Darovi njeni, groblja su i muke.

Sloboda je strašna, hladna i kruta."

Ovi stihovi govore mnogo o Goranovom doživljavanju četničkopartizanske slobode, koju je on u punini svih oblika doživio upravo u Slunju. O tome u daljnem osvrtu na Gorana.

Ivan Goran Kovačić je osobno postao žrtva takove "slobode, koja ždere meso i guta krv". Ubio ga je četnički kapetan Boro Blagojević u blizini Foče, 13. srpnja 1943. Za grob mu se ne zna. Izgleda da si je sam pjesnik Ivan Goran Kovačić, već 1937. u pjesmi "Moj grob", objavljenoj u Hrvatskoj reviji predvidio takovu smrt:

"U planini mrkloj nek mi bude hum,

Nad njim urlik vuka, crnih grana šum,

Ljeti vječan vihor, zimi visok snijeg,

Muku moje ruke nedostupan bijeg.

Visoko nek stoji, ko oblak i tron,

Da ne dopre do njeg niskog tornja zvon,

Da ne dopre do njeg pokajnički glas,

Strah obraćenika, molitve za spas.

Neka šikne travom, uz trnovit grm,

Besput da je do njeg, neprobojan, strm.

Nitko da ne dođe, do prijatelj drag -

I kada se vrati, nek poravna trag."

U ovim stihovima Goran je predvidio svoju tragediju, samo što nije naveo počinitelja smrti, isto kao što je postupio u svojoj poemi "Jama". Niti u "Jami" Goran ne navodi imena zločinaca, koljača pa ih četničkopartizanska strana pripisuje ustašama jer četnikopartizani "U tuđem oku vide trun, a u svome ne vide brvno!"

Slunj nije bio oslobođen, nego okupiran od 14. XI. 1942. do 20. I. 1943.

Graničarski gradić Slunj je tada bio okupiran od šumskih odmetnika, koji su se sami nazivali četnici i partizani, k tome Narodno-oslobodilačka vojska, samopredstavljana kao "osloboditelji" Slunja...

Mi Slunjani, međusobno (povjerljivo i tajno!) smo ih nazivali: Zločinci, neprijatelji, okupatori, banditi, šumski odmetnici, pljačkaši, palikuće, ubojice i koljači ...

Za ovdje ću iznijeti samo jedan podatak: Četnikopartizani su popalili više kuća i crkava u Slunjskome kraju, nego sve druge vojske zajedno, koje su se tijekom rata kretale po tome dijelu Hrvatske. To isto vrijedi i za broj poubijanih ljudi, u čemu su četnikopartizani bili vodeći zločinci.

"Narodni sud" i četničkopartizansko mučilište u Slunju

Nedaleko zgrade slunjske škole u mojem neposrednom susjedstvu, u kući Bare Lovrenčić s vrlo visoko ograđenim dvorištem bio je smješten takozvani "Narodni sud", što znači i četničkopartizansko mučilište u Slunju. Tu su obvezno prije ubojstva prolazili obred mučenja zarobljeni hrvatski vojnici i brojni civili, kojima je unaprijed bila pripisana neka krivnja, radi koje su mučeni i ubijeni.

Ta Lovrenčićeva kuća je jedva tridesetak metara udaljena od kuće pisatelja ovih redaka, što ovdje iznosim radi vjerodostojnosti podataka vezanih uz Vladimira Nazora i Ivana Gorana Kovačića.

Četničklopartizanska mučenja i ubijanja nedužnih ljudi

Vidio sam, čuo sam i zapamtio sam brojna zločinstva koja su u meni susjednoj Lovrenčićevoj kući, u podrumu i u dvorištu s visokom ogradom vršili komesari i ubojice - zločinci četnikopartizani, kakova zločinstva na ljudima ne pamti Slunj niti iz najstrašnijih vremena ratovanja s Turcima.

Tu su šumski banditi, četnikopartizani - samozvani "osloboditelji" dovodili svakodnevno skupine novih neprijatelja i "neprijatelja" na mučenje, a one izmučene su odvodili na ubijanje, pretežno u slunjski Jelvik, u Grabarje i u obližnje grmove. Najstrašnije mučenje ljudi obavljali su četnikopartizanski batinaši i ubojice iz "Narodnog suda" noću pa se je jauk od bola mučenih ljudi, Hrvata iz Slunja i okolice čuo nadaleko u susjedstvo. Da bi se jauci mučenih ljudi manje čuli, običavali su mučitelji svirati hrmoniku, pjevati i prisiljavati mučene ljude da i oni pjevaju.

Ovakove scenarije nalazimo u potresnoj poemi "Jama" od Ivana Gorana Kovačića. Evo samo dvije kitice iz V. pjevanja:

"Korak po korak pošli smo; stali opet:

Krkljanje, udar, pad i opet korak.

Začuh zvuk jače. Ukočen, ko propet,

Stadoh. Na usni tuđe krvi gorak

Okus ućutjeh. Sad sam bio treći

Što jamu čeka u redu stojeći.

Strašna mi tama, od sljepoće gora,

Sav um pomuti i na čula leže,

I za njom svjetlost ko stotine zora:

Iskro! Strijelo! Plamene! Sniježe!

Silno svjetlo bez ijedne sjene,

Ko oštar ubod igle usred zjene."

U ovim stihovima je slika stanja i ponašanja četnikopartizana, kakovo je Goran doživio prvih dana i noći za svoga boravka u Slunju od 31. prosinca 1942. do 5/6. siječnja 1943. To napose vrijedi za prvu noć u Slunju, koju je zajedno s Nazorom proveo Goran u kući "Narodnog suda", u kojoj su se napose noću "obredno" sprovodila najstrašnija mučenja nedužnih ljudi, Hrvata iz Slunja i okolice.

Inspiracija za poemu Jama ima svoje počelo u Slunju 3. dio

Prva četničkopartizanska strijeljanja nedužnih Slunjana.

Uz brojne poubijane zarobljenike hrvatske vojske i ranjenike i civile u tome "prvom oslobođenju Slunja", 14. studenoga 1942. godine uslijedila su prva ubijanja nedužnih Slunjana po presudi "Narodnog suda" (abecedno):

Stjepan Katić, Adam Kos, Slavko Kovačević, Joso Moćan, Joso Obajdin i Ivan Pavlešić. Iza ubijenih ostale su obitelji s četvero do osmero djece.

Prije ubijanja ovih posve nedužnih ljudi, izvršenoga u dolini Nikole Neralića usred bijela dana, četničkopartizanske ubijice su strašno mučili žrtve, što je ustanovljeno kasnije pri ekshumaciji istih. Primjerice, posve nedužnom čovjeku, inače hotelijeru Slavku Kovačeviću su naživo skidali kožu. Drugim žrtvama su sjekli udove i organe: iskopali oči, rezali jezik, ušesa, nos... To se je odvijalo baš onako, kako je satkana čitava "Jama" od Ivana Gorana Kovačića.

Četničkopartizanski obred mučenja žrtve prije ubijanja

Teško je vjerovati, da je ikoja vojska, sudionica u Drugome svjetskom ratu toliko mučila žrtve prije ubijanja kao što su to činili četnikopartizani. Oni su u svoja ubijanja neprijatelja i potvorenih neprijatelja ugradili obred mučenja, kakova jedva može pojmiti normalan čovjek. Za ovdje ponavljam jer je strašniji nego strašan samo jedan primjer, kojeg sam već naprijed spomenuo: 15. studenoga 1942. godine zazidali su u jednoj prostoriji dvorišne kuće Nikole Neralića u Slunju: 22 (dvadesetidva) živa ranjenika. Nada Galjer i Mješina Kukić su se hvalili, da su oni dali zazidati 22 ranjena ustaška zločinca, a to su bili malne djeca, svi ispod 20 godina starosti. Nepojmljivo je u kakvim su mukama umirali ovi mladi ljudi, samo zato jer su bili hrvatski vojnici. U usporedbi s ovim oblikom smrti, četničkopartizanska batinanja i naživo rezanja prije ubojstva žrtve bila je "milost". I za ovakove zločine nalazimo svjedočanstvo u Goranovoj "Jami".

U kući "Narodnog suda" proveli su prvu noć pjesnici Nazor i Goran

Vladimir Nazor i Ivan Goran Kovačić su prelaskom preko Kupe dobili pratećeg komesara "anđela čuvara".

Taj komesar ih je vjerojatno radi raznih ispitivanja, provjere identiteta i sigurnosti... doveo u zgradu "Narodnog suda" u Slunju. U tome "Narodnom sudu" Vladimir Nazor i Ivan Goran Kovačić su proveli prvu noć, na koju su se drugog dana tužili, da nisu mogli spavati.

Tu su čuli dernjavu batinaša, četničkopartizanskih komesara, mučitelja i jauk nedužnih ljudi - Hrvata iz Slunja i okolice, koje su šumski banditi već mrcvarenjem ubili, a nakon toga ih mrtve ili polužive odvozili u prirodne bezdane i zaostale rovove od bivše Jugoslavenske vojske, u šuma-parku zvanom Jelvik... Tu su ih dotukli tupim predmetima i samo zagrebali zemljom pa su ih njihovi najbiži noću iskopali i potajice sahranili u groblju.

Predpostavljam i vjerujem da je Ivan Goran Kovačić noćenjem u četničkopartizanskom "Narodnom sudu" i mučilištu dobio prvu klicu inspiracije za svoju poemu Jama i za naprijed navedene stihove iz pjesme "Naša sloboda" . Upravo u prvoj kitici te pjesmice je prikazao pravi "obraz" četničkopartizanske slobode, a u čitavoj poemi "Jama" sve najstrašnije, što je u Slunju, u "Narodnome sudu" doživio, vidio i čuo od učiteljica Jelene i Lucije Cindrić.

Premještaj došljaka u kuću učiteljica - sestara Jelene i Lucije Cindrić

Ovdje iznosim jedan točan podatak, kojega nisam uspio pronaći u nijednome literarnome izvoru. Prema točnom pamćenju Vladimir Nazor i Ivan Goran Kovačić su došli u Slunj 31. prosinca 1942. godine. O tome je brujio iz usta četnikopartizana čitav Slunj. Komesari su držali govor iza govora hvaleći se dolazkom pjesnika na "oslobođeni teritorij".

Sa svojim vršnjacima išao sam u rano predvečerje u Crkvu jer sam bio ministrant i rado sam slušao statističke podatke, koje je svećenik iznosio za proteklu godinu. Na Mostacu (bivši središnji trg u Slunju) je jedan komesar držao vrlo glasni govor o pridošlim "narodnim pjesnicima Vladimiru Nazoru i Ivanu Goranu Kovačiću, koji su već u oslobođenome Slunju."

Pjesnici su po zapovjedi svojih gospodara napustili Slunj tijekom 05/6. siječnja 1943. godine, uoči dana Sveta tri kralja.

Već drugog dana dolaska u "oslobođeni" Slunj premješteni su Vladimir Nazor i Ivan Goran Kovačić iz kuće "Narodnog suda" u susjednu, vrlo lijepu kuću slunjskih učiteljica Jelene i Lucije Cindrić. Tu su ostali nekoliko dana, točno do 5. siječnja 1943. godine, a zatim su ih noću njihovi domaćini četnikopartizani odpremili preko Lađevca, Šturlića, Cazina i Ostrožca u Bihać i ...

U kući učiteljica Cindrić nisu imali stalnog komesara, nego je ispred kuće stražario jedan četnikopartizan. Ova pripomena je jako važna jer su, bez komesara mogle učiteljice Cindrić slobodno govoriti Nazoru i Goranu o četničkopartizanskim zločinstvima.

Pripominjem da su ove dvije učiteljice moje rođakinje - tetke u drugome koljenu sa ženske strane rodoslovnog stabla. Ovo iznosim jer sam uz osobno doživljeno, dobivao od svojih tetaka, već onda, a napose kao odrastao čovjek brojne podatke o ponašanju Vladimira Nazora i Ivana Gorana Kovačića i o svima četničkopartizanskim zločinima, o kojima su im obadvije učiteljice mnogo govorile. One su predviđale, da će upravo kroz mene biti zapamćena ta istina i možda nekada proširena u javnost.

Uz moje osobne doživljaje četnikopartizana kao strašnih ubojica, učiteljice Jelena i Lucija Cindrić su mi proširile znanje o zločinstvima četnikopartizana, koji su sebe nazivali Narodno-oslobodilačka vojska ... Ove umirovljene učiteljice su neiscrpno govorile Nazoru i Goranu o svima četničkopartizanskim zločinstvima u Slunju i u Slunjskome kraju.

Jauk užasa mučenih ljudi iz "Narodnog suda" čuo se je najstrašnije noću

Do moje kuće, do Cindrićeve kuće (udomiteljice Nazora i Gorana) i po čitavom susjedstvu je dopirao jauk mučenih ljudi iz četničkopartizanskog "Narodnog suda" i mučilišta u Lovrenčićevoj kući, podrumu i dvorištu. Od toga jauka, ponekad svirke harmonike i pjesme nije se moglo noću spavati u čitavom susjedstvu, uključujući i Cindrićevu kuću, u kojoj su tada stanovali Vladimir Nazor i Ivan Goran Kovačić.

Tu je Ivan Goran Kovačić dobivao i obogaćivao inspiraciju za svoju potresnu poemu "JAMU", za koju su sestre učiteljice Jelena i Lucija Cindrić govorile, da je započeta u njihovoj kući, u Slunju. Onda je to bila kuća broj 42, a sada je Stara cesta 7, Slunj.

S pjesnicima već prvog jutra u Cindrićevoj kući

Pisatelj ovog dokumentarnog zapisa, tada 14-godišnjšnjak sa zrelošću III. razreda gimnazije, upoznao sam pjesnika Vladimira Nazora i njegovog suputnika Ivana Gorana Kovačića već prvog jutra u kući sestara - učiteljica Jelene i Lucije Cindrić. To se je odvijalo ovako: Četnikopartizani su zapovjedili mojim roditeljima Josi i Franciki Hazler, da moraju od svojih krava dati svako jutro po dvije litre mlijeka za drugove pjesnike Nazora i Gorana. To mlijeko sam im donosio ja osobno. Prema sjećanju, to sam činio samo četiri jutra.

Tu dužnost sam obavljao s nekakvim oblikom miješanog nezadovoljstva ("Zašto baš ja moram nositi mliko?!") i istovremene radoznalosti jer sam želio upoznati ove, zalutale hrvatske pjesnike, čuti nešto od njih i u razgovoru pitati ih štošta. To mi je uspjevalo s vrlo govorljivim Vladimirom Nazorom, ali ne i s Goranom Kovačićem, koji je uvijek samo šutio kao mumija i davao je izgled nezadovoljnog čovjeka.

Slika i dojam prvog jutra

Susret prvog jutra bio je ovakav: Donio sam mlijeko (mi u Slunju kažemo mliko) i pozdravio s "Dobro jutro!" Učiteljice su jednako tako odzdravile; Nazor mi je odgovorio: "Zdravo druže!", a Goran je prešutio pozdrav.

U predsoblju, ujedno zimskoj kuhinji iznad lavaboa brijao se je Vladimir Nazor s britvom koju je od nekoga dobio jer su njegove stvari nestale na putovanju prema Slunju. Netko ih je prisvojio. Pri brijanju je dosta glasno razgovarao s umirovljenom učiteljicom Jelenom Cindrić, a Ivan Goran Kovačić je tmurno zamišljen sjedio na udobnom tapeciranom stolcu i nije ništa govorio. Nazor je bio pri završetku brijanja. Mene se je jako dojmio njegov starački vrat s visećim podbradkom, obrazi i špičasta bradica.

To se je odvijalo oko 8 sati ujutro točno 2. siječnja 1943. godine. Obadvije sestre učiteljice su bile budne. Učiteljica Lucija je šutke obavljala neke

poslove, ložila kuhinjsku peć, koja je ujedno zagrijavala i susjednu prostoriju otvorenih vrata, u kojoj je sjedio Goran, a njena sestra Jelena se je naprosto svađala s Nazorom. Oslovljavali su se sa "Ti" jer su se valjda poznavali od ranije. Naime, Vladimir Nazor i Jelena Cindrić su bili prosvjetari, po starosti približni vršnjaci. Uz ostalo Nazor je bio i profesor na Učiteljskoj školi, a na jednoj školi je pored učiteljevanja u Tounju i drugdje djelovala i Jelena kao nastavnica pa su se vjerojatno poznali iz raznih susreta i učiteljskih sjednica.

Vladimir Nazor je djelovao zadovoljno

Po prvome dojmu na mene, mogu reći da je Vladimir Nazor pokazivao opće zadovoljstvo, radost, govorljivost, ushićenost pa možda i sreću sa svojim dolaskom među partizane, "na oslobođeni teritorij". To je pokazivao u svome odnosu s četnikopartizanima, u susretima s običnim ljudima, na ondašnjim svakovečernjim priredbama, koje su organizirali "oslobodi telji" radi promičbe i svoje zabave i u svakome nastupu, napose u svome prvome govoru u Slunju ... U tome ponašanju djelovao je vrlo uvjerljivo, što isključuje svaku pomisao na glumu.

Sjećam se dobro njegovog razgovora s Vjećeslavom Holjevcem, Ćanicom Opačićem, Pantom Katićem, Ivom Lolom Ribarom i Ljubišom Gruborom, koji su sjedili u prvim redovima na jednoj večernjoj priredbi u školskoj dvorani. Mi djeca raznih uzrasta, među kojom sam bio i ja sjedili smo na podu između pozornice i prvog reda publike pa smo rado i znatiželjno promatrali te susrete i dječjom znatiželjom prisluškivali razgovore.

Dakako u prvome redu sjedili su uvijek najvažniji četnikopartizanski čelnici. Veco Holjevac je tada bio komesar kordunaških partizana, Ćanica Opačić je bio glavni sudac u "Narodnome sudu", Pante Katić je bio komandant grada, a najmlađi među njima Ljubiša Grubor je bio sekretar Pokrajinskog komiteta Skoja. Ivo Lola Ribar je bio glavni sekretar SKOJa (Saveza komunističke omladine Jugoslavije). Upravo u to vrijeme organizirao je nekakav skojeski dernek u Slunju, koji je ušao u komunističku povijest. Razgovor Vladimira Nazora s njima je bio vrlo uzbudljiv i popraćen s dosta smijeha.

Tek spomena radi dodajem, da sam vidio Ivu Lolu Ribara i druge skojevce svakog dana jer im je središnjica bila u stanbenom dijelu kuće od Hrvatskog katoličkog doma u Slunju, točno suprot mojoj obiteljskoj kući, tada kuće broj 2 i sada Stara cesta broj 2, a moja kuća je tada bila broj 39, a sada je Stara cesta 1, Slunj.

Nazorov odnos prema meni

Ne smijem propustiti Nazorov odnos prema meni osobno, koji je bio vrlo zamimljiv po njegovim kazivanjima i upitima. Neizostavno mi je zahvaljivao na mlijeku, koje sam donosio, pitao me je o školi, o uspjehu i postavljao kojekakova pitanja shodna mojemu uzrastu. Pitao me je čak, dali volim narodno-oslobodilačku vojsku?! Našavši se u nedoumici, rekao sam mu da ne volim niti jednu vojsku jer vojske ratuju, a ja ne volim rat. On me je na to uvjeravao da je narodna vojska i narodno-oslobodilački rat pravedan i poželjan jer se bori za slobodu. Ja sam si mislio svoje jer četničkopartizansku slobodu sam doživljavao kao strahovladu, mučenje i ubijanje ljudi, koji nisu "plesali onako kako su oni svirali".

Nazorov prvi govor u Slunju

Za svoj javni nastup, prvi govor u velikoj dvorani Osnovne i Građanske škole u Slunju, napisao mi je sam Vladimir Nazor kratki pozdravni govor, kojim sam ga trebao kao "drug omladinac" javno pozdraviti. To sam i učinio na pozornici velike dvorane u slunjskoj školi. Prema sjećanju taj pozdravni govor slovio je ovako:

"Ponosan narod i narodna vojska Slunja grada i Korduna, sretni smo da Te pozdravimo, naš veliki pjesniče, Nazor Vladimire! Osjećaj se ugodno i budi s nama sretan kao što smo mi sretni s Tobom u slobodnome gradu Slunju!"

Taj pozdravni govor su spalili suvremeni četnikopartizani

Kao čuvar svojih knjiga, svojih i obiteljskih slika, školskih bilježnica, crteža, pisama i svih zapisa, uključujući i spomenar imao sam u svojim arhivalijama sačuvan i taj pozdravni govor. Nažalost, sve su u mojoj rodnoj kući u Slunju spalili i uništili raznim divljačkim metodama

današnji četnikopartizani, srbski zločinci u "oslobođenome Slunju", prozvanom Šešeljevo od 1991-1995. godine.

Tko to kaže, da se povijest ne ponavlja?!

Ivan Goran Kovačić je u Slunju samo šutio

Kako sam već pripomenuo, za razliku od govorljivog Nazora, Ivan Goran Kovačić nije pokazivao ni zadovoljstvo, ni sreću, ni dobro raspoloženje, čak niti rječitost. Za nekoliko dana boravka u Slunju, čuo sam iz usta Ivana Gorana Kovačića samo jednu jedinu rečenicu i to pitanje upućeno meni:

"*Jesi li ti to klanje ranjenika zaista vidio?*"

To sam mu potvrdno odgovorio. Moj odgovor slijedi u osvrtu na razgovor: Vladimir Nazor - Jelena Cindrić jer je u tome razgovoru uslijedilo ovo pitanje.

Goran je pravio nekakve pribilješke, vjerojatno za "Jamu"!?

Toga, po sjećanju drugog jutra, kad sam donio mlijeko, pjesnik Ivan Goran Kovačić je pravio neke pribilješke vjerojatno iz, rekao bih žučnog dijaloga između Nazora i umirovljene učiteljice Jelene Cindrić, koja mu je nabrajala počinjene četničkopartizanske zločine u Slunju i u Slunjskome kraju, zvanome Kordun.

U toj prepirki s Vladimirom Nazorom u nazočnosti Ivana Gorana Kovačića, koji je sjedio na istoj stolici kao i jučer, kad je Jelena Cindrić govorila Nazoru (kao da čita) o četničkopartizanskim ubijanjima u Slunju, došla je na oko 500 (petsto) ranjenika, koje su na školskom prozoru klali četnikopartizani. Tada su uslijedile Jelenine riječi:

"*One ranjenike u redu za klanje, koji nisu mogli hodati gurali su četnikopartizani i nosili su ih lakši ranjenici ili su se na njih naslanjali u redu do četničkopartizanskog klanja i bacanja u kamion.*

Taj kamion je odvozio poklane ranjenike u veliku i vrlo duboku bezdanu na Debeloj Glavi oko 4 km daleko od Slunja u smjeru Plaškoga. Kad su se zločinci umorili klanjem odvozili su kamionom nezaklane ranjenike i žive ih bacali u duboku bezdanu na Debeloj Glavi..."

Ja sam donio jutarnje mlijeko i nazočio tome burnom razgovoru učiteljice Jelene Cindrić i Vladimira Nazora. Jednog časa upre učiteljica Jelena Cindrić prstom u mene i kaže:

"Ovaj dječak sa svojim vršnjacima je gledao to četničkopartizansko klanje zarobljenih ranjenika, hrvatskih vojnika!"

Tada sam prvi i zadnji put čuo iz usta Ivana Gorana Kovačića jednu rečenicu i to pitanje, koje sam već naprijed napisao i ovdje ga radi slijeda razgovora ponavljam i donosim moj odgovor:

Ivan Goran Kovačić: "Jesi li ti to klanje ranjenika zaista vidio?"

Odgovorio sam sljedeće:

"To klanje ranjenika sam gledao zajedno s bratićem Tomom Hazler i Matom Sminderovac. Naše kuće su u neposrednoj blizini škole i mi smo gledali taj užasni čin ispred naših kuća, zapravo s Križopća, a mogli smo ga vidjeti i kroz prozor iz Matine kuće. Taj užas nad ranjenicima vidjeli su svi susjedi i prolaznici. Skupina četnikopartizana je gurala ranjenike pred skupinu četničkopartizanskih koljača koji su klali ranjenike s puščanim noževima (bajunetama)".

Najstrašnije mi je bilo, kad me je iz reda, neposredno pred klanje glasnim povikom zamolio moj daljnji rođak, ranjenik Mato Pavlešić, Mandin:

"Dragane, reci mojoj mami da sam umro od rana, ali joj nemoj reći da su me zaklali!"

Ja sam to rekao mojoj majki i ne znam kako je ona prepričala svojoj sestrični Mandi Pavlešić, majki od zaklanog jedva 18-godišnjeg ranjenog jedinca, sina Mate.

Za njega su širili glas među rodbinom, da je poginuo kod Topuskoga, što nije točno. Mate je zaklan četničkopartizanskim nožem na prizemnom porozoru lijevog krila, koje je pripadalo Građanskoj školi u Slunju. To sam osobno vidio i drhteći od užasa pobjegao sam kući.

Taj Mate Pavlešić je inače bio vrlo miran dečko, prognanik iz Primišlja. Naime, Talijani su na bijegu iz Slunja, točno na Dan cvjetnice 1942.

prognali Hrvate iz Primišlja. Neki prognanici su dospjeli u Slunj, a ostali kojekuda: u Ogulin, u Tounj, Karlovac... Sredinom ljeta 1942. Mato je dragovoljno pristupio u Hrvatsku vojsku, u 10. ustašku bojnu pod zapovjedništvom bojnika Slavka Bednjanca. Svoj mladi život je kao ranjenik završio od četničkopartizanskog noža.

Četničkopartizanska literatura navodi 700-800 ranjenika

Četničkopartizanska literatura, Zbornik 18, HAK, Karlovac, Stevo Opsenica, "Borbe za oslobođenje Slunja novembra 1942. str.435-447. navodi 388 poginulih ustaša, 162 zarobljenih i oko 700-800 ranjenih". Svi ovi brojevi su uvećani na četničkopartizanski način. Objektivno sudeći moglo je biti do oko 500 ranjenika jer su borbe za "oslobođenje Slunja" trajale više tjedana, a k tome su dopremani u Slunj svi ranjenici iz Bihaća, Zavalja, Petrovog Ličkog sela, Vaganca, Drežnika, Rakovice i iz okolnih sela bliže mjesta Slunja.

Zarobljenih hrvatskih vojnika je također bilo mnogo manje, nego što navodi Stevo Opsenica i to su bili pretežno domobrani i oružnici.

Ustaše se nisu nikada predavali, a u beizlaznoj situaciji imali su za sebe i za najbliže neprijatelje posljednju bombu.

Zarobljene domobrane i oružnike, njih oko 60 su četnikopartizani sve poubijali. Neke od njih sam zajedno s mojom majkom morao voziti na našim kolima u groblje. Još i sada mi je pred očima izmrcvareni mrtvi domobran Joso od Kate Brinke iz sela Cvitović...

Sve prognaničke obitelji iz Primišlja nastaradale su od četnikopartizana

U kući učiteljica Cindrić razgovaralo se je s pjesnicima Nazorom i Goranom o drugim životnim sardržajima, ali ipak najviše o četničkopartizanskim zvjerstvima jer je učiteljicama bio cilj, da Nazora i Gorana kroz takove razgovore uvjere u pogrješku njihovih dolazaka k šumskim banditima.

U svezi s četničkopartizanskim ubojstvom nedužnog djeteta Mate Pavlešića iz Primišlja, nastavila je Jelena Cindrić o stradanjima drugih Hrvata, prognanika iz Primišlja u Slunju: 10-godišnjeg Matu Pavlešića

(Ivanovog) su četnikopartizani ubili kao pastira jer se je opirao, kad su mu pljačkali njegovo stado. Njegovog oca Ivana Pavlešića, sina Mikinoga su nakon mučenja ubili po presudi "Narodnog suda". Ivanov brat Mate ubijen je u Srebrenici kao hrvatski vojnik, a brata Nikolu Pavlešića, oca sedmero djece su natjerali četnikopartizani da skače u smrt s visoke stijene. U sličnu smrt natjerali su četnikopartizani Ivana Pavlešića Dragičinog. Strijeljali su presudom "Narodnog suda" Matu Rigljana, oca od šestero djece. Ivan Vuković, prognanik iz Primišlja je umro od posljedica četničkopartizanskog mučenja, a Dragan Vuković, sin od Nikole Vukovića iz Primišlja je netragom nestao.

O ovima i drugim četničkopartizanskim zvjerstvima svakodnevno su učiteljice Cindrić govorile Vladimiru Nazoru i Ivanu Goranu Kovačiću.

Inspiracija za poemu Jama ima svoje počelo u Slunju 4. dio

Uvjeren sam, da je Ivan Goran Kovačić inspiriran za svoju poemu "Jama" u četničkopartizanskome klanju u Slunju, napose na klanju oko 500 ranjenika.

Na ovu inspiraciju za poemu "Jama" ukazuje mi Goranovo bilježenje podataka od učiteljice Jelene Cindrić i ovo moje, što sam naprijed naveo o njegovom nezadovoljstvu, šutljivosti i jednom jedinom pitanju: "Jesi li ti to klanje ranjenika zaista vidio?"

S tim uvjerenjem, da je Goran inspiriran u Slunju za potresnu poemu JAMA živjele su sestre učiteljice - Jelena i Lucija Cindrić i s tim uvjerenjem su umrle. Napose je Jelena u povjerljivim krugovima uvijek govorila da Ivan Goran Kovačić prije dolaska u Slunj nije imao gdje vidjeti niti tako zorno čuti o klanjima ljudi kao što mu je ona govorila o četničkopartizanskim klanjima ljudi u Slunju. Dakako, Ivan Goran Kovačić je i osobno doživljavao četničkopartizansko mučenje, klanje i druge oblike ubijanje hrvatskih vojnika i civila. Nažalost i sam Ivan Goran Kovačić je postao žrtvom srbskofašističkih četnika.

Iz iznešenoga može se s uvjerljivom dozom sigurnosti smatrati, da su Gorana za "Jamu" inspirirale ljudske tragedije u Slunju i da su barem pribilješke za njene stihove napravljene u Slunju.

Jelena i Lucija Cindrić su Goranu i Nazoru predstavile četnikopartizane

Četnici i partizani (pretežno komunisti) su se u Slunjskome kraju, zvanome Kordun zasvjedočili kao pljačkaši i koljači, prije i istaknutije, nego u bilo kojemu kraju Hrvatske. U tome zanatu pljačke, mučenja i klanja nedužnih ljudi i svojih protivnika istakli su se četnikopartizani više, nego svaka druga vojska u ratu.

Druge vojske u ratu su imale sabirne logore, u kojima je život bio ispaštanje, mučenje i vrlo česta smrt, ali je ipak netko bio oslobođen ili je pobjegao ili na neki način ostao živ, ali četnikopartizani nisu imali ratne logore, nego sve zarobljenike i osumjičene protivnike najprije su

"obredno" mučili, a zatim mučenjem, klanjem i drugim terorističkim metodama smaknuli.

Četnikopartizani su se održavali i razvijali od pljačke i klanja ljudi jer drugih izvora za obstanak nisu niti imali, a ljude su likvidirali klanjem, (što često ponavljam jer im je to bila glavna metoda smaknuća ljudi!) i srodnim brutalnim metodama jer nisu imali dovoljno strjeljiva pa ga manje trošili za ubijanja ljudi.

Vrlo česti i omiljeni zločini četnikopartizana bili su otimanje stoke, uz nerijetko ubijanje pastira (ubili su 10-godišnjeg pastira Matu Pavlešića (Ivanovog) jer je branio svoje stado), a brojne pastire pastirice su mučili, batinali pa i silovali, neke su i ubili, a ostale prognali u svoje selo...

Najčešći zločini četnikopartizana bili su prepadi na seoske redarstveničke postaje, u kojima je bilo obično 2-6 redarstvenika - oružnika. Bez milosti, oružnike su ubili i tako su došli do pljačkaškog plijena: oružja, strjeljiva, živeži i drugih potrebština. Omiljena zlodjela četnikoparizana su bila miniranje željezničkih pruga, u kojima su najviše pogibali nedužni putnici.

Već od samog početka uspostave Nezavisne Države Hrvatske bilo je vrlo opasno putovati cestama Slunjskog kraja. Šumski banditi četnikopartizani su začekivali te pljačkali i u najvećem broju ubijali pješake, ljude prevožene na konjskoj sprezi, motornim vozilima i napose u poštanskom autobusu i u tzv. Tapredu.

Jedan dio ljudi, koje su četnikopartizani poubijali tijekom 1941. i 1942.

Autor ovog priloga ima popis od točno 106 pretežno poklanih ljudi Slunjana (pretežno 1941. i 1942. iz najužeg mjesta Slunja), putnika ili zatečenih u svojim kućama, od kojih ću navesti samo nekoliko imena nedužnih ljudi, samaca, žena, očeva od obitelji i slično: (abecedno): Franjo Barić, Slavko Bednjanac, Grgur Begović, Mijo Begović, Ivan Bogović, Ive Bogović, Ivan Bosanac, Jelena Bosanac, Juraj Božičević, Jure Božičević, Tomica Božičević, Božidar Brkić, Mato Cvitković, Janko Čop, Vid Flanjak, Milan Fumić, Ljubica Gračan, Slavo Gračan, Ante Grdić, Milan Hazler, Mile Holjevac, Stipe Holjevac, Slavo Ivšić, Jure Jareb, Ivica Jurčić, Jelena

Jurčić, Ante Katić, Adam Kos, Milan Kosanović, Pero Lalić, Marija-Valentina Lesar, Stjepan Lalić, Ivan Lovrenčić, Jure Lucić, Ljekarnik Puba, Stanko-Anton Megušar, Mike Močilac, Slavo Mravunac, Mijo Neralić, Ivan Obajdin, Joso Obajdin, Mare Obajdin, Mate Obajdin, Ivan Pavlešić (Barin), Ivan Pavlešić (Mikin) Mate Pavlešić (Ivanov), Nikola Pavlešić (Mikin), Miloš Požega (s tri suputnika), Ivica Radočaj, Ivo Radočaj (s četiri suputnika), Janko Skukan, Joso Stipetić, Jure Štefanac, Mića Štefanac (s četiri suputnika), Milan Štefanac, Nikola Štefanac, Zvonko Štefanac, Dragutin Turkalj, Ivo Tutek s dvojicom suradnika, Ivo Vrančić, Otto Wolf, Mića Zmajlović, Juraj Žalac (s dvoje suputnika)...

Ovdje treba posebno istaknuti rezanje naživo djece i mladih ljudi

13-godišnju Ljubicu Gračan su pred roditeljima u kući zaklali četnikopartizani iz brigade Hamdije Pozderca.

Brata od pisatelja ovog priloga Milana Hazlera 14-godišnjeg dječaka su pri odlasku na naukovanje zanata 21. ožujka 1942. u Badljevinu, presreli na putu nedaleko Slunja četnikopartizani Milan Adžibaba i Branko Ilić i predali ga četnikopartizankama u selu Raletina. Ove su ga naživo sasjekle. Treći sličan slučaj je mlada žena u drugom stanju Dragica Kovačević, koju su radi nekog neposluha odveli u Budački i tamo silovali i mučenjem umorili.

Četvrti iz takvih slučajeva mučenja je Ante Grdić, stihoklepac pjesme "Na Kordunu grob do groba", koju je prepjevao s pjesme "Na Kupresu grob do groba". Toga dečka su četnikopartizanke naživo rezale na Ivšić brudu, dok nije izdahnuo, a onda su gazile po njemu. To su gledali svi okolni pastiri, među kojima je bio i pisatelj ovih redaka.

Slično su mučili skoro sve žrtve prije smaknuća

Ivana Rendulića su četnikopartizani i srbski civili ubili batinanjem s kolcima, 21. lipnja 1941. godine, kad još nije ni bilo ustaša.

Marka Turkalja iz Rakovičkog selišta su četnikopartizani u Močilama, nakon svestranog mučenja bacili u bačvu kuhane vode od čega je umro (Ivan Strižić, Žrtvoslov Slunjskog kotara, Slunj, Zagreb 2005). Ovome nabrajanju je jedva moguće doći do kraja pa ostajem kod navedenih

primjera. Njih je i brojne druge zločine opisala Nazoru i Goranu učiteljica Jelena Cindrić.

Četnikopartizani su ljude gušili dimom i utapali u rijekama

Uz klanje, četnikopartizani su u Slunju ubijali nedužne ljude mučenjem, premlaćivanjem tupim predmetima, bacanjem živih ljudi u duboke bezdane (bezdana na Debeloj Glavi, u selu Močile blizu Slunja i u druge bezdane), gušenjem dimom u pećinama (oko 22 hrvatskih seljaka i dvije majke s djecom u Kuterevićevoj pećini). S ovom metodom gušenja dimom, kao sa svojim patentom hvalio se javno govorom i pisano njezin autor Petar - Pepa Zinaić, najveći poznati četničkopartizanski zločinac u Slunju i Slunjskome kotaru, za vrijeme Drugog svjetskog rata u poraću i za srbskoagresivnog i genocidnog rata 1991-1995.

Taj zločinac Petar Zinaić inače šef Ozne, Udbe i njihovih sljedbenica u Slunju, živi danas u Beogradu i u Budvi, piše protuhrvatske knjige i uživa u visokoj hrvatskoj mirovini. Njegovo izručenje ne traži Hrvatsko pravosuđe po hrvatskim zakonima niti po slovu Deklaracije EU-a za lustraciju komunizma i komunističkih zločinaca. Neka ovo služi na čast Hrvatskome pravosudnom čelniku Mladenu Bajiću i drugim pravosudnim dužnostnicima u Republici Hrvatskoj.

Četnikopartizani su ubijali nedužne ljude nasilnim utapanjem u rijekama. Primjerice, 14. studenoga 1942. uvečer natjerali su skupinu oko 30 ljudi, žena i djece da skaču u nabujalu rijeku Koranu i svi su se potopili.

Evo od brojnih samo četiri pojedinačna slučaja: udavili su rijeci Mrežnici Miću Zmajlovića (goniča stoke), u rijeci Korani Janka Skukana (pekara) i Katu Matešić (djevojku); u rijeci Slunjčici udavili su Slovenca Stanka-Antona Megušara (urara). Utapatelj Megušara je bio četnikopartizan Mile Rakinić radi pljačke satova. Ljudima su svezali ruke i noge i k tome teži kamen oko tijela i bacli ih u rijeke.

Četničkopartizanska zlodjela su neizbrojiva i neopisiva

O svima poznatima četničkopartizanskim zločinima govorile su Nazoru i Goranu sestre, učiteljice Lucija i Jelena Cindrić, slunjske učiteljice.

Radi povijesne istine, a ne radi umanjivanja zločinstava od svih vojnih ustrojstava mora se reći, da su zločinstva četnikopartizana u Slunjskome kraju bila vodeća, čak veća nego od svi drugih vojska zajedno. Četnikopartizanska zločinstva su neizbrojiva i malne u svima zločinstvima prvi zločin su počinili četnikopartizani, a onda je slijedila osveta.

Četnici i pridruženi im komunistički partizani su ubijali Hrvate radi ostvarenja Velike Srbije na hrvatskome prostoru. To je bilo programirano u svima četničkim, što će reći i u četničkopartizanskim planovima, a napose u onome od četničkog stratega Stevana Moljevića i Draže Mihailovića, koji se svodi na: "Poubijati, prognati i ostatak Hrvata od oko 200.000 denacionalizirati!" Vidi o tome u Jozo Tomasevich: "Četnici u Drugom svjetskom ratu, Liber, Zagreb, 1979.", napose Glava šesta, Četnički ciljevi i organizacija, str. 155. nadalje.

Kroz čitavu ovu raspravu se provlači naziv četnikopatrizani. To je najispravnijhi naziv jer su četnici i partizani bili udruženi u dijelu Hrvatske, u koji spada Slunjski kotar i Plašćanska udolina. Čak, kad su se međusobno svađali, pa i ratovali, vrlo brzo su se četnici i partizani pomirili ili barem prelazili jedni k drugima. To je predmet obširnih studija, u koje je ovdje nemoguće ulaziti. Posvemašno opravdanje za naziv četnikopartizani vrijedi do treće godine Drugog svjetskog rata, a to je vrijeme najvećih zločina u Slunjskome kraju, kad su Vladimir Nazor i Ivan Goran Kovačić došli u Slunj, na "oslobođeni teritorij".

Komunistički zbornici na više od 10.000 stranica puni su laži i zataja

Doktor povijesnih laži komunist srbskočetničkog svjetonazora Đuro Zatezalo objelodanio je sa sebi sličnim suradnicima, dvadesetak Zbornika, izdavanih najviše u HAK-u, Karlovac. Ta Zatezalova literatura je prepuna lažima na račun Hrvata, preuveličavanjima glede dobrote, nedužnosti i žrtava u pitanju Srba. K tome dolaze netočni podatci o broju stanovnika i nacionalnosti, razne zataje i tendenciozne manipulacije s postojećim istinama i iskrivljavanja činjenica do u bezkraj.

Evo kako Zatezalova suradnica Mirjana Peremin piše u Zborniku 18, str. 905 nadalje pod naslovom "Ljudski gubici na području kotara Slunj i Veljun 1941-1945." Doslovce na stranici 905 (uz skraćivanje nepotrebnog teksta) stoji: "Na području za koje utvrđujemo ljudske gubitke... živjelo je 49.308 stanovnika. Ukupni broj ljudskih gubitaka iznosio je 10.098.

Od toga je prema nacionalnom sastavu stradalo 9.852 Srba, 236 Hrvata i 10 ostalih nacionalnosti."

Postoji li živi čovjek, koji može vjerovati u ove laži doktora Đure Zatezala?!

Hrvatska brojidba žrtava rata i poraća u kotaru Slunj

Saborska komisija za utvrđivanje svih žrtava Drugog svjetskog rata našla je na području kotara Slunja, u kojeg spada i ratni kotar Veljun oko 7.500 žrtava Hrvata i oko 2.500 žrtava Srba. Popis žrtava je vršen poimenično iz svih pristupačnih izvora, koji su smatrani pouzdanima, ali popis nije dovršen, jer je Koalicijska vlada na čelu s drugom Ivicom Račanom ukinula komisije. Zato gornje brojeve izražavamo s "oko" jer nisu popisane sve ratne i poratne žrtve.

U popis nisu unešene žrtve poginulih vojnika obadviju zaraćenih strana na prostoru kotara Slunj iz drugih krajeva Hrvatske, bivše Jugoslavije, Njemačkog Reicha i Italije. Približni podatci postoje, ali će biti predmetom drugog priloga.

Na Kordunu grob do groba

Po svome zločinačkome ishodu postoji velika sličnost između hrvatske narodne pjesme "Na Kordunu grob do groba" i potresne poeme JAMA od Ivana Gorana Kovačića. Umjesto usporedne analize, autor ovih redaka čvrsto vjeruje da se sadržaj obadviju pjesama odnosi na stradanja hrvatskog naroda u Slunjskome kraju i na Kupresu, dakako i drugdje.

Na Kordunu grob do groba,

Traži majka sina svoga

Našla ga je, na grob klekla,

I ovako sinu rekla:

O moj sine, radost moja,

gdje počiva mladost tvoja?

Otac plače, majka cvili,

Otvori se grobe mili

Grobak se je otvorio,

Sin je majci govorio:

Ne plač mila majko moja,

Teška mi je suza tvoja

Teža mi je suza tvoja

Nego crna zemlja moja.

Ajde majko domu svome,

Ne dolazi grobu mome

Ajde majko kaži rodu

Da sam pao za slobodu

Idi majko kaži rodu

Da se bori za slobodu.

Pjesma i sudbina prepjevnog pjesnika Ante Grdića

"Na Kupresu grob do groba" je izvorna hrvatska narodna pjesma. Može li se uopće zamisliti jedna srbska pjesma, u kojoj se ne bi niti spomenulo srbsko ime. U pjesmi "Na Kupresu grob do groba" ni u prepjevu "Na Kordunu grob do groba" nema spomena Srba pa je nepotrebno dokazivati, da to nije srbska pjesma, tim više što se pjesma pjeva na melodiju budnice ustaške Crne legije:

"*Evo zore, evo dana, evo Jure i Bobana*".

Hrvatski oružnik Ante Grdić, nakon dolaska iz Kupresa u Slunj, koncem siječnja 1943. godine donio je tu pjesmu i prepjevao je s Kupresa... na:

"Na Kordunu grob do groba".

Pisatelj ovih redaka je osobno poznavao oružnika Antu Grdića. Uz obvezno naoružanje, Ante je uvijek nosio sa sobom tamburicu zvanu *dangubica* i usnu harmoniku. Pjevušio je uglavnom domaće pjesme Slunjskog kraja, napose iz zavičajne Rakovice, a neke je i sam sklepao kao na primjer:

"Slunjske dame, ljubeć Talijane, // Nisu znale, da će ostat same. // Bilo bi im bolje ljubit domobrane, // Hrabre momke naše Nezavisne ..."

"Sve od Slunja do Plitvice // Najljepše su cure rakovičke. // One nose kiklje kratke // Da zavode momke ličke // Da pokažu ubave nožice // Koje krase mlade djevojčice. // Krševite Rakovčane // ponosite domobrane..."

Spjevao je Ante Grdić i poneku političku rugalicu, kao što je ova, koja mi je još u sjećanju:

"Tito, Veco, Puba, Nada i još Jelka k njima spada, traljava je to brigada..."

Ante Grdić je završio u Slunju kao žrtva ženskog partizanskog zločina

Nažalost i taj miroljubivi i dobri mladić, hrvatski oružnik postao je žrtvom razbješnjelog komunističkog i četničkopartizanskog zločina. Naime, 8. lipnja 1943. godine su komunisti i četnikopartizani iz brigade Hamdije Pozderca djelomično zauzeli Slunj i nakon dva dana bili su protjerani. Slunjanima u pomoć došla je 11. domobranska pukovnija iz Cetingrada i iz Velike Kladuše. Hamdijina brigada je bila zločinačkija od svih komunističkih i četničkopartizanskih zločinaca, koji su "oslobađali" Slunj tijekom čitavog rata. Ubijali su staro i mlado, muško i žensko, civile i zaroljene vojnike.

Među zarobljenim nesretnicima našao se je i oružnik Ante Grdić, kojeg su partizanke strijeljale na Ivšić brdu u Slunju, 9. lipnja 1943. godine. Nije to bilo obično strijeljanje, nego su ga ženske četničkopartizanske zločinke, dakako Srbkinje rezale živoga na komade i pritom pucale u njega. Tu je raskomadan ostao ležati do drugog dana, kad su ga njegovi roditelji odvezli u Rakovicu i sahranili na mjesnom groblju, gdje i danas počiva vječni san u dragoj Zemlji hrvatskoj.

Pisatelj ovih redova, kao domobranski častnik u pričuvi završava ovu raspravu s domobranskim posmrtnim pozdravom:

"S nama si Ante!"

Zaključak

Tužna narodna pjesma "Na Kupresu grob do groba" i njeni prepjev "Na Kordunu grob do groba", kao i pjevna melodija od "Evo zore evo dana, evo Jure i Bobana..." je hrvatska narodna pjesma i melodija. Svaka sumnja u tu istinu je bez osnove, i svako srbsko posizanje za ovom hrvatskom pjesmom je primitivni oblik krađe tipičan za Srbe.

Potresna poema JAMA od Ivana Gorana Kovačića je također strašna slika stradanja Hrvatskog naroda.

Obadvije hrvatske pjesme: "Na Kordunu grob do groba" i Goranova "Jama" su svjedočanstva stradanja Hrvatskog naroda obadviju vjera, napose Hrvata katolika u Slunjskome kraju. Prva je prepjev s hrvatskog Kupresa na hrvatski Kordun, a druga je po svima raspoloživim podatcima inspirirana u Slunju na četničkopartizanskim zločinstvima, koja je osobno upoznao i doživio Ivan Goran Kovačić u Slunju.

Jama ima svoju prvu inspiraciju u kući četničkopartizanskog "Narodnog suda" i mučilišta u Slunju, a tragično obogaćenje inspiracije dobio je Ivan Goran Kovačić od slunjskih učiteljica, sestara Jelene i Lucije Cindrić, prvih dana 1943. godine, kad su mu učiteljice prikazale sva poznata četničkopartizanska zločinstva u Slunju i u Slunjskome kotaru, zvanome Kordun.

Mesiću toliko zatvora koliko Gotovini i Markaču

Ovaj članak pod naslovom "Quo vadis Croatia" bi zasigurno obradovao osnivača riječkog Novog Lista Frana Supila, kad bi ovih Uskrsnih dana taj najrazboritiji hrvatski političar svoga vremena ustao iz groba.

Obradovao bi ga zato jer je riječ o razodkrivanju i narodnoj osudi najvećeg mirnodobskog izdajice i ratnog zločinca za vladavine u Beogradu Stjepana Mesića, a veliki Pokojnik Supilo je već onda znao, kad je sudbina Hrvatske bila na stramputici, tko je vodi pravim putem, a tko je gura u stramputično bezpuće.

Stjepan Mesić je i komandant JNA, koja je vršila genocidni vandalizam u Hrvatskoj. Mesić udbaški lažljivac, sprovoditelj komunističkog fašizma, parazitski trut na Pantovčaku, izdajica i svekoliki griješnik protiv Hrvatske i treba ga osuditi na najstrožu kaznu zatvora doživotno.

Trodjelna Hrvatska vlast mora kazniti Mesića

Ne sprovede li nadležna hrvatska vlast (predsjednik RH, Vlada RH, Sabor RH kroz Pravosuđe RH) tu kaznu na doživotni zatvor Stjepanu Mesiću onda toj cjelokupnoj vlasti treba pripisati politički, državni i nacionalni grijeh zataje, izdaju svih prava i svih ideala Hrvatskog naroda i dati joj naslov mesićevaca.

U slučaju neposluha Hrvatske trodjelne vlasti za osudu Stjepana Mesića Hrvatski narod mora plebiscitom osuditi suvremenu Hrvatsku vlast i zločinca Stjepana Mesića i kao takove ih smjestiti zajedno u povijesnu ropotarnicu jer je ta vlast ne samo svestrano nesposobna, bezidejna, nego i pasivna, bezbrižna i neodgovorna za sva vitalna pitanja Hrvatskog naroda.

Hvala Novom Listu!

Prenosi se u daljnjem čitav članak radi doslovnog osvrta na njega uz zahvalnost riječkom Novom Listu, koji je uvijek znao na svojim stranicama naći mjesta za pohvalu dobroga, ali i za zdravu kritiku svega što ne valja.

Riječki Novi List je znao svojedobno, iza Supila poručiti Mađarima:

"Nije Rijeka mađarska, neg' je Rijeka hrvatska

Van s Mađarima, van s njima, ne ćemo ih mi!"

I za ovaj članak "Quo vadis Croatia" zaslužuje riječki Novi List svaku pohvalu. Osvrt i dopuna iza članka. Ispričavam se radi izostanka imena člankopisca jer je takav bez imena autora stigao na adresu: hazud@gmx.ch.

Quo vadis Croatia? Objavljeno: 22. travnja 2011. u 22:30 Riečki Novi List

Komesar mesić opet priča bljutave i neuspješne viceve i MASNO LAŽE kao i uvijek kad je ugrožena njegova ljigava koža otrovnog daždevnjaka!!!! Devedesetih većini nije bio poznat i 'na šarm' je 'zaludio' čitavu naciju - priznajem i ja sam tada bio njegov gorljivi pobornik (mlađahan, naivan i blesav). U deset godina grijanja svih pozicija na vlasti ili jako blizu vlasti - čak u dvije države od kojih se jedna tek rađala, a druga, sva metastazirana, raspadala, crkavala i gušila u nevinoj krvi tek rođenih nasljednica, taj smiješni klaun u obje ima, gle 'čuda' odlučujeće pozicije u presudnim trenutcima! Pravi double-špiclov i, k tome, francuski 'državljanin' tj. AGENT OBAVJEŠTAJAC zamlje koja nam nimalo nije sklona!!!! I onda od 'političkog leša', da li baš slučajno?, netko ga 'uskrsuje' uz pomoć priglupe mase kojoj je dojadio (zaista) arogantni i autoritarni POLITIČAR Tuđman - pa zato i neće 'opet' nesimpatičnog POLITIČARA Budišu (niti ikoga drugoga), nego estradnog lakrdijaša, seosku vucibatinu i bjelosvjetsku protuhu 'simpatičnog izgleda' OKORIJELOG UDBAŠA mesića! I eto rezultata političke 'pismenosti' našeg malog čovjeka kojem je i DANAS - nakon svega - VAŽNIJA FORMA OD SADRŽAJA!!!! I sada su za 'ljubimca narodnih masa' SVI KRIVI - pa čak i ta masa koja ga je dva puta birala, a on 'siroče' nevin je k'o nerođena kurva!

Ma idi mesiću u vražju mater jer, nakon svega, ne zaslužuješ ni zagorčev bordel, iz kojeg se kreveljiš čitavom svijetu veličajući svog brata (po ZLOČINU) gadafija! Ima li još netko 'naivan' tko i treći put može povjerovati toj MORALNOJ NAKAZI i 'simpatičnom' MONSTRUMU! Ako nisi VELEIZDAJNIK Republike Hrvatske, onda si VRHOVNI

ZAPOVJEDNIK agresorske jna koja je pod tvojom komandom masakrirala VUKOVAR, VINKOVCE, OSIJEK, SISAK, KARLOVAC, GOSPIĆ, ZADAR, DUBROVNIK, sve od ILOKA do PREVLAKE!!!! Ali da ne bi bilo 'zabune', mesiću, TI SI I JEDNO I DRUGO, i puno više od toga TI SI I PIONIR HDZ-a - ne zaboravi, USTAŠA IZ SYDNEJA, NAJMLAĐI PARTIZANSKI HEROJ, DOUŠNIK HAAŠKOG TUŽITELJSTVA u slučaju Blaškić.... TI SI SVO ZLO HRVATSKOG NARODA U POVIJESTI, KONCENTRIRANO U KARIKATURALNOM HUMANOIDNOM LIKU - TI SI DEMON, LUCIFER, BELZEBUB I ANTIKRIST U JEDNOM!!!! Pa nek' ti tvoje sluge i dalje vjeruju! Ali lanci koje si namjestio i priskrbio drugima OKOVATI ĆE TEBE - USKORO I JEDNOM ZA SVA VREMENA!!!!

NoviList.hr/Hrvatska/Mesić

Slijedi gore najavljeni osvrt na komunističkog fašistu Stjepana Mesića

Da je Hrvatski narod politički zreo, ne bi trebalo pisati o Mesiću!

Nažalost, Hrvatski narod nije politički zreo pa bira čak dva puta za predsjednika RH toga najvećeg zločinca, odgovornog za tragediju trećine Hrvatske, koju je Mesićeva armija (JNA), pod njegovim vrhovnim zapovjedništvom pretvorila u masovne grobnice, opljačkanu pustoš i vandalsko (čitaj srbsko!) razaralaštvo.

Taj zločinac Mesić, inače kroz udbašku školu uvježbani klaun je bez sebi ravnoga lažljivac i prepredenjak, istaknuti protuhrvat čitavoga svoga života, a po udbaškim roditeljima takav je bio i u utrobi. Hrvatska vlada mora kao minimum staviti lopužu Mesića doživotno s onu stranu brave.

Mesić je ratni i mirnodobski zločinac poput Josipa Broza Tita

Mesić je uz Josipa Broza Tita najveći ratni i mirnodobski zločinac pa je zasigurno na prvome mjestu tablice komunističkih fašista u Hrvatskoj, ono što je Josip Broz Tito u bivšoj Jugoslaviji.

Tabele ne daju nikada točan redoslijed prema kvalifikaciji zločinstava. Tako na primjer, međunarodni kriterij je stavio Josipa Broza Tita na 10.

mjesto najvećih zločinaca svoga vremena u svijetu, a znade se da Titu pripada više zločinačko mjesto.

Još veći propust Međunarodne tabele najvećih zločinaca jest zaborav na Karla Marxa, koji bez svake sumnje zaslužuje prvo mjesto na listi najvećih svjetskih zločinaca jer je on idejni tvorac komunističkog fašizma. Karl Marx je rodio Lenjina i Hitlera, Pol Pota i Tita...

Bit će, da idejnog začetnika svih zala 20. stoljeća Karla Marxa štite njegovi Židovi, poznati po Ponciju Pilatu?

U sljedećoj tablici od deset najvećih mirnodobskih zločinaca i sprovoditelja komunističkog fašizma u Hrvatskoj je Stjepan Mesić na prvome mjestu. Evo još nekolicine sličnih Mesiću u Hrvatskoj, među kojima su još neki na životu:

1. Stjepan Mesić

2. Jakov Blažević

2. Ivan Krajačić

4. Josip Manolić

5. Josip Boljkovac

6. Vicko Krstulović

7. Milan Babić

8. Milan Martić

9. Ivo Sanader

10. Ivica Račan ...

Osim prvog mjesta za komunističkog fašistu Stjepana Mesića, dati izbor i redoslijed je provizoran i ne mora točno odražavati pravo mjesto hrvatskih mesićevaca niti su navedeni svi jer ih ima Hrvatskoj barem tisuću, koji zavrijeđuju ime mesićevca.

Neka se ne ljute razni Pupovci, Stanimirovići, Pusićke, Teršeličke, Fumići, Puhovski, Milanovići, Lovrićke ... što nisu na listi desetero provizorno izabranih mesićevaca.

Ljigavi i protuhrvatski mesićevci, sami si izaberite mjesto među prvih 10, ali na Mesićevo prvo mjesto nema nitko pravo jer je on jedini Hrvat, koji je do 5. prosinca 1991. sjedio u Beogradu i naređivao (ili nije spriječavao!) svojoj JNA ubijati Hrvate, silovati Hrvatice, pljačkati i razarati Hrvatsku.

Taj Mesić kao sekretar komunističkog fašizma planduje po komunističkoj Kini

Dok 330.000 Hrvatica i Hrvata ne rade i još više ih životari na minimalcu, komunistički fašist Stjepan Mesić uživa u rezidenciji na Pantovčaku i raskošno troši hrvatske milijune kuna, s kojima bi se moglo otvoriti tisuće radnih mjesta.

Taj Mesićev parazitizam kao je još jedan u neizbrojivom nizu Mesićevih zločinstava i grijeha pa i zato ga treba pod hitno smjestiti u obnovljeno komunističko odmaralište na Golome otoku.

Mesićevo mjesto je u doživotnom zatvoru jer ga je on zasigurno zaslužio. Ne učine li to nadležne hrvatske vlasti, dobit će povijesni naziv mesićevaca i sudit će im Hrvatski narod.

Mesića odmah u doživotni zatvor s presudom Hrvatskog suda na točno toliko godina, na koliko godina politički Sud u Den Haagu osuđuje Hrvatske branitelje, najbolje hrvatske generale Antu Gotovinu i Mladena Markača.

Za Hrvatsku - Uvijek!

Basel, 24. Travnja 2011. na blagdan Kristovog Uskrsnuća

Nekažnjeni srbski zločinci šeću Hrvatskom i dobivaju mirovinu a Hrvatske branitelje se progoni i osuđuje

Srbski zločinci silovali brojne Slunjanke. Kroz povijestni osvrt u eru srbskih zločinstava na prostoru Slunja i drugdje

Na prostoru rimskog taborišta Quadrata nastao je Slovin-Grad ili Slunj

Prema vrlo bogatom njemačkom piscu i povjestničaru Eduardu Breieru (1811.-1886.) Slunj pod imenom Slovin ili Slovin-Grad je osnovao ban Slovinije ili Slovinja Dmitar Zvonimir 1070. - pet godina prije nego je postao hrvatski kralj Zvonimir (1075.-1089.). O tome postoji izvorni zapis, kojeg je pronašao pisatelj ovih redaka u Beču, a u Zagrebu je taj isti zapis pronašao za života †Zvonimir Kulundžić. Današnji Slunjani ne prihvaćaju vrijednost toga dokumenta, nego započinju povijest Slunja s dolaskom knezova Krčkih - Frankopana oko dva stoljeća kasnije, iako se znade da su ovi došli na životno funkcionirajuće urbano tlo.

U vlasti Frankopana, nešto manje Zrinskih, zatim kao vojnograničarski obranbeni grad pa kotarsko i općinsko središte, proglašeno Gradom Slunj 1991. godine protekla je manje ili više dramatična povijest Hrvata u tom gradu i okružju središnje Hrvatske.

Malo je utvrđenih gradova u Hrvatskoj, koji su se tako uspješno poput Slunja branili od svih turskih napada. Štoviše, Turci su upravo kod Slunja, u selu Močile pretrpjeli svoj prvi najveći poraz u dotadašnjoj osvajačkoj povijesti hrvatskih zemalja. Taj poraz im je nanio početkom srpnja 1584. hrvatski ban Toma Bakač i tom prilikom oslobodio oko 30.000 roblja, koje su Turci vodili iz Kranjske i iz hrvatskih krajeve desno od rijeke Kupe do Mrežnice.

Hrvatka ili kravata potječe iz Slunja

Ne linijom Slunjanina pisatelja ovih redaka "kud će suza, no na oko", nego povijestnom istinom kravata potječe s prostora Slunjske, Ogulinske i Otočke regimente. To joj ne umanjuje, nego pojačava hrvatsko podrijetlo jer je Slunj bio, ostao i sada je najhrvatskiji grad u središnjoj Hrvatskoj.

Najkraće o tome: Kravata ili Hrvatka, kako se i sada zove u Slunju način vezanja šala, pojavila se je u Francuskoj u vrijeme 30-godišnjeg rata (1618-1648). Nažalost, to je vrijeme, kad je skoro sva Hrvatska bila po Turcima osim banovinskog dijela oko Zagreba i tri pukovnije (regimente) iz Karlovačkog generalata: Ogulinska, Otočka i Slunjska - "Ostatci ostataka nekadašnjeg Hrvatskog kraljevstva". Upravo ove tri pukovnije su dale glavninu hrvatske vojske za Tridesetgodišnji rat, u kojem vremenu je kravata pošla osvajati svijet.

Hrvatski vojnici iz tih pukovnija, među njima istaknuto Slunjani nosili su kao znak raspoznavanja vezanu tkanicu (šal) oko vrata, što je upalo u oči Francuzima i preuzeli su taj predmet od Hrvata, iskoristili ga kao odjevni nakit i nazvali ga kravata. Napisao sam "istaknuto Slunjani" jer su u tom ratu sudjelovali i brojni Moravski Hrvati, a ovi su naseljeni iz Slunjskog kraja. Prema starim slikama u knjizi od Dragutina Pavličevića: "Moravski Hrvati", čak čuvarica gusaka - Slunjanka nosi kravatu oko vrata. Ponavljam, kravata je međunarodno poznata kao izvorno hrvatski nakit i ne gubi ništa na svojoj vrijednosti i originalnosti, ako joj označimo naše, uže lokalno podrijetlo, a to je u tri pukovnije Hrvatske vojne krajine, u središtu kojih je bila upravo Slunjska (IV) pukovnija.

Slunj je od Knina do Karlovca bio i ostao najhrvatskiji grad

U ovome malo duljem uvodu, ali vrlo skromnom povijestnom osvrtu valja reći da je Slunj, odnosno Slunjski kotar bio i ostao najhrvatskiji kraj na relaciji od Karlovca do Knina. Upravo u tome je razlog da je Slunj bio od 1918. do 1995. izvrgnut jakom posrbljavanju uz svestrana zlostavljanja, napose progon i ubijanje Hrvata.

Tek spomena radi, u Drugom svjetskom ratu poubijali su Srbi pod fašističkočetničkim znakom i pod komunističkom petokrakom oko 9 tisuća Hrvata i još toliko je bijegom ili (i) progonom napustilo Slunjski kraj. O tome je spjevana hrvatska (ne partizanska, kako je neki smatraju!) pjesma: "*Na Kordunu grob traži majka sina svoga*". Pjeva se ma melodiju "*Evo zore, evo dana, evo Jure i Bobana*", što navodim za one koji iz neznanja ili zablude ovu potresnu hrvatsku pjesmu potvaraju partizanskom.

Drugi exodus Slunjana dogodio se iza 1950. godine, kad su radi gradnje Vojnog poligona JNA izseljena brojna sela.

Treći veliki srbski genocidni exodus na Hrvatima dogodio se 16. studenoga 1991. godine, kad su naoružani lokalni Srbi i tzv. JNA prognali Slunjske Hrvate, poubijali točno 297 odraslih ljudi i djece (vidi poimenični popis žrtava srbskog zločinačkog terora: Mile Pecić, Godine otpora i hrabrosti, DoNeHa, Zagreb 2004), popljačkali hrvatsku imovinu i na kraju su vandalski (čitaj: srbski!) uništili paljenjem i čak miniranjem obiteljska gospodarstva sve katoličke crkve i kapele, groblja i sve drugo, što je na bilo koji način svjedočilo hrvatstvo u tom kraju.

Jedan dio slunjskih Hrvata, više staradi, ali i nešto mladih, (oko 300) nije uspio pobjeći u vrijeme srbske okupacije Slunja pa su ih lokalni Srbi i čak oni iz Srbije mučili, silovali i ubijali. K lokalnim srbskim zločincima, od kojih nije kažnjen nijedan dolazili su Kapetan Dragan i četnički vojvoda Šešelj, da ohrabruju lokalne Srbe u zločinstvima na Hrvatima.

U Slunju su Srbi silovali 11 (jedanaest) žena i dvojicu muškaraca

Pisatelj ovih redaka, u službi dogradonačelnika Slunja, s posebnim zadatkom za ljudska stradanja, za žrtve rata i obnovu spaljenih i porušenih kuća, pojedine žene su mi povjeravale silovanja od strane srbskih zločinaca pa i sada čuvam njihov identitet. Za neke se znade, ali žene taje silovanje. Napose su silovali i mučili jednu prosvjetnu djelatnicu pravoslavne vjere, od koje je suprug bio Hrvatski branitelj. Silovali su i jednu stariju ženu.

Broj 11 deklariranih silovanih žena (bilo ih je i više, ali žene o tome nerado govore!) i dvojice muškaraca iznosim radi istine jer sam u knjizi "Sunčica" izdanoj od Hrvatskog društva logoraša, Danijel Rehak i suradnici, Parvus d.o.o. 1911. našao podatak i opis za samo jednu ženu silovanu u Slunju.

Svjedočanstvo XIV iz knjige "Sunčica"

"Na prostor Slunja 16.11.1991.g. ušla je JNA i paravojska domaćih četnika martićevaca.

Radila sam kao medicinska sestra u Domu zdravlja, bila sam dežurna s dr. Dragutinom Krušićem. (Umetak: Dr. Krušića su tada mučki ubili srbski zločinci). Bila je subota, tokom noći sva kola s pacijentima i liječnici izvukli su se u pravcu Bihaća, jedinog mogućeg izlaza iz opkoljenog prostora"

Dalje slijedi opis od žrtve u knjizi "Sunčica" od 155-166 stranice hrvatskim i engleskim jezikom.

Ovdje ću doslovce prepisati samo ono "manje" strašno, ali na svoj način bolno zanimljivo:

"Došao je na previjanje jedan naš zarobljeni civil i pitala sam ga što je s mojom kućom. Rekao je da je spaljena. Na to sam ja počela vikati, kolegice Srpkinje su se dan prije vratile u Dom jer im je 'bio oslobođen', pozvale su miliciju koja me odvela u zatvor, bio je to naš bivši ured teritorijalne obrane. Prije toga su me odveli u hotel i zaprijetili da će me tu silovati teritorijalci, šamarali, pljuvali, ispitivali.

U zatvoru me dočekao Pero Mirčić, zapovjednik zatvora, šamarao, pljuvao, vrijeđao, tukao kundakom, repetirao pušku, psovao majku ustašku, nakon toga me zatvorio u samicu i tu su me držali 12-15 dana. Svaki dan su me pod vojnom stražom vodili da čistim po Slunju, hotelu, štabu.

Kada su me zatvorili, nakon dva dana u moju samicu ušao je vojvoda Šešelj. Čučala sam u uglu samice, rekao je: 'Zar niste naučili zatvorenicu da ustane kada se uđe', rekli su: "Ima vremena, naučit ćemo ju. Rekao mi je (Šešelj): "Ti si ta koja si rekla da ćeš klati srpsku decu.'

Odgovorila sam, da to nisam nikada rekla. Rekao im je: 'Odma to smaknite' i otišao."

Zašto Hrvatsko pravosuđe ne procesuira srbske medicinske sestre i Peru Mirčića?

Samo u djeliću ovog teksta izvučenog iz 11 stranica strašnog opisa, trebalo bi Hrvatsko pravosuđe procesuirati poznate imenom i prezimenom medicinskih sestara Srbkinja, koje su lažno obtužile ovu nesretnicu zarobljenu Hrvaticu. Napose bi trebalo procesuirati i kazniti

zapovjednika zatvora Peru Mirčića, koji je šamarao, pljuvao, vrijeđao, tukao kundakom, repetirao pušku, psovao majku ustašku... i nakon toga zatvorio nedužnu Hrvaticu - medicinsku sestru 12-15 dana u samicu... plus sva zločinstva mučenjem i silovanjem...

Za jedva tek simbolično slična zlostavljanja iz osvete (ne inicijativno kao ovo u Slunju) kažnjen je branitelj Osijeka Branimir Glavaš na 10 (deset) godina zatvora. I druge hrvatske branitelje se procesuira i strogo kažnjava za iole strožije postupke prema pripadnicima srbske neprijateljske strane, a srbski zločinci za vrlo široki spektar svih zločinstava prema Hrvatima, prema ženama, majkama i djeci su abolirani i amnestirani.

Akt abolicije i amnestije treba ukinuti i sve srbske zločince procesuirati!

Tu je suvišna svaka rasprava i prvopozvani su Hrvatski branitelji da političkim metodama prisile predsjednika RH, Prof. Dr. prava - Ivu Josipovića, da ukine akt abolicije i amnestije za srbske zločince svih razina i oblika.

Ako je predsjednik Dr. Franjo Tuđman bio prisiljen ratnim okolnostima i pritiskom od "saveznika" da proglasi aboliciju i amnestiju za srbske zločince svih razina, danas nema rata niti pritiska od "saveznika" pa se postavlja imperativno zadatak predsjedniku RH - ujedno profesoru prava Ivi Josipoviću, da ukine akt abolicije i amnestije za srbske zločince ili (ako to ne ide, a ne znam, zašto ne bi išlo?!) onda treba akt abolicije i amnestije proširiti i na Hrvatske branitelje radi sitnih prekoračenja na srbskim zločincima i na neprijateljskoj srbskoj strani.

Pravosuđe i političari lažu da se abolicija i amnestija odnosi samo na blaže prekršaje

Navest ću samo par najtežih srbskih zločinaca, koje ne procesuira Hrvatsko pravosuđe na nijedan način.

U Beogradu slobodno djeluje protiv Hrvatske: Vlada i Generalstab tzv. Republike srbske krajine. Malne dvaput mjesečno posjećuje velečetnik i srbski šovinist Milorad Pupovac zločince iz tih krovnih institucija u Beogradu.

Hrvatsko pravosuđe nije nikada zatražilo službenim načinom izručenje tih vrhunskih zločinaca niti postavlja Srbiji bilo koje uvjete. Dakle, abolicija i amnestija vrijedi i za najveće srbske zločince, koji su pune 4 godine ubijali Hrvate, progonili Hrvate, mučili i silovali Hrvatice i Hrvate, ubijali hrvatsku djecu (400), pljačkali i uništavali sve hrvatsko.

Hrvatsko pravosuđe nije podiglo obtužnicu ni u Hrvatskoj niti pred Međunarodnim sudom za ratne zločine u Den Haagu za zločinstva u Hrvatskoj protiv najvećih zločinaca poput: Ratka Mladića, Veljka Kadijevića, Vojislava Šešelja ... niti za zločine na BiH-Hrvatima, protiv Biljane Plavšić, Karadžića, Krajišnika ...

Nadalje, Hrvatsko pravosuđe ne traži izručenje petrinjskog zločinca Miklenića ni njemu ravne zločince u skoro svima hrvatskim gradovima, koji su bili pod srbskom okupacijom ili izvrgnuti srbskom granatiranju. Neki od tih zločinaca sudjeluju u najvišim hrvatskim vlastima (Stanimirović) ili predvode srbske političke stranke u Hrvatskoj (primjerice zapovjednik Pakračkog korpusa srpske zločinačke paravojske, uhićen u "Bljesku").

Nadalje, Hrvatsko pravosuđe nije u stanju dobiti od Australije jednog do najvećih srbskih zločinaca, Dragana Vasiljkovića, zvanog kapetan Dragan. Jeli Hrvatsko pravosuđe pasivno samo od sebe, nedostaje li mu autoritet, ponaša li se ono tako po nečijem nalogu ili se je specijaliziralo za procesuiranje Hrvatskih branitelja jer su im ovi na dohvat ruke?!

Umjesto srbskih zločinaca, Hrvatsko pravosuđe sudi hrvatskim braniteljima jer su smaknuli pojedine srbske zločince - četničke fašiste u civilu. Takove Hrvatske branitelje trebalo bi nagrađivati!!! , a Hrvatsko(?) pravosuđe ih kažnjava. Od brojnih vrlo zaslužnih Hrvatskih branitelja, koje je osudilo ili procesuira, spomenut ću samo četvoricu: branitelja Gospića (Norca), branitelja Karlovca (Hrastova), branitelja Osijeka (Glavaša) i branitelja na više lokacija (Tomislava Merčepa).

Nešto je zabrinjavajuće trulo u Hrvatskom pravosuđu i predsjednicima RH - pravnicima na Pantovčaku i drugdje u hrvatskim vlastima.

Hrvatski branitelj Veljko Marić osuđen od Suda zločinačke i agresorske Srbije!

Ovo je jedinstven slučaj za sve ratove u svijetu, da poražena agresivna i zločinačka strana, u ovome slučaju Srbija sudi pojedincima iz pobjedničke strane, koja se je branila od srbskih okupatorskih zločinaca na tlu svoje okupirane domovine Hrvatske.

Ovaj protupravni akt zločinačke Srbije mirno i neodgovorno promatra Hrvatsko pravosuđe i svi vlastodržci u Hrvatskoj, a hrvatski mediji, napose: HTV-1 u svojoj jutarnjoj emisiji (6. srpnja o.g. - što vrijedi i inače) govori da je Marić osuđen za zločine, koje je pravio na Srbima u Hrvatskoj.

Što su ti srbski zločinci radili u Hrvatskoj, na kojima su Hrvatski branitelji "pravili zločine"?! Odkuda hrvatskim medijima pravo, da nazivaju zločincima Hrvatske branitelje, a za prave srbske zločince rabe izraze: "pobunjeni Srbi" ili "srbske paravojne jedinice" i nikada srbski zločinci, što su svi Srbi bili. Ni urbani Srbi (poput Pupovca, Šerbedžije, Uzelca, Srbskih pravoslavnih popova i patrijarha ...) nisu bili nevini prema Hrvatskoj i Hrvatima. Nismo vidjeli nijedan javni prosvijed urbanih hrvatskih Srba protiv srbskih zločinstava, koja su pravili hrvatski Srbi i Srbi iz Srbije. Jedina vojvođanska Srbkinja u Zagrebu, gdja Olga Carević se je pravilno i pošteno odnosila o tom srbskom zločinačkom ratu prema Hrvatima.

Stanje i ponašenje Hrvatskog pravosuđa i vlastodržaca je porazno za Hrvatski narod!

Ovo sve sliči stanju i zločinstvima prema Hrvatima u Hrvatskoj iza Drugog svjetskog rata. Onda su zlostavljani, mučeni i ubijani Hrvatski domovinski vojnici (bez suda!) i postupno na sudovima u Hrvatskoj i u Beogradu.

Danas imamo analognu situaciju: onda se je sudilo Hrvatskim domovinskim vojnicima (domobranima i ustašama), rušilo se hrvatske spomenike i vojnička groblja. Danas se radi to isto: osuđuje se Hrvatske branitelje u Hrvatskoj i u Beogradu, nerijetko potvarajući ih ustašama, ruše se spomenička obilježja zaslužnim braniteljima Hrvata i hrvatskim književnicima (Hrvatskom vitezu Juri Francetiću, Mili Budaku i drugima).

Onda, iza Drugog svjetskog rata bilo je zabranivano pjevati hrvatske pjesme. Sličnu pojavu imamo i danas: Sve manje slušamo hrvatske pjesme kroz na pr. HTV izvedbe i zabranjuje se Marku Perkoviću (Thompsonu) pjevati hrvatske pjesme. Dakako, zabranjuju se sve pjesme Hrvatske domovinske vojske, osim "*U gori raste zelen bor*", koja je izvorno domobranska pjesma iz Drugog svjetskog rata, a ukrali su je i prisvojili Titovci.

HTV izvodi samo melodiju Lijepe naše, bez pjevanja. Tako je izvođena i za Titovine na Hrvatskom radiu u Zagrebu. Suprot tome, većina država izvodi svoje himne glazbenom melodijom i pjevno, što je poželjno radi naroda, napose radi djece jer tako uče sadržaj svoje, u našem slučaju Hrvatske himne.

U istom stilu dodajem da je Hrvatska jedina država u svijetu, koja nema u školana nacionalni odgoj, a natječu se lijevi i desni politicari za uvođenje seksualnog odgoja i NOB-a.

Kuda vodi Hrvatsku ovo političko i protunarodno djelovanje njenih vlastodržaca?!

Upitnik i preporuka Hrvatskim braniteljima?

Zašto su Hrvatski branitelji pasivni prema svima negativnostima u Hrvatskoj, uključujući i one koje njih pogađaju. Evo vam, Hrvatski branitelji samo dva prijedloga:

1. Udružite se u Hrvatsku braniteljsku stranku i preuzmite politiku za spas i napredak Hrvatske, koju ste vi izborili i ne dopustite, da država propada i Hrvatski narod u njoj - zajedno s vama, ugrožen od komunista i po njima odgojenih univerzalnih lopova!

2. Osnujte specijalni Hrvatski sud za ratne zločine i kao prvo ukinite akt abolicije i amnestije, da biste mogli osuditi sve srbske ratne zločince u "civilu" i u odorama, koji su u Hrvatskoj i na Hrvatima u BiH vršili zločinstva svih oblika.

Vašom pasivom, dragi Hrvatski branitelji i braniteljice ne ćete ništa postići i bit ćete proganjani i suđeni ne samo u Hrvatskoj i u Den Haagu, nego i u zločinačkoj Srbiji, u Beogradu i drugdje.

Mislim, da sam rekao dosta i iznijet ću još samo jedan podatak: Ima oko pola milijuna Hrvatskih branitelja. Svaki branitelj i braniteljica ima u svojoj obitelji, u rodu i u prijateljskim krugovima barem dvoje istomišljenika. To je Hrvatska braniteljska stranka od najmanje 1,5 milijuna članova i kao takova je nepobjediva na svima izborima.

Dakle, Hrvatski branitelji i braniteljice, ako ste izborili ovu državu Hrvatsku onda je red da preuzmete mirnoidobsku brigu za ovu Hrvatsku, u kojoj nam život sve više i sve drskije diktiraju komunjare i njihovi potomci.

Uz domoljubni pozdrav: Sve za Hrvatsku, a Hrvatsku ni za što!

Nedjeljom u dva posebni kult fašističkom četništvu u Perjasici

Aleksandar Stanković slijedi u svojoj emisiji kolegu Zorana Jovanovića Šprajca. Razgovarajući sa sinom komuniista Izidora Štroka, inače problematičnim poduzetnikom Goranom Štrokom, posebno se je Stanković osvrnuo na mail jednog Srbina iz četničkog sela Perjasice, koji traži izgradnju spomenika u Perjasici i obadvojica sugovornika su se izjasnila u smislu potrebe toga javnog spomenika perjasičkim četnicima i komunistima.

Dozvolimo li da je u Perjasici uz četnike bilo i komunista, zna se dokumentarno da su na prostoru tzv. Korduna fašistički četnici i komunistički četnici, zvani partizani bili saveznici do kapitulacije Italije 8. rujna 1943. godine. Jedni i drugi su po međunarodnim kriterijima svrstani i osuđeni kao totalitaristi.

U Zatezalovom Zborniku 18, HAK, 1988. str. 220 stoji: "Na osnovu odluke Okružnog komiteta KPH za okrug Karlovac u Gornje Primišlje su 15. augusta 1941. stigli Stjepan Milašinčić Šiljo i Izidor Štrok, španski dobrovoljci."

Istini za volju, došli su ubijati Hrvate, rušiti državu Hrvatsku i stvarati obnovljenu robijašnicu za Hrvatski narod - komunističku velikosrbsku Jugoslaviju.

Stav Stankovića i Štroka se protivi EU Rezoluciji 1481. usvojenoj od Hrvatskog sabora

Ako se perjasičke fašističke četnike i perjasičke komunističke četnike (partizane) promatra posebice ili savezнички jedni i drugi su se istaknuli po svestranim zločinima na Hrvatima pa se postavlja pitanje javnog spomenika bilo fašističkim četnicima (nismo valjda Koštunica-Tadić-Nikolićeva četnička Srbija?!) bilo komunistima (nije Hrvatska Sjeverna Koreja?!). Osim toga Sabor Republike Hrvatske je ratificirao EU Rezoluciju 1481 za lustraciju ostataka totalitarizama, u koje spadaju

fašistički četnici i komunistički četnici, zvani partizani ili u novije vrijeme zvani komunistički antifašisti, svi su oni iz totalitarističkog triumvirata.

K tome valja dodati da je Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti u dijaspori - HAZUD sa sjedištem u Baselu, u savezu s Hrvatskim braniteljskim udrugama, polazeći od EU Rezolucije 1481 i njene ratifikacije od Hrvatskog sabora ustrojio Razred za sprovedbu EU Rezolucije 1481.

Ovdje se postavlja pitanje po kakovoj se to konvenciji osim Stankovića, Štroka i Perjasičana odobrava izgradnja javnog spomenika totalitaristima, protivno Europskoj Uniji i Hrvatskom saboru, a Republika Hrvatska želi s totalitarističkom hipotekom ući u Europsku Uniju. Nešto je trulo u HTV-emisiji Aleksandra Stankovića, koji se dosta često ponaša poput svoga kolege Zorana Jovanovića Šprajca.

Perjasički fašistički i komunistički četnici djeluju od 22. lipnja 1941. udruženo

Pisatelj ove dokumentarne rasprave je iz Slunja i kao odrastao dječak, solidne inteligencije i odgovarajućeg obiteljskog i školskog obrazovanja proživljavao je osobno strahote Drugog svjetskog rata i poraća na prostoru Slunjskog kotara i šire tzv. Korduna.

Srbsko i vlaško selo Perjasica nalazi se doduše u susjednom kotaru Duga Resa, ali je kilometarski blizu Slunju pa su mi poznata brojna, četnička ponašanja Srba i u ono vrijeme nešto Vlaha u Perjasici, iz neposrednih četničkih zločinstava i iz dokumentarne literature.

Perjasica je imala srbsku fašističko-četničku organizacija prije Drugog svjetskog rata

Stanovnici Perjasice su bili već prije rata orgaizirani kao fašistički četnici. Vidi dokumentarnu knjigu komunističkog prvoborca Vjećeslava Holjevca, "Zapisi iz rodnog grada, Zagreb 1972", na str. 191, gdje piše doslovce:

"...Nakon petomajskih izbora godine 1935. dolazi u nekim kordunaškim selima do oživljavanja i osnivanja novih četničkih organizacija. Tada su osnovane četničke organizacije u Perjasici i Cvijanović Brdu (podebljao

D.H.), a tek godine 1936. uspjeli su četnici osnovati svoje organizacije i u Veljunu i Gornjem Poloju uz one četničke organizacije, koje su već djelovale u kotaru Slunj i u Plaškom.

Broj četničkih organizacija se povećavao kao i njihova aktivnost. Osobito su se na Kordunu isticali protiv hrvatskih seljaka koji su bili izloženi teroru žandara i često batinani, hapšeni i proganjani. Četnici su imali zadatak budno motriti na kretanja u hrvatskim selima i dojavljivati žandarima svaku pojavu, koja je po njihovom mišljenju, imala "protudržavni karakter..." Toliko, dokumentarno od Vjećeslava Holjevca suorganizatora Komunističkog ustanka, koji je uslijedio tek 22. lipnja 1941.

Četnički zločini na Hrvatima uvjetovali su stvaranje obranbenog Ustaškog pokreta

Spomenuto četničko ponašanje imalo je za posljedicu Ustaški pokret sa svrhom obrane Hrvata od svih srbskih četničkih zločinstava. Uslijedila su međusobna obračunavanja najgrubljim metodama, u kojima su inicijativu imali uvijek četnici, a obranu i osvetu ustaše. Samo to je istina, a sve ostalo su ideološke laži, kojima su štićeni fašistički četnici, a okrivljavane, sotonizirane i demonizrane su ustaše. Taj lažni kriterij zadržan je do danas, a istina je ovo: Ustaše s domobranima su bili jedina vojska, koja je štitila Hrvatski narod i branila državu Hrvatsku, onakovu kakova je bila u ratu, a sve druge vojske: Nijemci, Talijani, fašistički četnici i komunistički četnici ili partizani su ubijali Hrvatski narod i rušili državu Hrvatsku. Ovo je povijesna, politička i matematička istina za prostor tzv. Korduna, a predstava po komunističkoj ideologiji je laž i superlaž.

Dakle sva zločinstva protiv Hrvata počinjena na Kordunu prije 22. lipnja 1941. izvršili su srbski fašistički četnici, a iza toga datuma su činili zločinstva na Hrvatima obadvoji - udruženo ili odvojeno.

Iz osobnog sjećanja Dragana Hazlera i pristupačnih dokumentarnih izvora navodim samo neka iz golemog zbira četničkih zločinstava u okolici Slunja:

1. U prvom oružanom napadu na Slunj 12. travnja 1941. godine, kojeg je zločinio elitni bataljun srbskih i crnogorskih četnika pridružili su se tome strahovitom napadu lokalni četnici kordunaških sela: Perjasica, Primišlje, Raletina, Tobolić i Veljun. Slunj se je jedva obranio uz obostrane žrtve. Na slunjskom pravoslavnom groblju, vojnički je sahranjeno nekoliko poginulih četnika, koji su kasnije exhumirani i odveženi u Srbiju i CG, a do danas je ostao Vojislav Vujadinović iz Pljevlja. Nitko mu ne dira ni grob ni spomen obilježje, iako je zločinački napadao Slunj i poginuo. Slunjski Hrvati i Hrvatice nemaju zločinačku narav "dokumentarke" Vesne Teršelič pa ne ruše grobna spomen-obilježja.

2. U tjednu iza Uskrsa (13. travnja 1941), lokalni četnici su već sjekli telefonske stupove između Slunja i Ogulina i započeli su učestala zlostaljanja pastira uz pljačku stoke, zlostavljanja hrvatskih seljaka i zlostaljanja putnika, pljačkom i čak ubijanjem. Goniču stoke Mići Zmajloviću iz Slunja su srbski fašistički četnici zavazali teški kamen oko tijela i bacili ga u duboku rijeku Mrežnicu blizi Perjasice, u kojoj se je utopio.

3. Noću 5/6. svibnja su veljunski četnici predvođeni parohom Srbske pravoslavne crkve Brankom Dobrosavljevićem poklali 8-članu hrvatsku obitelj mlinara na Korani Jose Mravunca. Ti četnički zločinci su identificirani i Pokretni prijeki sud ih je osudio na smrt. Strijeljani četnički zločinci imaju veličanstveni spomenik u Veljunu uz glavnu prometrnicu, a Hrvati, nedužne žrtve srbskog četničkog pokolja nemaju javni spomenik. Nota bene! (D.H.)

4. Prije komunističkog ustanka, 22. lipnja 1941. srbski fašistički četnici su na razne načine poubijali čuvare reda, brojne hrvatske redarstvenike u seoskim postajama diljem tzv. Korduna i hrvatske civile na proputovanjima ili i u kućama, na primjer u hrvatskome selu Glinice. I o tome piše Vjećeslav Holjevac u spomenutoj knjizi.

Tek iza kapitulacije Italije dolazi do diferencijacije fašističkih i komunističkih četnika

Od 22. lipnja srbski fašistički četnici i pridruženi komunistički četnici (drugim imenom partizani) djeluju zajedno na prostoru tzv. Korduna do kapitulacije Italije 8. rujna 1943. Tek iza toga datuma dolazi do diferencijacije predznaka obostrane borbe za Jugoslaviju, jedni su za Kraljevinu Jugoslaviju, a drugi za komunističku Jugoslaviju.

Iz te diferencijacije fašističkih četnika i komunističkih četnika ili partizana dolazi ubrzo iza kapitulacije Italije, 28. i 29. studenoga 1943. do najvažnijega zasjedanja u Jajcu na kojem se komunistički četnici predstavljaju kao partizani i proglašavaju AVNOJ, odnosno avnojevsku Jugoslaviju.

Sve do tog vremena su fašistički četnici i komunistički četnici više nego saveznici i trebaju jedni druge.

Naime, srbski fašistički četnici su u savezu s talijanskim fašistima, od kojih dobivaju vojničke odore, oružje, strjeljivo, prehranbene i druge potrebštine, s kojima ovi snabdjevaju svoju komunističku subraću - partizane.

Komunistički partizani također surađuju s talijanskim fašistima, malo javno, više tajno

Dokumentarno su poznati čak i direktni oblici suradnje komunističkih četnika (partizana) s talijanskim fašistima. Neka o tome kaže istinu dokumentarna komunistička literatura, "Zbornik 18, urednika Đure Zatezala, HAK (Historijski Arhiv Karlovac), autor Dušan Z. Opačić: Komunistička partija Jugoslavije u ratnom kotaru Veljun..., str. 311:", doslovce:

"...Talijanska propaganda je bila vrlo jaka. Iskorištavajući opravdanu mržnju naroda prema ustašama Talijani su nastojali da se predstave kao zaštitnici Srba dok su istovremeno razvijali mržnju prema hrvatskom narodu.

Dogovoreno je da se odmah upoznaju komunisti partijskih ćelija u PO i selima da se održe masovni zborovi u Klokoču, Cvijanović Brdu, Veljunskoj Glini, Skradu i Perjasici, a određeni su i govornici.

Sredinom oktobra talijanska komanda u Velikoj Kladuši upućuje po Stanici Cvijanović pismo komandi PO 'Široka Rijeka'. U pismu izjavljuju da žele sastanak. Postignut je dogovor o mjestu razgovora. U školu u selu Svinjica stiglo je 7 talijanskih oficira. U isto vrijeme stiglo je i 7 partizana: Dušan Vergaš, Stanko Trkulja, Matija Marjanović, Grujica Carević, Mile Vuletić, Mile Savić i Milan Cimeša. Po izjavi Matije Marjanovića razgovori su otpočeli oko 11 sati. S jedne strane plota 7 Talijana, a s druga strane 7 partizana. Dogovoreno da se razgovor vodi na francuskom jeziku. Prvo je uzeo riječ talijanski oficir i počeo objašnjavati zbog čega su po drugi put zaposjeli ove krajeve, izjavljujući da su došli da zaštite srpski narod. Talijanska delegacija je tražila da partizani predaju oružje, da se vrate svojim kućama, a oni će im garantovati miran život. Druga alternativa je bila da ostanu naoružani, ali pod talijanskom komandom, da se moraju odreći političkih komesara. Talijani bi ih naoružavali, snabdijevali municijom, hranom i odjećom"... Kraj navoda iz komunističko-partizanskog dokumenta. Nota bene! D.H.

Poznati su daljnji oblici suradnje talijanskih fašista s partizanima kroz četnike i neposredno raznim načinima i taktikama. Tako na primjer, Talijani su se dogovorno masovno predavali partizanima s taktikom da ih naoružavaju. Najpoznatiji slučajevi su bili u veljači 1942. u srbskom selu Radovici između Cetingrada i Slunja. Talijani su ostavili partizanima sve što su imali i ovi su ih pustili, da razoružani idu nesmetano u Slunj. Osobno sam gledao taj dolazak razoružanih talijanskih fašista u Slunj, polovicom veljače 1942. (D.H.). Bataljun talijanskih fašista "zarobila" je šačica slabo naoružanih partizana. "Malo Morgen!"

Drugi veliki slučaj (malih je bilo na tucete) dogovorene predaje Talijana komunističkim četnicima ili partizanima dogodio se 16, listopada 1942. u selu Poloju blizu Perjasice. Neka to kaže Joco Tarabić, u Zatezalovom dokumentarnom Zborniku 18, str. 506: "U toku 16. oktobra kolone talijanske okupatorske vojske, koju je sačinjavao 14. konjički puk 'Alexandria' i 81. bataljon crnih košulja, ojačani sa 4 topa i 8 tenkova, krenula je iz Karlovca preko Duge Rese i Generalskog Stola u pravcu Perjasice, odnosno oslobodjenog područja na Kordunu."

Dalje je sve jasno pa nije potrebno čitati niti navoditi 5 stranica iz Zatezalovog Zbornika 18 o tome, kako se je ova vrlo brojna i do zuba naoružana Talijanska fašistička vojska namjerno predala šačici partizana da bi im dala lako i teško oružje, tenkove, strjeljivo i sve vojne ratne potrebštine, da se mogu boriti protiv Hrvata.

Ovdje valja dodati da su talijanski ratni zrakoplovi 16. listopada bombardirali Slunj i napose slunjsku okolicu, hrvatska sela i to sijanjem malih bomba 5-10 kg, koje su eksplodirale na površini tla i tako imale jaku ubitačnu moć svega živoga.

Ovim silnim naoružanjem dobivenim od Talijana, komunistički četnici (partizani) su lako zauzeli slabo naoružane gradove i mjesta središnje Hrvatske ovim redom: Bihać, Zavalje, Petrovo Ličko Selo, Drežnik, Rakovicu, sva sela oko Slunja i Ceringrad te konačno nakon mjesec dana junačke obrane, ostavši bez strjeljiva pao je 14/15. studenoga 1942. u zločinačke ruke, po povijesnoj hrabrosti poznati i hrvatski Slunj.

Tom prilikom, isto prema Zatezalovom dokumentarnom Zborniku 18, iz pera Steve Opsenice, "Borbe za oslobođenje Slunja, novembra 1942. godine", piše na stranici 446:

"...U borbama oko Slunja i za njegovo oslobođenje od 1. do 15. novembra, prema procjeni partizanskih štabova neprijateljski gubici su bili (zbirno predstavljeno D.H.):

388 mrtvih, 162 zarobljenih i oko 700 do 800 ranjenih ukupno."

Najkraće pojašnjenje svjedoka D.H. tih događanja u Slunju, uz i nakon "oslobođenja"

"Osloboditelji" - pretežno komunistički partizani uz sudjelovanje fašističkih četnika (Opsenica navodi 9 poginulih četnika nađenih na bojišnici, ali ih lažno stavlja na među ustaše) poubijali su sve zarobljene Hrvatske vojnike (domobrane, ustaše i oružnike).

Ranjenike su ubijali najstrašnijim metodama mučenja, primjerice prisilom na skakanje u provaliju, zatvaranjem u zazidanu prostoriju i doslovnim

klanjem pred zgradom Građanske škole u Slunju, hvaleći se time pred Slunjanima.

Pisatelj ovih redova Dragan Hazler u društvu polubrata Tome Hazlera i Mate Sminderovca je gledao taj najstrašniji zločin, kojeg je radila samozvana Narodna oslobodilačka vojska. Poklane ranjenike i dio živih, kad su se "osloboditelji" umorili klanjem pobacali su u strašno duboku bezdanu na brdu Debela Glava blizu mjesta Slunja.

Valja ovdje dodati još samo tri podatka iz zločinstava komunističkih partizana:

1. "Osloboditelji Slunja" (bilo ih je veći broj iz Perjasice!) poubijali su u Slunju "pri prvom oslobođenju" točno znanih 101 civila i natjerali na skakanje u nabujalu Koranu, neznani broj, ali po viđenju svjedoka (na primjer: Marko Skukan, Mile Skukan i Nikola Skukan ...) i veliki broj majka s djecom i svi su se utopili.

2. Prema nedovršenom popisu saborske Komisije za utvrđivanje žrtava Drugog svjetskog rata i poraća komunistički četnici (partizani) uz srbske fašističke četnike poubijali su na prostoru kotara Slunja 8.546 Hrvatica i Hrvata, hrvatskih vojnika i napose s velikim brojem ubijene malodobne hrvatske djece. K tome treba pribrojiti i komunistički progon više od 15.000 Hrvata s prostora tzv. Korduna.

3. Po pitanju pljačke i vandalskog uništavanja svih ljudskih dobara Slunjskog kotara na prvom mjestu su komunistički četnici ili partizani sa srbskim fašističkim četnicima. Komunistički partizani u vandalskom udjelu su oko 3/4, a sve druge vojske strane i hrvatske počinile su 1/4 u udjelu pljačke i svih razaralaštva.

Znatan udio u spomenutim zločinstvima svih oblika na prostoru Slunjskog kotara imali su Srbi i Vlasi iz Perjasici, podjednako kao fašistički četnici i kao komunistički četnici zvani francuskim izrazom partizani.

Prema Međunarodnom kriteriju fašisti i komunisti spadaju u najveće zločince 20. stoljeća i svih vremena uz dokaz da su čak višestruko brojnije

žrtve komunističkog genocida i svih drugih -cida, nego od fašizma talijanske varijante i njemačkog nacizma.

Komisija Europske Unije svrstava fašiste i komuniste u zločinački totalitarizam i objavila je protiv obadvojih Rezoluciju 1481, koju je usvojio (ratificirao) Hrvatski sabor i na temelju tih dokumenata HAZUD i Hrvatski branitelji ustrojili su Razred za sprovedbu EU Rezolucije 1481.

Zaključno:

Polazeći od iznešenoga u ovoj raspravi od osobno poznatoga i od Međunarodne i Eurounijske ocjene i stava prema totalitariostičkim zločinačkim ideologijama fašizmu i komunizmu, postavlja se pitanje ne samo Aleksandru Stankoviću, Goranu Štroku i perjasičkom Srbinu, nego svima u Svijetu i napose u Hrvatskoj (poglavito onima na Pantovčaku!) opravadanje za podizanje i obnovu javnih spomenika komunistima i fašistima, pa makar se radilo i o međusobno zaraćenim komunističkim antifašistima. Svi oni spadaju u genocidni totalitarizam.

Odgovor graditeljima, obnoviteljima i derneklijama pred spomenicima totalitarizmu

(primjerice obadvojici predsjednika RH Stjepanu Mesiću, Ivi Josipoviću i Miloradu Pupovcu)

Možda je čak opravdano i potrebno podizanje i njegovanje javnih spomenika komunističkom totalitarizmu svake vrste uključujući i međusobno zavađenim dvama totalitarizmima: Komunističkom antifašizmu, ali uz obvezni, za trajnost uklesani natpis:

Totalitarističkim zločincima 20. stoljeća kao opomena, da se nikada ne ponovi!

Dragan Hazler - umirovljeni znanstvenik farmaceutske i biokemijske struke

Djelatnik za poštenu, pravednu i naprednu Hrvatsku, po svome svjetonazoru: antifašist, antikomunist i univerzalni antitotalitarist, promicatelj pozitivne slobode za sve ljude našeg planeta - Zemlje. D.H.

Dodatno pitanje:

Hoćemo ili i ove godine gledati 27. srpnja, na jednom od derneka posvećenih totalitarističkom, genocidnom i vandalskom komunističkom antifašizmu - predsjednike RH Stjepana Mesića, Ivu Josipovića i velečetnika Milorada Pupovca?! - pita Dragan Hazler

Basel, 23. srpnja 2012.

Ima li Hrvatska hrvatske povjesničare i hrvatske naciologe?

(Na slučaju ratnika Josipa Jelačica i drugih velikih hrvatskih ratnika)

Umjesto uvoda: Prema današnjem TV kalendaru, ujutro 27. srpnja 1947. godine u Zagrebu je zavladalo - zaprepaštenje.

Tijekom noći komunistička je vlast potajno uklonila kip bana Jelačića s istoimenog trga kao navodni "simbol sramote prošlih vladajućih klika".

Bio je to udar na hrvatsku tradiciju i nezapamćeni kulturocid, koji se ideološki opravdavao potpuno pogrešnim Marxovim ocjenama o nazadnoj ulozi Hrvata u revolucionarnoj 1848. godini.

Prema Marxu Hrvate treba uništiti jer su kočnica suvremenom revolucionarnom napretku.

Ima pokazatelja, koji skreću na sebe pozornost da ta Marxova genocidnost prema Hrvatima važi i danas kroz globalizaciju, Unijaštvo, Masonstvo i metode podlog genocida, koje se na razne načine primjenjuju u Hrvatskoj i na Hrvatima. Primjerice, vrlo otrovna sredstva u poljoprivredi i dodatna sredstva stočnoj hrani, gentehnološki tretirana hrana za ljude, sijanje i širenje raznih bolesti, stres, bezperspektivnost kroz dužničko robstvo, nezaposlenost i nesigurnost na obstanak na radnom mjestu...

Nakon pobjede demokracije, 1990. godine, kip bana Jelačića svečano je vraćen na glavni zagrebački trg, Jelačićevog imena .

HAZUD u Baselu je istaknuto ponosan na taj čin jer je Prof. Dr. Antun Bauer, suosnivač i član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Baselu (1978) spasio dijelove pokidanog kipa hrvatskog Bana Josipa Jelačića i spasio je zlatnu repliku hrvatske kneževske krune.

Hrv. akad. Prof. Dr. Antun Bauer i muzeolog Antun Bauer, vratio je Zagrebu spomenik Bana Jelačića, a zastupnica HAZUD-a gdja M.K. i Hrv. akad. Antun Bauer darovali su predsjedniku Republike Franji Tudjmanu dvije replike:

1. Repliku hrvatske kneževske krune od zlata.

2. Repliku prve zbirke svih znanja objavljene u Baselu 1559. za koju je autor Pavao Skalić "iz Like" prvi u povijesti ljudske kulture uporabio naziv Enciklopedia.

Radi povijesne istine za javnost, treba dodati da je i Dr. Franjo Tuđman prije uloge predsjednika RH i u njoj bio Hrv. akad. - član HAZUD-a sa sjedištem u Baselu.

Svi članovi Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u dijaspori i domovini, osnovane u Baselu 1978. su ponosni na sudioništva ovih i drugih vrijednih kulturnih i imjetničkih djelatnosti u Hrvatskoj i u dijaspori.

Najkraći odgovor po naslovu i podnaslovu

Nažalost Hrvatska ima vrlo malo hrvatskih povjesničara, a vrlo mogo protuhrvatskih povjesničara poput Viktora Novaka, Ive Goldsteina, Tvrtka Jakovine ... Još bolnije stanje jesu hrvatski naciolozi, kojih kao profesionalaca uopće nemamo, nego se pitanjem Hrvatske nacije s obadva predznaka i "neutralom" bave svi, a stručno i znanstveno NITKO. Zato nam Hrvatska i nacionalna svjest izgleda upravo ovako, kako izgleda. Svi njeni puti su za osjećajne i ugrožene Hrvatice i Hrvate vrlo zabrinjavajuća nizbrdica, a usmjerili se nešto prema uzbrdo, prema potrebnim osvajanjem vrhunaca, onda se u Hrvatskoj pojavljuje više kočničara, nego Sizifa, koji uzalud pokazuju Hrvatskoj put iz mraka u svjetle visine.

To je opće poznata hrvatska svakodnevica i smjene strankaških političara je čine sve mračnijom i sve beznadnijom. Umjesto da su uhvate u koštac s rješavanjem svih hrvatskih radnih, gospodarskih, socijalnih i inih problema hrvatski političari poput zavađenih nevjesta ogovaraju one smijenjene, a nemaju ogledalo da u sebi vide još lošije od bivših.

To nam je nažalost poznato kroz domaće i još više kroz međunarodne kriterije i ocjene pa završavam ovaj uvod i prelazim na podnaslov u zagradama, ovdje u daljnjem bez njih:

Slučaj ratnika Josipa Jelačica i drugih velikih hrvatskih ratnika

Spominjem uvodno samo hrvatskog ratnika Josipa Jalačića jer su mu na današnji dan, točnije noć, 26. srpnja 1947. komunistički vandali demontirali i uklonili kip s Trga Jelačićevog imena, kojeg su već ranije nazvali imenom Trg republike, ali su zatajili koje republike pa je to bilo kao da je netko nazvao jedan toponim: Trg vjetrova, kojih ima bezbtoj, počev od fizioloških do orkanskih.

Ovo spada u pitanje za hrvatske povjesničare i hrvatske naciologe, kojih jedva imamo pa zato nam ulice i trgovi nose svakakve nazive pa i imena zločinaca poput Josipa Broza Tita, ali ne (ili vrlo malo!) imena najistaknutijih hrvatskih ratnika.

Koji su najistaknutiji hrvatski ratnici?

Najveći i najstariji hrvatski ratnici su oni, koji su od vremena, dok smo još živjeli u pećinama ustajali u obranu svoje pećine, kasnije svoje sojenice i kuće pa zatim povijesnim razvojem užeg i šireg zavičaja te konačno domovine - države, a zovu se hrvatskim jezikom ustaše.

U naše vrijeme kroz pomućeni nacionalni razum i prihvaćanje kleveta, sotonizacije i demonizacije ustaša od strane velikosrbske ideologije ostao je za tu najstariju hrvatsku obranbenu vojsku samo negativni predznak.

Taj negativni predznak za najstariju i najhrabriju hrvatsku obranbenu vojsku ustaše, ušao je u hrvatske rječnike, u literaturu protkanu srbskim, jugoslavenskim uplivom i sve više i dublje u psihu Hrvatskog naroda pod stalnim uvjeravanjem da su ustaše najstrašniji ratni zločinci.

Najužasnija laž i kleveta je potvarati ratnim zločincima najstariju, najdomoljubniju i najhrabriju hrvatsku vojsku ustaše. Ta laž i kleveta ustaša započinje i podhranjuje se iz velikosrbskih izvora uglavnom od 1934. godine, kad su Srbi potvorili ustaše za ubojstvo nacifašističkog kralja, Hitlerovog prijatelja Aleksandra u Marseillesu, pojačava se u Drugom svjetskom ratu jer su ustaše pobjednički branile Hrvatsku od svih velikosrbskih ratnih podhvata za osvajanje Hrvatske.

Velikosrbskim klevetama, sotonizaciji i demonizaciji ustaša pridružili su se i svi komunisti pa i hrvatski, koji su se vođeni ratnim i poratnim zločincem Titom borili za Jugoslaviju.

Ustaše su se hrabro borile protiv svih vojska, koje su ugrožavale Hrvatsku, a to su bili Srbi sa svima ideološkim predznavcima, napose fašistički četnici i komunisti.

Ima ustaša i s velikim nagativnim predznacima

Nitko normalan pa niti pisatelj ovih redaka ne odobrava niti ne brani ratne zločine, koje su činili pojedini ustaše i grupe ustaša za vrijeme NDH u Drugom svjetskom ratu.

Štoviše, takova zločinstva koja su činili pojedini ustaše i grupe ustaša prema ljudima bez obzira iz koje su nacije, rase, vjere, ideologije i svjetonazora su za najstrožu osudu i najstrožu kaznu.

Ali, zbog pojedinaca i zločinačkih grupa, kojih je bilo među ustašama, nitko nema pravo osuđivati poštene, domoljubne i pravedne branitelje domovine i države Hrvatske, hrabre hrvatske vojnike, koji su se nesebično borili i ginuli za obranu, spas i čast države Hrvatske i Hrvatskoga naroda.

Iznešeno o ustašama je za povjesničare i naciologe, a ne za prolazne političare

Ovim problem pitanjem bi se trebali najozbiljnije stručno i znanstveno pozabaviti pravi hrvatski povjesničari, naciolozi, ratni stratezi, nacionalni psiholozi i drugi stručnjaci za pitanje naroda i ratova, a ja sam si uzeo pravo samo potaknuti to pitanje, da ga se jedanputa zauvijek pravilno prouči, procijni, ocijeni i stavi kao točan podatak u hrvatsku povijest.

Ponovit ću još sam to, da su ustaše stari kao i Hrvatski narod i ne može "šačica vremena" od 1941. do 1945. kojim se bavi srbska i nazovi hrvatska povijest, ma kakva ona bila izbrisati sve one zasluge nad zaslugama, koje su ustaše imale kroz čitavu hrvatsku povijest. Spomenut ću samo tri skupine ustaša, prije ustaša iz Drugog svjetskog rata:

1. Pučki ustaše iz naroda za obranu naroda, kroz čitavu povijest najpouzdanija zaštita.

2. Ustaše Eugena Kvaternika u Rakovici 1871. s namjerom borbe protiv diktatorske vladavine Beča, Pešte o očekivane od Beograda.

3. Ustaše u BiH pod zapovjedništvom Hadži Loje, koje su se borile protiv okupacije BiH od Austrougarske.

Najistaknutiji ratnici za obranu Hrvatske kroz povijest do sada

Tomislav Trpimirović, prvi hrvatski kralj pobjedonosno branio Hrvatsku od Bugara i Mađara.

Petar Krešimir IV - braneći Hrvatsku zavladao je na najvećem prostoru na kopnu i Jadranskom moru.

Franjo Frankopan Slunjski, najuspješniji ratnik svoga vremene protiv Turaka.

Toma Bakač, prvi veliki pobjednik protiv Turaka, 1584. nedaleko Slunja.

Petar Berislavić, nakon sjajnih obranbenih ratova protiv Turaka, poginuo iz zasjede, kod Korenice.

Nikola Zrinski, veliki pobjednik protiv Turaka kod Osijeka, srušio im je dugački Sultanov most.

Luka Ibrišimović, oslobodio Slavoniju i čitav Hrvatski Srijem od Turaka. Napose se istakao kod Srijemske Kamenice.

Marko Mesić, oslobodio Liku i Krbavu od Turaka i vratio u hrvatstvo i katoličanstvo brojne prisilno poturčene Hrvate.

Josip Jelačić, pobjedonosnom borbom protiv Mađara, ušao kao veliki ratnik u hrvatsku povijest.

Svetozar Borojević, pokazao je sve pobjedonosne ratne taktike u borbi protiv Talijana, braneći svaku stopu slovenske i hrvatske zemlje..

Jure Francetić s Rafaelom Babanom spada u najučinkovitije pobjedonosne bojovnike protiv najopasnijih srbskih fašističkih četnika, ne štedeći niti komuniste, koji su rušili državu Hrvatsku, ubijali Hrvatski narod i borili se za Jugoslaviju.

Blago Zadro, poginuo braneći hrabro i uspješno hrvatski grad Vukovar od posrbljene JNA i od srbskih zločinaca svih velikosrbskih ideologija.

Janko Bobetko, istakao se brojnim pobjedonosnim obranama hrvatskih krajeva protiv srbskih genocidnih zločinaca, napose oslobođenjem Dubrovačkog okružja.

Ante Gotovina, najveći hrvatski vojni strateg, ratovao za oslobođenje Hrvatske protiv srbske genocidne, pljačkaške, silovateljske i vandalse okupacije. Za vrlo uspješnu izvedbu "Oluje" po svima ratnim propisima umjesto nagrade, maćehinska Hrvatska ga je izručila na psihomučilište ICTY-a u Den Haagu.

Najkraći kritički osvrt, koji pogađa nacionalnu savjest odgovornih u Hrvatskoj

Franjo Frankopan Slunjski, Nikola Zrinski (molim ne brkati Nikolu Zrinskog Sigetskog), Luka Ibrišimović, Marko Mesić, Svetozar Borojević, Jure Francetić, Blago Zadro, Janko Bobetko i Ante Gotovina nemaju u Hrvatskoj i u glavnom gradu Zagrebu niti toponime (ulice i trgove) svoga imena, što tek reći o zataji spomeničke kulture?!

Petar Krešimir IV, Toma Bakač i Petar Berislavić zavrijeđuju veće i dostojnije poštovanje, nego ga imaju. Napose Toma Bakač, koji je zaslužan za pobjedu nad Turcima kod Slunja i u uspjesnoj obrani Siska ima u Zagrebu ime ulice s jedva desetak kuća.

Josip Jelačić, pobjednik nad Mađarima, koji su ugrožavali Hrvatsku i Jure Francetić, nejuspješniji bojovnik protiv srbskog četničkog fašizma (i komunizma) imali su do te mjere maćehinski i neprijateljski odnos prema sebi pa su im srušeni spomenici. Obadvojici hrvatskih branitelja srušili su spomenike komunisti:

Prvome, Josipu Jelačiću srušili su stari komunisti spomenik u Zagrebu.

Drugome, Juri Francetiću srušili su novi komunisti spomenik u Slunju, odnosno grobno spomenobilježje. Počinitelji su Slovenka mutnih ideologija Vesna Teršelič, Ivo Sanader i Darko Milinović.

Ovaj članak je napisan natuknički i primjerice (u svemu nepodpun) pa će kao takav pobuditi razne primjedbe, kritike...

Svrha članka je potaknuti hrvatsku javnost, napose odgovarajuće hrvatske stručnjake da se ozbiljno pozabave sa svima dijelovima Hrvatske

povijesti i osobama u njoj i da prestanu biti po nekim djelovima povijesti poput gusaka: "ga...ga... ga...

Dragan Hazler - djelatnik za poštenu, pravednu i naprednu Hrvatsku

Basel, 27. srpnja 2012 na obljetnički dan kominističko-vandalskog rušenja spomenika Hrvatskom ratniku i Hrvatskom banu Josipu Jelačiću - 27. srpnja 1947. D.H.

Da se ne zaboravi

Uz obljetnicu nasilne smrti Jure Francetića i Mije Abičića. Slunj, 28. prosinca 1942. - Slunj, 28. prosinca 2002. (Predavanje održano uz spomenobilježje na dan ubojstva ranjenika Jure Francetića)

U slučaju ubojstva Jure Francetića se radi o zarobljenom ranjeniku, za kojega važi Ženevska konvencija o humanom postupku sa zarobljenicima i ranjenicima. Komunistički partizani su izvršili ubojstvo ranjenika nakon Prvog zasjedanja Avnoja u Bihaću, kad je Tito pripisivao sebi atribute države. Utoliko je veći zločin ubijanja ranjenih zarobljenika.

Ubijati zarobljenike, čak bez suda, kako su to masovno radili jugoslavenski komunisti je ratni zločin kažnjiv prema Ženevskoj konvenciji.

Hrvatski častnik Jure Francetić i negov pilot, domobranski zastavnik Mijo Abičić su usljed zrakoplovnog kvara pali kao ranjenici u zarobljeništvo komunističkih partizana.

Umjesto pružene njege, što je obveza za ranjenike prema Međunarodnoj konvenciji, komunistički partizani su 22. prosinca 1942. u selu Močile pokraj Slunja predvođeni od komunističko-partizanskog komesara - Srbina Mile Trbojevića, sa sjekirom izmasakrirali ranjene zarobljenike Hrvate: Francetića i Abićića.

Jure Francetić je noću 27/28. prosinca 1942. u Slunju podlegao ranama ili je bio umoren, što je mnogo vjerojatnije. Istoga dana komunistički partizani su ubili ranjenoga domobranskog zastavnika, pilota Miju Abičića ili točnije rečeno, bacili su živog ranjenika u bezdan. U isti bezdan u selu Močile, nedaleko bunara bacili su komunistički partizani mrtvoga Juru Francetića i živoga Miju Abičića.

Zločin se je odvijao pod zapovjedništvom komunističko-partizanskog oficira Mješine Kukića. Ova istina potječe iz usta samog Mješine Kukića i nekolicine očevideaca, onovremenih mladića iz Močila, polaznika Gimnazije u Slunju. Ovdje se skreće posebna pozornost na mjesto zločina

jer u izvješćima iz izvora Nezavisne Države Hrvatske obično piše, da se ne zna za grob Jure Francetiće i Mije Abičića.

Uz ostalo, glavni razlog protivljenju podignutog spomen obilježja vitezu Juri Francetiću jest upravo u tome da se zataška komunističko-partizanski zločin mučenja i ubojstva zarobljenih častnika Hrvatske domovinske vojske:

Zapovjednika Crne legije, koja se je pod Francetićevim vodstvom vrlo uspješno i pobjedonosno borila protiv srpskih fašističkih četnika u Istočnoj Bosni i Hercegovini i

Zastavnika Hrvatskog zrakoplovstva Mije Abičića, pripadnika Hrvatskog domobranstva.

Takozvane antifašiste najviše smeta, što na spomen obilježju stoji *"Hrvatskom vitezu Juri Francetiću ... hrabrom borcu protiv srpskih četnika ..."*

Opće je poznato da se Srbe ne smije nigdje ponižavati niti njihovom imenu pripisivati zločin. To se vidi iz povijesti i suvremenosti. Hrvatska politička i medijska terminologija naziva neosuđene hrvatske generale i heroje Mirka Norca i Antu Gotovinu zločincima, ali Srpski agresivni rat na Hrvatsku ne naziva hrvatska terminologija time pravim nazivom, nego Domovinski rat, da se ne bi uz srpsko ime vezala, agresija, okupacija, genocid, urbicid, posijama minska polja i sva druga ratna zločinstva, koja su potakli, vodili i sprovodili Srbi.

Ovdje ću samo pripomenuti da je Domovinski rat neispravan naziv i on dovodi u nedoumicu međunarodnu javnost i Sud u Den Haagu. Naime, Domovinski rat je sinonim za Građanski rat, a u Hrvatskoj nije vođen građanski rat između Hrvata niti između hrvatski pokrajina, nego se je cijela Hrvatska branila od Srpske agresije, okupacije i svih ratnih zločinstava.

U II. svjetskom ratu Hrvatska se je uglavnom oružano branila i to od napadača koji su u svojim ideologijama imali ratni plan obnove Jugoslavije, koja je samo maska za Veliku Srbiju. To je povijest potvrdila i 1991. godine zapečatila srpskim fašističkim i komunističkim pečatom.

Današnje svrstavanje takozvanih antifašista svih komunističkih i četničkih potomaka je zabluda ili svjesna obnova aveti prošlosti, koje je povijest porazila.

Drugo je pitanje civilizacijski kult prema mrtvima svih zaraćenih strana. Sve europske države visoke civilizacije i kulture održavaju spomen na mrtve bez obzira, kojoj su zaraćenoj strani pripadali. Ovdje ću samo primjerice spomenuti: U Španjolskoj, u Escariolu blizu Madrida je zajednička spomen kosturnica palim fašistima i komunistima. U Francuskoj se održavaju groblja poginulih njemačkih vojnika i časnika iz obadva svjetska rata. U Poljskoj, koja je najviše stradala od Hitlerovog nacifašizma postoje uređena groblja palim njemačkim vojnicima. U Volgogradu, bivšem Staljingradu stoji spomen obilježje poginulim njemačkim ratnicima. U Njemačkoj, u svakom selu, mjestu i gradu postoje spomenici raznih oblika i veličina, na kojima se, u većini slučajeva navode ne samo imena mrtvih njemačkih vojnika i častnika, nego i mjesta, gdje su poginuli, u zemljama, koje su Nijemci tada agresivnim ratom okupirali. U Njemačkoj ima čak spomenik pobunjenim Hitlerovim oficirima i spomenik Hitlerovom feldmaršalu, zvanom "Pustinjska lisica" Erwinu Rommelu, generalu Pancertrupa u Francuskoj i kasnije vrhovnom zapovjedniku njemačkih operacija protiv Engleza, koje je predvodio Montgomery u Africi i drugim visokim zapovjednicima iz II. svjetskog rata. U glavnom parku u Hamburgu postoji spomenik njemačkim ratnicima iz II. svjetskog rata, sa svim pobližim oznakama, a veći je nego ijedan antifašistički spomenik u Hrvatskoj i to nikoga ne smeta.

Spomen-obilježje Slunjanima u Beču

Evo i primjer vezan za Slunj. Naime, Slunjani su bili vjerni Jelačiću i sačinjavali su zajedno s Otočanima Tjelesnu gardu hrvatskog bana Josipa Jelačića, pobjednika protiv pojave komunizma u Mađarskoj, vjernog hrvatskom narodu, ali i Bečkom dvoru. Međutim, bilo je Slunjana, koji su bili i protiv Bečkog dvora Franje Josipa II. Bez obzira na to, tko je bio protiv koga i kako su se kasnije odvijali austrijsko-hrvatski odnosi pa i odnosi u samoj Austriji postoji sačuvan i održavan spomenik - obelisk za natporučnika 4. slunjske bojne, Ivana Kalinića i nalazi se između

današnjeg mosta Rotunde (Rotundenbrücke) i ulice Rustenschachen Allee.

Dakle, u spomenike i spomen obilježja bez obzira, na kojoj su ratnoj strani bili i poginuli bivši ratnici ne dira nitko u civiliziranim i kulturnim pravnim državama, nego se poštiva:

"MIR MRTVIMA - OPOMENA ŽIVIMA"

Samo komunisti u Hrvatskoj ne poštivaju mrtve sa suprotne strane

Doduše ne dira u grobove niti suvremena i suverena država Hrvatska, ali ima aveti komunističke prošlosti i njima pridružene građanke nehrvatske nacionalnosti s izrazitom croatofobijom, koji se ne mogu iskaliti na živim ljudima - Hrvatima pa se pokušavaju osvetnički nametnuti protiv poginulih Hrvata.

Kao jedan od glavnih obnovitelja spomen obilježja, u Slunju umorenom, zarobljenom ranjeniku Juri Francetiću, pitam hrvatsku i svjetsku javnost, kome smeta, 8. lipnja 2000. godine obnovljeno spomen obilježje, koje su na Jurjev dan 1943. podigli domobrani Slunjske satnije, a na dan 8. lipnja 1943. su ga uništili komunističko-četnički partizani.

Na ovom obnovljenom spomen obilježju je skoro sve isto, što je bilo na prethodnome, kojeg su razorili vandalski duhovi komunizma i fašizma. Isti je kamen, isti je tekst na spomen ploči, stoji na istom mjestu i iznad svega je jednak Kristov križ kao što je bio onaj uništeni:

SLAVA OVDJE UMRLOM

legendarnom borcu protiv četnika

hrvatskom vitezu

J U R I F R A N C E T I Ć U

Otočac, 2.VII.1912. - Slunj, 28.XII.1942.

i svima palim hrvatskim vojnicima na ovim prostorima.

Podigla Urv. HRVATSKI DOMOBRAN

Ogranak Slunj - 2000. godine.

Ovo, obnovljeno spomen obilježje treba stajati u Slunju jer piše osnovne podatke o legendarnom vitezu Juri Francetiću, koji je tu mučenički za Hrvatsku završio svoj ovozemaljski život.

Ono smeta samo kroatofobe i mortofobe, a takvi su od pada komunizma na Berlinskim vratima 1989. i u Hrvatskoj 1991. apsolutna manjina i ne mogu se lažnim upiranjem na ljudska prava nametnuti većini Slunjana - Hrvata i većini kulturnih i civiliziranih Hrvata u cijeloj Hrvatskoj i diljem svijeta, koji su za postojanje i njegu spomen obilježja hrvatskom vitezu Juri Francetiću u Slunju.

Hrvatski pjesnik Branko Klarić posvetio je uspomeni na tragično preminuloga JURU FRANCETIĆA u Slunju pjemu pod naslovom "*Ustaši koji je pao*". Pjesma završava strofom:

"*Klicat će Hrvatskoj svojoj cvjetovi mali,*

Cvjetovi procvali.

I sve će spominjati tebe,

Blagoslivljat grob tvoj,

Ustašo, junače pali,

Brate moj."

Ustaše spadaju u redove najhrabrije hrvatske vojske svih vremena. Nisu bili ni fašisti, ni nacisti ni zločinci, nego ponos Hrvatske domovinske vojske - Hrvatskih oružanih snaga. Kao među svakom vojskom u ratu svih naroda, bilo je mnogo zločinaca među ustašama, ali većina ustaša nisu bili zločinci, nego domovini Hrvatskoj najhrabriji i najvjerniji sinci i uzor - dobri vojnici.

Komunisti, Jugoslaveni i velikosrbi sotoniziraju ustaše jer im nisu bili dorasli po vojničkim vrlinama i hrabrosti, a napose ih sotoniziraju jer su ustaše nastali na bojni zov za spas Hrvatske od jugoslavenske tamnice s jedinim ciljem - oružanom borbom za uspostavu i očuvanje Nezavisne Države Hrvatske.

Ustaškog krilnika Juru Francetića nije zanimala ni ideologija ni politika, nego vojnička borba za uspostavu i obranu Nezavisne Države Hrvatske i za spas svih Hrvata i građana lojalnih državi Hrvatskoj, bez obzira na njihovu vjeru.

Takav je bio, hrabro se borio, spašavao ljude od četničkih i komunističkih nasilja i takav je Jure Francetić u vojničkoj službi narodu i domovini Hrvatskoj poginuo.

Posve je opravdano postojanje spomen obilježja hrvatskom vitezu Juri Francetiću u Slunju, kojeg su obnovili - veterani HRVATSKI DOMOBRANI - slunjski.

Vitez Jure Francetić je na mrtvoj straži za Hrvatsku u Slunju, a živu stražu Juri Francetiću drže svi Hrvati i sve Hrvatice - čuvari ponosa hrvatske nacije i države u vječno hrvatskome Slunju, koji je uvijek takav bio, takav jest i uvijek će takav hrvatski biti i ostati. U tome nam Bog pomogao i hrvatski duh nas hrabrio!

Uz domobranski pozdrav: ZA HRVATSKU - UVIEK!

Sve se vraća - sve se plaća

Ovu pouku pišem na obljetnički dan smrti krilnika Jure Francetića i na dan smrti poglavnika Dr. Ante Pavelića. To je ujedno dan gubitka predsjedničkih izbora kandidata HDZ-a, 2009.

Tek uvodno spominjem, da je Slunjska domobranska satnija pod zapovjedništvom satnika Tomislava Peričića podigla spomenobilježje hrvatskom vitezu Juri Francetiću u Slunju, na njegov imendan, 23. travnja 1943. godine.

Komunističko-partizanska brigada Hamdije Pozderca je u naletu zauzela jedan dio Slunja i bila istjerana za tri dana. Za vrijeme svoga zločinačkog boravka, ponašanja i vandalizma uklonili su Pozderci Francetićevo spomenobilježje 8. lipnja 1943 godine, ali kameni blok nisu uspjeli razbiti.

Taj isti kameni blok vratili su veterani Hrvatski domobrani, s predsjednikom Draganom Hazlerom na dan 8. lipnja 2000. godine i na brončanoj ploči, dali urezati gore navedeni tekst. Urezan je dan rođenja 2.

(a ne 3.) srpnja 1912. godine jer nam je jedan rođak Jure Francetića rekao da je Jure rođen 2. srpnja, a kršten 3. srpnja, što su roditelji učinilo radi straha da dijete ne umre bez krsta. Dakle, Jure Francetić je rođen dan ranije, nego se navodi u njegovim osobnim papirima, što se odnosi na dan krštenja.

Obnovljeno spomen-obilježje pokušavali su ukloniti komunisti Ivice Račana u koalicionoj vladi, u čemu su se isticali Ivan Ninić i Vesna Pusić, ali su se Slunjani i veteranski domobrani Slunja uvijek uspješno obranili.

Došao je na vlast Dr. Ivo Sanader i na zapovjed Slovenke Vesne Teršelič i kapetana Dragana Vasiljkovića uklonio spomenobilježje viteza Jure Francetića i barda hrvatske književnosti Mile Budaka u Svetome Roku. U tome zlodjelu na pomoći Sanaderu je bio Ličanin Dr. Darko Milinović.

Gledao sam noćas 27/28. prosinca 2009. tužna lica gubitnika HDZ-ovog stroja i žao mi je radi poštenjačine Prof. Dr. Andrije Hebranga, kojeg osobno jako cijenim. Hebrang nije izgubio izbore, nego su mu to priredili nazovihrvati Sanader i Milinović, a namjestili Primorac i Vidošević.

Iza poštenjačine Hebranga stajao je u tužnoj sviti čovjek bez svoga "ja" Dr. Darko Milinović, Sanaderov ministar za rušenje hrvatske spomeničke kulture. Pitam se često: zar ponosna Hrvatska Lika i ovakovoga rađa, koji ruši spomenobilježja ponajboljim Ličanima: Mili Budaku i Juri Francetiću.

Preporučam sadašnjoj HDZ-ovoj vladi, da vrati na svoje mjesto spomenobilježja Vitezu Juri Francetiću i književniku Mili Budaku.

Nadalje, neka podigne reprezentativni spomenik prvom hrvatskom predsjedniku Dr. Franji Tuđmanu u Zagrebu i drugim hrvatskim gradovima.

Zatim, neka očisti sve hrvatske trgove, parkove i druge toponime od imena najvećeg zločinca, ikada rođenoga na hrvatskome prostoru Josipa Broza Tita.

Dopisano, nedovršeno, 28. prosinca 2006.

Stjepan Radić: 'Mogu me ubiti, ali moj duh neće!'

Srbski atentat na Stjepana Radića i hrvatske zastupnike...Dana 20. lipnja 1928. godine u Narodnoj skupštini Kraljevine Srba Hrvata i Slovenaca u Beogradu izvršen je srbski atentat na hrvatske zastupnike HSS-a, Stjepana Radića, Pavla Radića, Đuru Basaričeka, Ivana Pernara i Ivana Granđu.

Iza atentata stajao je sam kralj Aleksandar Karađorđević, a izvršio ga je crnogorski Srbin, zastupnik srbske Narodne radikalne stranke, Puniša Račić.

Uoči odlaska u Narodnu skupštinu, 20. lipnja 1928. godine, Stjepan Radić je izjavio: *Mogu me ubiti, ali moj duh neće!*

Vladimir Radić o srbskom atentatu na Hrvate u Beogradu

Atentat na hrvatske zastupnike u Beogradu od 20. lipnja 1928. odjeknuo je u ondašnjem tisku diljem cijelog svijeta. Sve države pa i one poput istaknutih srbskih prijateljica Engleske i Francuske osuđivale su to srbsko zločinačko djelo izvršeno u parlamentu.

Sin Stjepana Radića Vladimir Radić je sabrao sve publicirane članke iz novina, obradio ih kao disertaciju i doktorirao u Parisu.

Reprint te disertacije učinio je Kroatischer Kulturverein Ogranak Matice hrvatske u Baselu, 1978. u znak 50. obljetnice toga srbskog zločina na hrvatskim zastupnicima.

Zvonimir Kulundžić o srbskom atentatu na Stjepana Radića

Do sada, vjerojatno najbolju dokumentarnu obradu srbskog zločina na hrvatske zastupnike u Beogradu učinio je Zvonimir Kulundžić dokumentarnim djelom na preko 600 stranica, pod naslovom Atentat na Stjepana Radića, NIK Stvarnost, Zagreb 1967.

Ovu knjigu treba pročitati svaka Hrvatica i svaki Hrvat pa će iz nje naučiti, da nikada više ne ulazi Hrvatska u "bratski zagrljaj" sa Srbima, narodom atentatora, ubojica svima metodama, uključujući mučenjem, silovatelja, pljačkaša i okupatora ...

Kulundžić je dokazao da iza atentata Stjepana Radića stoji sam kralj Aleksandar Karađorđević, a Puniša Rašić je bio samo izvršitelj zločina.

Oni koji zaboravljaju prošlost osuđeni su da je ponovo prožive

U Predgovoru Kulundžićeve knjige, dao je akademik, Prof. Dr. Ferdo Čulinović vrlo solidni pregled stanja i ponašanja velikosrbske klike prema Hrvatima s posebnim osvrtom na srbski zločinački atentat u Beogradu.

Kraljevinu Srba, Hrvata i Slovenaca prožimala su uz ostala uglavnom dva njena osnovna politička problema: nacionalno i socijalno pitanje.

Velikosrbski vlastodržci opijeni vlašću nisu niti pomišljali riješiti nacionalno i socijalno pitanje. Za njih je vlast postala glavninom njihova bića, njihov zanos, njihov opijum, njihova borba da pod svaku cijenu zadrže vlast. Otuda i njihova spremnost da se posluže i takvim herostratskim zločinom kao što je bio atentat na hrvatske zastupnike u parlamentu.

Poznat je u povijesti još samo jedan analogan slučaj ubojstva u parlamentu. To je bio rimski imperator Cesar.

U Kraljevini SHS vlada ohlokracija

Platon je u svome djelu "Država" pišući o oblicima vladavine istakao kako je najgora ohlokracija - vlada najgorih, vlada rulje. Upravo takva vladavina uspostavljena je u Beogradu, nakon takozvanog ujedinjenja od 1. prosinca 1918. Valja dodati to, da su u vlastima velikosrbske Kraljevine SHS korupcija i nepotizam bile dominantne oznake njihovoga državno-političkog sustava.

"Guske u maglu"

Jedini zdravi hrvatski um prije "ujedinjenja" bio je i trajno do smrti ostao dr. Stjepan Radić, koji je poznavao srbsku zločinačku narav i pohlepu za vladavinom nad drugim narodima pa je odlazak hrvatskih političara na poklon regentu Aleksandru Karađorđeviću nazvao poznatom izrekom: "Odlazak gusaka u maglu!"

Ubojstvo hrvatskoga nacionalnog vođe u beogradskom Parlamentu

Glavna prepreka stabilizaciji srpske nadmoći nad ostalim narodima ležala je u trajnom otporu Hrvata, kojeg je organizirao i vodio Stjepan Radić. Srbija je vjerovala da je micanje Stjepana Radića neizostavni uvjet učvršćenja njene dominacije.

20. lipnja 1928. Puniša Račić, član vladine većine, ispalio je pet revolverskih hitaca na Radića i drugove na otvorenoj sjednici beogradskog parlamenta, teško ranivši Stjepana Radića, ubivši dva hrvatska poslanika i ranivši još dva. Počinivši zločin, ubojica je kliknuo: "*Izvršio sam svoju dužnost... Živela Velika Srbija!*" Sedam tjedana kasnije, 8. kolovoza 1928., Radić je umro.

Srbski tisak najavljivao je ubojstvo Radića

Zločin od 20. lipnja 1928. već prije je nagovijestilo pisanje beogradskog tiska. "Politika" je publicirala uvodni članak na kraju kojeg je objavila da bi se lako mogao naći građanin spreman na sređivanje računa s Radićem, ako to država ne uradi. "Samouprava", glavni organ najjače srpske političke stranke, u nekoliko je navrata pisao u istom smislu. List premijera Vukićevića, "Jedinstvo", početkom lipnja 1928. objavio je članak potpisan od strane izdavača, kojim ovaj potvrđuje da je apsolutno u interesu države da se Stjepan Radić umori. Ubojicu Punišu Račića su poslije srpski svećenici slavili kao "nacionalnog junaka."

Početak i tijek Sjednice

Sjednica Skupštine je počela u 9:45 s prosvjedima jer su na prošloj sjednici zastupnici NRS, Tomo Popović, Puniša Račić i Joca Selić, prijetili ubojstvom. U prvoj klupi Skupštine sjedili su: Stjepan Radić, Ivan Pernar, Ivan Granđa, Svetozar Pribičević i Đuro Basariček.

Prvi govor u Skupštini tog dana je održao veleposjednik iz Križpolja, Ante Pavlović. Unio je vedrinu i humor u zagušljivu atmosferu, ali je, ujedno, izazvao i nadvikivanje. Nakon njega, za govornicu je izašao zastupnik Narodne radikalne stranke, Puniša Račić. On je i prije bio poznat kao temperamentan govornik, te je izazvao upadice zastupnika oporbe. Isticao je kako je on doprinio stvaranju države. Sukob je nastao kad je on uzviknuo: Za ovu zemlju ja sam i svoju krv prolio!, na što ga je dr. Ivan

Pernar ironično upitao da kaže koliko je litara prolio, da mu nadoknade u zlatu.

Nakon Radićevog objašnjenja da hoće s Beogradom, ali neće pod Beogradom i izjava da je sudstvo u Srbiji korumpirano, nastao je sukob između Račića i zastupnika HSS-a Jakova Jelušića, koji je vikao da Račić laže. Račić mu nije ostao dužan, te mu je rekao da zašuti ili će da ga ubije.

Snimak atentata

Na tu prijetnju nastade u dvorani vika. Čuju se prosvjedi pojedinih zastupnika. Ali Račić nastavi s prijetnjom riječima: Tko god bude pokušao, da se stavi između mene i Pernara, poginut će!

U tom času izvadi Puniša Račić iz džepa svoj revolver. Ministar Vujičić, koji je sjedio u ministarskoj klupi iza Račića, uhvatio ga je za ruku s namjerom, da spriječi pucanje. Istodobno je priskočio i ministar Kujundžić s jednakom namjerom. Ali Račić, koji je veoma jak čovjek, otrgne se ministrima. Točno u 11 sati i 25 minuta strahovit pucanj iz revolvera odjekne u dvorani. Tane je pogodilo dr. Ivana Pernara jedan centimetar iznad srca. Kada se Pernar srušio na klupu, naperio je Račić svoj revolver na Stjepana Radića.

To je opazio dr. Đuro Basariček, koji je skočio preko stenografskoga stola, da Račiću spriječi namjeru. Ali Račić se naglo okrene prema Basaričeku, na kojega ispali revolver. Tane pogodi Basaričeka u slabine tako, da je izašlo na lijevu lopaticu, te je Basariček odmah onesviješten pao na pod. Međutim je pred Stjepana Radića dojurio Ivan Granđa, da ga zaštiti svojim tijelom. No Račić opet ispali revolver, te pogodi Granđu u ruku.

Čim se Granđa srušio, nacilja Račić stoičkom mirnoćom na Stjepana Radića, kojega tane pogodi u trbuh. Sad je prema Puniši Račiću skočio Pavle Radić. Ipak se Puniša nije zbunio, nego je Pavlu Radiću dobacio: Ha! Tebe sam i tražio! I mirno nacilja revolverom na Pavla Radića, kojega pogodi jedan centimetar ispod srca tako, da se Radić odmah onesviješten srušio na pod. Kako je Svetozar Pribičević sjedio u klupi tik Stjepana Radića, držalo se, da će Puniša Račić šesti hitac opaliti na Pribičevića. To

se ipak nije dogodilo, nego je Puniša iza tolikoga krvoprolića posve sabrano s revolverom u ruci izašao iz dvorane kroz tzv. ministarsku sobu.

Vidjelo se, da Puniša puca samo na hrvatske narodne zastupnike. Njegovi su hitci slijedili u razmacima od nekoliko časaka tako, da se cijeli zločin Puniše Račića zbio u jednoj – i to nepunoj – minuti.

Neki su ministri za toga pucanja sagnuli svoje glave pod klupe, jer nisu znali, neće li na pucnjavu Puniše Račića odgovoriti pucnjavom hrvatski zastupnici. Pod klupe se zaklonila i većina narodnih zastupnika. Kad je prestala pucnjava, prišlo je ranjenicima u pomoć nekoliko zastupnika, koji su po zvanju bili liječnici. Drugi se zastupnici brzim koracima udaljiše iz Narodne skupštine. Ova je krvava drama tako strašno djelovala na sve zastupnike Seljačko-demokratske koalicije, da se činilo, kao da su izgubili dar govora. Naročito je Pribičević bio sav uplašen i gotovo shrvan od užasa. Stjepan Radić je neko vrijeme išao sam do hodnika, ali tu je posrnuo i srušio se; zato su ga njegovi drugovi smjestili u automobil, koji ga je odvezao u bolnicu. Onamo su preveženi također Ivan Granđa i dr. Ivan Pernar.

Stjepan Radić preminuo je 8. kolovoza 1928. od posljedica atentata.

Nakon beogradskog atentata na hrvatske zastupnike u Zagrebu su održane masovne demonstracije. Kralj Aleksandar I. Karađorđević je nakon atentata raspustio Narodnu skupštinu, zabranio djelovanje svih političkih stranaka, te uveo Šestosiječanjsku diktaturu.

Šestosiječanjska diktatura

Dana 6. siječnja 1929. kralj Aleksandar proglasio je diktaturu. On je taj čin pokušao opravdati tvrdnjom da su hrvatski zahtjevi za samoupravom "nepomirljivi i nerazumni". Tada je rekao: "Suočen s dilemom: dopustiti podjelu države i cijepanje na autonomne dijelove, ili nametnuti - i silom - očite interese zemlje, ja sam izabrao drugi put i ukinuo ustav".

Kralj diktator je i u drugim izjavama izrazio istu ideju. U prijestolnom govoru od 6. siječnja 1932. kralj Aleksandar je rekao: "Pomoću ustava iz 1921. mi smo pokušali iznijeti državu i nacionalni zadatak, ali je bivalo sve jasnije da naša nacionalna ideja nije prihvaćena, niti je u ustavu

trojedine države primila adekvatan izraz, kao ni snagu organiziranoga nacionalnog jedinstva. U takvoj državnoj organizaciji, naš organizirani politički život je s teškoćama pokušavao izići iz uskih granica odvojenih etničkih grupa. Odlukom od 6. siječnja 1929. ja sam prekinuo s takvom državom. Bila je to moja sveta dužnost prema naciji i prema historiji".

Svi kraljevi diktatorski akti bili su u skladu s ovim deklaracijama. On je, najprije, zabranio uporabu hrvatskog imena i zastave; raspustio je sve hrvatske političke stranke; raspustio je ili potisnuo hrvatske narodne ustanove; onemogućio sve slobodne manifestacije hrvatskoga nacionalnog života; preplavio je hrvatske zemlje policijom i agentima. Podupirao je brutalne postupke policije, čije je metode "Times" od 11. veljače 1931. nazvao "europskim skandalom" i koje su opisane u apelu profesora Einsteina upućenom "Ligi za ljudska prava". Skupštinsko pravo i sloboda tiska ukinuti su. Kritike bilo koje vrste, uperene protiv diktature i njenih nositelja, bile su kažnjavane strogim kaznama.

Dr. Ante Pavelić odlazi u emigraciju i osniva Ustaški pokret protiv Jugoslavije

Godine 1927. na parlamentarnim izborima, izabran je na listi Hrvatskog bloka Dr. Ante Pavelić za skupštinskog zastupnika u Beogradu. Istakao se je govorima protiv velikosrbske politike i izjašnjavao se za hrvatsku samostalnost i neovisnost. Pokreće list Domobran s programom ostvarenja samostalne države Hrvatske.

Nakon proglašenja šestosiječanjske diktature 1929. odlazi u emigraciju i osniva tajnu revolucionarnu nacionalnu organizaciju Ustaša, s ciljem razbijanja Jugoslavije i uspostave neovisne države Hrvatske. Nastavak slijedi u drugome članku.

Mr.sci. Dragan Hazler - u dragovoljnoj službi za Hrvatsku i Hrvatski narod, Basel, 20. lipnja 2011. - ponovljeno lipnja 2012. i 8. kolovoza 2012.

Na obljetnički dan srbskog atentata u beogradskoj "Narodnoj skupštini" na hrvatske zastupnike Dr. Stjepana Radića, Dr. Đuru Basaričeka, Pavla Radića, Dr. Ivana Pernara i Ivana Granđu, 20. lipnja 1928. godine i dan smrti Stjepana Radića od posljedica ranjavanja u Beogradskoj "Narodnoj skupštini". D.H.

Treba otvoriti posve novu stranicu medjusobnih odnosa Hrvatske i Srbije!

Službeni prijedlog: Međusobni oprost - svi svima ili nitko nikome! Tko ima pravo opraštati - Hrvatski narod ili političari?

Republika Hrvatska

Predsjedniku RH, Prof. Dr. Ivi Josipović

Pantovčak - Predsjednički dvori

RH-10000 Zagreb - e-mailom

Šalje se i drugim osobama, koje bi ovaj prijedlog trebao zanimati

Poštovani!

Uz pokojnog prvog predsjednika Republike Hrvatske, Dr. Franju Tuđmana, koji je prerano i nepromišljeno darovao aboliciju i amnestiju Srbima, izazivačima i voditeljima najstrašnijeg rata protiv Hrvatske, Vi predsjedniče Ivo Josipoviću idete još dalje pa nudite Srbima oprost i čak molite agresorske, genocidne ... i nepopravljive Srbe da prime oprost od Hrvatske. Idete još dalje u svojoj podilažljivosti i ispričavate se poraženim Srbima, da Hrvati ne slave poraz Srba, nego svoju pobjedu u "Oluji"...

Oprost bi trebao zamoliti i iskreno se ispričati ratni agresor, a to je Srbija!

Odmah ću dodati, da Srbi kao izazivači i voditelji rata u Hrvatskoj protiv Hrvata i drugih Ne-srba nisu nikada zamolili Hrvate za oprost radi svih zlodjela, koja su počinili Hrvatskome narodu u svojim inicijativnim ratovima na Hrvatsku niti su se ikada iskreno, nedvoumno, pravilno i jasno ispričali Hrvatima za sva nanešena zla ubijanjem, mučenjem, progonom, silovanjem, pljačkanjem, vandalskim razaranjem i miniranjem Hrvatske ubitačnim minama.

Po Vašem modelu predsjedniče Josipoviću slično se je ispričavao i neiskusni predsjednik Vlade RH Zoran Milanović i svi drugi, koji su nastupali u svojim političkim ulogama.

Tko ima pravo opraštati - Hrvatski narod ili političari?

Postavlja se temeljno pitanje je li predsjednik RH i bilo koji predsjednik na svima državnim i stranačkim razimama nadležan za ovako važno pitanje opraštanja ratnim zločincima, u ovome slučaju petokolonaškim Srbima u Hrvatskoj i Srbima iz Srbije, koji su došli u Hrvatsku pomoći petokolonašima praviti ratne zločine ili bi o tome tako važnome i strašnom pitanju trebao plebiscitom odlučiti sav Hrvatski narod, koji je bio svestrana žrtva toga užasnog rata, kojeg su Srbi sa svih obitavajućih prostora izazvali i vodili protiv Hrvatskog naroda u Republici Hrvatskoj, u BiH i svugdje, gdje Hrvati žive na vjekovnoj svojoj zemlji, na pr. Srbi su svestrano zlostavljali i proganjali Hrvate iz Srijema i Bačke, povijesnih hrvatskih pokrajina.

Dakle, je li oprost pitanje bilo kojeg Predsjednika, koji nije niti osjetio rat na svojoj koži ili je oprost pitanje mučenog i jedva preživjelog Hrvatskog naroda i zlostavljanih Nesrba?! N.B.

Na isto pitanje, uz kakovu pokoru opraštati Srbima treba nam pojasniti Crkva

Isto pitanje postavlja se hierarhiji Katoličke crkve u Hrvata, koja neumorno upućuje sve vjernike na opraštanje srbskim zločincima, koji su ratovali protiv Hrvatskog naroda i onim Srbima, koji su obavljali infrastrukturne radove, bez kojih srbski zločinci ne bi mogli ratovati. Oprostom su dakako obuhvaćeni i oni "nedužni Srbi", koji u neokupiranome dijelu Hrvatske nisu organizirali nijedan prosvjed protiv svoje srbske subraće i susestara, koji su vršili nepojmljivo najstrašnija zločinstva protiv Hrvatskog naroda.

Kako to da se srbskim zločincima prašta sve bez ispovijedi i pokore za najstrašnija zločinstva, a ja si moram prsa razbijati od kajajanja, moliti očenaše za pokoru ... ako sam se posvadio sa susjedom.

Za praštanje srbskim ratnim zločincima nadležan je Hrvatski narod, a ne političari!

Dakle, srbskim ratom mučeni, stradali i jedva preživjeli Hrvatski narod je taj, koji treba odlučiti, da li i uz koje uvjete oprostiti Srbima za ratne zločine, a ne prolazni političari niti Crkvena hierarhija!

Najprije platiti i vratiti sve popljačkano!

Srbi moraju najprije platiti za obnovu svega u Hrvatskoj što su razorili, doživotno plaćati obiteljima naknade za ubijene članove i invalidnine, vratiti Hrvatskoj sve popljačkano, a što nije vrativo to trebaju platiti, zatim povaditi ili platiti vađenje svih ubitačnih mina, koje su posijali po Hrvatskoj. Dok i zadnja srbska mina u Hrvatskoj ubija i prijeti smrću, ranjavanjem Hrvata i uništavanjem okoliša dotle traje srbski genocidni rat na Hrvate i srbski vandalizam na Hrvatsku. Nota bene!

Ima i nenadoknadivih šteta, koje su Srbi počinili Hrvatime, a to su primjerice ratne traume i trajni strah plus bolesti izavane strahotama srbskog genocidnog i okupacijskog rata u Hrvatskoj. I za to bi se Srbi trebali barem skrušeno izpričati!

Velečetnik Milorad Pupovac umjesto zamolbe oprosta drzko napada Hrvate!

Zanimljivo je, da profesionalni organizator raznih fašističko-četničkih i komunističkih dernaka, velečetnik crveno zamaškaran Milorad Pupovac nije organizirao u ratnim godinama baš nijedan prosvjed protiv svoje petokolonaške srbske subraće i susestara, koji su se najbrutalnijim ratom okomili na Hrvatski narod u njegovoj domovini.

Isti velečetnik Pupovac se nije nikada ni simbolično izpričao Hrvatima za neopisivo strašna zločinstva, koja su počinili njegovi Srbi; oni koje je Pupovac predvodio i zastupao, kad su ratovali protiv Hrvata u Hrvatskoj i zastupa ih i sada.

Sada taj isti Milorad Pupovac vuče za nos hrvatske političare na četničkofašističke deneke, na SPC politikanstvo i umjesto pristojne isprike vrijeđa sav Hrvatski narod ne dolazeći na hrvatske svečanosti i potvara Hrvate zločincima, od kojih on ratni i mirnodobski zločinitelj traži izpriku za poginule Srbe u ratu protiv Hrvata.

Dokad će se u Hrvatskoj Milorad Pupovac ponašati ovako naopako?!

Zanimljiva je i hrvatska medijska retorika o Srbskom ratu u Hrvatskoj

Uz političare u Hrvatskoj i vjersku katoličku hijerahiju (oprost Srbima) najdalje su u podilazećem bontonu otišli, malne svi mediji u Hrvatskoj. U svojoj poniznosti mediji u Hrvatskoj prema Srbima, napose ovima od

1990. do vladajuće ere fašistočetnika Tomislava Nikolića i Milorada Pupovca ... se natječu u izboru najneutralnijh naziva.

Ovo, što slijedi u primjerima se odnosi na tiskovne i audiovizualne medije. Dovoljno je sjetiti se samo izraza koje slušamo u raznim izvješćima HRT-a za Srbe, koji su izazvali i vodili najstrašniji okupacijski, genocidni, pljaškaški, silovateljski, proganjateljski i vandalski rat protiv Hrvata i produžili ga s posijanim milijunima ubitačnih mina po Hrvatskoj, što jasno govori da najpodliji oblik Srbskog rata još uvijek traje. U svima HRT emisijama nude nam ovakovu retoriku: "Pobunjeni Srbi, odmetnuti Srbi, srbske paravojne jedinice, srbske oružane snage, vojska pobunjenih Srba, srbski pobunjenici, časnici krajinske vojske, Balvan revolucija ... Nigdje ni slučajno ne rabe novinarke ni novinari za Srbe izraze: zločinci, ubojice, pljačkaši, silovatelji, vandali ..., ali nerijetko se mogu čuti spomenuti izrazi za Hrvatske branitelje poput (abecedno u nominativu): Gotovina, Glavaš, Hrastov, Markač, Merčep, Norac ...

To je užas i za svaku osudu, kako se veći dio novinara u Hrvatskoj ružno izražava o ponajboljim Hrvatskim braniteljima, a do u bezkraj lijepo i pristojno o svevrstnim srbskim zločincima.

Zanimljiva je u retorici novinara i zataja hrvatskih žrtava, koje su inicijativno počinili srbski zločinci, ali suprot tome jako ističu brojem i opisom srbske kolateralne žrtve po statistici i recepturi Save Štrbca, Vesne Teršelič i Milorada Pupovca ... Evo samo jednog od brojnih sličnih primjera, kojega sam već desetke puta naveo političarima, medijima i "Hrvatskom" pravosuđu", ali nitko ne reagira.

Na prostoru Slunja su Srbi inicijativno poubijali najstrašnijim metodama točno 297 (dvijestotinedevedesetisedam) Hrvatica, Hrvata i njihove djece, sve su popljačkali i uništili, a nitko od Srba nije imenovan niti suđen. Suprot tome Mirka Norca se sudi na višegodišnju robiju za desetak kolateralnih srbskih žrtava - četnika u cvilu, u selu Medak, iz kojega je danonoćno srbskim granatama sijana smrt na Hrvatima u Gospiću.

Dakle, po vladajućim kriterijima u Hrvatskoj više vrijedi desetak kolateralnih žrtava u Medku, nego 297 Hrvatskih žrtava u Slunju, 82 u

Škabrnju, 41 u Širokoj Kuli, oko 1.500 u Karlovcu, približno toliko u Osijeku, 39 u Dalju, oko 4.500 u Vukovaru...

Zar Hrvatske žrtve tako malo vrijedne, a srbske tako puno vrijedne na burzi natjecanja o žrtvama rata, kojeg su Srbi izazvali i vodili ...

Hrvatska bi trebala u sve škole i u sveučilište uvesti predmet srbologija!

Odkad se za Srbe znade, a napose od samozvanog Svetog Save (uz Mihaela Cerularia, najvećeg raskolnika u kršćanstvu) i samozvanog cara Dušana silnoga, Srbi vode osvajačke ratove na Hrvatsku. Dobra polovica današnje države Srbije se nalazi na povijestnome Hrvatskome ili i Hrvatsko-Ugarskome prostoru. Podsjećam samo: Hrvatska banovina Mačva, Hrvatski Srijem sa Zemunom; Hrvatsko-ugarski Beograd prije Turaka, Hrvatsko-Ugarska Bačka i Banat ... Sve je to danas Srbija, a da bi se zasjedočila nacionalnom većinom protjerala je i poubijala Srbija: oko 600.000 Nijemaca, oko 300.000 Mađara i oko 150.000 Hrvata i na imanja poubijanih i protjeranih Nijemaca, Mađara i Hrvata naselila Srbe ...

Poubijaj, protjeraj, naseli pa vladaj

Od pamtivjeka starom srbskom metodom poubijaj, protjeraj, naseli pa vladaj služe se Srbi i danas u svima svojom pojavnostima bez iznimke pa ih ne treba niti nabrajati.

Podsjetit ću samo one Hrvate, među kojima je i predsjednik Ivo Josipović, koji pate od kratkog pamćenja pa su zaboravili da su petokolonaški Srbi od Jovana Raškovića preko Borisa Miklenića i dvojice Milana (Babića i Martića) uz moralnu podršku Milorada Pupovca poubijali i protjerali sve Hrvate s njihovih ognjišta iz njihove domovine i države Hrvatske. Takvih hrvatskih prognanika iz Hrvatske i iz BiH bilo je oko 800.000 pravednika i to svi zaboravljaju, a liju se političke suza za pedesetak tisuća srbskih bjegunaca među kojima nije bilo niti tisuću pravednika. Dakle, analogno naprijed rečenome za mrtve, isti kriterij vrijedi i za žive: Na političkoj srbsko-hrvatskoj burzi više vrijedi 1000 pravednih Srba, nego 800.000 pravednih Hrvata.

Zašto Hrvati tako malo vrijede na burzi političkih prepucavanja između Save Štrbca i Ive Josipovića?! Je li Josipović zaista toliki nesposobnjak. Dosada je lošiji od lošeg Mesića!

Ovima oblicima srbskog megazločinstva (800.000) svi danas šute, a Milorad Pupovac, Savo Štrbac i Vesna Teršelič (odlikovana od Ive Josipovića) kampelaju na velika zvona o Srbima, koji su bježali pred "Olujom" jer su se osjećali krivcima za zločinstva na Hrvatima (svaka čast i izprika malobrojnim Srbima, koji se nisu ogriješili na Hrvatima), a zahvatio ih je val bježanije i Miloševićevog planskog napuštanja Knina i "Republike srpske krajine".

Srbska aždaja u državi, u Srbskoj pravoslavnoj crkvi, srbska nezasitna aždaja u srbskoj megalomanskoj politici, u Srbskoj akademiji nauka i umetnosti, u svima srbskim ideologijama i društvenim smjernicama ... i čak u srbskim grobovima još nije zasićena ta velikosrbska aždaja.

Napravimo mali skok kroz povijest srbovanja do danas

Na primjer, po patrijarhu Srbske pravoslavne crkve Makariju (bratu poturice Mehmeda paše Sokolovića, 16. stoljeće) granice Velike Srbije idu Jadranom do Trsta, od Trsta na Budim, od Budima na Temišvar i na jug preko Vidina do Soluna sa srbskim pravom na Carigrad.

Mogla bi se napisati pobeblja knjiga o megalomanskim srbskim carstvima na tuđim prostorima od spomenutih: Rebela Save, Dušana silnoga i Makarija presvetoga, preko Dositeja Obradovića, Vuka Karadžića, Ilije Garašanina (*Načertanije*) ... svih Karađorđevića, četnikofašista Mihailovića, Moljevića... Rankovića, Dobrice Ćosića, Miloševića... Raškovića, Martića, Pupovca, Dodika, Koštunice ... Rade Brijunskoga, velečetničkog vojvode Tomislava Nikolića i prpošnog velikosrbina, ojađenih plačnih obraza Milorada Pupovca. Svi oni, gdje god bili pjevaju: "*Bože spasi Bože hrani srbske zemlje srbski rod!*", što znači isto: "*Srbi svuda i svakuda*" ili "*Srbija do najudaljenijega srbskog groba*"... a naivni Hrvati im odgovaraju "... *Kud god šumiš svijetu reci da svoj narod Hrvat ljubi* ..."

Ne idu zajedno ove dvije ideologije i kroz njih nas naš predsjednik Ivo Josipović uz svoje privrženike, počev od Vesne Teršelič i Vesne Pusić do

Zorana Pusića, Save Štrbca i Milorada Pupovca pripremaju na povratak pod srbski opanak...

Sve ovo iako najkraće iznešeno upozorava, ali koga i na što???!!!

Odnosi između Hrvata i Hrvata su zatrovani. Odnosi između Srba i Srba su zatrovani. Odnosi između takvih Hrvata i napose takvih Srba su krajnje zabrinjavajući. Nitko ne će priznati svoj grijeh iako nijedna strana nije bezgriješna. Istini za volju, gledano povijestno i suvremeno prvi zločinački potez su uvijek počinili Srbi. Hrvati nisu *nikada* išli osvajati srbske prostore za sebe, a Srbi to čine od Save i Dušana, zajedno s Turcima i bez njih do Milorada Pupovca i Tomislava Nikolića. Svi bismo trebali shvatiti, da se u takvim međusobnostima ne gradi za nikoga sretan život.

Srbi bi trebali prestati sa svojim pohlepama na sve hrvatsko pa ih Hrvati ne će nazivati Janjičarima, Čarugama, Štrbcima i Pupovcima ... Još uvijek Srbi nisu shvatili, da nemaju više Turke iza leđa pa da mogu nabijati Hrvate na kolce. Ako ništa drugo Hrvati su pokazali Srbima da su bolji ratnici od njih.

Treba govoriti istinito o zločinima četnika i ustaša

Srbi i komunisti glorificiraju četnike, a demoniziraju i sotoniziraju ustaše jer su im ovi bili najveća prepreka u ostvarivanju Velike Srbije! Zato ta demonizacija, sotonizacija i klevetanje ustaša traje i sada jer je na snazi velikosrbska ideologija, a ustaše su najopasniji neprijatelji te ideologije.

Srbsko i komunističko demoniziranje i sotoniziranje ustaša, a glorificiranje fašističkih četnika i komunista je tipična srbska demagogija, koju su prihvatili i komunisti jer su bili i ostali čas javni čas taktički saveznici sa srbskim fašističkim četnicima u obadva zadnja rata.

Ne braneći nijedan ustaški zločin i ne poričući nazočnost pojedinaca i skupina zločinaca u redovima ustaša, matematičkom točnošću tvrdim, spreman za sve odgovornosti, da ustaška vojska nije bila zločinačka nego Hrvatska obranbena vojska. Ne može se radi šake zločinaca, pa makar ih bilo i tisuću u redovima najhrabrije obranbene Hrvatske vojske, nazvati sve ustaše zločincima. *Zločinac je svaki onaj, tko ustaše naziva zločincima!* Nota bene.

Ustaše od 1929. do 1945. su bili osvetnici za sve srbske zločine sprovođene na Hrvatima od tzv. "ujedinjenja" 1918. do 1941. i protiv srbskih fašističkih četnika i komunista do 1945.

Nisu to bili samo: atentat na hrvatske zastupnike u Beogradskoj skupštini, Sibinjske hrvatske žrtve, Podravske žrtve, Gospićki gimnazijalci, vješanja Hrvata po zatvorima, žandarmerijska strijeljanja i šopanja kuhinjskom solju nedužnih Slunjana i neizbrojivi zločinački ispadi Srba protiv Hrvata, nego masovni srbski teror nad Hrvatskim narodom, koji je zadobivao na užasu počev od strijeljanja domobrana u Zagrebu preko zloglasnih regula u Vidovdanskom ustavu, Oktroiranom ustavu, 6-siječanjskoj diktaturi i koljačkim nastupima fašističkih srbskih četnika protiv Hrvata od 1941. nadalje.

Ovim fašističkim četničkim zločincima, koji su imali Moljević /Mihailovićev plan za poubijati i prognati sve Hrvate i druge Nesrbe i stvoriti do Slovenije čistu veliku Srbiju bez drugih nacija u u njoj pridružili su se i komunisti. Od takovih srbskih zvjerstva protiv Hrvata i Bošnjaka, nije se moglo drugčije nego braniti sličnim metodama, koje su znali i ustaše.

Ponavljam radi istine, a ne radi obrane bilo čijih zločinstava; ne smije današnja država Hrvatska (*ako je uopće država?*) preko svih granica razboritosti osuđivati samo ustaške ratne zločine, a srbskočetničkim zločincima višestruko užasnijim od ustaških obnavljati i podizati spomenike, poput onih u Veljunu i u Srbu.

Sudjelovanje komunista i prokomunista na srbsko-četničkim dernecima (Josipović, Mesić, Pusić ...) je najbolji dokaz da su srbski četnički fašisti i komunisti bili saveznici u Drugome svjetskom ratu.

Povratak u suvremenost

Izgleda da Srbi iz Srbije i petokolonaški Srbi ne uče ništa iz svojih poraza, u ratovima, napose iz ovoga zadnjega, kojeg su kao i sve ranije ratove protiv Hrvata izazvali i vodili Srbi, a kad su osjećajući krivnju morali bježati, onda obtužuju Hrvate. Tako se ne sprovodi pomirba.

U HTV-1 dnevniku 3 jedan Srbin je motao "spikera" kao igračku

U Dnevniku 3 HTV-a od 8. kolovoza 2012. kaže jedan trećerazredni političar - hrvatski petokolonaški Srbin: "Ja ne mogu doći u Knin jer je to bilo bježanje Srba sa svojega, a pritom ne misli da je to bilo "Milo za drago!" Najprije su Srbi prognali Hrvate sa svojih ognjišta i dobrim dijelom poubijali, a Hrvati su im slično uzvratili. Tako postupaju u ratu svi narodi svijeta. Primjerice, postoji ruski dokumentarni film pod naslovom: "*Krv za Krv - Smrt za smrt!*" Hrvati su čak bili krajnje blagi i do maksimuma ratnički korektni prema Srbima.

Ovaj nesposobni "spiker" mu nije znao reći niti to, da hrvatski predsjednik Josipović i EU ministrica ... dolaze na srbsko-četnički i komunistički dernek u Srb, gdje su Srbi poklali i prognali više od 1500 nedužnih Hrvata. Josipović je pritom čak pohvalio znakovlje pod kojim su četnici i komunisti ubijali i progonili Hrvati. "Bože, ako jesi, gdje si?" (Vukelić: Solferino).

Nisam nadležan za indikativ pa ću se izraziti u kondicionalu: Možda bi bilo najbolje, da kao susjedi bacimo politička i svaka druga koplja u trnje, da bez odlaganja zatvorimo lažnu povijest međusobnih obtužaba i da ne jaloveći vrijeme i pamet: otvorimo posve nove stranice knjige odnosa Hrvata i Srba za sada i za svagda.

Zaključak

Iz ovoga bi trebao nešto naučiti Milorad Pupovac i hrvatski političari, napose Ivo Josipović, kojemu je namijenjen ovaj članak, kojega šaljem i drugima.

Srbske laži o hrvatskoj pjesmi ‚Na Kordunu grob do groba'

Lažeš kao Srbin ...Valja početi s općim mišljenjima o Srbima kao notornim lažljivcima, čime su već postali predmetom raznih izreka, kao na primjer: *Laži, laži tako dugo dok laž ne postane istina! Time ćeš dokazati da si Srbin.*

Poznata je izreka: *Lažeš kao Srbin*. Nedavno smo čitali u tisku: *Srbinu nije laž porok, nego ponos!*

O srbskim povijesnim lažima mogla bi se napisati deblja povijesnica, nego o istinama. Već i samo ime Srbin je izvedenica od sebar, što znači rob pa baš nema puno razloga biti ponosan pod tim imenom pa su Srbi izmislili božansko podrijetlo svoga imena. "Srbi su stvorili Boga"! Srbi od turskih podanika, izdajica i slugana prave narodne junake jer pravih junaka i nemaju. Slučaj Kraljevića Marka iz srbskog podaništva Turcima i iz novijeg vremena slučaj: Draže Mihailovića i Slobodana Miloševića.

Srbi toliko lažu da niti sami ne razlikuju laž od istine

Srbi toliko lažu, da je teško razlikovati istinu od laži. O zavaravanju ili dvojbama, od kojih će jedna biti proglašena istinom također se može govoriti kao o srbskom nacionalnom svojstvu. U niže navedenim lažima i dvojbama o Hrvatskoj pjesmi "*Na Kordunu grob do groba*" pišu Srbi u Wikipediji doslovce: "Nedoumica oko autorstva [uredi]

Treba napomenuti da iako određeni izvori tvrde da je pjesma rezultat narodnog stihotvorca po imenu Vladimir Milić (Vlaja Milić) iz Glibovca, Smederevska Palanka [1], autor ove pjesme je pjesnikinja Desanka Ćuić-Kačar iz Like".

Dakle, najprije su moguća dva autora, odnosno autor pod dva imena iz dalekog Smedereva, u kojem se niti ne zna za Kordun i autorica iz Like; obadvoje nisu iz Korduna. S vremenom će jedan od njih pasti u "rezervu", a drugi će zadobiti pravo na autorstvo hrvatske narodne pjesme "Na Kordunu grob do groba". Tako pobjeđuje srbska "istina"!

U daljnje nabrajanje srbskih laži ne će se ulaziti jer samo za njihove naslove bi trebala podeblja knjiga. Uostalom, Srbi su u svemu "prvi u

svetu" pa zašto ne bi bili i u lažima "prvi u svetu!" To im ne treba osporavati!

Što je to Kordun i gdje se prostire?

Autor ovih redaka je iz Slunja, kojeg se smatra središtem Korduna. Osjećajno je Hrvat, ali genetički je Švicarac pa mu se ne može pripisati serbofobija jer gleda na Hrvate i na Srbe sa svoga, dosta neutralnog stajališta.

Znade se općepovijesno i lokalpovijesno, da se od Napoleona naovamo pokrajina u Središnjoj Hrvatskoj naziva sinonimom Kordun, ranije općenito poznata kao Slovinje, a zemljopisno se zove Slunjska ploča.

Službeno se Kordunom smatra bivši Slunjski kotar na površini od 804 km^2 sa šest općina: Cetingrad, Drežnik, Primišlje, Rakovica, Slunj i Veljun.

Prema službenoj statistici najveći broj stanovnika u Slunjskom kotaru, dakle na Kordunu iznosio je blizu 48.000. (1931= 1941). Ovaj broj je 1941. godine, uoči rata mogao biti samo manji, a ne veći jer su za trajanja zloglasne Jugoslavije brojni Hrvati otišli u Ameriku (nepovratno) i isto tako na rad u Belgiju i u Njemačku. Djecu je svake godine odvozio Hrvatski Radiša i odgovarajuća Srbska zadruga u naukovanje raznih zvanja i ta se djeca u najvećem broju nisu vraćala u Slunjski kotar (Kordun).

Učilo se u Građanskoj školi u Slunju uoči rata, da je od oko 48.000 stanovnika, u Slunjskom kotaru živjelo je oko 76% Hrvata i oko 24% Srba i Vlaha.

Do II. svjetkog rata na prostoru Korduna pravoslavci su se izjašnjavali kao Vlasi i kao Srbi, a poslije rata Vlaha nije više bilo. Sve ih je posrbilo velikosrbsko četništvo i nametljiva Srpska pravoslavna crkva, koja je podjednako srbska državno politička i vjerska institucija.

Prema službenoj statistici Slunjski kotar, dakle Kordun izgubio je tijekom Drugog svjetskog rata i poraća, od 1941. do 1948. oko 12.000 žitelja, po nacionalnosti žrtve su oko 8.500 Hrvati, oko 2.000 Srbi i Vlasi. Oko 1.500

Srba i Vlaha je jugoslavenska komunistička vlast kolonizirala iz Korduna u Bačku i bivši Hrvatski Srijem.

Ratni i mirnodobski zločinci na Kordunu

Najstrašniji počinitelji prema broju žrtava na Kordunu su: srbskofašistički četnici i komunistički partizani. Slijede: ustaše, Talijani, Nijemci, muslimanski odmetnici pod raznim znakovljem uključujući i turskim, sve druge vojske, koje su tijekom rata dolazile i ratovale na Kordunu.

Najviše gospodarskih, kulturnih, sakralnih i drugih objekata uništili su komunistički partizani, zatim Talijani i četnici zajednički, zatim muslimanski odmetnici, zatim Nijemci i Hrvatska vojska ustaše, domobrani i oružnici. Ovi posljednji su najmanje uništavali jer su svaki objekt u Hrvatskoj smatrali hrvatskim nacionalnim dobrom.

Da bi Srbi mogli uvjerljivije lagati o srbskim žrtvama na Kordunu (hrvatske žrtve gotovo niti ne spominju!), oni manipuliraju lažno s prostorom Korduna. Nitko ne zna, što je po srbskom kriteriju Kordun. Po svrhovitoj potrebi oni povećavaju ili umanjuju Kordun mijenjaju granice, broj žitelja, nacionalni sastav i broj žrtava Korduna.

Slijedi opovrgavanje srbskih laži

Prije svake rasprave treba još jedanput ponoviti, da je francuski maršal Marmont ustrojio u Slunju francusko-hrvatsku obranu prema Turskoj Bosni i taj prostor civilnog Kotara Slunja označio kao *Cordon* pohrvaćeno kao Kordun. Tu je izgradio golemu žitnicu, mlinice u Rastokama, ceste, ustrojio plantaže murava radi svilene bube, sadio kruške i vinovu lozu Španjolku, unaprjeđivao poljodjelstvo i školstvo ...

Dakle, od Napoleonove Ilirije do danas, francuski Cordon ili hrvatski Kordun se teritorijalno i žiteljski poklapa sa Slunjskim kotarom.

Suprot tome, August Šenoa je čitavu Hrvatsko-Slavonsku krajinu od Knina do rumunjske granice nazivao Kordun. To je ispravno prema značenju francuske riječi cordon, koju Bratoljub Klaić u Rječniku stranih riječi tumači kao: 1. pogranična straža, obrana; 2. raspored vojske za obranu zemlje po pojedinim odredima na prometnim vezama, koje vode

od neprijatelja; 3. izbočina na kamenim zgradama, atula od niza kamenih ploča; 4. vrpca, traka, lenta.

Koristeći ovu istinu, Kordun se može proizvoljno povećavati pa bismo s pravom mogli reći da je Slunj glavni grad čitave Hrvatske i Slavonske Vojne krajine, u kojoj je na primjer bivši Hrvatski Srijem s Petrovaradinom i Zemunom, dakako i Pančevom do Bele Crkve.

Na koji Kordun se odnosi 27.457 žrtava fašizma?

Pitanje je, što autori ovih srbskih laži uvrštenih čak u Wikipediju smatraju Kordunom i kojemu to Kordunu pripada 27.457 žrtava fašizma ili 30% predratnog stanovništva. Zar nije dosta i za najveće nekrofile 10.500 žrtava Drugog svjetskog rata i poraća počinjenih od svih ratnih zločinaca i oko 1.500 koloniziranih Srba na posjede protjeranih Nijemaca u Bačkoj i Srijemu. Ako bi se ovome broju pripisale i žrtve komunističkih zločinstava, koja su brojčano veće od fašističkih, onda broj žrtava na Kordunu nadilazi broj ukupno živućeg stanovništva. Tu srbsku laž pobija službena statistika iz 1948. godine, koja je u Popisu stanovništva Slunjskog korata (Korduna) našla živih oko 38.000 stanovnika.

Petrova Gora je u Banovini, a ne u Kordunu

Ne isključuje se mogućnost, da su neki ljudi iz Korduna poginuli u Petrovoj Gori, kako to navode Srbi u Wikipediji, ali te žrtve su uključene u popis ratnih žrtava u Slunju. Osobno mi je poznato, da su slunjskog pekara Ivu Radočaja i još trojicu Hrvata, civila iz Slunja na putu prema Glini mučki poubijali lokalni partizani ili četnici na predjelu Petrove Gore, ljeta 1942. godine i oni su kao žrtve uključeni u Slunj.

Dakle, na kojem prostoru Šenoinog Korduna je počinjen zločin od 27.457 žrtava (fašističkih, bez komunističkih i svih drugih vojska). Ovo je lažna manipulacija ratnim žrtvama tipična za srbske službene i amaterske lažljivce.

Kad bih ja (Ne daj Bože!!!) bio Srbin stidio bih se povećavanja srbskih žrtava jer to pobija srbsku hrabrost i "srbsku nepobedivost". Kukavičluk je dati se od nekoga masovno ubijati!

Dakle, broj žrtava je lažan i izmanipuliran nedefiniranim prostorom, što bi trebalo ukloniti iz Wikipedije.

Na Kordunu grob do groba

Iz Wikipedije, slobodne enciklopedije:

Tokom 1941. ustaški režim je počinio masovne zločine genocida na Kordunu i na cijeloj teritoriji „NDH“. To se nastavilo do kraja rata, sa posebno tragičnom ofenzivom u proljeće 1942., kada su ustaše, domobrani, Nijemci i Italijani opkolili Petrovu goru. Veći dio opkoljenog naroda je ubijen, a poneke su majke, iznemogle od gladi i užasa, ostavljale i svoju djecu u dupljama drveća. Proboj obruča na Petrovoj gori je uključivao i takve očajničke akcije kao što je bio juriš oko 300 „roguljaša“ (seljaci naoružani samo roguljama) na dobro naoružane ustaše utvrđene na vrhu Petrovac.

Na cijeloj teritoriji Korduna broj žrtava fašizma za čitav Drugi svjetski rat iznosi 27.457, odnosno oko 30% predratnog stanovništva. Kao sjećanje na ove događaje nastala je poznata narodna pjesma "Na Kordunu grob do groba".

Reflex na jednostrano srbsko pisanje u Wikipediji

Ako je "Na cijeloj teritoriji Korduna broj žrtava fašizma za čitav Drugi svjetski rat iznosi 27.547..." onda treba kao zločince uključiti još: mađarske fašiste, rumunjske fašiste, bugarske fašiste i ne smije se zaboraviti srbijanske fašiste četnike i Ljotičevce jer su oni djelovali na istočnom dijelu "cijele teritorije Korduna". Sve vojske prave zločine u ratu, svaki rat je sam po sebi zločin.

Nitko normalan ne poriče ustaške zločine na slunjskom Kordunu napose u prvoj godini Drugog svjetskog rata jer su ih ustaše činile isto kao i svaka vojska u ratu.

Ne umanjujući niti za jotu ustaške zločine na Kordunu valja puninom istine napisati, (ne i opravdavati!!!), da su ustaški zločini na Kordunu uslijedili kao akt osvete za srbske zločine na Hrvatima toga kraja:

Od Srbskog Zelenog kadra tijekom Prvog svjetskog rata;

Od jugoslavensko-srbske žandarmerije na mirnim hrvatskim seljacima od 1918. do 1941.

Od srbskih četnika naoružanih do zuba u svakom srbskom selu na Kordunu. O tome piše dokumentarno komunistički prvoborac Vjećeslav Holjevac u knjizi: Zapisi iz rodnoga grada, Zagreb, 1972. godine, napose od stranice 175 do 197.

Posebice treba istaknuti dva srbskočetnička zločinstva uoči Drugog svjetskog rata u Slunju:

l. Strahoviti oružani napad na Slunj već 12. travnja 1941. godine. Napad je izveo elitni bataljun srbskih i crnogorskih četnika, kojima su se pridružili lokalni četnici iz srbskih sela: Primišlja, Raletine, Tobolića, Tržića i Veljuna. Slunj se je jedva obranio i bilo je više od deset obostanih žrtava.

2. Već 5. svibnja 1941. srbski četnici iz Veljuna i okolnih srbskih sela vođeni od veljunskog pravoslavnog popa Branka Dobrosavljevića poklali su 8-članu hrvatsku obitelj Jose Mravunca, mlinara na Korani u Hrvatskome Blagaju. Za taj zločin, Prijeki sud Nezavisne države Hrvatske osudio je na smrt 27 četnika, počinitelja zločina i osmoricu na zatvorsku kaznu. Presudu je izvršio 9. svibnja 1941. strjeljački stroj Maksa Luburića.

Strijeljani po sudskoj presudi četnički zločinci imaju u Veljunu spomenkosturnicu, na koju je Dr. Milorad Pupovac, godine 2000. ugravirao 528 žrtava ustaškog terora. Dakle i sveučilišni profesor Dr. Milorad Pupovac, predvodnik velikosrbske petokolonaške politike u Hrvatskoj se služi lažima. Od 27 plus 8 strijeljanih, koje nije poštedio Luburić, dakle ukupno 35, napravio je Milorad Pupovac 528. Srbske laži ne treba komentireati, nego ih pobiti i obezvrijediti.

Lažni su i autori pjesme "Na Kordunu grob do groba"

Prvo: Tužna hrvatska narodna pjesma "Na Kordunu grob do groba" je prepjev hrvatske narodne pjesme "Na Kupresu grob do groba". Prepjevao ju je hrvatski oružnik Ante Grdić iz Rakovice.

Drugo: Hrvatska pjesma "*Na Kupresu grob do groba*" i njeni prepjev "*Na Kordunu grob do groba*" se pjeva na istu melodiju od budnice viteza Jure Francetića, suosnivača i zapovjednika legendarne Crne legije, koja je spašavala narod Istočne Bosne i Hercegovine od srbsko-četničkih pokolja i progona.

Evo zore, evo dana, evo Jure i Bobana.

Jure vodi svoje bojne i na njima puške strojne.

Na vrh gore Trebevića stoji šator Francetića.

U šatoru Jure stoji; ustašama on govori:

Oj ustaše braćo mila, duboka je voda Drina.

Drinu ćemo pregaziti i četnike uništiti ...

Veći dio ove ustaške pjesme od Crne legije s istom melodijom "Na Kordunu grob do groba", navedeno je samo da svima bude jasno čija je to pjesma. Uz to se postavlja pitanje: Jeli ikada netko čuo da Srbi na Kordunu pjevaju ustašku pjesmu, osim dvadesetak iznimaka, mladih Srba dobrovoljaca u X. ustaškoj bojni, koja je branila Slunj tijekom 1942. godine.

Treće: I ja, pisatelj ovih redaka sam svojevremeno bio u zabludi i smatrao pjesmu Na Kordunu grob do groba slunjskom (kordunaškom) pjesmom. U tom smislu sam pisao o pjesmi u Hrvatskoj reviji pa su me stručnjaci dokazima uvjerili u kupreško podrijetlo pjesme. To su bili domovinski i emigrantski hrvatski književnici i povjesničari. Evo ih poimence: Olinko Delorko, Dr. Jere Jareb, pjesnik Lucijan Kordić i književnik, Prof. Vinko Nikolić. O tome postoji duga rasprava objavljivana u Hrvatskoj reviji.

Slijedi nastavak iz Wikipadije:

Treba napomenuti da iako određeni izvori tvrde da je pjesma rezultat narodnog stihotvorca po imenu Vladimir Milić (Vlaja Milić) iz Glibovca, Smederevska Palanka [1], autor ove pjesme je pjesnikinja Desanka Ćuić-Kačar iz Like.

Tekst pjesme u tradicionalnom narodnom osmercu:

Na Kordunu grob do groba,
Traži majka sina svoga

Našla ga je, na grob klekla,
I ovako sinu rekla:

O moj sine, radost moja,
gdje počiva mladost tvoja?

Otac plače, majka cvili,
Otvori se grobe mili

Grobak se je otvorio,
Sin je majci govorio:

Ne plač mila majko moja,
Teška mi je suza tvoja

Teža mi je suza tvoja
Nego crna zemlja moja.

Ajde majko domu svome,
Ne dolazi grobu mome

Ajde majko kaži rodu

Da sam pao za slobodu

Idi majko kaži rodu

Da se bori za slobodu.

Pjesma i sudbina prepjevnog pjesnika Ante Grdića

"Na Kupresu grob do groba" je izvorna hrvatska narodna pjesma. Može li se uopće zamisliti jedna srbska pjesma, u kojoj se ne bi niti spomenulo srbsko ime. U pjesmi "Na Kupresu grob do groba" ni u prepjevu "Na Kordunu grob do groba" nema spomena Srba pa je nepotrebno dokazivati, da to nije srbska pjesma, tim više što se pjesma pjeva na melodiju budnice ustaške Crne legije: "Evo zore, evo dana, evo Jure i Bobana".

Ante Grdić, nakon dolaska iz Kupresa u Slunj, koncem siječnja 1943. godine donio je tu pjesmu i prepjevao je s Kupresa na: "Na Kordunu grob do groba".

Pisatelj ovih redaka je osobno poznavao Antu Grdića. Uz obvezno naoružanje, nosio je sobom uvijek tamburicu, zvanu dangubica i usnu harmoniku. Pjevušio je uglavnom domaće pjesme Slunjskog kraja, napose iz zavičajne Rakovice, a neke je i sam sklepao kao na primjer:

"*Slunjske dame, ljubeć Talijane, nisu znale, da će ostat same. Bilo bi im bolje ljubit domobrane, hrabre momke naše Nezavisne ...*"

"*Sve od Slunja pa do Plitvice, najljepše su rakovičke curice. One nose kratke kikljice, da pokažu ubave nožice, da zavedu momke krševite, Rakovičane mlade ponosite...*"

Spjevao je Ante Grdić i poneku političku rugalicu, kao što je ova, koja mi je još u sjećanju:

"*Tito, Veco, Puba, Nada i još Jelka k njima spada, traljava je to brigada...*"

Ante Grdić je završio u Slunju kao žrtva ženskog partizanskog zločina

Nažalost i taj miroljubivi i dobri mladić, hrvatski oružnik postao je žrtvom razbješnjelog komunističko-partizanskog zločina. Naime, 8. lipnja komunistički partizani iz brigade Hamdije Pozderca su djelomično zauzeli Slunj i nakon dva dana bili protjerani. Oni su od svih komunističkopartizanskih zločinaca, koji su "oslobađali" Slunj bili najstrašniji tijekom čitavog rata. Ubijali su staro i mlado, muško i žensko, civila i zaroljenog vojnika.

Među zarobljenim nesretnicima našao se je i oružnik Ante Grdić, kojeg su partizanke strijeljale na Ivšić Brijegu u Slunju, 9. lipnja 1943. godine. Nije to bilo obično strijeljanje, nego su ga ženske partizanske zločinke, dakako Srbkinje rezale živoga na komade i pritom pucale u njega. Tu je raskomadan ostao ležati do drugog dana, kad su ga njegovi roditelji odvezli u Rakovicu i ukopali na mjesnom groblju, gdje i danas počiva vječni san u dragoj Zemlji Hrvatskoj. Pisatelj ovih redova, kao domobranski častnik u pričuvi završava ovu raspravu s domobranskim posmrtnim pozdravom: "*S nama si Ante!*"

Zaključak

Tužna narodna pjesma "Na Kupresu grob do groba" i njeni prepjev "Na Kordunu grob do groba", kao i pjevna melodija od "Evo zore evo dana, evo Jure i Bobana..." je hrvatska narodna pjesma i melodija. Svaka sumnja u u tu istinu je bez osnove, i svako srbsko posizanje za ovom hrvatskom pjesmom je primitivni oblik krađe tipičan za Srbe.

Tragedia nostra croatica

Mali podsjetnik uz 30. travnja 1671. godine te malo unatrag i unaprijed. Iza Splitskog sabora 928. gubi se svaki trag prvome hrvatskom kralju Tomislavu i hrvatskome biskupu Grguru Ninskome jer je branio pravo Hrvatskog jezika u Bogoslavlju.

Smrt najvećeg hrvatskog kralja Zvonimira 1089. godine i danas se tumači na barem dva načina, o kojima nije poželjno previše glasno govoriti.

Posljednjem hrvatskom kralju Petru smo sve pobrkali, lokacijom, koja je i nije u Gvozdu, a prezime mu je bilo Svačić, odnedavno Snačić. Historia nostra croatica nas uči, da je pao 1097. godine u borbi protiv Mađara, ali nas ovi nisu pobijedili pa dolazi 1102. do sporazuma *Pacta conventa*. *Historia europeica* navodi, da je to bio sukob s Prvom križarskom vojnom, u kojoj je bilo dosta Mađara pa je Sv. otac ondašnji nagradio Mađarsku, poklonivši joj Hrvatsku.

Pojavom turskih osvajača Hrvatska se krvlju brani i milošću svetog Rima biva proglašena Zidom kršćanstva, a iz toga "Zida" nije nitko, baš nitko službeno proglašen mučenikom ili svetim. Zašto su pali brojni Zrinski i podjednako brojni Frankopani, Petar Berislavić, Petar Kružić, Toma Bakač i njima slični Hrvati iz Zida kršćansta, a nijedan proglašen mučenikom ili svetim?

Što tek reći za sigetskog junaka Nikolu Zrinskoga, kojega prati ista sudbina svih iz njegove loze, donedavno u vrijeme komunističkog raja bio je zabranjivan u Hrvatskom narodnom kazalištu, a i sada se zabranjuje dio pozdrava "Za dom!" izveden iz melodije u kojoj se završno pjeva "U boj za dom... za domovinu mrijeti, kolika je slast!"

Još strašnija sudbina je Petra Zrinskoga i Franje Krste Frankopana, koji htjedoše malo više slobode za Hrvatsku u kompliciranim sustavima "s" (čitaj pod!) Mađarskom, Venecijom, Austrijom i Svetim rimskim carstvom germanskim i dodatno turskim. Za nagradu, što su i oni branili Europu u "Zidu kršćanstva", odrubiše im glave u Bečkom Novom Mjestu 30. travnja 1671. Do pada Bečke carevine 1918. nije se smjelo niti spominjati ove

hrvatske junake, koji još do danas nisu službeno proglašeni mučenicima. Prilažem, vrlo dirljivo:

Oproštajno pismo Petra Zrinskog Ani Katarini Zrinskoj

Oproštajno pismo napisano supruzi Ani Katarini Zrinskoj dan prije autorovog smaknuća.

Moje drago serce. Nimaj se žalostiti zverhu ovoga moga pisma niti burkati. Polag Božjega dokončanja sutra o desete ore budu mene glavu sekli, i tulikaj še naukupe tvojemu Bratcu. Danas (s)mo mi jedan od drugoga serčeno proščenje vzeli. Zato jemljem ja sada po ovom listu i od tebe jedan vekovečni valete, Tebe proseči ako sam te u čem zbantuval aliti se u čem zameril (koje ja dobro znam) oprosti mi. Budi Bog hvaljen, ja sam k smerti dobro pripravan niti se plašim. Ja se ufam u Boga vsamogućega koji me je na ovom svitu ponizil, da se tulikajše mene hoće miluvati, i ja ga budem molil i prosil (komu sutra dojti ufam se) da se mi naukupa pred njegovem svetem thronušem u dike vekovečne sastanemo. Veće ništar ne znam ti pisati, niti za sina za druga do končanja našega siromaštva. Ja sam vse na Božju volju ostavil. Ti se ništar ne žalosti ar je to tak moralo biti. U novom Mestu pred zadnjim dnevom mojega zaživljenja, 29 dan aprila meseca o sedme ore podvečer, leta 1671. Naj te Gospodin Bog s moju kćerju Auroru Veroniku blagoslovi. Groff Zrini Petar

Nije se stanje, poimanje niti priznavanje Hrvatima za domovinsku zaslugu vrjednovalo ni poslije smaknuća u Bečkom Novom Mjestu.

U ovom malom podsjetniku spomenut ću samo nekolicinu zaslužnika, koji ne uživaju dostojna priznanja za svoje djelo ili žrtvu u plemenitom djelu za Hrvatski narod: Luka Ibrišimović, Marko Mesić, Josip Jelačić, Eugen Kvaternik, Jure Francetić i svi poginuli za domovinu Hrvatsku braneći ju hrabro od srbske genocidne, silovateljske, pljačkaške i feritističke okupacije.

Wienerneustadt zamijenio je Den Haag

Umjesto Bečkog Novog mjesta i osude Petra Zrinskoga i Franje Krste Frankopana, danas imamo još strašniji sud u Den Haagu, koji drakonski sudi najboljim hrvatskim braniteljima Anti Gotovini i Mladenu Markaču, a tzv. Hrvatsko pravosuđe u Hrvatskoj sudi Hrvatskim braniteljima

poput Glavaša, Hrastova, Merčepa ... ako su u obrani Hrvatske smaknuti ponekog srbskog fašističkog četnika ili njihove atake u civilu.

Po ocjeni državnika Hrvatska je fašistička zemlje iako to nikada nije bila

Što tek reći o hrvatskim ili "hrvatskim" vlastima ili i čelnim državnicima ovima iz Antifašističke Republike Hrvatske.

Onaj ponajbolji unosi u Ustav RH, da je ona nastala na antifašističkoj borbi. Istakao se je također Zakonom o aboliciji i amnestiji srbskih zločinaca, a pritom je zaboravio protegnuti tu istu aboliciju i amnestiju na one Hrvatske branitelje, koji su počinili poneki kolateralni prekršaj.

Predsjednik povjesničar zanemario je sa svojim antifašističkim početkom spomen Hrvata 500 godina prije Isusa (Golo Mann: Weltgeschichte) i sve hrvatske, kneževine, kraljevine, Trojednice, banovine i Nezavisne pa započinje s postojenjam Hrvatske 22. lipnja 1941. pod diktaturom Josipa Broza Tita, najvećeg zločinca, odkad Hrvatska povijest piše.

Zločinca s međunarodne liste zločinaca Tita slijede titići

Njegov nasljednik, komunistički udbaš Stjepan Mesić u ulozi dvopredsjednika Jugoslavije i RH, umjesto da je razvojačio jugoslavenski generalštab, on razvojačuje Hrvatski generalštab i šalje jedan dio hrvatskih generala u prisilnu mirovinu, a drugi dio u Den Haag.

Mesićevo protuhrvatsvo mišlju, ružnom rječju i još strašnijim djelima je neizbrojivo pa evo samo jednog primjera. On potvara Hrvatsku fašističkom zemljom i Hrvate fašistima pa u tu svrhu osniva Komunistički antifašistički komitet, kojeg osiromašeni Hrvati pored visoke Mesićeve predsjedničke plaće, plaćaju još dodatni 1-2 milijuna kuna godišnje.

Ni Ivo Josipović ne dozvoljava biti manji antihrvat od svoga učitelja Mesića

Mesićev nasljednik, poznati komunistički sin, opredijeljen za agnosticizam, inače Prof. Dr. prava Ivo Josipović ima još oštriju dioptriju za odkrivanje fašizma u Hrvatskoj, nego Mesić. On odkriva fašizam i u hrvatskim zmijama. Jadne zmije bjelovuške, sljepići, riđovke i poskoci ... po antifašističkoj doktrini Ive Josipovića i za vas vrijedi: Smrt fašizmu - sloboda narodu! Postavlja se pitanje, kojemu narodu? Odgovor je

jednostavan: smrt Hrvatima, kad su Hrvati fašisti po antifašističkom Ustavu, po Mesiću, po Josipoviću čak i po povjesničarima, primjerice Goldsteinima, Ivinu, Jakovini...

Tko je takvima dao diplomu povjesničara, kad ne znaju niti minimum minimuma, da je NDH bila jedina država u sustavu Sila osovine, u kojoj nije postojala ni službeno ni neslužbeno fašistička niti nacistička stranka?! Kako onda Nezavisna Država Hrvatska može biti fašistička, a objeručke i srcem punim ljubavi prihvatilo ju je i pozdravilo devet desetina Hrvatica i Hrvata, koji nisu bili ni ustaše, ni partizani, ni četnici, ni fašisti, ni nacisti ...

I mladokomunist Zoran Milanović slijedi svoje uzore

Odnedavno su Hrvati postali fašisti i po sekretaru KPJ, preimenovane u SDP, ujedno premieru Vlade RH Zoranu Milanoviću. Po njegovoj izjavi na HTV-u, on se ide u Tezno pokloniti poubijanoj neprijateljskoj vojski. Bože, gdje si, taj zreli komunjara, a nezreli čovjek naziva neprijateljskom jedinu pravu Hrvatsku vojsku: domobrane i ustaše. Oni su se jedini u Drugome svjetskom ratu borili za Hrvatsku, onakvu kakovu su povijesne okolnosti diktirale, a sve druge vojske, napose komunistička pod vodstvom velezločinca Tita su se borile protiv svake Hrvatske. Komunisti su rušili svaku Hrvatsku! Čak ni "zavnojevka" nije smjela podpisati povelju o priključenju Istre matici Hrvatskoj pa je ukorena i dodano je naknadno "u okviru Jugoslavije". Titovi komunisti su se borili za pobjedu staljinizma (zločestijeg brata hitlerizmu!) i za velikosrbsku Jugoslaviju i protiv svake Hrvatske.

Slovenci su kupili Bleiburšku komemoraciju

Ne tvrdim da je istina, ali postoji vjerojatnost pa ću ponoviti, što se govori u dijaspori. Navodno su Slovenci platiti čelnim hrvatskim "antifašistima" 100 tisuća Eura, da se komemorativna proslava premjesti iz austrijskog Bleiburga u slovensko Tezno, u Ljubljanu. Naime, radi se o čistoj računici. U Bleiburg dolazi svake godine desetak tisuća hodočastnika. Ako svaki od njih potroši prosječno samo 10 Eura, to je godišnje 100 tisuća Eura

Austrijancima svake godine. K tome još vijenci, putovanja, suveniri, slikanja i drugi troškovi u Bleiburgu, u korist Austrije.

Slovenci su za samo 100 tisuća Eura kupili patent za komemoraciju "hrvatskih neprijatelja" u Teznom, a kroz to će ostvarivati svake godine za komemorativni turizam po stotinjak tisuća Eura. K tome će hrvatski komunisti izgraditi u Teznome Crkvu "hrvatskim neprijateljima" i druge građevine potrebne za komemoraciju.

Bleiburg je Prva postaja obnovljenog Hrvatskog križnog puta

Ovim "dobročinom" (zločinom!) hrvatski komunisti se nadaju postići još jedan uspjeh, iako su u zabludi. Naime, bez obzira na to jesu li titovci poubijali u Bleiburgu manji ili veći broj zarobljenih hrvatskih vojnika i civila, Bleiburg je Prva postaja obnovljenog Hrvatskog Križnog puta. Ni Prva postaja Kristovog Križnog puta nije bila najstrašnija, ali ona se poštiva i bez nje, možda ne bi niti bilo Križnog puta.

Analogno je i s Bleiburgom. Od oko pola milijuna Hrvata u odorama i u civilu, uključujući i hrvatsku djecu poubijane od titovaca na Hrvatskom križnom putu, možda ih je namanje poubijano na Bleiburškom polju (računa se oko 3.000). Kod borova na Bleiburskom polju je strijeljano samo desetak Hrvatskih vojnika, a u okolici Bleiburga ima nekoliko vojnih grobalja s oznakama hrvatskih vojnika na njemačkom jeziku.

Bez obzira je li u Bleiburgu s najbližom okolicom poubijano samo 3 tisuće Hrvata u odorama i u civilu, nešto manje ili više, Bleiburg je Prva postaja Hrvatskog Križnog puta XX stoljeća i treba je dostojno komemorirati.

Tezno s poubijanih 50.000 Hrvata nije najveća među 190 grobnica u Sloveniji

Uostalom ni Tezno s oko 50 tisuća popubijanih Hrvata nije najveći broj nedužnih hrvatskih žrtava, ali su Slovenci kupili za samo 100.000 Eura to masovno groblje Hrvata radi svojih interesa. Taj novac će im se vratiti u jednoj godini, a nadalje će Tezno biti najunosniji komemorativni turizam.

Simina grobnica Hrvata je brojnija od Tezna

Hrvatska masovna grobnica, gdje je drug Simo Dubajić sam poklao 30.000 Hrvata, među kojima je bilo kako Simo kaže "i nejači", a svaki koljač iz

njegovoga voda se je hvalio s najmanje 1000 poklanih i poubijanih Hrvata pa to jasno ukazuje da je u Siminoj grobnici više poubijanih Hrvata, nego u Teznome.

Zašto hrvatski antifašistički komunisti ne komemoriraju svoja zlodjela u Hrvatskoj?!

Ako već hrvatski komunisti hoće komemorirati "poubijanu naprijateljsku vojsku" imaju za to više od 1500 dokazanih masovnih grobnica u Hrvatskoj. Ima ih od Macelja do Dubrovnika i od Dubrovnika do Osijeka u svakome djeliću Hrvatske.

Ima još mnogo neodkrivenih i neobrađenih masovnih hrvatskih grobnica, kao na primjer Francetićeve Močile, Budački, Sljeme, Maximir i napose Čemernica blizu Petrove Gore, u kojoj je u nakoliko grobišta pokopano oko 20.000 "neprijateljskih hrvatskih vojnika, civila pa i djece".

Trebaju hrvatski komunisti komemorirati Macelj ili Čemernicu, kad već odustaju od Bleiburga, što ne isključuje komemoraciju "neprijateljskim vojnicima, civilima i djeci" poubijanima od titovaca u Teznom. u Dravogradu, u Kočevskom rogu, u Savici Dolinki, u Hudoj jami i drugdje...

Za uzvrat hrvatskim komunistima, mi Hrvati katolici trebamo komemorirati Goli Otok

Na Golom Otoku su mučeni i u mukama umirali "ponajbolji sinovi i kćeri naših naroda i narodnosti" pa bi valjalo podići im spomenik veličanstveniji od onoga u Jasenovcu. Goli Otok treba postati stjecište komemorativnog turizma, ali i rehabilitacijsko odmaralište za "najzaslužnije sinove i kćeri Hrvatskog naroda" poput Ive Sanadera, Darka Milinovića, Stipe Mesića ... s drugovima i drugaricama.Jadan je Hrvatski narod, poubijani i živi, kad nema svojih domoljubnih političara, koji bi ga trebali dostojno poštivati i štititi u dobru i u zlu i voditi ga putem zadovoljstva s bar malo ljudske sreće.

Basel, 30. Travnja 2012. na obljetnički dan mučeničke smrti Petra Zrinskoga i Franje Krste Frankopana, 30. Travnja 1671. i još do danas nisu proglašeni mučenicima ni svetima.

Hrvatska ima demagošku i demoralizirajuću vladu

Kako aktivirati pošteni dio Hrvata u rad da nam bude bolje?! Povod za članak je opća kriza u Hrvatskoj u svemu, čak u sportu i u pjevanju!

Hrvatski narod je pošten, marljiv i sposoban, ali ga je loša politika osakatila u svemu!

Većina Hrvatskog naroda je poštena, dobra, uljuđena, dobronamjerna, pametna, sposobna, marljiva, ne mrzi nikoga i voli svoju domovinu - državu Hrvatsku ... Zašto taj dobri i pametni Hrvatski narod dozvoli da mu se nametne loša politika, koja ga sakati za svaki rad, za blagostanje i napredak ... i gura na put u beznađe.

Po konkurentnosti Hrvatska je iza Crne Gore i Makedonije

Hrvatska je uvijek kroz cijelu povijest bila vodeća država u svome i susjednom dijelu Europe. Do Jugoslavije bila je Hrvatska i ispred Slovenije, a danas hvatski političari i njima podređeni mediji se hvale što je Hrvatskoj privremeno odgođen bankrot. Hvale se sa zadržavanjem Fitz ocjene s trostrukim, B minusom. "O Bože, ako je si, gdje si?! (Iz Vukelićevog "Solferina"). Po kriteriju konkurentnosti pala je Hrvatska za tri mjesta među 144 države i sada je na 81. mjestu. Bolje od Hrvatske su čak Crna Gora i Makedonija. "Kud plovi ovaj brod...Kud ljude odnosi..." (Radojka Šverko).

Po međunarodnim kriterijima za gospodarsko stanje, donedavno napredna Hrvatska se nalazi bliže zaostalim afričkim državama, nego državama u okruženju, od kojih je uvijek bila bolja. U takvom predbankrotskom stanju prodaju nesposobni i korumpirani političari ostatke ostataka, koji se još mogu prodati i daju u koncesiju hrvatske autoceste.

Ima li u Hrvatskom narodu volje i snage da pošalje "kukurikavce" k svojim elitnim konkurentima u Remetinec, da bi Hrvatsku vladu moglo preuzeti desetak sposobnih, poštenih i nacionalno zrelih Hrvatica i Hrvata, kakovih ima u Hrvatskom narodu.

Svi smo odgovorni za ovo loše stanje u Hrvatskoj

Prejednostavno je priznati istinu, da smo svi krivi za to beznadno stanje, ali samo priznanje bez radikalnih promjena ove politike specijalizirane za kulačenje, za nove namete, za više poreze i ukidanja radnih mjesta u politiku za dinamiku masovnog rada i tržišnih viškova proizvodnje ne će Hrvatska krenuti na bolje, nego u bankrot.

Blago rečeno stanje u Hrvatskoj je obična statika, gospodarsko mrtvilo, a za promjenu stanja potrebna je radna dinamika. Ona nam nedostaje malne u svemu!

Kad bih znao dobar recept, (osim najavljenog u promjeni vlasti!) za izlaz iz beznađa, iz takove neprilike, koju zovemo represija, depresija, kriza morala, loša politika, korupcija ... odmah bi ga ovdje napisao kao dar Narodu, kojemu pripadam.

Priznajem: Ne znam recept za generalno rješenje i izlaz iz te sveopće slabosti, represije, depresije, itd..etc..., ali znadem recepte (recimo tako!) za pojedinačna i postupna rješenja. Iznosim ih već godinama pred odgovornu i pred ugroženu javnost, ali ih nitko ne prihvaća.

Plivu je prodao Ivo Sanader slično kao i naftni koncern INA-u

Najprije sam kritizirao krizu u mojoj farmaceutskoj struci, nudio/pružao suradnju i praktički pomagao (dokazivo!). Hrvatska je imala u mojoj aktivnoj eri PLIVU, kao jednu od najuzornijih europskih tvornica, a hrvatski farmaceuti su bili medju najcjenjenijima u Europi. Pisatelj ovih redaka je kao hrvatski farmaceut i biokemičar djelovao četvrt stoljeća vrlo uspješno u trustu svjetskih farmaceutskih mozgova, najvećeg farmaceutskog giganta u svijetu - NOVARTIS (ranije SANDOZ). Ako se ovo uzme i kao moja samohvala, zaslužio sam je.

Hrvatska tvornica PLIVA je imala baznu i prerađivačku/finalizirajuću farmaceutsku proizvodnju, ravnopravno je surađivala s vodećim švicarskim firmama, kojima je prodavala svoje sintetske proizvode. Onda se je pojavio veliki Hrvat Ivo Sanader i prodao Plivu, što još nije došlo na red u obtužnicama. Moje mlade kolegice farmaceutice umjesto da rade u hrvatskoj farmaciji, bave se reklamama za tuđe proizvode i s nekima se

čak ponizuju, što ne čine niti glumice, kojima to spada u struku (slučaj Eldorex).

Smuči mi se kad gledam i slušam reklame za manje ili više bezvrijedne strane farmaceutske proizvode na HTV-1. Primjerice, promiču se proizvodi od divljeg kestena, naglašeno iz Njemačke, a mr.ph. Juraj Merkaš i mr.ph. Dragan Hazler obradili su stručno i znanstveno od "A do Z" plodove hrvatskog divljeg kestena još davne 1960. godine. Mediteranski, što će reći i hrvatski divlji kesten je najkvalitetniji u Europi, a današnji hrvatski farmaceuti, umjesto da proizvode preparate iz plodova našeg kestena promiču proizvode od njemačkog divljeg kestena. Sramota za hrvatsku farmaciju. Upravo sada dozrijevaju divlji kesteni pa hrvatski farmaceuti trebaju organizirati berbu i proizvoditi hrvatske preparate iz našeg kestena. Tehnologija ekstrakcije i prerade u finalne proizvode je za stručnjake vrlo jednostavna.

Naši poljoprivrednici su zakazali sa svoje strane i pogođeni su uvoznom politikom

Slični farmaceutima postali smo u svima djelatnostima. Evo za primjer samo jedan poljoprivredni proizvod - luk češnjak. Nekada smo ga izvozili, a danas domaći češnjak podmiruje samo 1% hrvatskih potreba, a sve drugo uvozimo iz Kine. Zar ne može nekoliko slavonskih seljaka zasaditi češnjak, svaki na desetak hektara i imat će sva Hrvatska dovoljno kvalitetnog češnjaka i bit će ga i za izvoz.

Ovo o češnjaku vrijedi za brojna povrća i voća, koja uvozimo. Turisti na jadranu papaju uvoznu salatu ...

Hrvatska ima DD vladu i iluzorno je očekivati da će ona izvesti narod iz doline suza!

Hrvatska ima demagošku i deorganizirajuću vladu, koja ne stvara, nego zatvara radna mjesta. Krajnje nesposobni predsjednik Zoran Milanović i nekoliko istaknuto pokvarenih (svaki na svoj način ili slično!) visokih dužnostnika ne će i ne znaju izvesti Hrvatsku u napredak iz gore spomenutih represija, depresija, kriza morala, loše politike, lažnih obećanja, korupcije ...

Vladari DD vode politiku kulaka podizanjem cijena i poreza, uvode štednju, koja je već prestigla sama sebe, lažno obećavaju zaposlenost, a svakodnevno se ukidadaju radna mjesta... Vlada DD kleveće predhodne vlade slične svojoj, rasporodaje ostatke ostataka, što još nije rasprodano i vodi politiku daljnjeg zaduživanja... Ta Vlada DD najavljuje, da će Hrvati moći odlaziti na rad u Njemačku, kad Hrvatska posve pruži šiju pod jaram Europske Unije... Zar je sreća za Hrvatsku, da Hrvati odlaze nepovratno u Njemačku, a u Hrvatsku dolaze Romi iz Srbije živjeti na teret Hrvatskog državnog proračuna.

Poslušajmo što kukurikavci govore, a što su predizborno nudili i što sada obećavaju

Primjerice, Milanović: "Ne može se ništa tako brzo postići..., molim za strpljivost...", a obećavao je on i svi kukurikavci promjenu na bolje za šest mjeseci..." Čačić: "Ako rezultati ne budu vidljivi ja dajem ostavku..." Rezultata nema, ali on ne daje ostavku. Javno je izjavio da je demagogija dio politike. Jovanović - snizi plaće prosvjetarima pa okrivljuje sindikat... Jakovina: "Ne možemo snižavati PDV na hranu prije analize..." Mrsić: "Nezaposlenost u Hrvatskoj do sredine 2013. Dotad će profunkcionirati sve što je vlada dosad najavljivala, mjere koje je poduzela i investicijski ciklus..." Nije pritom naveo kao realnost nijedan od demagoški najavljenih mjera. Linić - za njegovu demagogiju, ali i katastofalnu provedbu trebala bi Hrvatska imati novog Krležu ili barem Đodana. Sada daje čak autoceste u koncesiju tuđincima. O Vesni Pusić je najbolje ne otvarati stranicu njenog ponašanja. Po njoj je Hrvatska izvršila agresiju na BiH ...

Ima li Hrvatska u DD vladi barem jednog čovjeka, koji će hitnim mjerama ili barem postupno, ali vidljivo zaustaviti ovaj pad Hrvatske u bezizlaznu katastrofu i Hrvatski narod u pakao bijede?!

Što je to demagogija?

Primjetio sam u razgovoru s ljudima, da mnogi ne znaju, što je to demagogija. Da ne iznosim svoje nadugo i naširoko objašnjenje evo iz Klaićevog rječnika najkraći opis:

"Demagog - politikant koji se ulaguje pred zaostalim slojevima masa, političar, koji radi ostvarenja svojih ciljeva spekulira s predrasudama malosvjesnog dijela naroda, koji se razbacuje obećanjima, koja ne misli ispuniti; demagogija - način djelovanja karakterističan za demagoga; obmanjivanje naroda, zavođenje puka lažnim obećanjima."

Gospodo resorni ministri iz Hrvatske DD vlade dođite u Topusko

Predlažem odgovarajućim ministrima "DD", napose Jakovini, Jovanoviću i Mrsiću, da danas (bez odgađanja do polovice 2013. otiđu u Topusko i s dvjema damama (koje udružuju komunizam i katolicizam) iz Županije sisačko-moslavačke i načelnikom Općine Topusko: zabodu prvu lopatu za staklenike, zaposle prve radnike i odrede hrvatskim sportašima - tenisačima, plivačima i napose nogometašima, da dolaze na pripreme za natjecanja u Topusko, a ne u Monako... i Sloveniju.

Topusko je dar Boga i prirode, a narod u njemu je "uzorna" sirotinja

Oko 50 kilometara zračnom linijom, 67 kilometara prosječno kvalitetnom cestom preko Lasinje i točno 100 km prometnicama preko Karlovca ili preko Siska udaljeno od Zagreba smjestio je dobri Bog ili darežljiva priroda ovaj lijepi krajolik Petrove gore i u njemu razna termalna ljekovita vrela, koja kaptažom u bazene nazivamo jednostavnim izrazom: Toplice, a ubavo mjesto Topusko.

Ne znam, da li si čovjek i većih zahtjeva može poželiti nešto ljepše, nešto ugodnije, nešto zdravije i nešto djelotvornije za poboljšanje narušenog zdravlja i za životni užitak, nego je to Topusko.

Poznato je kao ljekovito kupalište još iz Rimskog carstva i ranije. Morao bih preobširno pisati da samo dotaknem sve privlačnosti ovog bisera smještenoga na središnjem prostoru današnje Hrvatske. Umjesto toga samo ću nabaciti ponešto o postojećem i zatim prelazim na povod i razlog zašto ovo pišem.

Zašto hrvatski sportaši ne treniraju u Topuskom, nego u Sloveniji?!

U Topuskom ima desetak otvorenih i zatvorenih bazena s ugodno reguliranom toplinom vode i svih dodatnih i popratnih sadržaja, o čemu

ne ću pisati, nego to prepuštam za doživljaj ljudima, koje pozivam da dođu u Topusko i gore navedenim ministrima iz Hrvatske DD vlade.

Topusko ima malne sve sportske terene, od kojih ću spomenuti kao primjer: igrališta za tenis, 50-metarski ("olimpijski") bazen, staze za trčanje i druge atletske discipline... i nogometno igralište s tribinama, kakove nemaju gradovi poput Karlovca i Rijeke...

Iz dobrog poznavanja prilika znadem, da su jedino sportaši iz obitelji Kostelić (Janica, Ivica i otac Ante) trenirali i rekreirali se u Topuskome, a svi drugi hrvatski sportaši, napose Hrvatska nogometna reprezentacija trenira i priprema se za međunarodne nastupe u Sloveniji. Zašto?! Neka nam to odgovore nadležni sportski vrhovnici u Hrvatskoj i resorni ministar dr. Željko Jovanović!

Zemlja u Topuskome i čitavoj Banovini je vrlo plodna! (pitanje za ministra Jakovinu)

Evo jednog doživljaja. Plivam prošle godine u vanjskom ("olimpijskom") bazenu u Topuskome i sretnem trojicu Makedonaca. Odmah počnemo razgovarati kao da se poznamo. Pitam ih, zar oni nemaju bliže termalno kupalište, kad dolaze ovdje udaljeno blizu tisuću kilometara. Odgovor je bio ovakav:

"Nismo mi došli ovdje radi kupališta i kupanja, nego smo dovezli povrće za Petrinju, Glinu, Topusko i Gvozd pa koristimo priliku da malo uživamo ovoj ubavoj vodi".

Treba li ovdje komentar ili pitanje?! Na plodnoj zemlji Banovine, koja plače jer se ne obrađuje, makedonski seljaci nam prodaju svoje povrće. Odustajem od komentara jer bi trebao psovati ili biti kritičan i ljut.

Topusko obiluje izvorima tople vode, a mještani se griju drvima!

U Topuskome ima mnogo termalnih vrela, kojima se temperatura približava 80°C, a mještani (uz vrlo malo iznimaka) koriste energetiku za kućanstva iz drva. Termalna voda za kupališta se rashlađuje do propisane topline i pritom nitko niti ne misli na gubitak "obnovljivih izvora energije".

Topusko nema nijednog staklenika, a topla voda odlazi u bezcjenje

Toplom vodom iz bazena u Topskome moglo bi se zagrijavati mnogo staklenika za uzgoj svih vrsta povrća i nekih vrsta voća (jagode, maline, kupine...), što bi moglo podmirivati plodovima ne samo Topusko i Banovinu, nego i dobar dio Hrvatske pa tako od uvoznika postati izvoznik povrća i voća. Zašto se to ne učini?! Znadem unaprijed, da će se meni postaviti protupitanje pa moram pojasniti i to na samo tri primjera, kako slijedi:

Čuo sam u Topuskome, gdje često dolazim i dovodim goste iz Hrvatske i iz Švicarske da lijepa županica i uz nju još ljepša dožupanica Sisačko-Moslavačke županije prodaju Topusko Arapima. To me je potaklo na pregovaranje o kupnji Topuskoga od dvojice bogatih Švicaraca, od kojih je jedan hrvatskog podrijetla (E.F. i E.K.). Da olakšam pregovore na hrvatskom jeziku posjetio sam Općinu u Topuskome i k tome razgovarao s dvije nadležne dame, direktorice po svojim sektorima. U vrlo, vrlo ljubaznom razgovoru, dale su mi svoju suglasnost, ali su mi rekle da je za kupnju Topuskoga nadležna Županija u Sisku, a ne lokalne vlasti i uprava termalnih kupališta. Bilo je i dopisivanja, ali od realizacije NIŠTA!

Drugi primjer moje inicijatije jest nagovaranje jednog hrvatskog ingenieura iz Banovine (D.P.), da se primi projekta staklenika u Topuskome, u čemu ću mu ja pomoći da dobije novčanu podporu od Europske Unije. Taj gospodin nije poduzeo baš ništa na projektu: Staklenici u Topuskome. Odgovorio mi je da je administrativna birokracija prekomplicirana, vremenski duga pa i skupa. Odustao je.

Treća moja inicijativa u "Projektu Topusko!" je bio projekt "Staračkі domovi za umirovljenike iz Hrvatske i iz dijaspore". U inicijarivu su bile uključrne hrvatske novinarke (V.M i N.L.) s jednim hrvatskim poduzetnikom iz Švicarske (Z.P.) Puno volje, puno pristanaka, nekoliko pokušaja, obećanja i nade, a na kraju krajeva ništa. Nepremostive administrativne birokratske barijere.

Ne okrivljujem nikoga pa niti sebe jer sam s 83 godine na leđima nesposoban i nepodoban za izvedbu bilo kojeg projekta pa tako i za:

"projekte Topusko", ali preporučem trojici po resursima najodgovornijih ministara (Jakovini, Jovanoviću i Mrsiću...) da dođu u Topusko odmah, a ne čekati do polovice 2013. i da zabodu prve lopate za sustav staklenika, što znači barem ovo:

1. korištenje stalnih - obnovljivih izvora energije,

2. zapošljevanje nezaposlenih ljudi u Topuskome,

3. ostanak ljudi u svome zavičaju, koji je ionako opustošen srbskim agresorskim i genocidnim ratom,

4. snabdijevanje znatnog dijela Hrvatske s povrćem i voćem iz najpovoljnijih staklenika, a ne uvoziti povrće i voće iz Makedonije zanemarujući prvoklasnu plodnost banovinske zemlje.

Prihvaćanjem ovih prijedloga i simboličnim pojašnjenjima će ministri Jakovina i Mrsić pokazati na djelu svoje sposobnosti za organizaciju i expeditivnost. Dobit će zasigurno podržku za brzinu od lijepe Sisačko-moslavačke županice - komunistice, koja je dokazala svoje vrhunske sposobnosti u brzoj organizaciji derneka u Petrovoj gori. Dobit će i blagoslov od još ljepše dožupanice, inače, istaknute katolkinje i političarke HSS-a.

Dakle, gospodo ministri na posao u Topusko odmah, bez odgađanja do polovice 2013.

Za ministra znanosti...Željka Jovanovića u Topuskome se otvara obilje poslova, od kojih ću samo primjerice spomenuti:

1. Hrvatski sportaši trebaju trenirati i pripremati se za sva natjecanja u Topuskome, a ne u Sloveniji i drugdje u tuđini. Uštedit će se novac i zaposliti uslužni djelatnici u Topuskome.

2. U Topuskome treba obavljati arheološka ispitavanja. Dobra prilika za studente i profesore odgovarajućih hrvatskih fakulteta i još zanimljivija prilika za strance, na primjer njemačke arheologe, koji će te poslove, po njemačkom običaju obavljati o svome trošku i još k tome zapošljavati hrvatske radnike.

3. Topusko ima velike dvorane pa u njima može ministar Jovanović organizirati razne međunarodne i hrvatske, odnosno zajedničke znanstvene skupove...

4. Topusko je u blizini velikih gradova, napose, Karlovca, Siska, Petrinje i Zagreba pa bi u tom lijepom gradiću sa svima dodatnim privlačnostima trebalo organizirati Hrvatsko kazalište poput Šerbedžijinog srbskog kazališta na Brijunima, koje plaćaju hrvatski platiše poreza.

5. Topusko i Karlove Vari su dva najkvalitetnija termalna liječilista u Europi. Karlove Vari u Češkoj ne mogu primiti sve ljude, koje se javljaju za razne potrebe liječenja i napose za zdravstveni turizam. Ministar Jovanović bi trebao uspostaviti prijateljstvo izmedju ova dva europska liječilišta: Topusko i Karlovi Vari. Na taj način bi višak turista iz Karlovih Vari dolazio u Topusko, a našlo bi se i hrvatskih turista za Karlove Vari.

U ovome članku nabacio sam nekoliko kritika na stanje u Hrvatskoj, na beznadno i nezrelo ponašanje odgovornih političara i dao im prijedloge, što se može odmah, bez odlaganja u učiniti u jednom vrlo zanimljivom, a neiskorištenom hrvatskom mjestu Topuskome.

Takovi i ovome srodan model se može primjeniti, bez odlaganja u malne svakom hrvatskom mjestu. Na primjer naše gorske rijeke i potoci teku u bezcjenje, a možemo flaširati i cisternirati čistu i zdravu vodu, za kojom vapi arapsko tržište.

U Rastokama se može vrlo jeftino postaviti dvadesetak hidroelektrana

U Slunjskim Rastokama bilo je više od dvadeset mlinica s 3 do 4 mlina, zatim koševi za pranje rublja, stupe za obradu sukna, ljuštionica ječma i jedna pilana. Sve su to razorili srbski barbari u zadnjem genocidnom, pljačkaškom, silovateljskom i vandalskom ratu protiv Hrvatske od 1991-1995. Ovdje se ne ćemo baviti zvjerstvima, koje su lokalni Srbi počinili ubijstvom 297 slunjskih Hrvata, progonom svih Hrvata sa svojih ognjišta, pljačkom i uništavanjem njihovih gospodarstava, nego kritički reći, da država Hrvatska nije obnovila nijednu mlinicu u Rastokama, ali je obnovila sve kuće onim Srbima, koji se počinili neopisiva zločinstva u Slunjskom kraju.

Na mjestu svake bivše mlinice i drugih pogona na vodu mogu se podići male hidroelektrane, koje će proizvoditi jeftinu struju.

Zašto država Hrvatska ne gradi hidrocentrale u Rastokama i na svima rijekama gorske Hrvatske. Zašto za pokret ovih djelatnosti treba procedura po dvije godine i više, umjesto da dođu u Slunj spomenuti nespomenuti ministri i organiziraju izgradnju hidroelektrana, umjesto što idu na četničke i komunističke derneke?!

Najveći neprijatelji Hrvata u svima vremenima su bili, jesu i ostali Srbi

Lexikon ili Enciklopedija svih srbskih zločinstava na Hrvatima...Umjesto svakog drugog uvoda, evo moje prisege!

Prisižem i zaklinjem se u ime svih Svetinja, u koje se prisiže da ja Dragan Hazler ne mrzim nijedan narod ovog svijeta, što vrijedi i za Srbe. Ni u tragovima nisam rasist ni nacist, ni fašist ni komunist!!! Najviše volim Hrvatsku i Hrvatski narod, ali ne mrzim nijednu državu ni narod!!! Dragan Hazler

Ovo ne pišem iz nikakve mržnje prema Srbima, nego da navođenjem samo djelić iz brojnih primjera zločina počinjenih Hrvatima od Srba da bi Srbi uvidjeli besmisao takovih neprijateljskih, zločinačkih, pljačkaških, vandalskih i drugih sličnih ponašanja prema Hrvatima.

Ovima ne kažem da Hrvati nisu pravili Srbima podjednaka zločinstva, ali matematičkom točnošću se dade dokazati dvije istine:

1. Hrvati nisu nikada prvi započeli sa zločinima na Srbima, nego je to bio odgovor istim načinom ili osveta za zločin počinjen na Hrvatima u Hrvatskoj, koji ne zastarjeva.

2. Hrvati nisu nikada u povijesti odlazili ratovati u Srbiju i tamo zlostavljati Srbe na njihovim ognjištima, a Srbi od cara Dušana "silnoga" i ranije, do Slobodana Miloševića dolaze u Hrvatsku ratovati i zlostavljati Hrvate. Toliko kao Uvod. Slijedi tek primjerice navođenje srbskih zločinstava počinjenih Hrvatima kroz povijest do danas.

Najveći neprijatelji Hrvata u svima vremenima su bili, jesu i ostali Srbi.

Srbi po svojim razrađenim planovima stoljećima ubijaju, progone, svestrano muče i ugrožavaju Hrvate i naseljavaju se na očišćene hrvatske prostore. Na primjer, Srijem i Bačka...

To je jedinstven slučaj u cijelome svijetu, kojega po razrađenim planovima provode Srbi protiv Hrvata - poznat je kao superzločinstva, a nije spriječavan od Međunarodne javnosti niti je kažnjavan. Sličan plan imao je nacistički zločinac Adolf Hitler za Židove.

Čak državnopolitička Srpska pravoslavna crkva promiče i pomiče granice Srbije do najudaljenijeg srbskog groba. Takvu pohlepu ne pozna nijedan narod ovog svijeta.

U Hrvatskoj za par stotina tisuća pravoslavaca ima relativno više Patrijaršija Srpske pravoslavne crkve, nego u Srbiji jer im je petokolonaška uloga stvaranje Velike Srbije na hrvatskome tlu i šire. Patrijaršija SPC u Zagrebu je za RH, za Sloveniju i za vascelu Italiju.

Svjedoci smo SANU memoranduma I (1987) i SANU memoranduma II obznanjenog ovih dana i naglaska srbskog predsjednika, inače četničko-fašističkog vojvode Tomislava Nikolića: "Uz sever i jug, moramo se pozabaviti zapadom - BiH i Hrvatskom".

Taj srbski model totalnog istrjebljenja Hrvata s njihovog životnog prostora preuzeo je idejni tvorac komunizma - Židov Karl Marx, koji je u svome kapitalnom djelu proglasio Hrvate nepoželjnim narodom na ovom svijetu i treba ih likvidirati.

Niti ubijanja, ni mučenja, ni silovanja, ni pljačke, ni uništavanja svih hrvatskih vrjednota i svetinja ni progon Hrvata, ni miniranje Hrvatske za trajni genocid na Hrvatima nije dosta Srbima, nego su razradili i provode drske planove o proglašavanju Hrvata genocidnim narodom. Po narodnoj poslovici: "Reći ću ti, da mi ne kažeš!"

Srbi su izabrali na primjer ustaše, koji su im se uspješno suprostavili i ne mogavši ih pobjeđivati, poslužili su se krajnim metodama sotonizacije, demonizacije i svih drugih nakaradnosti i poistovjećuju sve Hrvate s ustašama. Ove su unaprijed odredili za ubijanje bez suda, što znači da bez suda mogu ubijati sve Hrvate kao ustaše.

Svi narodi ovog svijeta zajedno, u svima ratovima protiv Hrvata i u miru, kroz cijelu povijest nisu poubijali toliko Hrvata, nisu prognali sa svojih ognjišta toliko Hrvata... i nisu denacionalizirali toliko Hrvata, koliko su sa svojim planskim zvjerstvima, sa surovim metodama, s podlim, klevetničkim, nametljivim i drugim metodama počinili Hrvatima samo Srbi.

Dodali se tome srbsko mučenje Hrvata, silovanja Hrvatica i Hrvata svih starosti, bezpovratno oduzimanje hrvatskog prostora, pljačke svevrstne hrvatske gospodarske, kulturne, arhivske i druge imovine od države, crkve i od obitelji, uništavanja hrvatskog materijalnog, kulturnog i prirodnog bogatstva i na kraju vjekovno klevetanje Hrvatskog naroda, zaključak je točan i jasan: Najveći najopasniji i trajni neprijatelji Hrvata su Srbi!

Ovu istinu o svevrstnim srbskim zločinstvima na Hrvatima nije dovoljno jedanput reći niti retorički ponavljati. To treba napisati u povijesne knjige i dodatno u Leksikon ili Enciklopediju svih srbskih zločinstava počinjeni Hrvatima počev od osvajača cara Dušana, samoproglašenoga "silni" kroz čitavu povijest do današnjih sprovoditelja zločinstava na Hrvatima genocidom i svima srodnim zločinstvima.

Nažalost ovu istinu ne razumi i ne prihvaća znatan broj Hrvatica i Hrvata jer su ih Srbi sa svojim prirođenim i naučenim klevetama i lažima, prepredenim laskanjima i svima drugim perfidnim načinima i metodama do te mjere obradili, da u srbskim mučiteljima, mazohistički gledaju svoje prijetelje.

"Ja sam te bre pomilovao!"

Svojevremeno se je u dijaspori prepričavao jedan vic: Hrvat iz Hrvatskog zagorja (može iz svakog kraja) i jedan Srbin se nešto prepiru o tome je li bolji Dinamo ili Crvena zvezda. Najednom Srbin u nemoći dokazivanjem opali pljusku Hrvatu. Ovaj ga zapita:

"Zakaj si me bratec udaril?

Nisam te bre udario, ja sam te samo pomilovao!

Joj oprosti bratec Srbin, ja sam mislil, da si Ti mene udaril."

Nažalost, ovaj vic je istinit za nezrelost Hrvata i može ga se preslikati na čitavu povijest zločinačkih odnosa Srba prema Hrvatima. Mi se njima izpričavamo, umjesto Srbi nama.

Ovo vrijedi za čitavu povijest Srba prema Hrvatima, a napose za povijest obadvije Jugoslavije s vrhuncem u Drugome svjetskom ratu i u Srbskom

okupacijskom, genocidnom, silovateljskom, pljačkaškom i vandalskom ratu od 1990. do 1997. i dalje do danas kroz srbske ubitačne mine, a mi ta srbska gigazločinstva nazivamo Domovinski rat.

Tim nazivom štitimo svevrstne srbske zločince.

Zar naziv Domovinski rat za najstrašniju srbsku genocidnnu agresiju na Hrvatsku nije svojevrstna analogija gornjeg vica. Najstrašniju srbsku genocidnu agresiju nazivati Domovinski rat je izvan kriterija po zdravoj pameti ili nečim uvjetovano štićenje zločinačke Srbije i zločinačkih Srba. U tu kategoriju izvan pameti spada abolicija i amnestija srbima.

Sestre i braćo Hrvati, Hrvatske braniteljice i Hrvatski branitelji, jesmo li izgubili pamet i ponos pa nagrađujemo najstrašniji srbski genocidni i okupacijski rat prelijepim nazivom Domovinski rat?! Nije ratovala Slavonija protiv Dalmacije, da bi to bio Domovinski rat, nego je u Hrvatskoj ratovala zločinačka Srbija i Pupovčevi petokolonaški Srbi protiv Hrvatske. N.b.

U dijaspori i na prostorima Srbije, a vjerojatno i ponegdje i u Hrvatskoj se može čuti od Srba: "U bratskoj Hrvatskoj je vođen Domovinski rat i mi smo došli u Hrvatsku smiriti taj rat."

Pojam zločinci u Hrvatskoj se ne rabi za Srbe, nego za Hrvatske branitelje!

Branitelj Gospića Mirko Norac je osuđen od tzv. Hrvatskog pravosuđa kao ratni zločinac jer je obranio Gospić i počinio kolateralne žrtve na srbskim zločincima, pardon, na četnicima u civilu. Isto tako branitelj Osijeka Branimir Glavaš je ratni zločinac. Jednako tako naziva "Hrvatsko" pravosuđe branitelja Karlovca Hrastova i Hrvatskog branitelja na više bojišnica Merčepa. Nerijetko čujemo od podkupljenih(?!) ili protuhrvatskih "spikerica" i "spikera" HRT-a pojam ratni zločinci vezan za Hrvatske pravednike i ponajbolje branitelje i oslobodite lje Hrvatske, za naše predrage generale Antu Gotovinu i Mladena Markača...

"*Pobunjeni Srbi!*"

Suprot istini o Srbima ratnim zločincima svi Hrvatski mediji, veći dio pogrješno odgojenog naroda pa i pravosuđe ni slučajno ne nazivaju rat

Srba iz Srbije i Pupovčevih petokolonaških Srba na Hrvatsku i BiH pravim imenom:

Srbski rat na Hrvatsku (i na BiH!) s pridjevima genocidni, zločinački, okupacijski, silovateljski, pljačkaški, nego posve ublaženo, na primjer:

Balvan revolucija, Pobunjeni Srbi, Odmetnuti Srbi, Srpske snage, Srbske paravojne snage, Četničke jedinice, Paravojne jedinice, a srbske zločinačke oficire nazivaju hrvatski mediji: časnici, zanemarujući pritom da na izraz čast i časnici, točnije častnici imaju pravo samo Hrvatski branitelji i oslobodi telji kao i ranije domobrani i ustaše, koji su branili Hrvatsku.

Zar to nije slika i prilika najužasnijeg oblika gornjeg vica: "Zakaj si me bratec udaril..."

Zločinački odnos Srba prema Hrvatskoj je preozbiljan, a nije procesuiran i osuđen

Ako je povijest učiteljica života, mi se moramo bar malo, ali istinito prošetati kroz nju. Hrvatska nije NIKADA, baš NIKADA u povijesti ratovala protiv Srba u Srbiji, a Srbija kao takova i kao turska podanička saveznica, kao četnička i kao komunistička ratuje protiv Hrvata u Hrvatskoj (ponavljam: U HRVATSKOJ!) počev od srbskog osvajača cara Dušana "silnog" (ratovao i ubijao Hrvate čak na Korčuli) do naših dana.

Iza cara Dušana, evo samo primjerice nekoliko naistaknutijih srbskih ratnika protiv Hrvatske, bilo mačem ili krstom političke Srbske pravoslavne crkve, uključujući srbsko-tursku kamu, nabijanje na kolce ili odvođenje Hrvata u tursko roblje, a Hrvatica u tursko-srbske hareme.

Evo samo nekoliko primjera jer za sve treba Leksikon ili Enciklopedija

Među tisućama sličnih i još mnogo strašnijih srbskih zločinaca evo samo ovih: Car Dušan "silni" (klao Hrvate čak na Korčuli), Pećki patrijarh SPC Makarije, 1557: (Srbija do Trsta, Budima i Temišvara), poturica Mehmed paša Sokolović (Siget, Lepant...), srbsko-turski paša Predojević (Sisak), vladika Černojević, nastavljač Makarijev (naselio Hrvatsko-ugarsko Podunavlje, prozvano Srpska Vojvodina do Budima), Vuk Stefanović i kasnije Strossmayerov ljubimac Đuro Daničić (nametnuli nam

srbskohrvatski jezik - JAZU SH rječnik), Ilija Garašanin "Načertanije", Dimitrijević - Crna ruka (atentat u Sarajevu), Aleksandar Karađorđević (diktatura na Hrvatima, ubijstvo hrvatskih zastupnika u Beogradskoj skupštini, civilne žrtve po cijeloj Hrvatskoj (oko 500), čak ubojsvo Gospićkih gimnazijalaca...).

Drugi svjetski rat: Zvjerstva Draže Mihailovića i svih fašističkih srbskih četnika protiv Hrvata na hrvatskim ognjištima. Pridružuju mu se protiv Hrvata komunisti svih naciomalnosti...

Dražo Mihailović i Stevan Moljević, objavljuju genocidni plan protiv Hrvata i drugih Nesrba na hrvatskom prostoru, na kojemu zvjerskom planu mu mogu pozavidjeti Adolf Hitler, Josif Visarionović Staljin i Josip Broz Tito.

Ustaše su se samo osvećivale Srbima srbskim metodama za nezastarjele srbske zločine!

Aleksandar Ranković masovno ubija Hrvate, stavlja na listu gonjenja 2,5 milijuna Hrvata i naseljava sa Srbima Hrvatsku Istru i hrvatske jadranske otoke, gdje nije nikada bilo Srba, a danas ih ima iznad prosjeka u RH i većina ih je nelojalna Republici Hrvatskoj.

Zašto Republika Hrvatska ne vrati u Srbiju sve Srbe, koje je Ranković naselio na hrvatske jadranske otoke i Istru, kao što je Jugoslavija protjerala u Italiju sve Talijane, koje je Mussolini naselio u Istru.

Zašto Hrvatska ne traži povratak Hrvatskih krajeva, koji su bili hrvatski do tzv. ujedinjenja 1918. godine?! Avnoj je bio najneprijateljskiji skup četniko-komunista protiv Hrvatske!

SANU-memorandumi o "ugroženosti" Srba kao povod za rat na Hrvatsku

Rankovića i Broza... slijedi SANU Memorandum I po kojemu su "ugroženi Srbi ratovali" (1991-1997) i nedavno objavljeni SANU-memorandum II, po kojemu će "još ugroženiji" Srbi opet ratovati, a Hrvatska se ponaša mirno kao janje pred klanje. Štoviše, naivna(?) ili pokvarena(?) Hrvatska je abolirala i amnestirala sve srbske zločince, da bi mogla svoje pravosudne snage koristiti za procesuiranje i kažnjavanje Hrvatskih branitelja, koji su

u čitavom srbskom genocidnom ratu protiv Hrvatske počinili 57 kolateralnih srbskih žrtava.

Radi usporedbe evo samo jedan od barem 50 sličnih srbskih zločinstava u Hrvatskoj, za koje nije zainteresirano Hrvatsko pravosuđe: Na prostoru Dekanata slunjskog uz bezbroj zločinstava svih oblika Pupovčevi petokolonaški Srbi su poubijali točno 297 Hrvatica i Hrvata, među njima i 6-mjesečnu dječicu i starice iznad 96 godina. NIJEDAN, ponavljam: nijedan, nijedan i nijedan srbski zločinac iz redova Pupovčevih Srba za svestrana zločinstva na tlu Slunjskog dekanata nije priveden pravdi i osuđen. Zar smo mi Hrvati zaista glupi ili...

Pisatelj ovih redaka osobno i ispred raznih udruga podnio je barem deset puta tužbe na sve Hrvatske pravosudne razine sa svima podatcima za hrvatske žrtve na tlu Dekanata slunjskog, među kojima su poimence i one Hrvatice i Hrvati (čak djeca i starci), koje su Pupovčevi Srbi bacali žive u vatru njihovih kuća, koje su najprije popljačkali, a onda zapalili. Užas!!!

Srbski zločini na Hrvatima u Hrvatskoj i u BiH su neizborojivi u ovakovim i srodnim raspravama. Ponavljam: Za dokumentarni popis i opis svih srbskih zločinstava počinjenih na Hrvaticama i Hrvatima u Hrvatskoj tijekom povijesti do sada treba Leksikon ili Enciklopedija. Tako pisano djelo poslužit će ne samo svijetu za upoznavanje Srba (Balkanskih Prusa, kako ih je nazvao Winston Churchill), nego i samim Srbima da se vide u svome zločinačkom ogledalu, da se ispričaju, ispovijede za sva svoja zločinstva počinjena Hrvatima (i drugim narodima!) i donesu čvrstu odluku, da će se popraviti i nikada više zločinački griješiti.

Redakcija za Leksikon ili Enciklopediju srbskih zločinstava i zločinaca

Pozivam Udruge Hrvatskih braniteljica i Hrvatskih branitelja kao i hrvatske povjesničare i sve srodne struke da organiziraju Redakciju za Leksikon ili Enciklopediju srbskih zločinstava u Hrvatskoj (i u BiH) i poimenični popis i opis srbskih zločinaca svih oblika.

Taj Leksikon ili Enciklopedija će najviše pomoći Srbima u Srbiji Pupovčevim petokolonašima u Hrvatskoj da se vide u vlastitom ogledalu i da se iz zločinaca preobraze u normalne ljude.

Dragan Hazler - hrvatski djelatnik

Basel, 15. rujna 2012.

==========

Prilažem članak o srbskim silovateljima u Hrvatskoj i u mučiteljskim srbskim logorima za kindapirane Hrvatice i Hrvate, koje je tzv. Hrvatsko pravosuđe pustilo da pobjegnu:

Objavljeno 07.09.2012. u 14:32 Slobodna Dalmacija

Otišao u Srbiju odmah po podizanju optužnice

Žene u Domovinskom ratu: Tužimo državu jer je pustila silovatelja da pobjegne

Udruga žene u Domovinskom ratu najavila je danas da će tužiti državu jer je, kako tvrde, dopustila da od hrvatskog pravosuđa pobjegne D.I. (51), nepravomoćno osuđen za silovanje u okupiranom Vukovaru 1991., dok je drugi nepravomoćno osuđđni silovatelj R.I. (59) pobjegao odmah po podizanju optužice.

Predsjednica udruge žene u Domovinskom ratu Marija Slišković je na konferenciji za novinare naglasila da se žrtva silovanja, kao i oni koji su pomagali žrtvi, osjećaju nesigurno i da se boje za svoj život zbog činjenice da su nepravomoćno osuđeni silovatelji na slobodi.

Podsjetila je da je suđenje dvojici nepravomoćno osuđenih silovatelja trajalo punih deset godina.

R.I., koji je u ponedjeljak na Županijskom sudu u Vukovaru nepravomoćno osuđen na osam godina zatvora, pobjegao je odmah po podizanju optužnice, vjerojatno u Srbiju, a D.I. je to učinio dan nakon izricanja presude na suđenju u kojemu je aktivno sudjelovao, kazala je Slišković.

"Strašno je to što je dan kasnije boravio u Vukovaru, gdje je mogao nauditi žrtvi, a i nama koji smo joj pomagali. Jučer je organizirana predstava za javnost sa specijalcima i obijanjem vrata, ali bilo je već prekasno", rekla je Slišković.

Ustvrdila je da je D.I. sud napustio u ponedjeljak, tijekom stanke prije izricanja presude, ali da je taj i cijeli sljedeći dan proveo u Vukovaru i nije joj jasno zašto ga policija tada nije uhitila, s obzirom da je osuđen na pet i pol godina zatvora.

"Ovih dana dogovorit ćemo se detaljno s odvjetnikom, ali u svakom slučaju, ići ćemo s tužbom prema Republici Hrvatskoj", najavila je Slišković, koja ističe da dugo suđenje u ovom slučaju, kao i činjenica da je optuženima za silovanje omogućeno da se brane sa slobode, a jednom od njih da nakon izricanja presude pobjegne iz države dokazuje da institucije ne rade svoj posao.

Podsjetila je da je D.I. policajac pod suspenzijom, da je cijelo vrijeme primao polovicu plaće te da mu je odvjetnika osigurao Sindikat policije, dok je žrtva bila prepuštena sama sebi i pomoći udruge.

Ukinuti Zakon o aboliciji i amnestiji srbskih zločinaca i infrastrukturnih pomagača 1. dio

Umjesto svakog uvoda potrebno je sljedeće pojašnjenje. Pripomena kao odgovor ili stav na 23 primljena maila s podržkom ili (i) razna pitanja za ukidanje Zakona o aboliciji i amnestiji srbskih ratnih zločinaca i njihovih pomagača, šaljem postupno nekoliko mojih članaka na taj predmet.

Ovdje ću samo dadati onu Isusovu: "Tko tebe kamenom, Ti njega kruhom!" Ako je kruh star, tvrd i suh i udarac njime boli. Međutim, hrvatski vlastodržci su abolirali i amnestirali srbske zločince svih zločinačkih stupnjeva i sadržaja, čak bez udarca kruhom. Taj "kruh" i sve drugo poklonili su hrvatski vlastodržci srbskim zločincima kao nagradu i zahvalnost, što su nas klali, ubijali, progonili, silovali, mučili, pljačkali i svestrano uništavali...

Ovo pravo hrvatskih vlastodržaca zasjenjuje blagodati Isusa Krista. Jednostavnom istinom izraženo: Ovo pravo hrvatskih vlastodržaca je zaista s onu stranu zdrave pameti i nijedan čovjek s koliko toliko pameti ne može ga baš nikako shvatiti, prihvatiti i razumjeti.

Za jednu ili za desetak kolateralnih žrtava na strani srbskog zločinačkog bloka kažnjavaju Hrvate svi sudovi: ICTY u Den Haagu, hrvatski sudovi, Sudovi u BiH i čak sudovi u zločinačkoj Srbiji, a srbski zločinci šeću slobodni i smiju se u brk naivnosti Hrvatskog pravosuđa, Hrvatskog sabora i Hrvatske vlade...

Zakon o aboliciji i amnestiji srbskih zločinaca i istovremeno kažnjavanje Hrvatskih branitelja za srbske kolateralne žrtve jest zaista s onu stranu pravosudne i političke pameti u Hrvatskoj. Taj nadglupi, nadpokvareni, nadnestručni i svestrano promašeni zakon o aboliciji i amnestiji srbskih ratnih zločinaca bi se moglo još nekako probaviti, da je obuhvatio obadvije zaraćene strane: srbsku zločinačku i hrvatsku obranbenu. ALI, srbske zločince abolirati i amnestirati, a Hrvatske branitelje izvrgavati sudskim mrcvarenjima i kažnjavanjima je zaista, zaista, zaista izvan svake pameti.

Basel, 20. listopada 2012.

Po zamolbi autora D.J. razašiljem priloge za ukidanje Zakona o aboliciji i amnestiji srbskih zločinaca i njihovih infrastrukturnih pomagačaĐ D.H.

==========

-------- Original-Nachricht --------

Datum: Sat, 20 Oct 2012 12:09:59 +0200

Von: Ana

An: Dragan Hazler

Betreff: Re: WG: ZAHTJEV O UKIDANJU ZAKONA O ABOLICIJI

Postovani g. Hazler

Rado bih potpisala zahtjev za ukidanje abolicije ali mi nije jasno kome ga treba poslati.

Ako se radi o online potpisivanju nema linka.

Ana Kovacevic Pilepic

==========

Draga i poštovana mlada gospođo Ana!

Što će Vam link, za iznošenje svoga stava o aboliciji i amnestiji srbskih zločinaca, kad imate podatke o pokretaču inicijative, a taj je gosp.: "Dubravko Jošić <dubravko.josic@pbz.hr>".

Niste Vi jedina, nego jedna ili jedan od 23 čovjeka, koji se se do sada obratili na mene s pitanjem ili s podržkom inicijativi. Dakako, ne mogu ovdje iznositi imena niti sadržaje primljenih mailova. Zato ću ostati kod samo svoga reflexa od 18. listopada i ovoga, što danas pišem Vama i šaljem ga još nekolicini najbližih suradnika.

Molim bez uvrjede! - meni izgleda da se Vi mladi slabo snalazite u Vašim ulogama. Ja starac sam napisao stotine puta više osuda srbskih zločinstava svih vrsta, više od vas mladih, a ima vas, baš kao Vi mlada gospođo Ana, kojoj su srbski žločinci poklali, doslovce poklali uz strašno

mučenje baku Anu Kovačević i djeda Milana Kovačević, a Vi pitate mene pred par tjedana, na koga se treba pritužiti. Nisam Vam odgovorio jer sam prezaposlen, ali ako Vas nema tko posavjetovati, pitajte gdju Višnju Starešinu. Evo Vam još jedan prijedlog: Pokrenite Vi osobno inicijativu za TUŽBU protiv nekažnjenih srbskih zločinaca u čitavoj Hrvatskoj i u BiH ili barem na prostoru Slunjskog kotara, u kojem su srbski zločinci poubijali najstrašnijim metodama točno 297 Hrvata svih dobi od 6 mjeseci do 97 godina. Tek ću spomenuti: Ubijali su ljude snajperima (na pr. Begović, Modrušan Štefanac...) bacanjem živih ljudi u oganj vatre vlastitih kuća, koje su srbski zlocinci upalili (obitelji Morosavljević) najbrutalnijim klanjem ljudi, koje su sprovodili srbski zločinci na Hrvatima (Ana Kovačević, Milan Kovačević i još desetak slunjskih Hrvatica i Hrvata) natjerali su ljude na minsko polje (poginulo 12 Hrvata) i sve druge su poubijali raznim zločinačim načinima i strijeljanjem. Objavio sam taj popis sa svima podatcima barem 10 puta i podnio tužbu kod nekoliko sudskih razina u Hrvatskoj, ali eho je izostao.

Poduzmite vi mladi najbolje i najuspješnije korake. Srbski zločinci su u Slunju ne samo poubijali 297 ljudi, nego su popljačkali svu imovinu, popalili i minirali sve kuće, uz inimku onih, koje su srbski zločinci koristili, popalili su i minirali sve katoličke crkve i kapele, silovali nekoliko djevojaka i žena (samo jedna je imala hrabrosti to priznati), čak su minirali nekoliko katoličkih grobalja i postavili mine u kapelici Sv. Magdalene na Slunjskom groblju.

Spalili su i minirali 22 mlinice u Rastokama i najvećim slap (Buk), minirali glavni prometni most na Korani i nekoliko mostova na drugim rijekama kao na primjker na Mrežnici.

Uništili su svu arhivsku i drugu dokumentacuju, u državnim institucijama, u Crkvi, u obiterljskim kućama i stanovima... Sve su uništavali da se izgubi svaki trag postojanja Hrvata na prostoru Slunjskog kraja - Dekanata Slunjskog.

Nijeda srbski zločinac nije kažnjen za zločinstva u Slunju - Slunjskom dekanatu.

Što čekate Vi mladi, kojima su srbski zločinci poubijali vaše najmilije i što čekaju drugi Slunjani, koji tamo živite.

Ja sam se bavio ispitivanjem takvih zločinstava u Slunju. Čak sam pribavio identitet od 52 zločinca, koji su ubijali ljude i i sprovodili feritizam (pradivljaštvo).

Mene su iz Slunja istjerali. Dok sam bio tamo poduzimao sam svega i svašta. Čak sam nogirao Milorada Pupovca u njegovom četnikovanju u Veljenu. Moje hrvatsko djelovanje nije odgovaralo Slunjanima pa me je gradonačelnik Ivan Bogović istjerao iz Slunja.

Toliko mlada gospođo Ana.

Srdačan Vam pozdrav i svako dobro!

==========

Obavijest za gdju Anu Kovačević Pilepić: OVO JE POČETAK!

Šalje: Dubravko Jošić

Datum: 18. listopada 2012. 14:51

Predmet: ZAHTJEV O UKIDANJU ZAKONA O ABOLICIJI

Hrvati i Hrvatice!

U pripremi je potpisivanje ZAHTJEVA O UKIDANJU ZAKONA O ABOLICIJI koji se

odnosi za državne službenike zakonodavnu, sudsku i izvršnu vlast te

službenike na radnim mjestima od osobite važnosti za RH .

Nema mjesta u tijelima državne uprave za one koji su s riječi i oružjem poticali agresiju na RH i koji su indirektno i direktno napadali jedinu nam Domovinu ....

Nadam se vašoj potpori!

==========

-------- Original-Nachricht --------

Datum: Thu, 18 Oct 2012 16:14:45 +0200

Von: "Ilija Sikic Concepcy"

An: "Dragan Hazler" "Emilija Herceg" , "Damir Petkov"

Betreff: WG: ZAHTJEV O UKIDANJU ZAKONA O ABOLICIJI

Podržke INICIJATIVI, vidi u nastupu gore predstavljenih autora. D.H.

==========

Datum: Thu, 18 Oct 2012 17:24:25 +0200

Von: "Dragan Hazler"

An: Dubravko Jošić

Betreff: Fwd: WG: ZAHTJEV O UKIDANJU ZAKONA O ABOLICIJI

Poštovani gosp. D. Jošić i drugi primatelji ovog sadržaja!

Podupirem inicijativu za ukidanje Zakona o aboliciji i amnestiji srbskih ratnih zločinaca. To pitanje je bilo vruće od početka obznane toga Zakona. Odmah sam tada prosvjedovao pa mi je odgovoreno da se slučaj srbskih ratnih zločinaca svih stupnjeva prepušta Međunarodnom sudu ICTY u Den Haagu. Praksa je pokazala sasvim suprotno. Najveći srbski ratni zločinci poput Vukovarske trojke su u Den Haagu tek simbolično kažnjeni, a jedan od njih (Radić) je oslobođen kazne, dok branitelji Hrvatske napadnute od zločinačkih Srba Ante Gotovina i Mladen Markač dobivaju prvostupanjsku presudu u dvocifrenim brojevima godina. Pravda i pravo su posve zakazali na prostoru Republike Hrvatske. Srbi ubojice Hrvata, pljačkaši, mučitelji Hrvata i silovatelji Hrvatica slobodno šeću hrvatskim gradovima bez kazne jer su abolirani i amnestirani. Zločinac iz Vukovara Stanimirović obnaša najviše dužnosti u vlastima Republike Hrvatske, a Milorad Pupovac, koji nije ničim ni pokušao spriječiti zločine njegovih petokolonaških Srba vodi velikosrbsku politiku u Hrvatskoj. Bori se za nadprava petokolonaških Srba u Hrvatskoj,

umjesto da je kažnjen radi zataje i radi nespriječavanje svih zločinstava, koja su sprovodili njegovi Sebi.

Zakon o amnestiji i aboliciji srbskih zločinaca treba ukinuti i sve srbske zloičince profiltrirati kroz Hrvatsko pravosuđe.

Basel, 18. listopada 2012.

Na obljetnički dan 1991. kad su Srbi - zločinci u okolici Vukovara atjerali Hrvate na minska polja i još i pritom obasuli oružanom vatrom.

Šaljem dalje na podpise:

Srdačan pozdrav,

Dubravko Jošić

Hrvatski sabor treba ukinuti Zakon o aboliciji i amnestiji i pravilno protumačiti Srbima iz Borova Erdutski sporazum

(Povod za ovu raspravu je prijetnja Srba u Borovu Tužbom protiv države Hrvatske)

Hrvatski sabor treba bez odlaganja izglasati Zakon prema kojemu obvezuje hrvatske Srbe na naknadu Hrvatima za počinjene zločine pljačkom i uništavanjem imovine Hrvata.

U Hrvatskoj žrtve obnavljaju kuće i crkve srpskim zločincima umjesto da to zločinci čine Hrvatima jer su oni bili rušitelji hrvatskoga i svoga.

Hrvatski su Srbi u svojoj brojčanoj većini služili agresivnoj i genocidnoj Srbiji u borbi protiv Hrvatske pa im Srbija treba plaćati sve obveze.

Sva svoja potraživanja iz radnih i ratnih prava hrvatskim Srbima treba nadoknaditi njihova majčica Srbija, kojoj su služili, a ne Hrvatska protiv koje su ratovali.

Svi zakoni i svi sporazumi su izmjenjivi, dopunjivi, poništivi ili potrebni za zadržati pa se Hrvatska tako treba prema njima odnositi.

Hrvatski sabor i Hrvatsko pravosuđe se mora pozabaviti revizijom ili dokinućem neispravnih i po Hrvatsku štetnih zakona, koji su inprovizirani diktatom ratnog i poratnog vremena.

O navedenim naslovima slijedi rasprava:

Darovana abolicija i amnestija je bila pogrješka zakonodavca

Autor Zakona o aboliciji i amnestiji zločinaca iz Srbske nacionalne manjine Dr. Franjo Tuđman je učinio kardinalnu pogreješku jer je darovao oprost univerzalnim srbskim zločincima, a nije abolicijom i amnestijom obuhvatio i Hrvate, koji su u obrani svojih života i života svojih najmilijih, svojih domova i ugrožene počinili pojedine kolateralne žrtve na srpskim civilima, pretežno onima iz teritorijalne obrane.

Zato imamo slučaj da 40 hrvatskih žrtava u Širokoj Kuli kraj Gospića, koje su počinili srbski zločinci ne istražuje nitko niti je bilo koji Srbin za njih kažnjen, a za devet kolateralnih žrtava iz srbske teritorijalne obrane prilikom oslobađannja Medka, kažnjen je ponajbolji mladi častnik HV Mirko Norac na dugogodišnju kaznu i time mu je upropašten čitav život.

To je dokaz da u Hrvatskoj nema pravde, nego pravosudno nasilje na Hrvatima.

Opće je poznato da je Hrvatski sabor u vrijeme srbske genocidne agresije na Hrvatsku objavljivao nezrele pa i štetne zakone za Hrvatsku samo da bi se dokrajčio srpski okupacijski i genocidni rat protiv Hrvatske i uspostavio mir.

EU i SAD su štićenice srbskog terora jer ga i one sprovode u Aziji

Iz istog razloga samo da se završi rat i uspostavi mir, Hrvatska je pristala na razne štetne zabrane, ustupke, ugovore i sporazume.

U takve spada primjerice američka zabrana oslobađanja Banja Luke i Bosanske posavine od srbsko-četničkih zločinaca, nametnuti Daytonski sporazum i pristanak na mirnu reintegraciju Vukovara, Baranje i Zapadnog Srijema - regulirano Erdutskim sporazumom. (vidi priloženi tekst!)

Posljedica iz tih pogrješaka, napose iz Zakona o aboliciji i amnestiji je uz ostalo, da srbski zločinci šeću po Hrvatskoj kao slobodni građani, a Hrvate se za poneku srpsku žrtvu iz osvete i za kolateralne srpske žrtve kažnjava na višegodišnje robije od domaćih sudova (Norac, Hrastov, Glavaš...) i čak od Međunarodnog suda za ratne zločine u Den Haagu.

Hrvatski generali u Den Haagu, najzaslužniji osloboditelji Hrvatske i najzaslužniji za spas Hrvatskog naroda od srbskofašističkog genocida su poraz Europskog i Hrvatskog pravosuđa.

"Ko u vladi tome u paradi"

Srbi su odkad postoje inicijatori i proizvođači ratova ne samo lokalnih, nego i svjetskih ratova. Padom Kosova 1389. Srbi su tek počeli ratovati oružjem za Tursku, a politikom i pravoslavljem za Veliku Srbiju.

Od Rastka - Save Nemanjića preko Dušana Silnoga, poturčenoga Srbina Mehmed paše Sokolovića i brata mu patrijarha Makarija...Gavrila Principa, Draže Mihailovića i Slobodana Miloševića Srbi ratuju, nabijaju ljude na kolce, siluju, pljačkaju...uništavaju i nikada krivci niti sukrivci za rat.

Udružuju se ne samo s Turcima, nego i s crnim vragom da bi pobijedili.

Nikada Srbi nisu bili krivci niti kažnjeni za rat. To je loše za ratne izazivače Srbe i za žrtve njihovih ratova.

Krivci za rat moraju biti kažnjeni, da bi oni (Srbi) iz toga rata naučili lekciju zauvijek i radi satisfakcije žrtvama, koje su Srbi počinili.

Najveća je pogrješka, koja se ponavlja kroz čitavu povijest. Srbi ratuju za sebe i za svakoga, koji ih u rat pozove "Ko u vladi tome u paradi!" Kad u ratu pobijede onda tlače i izrabljuju žrtve. Kad rat izgube onda kao "pravednici" uzvikuju "Ko nas bre zavadi?!"

I za zadnji, Miloševićev rat Srbi nisu kažnjeni nego nagrađeni

Najveći zločinac s hrvatske Peruče i bošnjačke Srebrenice Ratko Mladić jede janjeninu i prostači po Srbiji, a hrvatski generali, koji su se borili

protiv toga giga zločinca i njegovih zločinačkih Srba i za spas Hrvatske i Hrvata ispaštaju u Den Haagu.

Hrvatski generali u Den Haagu je najsramnija kapitulacija Hrvatskog i Europskog pravosuđa pred političkim sudom u Den Haagu.

Taj sud u Den Haagu (za zaštitu srbskih zločinaca!) nije poduzeo baš ništa da privede na obtuženičku klupu najvećeg ratnog zločinca Ratka Mladića, ali si je dao mnogo truda da uhiti najuzornijega hrvatskog generala - Antu Gotovinu, hrvatskog viteza s čašću oslobodiltelja i spasitelja Hrvatske.

Hrvatski sabor treba ukinuti Zakon o aboliciji i amnestiji

Hrvatski zakonodavac je oprostio zločine univerzalnim srbskim ubojicama, mučiteljima i progoniteljima Hrvata, silovateljima hrvatskih žena i djevojaka, pljačkašima i uništavateljima hrvatske gospodarske, kulturne i sakralne imovine, sijačima ubitačnih mina i raznih eksploziva na čitavom okupiranom teritoriju, kojeg su srbski zločinci nazvali SAO krajina.

Neoprostivo je Hrvatskom saboru za objelodanjenje Zakona, koji štiti srbske zločince.

Nema te države u svijetu, koja bi oprostila ovakovim zločincima. To je učinila samo Hrvatska kroz nemarne pospance i tajkune u Hrvatskome saboru, koje "vodi žedne preko vode" Savo Štrbac, Vesna Teršelič i Zoran Pusić...

Tko misli da je taj politički oprost urodio nečim pozitivnim ili poukom za ovako savršene srpske zločince u velikoj je zabludi i nema diplomu zrelog čovjeka.

Ovaj oprost Zakonom o aboliciji i amnestiji je nagrada srbskim zločincima da u zločinstvima prikriveno ustraju poput spora u mikrosvijetu, da zločinstva usavrše i prošire te se tako pripreme za nova i perfidnija zločinstva, za nove "Balvan revolucije", koje već petokolonaški Srbi u Borovu najavljuju.

U traženju nadprava Srbska nacionalna manjina iz Borova prijeti Tužbom protiv države Hrvatske i najavljuju "Balvan revoluciju".

Svaka pravna država u svijetu bi s ovakovima zločincima obračunala s najstrožim pravosudnim instrumentarijem, a država Hrvatska tajkunizira, drijemlje, rasprodaje imovinu, živi na dug hrvatskih unuka i stvara bratstvo i jedinsvo s velečetnikom Borisom Tadićem i maločetnikom Miloradom Pupovcem, iza kojih velikosrbi i petokolonaški Srbi planiraju novu "Balvan revoluciju"...

Nisu Srbi u Borovu radili 7 (sedam) godina za Hrvatsku, nego za Srbiju pa je red da im Srbija podmiri potraživanja, a ne Hrvatska. Ako je potrebna tužba, onda protiv Srbije, a ne protiv Hrvatske.

Glede Zakona abolicije i amnestije, pogrješka hrvatskog zakonodavca bila je utoliko veća, što srpski zločinci i njihovi infrastrukturni pomagači nisu zatražili oprost i pokajali se za počinjena zločinstva, nego im je abolicija i amnestija darovana, čak naturavana. Oni su nagrađeni za zločinstva.

Hrvatski zakonodavac je "jedino zakazao" u tome, što im nije još darovao zahvalnice i medalje za savršenstvo u ratnim zločinstvima, oblik i množinu zločinstava počinjenih Hrvatima i što im nije darovao veća prava, nego ga imaju ili bi trebali imati Hrvatski branitelji.

Hrvatski sabor mora ukinuti taj Zakon o aboliciji i amnestiji svekolikih srbskih zločinaca i infrastrukturnih teritorijalaca jer po svima međunarodnim normama nema oprosta niti zastare za ratne zločine.

Za dom i za voljenu domovinu Hrvatsku! - Uvijek spreman!

Povodom 10. obljetnice Sanaderovog rušenja spomenika Juri Francetiću

Pripomena: Sljedeće pismo premieru Ivi Sanaderu i Hrvatskom saboru je pisano 30. kolovoza 2004. i poslano na naslovljene, ali bez polučenog uspjeha. Pismo sam pisao par mjeseci nakon moždanog udara, u stanju rehabilitacije pa je to utjecalo na nesređen sadržaj pisma. Obzirom da u pismu ima aktualnosti i najavljena Božja kazna zločinitelju Ivi Sanaderu, rušitelju spomenobilježja †Juru Francetiću i †Mili Budaku, valjalo bi ovakovo, neizmijenjeno pismo objavljivati kao povijesni podsjetnik.

R E P U B L I K A H R V A T S K A – H R V A T S K I S A B O R

Predsjedniku Hrvatskog sabora, gosp.lic.iur. VLADIMIRU ŠEKS-u

N/p – predsjednicima parlamentarnih stranaka u Hrvatskom saboru

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE

Predsjedniku HV, gosp. Dr.sci. IVI SANADER-u

Trg Sv. Marka 3

HRVATSKA DEMOKRASKA ZAJEDNICA - SREDIŠNJICA

HR-10000 Z A G R E B

Faxom ili (i) poštom

VRATITI SPOMEN OBILJEŽJE HRVATSKOM VITEZU †JURI FRANCETIĆU U SLUNJ I HRVATSKOM KNJIŽEVNIKU †MILI BUDAKU U SVETI ROK!

Poštovani!

Dozvolite, da se predstavim i obratim na vas - naslovljene čelnike zakonodavne i izvršne vlasti Republike Hrvatske kao: Dragan Hazler - Hrvat, predsjednik, po CH-zakoniku legalne HAZU-D, kao predsjednik Urv. HRVATSKI DOMOBRAN – Ogranak Slunj, kao dopredsjednik EUROMIL-a (Savez europskih vojnih veterana, donedavno u Strassbourgu, sada u Parisu), kao član međunarodne humanitarne

udruge Farmaceuti bez granica i član udruge Liječnici bez granica - Medecins sans frontieres dobitnice Nobelove nagrade 1999. u kojoj simbolično participiram, kao odlikovani humanitarac Redom Danice hrvatske s likom Katarine Zrinske, od predsjednika RH Dr. Franje Tuđmana (26. svibnja 1988), kao akademik Znanstvene Akademije NOVARTISA, kao znanstvenik švicarskog i međunarodnog priznanja, kao pričuvni častnik HV, kao osnivač prvog vandomovinskog ogranka HDZ-a i kao stalni dužnostnik na razinama do Županije karlovačke i u dijaspori do razine cijele Švicarske, kao Hrvat – građanin RH s obrazovanjem od dva i pol fakulteta (Farmaceutski u Zagrebu, Biokemijski u Cincinnati-u – Ohio-US i Pedagoški fakultet – Kepner-Tregoe u Baselu), kao polivalentni stručnjak s pet postdiplomskih studija iz raznih područja farmacije, kemije i medicine (Zagreb, Ljubljana, Basel - GSIA i Zürich – ETH s naslovima - titulama, koje si inače ne pišem: Prof. Mr.pharm. sci. &. Ing. biochem. i da još dodam – znanstvenik s 5 osobnih i oko 300 timskih patenata i kao član desetak najviših švicarskih, njemačkih i europskih institucija, itd. usw. etc...

Iza ovog predstavljanja sa svrhom da vidite tko vam se obraća, pristupam na predmet kritičkog, prosvjednog i zahtjevnog pisma, kojim tražim da se vrate na svoja mjesta spomenobilježja †Juri Francetiću u Slunj i †Mili Budaku u Sveti Rok. Ako to ne učinite, predstavit ću vas kao nekrofilne vandale spomeničke kulture zaslužnim pokojnicima.

Vaš čin uklanjanja spomen obilježja – spomen ploča hrvatskom vitezu Juri Francetiću, umrlom u Slunju nakon mučenja od strane srbskočetničkih i srbskoboljševičkih partizana u Slunju i hrvatskom književniku, nasilno umorenom od velikosrbskih boljševika u Zaprešiću (spomen obilježje u zavičajnom Svetom Roku) je nedovoljno promišljen, barbarsko-vandalski izvedeni čin i predstavlja protu-europsko, protu-civilizacijsko i protu-kulturno djelo. Takvom barbarsko-vandalskom praksom se ne služi nijedan civilizirani narod u svijetu, a napose je s malo iznimaka stran u Europi, odkada ju povijest pozna.

Vi ste, gosp. Ivo Sanaderu, zajedno s protuhrvatskom soroševkom - Slovenkom Vesnom Teršelič uklonili ova spomenobilježja, da prikrijete

svoja komunistička zlodjela. S tom svrhom su vaši komunistički kolege iz KPJ=SDP pod vodstvom zločinca iz 1971. i neprijatelja Hrvatske iz 1991. Ivice Račana zabranili rad Saborske komisije za utvrđivanje žrtava Drugog svjetskog rata i poraća. Iz stručnih ispitivanja i utvrđivanja Saborske komisije vidjelo se je dokumentarno da su komunističko-partizanski "oslobodi telji" poubijali u Hrvatskoj deset puta više ljudi, nego sve vojske zajedno, koje su ratovale u Hrvatskoj.

Masovne grobnice Hrvata poubijanih od "oslobodi telja" ne smiju se niti spominjati i nipošto označavati, a velečetnik iz Sanaderove koalicije Milorad Pupovac izmišlja nove ustaške grobnice na Jadovnu i svakoj pripisuje barem 10.000 "poubijani Srba". Odkuda toliko poubijanih Srba u Hrvatskoj, kad službena statistika iz 1948. pokazuje da ih ima u Hrvatskoj više, nego ih je bilo 1931.

Ne želeći se udaljavati od središnje teme †Francetić i †Budak podsjetit ću vas na nekoliko primjera na odnos prema spomeničkoj kulturi u raznim europskim državama – povijesno i suvremeno:

U Italiji, u kolijevci Rimskog carstva i na čitavom prostoru, gdje se je prostiralo Rimsko carstvo postoje razni sačuvani spomenici od (tako da se izrazim!) dvije ili više međusobno suprotnih strana. To vrijedi za antičku Grčku, Egipat, Indiju, Kinu, Mezopotamiju, itd.

Čak Vandali (vjerojatno zajedničko ime za barbarske razarače), Germani, Huni, Avari, Skiti, Anti, Veneti, Langobardi, Slaveni i drugi narodi, koji su se međusobno suprostavljali ili, da ostanemo samo na Rimskom carstvu, usahlom 476. godine, poštedili su spomenike, makar su bili za njih protivnički i neprijateljski.

Da su barbarski Vandali porušili rimske spomenike, mi ne bismo danas uopće znali za rimsku kulturu, za rimsku povijest, za rimsku umjetnost pa čak niti za rimsko pravo, koje i danas rabi gotovo cijela Europa pa i širi svijet.

Tijekom srednjeg vijeka, odnos prema spomeničkoj kulturi se je mijenjao, ali većina naroda štedila je spomenike (osim zapadno-europskih Križarskih ratnika, koji su bili pljačkaši i razarači kulturnih i umjetničkih

dobara. Kod nas u Hrvatskoj su Križari razorili Zadar i sve ostavštine iz vremena hrvatskih kraljeva.

Turci su uglavnom poštivali vrijednije spomenike svojih protivnika. Primjerice, Aja Sofija u Constantinopolu (turs. Istanbulu), u Bosni i Hercegovini su sačuvani ne samo kristjanski stečci, nego i kostur posljednjeg bosanskog kralja Stjepana Tomaševića. Tvrđavu Cetin su Turci čak obnovili, a porušila ju je „kulturna" Austrija. To isto barbarstvo počinila je Austrija sa Slovin Gradom u Slunju i s ostalim tvrdim gradovima na prostoru Hrvatske vojne krajine.

U Tridesetgodišnjem ratu Nijemci i sve druge vojske, koje su sudjelovale u njemu, odlikovale su se barbarskim vandalizmom. To vrijedi i za Hrvate – sudionike u Tridesetgodišnjem ratu 1618-1648. U Breisachu stoji još i danas ploča s nadpisom (hrvatski prijevod s njemačkoga): „Sačuvaj nas Bože od svakog zla, od rata i od Hrvata!"

Naime, mi Hrvati volimo pojam „Vandali" pripisivati drugima, ali ima mnogo povijesnih dokaza, od najstarijih vremena do rušenja spomen obilježja †Juri Francetiću i †Mili Budaku, da smo upravo mi Vandali – povijesni i suvremeni. Kralj Vandala je Ivo Sanader, a kraljica je Vesna Teršelič. Govorkalo se je čak da su Ivo i Vesna u intimnim odnosima, ali to je mala vjerojatnost jer Ivo više voli muško društvo.

Takovo razaralaštvo, posmrtna spomenobilježja – barbarski vandalizan i pradivljački – feritistički kanibalizam (Croatokanibalismus) nije poznat kod nijednog europskog naroda, čak ne niti kod Srba.

Bacimo letimični pogled u povijest pa ćemo se sami uvjeriti u svoju lošu narav. Hrvati su zajedno s Avarima razorili Salonu. Hrvati su razorili sve rimske gradove na tlu sadašnje Hrvatske i sadašnje BiH. Na primjer. Hrvati su razorili ove rimske gradove (pišem ih u nominativu, dakako ne sve , nego samo primjerice): Sisscia, Mursa, Cibale, Certisa, Sirmium, Pola, Aemona, Parentium, Arba, Iadera, Burnum, Ludrum, Quadrata, Senia, Nona, Stridon, Delminium, Salona, Nerona, Deluntum, Eridaurus, Risnum, Servitium, Stanecli, Domavia, Martari, Sarsenterum, Diluntum, Lausinium, Salluntum, itd. usw.etc. Slično smo se odnosili i prema

drugom materijalnom i kulturnom nasljeđu iz Rimskog carstva na našem tlu. Na primjer s obala Hrvatskog Jadrana kretala je u europsko i europsko-transalpsko područje Hallstattska kultura. Od nje nema danas (ili jedva još ima) povijesnih tragova.

Bosnu (hrvatsku srednjovjekovnu Bosnu smo vandalizirali i genocidirali mi Hrvati. Naš sveti Nikola Tavelić je vodio Križarske vojne (bilo ih je devetnaest, koje su vodili i drugi „u ime Krista", a ne sam Tavelić) protiv Hrvata Kristjana (Bogumila) u Kraljevini Bosni. Ti „sveti" križari su „u ime Krista" uzimali majkama djecu iz naručja, kidali na komade i bacali svojim izgladnjelim psima. Nikakvo čudo da je ondašnja hrvatska Bosna „šaptom pala Turcima u ruke" i sve bosansko plemstvo postalo preko noći tursko plemstvo. I tu nam je zapaprila nacionalnu sudbinu Zapadna Europa, današnja masonska EU, u koju gosp. Dr. sc. Ivo Sanader bezglavo i političko-nacionalno neodgovorno gura jadnu hrvatsku čeljad pod masonski jaram.

Jadan je hrvatski narod sa svojim političarima od 1102 (Pacta conventa) do dana današnjega, uz malu iznimku Dr. Ante Pavelića i Dr. Franje Tuđmana, po kojima sami seremo, najogavnijim produktima pokvarenog hrvatskog umnog(?) metabolizma.

Srbi (na primjer) imaju 6 velikih spomenika (2 u Srbiji i 4 u diaspori) generalu Draži Mihailoviću, koji je bio zaista fašistički kvisling rimskog fašizma, ali Srbi imaju politička muda i ponašaju se u Srbiji i prema svijetu po svojim mjerilima, a hrvatski političari su nacionalni eunusi.

Srbi imaju spomenike analognim književnicima †Mili Budaku (na pr. Crnjanski), ali premier Dr. sc. Ivo Sanader, nema svoj nacionali JA pa ruši spomen ploči najvećem hrvatskom književniku svoga vremena †Mili Budaku i ponajboljem hrvatskom vojskovođi – †Juri Francetiću - bojovniku protiv fašizma (protiv fašističkih četnika i Talijana) i protiv komunizma (velikosrbskih boljševika pod vodstvom najvećem zločinca, koji se je ikada kretao po hrvatskom tlu – JB Tita).

Što možemo, premier HV, Dr.sc. Ivo Sanader ne radi za Hrvatsku niti za hrvatske interese, nego za svoj osobni prestiž i za guranje vlastite šije i šija

hrvatskog naroda pod jaram masonske Europske Unije, koja nas tlači, podcjenjuje i izrabljuje od 1991. do danas, a napose od ere crvenog Ivice Račana, pojačano u eri mozaički-prljavoga i sumnjivoga Ive Sanadera.

Gospodine Ivo Sanaderu, Vi vodite jadnu hrvatsku čeljad pod jaram masonske EU, a hrvatske branitelje, najčasnije hrvatske vojskovođe pred sud za ratne zločine u Den Haag. Gdje je Vama, gospodine Ivo Sanaderu ljudska i kršćanska čast, ako Vam je već zakazala dimenzija nacionalno-političke časti?! Vi ćete ući u hrvatsku povijest kao podrepaš masonskoj EU i kao kvisling u protuhrvatskoj službi na korist tuđinskoj – masonskoj Europskoj Uniji.

Moja šukundjedovina Švicarska ne će u EU, jer vidi da je to utopija masonske gospode, koja želi živjeti na račun drugih. Ja sam upravo, nakon 41 godinu podnio pred par dana molbu za švicarsko državljanstvo jer vidim da za Hrvatsku nema spasa. Hrvatska propada danomice (pod Račanom i pod Sanaderom!). Hrvatski vlastodržci plaše Hrvate sa sankcijama. Molim Vas, gospodine Sanaderu, mućnite malo glavom, da se razbesmate i to isto neka učini, moj donedavni prijatelj Vlado Šeks, pa si sam osobno postavite pitanje, da li EU može Hrvatskoj (ovako rasprodanoj, zaduženoj i zasužnjenoj od EU) nametnuti sankcije? Te sankcije bi bile protiv EU, a u korist Hrvatskoj jer bi onda sami radili, a ne bismo uvozili poljoprivredne proizvode iz EU. U Hrvatskoj je Europska Unija upropastila, poljodjelstvo, industriju, pravosuđe, kulturu i svjetonazor.

Mi Hrvati još samo vegetiramo, dok nam se i to dozvoli. Ako ste političar od formata i ako imate nacionalno-političke mudrosti, okanite se masonske Europske Unije. Odgodite ju jer će EU ionako propasti (progutat će ju Kina). Umjesto guranja hrvatskih šija pod masonski jaram EU, osnujte na primjer Gospodarski savez mediteranskih zemalja. Tito (kojeg ja osobno ne volim) je s Naserom i Nehruom osnovao TREĆI SVIJET.

Obnovite TREĆI SVIJET NESVRSTANIH i ne dajte se vući za nos od pokvarene gospodske masonerije u EU. Pogledajte u povijest pa ćete se uvjeriti da masoni nisu nikada ništa dobroga stvoril: T. More (Utopija),

Anglikanska crkva, da bi se engleski kraljevi mogli ženiti do mile volje i ubijati bivše žene (Katarina Stuart...), Liberale (za sebe), marksizam s eskalacijom u komunizam i superlativom boljševizam, Mussolinijev fašizam i Hitlerov nacionalsocijalizam su također kopilad masonerije.

Europska Unija je u prljavoj utrobi masonerije već blizu 50 godina i još se nije rodila u cjelosti. Kakova je to EU, koja se rađa „na kapaljku". Europska Unija od Sjevernog pola do Mediterana i od Urala do Atlantika se može stvoriti za jedan jedini dan. Pozovu se svi vladari i dogovore se o ulasku u EU. Oni, koji su "ZA" stupaju odmah u EU. Oni pak koji će razmišljati, mogu se priključiti svakog dana.

Zar vi gospodo Ivo Sanader i Vlado Šeks vidite pozitivnu perspektivu za Hrvatsku u Europskoj Uniji. Ako vidite, promijenite si naočale. Hrvatska je u EU samo gubitnik i to svestrani poniženi gubitnik.

Vi, gospodine Ivo Sanaderu nemate pravo činiti tako strašni i beskrajno rizični salto mortale za Hrvatski narod i za državu Hrvatsku, koja još nije u pravom smislu niti osjetila puni suverenitet poput na primjer Švicarske.

Neka Hrvatska ide svojim suvremeno-povijesnim korakom u budućnost kao svoj na svome, otvorena za suradnju sa svakim ali ne pod ničijim diktatom. Nama već sada diktira masonska EU svoje bolesno-ambiciozne propise. Da li Hrvatski narod ima zaista tako neodgovorne političare, koji ga guraju ili vode pod tuđinski jaram. Sprovedite referendum za ulazak u EU, ali bez lažne reklame, nego pred referendum iznesite jasno napismeno dobre i loše strane masonske Europske Unije pa ćete vidjeti, da će referendum ispasti još porazniji za EU, nego je ispao već dva puta u Švicarskoj.

Iza plašta masonske EU, židovskih antirimokatolika, velikosrbskog boljševizma, velikosrbskog fašističkog četništva ili najkraće rečeno pod utjecajem velikosrbske iredentističke, kroatofobne i kroatosotonizirajuće ideologije, Vi ste gospodo Sanader i Šeks srušili spomenploče dvojici najčestitijih Hrvata, dakako motreno kroz hrvatsku prizmu. Nažalost, Vi gospodo ne gledate ništa kroz hrvatsku prizmu. Vi ste sami sebi tuđi – tuđinci u fiziološki vlastitoj koži. Vi niste Hrvati ili Vam je kroz tuđinske

ideologije, napose kroz velikosrbsku (svih oblika, a napose srbsko pravoslavnu) poremećen mentalni sklop. Naime, hrvatski motreno, i najgori ustaša, odnosno zločinac među ustašama, kakovih je zacijelo bilo, je za Hrvate i za suverenitet države Hrvatske bolji, nego najbolji velikosrbski fašistički četnik ili velikosrbski boljševički komunist ili bradati prota, s geslom do zadnjeg srbskog groba je Srbija.

Ustaše su se borili za Hrvatsku i to za Nezavisnu Državu Hrvatsku u vrlo teškim uvjetima. Dr. Ante Pavelić nije dao Talijanima Dalmaciju, nego su je Talijani dobili Londonskim sporazumom još 1914. godine, a da ni ne spominjem, da Talijani svojataju Dalmaciju čak kroz njenu pripadnost davnome Rimskom carstvu i prodajom Dalmacije Veneciji, što je učinio „hrvatski" (UGARSKI) kralj Ladislav Napuljski 1420. za 100.000 dukata. Dalmacija je Talijanima ono što je Aljaska Amerikancima – kupljena zemlja, na koju Talijani stalno polažu svoje pravo.

Ustaše nisu sotonizirali njihovi zločini, kojih je bilo i ne treba tajiti, da se nikada više ne ponove, nego je ustaše sotonizirala i u beskraj oklevetala velikosrbska iredentistička i kroatofobna ideologija.

Ta velikosrbska ideologija od 1929. godine naovamo je shvatila da sa svima Hrvatima može kako tako na putu ostvarenja Velike Srbije na Hrvatskom prostoru, ali s ustašama ne može baš nikako jer su joj Ustaše prodrle u najskrivenije codove i istovremeno se osposobile za uspješno svladavanje svih zakulisnih i javnih metoda velikosrbskog zločina u djelovanju i na putu prema suludo postavljenom velikosrbskom cilju.

Inače nijedan ustaša nije nikada bio niti na izletu u Srbiji, a kamoli u borbi pa nema drugih razloga za izljev tolike mržnje na svu hrvatsku domovinsku vojsku, koju Srbi nazivaju ustašama jer su prave ustaše do u beskraj oklevetali i osudili na smrt bez suda, što znači da se svakom hrvatskom vojniku nazvanom ustaša sudi bez suda na smrt.

U to smo se uvjerili u Vukovaru i na svima hrvatskim bojišnicama, gdje je hrvatski vojnik u obrani od velikosrbske agresije potvaran ustašama, da bi ih se moglo na Ovčari i drugdje ubijati bez suda.

Ponosan sam na to da sam 27 dana kao 16-godišnji dječak s hrvatskom puškom na ramenu i s ustaškom kapom na glavi i s ustaškom hrabrošću u srcu mladog Hrvata branio jedinu mi i voljenu Domovinu Hrvatsku, koja je za vrijeme Drugog svjetskog rata nosila ime Nezavisna Država Hrvatska.

Vratite, gosp. Ivo Sanaderu u Slunj spomenobilježje hrvatskom vitezu †Juri Francetiću i u Sveti Rok, velikom hrvatskom književniku †Mili Budaku, kojeg su komunistički zločinci vješali i pred njegovim još živim očima mučili i silovali njegovu 16-godišnju kćer Grozdu.

Ne učinite li to, Ivo Sanaderu osvetit će Vam se hrvatski narod.

Mr.sci. Dragan Hazler, Hrvat iz Slunja, ispred HAZUD-a u Baselu i osobno

Srbija mora uvidjeti svoje grijehe i izvrsiti pokoru za njih!

Jesmo li mi Hrvati neznalice ili budale i sami svoji neprijatelji? Napisao sam i ponovio dosada mali milijun puta, da mi Hrvati osim samih sebi, nemamo u svijetu trajnog i univerzalnog neprijatelja, nego samo Srbe. Zaista ne znam, jesmo li mi toliko glupi, gluhi i slijepi da to ne vidimo ili smo mazohistički zaljubljeni u Srbe pa uživamo u svestranoj srpskoj perverziji na nama.

Ovo se mora reći (ALI KOMU???), kad vidimo ovu hrvatsku podilažljivu ljubav ŽRTVE prema mučitelju, silovatelju, pljačkašu i osvajaču svega hrvatskoga. Zar nismo vidjeli, 24. veljače o.g. jedan primjer, kako beogradski četnik Vučić, vraća hrvatskoj ministrici Vesni Pusić (Anđelinović) dio popljačkane hrvatske imovine (1990) i naziva taj povratak popljačkane hrvatske imovine: "Darom Hrvatskoj". Vukelić bi nad ovim "darom" zabugario: "Bože, ako jesi - gdje si?"

Srbi smatraju i Hrvatsku svojom zemljom, a to naivni Hrvati ne vide, a "hrvatski" političari se tome dive. To Srbi pjevaju u Hrvatskoj u svojoj himni, a Hrvati, nacionalni i politički praznoglavci u znak kulta stoje u stavu mirno:

Evo glavne strofe i ideje u srbskoj državnoj himni, koja se službeno izvodi u Hrvatskoj (i drudgje jer "*Ceo svet je Srbija*"):

"*Bože hrani, Bože spasi srpske zemlje srpski rod!*" Dakle, u srpskoj himni pjevaju Srbi i posrbljeni Vlasi u Hrvatskoj, da je to srpska zemlja srpskog roda. To je iz srpske himne jasno kao podnevni dan suncem obasjan, a hrvatske oči "hrvatskih" političara to ne vide i uši ne registriraju. Bože, smiluj se "hrvatskim" političarima i naivnom narodu, rasvijetli pamet!

Kad hrvatska politika dozvoli Srbima pjevati u Hrvatskoj ovu velikosrpsku himnu, iz izvora nametljive Srpske pravoslavne crkve sa "Srbijom do zadnjeg groba", sa srpskom osvajačkom himnom uključenom u zaglavlja SANU-memoranduma i sa srpskom himnom, kojom započinje genocidni Moljević-Mihailovićev plan za ubojstvo i progon svih Hrvata (uz milostivu poštedu 200,000, koje će se posrbiti) onda se i najnaivniji Hrvat treba zapitati:

Kako to da se u Hrvatskoj pjeva sa svečanim ushićenjem ova srpska ovajačka i nametnička himna i uz pjesmu stoje mirno "hrvatski" političari. Kako to razumjeti i shvatiti, kad ti isti "hrvatski" političari zabranjuju najljepši starodrevni hrvatski pozdrav: "Za dom spremni!", kojim se je upravo bodrio Hrvatski narod, kad je iznad njega vršen srpski četničkofašistički genocid Draže Mihailovića i komunističko-partizanski teror, zvani "oslobođenje" pod srpskom himnom osvajačkog sadržaja?!

Nisam mislio pisati o pozdravu "Za dom spremni!" jer je to već i za vrapce završena priča, ali nije za vlast "kukurikavaca" u Hrvatskoj, sastavljenoj od hrvatskih komunjara i srpskih četnika niti je jasan i završen za takozvanu FIFA-u, koja vjerojatno po ponašanju potječe od šatre FIF-ica pa čak kažnjava hrvatskog nogometaša jer je ovaj "Za dom spreman!"

Ljudi, ovo prelazi sve granice normalnog razuma u ponašanju i dozvoljene ljubavi i odanosti svome domu. Ovo je opasna politička šatra u "hrvatskim" vlastima crvenih "kukurikavaca".

S jedne strane zabranjuje se Hrvatima biti "*Za dom spreman!*", a s druge strane ti isti "hrvatski" političari stoje u stavu mirno pri srpskoj himni, koja izražava vlast genocidnih i okupacijskih Srba u "srpskoj" zemlji Hrvatskoj!

Varamo se mi ako je samo pozdrav "*Za dom spremni*" postao predmetom zabrane. Hrvatskoj "generaciji mobitela i SMS-ovaca" komunisti, četnici i agnostici isprali su mozak i savjest pa su zamijenili hrvatski pozdrav: *Bog!* s Bok = pola guzice i to nikoga ne smeta.

U doba moga djetinjstva i mladosti u hrvatskome Slunju, svi smo pozdravljali: Za dom spremni! , Hvaljen Isus i Marija! , Bog! , Bog i Hrvati! i Bog ti pomogao!

Danas, mi još preostali Hrvati u Hrvatskoj doživljavamo užas, nacionalnu sramotu i javnu sprdnju s Bogom jer mladi i srednjaci iz komunističkih škola u Hrvatskoj pozdravljaju Bok = poluguzica i Bok i Hrvatska! = Poluguzica i Hrvatska! i Bok ti pomogao = Poluguzica ti pomogao! Ljudi Božju, kuda to vodi???!!! Jesmo li mi zaista kroatokanibali i mazohisti?!

Nitko, među nadležnima iz politike i iz crkvenih vlasti ne zabranjuje ove pozdrave, kojima se izvrgava ruglu Bog i uz njega i Hrvatska.

Kakav smo to mi narod Hrvati!? Dozvoljavamo se mazohistički gnjaviti od Srba, ljubimo ih, pišemo im ćirilicom ploče u Hrvatskoj, gradimo im srbske gimnazije, obnavljamo im crkve, dajemo im mirovine i socijalu, dajemo im EU-prijevode vrijedne 8 (osam) milijuna Eura (ne nazivamo to dar kao Vučić povratak pljačkovine!) i čvrsto im obećavamo da ih ne ćemo kočiti u ulasku u EU, kao što su nas kočili Slovenci.

Pritome podilaženju ne postavljamo Srbima nijednu obvezu, koju bi oni trebali učiniti Hrvatima. O tome iza osvrta na pozdrave i pitanja kakav smo to narod mi Hrvati?

Mi Hrvati prihvaćamo zabranu i sprdnju s najljepšim hrvatskim pozdravima! Nerijetko dobivam osobno iz Hrvatske mailove s pozdravom "Bok" = jednako je poluguzica. Uvijek reagiram poučno, ali od desetak supisatelja, koji me pozdravljaju s "poluguzicom" moju savjetodavnu i poučnu kritiku prihvati jedva polovica od "poluguzičara". Dosta o pozdravima i prelazim najkraćim osvrtom na odnos Srba prema Hrvatskoj.

Odnos Srba prema Hrvatskoj je bezobrazan, nametnički i zloban!

Ovo pisanje će biti tek natuknički podsjetnik jer za sve srbske zločine, nametanja, pljačke i laži treba podeblji leksikon. Podsjetnik može poslužiti samo onim Hrvatima, koji pravilno poznaju i procijenjuju povijest. Tko u Hrvatskoj znade da je srbska pljačka (misli se ovdje samo na noviju srpsku pljačku Hrvatske započela sa Strossmayerom, Daničićem i Khuenom.

Primjera za ovo ima na stotine, a ovdje će to biti samo primjerice: Strossmayer je sjekao slavonske hrastove, da bi mogao stipendirati srpske studente, graditi u Hrvatskoj srpske domove (Daničićev dom u Karlovcu...), "piti kafu s lepim srpkinjama" i plaćati srpskog jezikoslovca Đuru Daničića (Popovića) da u Jugoslavenskoj akademiji znanosti i umjetnosti uvodi srpski jezik i Vukov pravopis u zajednički Srpskohrvatski akademijin rječnik.

U mojem Slunju je 1897. započeta gradnja i obnova Franjevačke crkve prema staroj Franjevačkoj tradiciji u hrvatskome katoličkom Slunju. Najedanput, na zaprepaštenje svih Slunjana Franjevačka crkva je pomoću Khuena Hedervarya pretvorena u Srpsku pravoslavnu crkvu, iako su tada u Slunju živjele samo 3 (tri) srpske i jedna vlaška pravoslavna obitelj.

Najtragičnije je to, što Hrvati prihvaćaju srpska nametanje, žmire kraj otvorenih očiju na srbsku pljačku Hrvatske i opraštaju, čak prihvaćaju srbske bezobrazluke i klevete o nama Hrvatima i mi ih uzimamo kao "novo za gotovo" i kao takove ulaze u dokumentarnu povijest.

Uzmimo slučaj hrvatskih ustaša. Odkad postoje Hrvati mi nismo imali bolju, hrabriju i domoljubniju vojsku kao što su bile ustaše. Bio je rat, kojeg su nametnuli Hrvatima srbski fašistički četnici u savezu s fašističkim Talijanima i komunistički partizani.

Ustaše su oružjem, tijelom i svojim srcem branili svoje domove, svoje obitelji svoju Hrvatsku. Bilo je među ustašama i zločinaca kao što ih ima u svakoj vojski u ratu, ali višestruko manje zločinaca je bilo u ustašama, nego među fasističkim srbskim četnicima i među komunističkim partizanima. Ali, Srbi su proširili klevetu, sotonizaciju, demonizaciju ustaša i te etikete su na njima ostale i nažalost Hrvati su ih prihvatili. Današnji, nazovi hrvatski političari i podkupljivi povjesničari (Jakovina...) pomažu Srbima klevetati, sotonizirati, demonizirati i osuđivati ustaše, umjesto da ih očistimo od nekolicine zločinaca ... i obnovimo svoj ponos na ustaše, na pravom mjestu u hrvatskoj povijesti.

Što se čudimo na negativni stav "hrvatskih" političara prema ustašama, kad vidimo da živi "hrvatski" političari stavljaju u isti kriterij hrvatske branitelje, a njeguju kult prema srbskim zločincima. Srbski zločinci, poput nedavnog vukovarskog Stanimirovića sjede u Hrvatskoj vladi, a Hrvatski branitelj Veljko Marić sjedi 12 godina u srbskom mučilištu.

Hrvatsko pravosuđe se bavi nekakvim 90-godišnjim njemačkim nacistom, a srbske ubojice Hrvata i silovatelji Hrvatica (od 1991-1997), šeću hrvatskim gradovima i dobivaju hrvatsku mirovinu i socijalu...

Srpsko nametanje Hrvatskoj počinje u 14. stoljeću, traje do sada i ad infinitum

Srbsko nametanje Hrvatskoj počelo je s osvajačkim ratovima samozvanog cara Dušana silnoga u 14. stoljeću. Bilo je toga i ranije, ali glavnina počinje s Dušanom, koji je osvajačkim mačem zagospodario čak i otokom Korčulom. Junački i pobjedonosno odupro se je Dušanu "srpski Dubrovnik". Dušanovu osvajačku politiku Hrvatske naslijedjuje i sprovodi patrijarh SPC Makarije (brat poturice Mehmeda paše Sokolovića), koji vidi Srbiju do Trsta pa međom na Budim i Temišvar spustajući se preko Vidina na Solun sa srpski pravom na Carigrad.

Svi srpski političari, srpski patrijarsi, srpski poturice, srpski janjičari, srpski "Vuci", preko (tek primjerice) Arsenija Čarnojevića, Vuka Stefanovića Karadžića, Ilije Garašanina, raznih Karađorđevića, četnika Draže Mihailovića, komunjare Ace Rankovića do crveno-crnog Slobodana Miloševića i njegovih sljedbenika Šešelja, Mladića i četnika Tomislava Nikolića, Milorada Pupovca i zagrebačkog patrijarha Jovana (i drugih!) su dušom, tijelom, lažnom promičbom i oružjem za osvajanje Hrvatske pod opanak Srbije.

Donedavno je Srbija sprovodila svoju politiku nad Hrvatskom kroz Jugoslaviju i kroz Srpsku pravoslavnu crkvu, a sada nastavlja kroz "Region", u kojem se Beograd već uvježbava u vladanju nad Hrvatskom. Četnik Vučić dolazi bez poziva i najave u Zagreb "krstiti" Hrvate.

Ponavljam jer je jako karakteristično: Javno se pjeva u Hrvatskoj srpska himna, koja hrvatsku smatra srpskom zemljom.

Srpska pravoslavna crkve širi svoj imperijalizam na podijeljenu Hrvatsku na "srpske krajine", na srpsko vladanje Slovenijom i vascelom Italijom. Taj srpsko-pravoslavni imperijalizam sa sjedištem u Hrvatskoj podpomaže tzv. hrvatska politika.

U Hrvatskoj vlada oberčetnik Milorad Pupovac, samozvani reinkarnirani velikosrbin Svetozar Pribićević. To je onaj Svetozar Pribićević što je "hrvatske guskane" (nije bilo gusaka jer su ondašnje Hrvatice bile čestite i prave majke, supruge i djevojke hrvatske!) odveo u Beograd na poklon balkanskom opančaru Aleksandru Karađorđeviću. Velečetnik Pupovac ide dalje od svoga uzornika Svetozara: Na poziv velečetnika Milorada

Pupovca u znak obrane srpske ćirilice ustaju kao jedan "sluge smo pokorne" svi zastupnici Hrvatskog sabora. Sramota!!!

Parafrazirat ću ovdje na Hrvatima Slovenca Ivana Cankara, kad mu je Isus hodeći po Sloveniji ponudio pomoć, a on je odgovorio suznih očiju: "Mi smo Slovenci, nama ne može ni Bog pomoći!" Ovaj Cankarev odgovor izražen ovdje u množini vrijedi za današnji bezidejni Hrvtski narod, koji dozvoli, da ga "hrvatski poltičari" povijesno vrijedjaju i suvremeno guraju na prosjački štap i pod vlast Srba kroz EU Region, kojim će se vladati iz Beograda.

Hrvatska i Srbija su se međusobno tužile pred međunarodnim sudom. Tko vjeruje, da će Hrvatska (iako pravednija!) dobiti sud neka se unaprijed proglasi naivčinom. Srbija je sa svojim Sarajevskim atentatom zapalila iskru Prvog svjetskog rata, iz njega Listopadsku revoluciju i Drugi svjetski rat pa i ovaj rat, kojeg mi pogrešno nazivamo Domovinski rat umjesto Srbski genocidni i okupacijski rat na Hrvatsku... Srbija kao glavni krivac za sve ratne i mirnodobske tragedije ljudskog roda u 20. stoljeću nije kažnjena, nego nagrađivana. Uostalom, Srbija nije kažnjena za genocid u BiH, gdje je u vršila nepojmljivo strašne genocide po čitavoj BiH, sa završnim dvodnevnim klanjem i strijeljanjem 8-9 tisuća Bošnjaka u Srebrenici. Kako će biti Srbija kažnjena za genocid u Hrvatskoj, kad se znade da je Srbija poubijala od 1991-1997. manje od 100.000 Hrvata i prognala iz BiH i RH jedva pola milijuna Hrvata. To je premalo za pravosudne suze "pravednog" Zapada.

Hrvatskoj bi bilo bolje predložiti Srbiji povlačenje Hrvatske tužbe uz uvjet Srbiji za sprovedbu povratka sve popljačkane hrvatske imovine od 1918. do 1997. godine, plaćanje svih ratnih šteta Hrvatskoj i službeno odricanje svih velikosrpskih i srpskopravoslavnih ideologija s prisvajanjem Hrvatske. Uz izvršenje tih uvjeta Hrvatska može povući tužbu za srpski genocid u Hrvatskoj.

Ovdje se postavlja pitanje, znade li Hrvatska, što je sve popljačkala Srbija u Hrvatskoj od 1918. do 1997. Za ovo je zaista potreban Leksikon srbskih otimačina, prisvajanja svevrstne hrvatske imovine i pljačke svih oblika. Na primjer, većina poštanskih zgrada po hrvatskim gradovima,

uključujući i Zagreb postale su vlasništvo SPC ili drugih srpskih organizacija u Hrvatskoj.

Podsjetit ću samo s primjerima srbske otimačine i pljačke od 1918. naovamo u mojem zavičajnom Slunju:

Svu imovinu iz vremena Hrvatske vojne krajine u Slunju proglasila je srbska kraljevina SHS austrijskom imovinom i kao takova prešla je konfiskacijom "poražene Austrougarske kraljevine" u srpsko vlasništvo kroz državu SHS. Vojne zgrade svih namjena iz Hrvatske vojne krajine preuzeli su Srbi: za žandarmeriju, za srbske finance, za srbskog sokola, za Srpsku pravoslavnu crkvu, za stanarsko ili kućno vlasništvo doseljenim srpskim solunašima i drugim privilegiranim srpskim doseljenicima u Slunj.

Pošta i sve državne zgrade (kotar, općina, sud, čardaci, Kvaternikova poštanska konjušnica (Viličićeva sala)...sve je to postalo vlasništvo države SHS i kroz tu državu uglavnom vlasništvo Srba. I danas je stanbena zgrada, častnika Hrvatske vojne krajine, Četvrte slunjske pukovnije u vlasništvu Srpske pravoslavne crkve. Takozvano zemljište "Gmajne" su od 1918. naovamo dodijeljivane nekolicini "domaćih" Srba i Vlaha i još više doseljenicima iz Srbije. Na primjer, vlaško-srpska obitelj Šaša postala je vlasnik većeg prostora "austrougarskih" Gmajna na prostoru Slunja, nego svi slunjski Hrvati zajedno.

Ovakovo srpsko prisvajanje hrvatske imovine nije se događalo i sprovodilo samo u Slunju nego posvuda u Hrvatskoj. Zato službena Srbija govori i piše o golemoj srpskoj imovini u Hrvatskoj, a nitko od vlasti u Hrvatskoj ne odgovara Srbiji, da je to popljačkana hrvatska imovina. Država Srbija neme NIKAKVE imovine u Hrvatskoj, ali ima obratno naše u Srbiji.

Jadan smo mi narod s "hrvatskim" političarima, koji poput ministra Vicka Krstulovića nisu dozvolili niti grobove Hrvatima u Hrvatskoj, a njegov orjunaški nasljednik Ivo Sanader srušio je čak grobno spomenobilježje u Slunju †Juri Francetiću, najvećem hrvatskom branitelju protiv srbskih

fašističkih četnika i Talijana, ali i protiv komunističkih partizanskih zločinaca.

Tko može razumjeti ponašanje "hrvatskih" političara (dobrim dijelom i drugih hrvatskih dužnostnika - povjesničara, jezikoslovaca i napose gospodarstvenika), kad oni djeluju protiv svega hrvatskoga s velikom podilažljivošću svima hrvatskim neprijateljima, napose prema Srbima. Napisah i ostah živ!

Dragan Hazler - hrvatski djelatnik - prognanik iz Slunja, ljeta Gospodnjeg 2004.

Basel, 25. veljače 2014. u Desetoj obljetnici progona iz Slunja i preživjela dva atentata...

Pitanje svih pitanja iz srpskog portala SNS:

"Zašto nas svi u regionu ne vole ili ne žele sa nama. Kad se nadje tu odgovor i jasno kaže onda će se nešto promeniti nabolje za srbe svuda u regionu, naravno ne odgovorom da smo najbolji pa nas zato mrze, jer najbolji nismo". Zabrinuti Srbin

Ubijanje ustaša je komunistički i srbski genocid na Hrvatima

Idejni tvorac komunizma Židov Karl Marx je projektirao genocid na Hrvatima. Ova istina o masovnom genocidu na Hrvatima nalazi se u izvornim djelima Židova Karla Marxa i u svima prijevodima pa je dostupna svakome čovjeku i ovdje je nepotrebno trošiti slova na nju. Svaka Hrvatica i Hrvat neka si pročitaju taj dio negativnog judaizma ili marxizma o planu i potrebi uništenja Hrvata jer je to najuvjerljivije čitati iz izvornika.

Ovdje valja istaknuti ono najvažnije iz judaizma ili komunizma Karla Marxa, da su komunisti pod vodstvom marxista Josipa Broza Tita, kojemu pripisuju hrvatsku nacionalnost, masovno ubijali Hrvate jer su ovi, makar i u teškim ratnim uvjetima pokušali stvoriti svoju državu.

Da nije bilo ustaša, marksisti i srpski četnički fašisti bi izmislili neki pojam, pod kojim bi sprovodili genocid na Hrvatima.

Ovdje treba dodati iskreno hvala ustašama jer su oni svojim životima, svojom žrtvom poput Isusa Krista spasili Hrvatski narod od genocida komunista i fašista. Da nije bilo ustaša i uz njih domobrana, danas ne bi bilo Hrvata jer bi nas sve poubijao srbski četnički fašizam pomagan od talijanskog fašizma i Titov genocidni marxizam. Hrvatski narod su spasili od marxističkog i fašističkog genocida ustaše i domobrani.

Država je temeljnica obstanka i razvoja naroda

Znade se bez ulaženja u teorije i duge opise da je samostalna država temelj obstanka i razvoja svakog naroda pa tako i Hrvata, a to se je protivilo genocidnom planu za Hrvate od Židova Karla Marxa preko Tita i od genocida srbskih fašista - četnika Draže Mihailovića...

Da bi se ta ideja i sprovedba ostvarenja države Hrvatske, nazivane tada Nezavisna Država Hrvatska spriječila trebalo je masovno i bez suda ubijati mlade hrvatske vojnike ustaše, koji su se najistaknutije, najhrabrije i najodlučnije borile za ostvarenje, obstanak i razvoj države Hrvatske.

Marxizam pod vodstvom i sprovedbom Josipa Broza Tita bio je genocidno usmjeren na sve Hrvate, ali je najradikalnije nastupao prema

mladim Hrvatima - ustašama. Marxizam kroz Titove partizane poubijao je hrvatsku mladost - mlade ljude pa se nakon toga marxističkog genocida Hrvatski narod nije ni do danas demografski obnovio i ojačao. Slijedi jedan umetak:

Kratki odgovor prijatelju, koji mi je poslao strašne slike marxističkog ubijanja Hrvata

Ovo, što mi šaljete, upravo do pišem ovaj uradak znadem je dobro. Ove strašne i još strašnije slike u svima oblicima komunističko-partizanskog mučenja: Strijeljanje i vješanje Hrvata od titovaca nakon mučenja je bila "milost". Vidio sam ja toga obilno u Slunju od "oslobođenja" 14.11.1942. nadalje. Mi smo morali pojedine scene mučenja i ubijanja ljudi obvezno gledati...

Čak bacanje živih ljudi u vatru je bila "milost". Najgora je bila prisila ljudi (Hrvata) na skok u neku provaliju i tu se je žrtva mučila do izdaha. Zatim vezanje kamana oko tijela žrtve i bacanja u duboku vodu... Najstrašnije je bilo bacanje živih ljudi u bezdane. Još strašnije je bilo zazidavanje ranjenika u prostoriju bez svijetla i zraka, dok ne izdahnu. Osobno sam vidio 22 mlada ranjenika nakom mjesec dana, kad su ih mrtve ukočene izvadili iz zazidane prostorije u dvorištnoj zgradi Nikole Neralića i prisiljavali Slunjane da ih vide.

Ja sam vidio sve vojske u ratnom ponašanju, koje su se zatekle u Slunju.

Sve su vojske pravile zločine u ratu (najmanje domobrani i ustaše!!!, ali ni oni nisu bili anđeli!!!). Nijedna vojska nije toliko strašno mučila nedužne i "po potrebi" obtužene žrtve prije smaknuća, kao što su to činili Titovi marxisti. Oni su bili specijalisti za mučenja ljudi prije ubijanja, ako žrtva nije izdahnula već u mučenju.

Svaki Hrvat bi trebao znati da je prvi genocid na Hrvatima planirao Židov Karl Marx, a marxisti - titovci su sprovodili marxizam na Hrvatima i to na najstrašnije načine. Marxizam = genocid!!! Židov Marx je rodio Lenjina i Staljina, Tita i Beriju, Mao tse Tunga i Pol Pota i sve druge marxiste i marxistiće. Na mustru ovih okotili su se i njihovi - marxistički takmaci:

Franko, Mussolini, Hitler i svi Hitlerići. Počelo počela marxizma = genocida, u 20. stoljeću jest autor - Židov Karl Marx. D.H.

Ja se pitam, zašto vi mladi birate u vlast marxiste i potomke marxista, udbaša, mučitelja i ubojica Hrvata?! Takvi mučitelji bili su marxisti čak u mirno doba na Golome otoku, Glavnjači, Foči, Mitrovici, Zenici, Rijeci "Via Roma nikad doma!"... Eichmann Golog otoka je bio otac Ive Josipovića, a vi mladi u Hrvatskoj (Stid vas budi!) dajete Ivi Josipoviću - agnostičkom marxistu najveći broj pozitivnih bodova. "Iver ne pada daleko od panja!" - stara je hrvatska pouka, koje se vi mladi ne držite. Umjesto pozdrava, trebalo bi vam govoriti barem: Stid vas budi! (Svaka čast iznimkama, na koje se ovo "Stid vbas budi" ne odnosi).

Za dom i domovinu Hrvatsku, za pošteni i domoljubni Hrvatski narod - uvijek spreman! Dragan Hazler - hrvatski djelatnik (Završetak umetka i slijedi nastavak prema naslovu D.H.)

Ispustimo u daljnjem pojam judaizam - židovstvo Marxovog tipa jer se je isti usmjerio u drugo djelovanje za državu Izrael, a zadržao je samo mržnju na Hrvate. Zar trebamo tražiti bolji primjer judaističke mržnje na Hrvate, nego židovsku mržnju na zagrebačkog nadbiskupa Dr. Alojzija Stepinca, koji je masovno spašavao Židove, ali je bio pobornik države Hrvatske i marxisti - Židovi ga mrze. Dodajmo još samo hrvatomrzitelje Goldsteine. Jedan od njih piše povijest pod naslovom "Zagreb Holokaust", a poznato je učinkovitije spašavanje Židova u Zagrebu, nego u bilo kojem velikom gradu u državama "Osovine Berlin - Rim". Nota bene!

Uz marxizam genocid na Hrvatima planirali su srpski i talijanski fašisti

Srbi i Talijani su vjekovni pohlepnici na hrvatsko kopno i more, a da bi to ostvarili progonili su i ubijali Hrvate. Neke su iz "milosti" denacionalizirali, na primjer u Istri, Rijeci, Zadru i otocima...

Posvetimo se najprije Srbima jer su oni stariji i bolji specijalisti za genocid na Hrvatima, nego njihovi učitelji Talijani.

Umjesto dugog popisa i opisa evo povijesnih naslova i podnaslova iz knjige Zvonimira Despota i Danijela Tatića: Ideja Velike Srbije od Ilije

Grašanina do Tomislava Nikolića - Izvori velikosrpske ideologije, politike i agresije:

- "*Načertanije*" Ilije Garašanina - prvi politički program Velike Srbije. Dodajem u novije doba!

- "*Srbi svi i svuda*" Vuka Stefanovića Karadžića.

- "*Do istrage naše ili vaše*" Nikole Stojadinovića proglašene u Zagrebu 1904/5.

- "*Crna Ruka*" - "*Ujedinjenje ili smrt*" Dragutin Dimitrijević Apis, 1903. (Sarajevski atentat).

- "*Antropogeografija"* Jovana Cvijića - Srbi najznačajniji narod na Balkanu s pravom na Jadran.

- "*Iseljavanje Arnauta*" Vase Čubrilovića - radikalnim mjerama etničkog čišćenja.

"*Homogena Srbija*" Stevana Moljevića - poubijati sve Hrvate, a 200.000 denacionalizirati.

- *Memorandum* Srpske akademije nauka i umetnosti 1986.

Srbsko osvajanje Hrvatske ima dugu povijest i nastavlja u budućnost, napose kroz SPC

Treba ovdje dodati da je srbsko osvajanje Hrvatske i ugrožavanje Hrvata započelo s ratovima cara Dušana samozvanog "silni" u 14. stoljeću.

Najuspješnije ugrožavanje Hrvata vršila je državna ili nacistička Srpska pravoslavna crkva kroz čitavu povijest, uključujući i danas. Iz Zagreba vlada Hrvatskom, Slovenijom i vascelom Italijom. Ovakovoj okupaciji nema ravne u svijetu. Podsjetimo se samo na najistaknutije patrijarhe, koji su od Hrvatske stvarali Srbiju: Pećki Makarije i Arsenije Čarnojević: "*Seoba Srbalja*". Po Arseniju, brojni sabornici RH i Vladini dužnostnici nose ime Arsen. Neka se imenom znade "*Tko smo i za koga radimo!*"

Nacističko-državna SPC je prisilno prevodila katoličke Hrvate u Bosni kroz pravoslavlje u Srbe. O tome postoje dokumenti u povijesnim djelima Dr. Dominika Mandića. To isto je učinila SPC u Hrvatskoj

denacionalizacijom svih pravoslavnih Vlaha i pravoslavnih Hrvata u Srbe. Čak ženidbom katolika Hrvata s pravoslavnom osobom obvezno se postaje Srbin.

Iz poraza od Hrvata, Srbi nisu ništa naučili

I nakon *Memoranduma* SANU 1986. godine Srbi pod Miloševićem, Šešeljem, Mladićem i raznim Srbima petokolonašima u Hrvatskoj - Raškovićima, Babićima, Martićima, Stanimirovićima, Miklenićima, Vasiljkovićima (kapetan Dragan)... vršili su najstrašniji genocid na Hrvatima: progonom, mučenjem, silovanjem, ubijanjem i čak spaljivanjem živih ljudi... Uz to Srbi su popljačkali trećinu Hrvatske i posijali po Hrvatskoj ubitačne mine, što je trajni genocid.

Iako su izgubili svoj okupacijski i genocidni rat na Hrvatsku, oni i dalje kroz *Memorandum II* i kroz četničkofašističko srbovanje Tomislava Nikolića, onog što se tropoljubcima ljudi s Ivom Josipovićem i Vesnom Pusić sanjaju o vladavini nad Hrvatskom.

Talijanske fašiste i okupatore Istre, Rijeke... Hrvati su zaboravili

Uz spomenute Titove genocidne marxiste i srbske fašiste - četnike Draže Mihailovića, ubojice i progonitelji Hrvata bili su talijanski fašisti. Zar smo zaboravili povijesnu pohlepu Talijana na Jadran, Dalmaciju i pribalnu Hrvatsku. Jesmo li zaboravili denacionalizaciju Hrvata u Istri, Rijeci, Zadru i otocima - živih i mrtvih na nadgrobnim spomenicima. Uz denacionalizaciju i zabranu hrvatskog jezika, čak u obiteljima sprovodili su Talijani progone i ubijanje Hrvata.

Zanimljivo je da su se Talijani i Srbi odlično slagali, kad se je radilo protiv Hrvata

Zanimljivo je i to, da suvremena država Hrvatska, njeni komunistički duh najistaknutije oprašta sva zločinstva upravo Talijanima i Srbima.

Nije li to na djelu ujedinjeni ostatak komunizma i fašizma: Taj ostatak komunizma u Hrvatskoj proglašava aboliciju i amnestiju srbskim fašističkim četnicima. Talijanima, potomcima fašista u Istri daje više sveukupnih prava, nego ih imaju Talijani u Italiji.

Istra je postala najtipičniji primjer bratimljenja potomaka talijanskog fašizma i doseljenog srpskog fašističkog komunizma.

Do 1948. godine u Istri nije bilo Srba, a sada ih je više od prosjeka u RH

Titov slugančić Aleksandar Ranković, Srbin obojen komunizmom i četničkim fašizmom progoni iz Istre Hrvate i naseljuje od 1948. nadalje Srbe, kojih dotada nije bilo u Istri. Jedni i drugi su odlični saveznici i aktivno djeluju na separaciji Istre od matice Hrvatske i protive se regionalizaciji Hrvatske, prema kojoj bi Istra, Gorski Kotar i Lika bile u istoj regiji s glavnim gradom Rijeka. Treba to biti Istra i periferna potalijančena i posrbljena Pula s carem Kainom!

Vlasti u Hrvatskoj ne stoje iza Hrvata, nego iza Srba koji su ubijali Hrvate!

U Hrvatskoj se događaju brojne protuhrvatske aktivnosti jer dvije protuhrvatski nastrojene manjine: srpska i talijanska imaju sveopća prava veća nego matični narod Hrvati. Svoja uporišta imaju u potomcima komunizma i fašizma, koji kroz marxistički SDP=KPJ i Srbe fašističko-četničke sljedbe vladaju u Hrvatskoj. Glavno pitanje jest ovdje: Kada će Hrvati kao matični narod postati i biti vladari Hrvatskom, kao što su to svi suvereni narodi Europe u svojim državama. U nijednoj europskoj niti američkoj državi na vladaju nacionalne manjine, napose ne one s neprijateljskim apetitima. Kada će se u Hrvatskoj nacionalne manjine integrirati i asimilirati u matični narod kao što je slučaj u svima državama svijeta, samo u Hrvatskoj i u nekoliko njoj sličnih nazovi država je drugčije. Pisatelj ovog uradka je švicarski potomak, rođen, odrastao i posve integriran u Hrvatski narod u Hrvatskoj i po tome pitanju sam sretan i zadovoljan. Zašto se tako ne ponašaju druge nacionalne manjine u Hrvatskoj, izuzev Roma, koji nemaju svoju državu?! Ako netko napušta svoju iskonsku domovinu i dolazi u Hrvatsku, onda je red da se odluči za hrvatstvo, a ne za dvostoličarstvo. Nacionalne manjine su guzicom na dvije stolice. Nota bene!

Uz pozdrav: Za dom i domovinu Hrvatsku - Spreman!

Dragan Hazler - hrvatski djelatnik - Hrvat sa švicarskim genima.

Basel, 8. ožujka 2014. - na Međunarodni dan žena, kojeg čestitam svima ženama!

Ustaše 1. dio

Za hrvatsku javnost objavljuje se ovaj članak iz *Wikipedije*:

Ustaše (Vidi odjek iza ovog članka, kojeg valja pročitati i prosuditi. D.H.)

Izvor: Wikipedija (Objavljuje se u znak 10. obljetnice Wikipedije poglavito za one, koji nemaju pristup ovom izvoru. D.H.)

{Nepristrana točka gledišta ovog članka je osporena.}

(Rasprava) Vidi dodatnu raspravu iza članka, glede osporavanja ili objektivnosti. D.H.

Ne postavljajte ovaj predložak ako niste pokušali ispraviti sporne dijelove teksta! Pokušat će se ispraviti neke sporne dijelove (na pr. netočnost o predaji Dalmacije D.H.)

Ovaj članak ili dio članka zahtijeva stilsku doradu. (Rasprava) (U to ne diram. D.H.)

Članci na wikipediji moraju biti pisani enciklopedijskim stilom. (Pokušat ću! D.H.)

Izvorno, riječ Ustaše označava "ustanike" općenito.

Danas se ta riječ koristi isključivo (vidi članak zauzeto značenje!) kao naziv za pripadnike organizacije koju je 1929. u Italiji osnovao Ante Pavelić, te općenito za pripadnike ustaškog pokreta, organizirane nositelje ustaške strukture vlasti u NDH te pripadnike Ustaške vojnice. Pokret je nastao kao rezultat velikosrpske tiranije nad Hrvatima u diktatorskom režimu kralja Aleksandra, pa i prije.

Prvo ime organizacije bilo je Ustaša - Hrvatska revolucionarna organizacija (UHRO), a od 1933. Ustaša - Hrvatski revolucionarni pokret. Nastankom Nezavisne Države Hrvatske 1941. naziv organizacije je promjenjen u Ustaša - Hrvatski oslobodilački pokret.

Sadržaj

1 Nastanak ustaškog pokreta

1.1 Stvaranje Hrvatskog Domobrana

1.2 Stvaranje revolucionarne organizacije - "Ustaša" i atentat na kralja Aleksandra

1.3 Ilegala i širenje utjecaja

2 Komentar o ustaškom pokretu u 2. svjetskom ratu

3 Ocjena

3.1 Razlozi nastanka

3.2 Ovisnost o drugim državama

3.3 Djelatnost pokreta

3.4 Zločini

3.5 Promišljanja o sudbini ustaškoga pokreta

3.6 Dosadašnji historiografski pristup

3.7 Ustaški pokret nakon 2. svjetskog rata

3.8 Značenje pojma "ustaša" i njegova demonizacija

4 Zaključak

5 Literatura

6 Vanjske poveznice

Nastanak ustaškog pokreta

Atentat u beogradskoj Narodnoj skupštini 20. lipnja 1928. na Stjepana Radića te skora smrt 8. kolovoza iste godine stvorili su novu političku i psihološku situaciju u hrvatskom narodu unutar Kraljevine SHS. Posljedica toga bilo je revolucionarno gibanje među hrvatskom mladeži raznih političkih usmjerenja. Hrvatska ujedinjena omladina održala je veliku skupštinu u Zagrebu 30. rujna 1928. i u skupštinskoj rezoluciji iznijela da "neustrašivo stoji na braniku samostalne hrvatske države".

Stvaranje Hrvatskog Domobrana

Tijekom listopada stvorena je organizacija Hrvatski domobran, koja počinje izdavati istoimene novine 16. listopada 1928. U novinama su

surađivale vodeće hrvatske političke ličnosti, od Vladka Mačeka do Ante Pavelića. Novine su zabranjene oko Božića 1928. Poslije proglašenja diktature kralja Aleksandra 6. siječnja 1929. (tzv. *Šestojanuarska diktatura*) i promjene naziva države iz Kraljevina Srba, Hrvata i Slovenaca u Kraljevina Jugoslavija, iz domovine bježe Branimir Jelić, Gustav Perčec i Ante Pavelić. K njima se u izbjeglištvu postupno pridružuju August Košutić i Juraj Krnjević te desetak hrvatskih sveučilištaraca i radnika. Pavelić i Perčec posjećuju Sofiju i potpisuju 20. travnja 1929. s predstavnicima Makedonskog nacionalnog komiteta Sofijsku deklaraciju, koja naglašava da će koordinirati "svoju legalnu djelatnost za izvojštenje čovječjih i narodnih prava, političke slobode te podpune nezavisnosti i Hrvatske i Makedonije". Zbog ove deklaracije Pavelića i Perčeca Sud za zaštitu države u Beogradu osudio je 17. srpnja 1929. na smrt. Otada Pavelić javno nastupa protiv Kraljevine Jugoslavije i traži uspostavu samostalne hrvatske države. Do ljeta 1931. postoji suradnja između Pavelića te Košutića i Krnjevića. Od kolovoza 1930. počinje organiziranje hrvatskih radnika u Belgiji, a zatim u Južnoj i Sjevernoj Americi. Branimir Jelić osniva prvi ogranak Hrvatskog domobrana u Buenos Airesu 12. svibnja 1931., a u Europi je osnovano Vrhovno starješinstvo Hrvatskog domobrana na čelu s Pavelićem. *Hrvatski domobran* bio je masovna organizacija koja je izdavala tjednike: "*Hrvatski domobran*" (1931. - 1944.) u Buenos Airesu i "*Nezavisnu hrvatsku državu*" (1933. - 1942.) u Pittsburghu.

Stvaranje revolucionarne organizacije - "Ustaša" i atentat na kralja Aleksandra

Ustaša, hrvatska revolucionarna organizacija, počinje u siječnju 1932. izdavati prvi broj mjesečnika "Ustaša". Sredinom 1932. objavljen je *Ustav Ustaše hrvatske revolucionarne organizacije* (UHRO) i razni propisi u vezi s organiziranjem. Rad Ustaše bio je tajan, dočim je rad Hrvatskog domobrana javan. Otada se počinje upotrebljavati naziv domobransko-ustaški pokret.

U rujnu 1932. organiziran je tzv. *Lički ustanak*. Pred novim valom represije, nastupa nov val bježanja u inozemstvo i osnivanje ustaškog logora u Bovegnu, blizu Brescie u sj. Italiji. Procesi i progoni Hrvata svakodnevni su u domovini od 1929. do ubojstva kralja Aleksandra u Marseillesu 9.

listopada 1934; poslije toga diktatura popušta. Pavelić i Eugen Dido Kvaternik, organizator atentata, u talijanskom su zatvoru od listopada 1934. do kraja ožujka 1936.

U to doba postoji određena međusobna simpatija, pa čak i suradnja na robiji, između dvije grupe radikalnih neprijatelja tadašnjeg režima, ustaša i komunista, o čemu svjedoči Zajednica političkih osuđenika: hrvatskih nacionalnih revolucionara, makedonskih nacionalnih revolucionara i komunista, osnovana na robiji u Lepoglavi. Tijekom druge polovice 1930-ih godina KPJ napušta orijentaciju ka razbijanju Kraljevine Jugoslavije (zalažu se za federaciju, kao i tadašnji HSS) te se zalaže za pučki front protiv fašizma, a ustaški pokret posve se veže uz fašističke sile i usvaja rigidno antikomunističko usmjerenje.

Ilegala i širenje utjecaja

Ubrzo poslije atentata na kralja Aleksandra, sve su domobransko-ustaške organizacije u Europi zabranjene, a sve publikacije prestaju izlaziti. Središta domobransko-ustaške aktivnosti poslije listopada 1934. nalaze se u domovini, Argentini i Sjedinjenim Američkim Državama. Sveučilišna mladež u domovini postaje središte domovinske aktivnosti. Demonstracije, eksplozije, izdavanje letaka i povremenih novina glavne su djelatnosti domovinskog sektora. Almanah hrvatskih sveučilištaraca (1938) najbolje pokazuje politički stav te hrvatske mladeži. U Italiji su ustaše od jeseni 1934. zatočeni u logoru na Liparima, a od ožujka 1937. kada je potpisan ugovor o prijateljstvu između Italije i Jugoslavije, raspršeni po južnoj Italiji, Liparima i Sardiniji. Posljedica talijansko-srpskog prijateljstva bila je da su ustaše u Italiji, osim Pavelića, došle pod kontrolu srpskog redarstva. U takvoj situaciji oko polovica ustaša vraća se u domovinu od jeseni 1937. do kraja 1938. Među povratnicima je i Mile Budak. Milan Stojadinović, predsjednik jugoslavenske vlade, mislio je time uništiti, ili barem onemogućiti ustaški pokret, ali to je zapravo bio početak značajne domovinske aktivnosti, jer su se gotovo svi povratnici uključili u domovinsku organizaciju. U veljači 1939. počinje izlaziti tjednik *Hrvatski narod* s glavnim urednikom Milom Budakom i političkim urednikom Ivanom Oršanićem, koji je postao okosnica ustaške

domovinske organizacije. Gotovo u svakom kotaru postojao je ustaški povjerenik, koji u slučaju prevrata treba preuzeti vlast. Opće raspoloženje hrvatskog naroda bilo je za obnovu samostalne hrvatske države. Pavelić i domobransko-ustaški pokret nisu mogli birati prijatelje među stranim silama. Svaka država ili velika sila, koja nije bezuvjetno prihvaćala Jugoslaviju i srpsku političku hegemoniju u njoj, bila je mogući hrvatski saveznik. Mađarska je bila jedina država koja je bezuvjetno pomagala hrvatsku političku emigraciju. Italija je bila jedina od velikih sila, koja je imala interesa u rušenju Jugoslavije i obnovi hrvatske države, ali je i ona u vanjskoj politici balansirala između prosrpske ili prohrvatske orijentacije. Zapadne velike demokracije Engleska i Francuska bile su za održanje Jugoslavije i pomagale su srpsku hegemonističku politiku.

Komentar o ustaškom pokretu u 2. svjetskom ratu

Ustaše i ustaški pokret su poniknuli i rasli na represiji i teroru, koji je nad Hrvatima, provodio velikosrpski režim. Uspostava NDH bila je najprije s nadom prihvaćena, no ubrzo nakon uspostave hrvatski narod, političke stranke, napose velika većina HSS-a nisu mogli prihvatiti ustaško vodstvo države. {Vezivanje ustaša za fašizam, provođenjem rasnih i vjerskih progona i zločina nad pojedinim slojevima stanovništva, te predaja Dalmacije Italiji do kraja su kompromitirali sam ustaški pokret i uništili ideju da se bilo kakva hrvatska država može trajnije temeljiti na načelima ustaškoga pokreta.}

Za položaj ustaša u 2. svjetskom ratu, pogledati stranicu o NDH.

Ocjena

Tek je u posljednje vrijeme, nakon sloma Jugoslavije i komunizma, moguća objektivnija ocjena ustaškoga pokreta iako ni sada u cijelosti, jer pokrovitelji Jugoslavije, stare imperijalne demokracije poput britanske i francuske, još podupiru klišeizirana i jednostrana tumačenja da bi se ekskulpirali za sudjelovanje u zločinima jugoslavenskih država, ili da bi ih bitno umanjili. Stoga se i za realističnije ocijenjeni ustaški pokret može reći da je i dalje demoniziran i prikazivan u crno-bijeloj tehnici povijesnih prosudbi.

Razlozi nastanka

Ustaše su nastali kao hrvatska radikalno nacionalistička revolucionarna organizacija - nešto poput hrvatske IRA-e ili PLO-a onoga doba. Pridjevak revolucionarna se može shvatiti samo uvjetno, jer implicira nasilno rušenje jugoslavenske države. I, u tome je sadržana definicija ustaškog pokreta: to je nacionalni hrvatski pokret, po svojoj biti nužno usmjeren na rušenje bilo kakve Jugoslavije. {Prije slizavanja s fašističkim i nacističkim režimima nije postojala nikakva ustaška ideologija - a može se reći ni poslije, jer je ustaško vodstvo samo kopiralo talijanske i njemačke uzore.} Taj se pokret često proglašava fašističkim, za što nema potkrjepe u stvarnosti, jer su socijalna dinamika koja je hranila razvijenu ideologiju desne revolucije i antikomunistički radikalizam bili nazočni u ustaškom pokretu koji je po svom habitusu pripadao nacionalno-revolucionarnim organizacijama 19. stoljeća.

Ovisnost o drugim državama

{Sam je pokret (inače malobrojan - do početka 2. svjetskog rata nije brojao više od nekoliko stotina ljudi) tijekom formativnoga razdoblja od autohtonoga gibanja postao prirepkom stranih sila, a posebno Musolinijeve Italije. } Paradoks položaja ustaša nije ležao u tom što su legitimna hrvatska prava pokušali ostvariti nasiljem (jer, nasiljem su nastajale praktički sve državne tvorevine novoga doba), nego što su za svoju djelatnost ovisili o potpori zemalja kao što su Horthyjeva Mađarska i Mussolinijeva Italija - a te su same imale teritorijalne pretenzije na hrvatska nacionalna područja. Stupanj presizanja, posebno Italije, bio je takav da je ustaška pozicija u kasnim 30-ima bila shizofrena: nacionalni pokret koji je potpuno ovisio o drugim nacionalnim državama koje su gojile neskrivene i veoma ambiciozne ekspanzionističke planove u odnosu na zemlju koju je taj pokret smjerao osnovati. {U samom početku ustaške djelatnosti teško da je bilo većeg manevarskog prostora za ostvarenje autentičnih nacionalnih aspiracija, uzme li se u obzir marionetska uloga u koju ih je ugurao sam njihov cilj, a koji se može ukratko prikazati kao rušenje Jugoslavije pod svaku cijenu, bez obzira na okolnosti i posljedice po hrvatski narod. U novijoj hrvatskoj povijesti, uza

sve poteze koji se mogu dovesti u pitanje, nije moguće naći političku opciju tolikog stupnja kratkovidnosti.}

Djelatnost pokreta

Djelatnost ustaša u desetljeću uoči 2. svjetskoga rata može se svesti na terorističko-prevratničku i promidžbeno-ideološku.

U prvoj je najveći neuspjeh bio loše pripremljen {tzv.} *Lički ustanak*, dok bi se atentat u kojem je ubijen jugoslavenski monarh Aleksandar Karađorđević, organiziran u suradnji sa makedonskom VMRO, mogao okarakterizirati kao djelomični uspjeh: u neku ruku, "osveta" za ubojstvo Stjepana Radića. No, pogleda li se cijela njihova aktivnost u tom razdoblju, razvidno je da se ustaše nisu uspjeli ustrojiti kao učinkovita teroristička organizacija koja bi auru ubojitoga tajnoga društva eventualno kapitalizirala u političkim pregovorima.

Na polju propagande njihov je učinak isto bio ograničen: nacionalni radikalizam ne bijaše njihovim ekskluzivnim vlasništvom, a specifično ustaške crte (npr. kult Pavelića kao vođe, pojava je koja se počela razvijati u emigrantskim vojnim logorima) nisu imale šireg odjeka.

Zločini

Vidi Ustaški koncentracijski logori

Promišljanja o sudbini ustaškoga pokreta

{Nakon poraza Kraljevine Jugoslavije u kratkom ratu i uspostave hrvatske države, oko 200 ustaša iz inozemstva, zajedno s onima koji su se prije vratili, zauzelo je kormilo novouspostavljene države jer se vodstvo HSS-a i Maček nisu htjeli privoljeti da upravljaju zemljom za koju nisu vjerovali da ima budućnost zbog okolnosti njena nastanka. Naime, poznato je da je Maček bio uvjeren u poraz sila Osovine, te da je ta činjenica, povezana s averzijom prema totalitarnim režimima uopće, bila presudnom zaprjekom u njegovu potencijalnom "proglašenju" za predsjednika hrvatske države.} Tako su Nijemci i Talijani bili prisiljeni prihvatiti Pavelića kao jedinu političku opciju u koju su se mogli

pouzdati. U ovom kontekstu ostaje nekoliko zanimljivih hipotetskih pitanja:

• Bi li hrvatska država, nastala na razvalinama Kraljevine Jugoslavije, opstala poslije rata da je imala drugačije političko vodstvo?

• Je li ustaško vodstvo moglo voditi bitno drugačiju programsku politiku od one koju je provodilo?

• Je li NDH mogla izbjeći krvavi rat?

Pogleda li se situacija post festum, jasno je da sa i bez ustaša, hrvatska država nije mogla preživjeti 2. svjetski rat zbog politike koaliranja zapadnih imperijalnih demokracija i SSSR-a. Išlo se ili na ponovnu uspostavu kvaziversailleskih tvorevina poput Jugoslavije ili Čehoslovačke ili, što je još gore, priznanje fait accompli kojeg je uspostavio sovjetski despotizam-npr. efektivno poništenje državnosti baltičkih zemalja. Stoga nije realna pretpostavka da bi neki drugi režim uspio sačuvati Hrvatsku kao samostalnu državu. Trebalo je čekati bolja vremena. {Što se tiče drugoga pitanja, također je očevidno da ustaško vodstvo, vezano pupčanom vrpcom za sile Osovine, nije moglo voditi ikakvu samostalnu politiku (dio je te tematike obrađen u članku o Anti Paveliću). Stoga i toliko često apostrofirani rasni zakoni i progon Cigana-Roma, Srba i Židova. Doduše, ovdje se može napraviti distinkcija: progon Židova je uslijedio kao posljedak Pavelićeve ovisnosti o nacističkom režimu (sličan je slučaj bio i s Romima), dok se u slučaju Srba radilo o toliko željenoj osveti za nasilja monarhističkoga režima: poznata je Pavelićeva sintagma «ljuta trava na ljutu ranu».} Sam rat se vjerojatno isto nije mogao izbjeći jer je srpska pobuna počela još u interregnumu, dok se ustaški režim još nije ustoličio - činjenica koju prokomunistička i «antifašistička» promičba najradije prešućuje. {No, razvidno je da ustaške masovne represalije nisu došle samo kao ciljano gušenje pobune, nego kao smišljena politika zastrašivanja i terora s nakanom da se srpsko pučanstvo NDH prisili na bježanje u Srbiju.}

{Ako se pozornije pogleda situacija, i apstrahiraju razlikovni elementi (rat u NDH uklopljen u 2. svjetski rat, marionetska uloga ustaškog vodstva),

nameće se velika sličnost srpske politike u Bosni i Hercegovini koju su provodili Slobodan Milošević, Radovan Karadžić, Biljana Plavšić i Ratko Mladić, s onom ustaškog režima: česta zastrašivanja, ubojstva i pokolji civila, praćeni osnivanjem koncentracijskih logora, a sve s glavnim ciljem etničkog čišćenja ili istjerivanja nepoželjnoga dijela stanovništva. Razlike su bile jedino u formalno donešenim rasnim zakonima u NDH. } No - ta je razlika ionako formalne naravi, jer je režim Republike Srpske djelovao u drugačijim povijesnopolitičkim okolnostima kada su javna očitovanja rasizma bila nepopularna, a svoju su politiku pokolja i progona provodili bez nepotrebnih opterećenja formalne naravi. Također, potencijalni prigovor da su ustaše smjerali istrijebiti srpsko stanovništvo, dok su Karadžićevi Srbi išli «samo» na protjerivanje - nema potvrde u stvarnosti. {Ustaški teror je isto tako bio smišljen poglavito kao sredstvo zastrašivanja i protjerivanja (u prvim mjesecima NDH iseljeno je preko 200.000 Srba u Srbiju). Uzmu li se sve sličnosti u obzir, kao i to da je Republika Srpska nagrađena i međunarodno priznata - što bi, otprilike, odgovaralo priznanju NDH od strane zapadnih saveznika, uz uvjet da se makne Pavelić- teško se suzdržati od ciničnih komentara o tome jesu li Europa i svijet napredovali od 1941., ili su još dublje potonuli u kal koji se može usporediti s Muenchenom. }

Ustaše 2. dio

Dosadašnji historiografski pristup...Za dosta opsežan korpus hrvatske historiografije o ustaškom pokretu i ustašama se može reći da je parcijalno uspio, vjerodostojan u mnogim detaljima, no, u konačnici-neadekvatan. U doba komunističke Jugoslavije, standardni radovi posvećeni toj temi (studije Bogdana Krizmana i Fikrete Jelić-Butić) navodili su ustaške zločine, marionetsku narav same vlasti NDH, prodaju Dalmacije, nacionalne i rasne progone i sl. Očito - radilo se o crno-bijeloj slici.

Vjerojatno jedino područje u kojem praktički svi hrvatski povjesničari nisu dopustili potpuno klišeiziranje je odbijanje srpskih ideologiziranih historičara da za ustaški pokret «okrive» osnivača stranke prava i oca hrvatske moderne ideologije Antu Starčevića. U tome je, po svemu sudeći, presudan bio utjecaj Miroslava Krleže. No, iako je u teoriji bilo spriječeno demoniziranje pravaštva kao takvog, nije došlo do obrane ideje hrvatske državnosti. Hrvatski povjesničari su se faktički ponašali kao da je ustaški pokret definitivan dokaz o nemogućnosti samostalne i suverene hrvatske države. I u ostalim elementima hrvatska historiografija uglavnom je ponavljala jugokomunističke dogme, od napuhanoga jasenovačkog mita (komu se odupro jedino Franjo Tuđman) do potpunoga prešućivanja Bleiburga. Iz današnje perspektive većina je jednostranosti hrvatskih povjesničara oprostiva jer jednostavno nisu imali manevarskoga prostora - no, nije oprostivo ignorantsko ponašanje u doba suverene Hrvatske, kada domaći historičari uglavnom, uz jasenovačko-beleiburšku korekciju, prežvakavaju dogme iz doba propale Jugoslavije.

1. Iako je formalno navedena i opisana represija u doba Kraljevine Jugoslavije, ona je ocrtana u tako mlakim crtama da se ne vidi da se doista radilo o monarhofašističkoj diktaturi koja je nužno rađala radikalne ideologije poput ustaške. Dobar korektiv ovakvom ignorantizmu je knjiga Rudolfa Horvata «*Hrvatska na mučilištu*» koja, kao ni slične studije, nije integrirana u dominantni korpus hrvatske povjesnice kada je riječ o ustaškom pokretu. Često se u tom simplifikatorskom prikazu stječe dojam da su ustaše pale s Marsa, skoro bez motiva osim urođene antisrpske krvožednosti.

2. Skoro u cijelosti su prešućivani zločini srpskih ekstremista uoči i u prvim danima proglašenja NDH-čak i prije nego što su počele šire ustaške represalije. {Iako to ne bi bitno promijenilo sliku događaja-ustaše su svijesno progonile i ubijale civile koji nisu imali nikakve veze s bilo kakvim kaznenim djelima, ipak bi narušilo crno-bijelu sliku događaja koju je gradila jugounitaristička povjesnica i dalo, bar na psihološkoj razini, određenu težinu Pavelićevoj sintagmi «ljuta trava na ljutu ranu».}

3. Sav je srpski ustanički pokret prikazivan kao samoobrambeni i »antifašistički«, dok se u velikom broju slučajeva radilo o četničkim i genocidnim pokoljima Hrvata i Bošnjaka muslimana koji nisu imali veze s pojedinim ustaškim zlodjelima.

4. Svi su pripadnici ustaškog pokreta, kako vodstva (npr. Mile Budak), ili inteligencije koja je ušla u birokratsko-činovnički aparat NDH (pisac Vinko Nikolić), a pogotovo članovi ustaških vojnih postrojbi, koje su brojale veći dio rata oko 45.000 ljudi mehanički proglašavani za »zločince«. Ta nebuloza još je daleko od ispravljanja, a najbanalniji primjer je lijepljenje zločinačke etikete na ustaške vojnike koji su se borili za hrvatsku državu. Sama ideja da su bar 100.000 ljudi koji su prošli kroz ustaške i slične formacije «zločinci» proziran je pokušaj kriminalizacije cijeloga hrvatskoga naroda i ideje hrvatske državnosti. Glede zločina koje su mnogi pojedinačni ustaše, pa i dijelovi postrojbi, nedvojbeno počinili-partizanski egzekutori su sigurno krivi za osjetno veći broj zala. Ukratko, stvar se da sažeti na jednu jedinu tezu: fašistički pokret i njihovi suputnici (poput ustaša) u svjetskoj je javnosti jednostrano prikazivan kao najdemonskija stvar koja je ikada postojala. Glavna globalna posljedica je minoriziranje komunističkih zločina, kao i idealizacija toga pokreta kojemu su simpatizeri bili, i još jesu, razni lijevo-liberalni krugovi u Europi i Sjevernoj Americi. Činjenica da je komunizam bio daleko malignija pojava od fašizma, te da je kriv za nasilnu smrt bar 5-7 puta više ljudi u svijetu - nema veze s vrijednosnom procjenom relativnih «grijehova» obaju pokreta. Doda li se tomu još veća sljepoća za genocide i zločine liberalnih imperijalnih demokracija, kao i suradnju tih istih i komunističkoga režima u SSSR-u tijekom 2. svjetskoga rata - situacija

postaje još jasnijom. Glavni emocionalni razlog za histeriziranje nad zločinima desnih ekstremističkih sustava je jednostavan: jedino su oni «pustili krv» i podvrgli teškom nasilju privilegirane narode zapadne Europe - dok je komunizam svoje zločine počinio najviše na istoku Europe i u Aziji, a liberalni imperijalizam svugdje u svijetu protiv «obojenih» naroda, od obje Amerike, preko Afrike do Azije. S tim u vezi je i paradoks da azijski i afrički narodi, koji bi trebali biti najveći neprijatelji nacifašizma (zbog izričite rasističke politike tih režima) - u cjelini ne haju za te sustave, dok svojim povijesnim neprijateljima smatraju baš liberalno-imperijalne demokracije. No, budući da svijetom medijski dominira europski i sjevernoamerički civilizacijski krug - desni ekstremisti i njihovi {prirepci} kao što su ustaše, u praksi su prikazivani skoro kao utjelovljenja Sotone, dok se veći povijesni grijesi liberalnoga imperijalizma i komunizma umanjuju i, u praksi - pokušavaju zaboraviti. Ovdje, kao "olakotnu okolnost" jednostrane optike valja napomenuti verbalni (i ne samo verbalni) radikalizam fašističkih i sličnih pokreta: oni su proklamirali kao cilj gradnju društva utemeljenoga na ljudskoj nejednakosti i cementiranju te nejednakosti u oživljenom robovlasničkom društvu. {Time su išli usuprot svemu onom što se smatra - a, realno, i jest - pozitivnim stečevinama zapadne civilizacije, te je stoga desni radikalizam doživio oštriju osudu od ubilačkijih lijevih režima jer je, i svjetonazorski, bio negiranjem glavnoga tijeka zapadne kulture i slijepom ulicom za čovječanstvo.} Ta javno objelodanjena antihumanistička orijentacija fašizma ga je stoga snažno prikovala na stup srama - daleko snažnije od komunizma, koji je počinio osjetno više zlodjela, no umotanih u celofan humanističkih fraza.

Ustaški pokret nakon 2. svjetskog rata

- Vidi: Križari (proustaška grupa)

Nakon poraza u 2. svjetskom ratu, u kojem je stradala većina ustaškoga vodstva, i vojnog i političkog, dio je ustaških dužnosnika našao utočište u više zemalja-poglavito Latinske Amerike, no i u SAD, arapskim zemljama i sl. Može se realno smatrati da su ustaše nestali s uspostavom

komunističke Jugoslavije (nakon neuspjeloga pokušaja organizairanja otpora «križara»). No, ta konstatacija traži dodatna razjašnjenja.

Nemali broj sudionika ustaškoga pokreta (članova ustaške vojnice, raznih činovnika, intelektualaca i sl.) je ustrojio hrvatske nacionalne udruge, političke stranke i organizirao kulturno-znanstvenu djelatnost u Amerikama i Europi, kao i drugdje u svijetu. Te su organizacije od strane jugokomunističkoga režima najčešće proglašavane za «ustaške»- no, to je bio samo sastavni dio protuhrvatske promičbe koja je izjednačavala propali desni radikalni pokret, nastao u neponovljivim povijesnim okolnostima, sa svim očitovanjima želje za hrvatskom državnom samostalnošću i neprijateljstvom prema Jugoslaviji kao «hrvatskoj tamnici». U praksi, to se svodilo na demoniziranje i politička ubojstva hrvatskih političkih emigranata, ili ekonomskih emigranata koji su se, nakon vala emigracije kasnih šezdesetih, politizirali u inozemstvu (Njemačka, Švedska, Kanada, Australija, ...). To je postalo još vidljivije nakon sloma hrvatskoga proljeća 1971. Tako su «ustašama» pribrojeni Bruno Bušić, Miro Barešić, Stjepan Đureković, ... Oznaka ustaštva je prišivana praktički bilo kojem Hrvatu, kako u SFRJ, tako i bilo gdje drugdje, koji nije pristajao na trenutnu realnost državnosti SFRJ i koji je svojom političkom djelatnošću radio na razbijanju SFRJ i stvaranju neovisne Hrvatske.

Nakon propasti SFRJ i nastanka samostalne Hrvatske, pitanje smisla ustaškog pokreta je izgubilo na svojoj vrijednosti. Danas je moguće postaviti pitanje: kakvo je uopće stanje s ustaštvom ? Ima li uopće razloga za daljnjim postojanjem pokreta i smisla za njegovo postojanje? Cilj je ostvaren, Hrvatska je slobodna i nezavisna, medjunarodno priznata država. Jedino ostaje san o Velikoj Hrvatskoj do rijeke Drine, koji nema naboj za daljnji pokret, jer glavni cilj je ostvaren - srušena je Jugoslavija.

Značenje pojma "ustaša" i njegova demonizacija

{Pozornije proučavanje skoro nužno dovodi do zaključka da je pojam «ustaša» postao besmislen i prazan. Kao što je Orwell rekao u poznatom eseju o politici i engleskom jeziku za riječ «fašizam» da je potpuno izgubila značenje i da tek neodređeno znači «nešto nepoželjno», tako se i

za pojam "ustaša/ustaše" može reći da označava «nepoćudne Hrvate nacionaliste», te je također pogrdan naziv za pripadnike hrvatskog naroda ili sve što je hrvatsko ili hrvatskog porijekla.} U Srbiji riječ ustaša se koristi kao epitet za stigmatizaciju političkih protivnika: tako je Slobodan Milošević, u doba poraza od srpskih nacionalista proglašavan za «ustašu». Isto tako riječ ustaša rabi se, često, u psovkama i uvredama kao oznaka za inkarnaciju bilo čega neprijateljskog ili protusrpskoga.

Demonizacija ustaša nije slučajna i bila je sistematski provođena u Socijalističkoj Jugoslaviji preko filmova, literature, povijesnih studija (inflacijom žrtava i neprestanim apostrofiranjem počinjenih zločina) u cilju naglašivanja odgovornosti za zločine (stvarne i fiktivne), te za uništavanje osjećaja narodne pripadnosti Hrvata kroz stvaranje mitova o krvožednosti i hrvatskoj urođenoj genocidnosti. Isto tako demonizacija ustaša je također stvarala stereotipe o Hrvatima kod drugih naroda: Hrvati = ustaše = urođena genocidnost. Ova formula odigrala je nezanemarivu ulogu za vrijeme Domovinskog rata kada su strane medijske agencije nerijetko rabile ustaljene stereotipe o "ustašoidnim" Hrvatima, te uspostavljale imaginarne sveze i paralele između nove Hrvatske i NDH. Ovi stereotipovi još su i sada (2005) živi u dijelu stranih medija i u pojedinim akademskim krugovima.

Zaključak

Ustaše su bili radikalna nacionalistička organizacija s glavnim i jedinim ciljem rušenja Jugoslavije i osnivanje samostalne hrvatske države. Poslije 2. svjetskoga rata su, poglavito u Europi i Amerikama, životarile razne manje političke udruge koje su željele srušiti Jugoslaviju - no, bez prave organizacije, vodstva, i programa. Preostala im je jedino ustaška ikonografija. Slomom Jugoslavije i nastankom suverene RH raison d'etre bilo kakvog takvoga pokreta je prestao. No, jesu li time iscrpljene sve značajke ustaštva ? Je li ipak ustaški pokret svijesno desno-radikalan, rasistički, možda i totalitaran ? Odgovor na to je niječan. U hrvatskome društvu se, tu i tamo, kao znak prkosa zbog sluganskoga mentaliteta koji nerijetko pokazuje oficijelna hrvatska politika, te protuhrvatskih makinacija zemalja koje utjelovljuju trenutno vladajuće kvaziliberalne

manipulativne, «masonske» mondijalističke države, pojavljuje ostentativno isticanje elemenata ustaške ikonografije. Drugo je pitanje: je li ustaštvo zapravo radikalni antisrpski pokret po centralnom habitusu ? Moglo bi se reći da je u njem antisrpski naboj izuzetno jak - no, kao posljedak kombinacije srpskoga tlačenja i dominacije, potpomaganih od zemalja stare Antante. Ustrajavanje u protuhrvatskoj politici nekih zapadnih zemalja neizostavno rađa iritaciju i potiskivanu agresivnost: no, ne prema Srbima kao takvima, nego prema protivnicima hrvatske samostalnosti, a to je uloga koju je dobar dio hrvatskih Srba odigrao s više entuzijazma nego što se može previdjeti ili oprostiti na kraće i srednje staze. Sve to pokazuje da je pitanje navodnoga «problema ustaštva» u hrvatskome društvu zapravo problem profila i budućnosti društava i zemalja kakve su članice EU i SAD. Često prozivana globalizacija i eksploatatorski potezi vodećih zemalja, pravi su generator nezadovoljstva u društvima koja su se tek riješila komunizma i ne pada im na pamet da se utope u nekakve nove asocijacije u kojima će igrati drugorazrednu i podaničku ulogu. U hrvatskom slučaju, nezadovoljstvo se često iskazuje preko simbola koja su povezana s povijesnim ustaškim pokretom, kao simbolom hrvatskoga nacionalizma. No, sam je suvremeni hrvatski nacionalizam daleko širi od anakronoga ustaštva, pa je, po svim pokazateljima, povremena pojava ustaške ikonografije jedino znak da sadašnji naraštaji još nisu našli načina za primjerenu artikulaciju svoga nezadovoljstva svetim kravama mondijalističkoga baršunastog totalitarizma koji ih gura u položaj ne previše različit od onoga u omrznutoj Jugoslaviji.

Literatura

Najznačajnije znanstvene monografije posvećene ustaškm pokretu i NDH su dolje navedne knjige fikrete Jelić-Butići Bogdana Krizmana. Noviji konczian pregled dat je u knjigama Hrvoja Matkovića. Knjiga Maria Jareba, izašla krajem 2006, prva je monografija koja detaljno prikazuje povijest ustaškog pokreta do uspostave NDH.

• Horvat, Rudolf: *Hrvatska na mučilištu* (pretisak), ŠK, Zagreb 1992

• Bosiljka Janjatović: Politički teror u Hrvatskoj 1918-1935, Dom i svijet, Zagreb 2002

• Jareb, Mario: Ustaško-domobrasnki pokret. Od nastanak do travnja 1941., Zagreb: Školska knjiga, 2006.

• Jelić-Butić, Fikreta: Ustaše i NDH, Globus, Zagreb 1977

• Krizman, Bogdan: Ante Pavelić i ustaše, Globus, Zagreb 1986

• Krizman Bogdan: Pavelić između Hitlera i Mussolinija, Globus, Zagreb 1983

• Krizman, Bogdan: Ustaše i 3. Reich, 1-2, Globus, Zagreb 1983

• Matković, Hrvoje: Povijest Jugoslavije, P.I.P., Zagreb 1998

• Matković, Hrvoje: Povijest Nezavisne Države Hrvatske, Zagreb: Naklada P.I.P. Pavičić, 2002

Odjek na članak iz Wikipedije i dopune

Objektivnost, pravednost, demokracija, ideali i srodni pojmovi u obliku želja su, kako kaže Vladimir Nazor "Voće na grani, koje nikada neće dohvatiti ruka čovječja".

Osobno sam bio dragovoljni pitomac Doknadne dočastničke škole Hrvatske ustaške mladeži i iza "oslobođenja) redovni učenik i student u režimu komunističke Jugoslavije.

U ustaškoj školi nas je (i mene) učio ustaški bojnik Stipe Šaravanja, da ne smijemo ubiti neprijateljskog vojnika, nego ga zarobiti, a ako nam prijeti opasnost onda pucamo neprijateljskom vojniku u donji dio tijela i ranjenoga predajemo našem sanitetu.

U srednjoj školi na predvojničkoj obuci, učio nas je nakakav komunistički oficir Ivica Jurica mržnji na neprijateljskog vojnika i morali smo s noževima na puški bosti maskotu čovjeka. Komanda je bila: "Kratkim sa istupom bodi (kolji)!" ili "Dugim s iskorakom bodi (kolji)!"

U predgovoru fakultetske diplomske radnje "Insekticidi s posebnim osvrtom na DDT" nisam napisao "Smrt fašizmu! - Sloboda narodu!" pa mi je već ukoričena radnja bila vraćena. Spasio me je Prof. Dr. Eugen Cerkovnikov, koji mi je rekao da napišem jednu Izjavu o diplomskoj radnji i da završim s pozdravom Smrt fašizmu - Sloboda narodu! Bilo je to u Zagrebu, mjeseca travnja 1957.

Dakle, u svima zlima potvorenom ustaškom režimu Nezavisne Države Hrvatske, učilo se je mladež: Ne mrziti! i Ne ubijati neprijateljskog vojnika!

U mirnodobskoj Jugoslaviji, u "humanitarnom komunističkom režimu s ljudskim licem" učilo se je mladež u školama i fakultetima: mrziti pritivnika, klati ga i sve to pozdravljati znakom smrti!

O ustašama enciklopadijski

Ustaše su bili hrabra, domoljubna, pretežno dragovoljačka Hrvatska vojska, koja se je borila samo za slobodnu i samostalnu državu Hrvatsku, a ne za nikakvu tuđinsku ideologiju.

Ustaška vojska nije bila zločinačka vojska, ali je među ustašama, kao i među svakom vojskom u ratu bilo zločinaca svih stupnjeva.

Ustaše su se osvećivale hrvatskim Srbima za sva zločinstva, koja su kao petokolonaši Srbije u Hrvatskoj činili na Hrvatima za trajanja velikosbske Jugoslavije od 1918. do 1941. i nastavali dalje ubijanjem Hrvata tijekom rata od 1941. do 1945. i u poraću.

Već 12. travnja 1941. bataljun elitnih srbskih četnika s pridruženim četnicima iz srbskih sela javno govore da idu poklati Slunjane, koji su se na sreću jedva obranili.

17. travnja 1941. noću porušili su lokalni srbski četnici telegrafske stupove između Slunja i Primišlja - pravac Ogulin.

Noću 5. svibnja srbski četnici iz Veljuna i okolnih sela poklali su mirnu 8-članu hrvatsku obitelj mlinara na Korani Jose Mravunca.

Pokretni sud od NDH iz Zagreba je s odgovarajućim službama pohapsio i identificirao srbske četničke zločince (27) i uz njih 8 komunista i "nagradio" ih strijeljanjem. "Na ljutu ranu ljutu travu!" Pavelić im je trebao dati odličja.

Ustaška borba protiv Srba je bila u prvom redu obrana Hrvata i Bošnjaka od srbskih zločinstava masovnim klanjem i progonom Hrvata od srbskih fašističkih četnika i komunista.

Radi uspješnijeg obračuna sa zločinačkim Srbima, ustaše su ih progonili u Srbiju, a u dosta slučajeva obračunavali su s njima osvetom na srbski način - ubijanjem prema narodnoj poslovici, koju je rabio Poglavnik Dr. Ante Pavelić: "Na ljutu ranu ljutu travu!"

Velikosrbski zločini na Hrvatima od strane Srba obadviju ideologija (fašističke i komunističke) su bili 5-7 puta veći od ustaških zločina na Srbima.

Za svaku osudu je i za žaljenje, što je dio ustaša sprovodio nacističku rasnu doktrinu protiv nedužnih Židova i Cigana-Roma.

Nije točno da je Dr. Ante Pavelić dao Talijanima Dalmaciju i otoke, nego Pavelić nije mogao spriječiti tu talijansku okupaciju. Talijani su temeljili svoje pravo na Dalmaciju po Londonskom ugovoru 1915. kojim su je dobili kao zahvalnost za svoj pristup na stranu država Antante.

Dodajem radi jasnoće: Tko je dao Talijanima pola Slovenije, Crnu Goru, Albaniju...?

Nezavisna Država Hrvatska nije mogla birati saveznika, nego joj je Osovina Berlin - Rim nametnula savezništvo, kao i većini europskih država.

Kritizira se Dr. Antu Pavelića radi preuzimanja odgovornosti za ratnu Nezavisnu Državu Hrvatsku, a oprašta se Dr. Vladku Mačeku za nepreuzimanje te odgovornosti.

Ovdje valja postaviti nekoliko pitanja, koja se prešućuju:

Zašto nije preuzeo odgovornost za Hrvatsku njeni ban Dr. Ivan Šubašić, nego je pobjegao?!

Zašto nije preuzeo odgovornost za Hrvatsku komunist Andrija Hebrang i komunist Josip Broz. U vrijeme uspostave Nezavisne Države Hrvatske Hitler i Staljin (nacifašisti i komunisti) su bili najvjerniji saveznici. Dakle. staljinist Josip Broz mogao je uz svestranu podržku Hitlera i Staljina preuzeti odgovornost za Nezavisnu Državu Hrvatsku.

Komunisti Hebrang i Broz nisu bili za Hrvatsku, nego za Jugoslaviju.

Nisu Hebrang i Broz prvi Hrvati protiv Hrvatske. Hrvatska povijest je prepuna takovima Hrvatima počev od Pacte convente do današnjeg dana.

Zar nemamo i danas u ostvarenoj državi Hrvatskoj u njenim vrhovima ljude, koji guraju Hrvatsku pod tuđine, bila to Srbija kroz Balkansku regiju ili Europska Unija kroz Den Haag i Brüssel.

Preuzeo iz Wikipedije jer je sadržaj relativno objektivan, uz završne stranice Dragana Hazlera

Basel, 8. kolovoza, na dan smrti Stjepana Radića, 8. kolovoza 1928. kao posljedice teškog ranjavanje u beogradskoj "Narodnoj skupštini", 20. lipnja 1928.

Zamolba za osnivanje naoružane postrojbe: TERITORIJALNA STRAŽA HRVATSKIH BRANITELJA

Svima *Udrugama Hrvatskih branitelja* proizašlih iz Domovinskog obranbenog rata: Drage i poštovane Hrvatske braniteljice i Hrvatski branitelji! Hrvatska akademska zajednica domovine i dijaspore moli sve Hrvatske udruge proizašle iz Domovinskog obranbenog rata protiv srpske genocidne agresije na domovinu Hrvata, da osnujete naoružanu postrojbu pod jednim od niže predloženih naziva ili naslovite vi kako hoćete takovu postrojbu najboljim imenom. Smatramo da je ista sada i ubuduće potrebna u Republici Hrvatskoj i u Republici BiH. Na primjer:

TERITORIJALNA STRAŽA HRVATSKIH BRANITELJA ili

POČASNA TERITORIJALNA STRAŽA HRVATSKIH BRANITELJA ili

HRVATSKA STRAŽA BRANITELJICA i BRANITELJA HRVATSKE ili

izaberite vi najbolji naziv oružane postrojbe prema nazivima sličnih postrojba, koje su Hrvati imali kroz povijest do našeg vremena uz uvjet da naziv najbolje odgovara svojoj svrsi i namjeni.

Povijesni nazivi naoružanih postrojba, koje su čuvale Hrvatski narod od svih zala

Podsjećamo vas razvojačene Hrvatske braniteljice i Hrvatske branitelje na povijesna imena hrvatskih postrojba, koje su u nevolji branile narod hrvatskih sela i krajeva, mjesta i gradova od neprijatelja izvana i iznutra. Takve zaštitne postrojbe su bile:

Pučki ustaše, od 4. stoljeća naovamo (navodi Ferdo Šišić), *Gusari* (knez Domagoj); *uskoci*, *senjski uskoci*, *seoske i mjestne patrole* (razni povijesni izvori); *pučki ustaše* (1905. navodi Ivan Košutić); *rakovički* ili *Kvaternikovi ustaše* 1871. navodi August Cesarec; *seoske, mjestne i gradske straže Hrvatske seljačke stranke* (Radić, Maček...); *Općinski panduri* ili *redari*; *Teritorijalna obrana* za vrijeme Socijalističke Republike Hrvatske (rasformirao komunist Ivica Račan i predao oružje neprijateljskoj JNA).

K tome su postojale dragovoljačke posve civilne službe: poljari, šumari, nadzornici poljskih puteva i kanala, seoski i mjesni starješine... Svi su oni bili naoružani od batine do kubure i austrijskih karabina.

Dakle, Hrvatska je uvijek imala pored regularne vojske i regularne policije još jedan ili više oblika oružanih postrojbi u civilu ili u specijalnim odorama (Gradska straža) za zaštitu ljudi i svih dobara, a sada Hrvatska nema jake regularne vojne postrojbe, nego se oslanja na NATO. Upitne su i izvanredno jake policijske postrojbe pa se Hrvatska oslanjala na međunarodni unprofor, interpol... Današnja Republika Hrvatska nema niti jednu zaštitnu postrojbu u smislu naprijed spomenutih. Ima zaštitare političara, ali to su najizvježbaniji prefesionalci.

Srbija je uvijek bila, jest i ostaje najveći hrvatski neprijatelj

Svjedoci smo da je najveći hrvatski neprijatelj - Srbija - naoružana do zuba, drži okupirano lijevo Hrvatsko podunavlje i ne vraća ga. Politika u Hrvatskoj ne brine dovoljno o čuvanju hrvatskog prostora. Kroz obadvije Jugoslavije Srbija nam je otela vjekovni Hrvatski Srijem do ušća Save u Dunav, a Crna Gora nam je otela Boku Kotorsku ponajjaču hrvatsku kolijevku. Političari Hrvatske nisu ništa, baš nista poduzeli, da ono "*ŠTO JE NAŠE, DA NAŠE OSTANE I U DAN HUD I CRN*" (Nazor, iz Šikare, spjevane upravo u vrijeme srbske i crnogorske otimačine hrvatskog prostora).

Već 23 godine Srbija drži okupirano Hrvatsko Podunavlje na lijevoj obali

U zadnjem Srbskom genocidnom i agresorskom ratu na Hrvatsku, kojeg mi pogrešno nazivamo Domovinski rat i time štitimo genocidne i agresorske Srbe, okupirali su Srbi oko 1000 km² lijevog Hrvatskog Podunavlja, Slovenci Svetu Geru, Bošnjaci (Zavalje i oko Martin Broda), a o povratku okupiranog Hrvatskog Podunavlja, Svete Gere i Zavalja... političari u Hrvatskoj šute.

Srbija može svakog dana napasti Hrvatsku, čak se i sprema na takav zločin novim SANU-memorandumima, obnovom četništva... i pjesmama: "*I kad postanemo Evropa // Klat ćemo Hrvate // Do srpske granice svete* ..." Tako pjevaju ovih dana srpski politički pobjednici.

Milorad Dodig na svoj način prijeti, odvođenjem Republike srpske s desnom Hrvatskom Posavinom u Srbiju.

Novoizabrani srbski čelnik Aleksandar Vučić je ovih dana izjavio preko javnih medija da su Ogulin i Karlovac srpski gradovi.

Taj prvak Srbije, ranije kao "Zvezdin" "delija" tukao se s "grobarima", navijačima "Partizana" i "Dinamovim" BBB-ovcima. Shvaćajući nacionalizam kao produžetak navijaštva, krenuo je za liderom "Zvezdinih" navijača Željkom Ražnatovićem Arkanom u "oslobađanje" srpskih krajeva u Hrvatskoj i Srbiji i kao medijski ratnik na "Kanalu S" na Palama od 1992. do 1993., kada je pristupio Šešeljovoj Srpskoj radikalnoj stranci (SRS).

S 24 godine preuzeo je mjesto generalnog sekretara SRS-a. Nakon pobjede te stranke na lokalnim izborima, u Zemunu je 1996. postao direktor Sportsko-poslovnog centra "Pinki".

Sada taj novoizabrani srbski čelnik Aleksandar Vučić je potencijalna opasnost za Hrvatsku, a starica Vesna Pusić mu se podređuje tropoljupcem.

Srpski fašistički četnici i hrvatski komunisti zajedno slave obljetnice

U Hrvatskoj velečetnik Milorad Pupovac slavi četničke jubileje u Srbu i pridružuju mu se hrvatski komunisti, agnostici i protuhrvati poput Vesne Pusić i Ive Josipovića, koji u Srbu hvali petokraku... Pritom vrhovni zapovjednik HV i predsjednik RH Ivo Josipović policijski izolira Hrvatske branitelje, koji su mirnim prosvjedom pokušali ukazati ne nepoželjne manifeste srbskog četništva i komunističke petokrake...

Jedino Slunjani su omeli četnički dernek i nogirali Pupovca u Veljunu!

Isto sa slavljem četničkog jubileja na pokolju mirne 8-člane hrvatske obitelji Mravunac i kažnjavanja četnika za taj zločin, pokušao je velečetnik Milorad Pupovac s dernrkom u Veljunu pa su ga omeli, nogirali i spriječili veterani Hrvatskog domobrana grada Slunja uz pomoć Hrvatskih branitelja iz Slunja.

Svi mediji u Hrvatskoj su stali uz Milorada Pupovca i pokrenuti su sudski postupci protiv Hrvatskih branitelja, protiv invalida iz Domovinskog obranbenog rata gospođe Lugarić i protiv predsjednika Urv. Hrvatski

domobran - Dragana Hazlera. Hrvatski sud nije kaznio tužene jer su bili u pravu rastjerati srpske fašističke četnike u Veljunu. Koliko u Hrvatskoj imamo sudova, koji osuđuju fašističke četnike Titove/Marxove koljače Hrvata?! Vrlo malo ili nimalo.

Pravosuđe u Hrvatskoj dozvoli međunarodnu kriminalizaciju hrvatskog pozdrava!

Svjedoci smo ovih dana da je FIFA kaznila hrvatskog nogometaša jer je pozdravio publiku s najljepšim starodrevnim hrvatskim pozdravom "Za dom spremni!" Taj stari hrvatski pozdrav je toliko lijep, da su ga rabili i ustaše za vrijeme Drugog svjetskog rata.

Hrvatsko pravosuđe dozvoli da FIFA napravi od najljepšeg hrvatskog pozdrava međunarodno kažnjivi predmet. Pitamo se što je sljedeće na listu zabrane u Hrvatskoj: zabranjen je ustaški pravopis, koje je stvorio "ustaša" Ljudevit Gaj, zabranjen je starodrevni "ustaški" pozdrav *Za dom spremni!* Sad valjda slijedi zabrana "ustaškog" pozdrava "Hvaljen Isus i Marija" i zabrana spomena BOGA jer su ustaše zazivale BOGA u pomoć.

Pravosuđe u Hrvatskoj nije Hrvatsko pravosuđe jer ne štiti Hrvate!

Pravosuđe u Hrvatskoj, koje zabranjuje starodrevni hrvatski pozdrav dozvoljava i promiče uporabu srpske ćirilice, pod kojom se je pjevalo u Hrvatskoj za vrijeme srbske okupacije: "*Slobodane, šalji nam salate, bit će mesa klat ćemo Hrvate.*"

Pod srpskom ćirilicom silovali su srpski četnici oko 3.000 Hrvatskih majka i djevojaka.

Nijedan srpski silovatelj hrvatskih majka, supruga, djevojaka i djevojčica nije kažnjen od Pravosuđa u Hrvatskoj. Svi su oni bili označeni srpskom ćirilicom.

Pod tom nasilnom srbskom četničkom ćirilicom ubijeno je 402 hrvatske djece ...

Srbskom ćirilicom označene su srbske ubitačne mine, od kojih malne svakog dana pogibaju hrvavatski vaditelji mina, hrvatska djeca, domaće i divlje životinje i zemlja se ne može obrađivati.

Pod srpskom ćirilicom pjevaju Srbi u Hrvatskoj: ..."*Bože spasi, bože hrani, srpske zemlje srpski rod*". Po ovoj himni, Hrvatska je srpska zemlja.

HTV, napose PRIZMA neštedimice vrijeđa Hrvatski narod s pozicija srpske nacionalne manjine. Čak u uvodu se prijeti - komu: Hrvatima. Još dalje u vrijeđanju Hrvata ide srpska novina "Novosti". Po svemu sudeći, Hrvati se trebaju podrediti srpskoj nacionalnoj manjini ...

Hrvatsko pravosuđe je gluho, slijepo i nemarno, kad je u pitanju bilo koja zaštita Hrvata, a zalaže se za zaštitui srpskih zločinaca. Obznanilo je "aboliciju i amnestiju" srpskim zločincima, uključuje ih u sve hrvatske vlasti (Stanimirović), a četnik i velikosrpski nacionalist Milorad Pupovac ide po "ključu" u parlament EU.

U bivšoj Hrvatsko-Mađarskoj Bačkoj, Banatu i u Hrvatskom Srijemu nema nijednog hrvatskog zastupnika u vlastima Srbije - niti po izboru niti po "ključu" kao Milorad Pupovac u Hrvatskoj.

Pravosuđe u Hrvatskoj nije još nikada zatražilo izručenje Srbske krajiške vlade i generalštaba iz Beograda, niti zločinca i lažnog svjedoka protiv Hrvata, Savu Štrbca niti ozbiljno traži od Australije izručenje posredstvom Intrpola "drugog" Miloševića - kapetana Dragana.

Pravosuđe u Hrvatskoj dozvoli da Srbija kindapira, zatvara i muči Hrvatske branitelje. Veljko Marić, 12 godina robuje u Srbiji, a srbski ubojice, pljačkaši, mučitelji, silovatelji Hrvatica šeću po Hrvatskoj, grade im se nove kuće i dobivaju novčane i druge podpore.

Hrvatska treba pomoćne postrojbe iz redova Hrvatskih braniteljica i branitelja

Kad bi postojale odgovarajuće postrojbe Hrvatskih branitelja ne bi četnik Milorad Pupovac i crvena Marina Lovrić Mencel iz Siska (poznata po raskoši poput skupe limuzine i skupih crvenih derneka) niti udbaš Stjepan Mesić ni Golootočki sin Ivo Josipović slavili i to zajednički: fašističko četništvo i marxistički genocidni komunizam sa zvijezdom petokrakom - u Srbu, u Brezovici, u Kumrovcu i titovanje u najljepšem dijelu Zagreba na Trgu Hrvatskog narodnog kazališta, kojeg su komunistički zločinci preimenovali u Trg maršala Tita.

To je hrvatska nacionalna sramota, poniženje i uvreda svih poštenih Hrvatica i Hrvata da Republika Hrvatska njeguje kult komunističkom velezločincu Titu, desetom na listi najvećih zločinaca u svijetu 20. stoljeća ili četvrtom najvećem zločincu u Europi: Hitler, Staljin, Lenjin, Tito, Berija...

Postrojbe Hrvatskih branitelja su nam potrebne u slučaju bilo kojeg iznenadnog napada na Hrvatsku iz brloga vjekovnih hrvatskih neprijatelja Srbije i Italije ... Mi zaboravljamo da u Italiji djeluju revanšistička društva: Nostra Istria, gradsko poglavarstvo talijanskog Zadra "ZARA italiana"...

Dok nam stignu UN ili EU, odnosno NATO trupe, može do zuba naoružana i uvježbana srpska četničko-fašistička vojska pregaziti pola Hrvatske, razarati sela i gradove, ubijati ljude i silovati žensku hrvatsku čeljad...

Da nas ovakovi ekscesi ne bi neugodno iznenadili Hrvatski branitelji moraju biti uvijek spremni braniti dom i domovinu Hrvatsku za što treba naoružanje, a ne goloruki.

Nadalje, imamo unutrašnjih problema, koje treba sprječavati

Unutar granica Republike Hrvatske imamo raznih slučajeva kriminala, počev od rasprodaje droga čak pred školama, krađe obiteljskih stanova za vrijeme ljetovanja i drugih izbivanja, krađa banaka, trgovina... Za spječavanje takvih kriminalnih zločina može biti od goleme pomoći naoružana postrojba Hrvatskih braniteljica i branitelja...

Ima mnogo raznih promašaja i pogrješaka, koje naoružana postrojba može ispraviti

Na primjer: Pomoći silovanim i maltretiranim ženama u ratu, kojeg su u Hrvatskoj protiv Hrvatske vodili srbski genocidni, okupacijski i silovateljski zločinci. Silovane hrvatske žene i djevojke trebaju podnijeti tužbe MUP, DORH i Ministarstvu hrvatskih Branitelja. Ako nema uspjeha treba ići na sudove Europske Unije i Međunarodni sud UN-a. Silovanje je po međunarodnom kriteriju strogo kažnjivi ratni zločin , koji ne zastarjeva.

U ovome zamolbenom podnesku na Hrvatske braniteljske udruge za osnivanje naoružane postrojbe iznijeto je samo nekoliko primjera za potrebne djelatnosti, a vi Hrvatske braniteljice i branitelji znadete najbolje, gdje ćete i kako ćete djelovati za zaštitu Hrvatskog naroda i sebe u sustavu Hrvatskog naroda ... Želimo vam uspjeh u opisanom potrebnom ustrojstvu.

Uz izraze osobitog poštovanja, najljepše hrvatske pozdrave i želje za ovaj i svaki uspjeh!

Basel, 25. ožujka 2014. Na Dan Blagovijesti i obljetnički dan osnivanja HAZUD-a 1978.

Brijuni - druga Ženeva ili drugi Hollywood, a ne Šerbedžijana

Bio je on (nije valjda i ostao) glumac četnik 1991. godine, ali nije bio zločinac. On je samo glumio četnika u "srpskom Vukovaru". Prema tome, ako je Pravosuđe u Hrvatskoj Zakonom o aboliciji i amnestiji oprostilo srpskim zločincima i oprašta čak kapetanu Draganu, a zašto ta "abolicija i amnestija" ne bi vrijedila i za Radu Šerbedžiju, kojemu su darovani Brijuni. Po Brijunima Rade Šerbedžija je nasljednik Tita, a ako se u Zagrebu najljepši dio grada zove: Trg maršala Tita, zašto se i Brijuni ne bi nazivali "Titovi i Šerbedžijini Brijuni".

Pobudio je protiv sebe sve srbskočetničke medije u Srbiji i u dijaspori

Nedavno je marljivi i po spektru djelovanja univerzalni novinar... gosp. Mladen Pavković objelodanio jedan članak, u kojemu kritizira hrvatske vlasti, koje su dale Brijune Radi Šerbedžiji, kojeg se plaća hrvatskim novcem, da bi on dovodio iz Srbije svoje nepote na račun hrvatskih poreznih obveznika. Pavković nije tim činom probudio samo Slavka Linića, nego sve srpstvo "svude i svagde u Srbiji do Trsta i u Srbiji celog sveta kroz srpsku dijasporu".

Slavko Linić bdije nad Radom Šerbedžijom

Poručujem Pavkoviću, da će Rade odgovarati za enormno visoke svote novca, koje troši isto kao što odgovaraju stotine hrvatskih Remetinčana. Zato Hrvatska ima Linića s vedrim okom i pameću dubokom. Majstor Linić nas zabavlja, čak i osobnim hodom po štriku od Rijeke do Remetinca s više publike, nego je ima Rade Šerbedžija na "srpskim Brijunima".

Rade Šerbedžija nije četnik, nego je samo glumio četnika!

Srpski napadi na Pavkovića nisu radi Brijuna kao takovih, nego radi toga, što on dira u pojam Srbina, a u Srbina kao ni u govno ne smiješ dirati jer se razvija balkansko-srbski smrad.

U Srbiji već zakazuju ćirilična slova pa su počeli pisati latinicom protiv Pavkovića, a sva ovdašnja srbska dijaspora govori: "Brijuni su Srbija i Srbija će da bude i da ostane!"

Nisu u pitanju samo Brijuni, nego Srbi u dijaspori uzvikuju: "Zapadna granica Srbije su srpski Brijuni i srpski Trst! U srpskome Trstu, kojeg srpski prijatelji Talijani čuvaju za Srbiju, nalazi se najveći hram Srpske pravoslavne crkve i stari srpski grobovi".

O ovim "svetinjskim pojmovima" iz kodeksa velikosrpskih ideologija, svetosavskih i Makarijevih granica o Srbiji od Trsta na Budim pa preko Temišvara i Vidina na srpski Solun i Carigrad podučava se "srpsku decu" ne samo u Srbiji i u dijaspori, nego i u Zagrebu: u Srpskoj gimnaziji, koju im je izgradila Hrvatska u najhrvatskijemu i najkatoličkijemu dijelu Zagreba - na Svetome Duhu ... Molim, to je ekumenski dar Kaptola sestrinskoj SPC!

Hoće li i taj hrvatski katolički dar Srbima kritizirati Mladen Pavković u svoji "Reagiranjima".

U sklopu ovih stanja, zbivanja i velikosrpskih planova, veliki srpsko-hrvatski glumac Rade Šerbedžija je potvoren (ali on to nije!) za čuvara ili za zapadnog međaša Srbije i srpsko-pravoslavnog carstva, a za Hrvatsku je skupo (ako ćemo se ružno izraziti!?) plaćeni parazit na proračunu, kojeg puni hrvatska sirotinja.

Nije u pitanju Rade Šerbedžija, nego gospodarski promašaj s Brijunima

Moja malenkost, pišem se Dragan Hazler (švicarski potomak - Hrvat iz Slunja) sam u nekoliko neobjavljenih i poneki objavljeni članak pisao o slaboj i gospodarski promašenoj hrvatskoj politici za Brijune. Prije svake daljnje riječi izjavljujem/pišem latinicom (ako treba i ćirilicom), da ja nemam ništa protiv Rade Šerbedžije. Bio je on (nije valjda i ostao) glumac četnik 1991. godine, ali nije bio zločinac. On je samo glumio četnika u "srpskom Vukovaru". Prema tome, ako je Pravosuđe u Hrvatskoj Zakonom o aboliciji i amnestiji oprostilo srpskim zločincima i oprašta čak kapetanu Draganu, a zašto ta "abolicija i amnestija" ne bi vrijedila i za Radu Šerbedžiju, kojemu su darovani Brijuni. Po Brijunima Rade Šerbedžija je nasljednik Tita, a ako se u Zagrebu najljepši dio grada zove: Trg maršala Tita, zašto se i Brijuni ne bi nazivali "Titovi i Šerbedžijini Brijuni".

Brijuni bi trebali biti druga Ženeva ili drugi Holliwood!

Neka se ovo dovle shvati, kako tko hoće, a ja ponavljam prije nego pristupim glavnini ovog uradka: Nije u pitanju srpsko-hrvatski glumac Rade Šerbedžija, koji se kurči na Brijunima i plaćen je s hrvatskim novcem. Ja bih kritizirao i kritiziram svaku dodjelu Brijuna glumcima pa makar im se ime pisalo s najveće "H" kao Hrvatska. Glumce na Brijunima treba plaćati, a Brijuni u pravilnoj namjeni, mogli bi obilato puniti Hrvatski proračun.

Usporedimo Brijune sa švicarskom Ženevom i američkim Hollywood-om!

1. Brijune treba iskoristiti kao što je Švicarska iskoristila Ženevu (Genève ili Genf) kao rudnik novca, kao najači turistički i međunarodni grad Švicarske i Europe. Jedan građanin i Ženeva je darovala dio gradskog zemljišta za izgradnju kompleksa zgrada, koje služe Organizaciji Ujedinjenih Naroda (OUN ili UN). Tu se zgrće golemi novac kroz stalni smještaj europskog središta UN-a, kroz učestala međunarodna zasjedanja, kroz cjelogodišnji turizam svih oblika.

Pisao sam češće puta o Brijunima kao neiskorištenome gospodarskom potencijalu hrvatske Istre i čitave Hrvatske i sada to ponavljam:

Zašto Hrvatska ne iznajmi ili čak daruje Brijune za jedno sjedište važnih sekcija OUN-a ili za jedno sjedište Europske Unije ili čak za pomorsku bazu NATO-a?!

Svaka od spomenutih mogućnosti bi donosila Hrvatskoj golemi novac od najamnine, od čestih zasjedanja državnika i političara i kroz to od cjelogodišnjega turizma. Na Brijunima s takovom namjenom moglo bi se stalno uposliti 200 - 300 (možda i više?) hrvatskih djelatnica i djelatnika.

2. Brijuni bi mogli postati i biti "hrvatski Hollywood". Utoliko više, što se Brijuni nalaze u blizini povijesne Pule s rimskom arenom i drugim sadržajima po gradovima hrvatske Istre, hrvatskog mora i kopnenih krajolika preko Učke do jadranskog bisera prelijepe Opatije.

Idem i korak dalje, zanimljiv za "Hrvatski Hollywood".

Naime, u planu je nova regionalizacija Hrvatske. Prema prijedlogu nove regionalizacije u istu regiju s Istrom ulazi Gorski kotar i Lika s čudom prirodnih ljepota - nacionalnim parkom Plitvička jezera. Dakle, to je "Hrvatska Hollywoodska regija" - najturističkiji kraj u Europi.

Za svakog čovjeka koji misli (nažalost takvi nisu političari u Hrvatskoj) ova planirana Srednjohrvatska regija sa središtem u Rijeci može postati kroz "holywood-ske" i cjelogodišnje turističke sadržaje najbogatiji kraj ne samo Hrvatske, nego i Europe.

Od Plješivice, Plitvica, porječjima i slapovima Korane i Kupe preko "slike mile Istre naše" do Brijuna leži Raj zemaljski i treba mu otvoriti hrvatsku dušu i srce (i Linićeve porezne kese!).

Ta naša ponuda bit će obilno nagrađena glumačkim, festivalskim, turističkim, ugostiteljskim i svakim inim profiterskim sadržajima, ali je netko treba odobriti i netko u velikom broju na tom bogatom polju se zaposliti.

Nažalost, naš, za turizam nekvalificirani ministar se bavi odpuštanjem sposobnih djelatnica i uvodi podobne. Od njegove "mudrosti" i podobnosti turizam će imati gubitke, a ne preofit.

Naš dobronamjerni Mladen Pavković se je pozabavio škakljanjem inače škakljivog glumca Rade Šerbedžije i njegovih beogradskih nepota. Ako je Rade glumio vukovarskog četnika, to ne znači da je on četnik. Ako je možda i bio, Rade je četništvo napustio.

Koliko ima pravo mimistar turizma i Mladen Pavković neka prosuđuju sve Hrvatice i Hrvati, a ja pohrvaćeni Švicarac tvrdim, da Hrvatska treba pretvoriti Brijune u

a) "Hrvatsku Ženevu" za jedno središte UN-a ili

b) Za "Hrvatski Hollywood".

U takvom slučaju pod a. i b. Brijuni će donositi Hrvatskoj svestrane prihode, a kroz srpsko-hrvatskoga glumca Radu Šerbedžiju ili kroz najhrvatskijeg i najboljeg hrvatskog glumca, Hrvatska mora ulagati novac u Brijune umjesto zgrtati profite od Brijuna. Nota bene!

Podsjetnik na 10. travanj 1941. i čestitka

Nije lako govoriti o najvažnijem danu novije hrvatske povijesti 10. Travnja 1941. jer su se marxisti ili marxovci u sve tri svoje varijante: komunizmu, fašizmu i nacizmu okomili na Hrvate, na Nezavisnu Državu Hrvatsku i sve što pripada Hrvatskome narodu. Tuđe poviestnice marxističke i druge prikazuju Hrvatski 10. Travanj 1941. u svojim prljavim bojama:

Prije pobližeg osvrta na 10. Travanj 1941. treba reći puninom istine, da je marxizam najveće zločinstvo 20. stoljeća i svih vremena u Europi i u svijetu!

Marxizam je ideologija genocida u svima svojim varijantama: komunizmu, fašizmu, nacizmu i u subvarijantana: lenjinizmu, staljinizmu, titoizmu, maoizmu, polpotizmu...

10. Travnja 1941. je proglašena Nezavisna Država Hrvatska protiv koje su se urotili brojni neprijatelji i potvorili je zločinačkom državom, što je laž i kleveta.

NDH nije zločinačka država, ali je u njoj bilo marxističkih zločinaca svih vrsta i podvrsta!

Nitko u Hrvatskoj i nigdje nema pravo nazivati Nezavisnu Državu Hrvatsku zločinačkom državom, kako ju takvom nazivaju mnogi marxisti kao fašistokomunisti, nacikomunisti....

Nezavisnu Državu Hrvatsku napose sotoniziraju, demoniziraju i bestijaliziraju i kleveću srbski zločinci svih ideologija, posebice fašistički četnici.

Jednako sotoniziraju NDH patrijarsi i prote separatističke svetosavske Srbske pravoslavne crkve, koja i nije Kristova crkva, nego velikosrbska politička družba - svetosavska zadužbina.

Srbi kleveću Nezavisnu Državu Hrvatsku jer im je ona razbila sve iluzije o stvaranju Velike Srbije na hrvatskome prostoru.

Marxisti komunističke, fašističke i nacističke sljedbe djeluju u prilog Srbima jer svi skupa, svaki na svoj način su provodili genocid na Hrvatima, od kojega ni danas nisu odustali.

Žalosno je da ima među Hrvatima sljedbenika marxizma, koji su djelovali, djeluju i danas protiv Nezavisne Države Hrvatske iz vremena Drugog svjetskog rata i protiv ove iz Domovinskog obranbenog rata 1991-1995.

10. Travnja ove godine nazvali su i izvjestitelji(-ce) HTV-1 Nezavisnu Državu Hrvatsku zločinačkom. To je svojevrstni kanibalizam u rudimentima otrova iz titoističkog marxizma.

Nezavisna Država Hrvatska je narod i taj narod - Hrvati su s radošću dočekali, iz srca pozdravili, s oduševljem prihvatili i s domoljubnom hrvatskom ustaškom i domobranskom vojskom branili svoju Nezavisnu Državu Hrvatsku.

10. Travanj 1941. je ne samo Dan uskrsnuća Nezavisne Države Hrvatske, nego je to dan Spasa hrvatskoga naroda.

Smatramo svojom dužnošću prikazati 10. Travanj 1941. kao poviestni dan, kojemu hvala da još živimo pod imenom Hrvati na ostatku ostataka poviestne države Hrvatske.

Znade se: Komunističkofašistički marxizam sa svojom dialektikom je stavio Hrvate na listu za totalno uništenje; velikosrbske ideologije su namienile za Hrvate masovne grobnice i prisvajanje Hrvatske, drugi susjedi su spremali svaki svoj plien od Domovine Hrvata.

Čelni političari u Zagrebu su uz dan 10. Travnja 1941. godine digli ruke od Hrvata ili su im spremali smrt:

Solunaš i ban Dr. Ivan Šubašić je pobjegao iz Hrvatske. Lajbek-Hrvat Dr. Vladko Maček se je odrekao politike za Hrvatsku.

Marxistički komunistofašist Josip Broz, po Staljinu nazvani Tito dočekao je u Zagrebu prijatelje po bratstvu Hitler-Staljin i odlazi u Beograd, gdje među fašističkim četnicima i nacističkim Nijemcima specijalizira genocid na Hrvate.

Ubijanja Hrvata su započela već 10. travnja i ranije na čitavom prostoru Hrvatske: u Crikvenici, oko Bjelovara, u Slunju, u predjelima Like i Hercegovine, u Podrinju, u Međimurju... Posvuda!!!

Spas Hrvatima donose Ustaše iz talijanskih logora i Dr. Ante Pavelić, pušten iz talijanskog kućnog pritvora, kojima se pridružuju svi Hrvati iz Domovine Hrvata.

Zahvaljujući Ustašama i domobranima 10. Travanj je poviestni dan za spas Hrvata i uskrsnuće NDH!

Da nije bilo Ustaša, danas ne bi bilo Hrvatskoga naroda jer su svi napried spomenuti neprijatelji imali svoje planove za genocid nad Hrvatima, na prisvajanje, odnosno komadanje Hrvatske po tajnim i javnim dogovorima Londona, Rima, Beograda, Berlina... i Moskve.

Nitko razuman pa niti pisatelj ove zahvale NDH-u Dragan Hazler ne poriče ratne zločine, koje su u obrani Hrvatske činili Ustaše. Ne poričem, nego osuđujem Jasenovac, Jadovno, Lepoglavu i Gradišku...

Žalim za svima nedužnim žrtvama ma kolike one bile, ali isto tako trebamo žaliti za stostruko većim hrvatskim žrtvama, koje su počinili marxistički komunistofašisti pod vodstvom Tita i Draže i po genocidnim planovima Karla Marxa i raznih Hitler-a, Mussolini-a, Horthy-a...

Jedina vojska u Drugome svjetskom na hrvatskome tlu, koja se je borila za Hrvatsku i za spas Hrvatskoga naroda, bili su Ustaše i Domobrani.

Sve druge vojske bez obzira na njihova imena i atribute su se borile protiv Hrvatske i protiv Hrvatskog naroda.

U ovoj istini je dio zasluga vezan uz 10. Travanj 1941. Dalje neka govore i sude pravi Hrvatski povjesničari i pravnici, a ne samo praznodušni političari i povjesničari iz Hrvatske s podkupljivim medijima.

Toliko po osobnom sjećanju na 10. Travanj 1941. godine i voljenu Nezavisnu Državu Hrvatsku 1941-1945. uz tvrdnju: Da nije bilo ustaškog i domobranskog 10. Travnja, danas ne bi bilo ni Hrvatske niti Hrvatskog naroda jer se je protiv njega urodio genocidni marxizam svih naziva i oblika.

Neka je vječna slava i čast svakom Hrvatu - svakom Ustaši i svakom Domobranu, koji su pali za obranu i spas Hrvatskog naroda!

Svakoj Hrvatici i Hrvatu ponosnom na svoje hrvatsko ime čestitam najveći dan novije hrvatske povijesti 10. Travanj 1941.

Za dom i domovinu Hrvatsku - Uvijek spreman, dok mi živo srce bije...

Mr.sc. Dragan Hazler, osobno kao hrvatski djelatnik i predsjednik HAZUD-a u Baselu

Basel, 10. Travanj 2014.

U znak obljetnice uskrsnuća Nezavisne Države Hrvatske, 10. Travnja 1941.

Uz radostnu zvonjavu Uskrsnih zvona uskrsnula je naša voljena i jedina Nezavisna Država Hrvatska!

Puška puca

(Ustaška himna)

Puška puca a top riče, grmi kao grom,

Sad Ustaša bojak bije za Hrvatski dom.

Puška puca krv se lije, dušman bježi klet,

A Ustaška hrabra vojska vrši zavjet svet.

Tjera smjelo dušmanina, s praga djedovskog,

I podiže staru slavu roda Hrvatskog.

Puška puca a top riče, barut miriše,

Mlad Ustaša na bojištu ranjen izdiše.

Ne plaši ga grom pušaka ni topova jek,

Dom, sloboda, vjerna ljubav, rani su mu lijek.

Oj Hrvatska zemljo mila, sviše danak tvoj,

Sad Ustaška hrabra vojska za te bije boj.

Podignimo barem spomenike ubijenoj Hrvatskoj djeci

Svi neprijatelji Hrvatske su ubijali Hrvatsku djecu. Odkad se za Hrvatsku znade, Hrvatska djeca su bila najveće žrtve svih zločinstava jer se nisu mogla braniti, što vrijedi i za nemoć roditelja, da obrane djecu. U davnim vremenima Hrvatska djeca su bila tržišna roba, u doba tursko-srbskih osvajanja Hrvatske, Hrvatska djeca su bila živi harač, uharačeni dječaci su odgajani za janjičare, a djevojčice za turske hareme.

U doba Titovog komunizma, Hrvatska djeca su ubijana na razne načine i iz raznih motiva iznad kojih je bila dvostruka Marxova teorija:

1. Hrvatski narod, što znači i djecu treba uništiti (Karl Marx) i

2. Komunistička revolucija guta vlastitu djecu.

Obadvije Marxove teorije, striktno je na Hrvatskome narodu i Hrvatskoj djeci sprovodio komunizam pod krvavom crvenom zvijezdom, na čelu s velezločincem Titom, četvrtim na listi najvećih ratnih i mirnodobskih zločinaca u Europi.

Velezločinac Tito je na više načina ubijao Hrvatsku djecu tijekom čitavog rata (komunističke revolucije), u Bleiburškoj tragediji i na Križnim putevima. Za vrijeme komunističke revolucije zlorabio je Hrvatsku djecu za kurirske službe i za pionirske postrojbe, koje je slao na bijišnice protiv nacizma i fašizma. U poraću Hrvatska djeca su stradavala jer im je komunistički velezločinac Tito poubijao roditelje...

U Srbskom okupacijskom i genocidnom ratu na Hrvatsku, Srbi su ubijali djecu

Taj Srbski okupacijski i genocidni rat na Hrvatsku, mi nažalost nazivamo Domovinski rat, čime štitimo Srbe od odgovornosti i stvaramo zbrku na međunarodnom polju.

Domovinski rat ili Građanski rat je manje ili više isto pa nikome nije jasno, tko se je protiv koga borio u tome Domovinskom ratu: "Dalmacija protiv Slavonije" ili "Istra pritiv Like" ili "Zagreb protiv Karlovca" ili, ili ili... Svima narodima svijeta Domovinski rat znači međusobni rat istog naroda radi nekakvih međusobnih neslaganja. Takav kriterij ima i Haaški sud o ratu u Hrvatskoj. Na prostoru, koji je predmet Suda u Den Haagu vođen

je Domovinski ili Građanski rat i svi su jednako krivi, a najkrivlji su Hrvati jer su se najupornije branili. Nastavak o tome i o spomeniku Hrvatskoj djeci iza priloženog novinskog članka.

Pogledajmo naslov i članak ispod njega. Tko je poubijao 402-je hrvatske djece? "Oni koji su vodili Domovinski rat ili Građanski rat?!"

U Domovinskom ratu ubijeno je 402 hrvatske djece. Hoće li konačno netko zbog toga odgovarati?

Ponedjeljak, 27 Svibanj 2013 09:15

Marinko Marinković imao je samo godinu i pol kada je njegov život 3. svibnja 1992. prekinula srpska granata. U Domovinskom ratu poginulo je 402 djevojčice i dječaka, dok je u Slavonskom Brodu samo u jednoj godini 1992. čak 27-ero djece ubijeno na pragu svoga doma, a 65 ih je ranjeno za što do danas nitko nije odgovarao.

'Mali križ – velika žrtva' naziv je susreta sjećanja na djecu poginulu u Domovinskom ratu. U Slavonskom Brodu 25.05.2013. održan je 11. takav susret, a roditelji nastradale djece i izaslanstva predsjednika Republike, Vlade, Sabora, Grada i Županije su položili vijence kod jedinog spomenika podignutog u čast i sjećanje nevinim, dječjim žrtvama, nazvanog 'Djevojčica'.

Nedjelja, 3. svibnja 1992. bila je krvava nedjelja za Slavonski Brod i grad je proživljavao jedan od najtežih trenutaka u svojoj povijesti. U tim napadima i u eksplozijama topničkih ili minobacačkih granata ispaljenih od Srba iz Bosne ili u prasku bombi izbačenih iz zrakoplova koji su uzletjeli sa zračnih luka u Srbiji i Bosni, poginulo je 16 osoba, od toga šestero djece, ranjeno je 60 osoba, od toga 30 teško. Marinko Marinković imao je samo godinu i pol kada je njegov život 3. svibnja 1992. prekinula srpska granata.

402-je hrvatske djece žrtava srbskog terora

U Domovinskom obranbenom ratu poginulo je u Hrvatskoj 402 hrvatske djece od bezumnog srbskog terora. To su bile nevine i nedužne hrvatske djevojčice i dječaci u prvim godinama života, koje su nemilice poubijali

srbski zločinci u srbskom agresivnom ratu na Hrvatsku. Samo u Slavonskom Brodu tijekom jedne godine 1992. ubijeno je na pragu svoga doma čak 27-ro hrvatske djece, a 65 ih je ranjeno za što do danas nitko od srbskih zločinaca nije odgovarao

Zbog ovog zločina, na Županijskom sudu u Slavonskom Brodu pokrenuta je istraga protiv Radoslava Narančića, majora bivše JNA i ratnog zapovjednika vojarne u Derventi. Narančić danas živi u Bosni i Hercegovini i prilikom saslušanja izjavio je da se ne osjeća krivim.

S.V./dnevno.hr

U prednjem članku nisu bili navedeni zločinci i drugi podatci pa su dodani kurzivom

U čitavome članku nije bilo nijednom jasnom rečenicom napisano da su 402 hrvatske djece poubijali Srbi - srbski okupacijski i genocidni zločinci. Ne stoji čak niti "Hrvatski" Domovinski rat pa stranac ne će odgonetnuti, čiji je to bio rat i gdje su ubijena ta Hrvatska djeca. (Namjerno pišem velikim slovom iz poštovanja Hrvatske djece!) Ne stoji niti Domovinski "obranbeni" rat pa nitko živ izvan Hrvatske ne zna o kakovom se ratu radi.

"U Domovinskom ratu poginulo je 402 djevojčice i dječaka..." ili "Marinko Marinković imao je samo godinu i pol kada je njegov život 3. svibnja 1992. prekinula srpska granata..." ili "U tim napadima i u eksplozijama topničkih ili minobacačkih granata ispaljenih iz Bosne ili u prasku bombi izbačenih iz zrakoplova koji su uzletjeli sa zračnih luka u Srbiji i Bosni, poginulo je 16 osoba, od toga šestero djece, ranjeno je 60 osoba, od toga 30 teško..."

Iz ovoga nije jasno da su Srbi vodili okupacijski i genocidni rat na Hrvatsku i u tom ratu su poubijali 402-je Hrvatske djece. U Domovinskom ratu to su mogli počiniti i Hrvati, što im stranci čak pripisuju.

Zar nismo analogno tome čuli u okrivljivanju Hrvata iz Haaške presude bosansko-hercegovačkim Hrvatima i oslobađajuće presude najvećim srbskim zločincima jer oni su "samo razgovarali o Vukovaru", ali "nisu

bili" naredbodavci za zločine u Vukovaru: Za pet tisuća poubijanih vukovarskih Hrvata i svi drugi mučeni i prognani. Zar nikoga nisu dirnule suze male Hrvatice iz Vukovara u koloni prognanih Hrvata iz Vukovara?! Njenim imenom bi trebalo nazvati neke gradske toponime: Put suza male Hrvatice iz Vukovara...

Zašto hrvatski političari, točnije političari u Hrvatskoj, pravosuđe u Hrvatskoj, mediji u Hrvatskoj, povjesničari u Hrvatskoj... i Hrvatski branitelji ne nazovu rat pravim imenom:

Srbski okupacijski i genocidni rat na Hrvatsku!

To bi ušlo u povijest, leksiku, školske knjige i u svakodnevni govor i služilo bi Hrvatima kao istina (možda i blaga satisfakcija), a na Srbe bi pozitivno djelovao ispravni naziv rata jer bi im ukazivalo na njihove zločine, da ih ne ponavljaju.

Ovaj naslov: *Srbski okupacijski i genocidi rat na Hrvatsku* predlagao sam predsjedniku Dr. Franji Tuđmanu (s njim sam surađivao od Deklaracije o Hrvatskom književnom jeziku 1967. do smrti 1999.) već početkom uporabe naslova Domovinski rat pa mi je odgovorio da su taj naziv Domovinski rat predložili Amerikanci i trebamo ga tako zvati!

Trudim se već godinama u mojim člancima i drugim javnim nastupima, da se Domovinski rat preimenuje u Srbski okupacijski i genocidni rat na Hrvatsku, ali taj prijedlog nitko od nadležnih u RH ne prihvaća, a ne prihvaćaju ga niti Hrvatski branitelji. Zašto???!!!

S nazivom Domovinski rat i s abolicijom i amnestijom "pobunjenih Srba", među koje spadaju najveći srbski ratni zločinci, Republika Hrvatska nema nikakvih izgleda dobiti u svoju korist Tužbu pred Međunarodnim sudom protiv Srbije. U to ćemo se slijedeće godine uvjeriti...

Uostalom, ne ukazuju li nam i ne privikavaju li nas na to blage ili oslobađajuće kazne Haaškog suda za najveće srbske zločince u "Domovinskom ratu" i užasno stroge kazne za Hrvatske branitelje u "Udruženom zločinačkom podhvatu, iza kojega stoji Republika Hrvatska s predsjednikom Franjom Tuđmanom i Gojkom Šuškom ...

Nije nama Hrvatima kriv Haaški sud, nego mi sami jer štitimo poimence srbsko ime od zločinstava, koja su Srbi činili kao oružane bande uz podporu srbskih infrastruktura, petokolonaških Pupovčevih Srba, koje smo čak abolirali i amnestirali, a Hrvate procesuiramo i strogo kažnjavamo za kolateralne žrtve ili za četnike u civilu, na primjer Mirko Norac za četnike u selu Medak i slično Ing. Tomislav Merčep... U Širokoj Kuli nedaleko istaknuto četničkog sela Medak su lokalni Srbi poubijali najbrutalnijim metodama točno 41 Hrvata i Hrvaticu, uključujući i djecu. Taj slučaj hrvatskih žrtava srbskog terora nije ispitivala međunarodna tužiteljica Carla del Ponto jer Hrvate ne štiti nitko, a okrivljuje ih se ne samo za uvećana zločinstva, nego i za zlodjela, u kojima nisu sudjelovali

Mediji u Hrvatskoj (Hrvatskih medija jedva imamo!) ne izražavaju se o Srbima kao zločincima, nego "pobunjeni Srbi", "Srpske paravojne jedinice", "šumski odmetnici" i ponekad "četnici", a pojam zločinački i zločinci vežu za Hrvatske branitelje. Haaški sud slijedi aboliciju i amnestiju za Srbe od strane Pravosuđa u Hrvatskoj. U takvom ponašanju nadležnih u Republici Hrvatskoj, ne trebamo se čuditi strogim Haaškim presudama Hrvatskim braniteljima, napose onima iz BiH.

Zašto Hrvatsko pravosuđe nije obznanilo aboliciju i amnestiju za obadvije zaraćene strane?!

U vrtlogu svih zločinstava Srbski okupatori su namjerno ubijali Hrvatsku djecu!

Zašto se štiti srbsko ime, kad su u pitanju najveći zločini, koje su Srbi činili Hrvatima: okupacijom, ubijanjem, mučenjem, silovanjem, progonom, pljačkom i uništavanjem svega hrvatskoga i što podsjeća na Hrvate u Hrvatskoj?! Uostalom srbski zločinci rade zločine u Hrvatskoj, uključujući ubijanje Hrvatske djece po slovu srbskih genocidnih i osvajačkih ideologija, a Hrvatska nije dosada podnijela pred nadležnim međunarodnim sudovima nijednu Tužbu za poništenje velikosrbskih osvajačkih i genocidnih ideologija.

Kakova je to ravnopravnost prema ubijenoj djeci u Hrvatskoj?!

Nekakav hrvatski zločinac, kojeg bi trebalo strijeljati ili objesiti za noge da se muči je ubio jedno srbsko dijete †Aleksandru Zec. Iz dubine duše žalim i žalimo svi mi pošteni Hrvati za tim nevinim djetešcem i zaista bi trebalo ubiti toga zločinca, koji je ubio to dijete. Ali mala Srbkinjica †Aleksandra Zec je često u medijima (Neka je!!!), njeni roditelji su dobili oštetu (Neka su!!!), dospjela je čak na kazališne pozornice (Neka je!!!), najnovije se govori da treba †Aleksandra Zec dobiti ime trga ili ulice u Zagrebu (Neka dobije!!!) - počinitelj je sudski kažnjen (Neka je!!!).

Zašto mediji u Hrvatskoj ne posvećuju jednaku pažnju ubijenoj Hrvatskoj djeci?

Zašto za 402-je hrvatske djece ubijene od srbskih zločinaca, postoji samo statistički spomen i to vrlo rijetko. Tek tu i tamo spomene se poneko ime kao 1,5 godišnji †Marinko Marinković, ali, Marinkovi roditelji nisu dobili oštetu (Zašto nisu???), niti je (za kakvu takvu satisfakciju) kažnjen srbski zločinac, koji je ubio hrvatsko dijete †Marinka Marinkovića. (Zašto nije kažnjen barem u odsutnosti???).

Zašto hrvatska djeca poubijana u Hrvatskoj od srbskih zločinaca ne dobivaju kao spomen ime trga, parka, ulice, aleje prema groblju ili nekog drugog istaknutog toponima i to punom jasnoćom kao na primjer: Trg 402-je hrvatske djece žrtava srbskog terora.

Poubijana hrvatska djeca od srbskih zločinaca trebaju imati isti pokojnički kult kao srbsko dijete †Aleksandra Zec, koju je ubio pomahnitani hrvatski zločinac.

Današnja Hrvatska je komunističko-četnička!

U današnjoj komunističko-četničkoj Hrvatskoj Ive Josipovića, Stjepana Mesića, Zorana Milanovića, Milorada Pupovca, Džakule i Stanimirovića... ni mrtva hrvatska djeca (402) nisu ravnopravna s jednim srpskim djetetom Aleksandrom Zec. Negdje je zakazao kriterij, pravda, jednakost i razum ...

Za osudu jest da je ravnopravnost zakazala na zapostavljanju poubijane Hrvatske djece od srbskih zločinaca. Poubijana Hrvatska djeca od srbskih zločinaca su samo statistički broj, ako i to? Zašto su Hrvati nemarni prema svojoj djeci žrtvama srpskog terora???

Poubijana Hrvatska djeca trebaju imati spomenike u svakom hrvatskom gradu i selu!

Kao što su nedužna židovska, romska i srbska djeca u Jasenovačkom spomeniku i poimence u Jasenovačkom popisu žrtava uz isticanje počinitelja zločina, tako i Hrvatska djeca, žrtve Drugog svjetskog rata i Srbskog okupacijskog i genocidnog rata 1991-1997. godine, odnosno žrtve udruženog komunističkog i četničko-fašističkog zločina trebaju imati svoj središnji spomenik u Zagrebu s identitetom svakog hrvatskog djeteta i počinitelja zločina, pojedinaca ili kolektivnih zločinaca: Srba-četnika i komunista.

Osim središnjeg spomenika Hrvatskoj djeci u Zagrebu treba podići spomenike Hrvatskoj i drugoj nesrbskoj djeci (srbska djeca već imaju spomenike, čak s uvećanim brojem žrtava) u svima gradovima, mjestima i selima, gdje su komunistički i srbski zločinci ubijali Hrvatsku i drugu nesrbsku djecu. Sva djeca u Hrvatskoj, kako živa tako i mrtva moraju biti ravnopravna.

Treba u Hrvatskoj osnovati Udrugu za podizanje spomenika poubijanoj Hrvatskoj djeci!

Dragan Hazler - hrvatski djelatnik

Basel, 31. svibnja 2013.

Pripomena 12. travnja 2014. Ovih dana s opravdanjem, (dodajem svoju osobnu podršku! D.H.) govore Srbi u Hrvatskoj o imenovanju jednog trga u Zagrebu imenom srbske djevojčice †Aleksandre Zec, koju je ubio jedan hrvatski zločinac. Zašto se isti kult imenovanja nekih gradskih toponima ili spomenički kult ne primjeni na 402-je Hrvatske djece žrtava srbskog terora u Hrvatskoj?! Zar ni mrtva Hrvatska djeca, njih 402-je nisu ravnopravna s jednim mrtvim srbskim djetetom u Hrvatskoj??? Jeli Hrvatska država i domovina Hrvata ravnopravnih s nacionalnim manjinama ili je Hrvatska država i domovina nacionalnih manjina, u kojoj žive uz nadravnopravne nacionalne manjine i manje ravnopravni Hrvati???!!! Dragan Hazler - potomak švicarski asimiliran i integriran u Hrvatski narod

Sveti Ivan Hrvatski - posvećeno Zlatku Tomičiću

Najkraći uvod uz spomen Svetog Ivana Hrvatskoga ... Mi Hrvati premalo poznamo svoju stariju povijest, a i ono malo što o sebi znademo pisali su drugi, a ne mi pa nam je potrebna kritička lupa da bismo razlučili istinu od laži i treba nam dodatni kriterij da na temelju razuma, analogije i logike procjenimo i ocjenimo, kako je što bilo i što je za ono vrijeme bilo ispravno, a u čemu smo bezglavo vrludali sa sačuvanim vratom za tuđi jaram, za neistine o nama i za poneku zataju ove ili one nacionalne vrijednosti.

Ovaj uvod bez obzira na njegovu duljinu i širinu potreban je za raspravu, koja će biti, kako u naslovu stoji o Svetome Ivanu Hrvatskome, za kojega većina Hrvatskog naroda nikada nije niti čula jer mu je ime i životopis zaodjenut velom čuvanja tajne, a zašto, neka si svaki čitatelj, ako takvih bude nađe odgovor.

Članak se posvećuje hrvatskome pjesniku Zlatku Tomičiću jer se je on bavio Svetim Ivanom Hrvatskim i u daljnjem slijedi nešto iz pera Zlatka Tomičića.

Svetačka usporedba Irske i Hrvatske

Jedan moj strukovni kolega iz Sandoz (Novartisovog) istraživačkog i znanstvenog instituta, po nacionalnosti Irac, Dr. John Stafford rekao mi je oko 1970. godine da Irska ima više od 400 svataca.

Ta njegova izjava dovela nas je u dosta oštru raspravu, u kojoj sam ja tvrdio da su Hrvati jedan od najzaslužnijih naroda u Europi za razvoj, proširenje, čuvanje i žrtvovanje za Rimokatoličku crkvu pa imamo samo dvojicu svetaca: Svetog Nikolu Tavelića i Svetog Dominika Mandića. Dodajem da sada imamo i trećega Svetog Marka Križevčanina.

Na to mi nije ostao dužan irski rimokatolik i strukovni kolega Dr. John Stafford, nego mi je pojasnio da su to narodni svetci, a drugo su svetci, koje imenuje Rimski papa, koji daje svetačku prednost Talijanima, a svima drugima "ono što ostane iza Talijana".

Po tome kriteriju je i Irska siromašna na rimskim svetcima slično kao i Hrvatska, koju je sveti Rim proglasio "Zidom kršćanstva", a u tom zidu

nije uzidao ime nijednog Hrvata mučenika niti svetca pa niti Petra Berislavića, koji je kao biskup poginuo braneći kršćanstvo i Hrvatsku.

Zašto mi Hrvati nemamo narodne svetce?

To Johnovo prikazivanje potaklo me je na razmišljanje pa sam postavljao sam sebi i pojedinim Hrvatima, napose prijatelju Zlatku Tomičiću i nekim svećenicima, zašto mi Hrvati nemamo pored malobrojnih svetaca po milosti Rimskog pape i narodne svetce?!

Za moje pitanje, dobio sam suglasnost od relativno malog broja, kako reče Tomičić "hrvatskih ovnova" jer u redovima rimokatolika u Hrvata imamo uglavnom mirne i poslušne "ovnove i ovčice" pa nikakvo čudo da nemamo narodnih svetaca (Zlatko Tomičić).

Po mojem laičkom sudu, kao hrvatski rimokatolik, smatrao sam onda (u vrijeme razgovora s irskim kolegom rimokatolikom) i kasnije sa Zlatkom Tomičićem, što smatram i danas da bi veliki broj povijesnih Hrvata trebali biti štovani kao narodni mučenici, blaženici, svetci...

Ponavljam da sam o ovome kompleksnom pitanju dosta razgovarao s hrvatskim pjesnikom Zlatkom Tomičićem i čitav ovaj članak je inspiriran dobrim dijelom sjećanjima iz tih razgovora.

Hrvatski narod koji je toliko pridonio katoličanstvu od Svetog Jeronima, kojeg nažalost ne smatramo hrvatskim svetcem pa nadalje taj narod, koji je kao nijedan europski narod na samoj međi branio katoličko kršćanstvo od nametničkog srbskog pravoslavlja i od još nametljivijeg turskog islama ima samo dva, odnosno sada tri svetca.

K tome valja dodati, da su sva trojica zaslužili svetaštvo izvan Hrvatske pa ta jadna Hrvatska koja je zasigurno među svima europskim državama najviše krvarila u borbi "za krst častni i slobodu zlatnu" nije pogodno tlo za ostvarivanje svetaštva po regulama Svete Crkve rimokatoličke.

Sami proglasiti i štovati svoje narodne svetce, mučenike i hvatske junake

Mi sami trebamo proglasiti i štovati zaslužne Hrvatice i Hrvate za Hrvatsku i za svijet kao *narodne* svetice, svetce, blaženike, mučenike,

hvatske junake, velikane ... i napose isticati da su oni Hrvati jer nam nemali broj takovih kradu drugi narodi, napose Srbi.

Ako, naprijed spomenuta Irska ima više od 400 narodnih svetica i svetaca, može ih barem toliko imati i Hrvatska.

Razlog više za ovakova ustoličenja jest u tome, što nam susjedi pred neke hrvatske velikane stavljaju svoju nacionalnost. Takvih slučajeva je vrlo mnogo pa ih ovdje navodim samo primjerice:

Kotruljić, Petrić i Bošković... su Talijani (i Srbi!!!).

Svi Hrvati Gradišćanci su Austrijanci (to je opravdan status u pravnim državama).

Česmički, Bakač i obadvojica Nikola Zrinskih su Mađari.

Svi istaknutiji Hrvati - Bokelji su Crnogorci. Primjerice Ivo Visin, koji je oplovio svijet.

Svi Hrvati muslimanske vjere moraju prema novijim kriterijima postati Bošnjaci.

Hrvat Oton Župančić je Slovenac - slovenski poet.

Po kriterijima pohlepne velikosrbske ideologije svi stariji, čak i neki noviji istaknuti Hrvati su Srbi "katoličke vere". Bunjevci po velikosrbskom kriteriju su Srbi ili posebni narod.

Od Marina Držića preko Ivana Gundulića do Ive Vojnovića svi dubrovački pisci su Srbi. Dakako, "Srbi" su Hektorović, Minčetić, Marulić, Zoranić ...

Za hrvatske djelatnike u Srbiji svih vremena vrijedi samo kriterij: Srbi. Takvi su na primjer ovi "Srbi": Pančić, Binički, Čipiko, Štolcer, Cveić, Bulić, čak Ogrizović i dakako rimokatolik Ivo Andrić, koji se je smatrao Jugoslavenom iz Travnika, je "Srbin"...

Ovo s posrbljivanjem spomenutih i mnogo nespomenutih Hrvata je službena praksa u Srbiji. Upravo ovih dana čitamo, da su svi stariji, pa i brojni mlađi hrvatski pisci uvršteni u Ediciju 1000 godina srpske književnosti i nismo vidjeli oštriji prosvjed s hrvatske strane.

Po ovakovim velikosrbskim kriterijima nije nikakvo čudo, da Srbija proglašava i smatra Srbima sve pravoslavne Hrvate u Hrvatskoj. Tek primjerice: Branko Radičević, Simo Matavulj, Nikola Tesla ...

Za ovo stanje i ovakovo poimanje u Hrvatskoj najveći krivac smo mi Hrvati!

Naime, sve pravne države Europe smatraju pripadnicima svojoj naciji i državljanstvu one ljude, koji žive u toj državi bez obzira na njihov nacionalni iskon, a mala Hrvatska promiče multinacionalnost, koja se pretvara u multinacizam. Srbi u Hrvatskoj srbuju i četnikuju, mašu srbskim zastavama i pjevaju srbsku himnu: "Bože spasi Bože hrani Srpske zemlje srpski rod!", a mi Hrvati smo originalni naslov: *Hrvatskoj domovini* preimenovali u "Lijepa naša".

Po kriteriju europskih pravnih država ima Srbija čak pravo, da potvara Srbima one Hrvate i pripadnike drugih naroda, koji žive i djeluju u Srbiji, a zašto Hrvatska ne primjenjuje kriterij EU.

I Hrvatska bi se trebala ponašati po kriteriju europskih pravnih država (u ovome slučaju čak i po kriteriju Srbije) pa ne bi bila multinacionalna, čitaj multinacistička država od 23 ustavne nacionalne manjine, nego država jedinstvenog Hrvatskog naroda bez obzira na nacionalne iskone pojedinaca.

Nekolicina Hrvata (primjerice), koje bi trebalo smatrati narodnim svetcima ili ...?

Evo samo nekih povijesnih osoba, hrvatskih velikana iz šireg nacionalnog spektra, koje bi trebale biti hrvatski narodni svetci, blaženici, mučenici ili nekom zasluženom čašću promovirani Hrvati:

Kneževi Višeslav, Domagoj, Branimir i Ljudevit Posavski, Sveti Ivan Hrvatski (proglašen od Čeha!), Grgur Ninski, Petar Svačić, Marko Polo, Herman Dalmatin, Hrvoje Vukčić Hrvatinić, Ivan Stojković, Andrija Jamometić, Ivan Vitez od Sredne, Matija Vlaćić Ilirik, Anđeo Zvizdić, Marin Držić, Marko Marulić, Petar Zoranić, Markanton de Dominis, Stjepan Tomašević, Katarina Kosača, Petar Berislavić, Mila Gojsalića, Matija Gubec, Toma Bakač, Franjo Frankopan Slunjski, Nikola Šubić Zrinski, Nikola Zrinski, Krsto Frankopan, Petar Zrinski, Mirko Derenčin,

Petar Berislavić, Ivan Lučić, Juraj Ratkaj, Stjepan Gradić, Franjo Petrić, Bartol Kašić, Juraj Križanić, Luka Ibrišimović, Marko Mesić, Pavao Ritter Vitezović, Saro Crijević, Rugier Bošković, Baltazar Patačić, Rajmund Kunić, Đuro Ferić, Tito Brezovački, Josip Jelačić, Janko Drašković, Juraj Haulik, Ljudevit Gaj, Josip Juraj Strossmayer, Franjo Rački, Eugen Kvaternik, Dragutin Hirc, Frane Bulić, Ante Starčević, Antun Radić, Stjepan Radić, Antun Bauer, Ante Pavelić, Jure Francetić, Mile Budak, Vladimir Nazor, Tin Ujević, Andrija Hebrang, Ivan Meštrović, Alojzije Stepinac, Ivo Tijardović, Lavoslav Ružička. Bruno Bušić, Jakov Gotovac, Karlo Bulić, Siniša Glavašević, Zvonimir Kulundžić, Gojko Šušak, Franjo Tuđman, Vlado Gotovac, Vladimir Prelog, Franjo Kuharić, Zlatko Tomičić, Dragutin Tadijanović ...

Sve žrtve hrvatskih obranbenih ratova, starije, srednje i ove najnovije iz Hrvatskog Domovinskog obranbenog rata protiv srbske agresije (Vukovar - Ovčara, Slunj, Široka Kula, Škabrnja, Voćin, Petrinju, Glinu, Topusko...) treba smatrati hrvatskim mučilištima...

Dakako, ovo su samo primjeri kao podsjetnik, a takovih i srodnih velikana, junaka, mučenika ima na tisuće u Hrvatkoj. Red bi bio da im pripisujemo zasluženi kult, a ako smo već "Zid kršćanstva" i "Ovčice dobrog pastira" onda bi bar nekoliko stotina "uzidanika" i "ovčica" trebali biti barem narodni svetci i svetice, kad je već sveti Rim tako škrto derežljiv "prema uvijek vjernim svojim slugama Hrvatima".

Osim brojnih misli Zlatka Tomičića, Johna Stafforda i od člankopisca o ovome kompleksu, evo doslovnog Tomičićevog opisa jednog narodnog svetca, ali ga nismo proglasili svetim mi Hrvati, nego ga Česi i Moravci smatraju i štuju kao narodnog svetca:

SVETI IVAN HRVATSKI

Ivanus, Chroatorum ducis filius,

eremeticam vitam in Bohemiae

montibus ducens a duces Borivojo

detegitur - F. Rački: Documenta

Pustinjak Ivan, kraljević hrvatski, živio je početkom 10. stoljeća u špiljama pokraj rijeke Ledenice, posve sam, u gustim i divljim šumama.

Knez moravski Borivoj, kršćanin grčkog zakona, oženjen lijepom Ljudmilom, odjahao je jednog dana u lov i ugledao košutu, te ju je ustrijelio strijelom iz luka.

Nastrijeljena životinja je bježala pred lovcima i pobjegla je pod goru i kamenu hrid do velike šume. Iz stijene tekla je voda čista i košuta je tu ranjena legla. Iz njenog vimena isteklo je obilje mlijeka, da su se Borivojevi ljudi napili do mile volje.

Nakon kratkog vremena iz te gore izišao je čovjek strašan, sav obrastao. I nagovori on Kneza, nazivajući ga imenom - iako ga nikada nije vidio - :

"Zašto si ubio moju košutu?"

Knez i svi njegovi ljudi ustrašiše se od njega veoma. I upita ga Knez:

"Tko si ti?"

A on reče:

"Ja sam Ivan Hrvatski, živim u toj pustoši 42 ljeta; Nitko me nije nikada vidio do ovoga dana, nego ti; a jesi mi dobru životinju moju, koja me je hranila cijeli moj vijek, pred očima Božjim ubio, na nesreću tvoju i moju!"

Knez Borivoj pozvao je njega k sebi, u nedaleki dvor njegov u Fetinu, da ga najede i napije. A Ivan Hrvatski mu odgovori:

"Neću ići s tobom, nego mi pošalji svećenika!"

Knez Borivoj posla k njemu konje i svećenika. Ali kraljević Ivan Hrvatski nije sjeo na poslanog konja, nego je išao pješice sve do crkve. I pričestio se u svetom Otajstvu Božjem i ništa nije htio jesti ni piti.

I nato se vratio u svoju pustinju i dalje tu sam življaše. Uzeo je papir i crnilo u ruke i ispovijedio je sve o sebi, sinu kralja hrvatskoga Gostumila. I umrije dne 24. lipnja Ljeta Gospodnjega 904. po Kristu Gospodu. I bi sahranjen časno od Kneza Borivoja i dobre njegove žene Ljudmile. Nakon pogreba njegovog Bog je darovao izcijeljenje mnogim ljudima u Kneževini Moravskoj.

Nad grobom njegovim podignuta je crkva u čast Ivana Krstitelja, a u 11. stoljeću benediktinska prepozitura Svaty Jan nad Skalou. Na grob njegov već deset stoljeća hodočasti puk sa svih strana svijeta; dolazili su mu se pokloniti i austrijski Carevi. On je jedan od zaštitnika crkve Svetog Vida u Pragu.

Lik mu se nalazi na koricama jednog starog zagrebačkog rukopisnog Misala s ostalim domaćim svecima, gdje piše:

IVANUS GOSTUMILI, CROATA EREMITA.

U kapelici Svetog Ivana Krstitelja od Gorice kraj Lepoglave naslikan je po slikaru Ivanu Ranger OP (pavlinu) na freski povrh oltara: - čovjek u šumi, koji kleči pred reaspelom, a za njim na tlu žezlo i kruna. Ispod njegovog lika piše:

SVETI IVAN, SIN KRALJA HRVATSKE I DALMACIJE, PUSTINJAK.

Županja, 9-10. srpnja 1987. Z. Tomičić

Zlatko Tomičić (Zagreb, 2. prosinca 1930.- Zagreb, 16. lipnja 2008.) hrvatski je novinar, književnik, publicist, nakladnik, pjesnik, putopisac, dramski pisac .

Na dan 16. lipnja 2008. oprostili smo se u Karlovcu (Mostanje) sa Zlatkom Tomičićem, shrvanim životom, mučenim u Titovim zatvorima, gdje mu je na prozorski prorez njegove samice svakoga dana dolazila jedna golubica.

O Zlatku Tomičiću, bardu hrvatskog pjesništva u drugom članku.

Ovaj skromni osvrt završavam sjećanjem na prijatelja Zlatka kao velikog čovjeka uvijek uspravnog, uvijek u prvim redovima bunta, djela i žrtve za Hrvatsku.

U danima crvenog mraka, Zlatko Tomičić prvi u potlačenoj Hrvatskoj pokreće 1968. mjesečnik s nacionalnim naslovom Hrvatski Književni List, popularni HKL.

Ispunjen sam ponosom što sam surađivao prilozima u HKL-u i raspačavao u Baselu 200 primjeraka. Bio sam u Vijeću HKL, zajedno s

†Brunom Bušićem, †Franjom Tuđmanom ... Završavam Zlatkovom pjesmom, uz koju smo krasnoslovljenu na na pogrebu svi plakali: *Hrvatska, ljubavi moja*

Hrvatska, ljubavi moja,

i ovdje sam tvoj sin,

i ovdje sam tvoje ime

i tvoj sjaj.

Hrvatska, djevojko moja,

svuda mislim na tebe,

u svakoj zemlji te sanjam,

u svaki te nosim kraj.

Hrvatska, gujo pod kamenom,

s golim trokutima i ilirskim mjesecom

- tko ne te s mržnom stane

past će mrtav od otrova tvoga.

Hrvatska, zvijezdo na nebu,

tvojom pomoću stekoh sile svijeta,

svjetlost jesi što pada na ruke

iz tijela i krvi raspetog Boga.

Pjesma stvorena u Ohridu, Makedonija, 13. rujna 1966.

Basel, uoči obljetničkog dana smrti Zlatka Tomičića, 16. lipnja 2008.

Zločinac Tito ponižava i sramoti Hrvatsku pred svijetom

Zašto hrvatski i svjetski genetičari ne utvrde tko je Tito?! Ovo je pitanje od neprocjenjive važnosti jer se po genocidnosti Tita potvara genocidnim sav Hrvatski narod, a velezločinac Tito uopće nije Hrvat i Hrvatska ga se treba odreći!!!

Tko brani Prof. Dr. Draganu Primorcu da genetički utvrdi identitet Tita? Nitko!?

Zašto se bar ne utvrdi tko je bio Tito?!

Poznavatelji Josipa Broza, kojih nažalost nema živih su više potajice, nego javno govorili da kumrovečki dječak Josip Broz, s kojim su išli u školu i provodili djetinjstvo nije Tito. Svojevremeno je Vjesnik u Srijedu objavio jedan članak o Josipu Brozu, kojemu je bio učitelj Fran Jurica Marković iz Slunja. Najavljen je nastavak članka o učitelju Markoviću i dječaku Josipu Brozu, ali se isti nije nikada pojavio.

Selo Kumrovec je raseljeno i naseljeno novim žiteljima, koji su po naučenoj lekciji govorili o Titu kao Josipu Brozu. Njegova majka, navodno Slovenka nije u njemu prepoznala svoga sina. Genetika mora ispitati tko je Tito, što je važno da Hrvatska odbaci za sva vremena kult prema genocidnom zločincu, koji spada prema međunarodnom kriteriju među 10 najvećih ratnih i mirnodobskih zločinaca u svijetu 20. stoljeća.

Ni ime Tito nije dovoljno poznato javnosti!

Čak i podrijetlo imena Tito se je tajilo, a toj tajni pridonosila su njegova brojna konspirativna imena, od kojih je najpoznatije bilo Valter...

Tito je kratica imena, koje mu je dao učitelj Staljin: TITO = Tajna Internacionalna Teroristička Organizacija, kojoj je Staljinov ljubimac bio na čelu. Time nije odkrivena zagonetka, tko je taj internacionalni i nacionalni terorist i velezločinac Tito.

Da je Tito terorist potvrđuje mu ime, kojim se je čitavog života ponosno predstavljao i teroristički djelovao.

Da je Tito velezločinac to potvrđuje njegovo mjesto na međunarodnoj listi desetorice najvećih ratnih i mirnodobskih zločinaca dvadesetog stoljeća u svijetu.

Titova zločinstva na ljudima su tako golema u svima oblicima sadizma, mučenja, silovanja i ubijanja, da bi ih se jedva moglo sva obuhvatiti u podebljem leksikonu. Uz veliki broj poznatih Titovih zločinstava ima ih i nepoznatih.

Manje poznata zločinstva Tita izražena natuknički, da ih stručnjaci mogu obraditi:

Uz sva zločinstva vezana uz Tita, studenti iz Ugande govore da je Tito bio i ljudožder.

Sa svojim prijateljem Idi Aminom Tito je sa znanjem jeo dječje meso, bio je djecožder.

Idi Amin, ljudožder i djecožder je uvjeravao Tita, da se od dječjeg mesa pomlađuje.

Da bi se pomlađivao, Tito je u Ugandi s prijateljem Idi Aminom jeo dječje meso.

Nije poznato u YU-javnosti, a nije ni isključeno, da je Tito bio djecožder i u Beogradu.

Srbi u dijaspori govore da je Tito osobno silovao žene i mučio ljude prije ubijanja.

Titova metoda mučenja ljudi prije ubijanja poznata je iz Udbe, iz logora i Golog otoka.

Srbi u dijaspori pišu i govore da je Tito najbolji dokaz hrvatske genocidnosti.

Srbi pripisuju hrvatskom zločincu Titu razni genocid nad više od 5 milijuna ljudi.

Inače se govori da je Tito sprovodio sve oblike terora nad 20 milijuna građana YU.

Ime velezločinca Tita sramoti Hrvatsku pred svijetom i zato ga Srbi drže u Beogradu.

Ima dovoljno razloga, da Hrvatsko pravosuđe primjeni na Tita EU rezoluciju 1481.

Ovdje treba izraziti pohvalu Njemačkom pravosuđu i kritiku Europskoj Uniji.

Njemačko pravosuđe je prisililo Hrvatsku na izručenje komunističkih zločinaca.

Zašto Europska Unija ne prisili Hrvatsku na lustraciju komunističkog zločinca Tita?!

Ozbiljna kritika na Europsku Uniju

Europska Unija objelodanjuje Rezoluciju 1481 i srodne akte za lustraciju komunizma u Hrvatskoj, ali ne nadzire sprovedbu lustracije, iako je Sabor RH usvojio Rezoluciju 1481.

Europska Unija dozvoli da je lažu najviše vlasti u Republici Hrvatskoj: Hrvatski sabor, Vlada RH, Pravosuđe RH i mediji u RH. Kult velezločincu Titu vlada posvuda u RH!

Ovdje se upućuje ozbiljna kritika na Europsku Uniju i traži se od nje da po uzoru na Njemačku brine o sprovedbi lustracije komunizma u Hrvatskoj.

Primjerice SDP je Titov naziv za KPJ, a pod tim imenom SDP u Hrvatskoj vladaju komunisti i s njima surađuje Europska Unija. Očita sramota za EU i ozbiljna kritika jer ne sprovodi Rezoluciju 1481 protiv komunizma - za lustraciju komunista u Hrvatskoj.

U Hrvatskoj prima tzv. boračku mirovinu oko 40.000 komunista, a među tim komunistima ima zločinaca većih od trojice izručenih Njemačkom pravosuđu (na primjer Josip Boljkovac, Josip Manolić, Milutin Baltić, Srećko Mamula...).

Još nešto o velezločincu Titu i genetičkom dokazivanju identičnosti s Josipom Brozom

O porijeklu takozvanoga Tita, već odavno postoji sumnja da se pod menom Josipa Broza, skriva i prikriva druga osoba.

Uz brojne Hrvate, čak srpski pisac, Miroslav Todorović, prošle godine, napisao je knjigu pod naslovom HOHŠTAPLER, u kojoj dokazuje da se je taj takozvani Tito, sakrivao, pod imenom Josipa Broza.

U toj knjizi tiskanoj 2013. u nakladi DUNJA,d.o.o. poduzeća u Bjelovaru, pisac je opisao, Titov teror u Srbiji, gdje je zatvarao i ubijao i srpske članove komunističke partije i Srbe, za koje je posumnjao i znao, da nisu poslušni i odani njemu - Titu.

U toj knjizi, nije opisan Titov pokolj, nad hrvatskim narodom, gdje su Koča Popović i Kosta Nadj, sa njihovim ''partizanima'' iz Srbije, zajedno sa Simom Dubajićem i njegovim ''partizanima'', preobučenim četnicima, poslije rata 1945. godine, s naređenjem takozvanoga Tita, pobili preko 300.000 Hrvata, pobivši i 601 hrvatskog katoličkog svećenika, sa zatvaranjem i mučenjem, hrvatskog blaženika, Kardinala, Alojzija Stepinca...

Titov teror svakog oblika trajao je na Hrvatima (nešto manje na drugim narodima) za trajanja njegova života i do propasti njegove Jugoslavije. Što reći za Goli otok - mučilište i stratište najvjernijih Titovih komunista. Tito je bio teroristički i genocidni manijak.

Hrvatska ima odlične genetičare za utvrditio istinu o Titu

Spomenut ću od brojnih znanstvenika i istraživača samo dvojicu, za koje smatram da su najaktivniji. To je Prof Dr. Dragan Primorac i Prof Dr. Ivan Jurić. Ovdje moram o njima dvojici napisati dio znanstvene biografije, ne samo da ih pohvalim, nego da ih podsjetim na odgovornost po pitanju genetičkog podrijetla velezločinca Tita, koji se predstavlja kao Josip Broz iz Kumrovca, što je vrlo upitno.

Tito je smatrao jednog čovjeka svojim bratom i otac mu je sahranjen u Kumrovcu. Dakle genetički materijal u Hrvatskoj postoji, a pitanje je samo postoji li u Beogradu jer vlada sumnja da je njegova lešina u "Kući cveća" na Dedinju. U tome je razlog više da se pristupi znanstvenom ispitivanju: Tko je Tito?

Prof.dr. Dragan Primorac hrvatski je liječnik (pedijatar), forenzičar, genetičar i stalni sudski vještak. Utemeljitelj je forenzičke DNA analize u Hrvatskoj i među prvim znanstvenicima u svijetu koji su primijenili DNA analizu u svrhu identifikacija žrtava rata pronađenih u masovnim grobnicama. Autor je izvornih rezultata o genetskom podrijetlu Hrvata. Profesor je na američkim sveučilištima Penn State University i University of New Haven, te na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Splitu i Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Osijeku. Suosnivač je Sveučilišnog studijskog Centra za forenzičke znanosti u Splitu i suosnivač prestižne međunarodne znanstvene organizacije iz područja kliničke i sudske genetike "The International Society for Applied Biological Sciences" (ISABS), čiji se skupovi svake dvije godine održavaju u Hrvatskoj, a u čijim su znanstvenim tijelima neki od vodećih svjetskih znanstvenika, uključujući i dobitnike Nobelove nagrade. Dobitnik je dvadesetak domaćih i međunarodnih nagrada među kojima je i Nagrada za životno djelo, (University of New Haven, USA); Young Investigator Award, Maurice Attie Memorial Award (American Society for Bone and Mineral Research, USA); Outstanding Platform Presentation Award, East Coast Connective Tissue Society Meeting (East Coast Connective Tissue Society, Philadelphia, PA, USA); Veneto Region Award for special achievements and promotion of science in the European Union, (Italy), itd. Počasni je građanin u 5 gradova u RH i izvan RH, a osim toga imenovan je počasnim članom pri Hrvatskoj akademiji tehničkih znanosti, Hrvatskoj udruzi kriminalista i International Crime Analysis Association. Očekujemo od Prof. Dr. Dragana Primorca, da utvrdi tko se krije iza imena velezločinca Tita.

Prof Dr. Ivan Jurić objelodanio je dva izdanja knjige Podrijetlo Hrvata - Genetički dokazi utentičnosti. Ako se je ovaj vrijedni autor uspješno pozabavio genetičkim podrijetlom čitavog Hrvatskog naroda i susjednih naroda i to kroz tisućljeća, onda je za njega, moglo bi se reći - igračka utvrditi identitet velezločinca Tita. Ta analiza je neophodno potrebna jer se kroz ime genocidnog velezločinca Tita baca ljaga na pošteni i miroljubivi Hrvatski narod.

Basel, 18. travnja 2014.

30. travanj 1671. smak Petra Zrinskog i Frana Krste Frankopana

Ovaj naslov ne će biti svrha samom sebi, nego i povod za ukazati na brojne hrvatske povijesne pogreške, iz kojih nismo baš ništa naučili, nego smo ih skupo plaćali. U živućem vremenu počinili smo brojne pogreške, od kojih izdvajam samo šest pogreška, uže ili šire srodnih kao što je bio Cetinski sabor (1527.), koji nas je odveo na panj za glavosječe (1671.).

Dodajem samo jednu misao: Cetinski sabor je s hrvatske strane očekivao Habsburšku pomoć u obrani od Turaka i pridruženog balkanskog smeća, a ti isti Habsburzi su zabranjivali Hrvatima obranu protiv Osmanlija. Nije li današnji "Dayton" repriza "Cetina"?!

Evo podjetnika na suvremene pogreške hrvatske politike

1. Abolicijom i amnestijom oslobodili smo zločinačke Srbe i Srbiju od svake odgovornosti za sva zločinstva, a sudimo Hrvatima za žrtve počinjene u obrani od genocidnih Srba.

2. Podpisali smo Dayton, kojim su genocidni Srbi nagrađeni državom Republikom Srpskom.

3. Stvorili smo "Region" temeljnicu za obnovu velikosrbske Jugoslavije pod drugim imenom.

4. Ušli smo u NATO, u kojem plaćamo hrvatske vojnike da bi služili Americi i tko zna kome.

5. Na koljenima smo molili ulazak u Europsku Uniju i pružali vrat da nam nabije novi jaram, pod kojim ćemo izdahnuti kao narod i pokopati državu, koja bi trebala biti Hrvatska.

6. Erdutskim sporazumom Hrvatska je omogućila "demokratsko opredjeljenje", prema kojemu srpska nacionalna manjina javno sprovodi sve oblike separacija i može dovesti do "Ukrajinskog sindroma".

Zrinski i Frankopani su najznačajnija stara hrvatska plemstva

Hrvatski povjesničari i pisci ističu i pisatelj ovog dokumentarnog priloga ih slijedi u svojim mislima da u Hrvatskoj među velikaškim ili plemićkim porodicama nema većih niti ravnih, koje su odigrale tako zamašne uloge

i stekle tolike zasluge za hrvatski narod do 1671. godine kao što su bili Zrinski i Frankopani. Ne samo kao junaci i vojskovođe svjetskog glasa zaslužni za obranu Hrvatske i Europe od osmanlija i balkanskih srbskih barbara, nego i kao kulturni djelatnici te veliki domoljubi zadužili su oni za sve vjekove svojim nadasve korisnim i plodonosnim djelovanjem i uzornim ponašanjem hrvatski narod. Te dvije slavne hrvatske porodice dale su Hrvatskoj dvanaest banova, od kojih su neki vladali Hrvatskom malne kao kraljevi (Šubići).

Dva primjera iz niza hrvatskih povijesnih promašaja i katastrofalnih pogrešaka

Kako su austrijski i europski Habsburzi bili zahvalni Zrinskima i Frankopanima za izbor Habsburga 1527. na Cetinskom saboru hrvatskih velikaša, koji su ih doveli na vlast i za obranu Europe pokazuje, uz ostalo:

1. Podlo smaknuće Nikole Zrinskog "u lovu" jer je nanio strašan poraz Turcima u Osijeku ...

2. Glavosječa brata mu Petra Zrinskoga i rođaka Frana Krste Frankopana u Wiener Neustadtu 30. travnja 1671. godine jer su se usudili boriti protiv Turaka i tražili su povrat "Hrvatskih pravica", utvrđenih zaključcima Cetina ...

Prije neposrednog osvrta na tragediju Zrinko-Frankopansku, valja istaknuti da Hrvati nisu ništa naučili iz ove tragedije 1671. niti iz tragedija prije nje, primjerice "Pacta conventa" niti iz lakomislenih upada u državnopolitičke klopke poput:

- Povratka u savez s Mađarima nakom turskog izgona iz Mađarske, Slavonije i Like (Eugen Savojski, Luka Ibrišimović i Marko Mesić, koncem 17. stoljeća).

- Niti iz tzv. Austro-Ugarske i Hrvatsko-Ugarske nagodbe (1868).

- Niti nas je povijest naučila da ne idemo "kao guske u maglu" u tzv. ujedinjenje sa Srbijom (1. prosinca 1918).

- Najužasnije, što smo u čitavoj povijesti učinili je bilo 1941. godine. Umjesto da smo u nametnutom nam Drugom svjetskom ratu vodili politiku spašavanja, što se spasiti može u ratnoj državi NDH i nakon rata

obnoviti je i izgraditi po mjeri čovjeka, hrvatski komunisti su se udružili sa srbskim fašističkim četnicima i komunistima u rušenju ratne Nezavisne Države Hrvatske i u svevrstnom genocidu, otuđenju prostora i pljački svekolike hrvatske imovine.

- Niti iz ove najveće i najpogubnije tragedije hrvatskog naroda u čitavoj povijesti nismo ništa naučili. To nam jasnom slikom pokazuje stanje i političko ponašanje u Hrvatskoj, koja je na nizbrdici u nestanak. To je natuknički spomenuto u uvodnih 6 točaka naših za: "Mea culpa!"

Ovaj "podsjetnik" na naše povijesne i suvremene pogreške sam iznio u ovom uvodu sa željom i nadom, da Hrvatski narod počne misliti o sebi, da se spasi u ovome brodolomu, kojeg smo si isto sami izabrali ulazeci u "Region" (novo bratstvo i jedinstvo), u NATO (da bismo bili suvremeno topovsko meso služeći Americi, uz naše plaćanje) i u klopku Europske Unije, koja nam je "pomogla" uništiti gospodarstvo (poljodjelsko, pomorsko, industrijsko...), zadužiti se za kupovanje EU-luksusarija i za bogaćenje političkih lopova...

Tragedija Zrinskog i Frankopana vezana je uz grad Karlovac

Valja ovdje podsjetiti na podrijetlo Zrinskih iz jednog od najstarijih 12 hrvatskih plemena Šubića. Po svome gradu Zrinu podno Zrinske gore u Banovini prozvali su se Zrinski. Njihovi posjedi prostirali su se od Jadrana do Drave i prelazili su na prostor u Mađarsku.

Frankopani su iskonski knezovi Krčki, odkuda su se proširili uglavnom na prostor Središnje Hrvatske i na dio današnje BiH. Tijekom povijesti kroz rodbinske odnose s talijanskim plemstvom usvojili su prezime Frankopani.

Uz predpostavku, da odrasle Hrvatice i Hrvati znadu dosta o rodoslovljima Zrinskih i Frankopana, a djeca će učiti u školi prelazim (uglavnom) na vrijeme i događaje, koji su odveli Petra Zrinskoga i Frana Krstu Frankopana na glavosječu u Wiener Neustadtu 30. travnja 1671. godine.

Uloga Habsburgovaca u Karlovcu za glavosječu u Wiener Neustadtu

Nadvojvoda Karlo (Habsburg) kupio je zemljište na kojemu stoji grad Karlovac sa Dubovcem od knezova Đure i Nikole Zrinskih za svotu od 4000 ugarskih forinti i sklopljen je kupoprodajni ugovor 7. ožujka 1582. u nazočnosti namjestnika ugarskog palatina i glasovitog ugarskog povjesničara, plemića Nikole Istvanffya. Spomenuta svota nije bila nikada u cijelosti isplaćena po austrijskom vojnom eraru porodici Zrinski. Time su naše slavne velikaške porodice Zrinskih i Frankopana došle u izravnu vezu s tvrđom i gradom Karlovcem.

Kad je car i kralj Leopold I. (1657.-1669.) stupio na prijestolje u Wien-u (mađarski u Beču - naime - mi smo dosta srditi, kad drugi nazivaju Zagreb - Agram, a dozvolimo si nepristojnost nazivati staru "latinsku" Vienu, njemački Wien, mađarskim imenom Beč) nastupili su novi teški dani i u životu ovih naših znamenitih obitelji.

Već u doba karlovačkog generala grofa Herbarda Auersperga (od god. 1652.-1669.) nastale su prave svađe sa Zrinskima u Karlovcu, gdje je grof Petar Zrinski, sin Jurja IV. Zrinskog, a praunuk sigetskog junaka Nikole Zrinskoga, bio vicegeneralom i zamjenikom grofa Auersperga. Petar Zrinski htjeo je uz pomoć Venecije poći u odlučni rat protiv Turaka, što mu je međutim Wien, a time i general Auersperg uskratio.

Međutim je Petar Zrinski porazio Turke u Lici, a kako je grof Auersperg sebe dao slaviti kao pobjednika, došlo je do težih svađa između njih, pa je Auersperg nastojao ocrniti Petra Zrinskoga kod kneza Lobkovica, moćnog ministra kod cara i kralja Leopolda I. - Habsburga, pače je tražio da se Zrinskoga svrgne.

Unatoč tih i drugih objeda stranih oficira (ne častnika jer je častnik samo za Hrvate! D.H.) na Hrvatskoj vojnoj granici protiv Zrinskoga, ipak Petar Zrinski postade hrvatskim banom, što je još više izazvalo zavidnost austrijskog grofa Auersperga, koji je u Wien-u zatražio da se oduzme Petru Zrinskome zapovjedništvo na Hrvatskoj vojnoj granici pošto bi time imao preveliku moć u svojim rukama.

Sve te svađe, koje se mogu smatrati jednim od prvih uzroka kasnije urote Zrinskog i Frankopana protiv Wien-a i cara - kralja Leopolda I. prekinula je smrt Herbarda Auersperga 1669. godine.

Generala Auersperga naslijedio je ljuti protivnik Hrvata grof Johann Joseph - Ivan Josip Herberstein. Imenovanje Herbersteina velikim generalom i zapovjednikom Hrvatske vojne granice sa sjedištem u Karlovcu došlo je baš u najnezgodnije vrijeme.

Njegovim imenovanjem nisu bili uvrijeđeni samo Hrvati, koji su opet morali gledati tuđinca na tome važnom položaju, umjesto Hrvata, nego je to imenovanje silno uvrijedilo hrvatskoga bana grofa Petra Zrinskoga, koji je zatražio da bude imenovan na tome važnom mjestu. Sporovi između Petra grofa Zrinskog i generala Herbersteina sve su se više zaoštravali, pogotovo, gdje se je oholi i prkosni Herberstein počeo miješati u zemaljske poslove i po svojim vojnicima počinio mnoge štete po imanjima Zrinskog.

Sve su te neprilike ubrzale pripreme za zavjeru Petra Zrinskog i šurjaka mu Franje Krste markeza Frankopana, koji su svakom prilikom odlučno štitili prava hrvatskog kraljevstva, a i svoje interese te naslijeđeni veliki ugled njihovih porodica.

Na tvrđu Karlovac i njezinu vojničku posadu napose su pazili urotnici, pa kad je Franjo Krsto Frankopan boraveći zimi god. 1670. na svojemu dvoru u Novigradu kraj Karlovca vršio obsežne pripreme za ustanak, prateći budno sve događaje u Karlovcu, Herberstein je po svojim uhodama doznao za te pripreme i javljao o njima teklićima u Graz i u Wien.

Franjo Krsto Frankopan je polagao mnogo nade na svoje prijatelje među hrvatskim častnicima u Karlovcu, uvjeren da će se oni pridružiti ustanku.

Istovremeno je Petar Zrinski putem svoga kapetana Bukovačkog vodio pregovore sa sultanom zbog pomoći kod ustanka, uz pregovore, koje je vodio s francuskom kraljem Ljudevitom XIV. putem njegovog poslanika Gemonville-a u Wienu.

Kad se je dne 7. ožujka 1670. Bukovački vratio iz Turske s povoljnim vijestima od sultana doznao je za to Fran Krsto Frankopan, koji odmah pun radosti piše iz Novigrada kraj Karlovca svome kapetanu Čolniću u pokupsko Središčko zanimljivo pismo slijedećeg sadržaja:

"*Lipo i drago pozdravljenje moj kapitan knez Čolnić!*

Hvala budi gospodinu Bogu, da naši ljudi s dobrim opravkom došli jesu (naime kapet. Bukovački). Prijel sam od glavara (t.j. Bana Petra Zrinskog) list da taki tamo (u Čakovcu) šetujem, da volje imamo insurgonat. Zato dnevom i nocju tamo budem potezal, da s tim prvlje početak učinimo. Ja sam zavsima (sasvim) spraven skupa i z mojimi i komaj čekam, da naše kape s čalmami pomešamo, a tako mi Boga, da krilaki budu frkati po zraku. Vu oveh krajeh vse znaju za prišastje Bukovačkoga i od straha ne znaju, kamo se postaviti. OVU NOĆ JESU ODPRAVILI Z KARLOVCA KURERA VU GRADEC (GRAZ) TER POTRIBUJU NA POMOĆ REGIMENTE, ALI NI (NJIH) NI (NIJE) ODKUDA VAZETI! MEDTEM TOGA DOJDEMO IM NA VRAT. MENI SE GROZE, ALI NE SMIDU POPAST I DANAS MIMO KARLOVCA HOĆU PROJETI SAMO DESET ZA HRBTOM. IMAM NJIH 300 DOBRO NAORUŽANIH S KOJIMI NE BOJIM SE KARLOVAČKIH ŽABAROV, AR VREDI LJUDI TI MI ZABAVITI NE HTE, KRAMARI PAKO I CIFRAKI NE HTE SMITI I POKAZATI SE. Ovog puta hoćemo dokonjati, kako i kada imamo vdariti, i ako potribno bude, hoću i sam do paše bosanskoga pojti za bolje govorit i utvrdit dugovanje našem početku. Ufam se u Boga, da nam na dobro hoće izajti, listor da taki od prvice po glavi udarimo našim suprotivnikom, ni časa ne damo da se plundraši (strani oficiri) sprave. Ako me bude glavar hotel posluhnuti, na moju veru, dobro bude i na se hoću vse breme vzeti, ar znam, kako i skim putem bude potribno z Nimci baratati. Bil bi iz srca rad se s kapitanom zastati, ali budući takove ordinacije, dobro je učinil, da se je zavrnul. Ne dvojim, da vaša milost jeste okilno govorili i oznanili od strane moje vernost i službu čestitome caru (t.j. turskom sultanu) i kako marljivo i tvrdo obdrživam naše dokonjanje i da stanovito pomaknuti ne ću, niti drugom odmaknuti. Zasada ne znam drugo vašoj milosti obznaniti doklam z glavarom dogovora ne učinimo, nego Bog našu milost zdravo drži i vam priatel i rad služiti jesam." (Preuzeto iz: Franjo Deak, GRAD KARLOVAC u vjekovnoj borbi Hrvata za slobodu i nezavisnost, M C M X L III - Karlovac - 1943).

Ovo pismo došlo je u ruke karlovačkog generala Herbersteina, koji ga je u Wien poslao. Carski rezident u Carigradu Casanova doznao je po svojem uhodi Panajottu za te dogovore Zrinskog sa sultanom i to javio po svojem tekliću Schoenbergeru već 15. I. 1670. u Wien caru.

Franjo Krsto Frankopan odputovao je 12. III. 1670. u Međimurje, da se tamo sa Zrinskim u Čakovcu dogovori glede daljnjih koraka u provedbi ustanka i borbe za oslobođenje Hrvatske. Frankopan je dne 24. ožujka otvorio Sabor u Zagrebu i duljim govorom punim plamenih rieči nastojao pobuditi zanimanje nazočnih staleža za njihove osnove oko oslobođenja domovine.

General grof Herberstein doznao je u Karlovcu za djelovanje Frankopanovo, a i za kapetana Bukovačkog, te pođe s vojskom od nekoliko tisuća vojnika protiv Frankopana put Turopolja. Frankopan se je međutim povukao sa svojim ljudima u Čakovec. Tamo se je u okolici počela sve više skupljati carska vojska pod generalom Spankauom, te su Zrinski i Frankopan konačno odlučili po cerevom pozivu da pođu dne 13. travnja u noći iz Čakovca preko Ugarske u Wien, da se tamo opravdaju pred carem, pouzdavajući se u sprovodni list carev i zadanu častnu rieč, da im se ne će ništa dogoditi. Sve je dakako bilo namješteno, da domame Zrinskog i Frankopana u Wien.

Nakon dugotrajnog procesa, u kojem im je izrečena smrtna kazna, budu Petar Zrinski i Fran Krsto Frankopan 30. travnja 1671. pogubljeni u Wiener-Neustadtu, a s njima i neki drugi urotnici.

Ovako su morali poginuti ovi veliki ljudi - junaci i heroji, koji su se borili za slobodu i nezavisnost hrvatskog naroda!

Još prije procesa protiv hrvatskih velikaša i njihove osude, udario je 7. travnja 1670. karlovački general Herberstein vojskom na njihove dvorove te ih opljačkao i spalio. Hrvatska nacionalna imovina s kulturnim i umjetničkim vrijednostima je u Austriji i ova nam ne vraća naše ...

Zaključak s ukazom na hrvatsku suvremenost:

Ovo zlo sa Zrinskima i Frankopanima uslijedilo je zloporabom svrhe Cetinskog sabora od 1. I. 1527. s našom lakovjernošću tuđincima.

Komemoriramo ga sa suzama u očima, umjesto s razboritošću, da nam se nikada više ne ponovi.

Nismo čak niti zahvalni Franu Krsti Frankopanu i banu Petru Zrinskome. U nijednom našem gradu nemaju spomenike niti nazive trgova, parkova i ulica svojim imenom.

Već je naprijed napisano, da Hrvatska nije ništa naučila iz brojnih lakovjernih sporazuma s tuđincima. Zato nam je čitava povijest popraćena stratištma, mučilištima, pljačkom, gubitcima nacionalnog prostora i progonom ili bježanjem Hrvatskog naroda u dijasporu. Mi nazivamo taj status Hrvata u dijaspori - iseljeništvo, iako nema iseljenika, nego sve prognanici, bjegunci radi spašavanja golog života i prisiljeni kruhoborci (makedonski: pečalbari).

Najveće tragedije svih oblika, pogodile su Hrvatski narod, kad je prekoračio prag tuđinstva i stupio u državu, koju je smatrao svojom. To je bilo 1918. godine, 1941. godine i 1991. godine.

Loše stanje uvjetovano vlašću "naših političara" nam je dobro poznato jer ga kao teret nosimo na vlastitom biću i mazohistički trpimo.

Zabrinjavajuće je u suvremenoj tragediji Hrvatskog naroda, da svojim tlačiteljima daje visoke ocjene i bira ih ponavljanjem u sve slojeve, svih vlasti. Hrvatska tone u nizbrdici svoga nestanka, a razni Mesići, Josipovići i drugi "...ići" i "...ićke" dobivaju od mazohističkog hrvatskog naroda najviše ocjene.

U koga još može vjerovati zdrava hrvatska manjina:

U političare - NE!

U vjersku hierarhiju - NE!

U mazohistički porobljeni hrvatski narod - NE!

U Bodlerovski - u oblake, koji teku - NE!

Nego:

Narode hrvatski, probudi se!

Ujedinimo se svi Hrvati iz domovine Hrvata i iz dijaspore na tlu našemu - hrvatskome! Uzmimo svoju sudbinu u svoje ruke, spasimo se!

Mućnimo glavom i počnimo misliti: na sebe i za sebe!

Pljunimo u šake i počnimo raditi na svojoj zemlji: za sebe!

Ne birajmo NIJEDNOG političara iz svih vlasti - dodašnjih lopova, kradljivaca i komunističko-četničkih nametljivaca, koji su Hrvatsku sveli na prosjački štap i Hrvate na robovsko poniženje.

Bacimo ih u ropotarnicu zaborava i s njima sve tuđe jarmove i lažna obećanja.

Postanimo i budimo SVOJI NA SVOME, uvijek za DOM I DOMOVINU HRVATSKU - SPREMNI!

Basel, 29. travnja 2014.

Uz obljetnički dan tragedije hrvatskog naroda kroz smaknuće Zrinskog i Frankopana: 30. travnja 1671. - 30. travnja 2014.

Neka je Zrinskima i Frankopanima, i svima Hrvatima palim za svoju domovinu - državu Hrvatsku vječna slava, a svima živućim Hrvatima trajna opomena za oprez u ulazak u savezništvo sa svima susjedima, napose sa Srbima. D.H.

Lustracija komunizma je najvažnija akcija za spas Hrvatske

Hrvatska treba na čelu 42 vjerske sljedbe svoga "papu Franju". Najveći lopovi svih lopovskih oblika u Hrvatskoj su komunisti - ostaci starog komunizma i legalno obnavljanog komunizma, koji se je usidrio u svima vlastima i u svima oblicima uništavanja Hrvatske.

Odmah valja reći da je zabluda gledati komuniste samo u SDP = KPJ. Među lopovima, KP-jotovci ili SD-peovcioni su lopovi koji sa svojom crvenom knjižicom priznaju svoju pripadnost u krdu prljavocrvenih, Marx-Staljin-Titove sljedbe.

U hrvatskoj komunističkoj kaljuži koja stvara i održava nasljednu Marxovu, Staljinovu i Titovu gamad ima komunista svuda, baš svuda od uličnih beskućnika preko obezposlenog radništva do svih razina trovlasti, a ne smijemo ispustiti niti u 42 vjerske sljedbe.

Zar ovo nisu komunisti, pretežno sljedbenici "42 boga", koji odmrznutoj komununističkoj lignji Ivi Josipoviću daju najvišu ocjenu među državničkim lopovima i birat će ga sljedeće godine još jednom za predsjednika države ili točnije za predsjednika Republike Hrvatske jer ova Hrvatska i nije država po mjeri potreba Hrvata, nego je država pred stečajem - bankrotom.

Dakle, postojećim izbornim mentalitetom hrvatskih birača s natruhama komunizma ima Hrvatska zajamčeni komunistički sustav barem kroz sljedećih 5 godina crvenog agnostika Ive Josipovića, gospodara na Pantovčaku sa sugospodarom i crvenim šefom Stjepanom Mesićem.

Što tek reći za razne komunističke vucibatine poput onih, kojima čeluje Zoran Milanović ili Tomislav Karamarko, prvi s crvenom knjižicom u džepu, a drugi je drži u ormaru.

Hrvatsku može spasiti od komunizma samo temeljita lustracija ili bankrot, koji će je odvesti u gnijezdo fenix-ptice, u kojemu je preživjela čitavu svoju povijest.

Iako zvuči kao otrcana fraza, kojom se je javno poslužio Petar Šegedin: "Svi smo mi odgovorni!" - u toj frazi je prava istina. Odgovorni su oni

najnedužniji uličari i obezposleni proletarijat, kojeg neoliberalni marxisti nazivaju prekarijat. O vlastodržcima ne treba gubiti riječi niti trošiti slova, nego treba postaviti pitanje odgovornosti svih nas pa i vjerskih sljedbi, koje ne pozivaju na ispovijed komuniste u Hrvatskoj, nego participiraju s komunistima u "multivjerskoj, multiagnostičkoj i komunističkoj ekumeni".

Odgovornost svih nas je u tome, što glasački dajemo vlast onima, koji svjestno uništavaju Hrvatsku.

Ovo "Svi smo mi odgovorni" treba staviti pod lupu i sprovesti lustraciju

Gore je podnaslovljeno da Hrvatska treba na čelu 42 vjerske sljedbe svoga "papu Franju". Taj hrvatski "papa Franjo" bi trebao srediti ekumensku Hrvatsku od 42 bogoštovne sljedbe, u kojima je inkorporirana i četrdesetitreća protubogoštovna i agnostička sljedba - crvenih nadbogova. Ako nije tako, tko može razumjeti, da uz 42 vjerske sljedbe može u Hrvatskoj vladati komunistički protubog.

Ne ću ulaziti u raspravu o međusobnostima u 42 vjerske sljedbe, nego tragom odgovornosti zapitati za njihovu suodgovornost za ateistički, agnostički i u svemu lopovski komunizam u Hrvatskoj.

Naime, sve vjerske sljedbe imaju glavnu ulogu dužebrižništvo naroda, u kojemu djeluju. To dušebrižništvo se sastoji u sprovedbi i u poštivanju DESET BOŽJIH ZAPOVIJEDI ili drugčije zvanih zakona i borilišta protiv ljudskih grijeha.

Kad je tako, a tako jest, kako se u Hrvatskoj može održavati na vlasti ateistički, agnostički i lopovski komunizam, a taj je umrežen u zloporabu svih DESET BOŽJIH ZAPOVIJEDI i srodnih vjerskih propisa.

O ovome neka razmišlja svaki Hrvat i Hrvatica, po liberalno-komunističkoj retorici - svaki građanin i građanka, a ja se usuđujem naglasiti suodgovornost za sve komunističke lopovluke u 42 vjerske sljedbe u Hrvatskoj.

Ne ću ni ovdje puno raspravljati, nego postaviti najjednostavnije pitanje u nekoliko oblika:

1. Ne vide li vjerske sljedbe u Hrvatskoj svoga i vjerničkoga najvećeg neprijatelja u komunizmu?

2. Zašto vjerske sljedbe mirno gledaju ili se tu i tamo s ponekom rečenicom okome na neki "sporedni" komunistički ispad pa se nakon toga ispričavaju, da su krivo shvaćeni.

3. Najveći broj glasača na svima izborima su vjernici, pripadnici u spomenute 42 vjerske sljedbe, najviše u katoličkoj. Još nismo čuli iz čelničkih grla pa niti od onih, što u bogomoljama daju puku vjerski odgoj: "*Ne glasujte za komuniste!*" Suprot tome: Zabranjuje se svećenstvu politika pa je time narod prepušten komunističkom predvodništvu.

4. U Remetincu i u "remetincima" ima više grješnika, nego bi stalo u zagrebačku prvostolnicu i u druge bogomolje s "jednim Bogom" u 42 vjerske sljedbe. Kako se je moglo nagomilati toliko komunističkih griješnika uz tisuće pastira u 42 vjerske sljedbe?!

5. Nisu li hierarhije u te 42 vjerske sljedbe suodgovorne za toliko sanaderovaca... marinovica, sabovaca... i u repu čekajućih za Remetinec: mesićevaca, linićevaca, jakovčićevaca... Sve su ovo "ovnići" i "ovčice", koje su pastiri pustili iz svoga "pastirskog vidokruga" u nedozvoljenu "pašu" hrvatskih žitnica, banaka, tvornica, energetike ...

6. Zašto se 42 vjerske sljedbe u Hrvatskoj ne udruže u "Ekumenu za lustraciju komunizma" slijedom EU rezolucije 1481 ..., koju je čak ratificirao Sabor RH?!

7. U Hrvatskoj pred općim rasulom nema jače sile, nego su to 42 vjerske sljedbe s jednim Bogom, ali s "više božanstava" i zašto k svojim ispovijedima ne pridruže EU rezoluciju 1481 i druge rezolucije EU, koje ozakonjuju lustraciju komunizma.

Radi ovih ukaza bit ću napadnut ja, a ne Josipovići, Ostojići, Mesići, Sanaderi...!

Evo blaže izrečene moje zamolbe na 42 vjerske sljedbe u Hrvatskoj:

Dragi naši pastiri i vjerski o(t)ci!

Pozabavite se vi mnogo više našom životnom predgrobnom patnjom, koju je Bog dao na volju (ne-) ljudima, a brigu o zagrobnom životu prepustite Bogu, koji je zasigurno predvidio, što će s nama, kad se oprostimo s ovozemaljskim životom.

Evo konkretnih kritika/prijedloga na čelnike 42 vjerske sljedbe:

1. Mjesne, općinske i gradske sudove je upropastio jedan komunistički "mudrac" na štetu vaših "ovčica i ovnića", a vi niste primjenili "bič Božji", kojeg posjedujete.

2. Bolnice, neophodno potrebne sa svojom pristupačnošću "ovčicama i ovnićima", napose starima prekraja jedan komunistički mudrac, a vi "sveti o(t)ci" se ponašate pasivno, kao da to nije vaša briga.

3. Riječki liječnik Jovanović je ustoličen za ministarstvo znanosti, sporta ..., a nedorastao svojim ulogama unosi nered u osnovno i srednje školstvo u Hrvatskoj... Hrvatska je jedina država "znanosti" ili znanja, a nije članica najistaknutijih europskih znanstvenih institucija, poput CERN-a u CH-Ženevi. Mogu li na tom poslu reći i učiniti nešto više čelnici u 42 vjerske sljedbe i barem se aktivno pridružiti narodnom referendumu na tom polju?!

4. Ministar rada u RH nameće Zakon o radu, koji umanjuje radnička prava ispod razine u feudalizmu. Koliko pratim događaje još nisam čuo glas čelnika iz 42 vjerske sljedbe, kojim bi utjecale na stvaranju dobrog zakona o radu.

5. Čelnik agnostike, sugospodar Pantovščaka s Mesićem, predsjednik RH Ivo Josipović, zvani "odmrznuta lignja" održava radni stol o ustavnim promjernama, a nema nijednog predstavnika iz 42 vjerske sljedbe. Evo doslovnog prijepisa s HTV 1, TTXT od 5.5.2014:

"U uredu predsjednika Ive Josipovića danas će se održati prvi radni stol o novom Ustavu - konkretno, o prijedlogu ustavnih promjena u vezi s mjesnom, lokalnom i regionalnom samoupravom.

Uz članove stručnog povjerenstva predsjednika Republike za ustavna pitanja, u raspravi će sudjelovati i istaknuti politolozi i ekonomisti koji se bave različitim aspektima lokalne samouprave, saborski zastupnici te predstavnici parlamentarnih stranaka. Hrvatska ima 21 županiju, 128 gradova i 428 općina i stav je da takav ustroj treba mijenjati. Josipovićeva inicijativa je da se na niz

radnih stolova raspravlja o globalnim projekcijama buduće lokalne i područne samouprave.

Pitanje na čelnika agnostike Josipovića i na čelnike 42 vjerske sljedbe u Hrvatskoj: Zašto u ovim radnim stolovima, gdje se raspravlja o prostorima živih ljudi, pripadnicima svih vjerskih sljedbi se ne nalaze i čelnici iz 42 vjerske sljedbe?!

Tko je tu zakazao nebrigom: predsjednik RH Ivo Josipović ili 42 čelnika od 42 vjerske sljedbe?

Ovo je samo djelić iz brojnih pitanje, u kojima vjerske sljedbe u Hrvatskoj prepuštaju svoje vjernike na milost i nemilost sljedbenika Židova Karla Marxa, koji je ideološki obznanio genocid na Hrvatima, a Titovi marxisti sprovode taj genocid: u ratu i u poraću ubijanjem Hrvata od komunista i od Srba, a u miru ukidanjem radnih mjesta, uništavanjem svih gospodarskih potencijala i nastupa bezperspektivnosti pa mladi ljudi masovno napustaju Hrvatsku, što je sprovedba jednog oblika Marxovog komunističkog genocida na Hrvatima.

Zašto se na ovim kompleksnim pitanjima, od kojih je ovdje spomenut tek manji broj ne zauzmu 42 vjerske sljedbe u Hrvatskoj?!

Hrvatska treba na čelu 42 vjerske sljedbe svoga "papu Franju"

Koliko mi je poznato ove 42 vjerske sljedbe u Hrvatskoj nemaju niti svoje "Ekumensko vijeće" pa je iluzorno očekivati i čelnika "papu Franju", koji bi u Hrvatskoj trebao obračunati s komunizmom i spasiti hrvatski narod od svih oblika marxističko-komunističkog genocida na Hrvatima u Hrvatskoj, nažalost i drugdje.

Dragan Hazler - hrvatski djelatnik

Basel, 5. svibnja 2014.

Na obljetnički dan - rođenja Židova Karla Marxa velikog mrzitelja Hrvata i još nekih malih naroda, za koje je Židov Marx obznanio genocid.

Karl Marx (5. Mai 1818 in Trier; 14. März 1883 in London).

Nažalost, u Hrvatskoj vladaju sljedbenici Židova Karla Marxa i kult najvećem marxističkom zločincu Titu. Dokad će u Hrvatskoj ovako naopako?! D.H.

Prilažem Poziv i molim Odazov na: K R U G Z A T R G

Građanska inicijativa za Hrvatsku bez totalitarističke simbolike u javnim prostorima

UKLONIMO MARŠALA TITA IZ ZAGREBA I HRVATSKE

Odlučno ostajemo pri zahtjevu da Gradska skupština grada Zagreba odobri ime Kazališni trg, Sveučilišni trg ili koje drugo prikladno ime zagrebačkom trgu nazvanom imenom maršala Tita. Maršal Tito odgovoran je za ubijanja, zatvaranja i mučenja protivnika komunizma i Jugoslavije tijekom svih godina svoje vladavine. Trg maršala Tita uvreda je žrtava, a također i zapreka razvitku demokracije.

Dođimo svi

u četvrtak 8. svibnja 2014. u 11 sati

na tužnu obljetnicu uspostave jugoslavenske komunističke diktature

pred Hrvatsko narodno kazalište u Zagrebu!

Govornici:

dr. sc. Jure Zovko

Zvonimir Hodak, odvjetnik

Hrvoje Hitrec, književnik

Glazba:

Klapa Prijatelji

Koordinacijski odbor: Ante Beljo, Goran Blažeković, mr. sc. Zdravka Bušić, Anđa Lovrić, Cika Mikolčić, Jasna Pavelić Jureško, Đurđa Puškaš, Maja Runje, Ivančica Sekula, Radovan Slade Šilović, Eduard Spahić, Maja Šovagović, Smiljana Šunde, mr. sc. Zorka Zane i dr. sc. Željka Znidarčić.

Poštovana gospođo Marija Runje i svi članovi Kordinacijskog odbora!

Jasno vam je da smo s vama, podupiremo Građansku inicijativu za Hrvatsku bez totalitarističke simbolike u Zagrebu, u čitavoj Hrvatskoj i svugdje, gdje je nametnut velezločinac Tito. Jedino Goli otok i tridesetak srodnih titovih mučilišta, uključujući i Titov Jasenovac trebaju nositi ime Tita najvećeg zločinca svih vremena na hrvatskome prostoru i drugdje. Studenti iz Ugande govore ovdje u Baselu, da je Tito sa svojim prijateljem Idi Aminom jeo dječje meso radi pomlađivanja. To je još jedno u dugom nizu Titovih zločinstava...Hrvatska mora očistiti sebe od Tita i od hipoteke svih njegovih zločinstava jer pogađaju svu Hrvatsku.Tito je na međunarodnoj listi među 10 najvećih ratnih i poratnih zločinaca.

Mi smatramo, da se KRUG ZA TRG treba udružiti s HAZUD-razredom za sprovedbu EU Rezolucije 1481 za lustraciju komunističkog i svakog inog totalitarizma. Čelnik inicijative za sprovedbu EU Rezolucije 1481, koju je ratificirao Hrvatski sabor je vrlo poznati po svima aktivnostima Hrv. akad. & visoki dužnostnik udruga Hrvatskog obranbenog domovinskog rata, gosp. Mladen Pavković. On će se sa svojim braniteljima pojaviti 8. svibnja 2014. u 11 sati pred Hrvatskim narodnim kazalištem u Zagrebu. Iskoristite tu priliku za udruženo djelovanje: Lustraciju živih i mrtvih komunističkih zločinaca iz javnosti u Hrvatskoj.

Bilo bi poželjno da Mladena Pavkovića kooptirate u Koordinacijski odbor jer je on supermaljiv i poduzetan čovjek s autoritetom i ne pozna umor, kad je u pitanju djelovanje za Hrvatsku...

Mi ćemo proslijediti ovaj poziv na Hrv. akademike HAZUD-a u Hrvatskoj i na sve Hrvate u našem adresaru i na hrvatske portale Dragovoljac i druge sa zamolbom da objave ovaj poziv. Želimo da se Vaš trud "KRUGA ZA TRG" okruni uspjehom i da taj najljepši dio Zagreba dobije svoje pravo ime: Trg Hrvatskog narodnog kazališta i ispod ploča s imenom trga - treba postaviti ploču s povijestnim opisom kazališta u Hrvatskoj (Hvar, Dubrovnik...) s naglaskom na razvoj hrvatskog kazališta u Zagrebu. Ta ploča bi trebala biti napisana uz hrvatski, engkeskim i njemačkim jezikom, što bi služilo turistima za upoznavanja hrvatske kulture kroz predstavljanje Hrvatskog narodnog kazališta.

Želeći uspjeh vama i nama svima pozdravljam ispred Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u dijaspori HAZUD sa sjedištem u Baselu i osobno

Mr.sc. Dragan Hazler - predsjenik HAZUD-a u Baselu

Basel, 2. svibnja 2014.

Šaljemo ovo i gradonačelniku, gosp. Milanu Bandiću i neka znade da će Hrvati iz dijaspore biti uz njega u svima izborima, ako pomogne da se ime velezločinca Tita ukloni s Trga Hrvatskog narodnog kazališta.

Pozdrav Gradonačelniče iz Tvojih i naših Gruda i Slunja od čovjeka suinicijatora gradova prijatelja Gruda i Slunja, Slunja i Gruda - Dragana Hazlera

Ako gradonačelnik Zagreba Milan Bandić hoće, sredit ćemo mogućnost za prijateljstvo gradova Zagreba i Basela ili Zagreba i Berna, odnosno Basela ili Berna sa Zagrebom. O tom bi me radovala svaka riječ od gradonačelnika Milana Bandića. D. Hazler

Događaji u Slunjskom kraju uz ustoličenje NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE

1) Proglašenje NDH 10. Travnja 1941.

2) Oružani četnički napad na mjesto Slunj 12. travnja 1941.

3) Četnički pokolj 8-člane hrvatske obitelji Jose Mravunca mlinara na Korani, noću 5/6. svibnja 1941. uoči četničko-hajdučkog Đurđev dana. Opis slijedi kasnije. +)

4) Pokretnim sudom NDH osuđeno je za to zlodjelo na smrt i pogubljeno 35 četnika okrivljenih za zločin pokolja nad hrvatskom obitelji Mravunac.

5) Četnici su strijeljani u Hrvatskom Blagaju, a srbo-komunističke vlasti su im prenijele posmrtne ostatke u zajedničku Kosturnicu na Veljunu uz samu cestu i napisali 528 žrtava ustaškog terora. O tome kasnije. ++)

+) Hrvatske žrtve četničkog terora - obitelj Jose Mravunca su uz Bjelovarske žrtve (6. travnja 1941) PRVE NEDUŽNE ŽRTVE srbsko-četničkog terora u Hrvatskoj u travnju/svibnju 1941. ili još točnije rečeno ŽRTVE BLAGAJSKIH HRVATA - OBITELJ JOSE MRAVUNACA su ŽRTVE prvog srbsko-četničkog masovnog pokolja Hrvata u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, noću 5/6. svibnja 1941. godine. Dana 6. svibnja je poznati četničko-hajdučki - pravoslavni Đurđev dan. Poznata je srbska izreka:

"*Đurđev danak četnički/hajdučki sastanak - Dmitrov danak četnički/hajdučki rastanak!*"

S ovim hrvatskim žrtvama su srbo-komunisti iza rata vrlo lažno manipulirali, tvrdeći u svojoj povijesnoj literaturi, da su tu hrvatsku 8-članu obitelj Jose Mravunca poklali sami ustaše, da bi imali alibi za teror nad Srbima. To je besmislena laž, kojoj ne treba niti komentara, a da je laž potvrđuju sami srbo-komunisti:

1) Da je hrvatska 8-člana obitelj Mravunac poubijana od ustaša, koji u to vrijeme nije niti bilo NITI su Talijanski okupatori dozvoljavali bilo kakove vojne i oružane formacije u Slunjskom kraju, osim ograničenog broja oružnika, onda bi u tome slučaju, kad bi to bilo zlodjelo nepostojećih

ustaša komunistički partizani napravili tima žrtvama veći spomenik, nego onaj u JASENOVCU jer se radi "o prvim žrtvama ustaškog terora".

2) Znade se da te prve žrtve srbsko-četničkog terora u Slunjskom kraju - 8-člana hrvatska obitelj Jose Mravunca NEMA UOPĆE JAVNOG SPOMENIKA. Dakle, boljeg dokaza od ovoga i ne treba jer on govori jasnim jezikom, da su to žrtve srbsko-četničkog terora, a ne ustaškog pa im zato komunističko-četnički Srbi nisu podigli nikakav javni spomenik.

3) Ako su ustaše takovi, kako ih je velikosrbska četnička i komunistička ideologija demonizirala, sotonizirala i skandalizirala, zašto bi ustaše uopće trebali alibi i to na nedužnoj, poštenoj i nacionalno zdravoj hrvatskoj obitelji Mravunac.

4) Poklana hrvatska 8-člana obitelj Jose Mravunca, mlinara na Korani u Hrvatskom Blagaju je dokazivo srbsko-četnički zločin, za što postoji živi svjedok Milka Mravunac, koju su Srbi - četnici nedotučenu bacili u nabujalu rijeku Koranu, pri čemu se je ova, (onda) 13-godišnja djevojčica osvijestila, isplivala na obalu i otišla u selo javiti o četničkom zločinu. Ona je prepoznala po govoru i po viđenju, da se radi o srbskim četnicima iz Veljuna i okolnih srbskih sela.

5) Postoje još živi svjedoci u Hrvatskom Blagaju, koji su vidjeli okupljanje i kretanje poznatih Srba četnika oko Korane uz Mravunčev mlin poslije podne i uvečer 5. svibnja, uoči pokolja obitelji Mravunac. Prevažali su se Mravunčevom lađom s jedne na drugu stranu Korane, gdje su inače srbska sela poznata po četničkoj rabijatnosti i trajnoj mržnji na Hrvate (Raletina, Poloj, Ralić selo i Primišlje). Jedan od još živih svjedoka, koji je vidio okupljanje njemu poznatih četnika je Nikola Filipčić, iz susjednog sela Nikšić.

6) Istražitelji Pokretnog suda NDH su našli kod veljunskog paroha, inače četničkog vođe Branka Dobrosavljevića jedan popis od 27 četnika i drugi popis od 8 Srba, za koje se je dokazima smatralo da su komunisti. Svi su osuđeni i smrtnu presudu je izvršio 9. svibnja 1941. strjeljački vod Maksa Luburića. Već je naprijed napisano, da su im kosti u Veljunskoj kosturnici na javnom mjestu tik uz glavnu hrvatsku prometnicu D/1.

++) Demoniziranje, sotoniziranje i lažno klevetanje ustaša - Hrvatske ustaške vojnice vrši velikosrbska ideologija već desetljećima i to upotrebljava kao strateško oružje protiv Hrvata.

1) Ustaše - Ustaška vojska nisu bili zločinci, nego obrana novostvorene Nezavisne Države Hrvatske. Po sadašnjem kriteriju našlo bi se među ustašama pojedinaca, koje bi na primjer Međunarodni sud u Den Haagu proglasio ratnim zločincima. Inače, da nije bilo ustaša i domobrana, danas ne bi bilo živih Hrvata niti države Hrvatske. Bilo je više srbskih planova za genocid na Hrvatima i Muslimanima, a najpoznatiji je Plan Draže Mihailovića i Stevana Moljevića, prema kojem je trebalo poubijeti sve Hrvate i Muslimane u Hrvatskoj i u BiH. Upravo ustaše i domobrani su spasili Hrvate i Muslimane i uspješno se borili protiv srbskih fašističkih četnika pa i sada Srbi boluju od mržnje na ustaše.

2) Ustaše su najstariji hrvatski domobrani. Pučki ustaše su stari, koliko je star i hrvatski narod. Suvremeni Hrvatski ustaški pokret i ustašku vojnicu ustrojio je dr. Eugen Kvaternik i podigao prvi ustaški rat za Neodvisnu državu Hrvatsku, 8. listopda 1871. u Rakovici. Zato se s opravdanjem Slunjski kraj naziva Ustaškim gnijezdom, na što je ponosan svaki Hrvat u Slunjskom i Ogulinskom kraju, jer je Kvaternikov ustanak izbio u Rakovici na dijelu Slunjskog kotara, koji je pripadao Ogulinskoj pukovniji.

3) Dr. Ante Pavelić je prihvatio ideju dr. Eugena Kvaternika o emancipiranoj državi Hrvatskoj i vojnički naziv USTAŠE za svoju Hrvatsku ustašku vojnicu, koja nije napadala susjedne narode, nego je štitila unutarnji red i mir i branila granice Nezavisne Države Hrvatske. Poznata je stara hrvatska izreka za ustaše:

"*Plug i brana Hrvatu je hrana, a Ustaša, to mu je obrana!*"

4) Istu ideju dr. Eugena Kvaternika, preuzeo je i dr. Franjo Tuđman i sa svojim ustanicima izborio Neovisnu državu Hrvatsku - Republiku Hrvatsku. Dr. Franjo Tuđman je čak najviši čin državotvorne emancipacije Hrvatske izveo 8. listopada 1991. na dan 120. obljetnice

Ustanka u Rakovici, pod vodstvom i tvorcem Ustaškog pokreta dr. Eugena Kvaternika.

Dan prije toga su Srbi izvršili bombardiranje Banskih dvora da ubiju Dr. Franju Tuđmana, po njihovom kriteriju: ustašu Tuđmana. Slično podlo ubojstvo su počinili Srbi nad Kvaternikom, Bachom i Rakijašem 1871. (Srbska zasjeda na čelu s Radom Ćuić) u klancu Ljubči između Slunja i Rakovice. Povijest srbskih zločina se ponavlja i nažalost ponavljat će se i nadalje jer naivni Hrvati im opraštaju najstrašnija zločinstva, koja su počinili u Hrvatskoj i u BiH od 1991. do 1995/97.

5) Velikosrbska ideologija demonizira, lažno kleveće i sotonizira ustaše, što joj služi kao strateško oružje jer znade da su upravo USTAŠE nepobjedivi i najhrabriji domobrani, koji nikada ne će dozvoliti da velikosrbska politika i oružje pretvore Hrvatsku u dio Velike Srbije. Inače USTAŠE su se ponašali u ratu kao sve druge vojske u ratu. Svaki rat je sam po sebi zločinstvo. Ovdje treba istaknuti i to: rat nisu započele ustaše u Hrvatskoj i u BiH, nego srbski fašistički četnici s ciljem ubijanja Hrvata i prisvajanja hrvatskog tla i mora. Pridružili su im se Marxisti, partizani šumskog maršala, zločinca Tita.

7) Postavlja se pitanje, kada će hrvatska historiografija pristupiti revalorizaciji vrijednosti Hrvatskog ustaškog pokreta, bez kojega ne bi bilo ni Rakovičkog ustanka, ni 10. Travnja, ni današnje suverene - neovisne države - Republike Hrvatske.

Hrvatski i ustaški pozdrav glasi: ZA DOM SPREMNI! - A NE osvajanje tuđega. Domobranski pozdrav je: ZA HRVATSKU - UVIJEK!

Dajem u javnost ovaj stari članak od 18. travnja 2002. s dokumentarnim sadržajem u znak dva obljetnička dana: *1. U znak tužnog sjećanja na srbsko-četnički pokolj 8-člane hrvatske obitelji Mravunac. Pokolj su izvršili susjedni Srbi 5./6. svibnja 1941. uoći srbskog Đurđev dana. 2. Na današnji dan, 5. svibnja 1818. je rođen Židov Karl Marx, koji je službeno proklamirao genocid na Hrvatima i još nekim malim narodima. Po Marxovom genocidnom planu ubijao je Hrvate marxističko-staljinistički zločinac Tito.*

Basel, 5. svibnja 2014.

Josip Boljkovac najveći je ratni i poratni zločinac u Karlovačkoj županiji

Reći ću samo to da na desnoj nozi iznad koštice nosim do groba neizbrisivi urez - ožiljak od metalne žičane sajle, na kojoj su me Boljkovčevi ubojice obješenoga naglavce njihali i kod svakog njihaja batinali. Kad me je svega krv zalila i pošpricala njih od mene, onda su me odvezali i pustili samoga ležati dok djetinjim plačem nisam dozvao majku i gospođu Božicu Lovrenčić, koje su mi spasile život.

Bolje suditi Josipu Boljkovcu ikada, nego nikada!

Općenito o zločincima komunističkog antifašizma

Najveći komunistički zločinci u Hrvatskoj i u bivšoj Jugoslaviji umiru bez sudske presude, ali ih ima još dosta među pedesetak tisuća komunističkih i boračkih umirovljenika s visokim privilegiranim mirovinama pa bi ih trebalo poslati na Goli Otok, a njihove mirovine dati onima, koji su pošteno odradili svoj radni vijek, a danas dobivaju krepavicu.

Tek usput jer ne pripada pod gornji naslov pitam zašto nitko ne postavlja pitanje ovih visokoprivilegiranih mirovina i umirovljenika, među kojima zasigurno ima ratnih i poratnih zločinaca poput Boljkovca..., Bulata..., Zinaića..., a stalno se podgrijava pitanje mirovina invalida Domovinskog obranbenog rata, udovica poginulih branitelja i njihove djece u vezi sa školovanjem i studijem. Toliko s ovim malim udaljivanjem od glavnine pod gornjim naslovom, koji se odnosi na komunističke antifašističke zločince.

Ostajem u najkraćem kod hrvatskih komunističkih antifašističkih zločinaca

U one komunističke zločince iz drugih država počev od Lenjina i Staljina do Pol Pota neću ovdje ulaziti jer za njih ima kritički stav ova i ovakova svjetska javnost, ali ta ista svjetska javnost počastila je najveličanstvenijim sprovodom najvećeg ratnog i mirnodobskog zločinca iz Hrvatske (ako je iz Hrvatske?!) Josipa Broza Tita, kad ga je vrag uzeo. To je bila plaća Zapada za Titov formalni raskol među komunističkim državama, iako se

znade kako su se, "nakon svađe" Tito i Brežnjev bratski-komunistički ljubili.

Još žive komunistički zločinci i njihovi nasljednici poput komunista, komunističkih anifašista, raznih agnostika, ateista i srodne crvene bande, koji se kriju pod imenom antifašista i stavljaju vijence, i pale svijeće na svoje umrle komunističke antifašiste - točnije na grobove zločinaca.

Kultom komunističkim antifašistima nanose njihovi živi sljedbenici najveću uvredu antifašizmu jer (primjerice!) i pisatelj ovih redaka spada u milijunske prave antifašiste, ali i u najveće protivnike komunističkog antifašizma.

Zašto?!

Zato jer je komunistički antifašizam bio i ostao industrija smrti na ljudima, koje su oni smatrali neprijateljima ili protivnicima za osvajanje komunističke vlasti za sebe.

Iz osobnog sjećanja svoga života pod vlašću komunističkih antifašista, znadem da su oni ubijali nedužne ljude, da bi zadovoljili normu i pred svojim komesarima raportirati, koliko su "neprijatelja" poubijali. Ako je broj poubijanih "neprijatelja" bio dovoljno visok dobivali su od svojih komesara za to unapredjenje s jednom zvjezidicom više.

Nisu komunistički antifašisti ubijali samo fašiste (točnije rečeno, najmanje su ubijali fašiste, primjerice talijanske fašiste i srbskočetničke fašiste!), nego su ubijali pravedne ljude, zarobljenike Hrvatske vojske među kojima je bilo mnogo mlađih od 18 godina, civile - pretežno Hrvate, koji su nešto posjedovali iz svoga rada pa su ih potvarali bogatim kulacima, inokosnima, narodnim neprijateljima ... i fašistima da bi ih pod tom etiketom mogli ubijati i konfiscirati njihovu imovinu. Ovakovi nedužni nesretnici, morali su si sami kopati jame, u koje su ih komunistički antifašisti strijeljali ili pušćanim kundakom poubijali ...

Takovi zločinci kao što su bili komunistički antifašisti, vjerojatno nisu nikada haračili i ubijali nedužne ljude u zamlji Hrvatskoj.

Osobno sam preživio eru Josipa Broza i Josipa Boljkovca

No, pisati o sebi, a ne pisati o megazločinima ovih dvaju Josipa, što već imenom prljaju uzorno ime Josip i o njima srodnim zločincima bio bi svojevrstni luxus ili sebeljublje. Reći ću samo to da na desnoj nozi iznad koštice nosim do groba neizbrisivi urez - ožiljak od metalne žičane sajle, na kojoj su me Boljkovčevi ubojice obješenoga naglavce njihali i kod svakog njihaja batinali. Kad me je svega krv zalila i pošpricala njih od mene onda su me odvezali i pustili samoga ležati dok djetinjim plačem nisam dozvao majku i gospođu Božicu Lovrenčić, koje su mi spasile život. Jedan od zločinaca bio je Dragan Rakinić, a ostalu trojicu nisam poimence poznavao. Razlog zato je bio moj neposluh za raznašanje nekakvih pozivnica za boračke podpore. Dosta ovaj jedan primjer od nekoliko fizičkih mučenja, a psihičkima ne znam niti broja.

Umjesto o sebi ove redke posvećujem u prvome redu Josipu Boljkovcu i njegovim krvničkim suradnicima, a sebe stavljam u svjedoka vremena, u kojemu je Josip Boljkovac grmio i oblačio na prostoru Karlovačkog područja, u koje spada i moj zavičajni Slunj.

Uz pojedina i masovna ubijanja nedužnih ljudi za vrijeme rata i u poraću govorilo se je u Slunju, "*jeli ubijen po Boljkovčevoj ili po Pepinoj milosti?*" Pepa je bio Boljkovčev sudac i exekutor, šef Ozne/Udbe u Slunju pod pravim imenom Petar Zinaić.

Taj Boljkovićev krvnik u Slunju ima i svoje patente za ubijanje ljudi i djece:

Gušenjem dimom od zapaljene slame u pećini - Kuterevićeva pećina - 22 ljudi i dvoje djece.

Zakapanjem živog čovjeka u hrpu stajskog gnoja (žrtva Jure Božičević).

Bacanjem živih ljudi u duboke bezdane - ranjenika na Debeloj Glavi i u Močilama), ili rastezanjem čovjeka s dvostranom konjskom spregom. O ovome bi mogla nešto posvjedočiti još živa Slunjanka Marica Radočaj - Božičević jer su njenog djeda tako umorili.

Pitam ovdje sve nadležne u Hrvatskom pravosuđu, zašto se komunističkog antifašističkog zločinca Josipa Boljkovca tereti samo za

Dugu Resu, a gdje je Budački, Jazovka, Krašić, Čemernica, Pertova Gora, Lasinja, Švarča, Kozjača, Dubovac, Ozalj, Debela Glava ... 18 masovnih grobnica počinjenih na prostoru Kotara slunjskog (koje su istražene, a druge ...).

Treba pogledati dokumentarnu knjigu pod naslovom:

"*Zatajena grobišta i prešućene žrtve Drugog svjetskog rata i poraća u Karlovačkoj županiji*" u izdanju Hrvatskog društva političkih zatvorenika, podružnice Karlovac - Karlovac 2007.

Tek tada će se dobiti prava slika ratnog i poratnog zločinca Josipa Boljkovca. Nisu ga valjda u svima masakrima na Hrvatima u Županiji karlovačkoj i drugim predjelima Hrvatske pretekli crnogorski komunistički antifašisti.

Sjećamo se pjesme iz toga doba: "*Čije ono mine tresu Karlovac i Duga Resu - To su naše ljute zmije Crne Gore i Srbije!*"

Točno je da su crnogorski i srbski komunističko-četnički antifašisti došli pomoći Boljkovcu u ubijanju Hrvata. Zasvjedočili su se oni i u Slunju tijekom lipnja/srpnja 1945.

Crnogorci i Srbi su ostali u sjećanju Slunjanima po "humanom ubijanju" pištoljem u glavu sve iznemogle iz odvojka Križnog puta, koji je dvaput prolazio kroz Slunj.

U Turkaljevoj dragi na Svetici je zakopano oko 40 (kažu znalci 38) nemoćnih zarobljenika hrvatskih domobrana, a pri kopanju temelja za novu školsku zgradu iskopano je 18 kostura od glađu i mučanja iznemoglih hrvatskih domobrana. Znade se da su pretežno iz Virovitičkog kraja. Ta druga lokacija je oko 300 metara udaljena od masovne grobnice u Turkaljevoj dragi (dolini).

Zainteresiranima o zločinima u Karlovačkoj županiji i drugdje pod dirigentskom palicom šefa Ozne i prvog ministra unutrašnjih poslova ondašnje Federalne Republike Hrvatske druga Josipa Boljkovca, preporuča se navedena knjiga, od koje naslov ponavljam:

"Zataja grobišta i prešućene žrtve Drugog svjetskog rata i poraća u Karlovačkoj županiji".

Inače, ima još živih svjedoka, koji poznaju zločinstva Josipa Boljkovca. U Karlsuhe-u živi jedan čovjek iz Lasinje (neka se on javi, da ga ja ne predstavljam) koji je kao dijete gledao strijeljenje ljudi pod zapovjedništvom Josipa Boljkovca. Medju njima, od oko 100 strijeljanih bio je i otac od spomenutog djeteta.

Evo, što o Boljkovcu donosi *Wikipedija*

Zločini iz 2. svj. rata

Uhićen Josip Boljkovac

Bivši šef karlovačke Ozne Josip Boljkovac (89) bio je partizanski sudionik Drugog svjetskog rata i bivši šef karlovačke Ozne, a nakon osamostaljenja Hrvatske bio je prvi ministar unutarnjih poslova

U Karlovcu je jutros uhićen Josip Boljkovac (89), potvrdio je Hini glasnogovornik Ministarstva unutarnjih poslova (MUP) Krunoslav Borovec.

Boljkovčev slučaj vezan uz istražne radnje ratnog zločina tijekom i nakon Drugog svjetskog rata prebačen je na Županijski sud u Zagrebu.

Protiv njega je bila provođena istraga da je počinio ratni zločin na karlovačkom području u poraću 2. svjetskog rata.

Županijska državna odvjetnica Gordana Križanić nedavno je potvrdila da su provedene ekshumacije u šumi Kozjača u Karlovcu vezane za likvidaciju zarobljenika logora Dubovac u Karlovcu. Prema informacijama iz predistražnog postupka, kao i iz javnih istupa Josipa Boljkovca, on se sumnjiči u vezi s tim likvidacijama.

Bivši šef karlovačke Ozne Josip Boljkovac (89) bio je partizanski sudionik Drugog svjetskog rata i bivši šef karlovačke Ozne, a nakon osamostaljenja Hrvatske bio je prvi ministar unutarnjih poslova.

Kad se početkom godine njegovo ime počelo spominjati vezano uz procesuiranje ratnih zločina iz Drugog svjetskog rata, Boljkovac je u

opširnom intervjuu za Nacional odbacio sve optužbe, rekavši kako ih je spreman pobiti na sudu. "Učinit ću to radi svoje obitelji, ali i radi istine o narodnooslobodilačkoj borbi. Nisam odmah reagirao jer znam tko stoji iza tih informacija - paraobavještajno podzemlje i dio obavještajne zajednice. Ali došlo je vrijeme da se oglasim. Uostalom, ja poštujem institucije hrvatske države koju sam stvarao. Sigurno neću bježati u inozemstvo niti ću štrajkati glađu i otežavati ionako tešku situaciju u koju su nas doveli ljudi nedorasli zadaći koja im je povjerena - da vode hrvatsku državu", poručio je u veljači Boljkovac." Toliko iz Wikipedije.

Josip Boljkovac je udbaški anđeo nevin od zločina kao novorođenče!

Umjesto da dalje obtužujemo druga Josipa Boljkovca "pravednika među pravednicima" visoko rangiranog komunističkog antifašistu:

- Šefa industrijskog pogona za ubijanje ljudi - Ozne u Karlovcu;

- Generalnog direktora - ministra Ministarstva unutrašnjih poslova FRH ondašnjeg koncerna za ubijanje ljudi i na kazne u razna mučilišta,

neka nam drug Josip Boljkovac, odgovori na samo dva pitanja:

1. Možda ipak znadete, druže Boljkovče, tko je još (osim Crnogoraca i Srba) poubijao na prostoru Županije karlovačke i u najbližem susjedstvu oko 100.000 Hrvata svih statusa (zarobljenih vojnika, civila svih dobi - muškaraca, žena i djece)?!

2. Zašto ste druže Boljkovče dozvolili ubijanje u Kozjači na Švarči pitomce iz Doknadne dočastničke škole Hrvatske ustaške mladeži u Karlovcu, kad su to sve bila djeca ispod 15 godina stara?!

O njihovoj starosti i nevinosti mogu ja, podpisnik ovog članka svjedočiti jer sam bio 46 dana učenik - pitomac u toj školi, obitavao u Domu na Drvenome placu u kući uz karlovački javni zahod. Majka me je na trik, protiv moje volje izvukla iz te škole desetak dana prije završetka rata i strogo zabranila da o tome ikome govorim "jer će ovi bezdušni komunistički lopovi ubiti tebe i mene i tatu i tvoju braću".

Dakle, drug Josip Boljkovac je "nevin". On nije ubijao, nije odobravao ubojstva, nije osuđivao nikoga na kaznu smrti; on nije za ništa znao i treba

ga pustiti da uživa u svojoj visokoj mirovini zarađenoj na hrvatskim tragedijama. Tko je onda bio sudac i egzekutor?!

Bez obzira u kojim ditirambima mi slavimo i kroz koju lupu promatramo komunističkog antifašističkog zločinca Josipa Boljkovca, njega će Hrvatsko pravosuđe osloboditi od svake kazne. To bumo videli!

To isto Hrvatsko pravosuđe mirno gleda i uživa u imenu zločinca Josipa Broza Tita na najljepšem zagrebačkome trgu, zašto onda ne bi uživalo i presudi na "nevinost" ipak, barem po kvantitetu žrtava. manjem zločincu od Broza, istoimenome Josipu Boljkovcu?!

Hrvatsko pravosuđe nije ustrojeno, da sudi komunističkim ratnim zločincima iz Drugog svjetskog rata i poraća niti srbsko-četničkim zločincima iz srbskog genocidnog i okupacijskog rata od 1991. do 1995. godine, nego da sudi Hrvatske branitelje, ako su u obrani ili iz straha ili nehotice ili iz osvete ubili nekog inicijativnog ili infrastrukturnog četnika.

Ja sam često puta predlagao pa predlažem i sada, da Hrvatski branitelji trebaju osnovati posebni *Sud za srbske zločine*, koji neće priznavati aboliciju i amnestiju srbskih zločinaca.

Rekao sam svoje i čekam eho od drugih, a za to vrijeme ostajem:

Za dom i domovinu Hrvatsku - Uvijek spreman!

Mr.sc. Dragan Hazler - u službi Hrvatskoj

Basel, 23. studenoga 2011. Upućuje se "Dragovoljcu" 22. svibnja 2014. uz pripomenu:

Zločinac Josip Boljkovac suodgovoran za oko 100.000 poubijanih Hrvata u Kalovačkoj županiji je oslobođen krivnje po prvostupanjskoj presudi."Bravo" za Hrvatsko pravosuđe! d.h.

Podsjetnik za Kumrovečki dernek 25. svibnja 2014.

Komunizam je najgenocidniji i svestrano najstrašniji oblik fašizma. Antifašizam je u Hrvatskoj pojam za komunistički fašizam. Hrvatski komunisti kao da se stide svoga pravog imena, koje im je dao prorok i kreator genocida, Židov Karl Marx pa su odustali od svojih naziva, na koje su donadavno bili ponosni. Tako na primjer, sljedeće sintagme:

1. Komunistička partija Jugoslavije KPJ (SKH za Hrvatsku) preimenovana je u Socijalističku demokratsku partiju SDP, dakako bez hrvatskog naziva u sintagmi. Čiji je SDP bez H?!

2. Zločinačku tvorevinu Socijalističku federetivnu republiku Jugoslaviju preimenovali su Region ili Regija.

3. Socijalističku Republiku Hrvatsku preimenovali su u naziv Zemlja, vrlo malo: Hrvatska.

4. Socijalističke "samoupravljače" Hrvate preimenovali su u Građane.

5. Uz Centralni komitet SKH, sada SDP, u plavoj zgradi niču višepartijski sistemi, od kojih ovdje spominjemo samo neke i to po centralnim sekretarima/sekretericama ili lokacijama:

- Mesićev antifašistički komitet na Pantovščaku, inače nadleštvo agnostiku Josipoviću.

- Kumrovečka komunistička partija SDP u Kumrovcu, preimenovanom u Titoguzac.

- Fumićevo antifašističko krilo u Zagrebu; Fumić je i u Titovini bio prilagodljivac.

- Josipovićevi SDP agnostici zvani po svome sekretaru "odmrznute lignje"

- Omladinski antifašistički savez, lokacijski i idejno vezan kriptokomunjaru Mesića.

- Antifašistička stranka udruženih protuhrvata: Pupovca, Pusića, Teršeličke...

- Središnja KPJ/SDP na čelu nominalnog sekretara Zorana Milanovića, koji lebdi na krilima Slavka Linića, Željka Jovanovića, plačidruga Sabe, Žarke Sekulić i drugih Remetinčana.

Komunisti KPJ/SDP mijenjaju ime, ali ostaju isti poput vuka, koji mijenja dlaku, ali ćudi ne.

Podsjetimo se "slavnih" vremena KPJ/SDP koji se danas odriču svoga imena KPJ:

Za života Židova Karla Marksa bili su marksisti - sanjari KPJ.

Za sifilitičnog Lenjina bili su lenjinisti - rađanje sifilitičnog KPJ.

Za generalisimusa genocida Staljina - bili su Titovi staljinisti – KPJ.

Za Mao tse Tunga opredjeljivali su se za maoiste - KPJ podržava Maoa.

Za Pol Pota bili su polpotisti - KPJ/SDP slavi Polpotizam - pokolj naroda.

Za kombiniranog velezločinca komunizma JBT - Tita bili su titovci KPJ - SKJ - SDP.

Sva ova imena KPJ/SDP je prilagođavala veremenu i prilikama. KPJ je prva počela djelovati antikomunistički, antistaljinistički, što znači antifašistički i otvorila za ponajbolje Goli otok, a za one, koje treba još preodgajati oko 30 logora na prostoru Titovine.

Goli Otok je najdrastičniji mirnodobski logor crvenih fašista - antifašista.

Crvena zvijezda blista iznad glava crvenih fašista!

Dosta toga je KPJ/SDP odbacila, ali "tekovine" šumske bande crvenu zvijezdu je zadržala, iako je crvena zvijezda simbol najvećih i najstrajnijih zločinstava u čitavoj ljudskoj povijesti.

Neka mi se oprosti, ako sam nešto zbrkao u zbrkanom zločinačkom komunizmu od KPJ do SDP. Ne snalaze u tome niti Mesić, Josipović i Milanović s najcrvenijim nasljednim genima.

Točno je samo jedno da je komunizam najgenocidniji i najvandalskiji oblik fašizma.

Mora se komunistima priznati i međunarodni trend u nomenklaturi

Komunisti se danas zovu antifašisti, a evo kako to tumači jedan od najvećih umova 20. stoljeća Ignacio Silone (Secondino Tranquilli) rođen u Pesciji 1900, umro u Ženevi 1978.

Ignazio Silone, Mai 1900 in Pescina dei Marsi/Abruzzen; †22. August 1978 in Genf; Geburtsname Secondino Tranquilli:

Wenn der Faschismus wiederkehrt, wird er nicht sagen:

«Ich bin der Faschismus»

Nein, er wird sagen:

«Ich bin der Antifaschismus».

Ignazio Silone

U hrvatskom prijevodu, misli velikana Ignacia Salone o komunizmu znače:

Ako se fašizam opet vrati, neće on reći:

«Ja sam fašizam»

Ne, on će reći:

«Ja sam antifašizam»

Dakle, komunjare Titove komunističko-fašističke genetike poput Josipovića, Mesića, Milanovića, Linića, Sabe, Lovrićke, Pusićke ... dobro znadu svoju crvenu genetiku pa se po ideološkom dokazu Ignacia Silone nazivaju: Antifašisti.

Nezavisna Država Hrvatska nije bila fašistička, nego od Hrvatskog naroda

1. Nezavisna država Hrvatska nije bila nikada fašistička jer hrvatski narod nije bio fašistički. Državu čini narod, a ne nametljive ideologije i podkupljive vlasti.

2. Fašizam u Nezavisnoj državi Hrvatskoj je bio vezan za TALIJANE i za SRBE. Većina Hrvata ne voli Talijane i Srbe jer nas kroz čitavu povijest

ugrožavaju (Srbi čak u savezu s Turcima) pa tako Hrvati ne vole NITI talijanski i srpski fašizam. Jasno kao sunčani dan.

3. Talijanski fašizam je propao 8. rujna 1943. Na tlu NDH najveći udarac fašistima dali su USTAŠE.

4. Srpski fašizam je bio u svima srbskim ideologijama, a napose u srbskom četničkom fašizmu. Hrvati ne vole nijedan fašizam pa tako ne vole niti srpski fašizam.

5. Protiv srbskog četničkog i srbskog komunističkog fašizma napose su se hrabro i pobjedonsno borile USTAŠE i zato ih Srbi sotoniziraju i kleveću.

6. Po kakovoj to logici i politici se USTAŠE naziva fašistima, a u Drugom svjetskom ratu nijedna vojska na tlu NDH se nije tako odlučno, hrabro i pobjedonosno borila protiv TALIJANSKOG FAŠIZMA i protiv svih oblika SRBSKOG FAŠIZMA, uključujući i protiv KOMUNISTIČKKOG FAŠIZMA.

7. Ustaše uz domobrane su bili jedina vojska u Drugom svjetskom ratu, koji su branili Hrvatsku i hrvatski narod. Da nije bilo USTAŠA, danas ne bi niti bilo Hrvata jer bi ih zajednički genocidirali SRBI i TALIJANI (fašisti i komunistički fašisti). *Nota bene.*

Za dom spremni!

Basel, za 25, svibnja 2014. - za dernek u Kumrovcu

Gospodarstvo vodama i Gospodarski projekti

Hrvatska je bogata vodom, a siromašna poduzetničkim duhom! Hrvatska je na petom mjestu u Europi po bogatstvu zdrave pitke vode, a naše vodno blago kao u stihovima pjesme Antuna Nemčića urezanima u stijenu Plitvičkih jezera:

"*Sad divljim skokom // Sad mirnim tokom // Sa naše gore // U Tuđe more.*"

Zašto smo siromašni, a pustimo da u bezcijenje teče u nepovrat bogatstvo prirode, "*Što Višnji nam je Bog d'o!*"

Voda za piće, voda za sve kućanske i higijenske potrebe, voda za ugoj riba i vodozemaca, voda za navodnjavanje poljodjelske zemlje, voda za industrijske i prometne potrebe, voda kao energetik, voda za plovnost, voda kao atmosferski i klimatski regulator ...

Mineralne vode,

Ljekovite termalne vode

Morska i jezerska voda

Vodoplovni sustav Dunav - Sava (stariji aktualni članak)

Za vrijeme bivše Vlasti HDZ-a bila je vrlo isticana potreba izgradnje vodoplovnog sustava s kanalom Dunav – Sava od Vukovara do Šamca. Koalicijska vlast predvođena kriptokomunističkim SDP-om je taj važan Projekt skinula s reda prioritetnih potreba, što je velika pogreška.

Podsjećam, da su taj projekt zbog svoga značaja stavljale u građevinski plan obadvije Jugoslavije jer je skraćivao plovni put za oko 475 km ne samo za Hrvatsku plovidbu Savom uzvodno prema Sisku i ondašnjem lučkom gradu Karlovcu, nego se to skraćenje odnosi na cijelu BiH skoro do Jadrana i na zapadni dio Srbije i njoj gospodarski gravitirajućih krajeva. Dakako, to skraćenje plovidbe čini kanal zanimljivim čak i za Sloveniju, ako kupuje ili prodaje robe, od kojih doprema-odprema gravitira Vukovaru i Šamcu, a ne Zemunu.

Vodoplovni kanal Dunav - Sava, odnosno Vukovar - Šamac čini Hrvatsku zanimljivijom Europi, koja je sva povezana plovnim kanalima.

Iako Europa ima sve oblike prometnica na zavidno visokom stupnju razvoja, ipak se posvećuje velika briga vodoplovnim kanalima jer je plovni transport najeftiniji, a za prijevoz nekih roba je i najpovoljniji.

Naime, u tom projektu ne radi se samo o skraćivanju plovnog puta kanalom, od kojeg bi Hrvatska imala najveću korist, nego o uključivanju uz njega čitav niz gospodarskih iskorištavanja vode Dunava s Dravom i Save, kao na pr. zaštitna od poplava i navodnjavačka melioracija u tom plodnom dijelu Hrvatske, zatim izgradnja ribogojilišta, sportskih objekata poput Jaruna u Zagrebu, vodnih rezervata za divljač i pitomu vodo-kopnenu perad. Takav projekt omogućio bi uvođenje raznih kultura poput riže, brzorastućih topola, hrasta lužnjaka ...

Ne zaboravimo ni vodoplovno povezivanje Hrvatske ne samo s obližnjim predjelima, nego i s Europom, a transporti vodom zadobivaju na značaju jer su najeftiniji i rasterećuju sve kopnene i zračne transporte. U svemu tome Hrvatska će profitabilno zaposliti dosta veliki broj ljudi, što će se odraziti na demograsku, kulturnu i gospodarsku sliku toga važnog dijela Lijepe naše.

Ovakovo gospodarsko i opće razmatranje kanala DUNAV – SAVA u naše vrijeme zadobiva na značaju kao vodoplovni kanal i jednako tako pa čak možda i više kao prošireni projekt Vodenog sustava DUNAV(Drava) – SAVA i polazeći od tog značaja Republika Hrvatska bi trebala p r i o r i t e t n o uvrstiti u izgradnju ovog golemog PROJEKTA po radu i investiciji, ali i po isplativosti svake vrste.

Taj PROJEKT je toliko dobar, da ga ne bismo smjeli dati stranom koncesionaru, nego obvezno hrvatskome čovjeku – hrvatskim ljudima.

POKUŠAJMO OZBILJNO S HRVATIMA U DIJASPORI!

Osobno mislim, da bi Republika Hrvatska mogla uspjeti realizirati taj PROJEKT kroz dobro osmišljeni i razboriti poziv HRVATA iz DIJASPORE, da se u njega uključe kao dioničari, uz sigurne jamčevine. Brojni Hrvati iz dijaspore bi se odazvali takvom pozivu na ozbiljnu dioničku suradnju, ali se ne će odazivati na razne amaterske igrarije poput ove kroz Hrvatski svjetski kongres, koji je doduše pošten, ali za novčano

poslovanje nije jak, ili na razna tajkunstva, kojima smo bili izigrani - „povučeni za nos“ igrom na naše domoljublje i na kraju postali gubitnici. I ja osobno sam među takvima izigranim gubitnicima, primjerice „TOVO“, „HRVATSKI DOM“ itd. plus moja svestrana POMOĆ HRVATSKOJ U RATU, za što sam (računima dokazivo) uložio ili (i) darovao oko pola milijuna CHF, umjesto da sam si kupio vilu na Jadranu ili stan u Zagrebu, Slunju ili bilo gdje. Doduše u ovom iznosu, novčana suma, za koju sam prevaren nije jako visoka, ali je evidentna, napose u slučaju „TOVO“.

Bit ću još malo osoban radi sebe i radi razmatranja analognih slučajeva brojnih Hrvata u dijaspori, koji su meni slični. Ja sam sada umirovljenik i moj gotovinsko-novčani potencijal je skroman, a ušteđevina ja otišla „kuda je otišla“ i o njoj ne ćemo raspravljati. ALI, ja imam u Švicarskoj – turistički kraj Bernske Jure nastanjenu obiteljsku kuću sa 6 stanova u vrijednosti oko milijun CHF. Ja sam voljan svako doba tu kuću uložti u sigurni DIONIČKI KAPITAL u Hrvatskoj, ali s time da moja djeca i unuci imaju zajamčenu korist od tih dionica, a ne gubitak kao na pr. što smo ga imali ja i moja djeca u „TOVU“. Ovakvih Hrvata, odnosno siromašnijih i kudikamo bogatijih sa svojim potencijalnim mogućnostima ima u dijaspori mnogo. Svojevremena procjena Šime Đodana od 300 milijarda US-dolara nije puko razbacivanje ciframa. Svaki Hrvat u dijaspori ima svoje nekretnine i dodatno nešto ušteđevine, osiguranja i drugih oblika kapitala. Među Hrvatima u dijaspori bi se sigurno našao priličan broj ozbiljnih investitora u HRVATSKOJ, ALI NA JEDAN SIGURNI NAČIN. *Hrvatska treba obnoviti odnose s dijasporom.*

Za Hrvate u dijaspori vrijedi isto strateški poziv predsjednika HV Ive Sanadera, koji će POZIV i autor ući u povijest Hrvatskog naroda, kao što je na svojevrsni poziv druge naravi ušao u povijest Ljudevt Gaj. Ali, taj, vjerojatno najbolji poziv ili zov, kojeg se može koristiti i kao pozdrav MORA ZADOBITI SVU SVOJU OZBILJNOST u dobro osmišljenim, sigurno izvođenim i jamstveno sigurnim projektima, odnosno investicijama u njih uz jamstvo ulaganja i osiguranje od gubitništva.

Hrvatska bi trebala dionička ulaganja na neki siguran način nacionalno i internacionalno osigurati i onda će zasigurno dobiti dioničarske investitore iz dijaspore. Iz prednje napisanoga vidite, da sam se ja već ponudio. To nije ništa drugo, nego obostrano korisna trgovina kapitalom u nekretninama, na koje se uvijek može dobivati kredit u gotovini.

Štoviše, bit ću posve konkretan. Neka mi država Hrvatska dade nacionalnu i internacionalnu jamčevinu da ne ću izgubiti svoj ulog (ne moram profitirati niti novčića!!!) javite mi kad trebam doći da sklopimo ugovor na dioničko ulaganje nekretnina u vrijednosti od oko milijun CHF, kojeg dionički ulažem u PROJEKT DUNAV(Drava)-SAVA. Na temelju te vrijednosti KUPAC-VLASNIK PROJEKTA MOŽE DIĆI BANKOVSKI KREDIT.

Takvih investitora i još mnogo, mnogo jačih ima dosta među Hrvatima u dijaspori.

Dodatak od danas, 27. svibnja 2014.

Nakon gornjeg „umetka" vraćam se opet (ne radi mene!) početnoj ideji - Projektu DUNAV (Drava) – SAVA i dodajem vodoplovnost Save od Zagreba dokle je Hrvatska. Molim NADLEŽNE i ZAINTERESIRANE, da aktiviraju i sprovedu u djelo ove projekte pa pa ćemo imati od vode koristi, a ne štete, kao što su ove u Posavskoj Slavoniji...

Uz poštovanje, preporučam se za svaku moguću suradnju i pozdravljam našim najljepšim pozdravom: *Za dom i domovinu Hrvatsku - Uvijek spremni!*

Mr.ph.sci. Dragan Hazler u službi domovini Hrvatskoj

Zahtjev za lustraciju moralno i politički kompromitiranih osoba u razdoblju komunizma iz javnog života i tijela vlasti i uprave Republike Hrvatske

Republika Hrvatska nije do danas provela ništa od Rezolucije parlamentarne skupštine Vieća Europe broj 1481. od 27. lipnja 1996. i 25. siječnja 2006. (o uklanjanju naslieđa bivših komunističkih totalitarnih sustava). Time je ostala kao jedina među svim dotičnim članicama Europske unije koja nije u praksi osudila komunizam.

Samo formalno Hrvatski sabor je 30. lipnja 2006. donio Deklaraciju o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj 1945. do 1990. godine.

Tako su se komunistički kadrovi zadržali u svima strukturama vlasti, medija i javnosti, što se ne može dalje trpiti radi općeg napredka i dosezanja demokratskih standarda i civilizacijskih stečevina EU.

Hrvatska je jedina država u EU gdje nije osuđen niti jedan komunistički zločinac. Jedina u kojoj je, primjerice, televizija pod izravnom kontrolom režima. Komunistički kadrovi, tekovine i strukture su izravno preneseni u neovisnu Hrvatsku i sada u Hrvatsku kao zemlju članicu EU.

Većina hrvatskog naroda se stidi, što u Hrvatskoj postoji i djeluje i vlada komunizam jer je komunizam u svima svojim varijantama najveće ratno i mirnodobsko zločinstvo nad ljudima i nad svim dobrima, odkad se znade za ljudki rod. Službena međunarodna statistika tvrdi da su komunisti poubijali najstrašnijim metodama najmanje 150 milijuna ljudi i više od trostruko toliko ljudi su mučili, svestrano zlostavljali, progonili...

Komunisti svih naziva i njihovi okorjeli epigoni i izravni potomci su glavni krivci za gospodarsko i sveopće propadanje Hrvatske. "*Komunizam može pobijediti samo revolucijom, a revolucija guta vlastitu djecu*". Ovo je temeljno komunističko načelo, u kojemu je dominantan genocid i tortura na ljudima.

Komunistima je njihov ideolog Karl Marx usadio u svijest da Hrvate, što će reći i Hrvatsku treba uništiti.

U svima oblicima mirnodobskog štetočinstva komunisti vode sada Hrvatsku u propast, a mlade, školovane i vrlo sposobne Hrvatice i Hrvate ta propast prisiljava na odlazak u tuđinu. Tome treba doći kraj i Hrvatska mora krenuti iz ovog općeg propadanja i rasula u državu rada, reda, mira, općeg napretka, ljudskog zadovoljstva, demografske obnove i sigurnog, čovjeka dostojnog života...

Rezolucija Parlamentarnog Vieća Europe 1481 za lustraciju komunista

Da bi Hrvatski narod svih geneza i država Hrvatska mogla ostvariti prekid zaostajanja i sveopćih padova i usmjeriti se k opstanku i razvoju, Hrvatska mora izvršiti lustraciju komunista slijedom Rezolucije Parlamentarne skupštine Vijeća Europe i srodnih proglasa, koje je usvojio Hrvatski sabor.

Slijedom Rezolucije 1481 i svih drugih europsko-unijskih smjernica za lustraciju komunista iz vlasti i važnih društvenih uloga ne prijeti komunistima nikakva životna opasnost, nego oni ne mogu obavljati važne društveno-političke funkcije u svim oblicima i razinama vlasti jer su zadržali komunistički pristup u ponašanjima i poslovima, a to je protivno suvremenom razvoju u Hrvatskoj na svima poljima.

Komunisti se ne će sami odreći svojih, na ovaj ili onaj način ostvarenih funkcija, raznih privilegija, s kojima vode Hrvatsku i hrvatski narod u sve težu bijedu, nego komuniste u svima oblicima njihovog predstavljanja kao na primjer: SDP (izravna slijednica KPJ), antifašisti, titovci itd. treba lustrirati - ukloniti iz svih važnih uloga u vlastima na svima razinama u državi Hrvatskoj.

Dakle, Hrvatska Hrvatom i Hrvatska bez crvene zvijezde petokrake, za koju sami komunisti pjevaju: "... crvena od krvi proletera".

Današnji predsjednik RH Ivo Josipović, komunistički epigon, koji prijateljuje sa srpskim fašističkim četnicima, zaljubljenik u crvenu zvijezdu ne može biti niti na izbornoj listi za budućeg predsjednika RH. Ivo Josipović mora biti isto kao i njegov predhodnik, udbaš Stjepan Mesić lustriran. Predsjednica ili predsjednik RH mora biti Hrvatica ili Hrvat bez komunističke ideologije i hipoteke.

Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti u dijaspori - HAZUD u Baselu suglasno sa zajedničkim uljudbenim naslijeđem Europske unije, dotično slijedom EU rezolucije 1481 za lustraciju komunizma poziva na osnivanje *Pokreta za lustraciju komunizma u Hrvatskoj* - PLKH.

PLKH treba svoj forum i odbor, koji će predvoditi Hrvatski narod u lustraciji komunizma u Hrvatskoj i treba povjerenike, koji će na svim područjima u Hrvatskoj praviti popise komunista za središnji popis komunista, kojima bi se pravno onemogučilo kandidiranje za izbore za vlasti u Hrvatskoj. Hrvatska se mora radi sebe, radi Europe i radi svijeta ograditi od komunističke ideologije, od komunizma i od komunista.

Ne može Hrvatska kao država, u kojoj dominiraju komunisti biti članica Europske unije.

Ovim činom HAZUD.ch i HAZUD.hr poziva Hrvatice i Hrvate u Domovini Hrvata: RH, BiH, u okruženju i u dijaspori, koji su voljni djelovati u Forumu ili Odboru Pokreta za lustraciju komunizma u Hrvatskoj - PLKH i kao povjerenici da se pismeno jave i predstave s kratkom biografijom na e-mail: *info@hazud.ch* ili na e-mail od HAZUD: *hazud.hr@gmail.com* u članstvo Pokreta za lustraciju komunizma u Hrvatskoj - PLKH.

Kad se prijavi dovoljan broj Hrvatica i Hrvata iz različitih zvanja sazvat ćemo Osnivačku skupštinu u Zagrebu i izabrati Odbor ili Forum i povjerenike Pokreta za lustraciju komunizma u Hrvatskoj - PLKH.

PLKH motreno od EU i od Hrvatskog sabora je legalan i poželjan Pokret za lustraciju komunizma u Hrvatskoj pa očekujemo da odbornici PLKH budu za svoj rad plaćeni.

Na Osnivačkoj skupštini PLKH bit će predstavljen i usvojen Statut i drugi službeni dokumenti, temeljeni na EU rezoluciji 1481 i Deklaracije Hrvatskog sabora o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj 1945. do 1990. godine po kojima će PLKH djelovati.

Prijedlog za formalno-pravno osnivanje PLKH podnosi HAZUD.ch i podpisuje ga Izvršni odbor:

Ilija Šikić - tajnik

Emilija Herceg - dopredsjednica

Dragan Hazler - predsjednik

CH-Basel, 25. svibnja 2014.

Bezuvjetno i neodgodivo provoditi:

• Opću deklaraciju UN-a od 10.XII.1948. o ljudskim pravima

• Rezoluciju Parlamentarne skupštine Vieća Europe od 27.VI.1996. i 25.I. 2006. o uklanjanju naslijeđa bivših komunističkih totalitarnih sustava

• Deklaraciju Hrvatskoga sabora od 30.VI.2006. o osudi zločinstava totalitarnoga komunističkoga poredka u Hrvatskoj od 1945. do 1990.

• Rezoluciju Europskoga parlamenta od 2.IV.2009. o europskoj savjesti i totalitarizmu

• međunarodne ugovore RH s Njemačkom, Austrijom, Italijom, Slovenijom i s inim državama

• hrvatske pravne propise o kaznenome progonu ratnih i mirnodobnih zločinaca te odštetnim pravima žrtava

Sram Vas budi gospodine Profesore Dr. Ivo Josipoviću!

Hrvatski narode, NE BIRAJTE za predsjednika komunističkog agnostika IVU JOSIPOVIĆA, nego poštenu, marljivu, inteligentnu, domoljubnu i politički zrelu Hrvaticu s međunarodnim ugledom - Mr. sc. Kolindu Grabar-Kitarović hrvatsku političarku i diplomatkinju, bivšu ministricu vanjskih poslova i europskih integracija od 2005. Kolinda je Hrvatica, vjernica, žena i majka - predsjednica RH!

Veliki rimski filozof i pisac Lucius Annaeus Seneca je imao iznad svoga radnog stola slogan: "*Prijatelj mi je onaj tko me kritizira, a ne onaj tko me hvali!*" U tom smislu Dragan Hazler s pravom visokoobrazovanoga, iskusnog i zrelog čovjeka, (s ovim ili onim pravom, da ih ne nabrajam) i s pravom Hrvata ukazuje dobronamjernom kritikom predsjedniku RH Ivi Josipoviću na pogrješke. Visokoobrazovani Prof. Dr. Ivo Josipović, umjesto zahvalnosti ili barem suzdržljivosti, vrijeđa i čak (indirektno) prijeti u svojim pismima Draganu Hazleru.

Ovo Vaše pismo, koje iza uvoda donosim je slika i prilika komunističkog obhođenja s ljudima poput Dragana Hazlera, koji od pete životne godine, najveći dio sebe posvećuje Hrvatskoj i to radom i doprinosima, a ne praznim parolama i frazama kao što su jednim dijelom Vaše, gospodine Prof. Dr. Ivo Josipoviću.

Evo u sljedećem nekih kritika na događaje u Hrvatskoj

Na što sliči hrvatsko pravosuđe, a Vi ste sveučilišni Prof. Dr. prava, na kojemu počiva hrvatsko pravosuđe?! Ako mi ne odgovorite na ovo pitanje onda ste veći slijepac, nego slijepa Justitia.

Vi ste gospodine Ivo Josipoviću kao vosokoobrazovani pravnik suodgovoran za sveopću krizu hrvatskog pravosuđa, koje je bar jednim dijelom kvasac za sve druge krize u Hrvatskoj.

Što je hrvatsko pravosuđe poduzelo preventivno, da Hrvatska ne padne u svestranu krizu, a nažalost ne poduzima dovoljno niti kurativno.

Nikad se ne volim hvaliti sa svojim djelima, ali ovdje to moram.

Kad bismo stavili domoljubne prinose, znanstvenostručne prinose, humanitarne prinose pa i obične radnokorisne prinose itd. za Hrvatsku (i za svijet!) od Dragana Hazlera i Ive Josipovića onda bi se to moglo usporediti sa sunčanim podnevom i mračnom ponoći.

Ovo Vaše ponašanje i sud o Draganu Hazler mi sliči sadržaju basne "Magarac i slavuj" od ruskog basnopisca Ivana Krylova, koja počinje:

"Bureta se našla dva, jedno puno vina, drugo prazno sve do dna..." i završava:

"*Čovjeka velikim samo djelo tvori. Posao obavlja makar s puno muke, ali uvijek bez buke!*"

Vaše domoljublje je u Srbu i u Brezovici

Vi ste pored pravnika na najvišoj razini i skladatelj. Molim Vas, prodajte mi jednu Vašu skladbu, koju ste posvetili slobodnoj Hrvatskoj, na primjer, skladbu "Oluji" ili sličnoj nacionalnoj vrjednoti, u kojoj će biti bar približno toliko domoljublja kao na primjer kod Ivana pl. Zajca, Ive Tijardovića i Jakova Gotovca ... ili barem toliko, koliko ga ima kod moga bratića †Ferde Pomykala, koji je bio komunist poput Vas, gospodine Ivo Josipoviću.

Za razliku od Vaših umotvorina i rukotvorina, koje baš nisu opće poznate "na tržištu", Vi možete u ljekarnama cijeloga svijeta kupovati prvorazredne novije lijekove, u kojima je tvorac ili (i) sutvorac znanstvenik, iztraživač, neokreator aplikacionih metoda i neotehnolog farmaceutske i biokemijske struke skromni čovjek, velikog srca za Hrvatsku i za sve dobre ljude - Dragan Hazler. Evo samo jednog primjera za Hrvatsku: Calcium 1000 Sandoz, šumeće tablete je farmaceutsko djelo Dragana Hazlera. Nažalost, mi farmaceuti se ne podpisujemo za javnost pod svoje kompozicije, kao glasbenici: "Dođi curo, topli te krevet čeka..."

Dragan Hazler je uz ostalo jedan od prvih, da ne kažem jedan od suosnivača "*Liječnika bez granica*" (nagrađenog Nobelovom nagradom 1999), Farmaceuta bez granica i član u još barem petnaestak najviših europskih (i svjetskih) znanstvenih institucija s vrlo korisnim djelatnostima.

Pokažite mi gospodine Ivo Josipoviću jedno Vaše ostvarenje vrijedno kao na primjer Immunosuppressivum Sandimun, u kojemu je važni i visoki timski udio Dragana Hazlera, a bez Sandimuna nema uspješne transplatacije ljudskih organa, dialize bubrega i rješavanja sličnih pojava na imunobiološkome sustavu ljudi (i životinja!).

Pokažite mi jedan Vaš učinak za Hrvatsku i za svijet, koji se može ravnati s oko 370 znanstvenoistraživalačkih ostvarenja (pretežno patentiranih) od Dragana Hazlera, koji je četvrt stoljeća uspješno djelovao u izabranome trustu svjetskih umova, znanstvenog instituta najvećeg farmaceutskog koncerna u svijetu, a zove se Sandoz - NOVARTIS.

Svi su u Instututu Novartisa i u srodnoj farmaceutskoj industriji znali da sam Hrvat i zahvaljujući mojoj zamolbi: Novartis, Roche, Bayer i još neki farmaceutski koncerni darovali su ratom osiromašenoj Hrvatskoj u lijekovima ili (i) u gotovini, svaki po pola do jedan i pol milijuna CHF-a.

Dokumentarno dokazivo, darovao sam Hrvatskoj oko CHF pola milijuna

Ja sam osobno (dokumentarno dokazivo) darovao Hrvatskoj u ratu (uz sve ostalo) oko pola milijuna CHF u gotovini ili (i) u kupljenim najpotrebnijim stvarima (Ne odpadu, kakovoga su slale čak neke države, poglavito Francuska!). Preuzeo sam kumstvo (skrbništvo ili "roditeljstvo") za dvoje djece iz BiH, kojima su zločinci pod Vama dragom crvenom zvijezdom petokrakom ubili oboje roditelja. Pomagao sam toj siročadi (Mirjana i Mario Lučić) sve dok nisu postigli svoje zvanje.

Predsjednik RH, Dr. Franjo Tuđman me je za takova dobročinstva nagradio Odličjem Reda Danice Hrvatske s likom Katarine Zrinske.

Prvi Linearni akcelerator u Zagrebu je zasluga Dragana Hazlera

Zahvaljujući organizatoru Draganu Hazleru, koji je u Baselu, u sustavu Ogranka Matice hrvatske osnovao Hrvatsku zakladu za borbu protiv raka u domovini, Porodiljska klinika u Zagrebu dobila je na dar Linearni akcelerator za liječenje genitalnog raka žena i djevojaka. Preuzeli su ga, davne 1973. godine gospoda profesori, dr. Branko Rajhvajn i Matej Grgurević. Zagreb je u ono vrijeme bio peti grad u Europi, koji je posjedovao tu nadasve vrijednu aparaturu.

Iz "zahvalnsti" Ambasada SFRJ u Bernu (Stanko Nastić, Mijo Iličković...) mi je nepovratno zaplijenila YU-pasoš pa sam postao proganjani hrvatski emigrant. Moja krivnja je bila, što sam darovao Akcelerator Zagrebu, a ne Beogradu.

Radi podcjenjivačkih i vrijeđajućih pisama ovo sam morao napisati

Osobno se nikada nikada ne volim hvaliti, a i ne trebam, dovoljno je reći da sam vrlo uspješno djelovao četvrt stoljeća u trustu svjetskih umova u koncernu Novartis, koji sebi bira najbolje među najboljima.

Ovdje sam postupio iznimno i naveo jedan djelić svojih učinkovitosti za Hrvatsku, za Švicarsku (domovinu mojih predaka!), za Europu i svijet, tako da vidite da Vaš izbor za larpourlar kritiku i vrijeđanja nisu na mjestu. Morate si za ovakovu prepisku izabrati sebi sličnog čovjeka jer mi dvojica si ne sličimo.

Nastavljam iza ove Vaše "glazbene" skladbe:

"*Poštovani gospodine Hazler,*

Samo se Vi ljutite….. Usprkos Vama i sličnima, Hrvatska će biti europska prosperitetna država u kojoj će ljudi živjeti od rada a ne od mržnje. Uostalom, Hrvatska to razumije. Političke stranke koje dijele Vaša stanovišta dobijale su uvijek i dobijat će ukupno negdje oko 5% glasova i na tome će i ostati. Štetočine poput Vas ne samo da neće nikada vladati Hrvatskom, nego će imati sve manju i manju podršku. Vječito ćete biti ugroženi i tražiti lustracije, čišćenja, odstrele, organizirati lovove na komuniste i četnike…… A Hrvatska će usprkos Vama u EU, među civilizirane države.

Srdačno,

Ivo Josipović"

Moj nepodpuni eho na prednje pismo predsjednika RH, Prof. Dr. Ive Josipovića:

Gospodin Ivo Josipović vrijeđa demokraciju

Upravo demokracija znači poštivati 5% manjinu i još nižu od toga postotka pa i one, što su Vas danas u Kninu pozdravljali fućkanjem.

Demokratskim metodama treba "fućkaše" zadovoljiti pa će oni pljeskati, umjesto fućkati.

Zar nije tragično, žalosno i uvrjedljivo postupanje dvomandatskog predsjednika prema hrvatskim generalima, kao voditeljima Hrvatskog domovinsko-oslobodilačkog rata. Ni, Ivo Josipović ne ispravlja taj zločin Stjepana Mesića, nego nastavlja u istom stilu. Ide još i dalje. U svome sudioništvu na četničkom derneku u Srbu, Hrvatska policija pod zapovjedništvom Ive Josipovića, drži o obkoljenoj izolaciji Hrvatske branitelje s Hrvatskim zastavama. To je zločin prema braniteljima i prema hrvatskim zastavama. Oboje podcijenjeno od četničkofašističkog dernekovanja.

Pupovac, Uzelac i drugi dernekaši nisu uzvratili Ivi posjet u Kninu?

Kako to da nijedan od "lojalnih" vođa hrvatskih Srba nije nazočio komemorativnim niti obljetničkim svečanostima države Hrvatske, u kojoj su oni punopravni, čak nadpravni građani. Nisu došli u Vukovar niti u Knin čak ni za uzvrat posjeta Srbu od Ive Josipovića. Gdje je lojalnost tih hrvatskih Srba, kojima država Hrvatska pruža istaknutiju pažnju?

Dragan Hazler je okorjeli antikomunist i antifašist

Nastavljam odgovorom na prednji, uvodni dio, u kojem sam dobrim dijelom reagirao na obadva zadnja pisma gosp. Ive Josipovića. Nažalost, potrebo je još raspravljati o uvrjedljivom i prijetećem sadržaju gornjeg pisma gosp. Ive Josipovića.

Ljuti me i ljutit će me katastofalna komunistička vladavina u Hrvatskoj, koja je Hrvatsku gurnula na prosjački štap, stvorila armiju bezposlenih, rasprodala sve najvrijednije, što je Hrvatska imala i još k tome zadužila Hrvatsku (hrvatsku djecu i unuke!) s blizu 50 (pedeset) milijardi Eura. Mene to jako, jako ljuti! Vi mi predbacujete ljutnju. Zar Vas to ne ljuti, gospodine Ivo Josipoviću, predsjedniče te jadne, ponižene i osirmašene Hrvatske! Ako Vas to ne ljuti, onda se Vi predstavljate u bezperspektivnome svjetlu za Hrvatsku! Hvala lijepo na takvome predsjedniku Republike Hrvatske! Bogu hvala, nisam glasovao za Vas, neću nikada ni ubuduće glasovati za Ivu Josipovića i savjetovat ću

prijatelje, znance i neznace da ne glasuju za komunističkog agnostika Ivu Josipovića, koji ne radi ništa korisnoga za Hrvatsku, nego parazitira na grabačama hrvatske sirotinje.

Josipovićev govor u Kninu

Danas ste govorili u Kninu, o nezastarjevanju lopovluka iz tajkunske kriminalne pretvorbe i ratnog profiterstva. Te Vaše riječi pozdravljam i vrlo poštivam, ali Vas pitam, gospodine Ivo Josipoviću, kao sveučilišnog profesora PRAVA: ŠTO STE VI OSOBNO I PRAVOSUDNICI U HRVATSKOJ UČINILI DA DO TIH ZALA NE DOĐE???!!!

Nemojte misliti da ja ovdje okrivljujem samo najkomunističkiju partiju SDP, iz koje ste Vi stasali, gospodine Ivo Josipoviću. NE!!! Ništa bolja nije niti manje odgovorna za ovo katastrofalno stanje u Hrvatskoj: HDZ, HNS, HSS, HSLS ... U svima njima živi komunistički duh, a ima ga čak i u HSP-u, koju komunisti nazivaju ustaškom.

Ova komunistička Hrvatska sa sporama, recidivima, revitalizacijom, vegetacijom i univerzalnom aplikacijom komunizma govori vrlo glasno o (polupismenoj!) Hrvatskoj kao "zemlji znanja", što je ona zapravo postala komad jada - u što ju je komunizam strovalio.

Raskol s Hrvatima u dijaspori, koji su uvijek za Hrvatsku!

Ta Hrvatska, s komunističkom vlasti na svima razinama "zemlja znanja" zakonski i partijski kida sve veze s Hrvatima u dijaspori, među kojima ima vrhunskih znanstvenika, gospodarstvenika i vrlo sposobnih djelatnika s velikom sklonošću da pomognu Hrvatskoj.

Što tek reći o odnosu te Hrvatske ("zemlje znanja") prema znanstvenicima i opće prema Hrvatima u dijaspori, kojih ima oko 4,5 milijuna?! Hrvati u dijaspori su nepotrebni Hrvatskoj, odbačeni su i uskraćeni u čak temeljnom ljudskom pravu glasa.

Nedavno je HAZU ex JAZU pretvorila u budalu jednog od najvećih hrvatskih znanstvenika u svijetu, Prof. Dr. Ivana Đikića. Ponudila mu članstvo pa ga odbila. Slično sam i osobno doživio 1995. godine, kad sam

gratis nudio Zagrebu, Karlovcu i Slunju, tada još moje vrlo svježe i koristivo znanje na polju farmacije. Nitko ga nije htjeo koristiti!

Dragan Hazler je Europejac (Z.E.) po podrijetlu i europskom nazoru

Kome Vi, gospodine Ivo Josipoviću govorite o Europi, o ovoj Zapadnoj kršćansko-katoličkoj i reformiranoj Europi, u kojoj je moja pradomovina Švicarska, moja domovina Hrvatska i prolazna politička i bankovska tvorevina EU. Od ilirskohrvatskog Svetog Jeronima, koji je diljem Europe širio kršćansku kulturu na latinskome jeziku, sva hrvatska prošlost, sva hrvatska kultura, sva hrvatska umjetnost, hrvatski svjetonazor i hrvatska vjeroispovijest su inkorporirane u Europi.

Mi Hrvati smo Europljani, bez obzira na to jesmo li ili nismo u EU

Ja živim i uspješno radim u mojoj pradomovini Švicarskoj (zemlji rada i blagostanja) 48 (četrdeset i osam godina) i dajem pritome maximum od sebe (produkte uma i rada) za sav ljudski rod, uključujući našu Europu, moju Švicarsku i moju voljenu Hrvatsku, u kojoj već moj otac nije htjeo biti stranac - Švicarac (nacionalna manjina), nego se je integrirao i asimilirao u matičnu naciju Hrvate. I ja sam njegov hrvatski sin i tim se ponosim!

Ipak Vam moram skrenuti pažnju, da će Hrvatska u EU ostati i postati još veći komad bijede isto kao i njoj slične članice EU: Bugarska i Rumunjska.

Svaki napredak si mora država sama izboriti i stvoriti isto kao i pojedinac čovjek. Hrvatska pati od usađene nesposobnosti i neodlučnosti, koje je zadobila kroz nametnuti joj komunizam.

"Snađi se druže!" "Nema boljeg rada od nerada i bolje plaće od penzije!" No, rad u komunizmu je za čitave knjige pa u to ne ću ovdje ulaziti s natuknicama.

Danas 5. kolovoza 2010. sam Vas sažaljevao u kninskoj crkvi

Vi se osobno izjašnjavate kao ateist ili točnije kao agnostik po komunističkom odgoju, a komunizam je sipao po Zapadnoj Europi (već je tada započela EU pod drugim imenom) najužasnije pogrde. Vi

komunisti ste doduše po potrebi prilagodivi poput kameleona, ali u crkvi ispadate kao nespretnjakovići.

Danas sam Vas sažaljevao u kninskoj crkvi. Ne sudjelujete u Bogoslavlju, ne pratite misu mislima ni riječima, nego stojite kao nijemo drvo.

Kako se Vi osjećate kao ateist (agnosik), predsjednik Hrvatskome narodu, koji je malne 100% vjernički, pretežno katolički narod?!

Vaš predhodnik i naš najbolji predsjednik Dr. Franjo Tuđman se je krstio i (nisam siguran?) vjenčao katolički. Učinite to i Vi, gospodine Predsjedniče vjerničkog Hrvatskog naroda! Vratite se u korjene svojih hrvatskih katoličkih predaka (prije otca komunjare i zapovjednika Golog otoka, kojeg bi se ja kao sin odrekao, a Ivo Josipović mu je na jednom derneku dodijelio odličje.). Narodna poslovica kaže: *Kakav otac takav sin*!

Oslobodite se svih natruha komunizma jer je komunizam uz fašizam najveće zločinstvo, koje su razni Marxi, Lenjini, Staljini, Hitleri, Tite, Pol Poti i srodni idioti nanijeli svijetu 20. stoljeća...

Vi, gospodine Ivo Josipoviću nazivate mene, Dragana Hazlera štetočina. Sram Vas budi! To je pravosudno kažnjiva uvreda osobe. Za sličnu uvredu je Vaš najnoviji savjetnik bio kažnjen. Pritome spominjete da ne ću vladati Hrvatskom.

Ja nisam komunist niti politički karierist. Ja niti ne želim vladati Hrvatskom jer sam prestar. Ja radim i nadalje ću raditi i stvarati za Hrvatsku i to dragovoljno - gratis.

Meni ne treba komunističke ili prokomunističke političke podrške jer nisam praznoglavac niti praznodušac niti parazit na grbači hrvatske sirotinje, nego sam univerzalni djelatnik za dobrobit Hrvatske i Hrvatskog naroda. Neograničeno: gratis, gratis, gratis - dragovoljno!!!

Na prvu rečenicu sam Vam odgovorio i najkraće ponavljam: Ja ne tražim i ne ću vlast! Ja hoću rad, stvaralaštvo i svako dobročinstvo za Hrvatsku i Hrvatski narod! To činim cijelog života i činit ću do smrti. Umirat ću sretan u ljubavi za moju najdražu, moju jedinu najvoljeniju Hrvatsku, s čvrstim uvjerenjem, da će joj jednom gospodin Bog darovati zasluženu

pravu slobodu, pravu demokraciju, ravnopravnost Hrvata s nacionalnim manjinama u Hrvatskoj, slogu Hrvatskog naroda i poštenim radom stečeno blagostanje.

U drugoj rečenici, gospodin Ivo Josipović se meni prijeti

Doslovce Ivo Josipović:

"Štetočine poput Vas ne samo da neće nikada vladati Hrvatskom, nego će imati sve manju i manju podršku. Vječito ćete biti ugroženi i tražiti lustracije, čišćenja, odstrele, organizirati lovove na komuniste i četnike……"

Ljudi Božji, Hrvatski narode pa zar je ovo moguće???!!! Pustimo po strani njegovo tituliranje štetočinom čovjeka, koji od svoje pete godine, najveći dio života, umom i trudom radi za Hrvatsku i Hrvatski narod.

Ostanimo kod druge rečenice, napisane rukom predsjednika RH Ive Josipovića:

"Vječito ćete biti ugroženi i tražiti lustracije, čišćenja, odstrele, organizirati lovove na komuniste i četnike……"

Ugrožen neću biti jer sam se pobjedonosno obračunavao s komunističkom bandom megazločinca Tita pa sam postao diplomirani rušitelj komunizma i fašizma, a od ovakovih poput gosp. Ive Josipovića nisam nikada strahovao.

Ponavljam i ostajem zatečen ovom izjavom predsjednika RH, Prof. Dr. Ive Josipovića:

"Vječito ćete (biti ugroženi i ... - uzagradio i podebljao D.H.) tražiti lustracije, čišćenja, odstrele, organizirati lovove na komuniste i četnike ..."

Hoću, gosp. Prof. Dr. iur. Ivo Josipoviću i predsjedniče RH!

Dok živ budem djelovat ću sa svima pravnim, političkim, diplomatskim i drugim legalnim metodama protiv komunista i fašista, napose protiv srbskih četničkih fašista jer oni i danas stoje na bojišnici za ostvarenje trajnog genocidnog Projekta Velike Srbije, proširene na prostor Hrvatske.

Vi ste gospodine, visokoobrazovani pravniče protiv Lustracije komunista, a Europska Unija je donijela i ponovila dva puta Rezoluciju o lustraciji komunizma i komunista, koju je usvojio Hrvatski sabor.

Dakle, Vi ste gospodine Ivo Josipoviću protiv Rezolucije Europske Unije, a gurate se u EU; Vi ste protiv sprovedbe lustracije komunista, a tu EU-Rezoluciju je usvojio Hrvatski sabor, kojemu ste odgovorni Vi kao predsjednik RH. Dakle, Vi niste samo protiv Dragana Hazlera, nego protiv EU Rezolucije i ratifikacije iste od Hrvatskog sabora.

Tko ste Vi, gosp. Prof. Dr. Ivo Josipoviću?!

Družite se s jednim od glavnih podržavatelja srbskog četničkog fašizma Borisom Tadićem, bez predhodnog zahtjeva da se on službeno odreče genocidnog Projekta Velike Srbije i barem u toj fazi ispriča Hrvatskoj za zločine učinjene Hrvatima u Hrvatskoj, u BiH i u Vojvodini...

Taj Boris Tadić je dozvolio podizanje nekoliko spomenika fašističkočetničkom voždu Draži Mihailoviću u Srbiji i Muzej Draže Mihailovića u Beogradu i dakako rehabilitirao ga je i proglasio ga Srpskim herojem.

Fašist Dražo Mihailović je poubijao nekoliko desetaka tisuća Hrvata i još više Bošnjaka u BiH, a gosp. Ivo Josipović se druži u svima oblicima političke intime sa štovateljem Draže Mihailovića - Borisom Tadićem, a Hloverka Novak kaže u "Otvorenome"... i u gaćicama".

Ja sam se borio protiv talijanskog i četničkog fašizma još u Drugome svjetskom ratu!

Fašizam je osuđen od Europe i od Svijeta 1945. godine, a Vi gospodine Prof. Dr.iur. Ivo Josipoviću kritizirate Dragana Hazlera radi "lovova na komuniste i četnike...", a ovi su danas još jedini djelujući fašisti u Europi, u Srbiji i u "Regiji".

Europska Unija, Hrvatski sabor, Hrvatska vlada i napose Hrvatski branitelji - ratnici protiv srbskih fašističkih četnika, trebaju staviti pod lupu Vaše zaštitno djelovanje za zločinačke komuniste i zločinačke fašiste - četnike Borisa Tadića.

To Vam kao pozdrav, gospodine Ivo Josipoviću poručuje Hrvat: anikomunist i antifašist Dragan Hazler, osobno i u svima svojim ulogama za Hrvatsku i Hrvate

Basel, 5. kolovoza 2010. na obljetnički dan pobjedničke Hrvatske "Oluje", Dan Hrvatskih branitelja i Dan zahvalnosti za oslobođenje Hrvatske.

Nastavit ću u drugom pismu s jednom vrlo važnom temom! D.H.

Post scriptum 23. svibnja 2013.

Ovo pismo nije izgubilo na aktualnosti pa ga dajem u javnost i za objavljivanje na hrvatskim portalima. Na daljnja moja pisma, koja šaljem Ivi Josipoviću, ne dobivam odgovore.

Neka ovo Josipovićevo pismo i moj odgovor bar malo utječe na hrvatske birače, da ne dadu drugiput svoj glas za ovog parazita, Ivu Josipovića, koji ništa dobroga ne radi za Hrvatsku, ali joj šteti. On odlazi na srbskočetničke i komunističke derneke. U Srbu se divi crvenoj zvijezdi, pod kojom je krvarila i stenjala Hrvatska od Drugog svjetskog rata do 1992. Pod zločinstvom crvene zvijezde je pao Josip Jović i tisuće Hrvatskih branitelja, majka i očeva, 402 hrvatske djece ..., razaran Vukovar i brojni hrvatski gradovi i sela, uništavana i minirana Hrvatska...

Tko se danas divi crvenoj zvijezdi taj nije za predsjednika RH, nego za lustraciju po EU rezoluciji 1481. Takav je upravo komunistički agnostik, petokrakaš Ivo Josipović.

Hrvatski narode, NE BIRAJTE za predsjednika komunističkog agnostika IVU JOSIPOVIĆA, nego poštenu, marljivu, inteligentnu, domoljubnu i politički zrelu Hrvaticu s međunarodnim ugledom - Mr. sc. Kolindu Grabar-Kitarović (Rijeka, 29. travnja 1968.), hrvatsku političarku i diplomatkinju, bivšu ministricu vanjskih poslova i europskih integracija od 2005. Kolinda je Hrvatica, vjernica, žena i majka - predsjednica RH! D. H.

Kupujmo samo hrvatsko

Hrvatski narode i hrvatski građani, nakom viđenog i odslušanog HTV-Foruma od 13. siječnja ove godine svima nam mora biti jasno da iza enormno velikog uvoza stranih roba u Hrvatsku stoji država Hrvatska, koja je u tom pogledu neprijatelj svoga vlastitog naroda i domaće proizvodnje. Iz usta najviših hrvatskih ekonomista i resornih ministara (bivšega i sadašnjeg) čuli smo da država Hrvatska ubire u Proračunsku blagajnu 75% prihoda na granici tj. od PDV-a i drugih graničnih pristojba na uvoz strane robe.

Dakle, svi govori i izborna obećanja o podizanju domaće proizvodnje i izvozu na strano tržište su bajke za malu djecu, a za nas odrosle su najobičnija i vrlo prozirna laž, koja se mora spriječiti.

Pođimo redom. Banke u Hrvatskoj su strane sa stranim i nešto hrvatskim kapitalom. Te banke kupuju/kreditiraju uvoz raznih proizvoda iz svojih matičnih država ili bilo odkuda s najeftinijih tržišta po nižim cijenama i uvoze u Hrvatsku te proizvode djelomice *lege artis*, a djelomice, kako se tko snađe. Time strane banke, kupljene u bezcjenje od hrvatskih političkih praznoglavaca stimuliraju proizvodnju u svojim državama ili na svome interesnom tržištu i guše proizvodnju u Hrvatskoj. Rezultat toga je porast nezaposlenosti i bezperspektivnost hrvatskog gospodarstva. Pri uvozu lege artis na uvoznu robu, bilo to talijanska tjestenina, austrijsko voće, mlijeko, sirevi ili kineski Molotov-kokteli za kupljeno ranjavanje djece „Božićna radost“, država Hrvatska dobiva od uvoznika na robu 22% PDV-a. Ona je pritom DOBITNIK (ali na kratke staze) i suradik je uvoznika, a ne zaštitnik hrvatskog proizvođača.

Nastavimo li tako naše gospodarstvo će spasti nepovratno na prosjački štap, mladi svijet će otići u tuđinu i nikakvom stimulacijom iz problematičnog PDV-a ne ćemo popraviti demografiju. To su zavaravanja samog sebe. Tko misli da nije tako, neka me uvjeri u suprotno, ali realno; ne retorikom predizborne demagogije, nego djelima.

Uzmimo, konkretni primjer. „Rade Končar“ može proizvesti hladnjaka za 10 hrvatskih tržišta, ali kako će ih plasirati na tržište i prodati, kad

monopol drži slovensko Gorenje, koje u njih montira jeftine kineske ili ne znam čije dijelove i jeftinije od „Končara“ ih plasira na hrvatsko tržište. Država Hrvatska ne štiti „Končara“, nego slovensko Gorenje jer joj je pri uvozu zajamčeno 22% PDV-a. „Končar“ ne može proizvoditi jeftinije jer je orjentiran na domaće sirovine, koje su isto opterećene s 22% PDV-a. I tako, linijom manjeg otpora, puni se uvozom državni proračun, hrvatsko tržište je prezasićeno stranim robama, trgovci trljaju ruke, a naš proizvođač, pun volje da radi i proizvodi postaje siromah jer ne može prodati svoje proizvode. Kroz to ne može niti unapređivati proizvodnju i sve se svodi na siromašenje hrvatskog proizvođača i siromašenje države Hrvatske, koja u stanju poremećenog domaćeg gospodarstva prodaje u bezcjenje hrvatsko nacionalno blago svake vrste pa čak i zemlju (Zlatni Hvar i dijelove Jadranske obale, na kojoj se već viju mađarske zastave), koju smo zemlju i more naslijedili i trebali bismo to predati u nasljeđe svojim potomcima, a ne tuđincima.

„Nešto je trulo u zemlji Hrvatskoj!“ Osobno vidim samo jedan izlaz. Sav Hrvatski narod i građani trebali bismo odmah i trajno prestati kupovati strane proizvode pa makar bili dvostruko jeftiniji i kupovati samo hrvatsko. Izuzetak su one robe, koje mi ne proizvodimo.

Ima uz gore kritizirano još jedna zagonetna pojava.

Naime, država Hrvatska ima hiperprodukciju raznih sindikata i raznih inspekcija, a zašto nemamo Sindikat, koji će štititi domaće proizvođače i inspekcije, koje će zabranjivati sav nepotrebni uvoz. Na taj način će se srediti, ojačati i unaprieditи hrvatska proizvodnja i hrvatski proizvodi će sami od sebe postati jeftiniji. Kakvim načinom se uvoze u Hrvatsku tuđa sjemenja nepoznate genetike i kvalitete, a „Žitnjak“ i domaći sjemenjari ne mogu prodati naše kvalitetno sjemenje. Hrvatska uvozi čak vrtnu zemlju iz Njemačke, a mogli bismo kvalitetnom zemljom ispod naših šumskih stabala pretvoriti dio Sahare u plodno tlo. Što radi Uvozna inspekcija ako postoji!? Vjerojatno broji da li koji privatni ugostitelj ima u blagajni 3 i pol kune više novaca, da mu zatvori lokal na pola godine i udari još kaznu. Ponašanje naših inspektora i inspektorica mi sliči na Švejka, kojemu su doktori davali kaznene kinine i klistire, a on im je

zahvalno odgovorio: „Pokorno javljam, gospodine doktore, da mi jako prijaju kinini i klistiri jer na njima počiva snaga Austrougarske monarhije“. Ne daj Bože, da snaga Hrvatske spane na prihod iz kazna, koje ubiru razne inspekcije. Ako je država dobronamjerna, u što još uvijek vjerujem, onda neke uvede više instruktora pa će trebati manje inspektora.

To je sramota od inspekcijskog ponašanja, a ne od ugostitelja, koji je vjerojatno nemajući sitnog novca posudio 3 i pol kune iz svoga džepa ili je dobivenu napojnicu stavio u blagajni umjesto u svoj džep. Osobno sam gledao kao neutralan promatrač dva vrlo problematična ponašanja inspektorica u Slunju.

Nešto se mora učiniti na polju hrvatskog gospodarstva da spasimo i unapredimo sebe i državu Hrvatsku jer dosadašnje ponašanje vodi nas u sigurno propadanje, a ne u napredak.

Basel/Slunj, 14. siječnja 2004.

Nadpravo srpske nacionalne manjine

O nadpravu Srbske nacionalne manjine u Hrvatskoj ... Boris Lalovac, sin Obrada Lalovca, brat Miloša Lalovca, novi ministar financiija, jubilarni je deseti Srbin u Kukuriku vladi koja broji ukupno dvadedeset i jednog člana. Srba je u "hrvatskoj" vladi danas 47,6%.

Ovo je, vjerujemo, apsolutni rekord u udjelu Srba u hrvatskoj vladi od kada iste postoje. Toliki udjel Srba u najvišem izvršnom tijelu na ovim prostorima nije postojao ni u vijećima ZAVNOH-a, Narodne fronte, Narodne Republike Hrvatske, Socijalističke Republike Hrvatske i sličnih institucija od 1941. godine na ovamo.

Srba je u "hrvatskoj" vladi u postotku više nego u Vladi BiH, više nego u Vladi Kosova, a tek malo manje nego u Vladi Srbije. Inače, prema popisu stanovništva iz 2011. godine, u Hrvatskoj je bilo 4,36% Srba, što znači da je njihova zastupljenost u Vladi 11 puta veća nego u stanovništvu RH.

Takvu nacionalnu supremaciju nikada nisu uspjeli ostvariti ni bijelci u Južnoj Africi za vrijeme Apartheida, a ni Židovi u izraelskoj vladi. Takva disproporcija između udjela u stanovništvu i udjelu u vlasti teško da je bila zabilježena i u kolonijalnom sustavu.

Srbi su danas činjenično vladajuća klasa u Hrvatskoj i to više nego što su to bili ikada u povijesti. Boris Lalovac samo je jedan od primjera.

Primio nedovršeni članak, a pošiljatelj me moli za mišljenje

Evo nekoliko raznih mišljenja s opisom radi pojašnjenja

Nakon oslobođenja Slunja, OLUJOM 1995. došli su nam u posjet HRT-stručnjaci da nam pomognu uspostaviti lokalni Radio Slunj. Kad su odlazili, ondašnji dogradonačelnik Slunja Mr.sc. Dragan Hazler (moja malenkost!) im je prigodnim govorom zahvaljivao. Na to će jedan od njih:

"Nemojte Vi dogradonačelniče ni drugi Slunjani nama ništa zahvaljivati, nego dođite nam osloboditi HRT od srbskih četnika i od komunista".

Nedugo iza toga sam zajedno s nadporučnikom HV Ivšićem služeno posjetio HRT radi nekih savjeta u svezi odora za Gradsku stražu Bana

Josipa Jelačića u Slunju. Tad nam je jedna osoba (I.L.) rekla da u HRT-u ima 35 posto Srba i komunista i svi su zadržali položaje, koje su imali prije rata. *Što možemo očekivati od takvog komunističko-srpskog HRT?!* Nedavno je HRT ukinuo čak pjesmu, a još ranije scensku izvedbu "Dobro jutro Hrvatska", imenicu Hrvatska masovno zamijenjuje sa "zemlja", a Hrvate s "građani"... Sve pravne države svijeta (čak i Srbija!) izvode svoje himne scenski, pjevno i instrumentalno, a HTV-1 izvodi "Lijepu našu" samo instrumentalno.

Hrvatski komunisti su srpski istomišljenici pa narušavaju nacionalni ključ

U ovoj drugoj komunističkoj državi zvanoj Republika Hrvatska trebalo bi se kao i za vrijeme prve komunističke države, koja se je u zadnjem obliku zvala Socijalistička Republika Hrvatska broj Srba i Hrvata u svemu određivati po ključu. Taj ključ je zadovoljavao u prvoj komunističkoj državi proporcionalni odnos Hrvata i Srba, ali ga je činila bezvrijednim Komunistička partija - zvana SKH/KPJ jer za komuniste nije bilo ključa.

Opće je poznato da su hrvatski komunisti u ratu i u miru držali stranu Srba svih ideologija, uključujući fašističke četnike, a nisu nikada držali stranu Hrvata. Tko se je od komunista pokušao ponašati hrvatski zatekla ga je sudbina Andrije Hebranga i na svoj način sudbina hrvatskih komunista u Hrvatskom proljeću.

U Drugom svjetskom ratu su hrvatski komunisti, skupa sa Srbima ubijali Hrvate!

Normalnim Hrvatima, ako nas još ima normalnih, teško je dokazivati, da su svi komunisti protiv Hrvata jer to stoji u komunističkom nauku Židova Karla Marxa. Marxizam je genocid za Hrvate, a komunist nije komunist ako ne poštiva i ne sprovodi marxizam, u kojem je ideološkom i sprovedbenom točnošću definiran genocid nad Hrvatima.

U Drugom svjetskom ratu su hrvatski komunisti zajedno sa Srbima svih ideologija rušili Nezavisnu Državu Hrvatsku i ubijali Hrvate, podjednako civile i hrvatske vojnike (ustaše i domobrane). Hrvatski komunisti se nisu borili za Hrvatsku, nego za Jugoslaviju, koja je u svima svojim formama samo maska za Veliku Srbiju.

Ovo je prezahtjevno pitanje i treba dulje pojašnjenje pa ne ću u njega ulaziti, nego samo reći da hrvatski komunisti udruženo sa Srbima - četničkim fašistima i komunistima i danas mrze ne samo ustaše i domobrane, nego i državu Hrvatsku.

Sjetimo se samo, kako se je partijski sekretar Ivica Račan odnosio prema stvaranju neovisne države Hrvatske, a sadašnji sekretar SDP/KPJ Zoran Milanović naziva Hrvatsku slučajnom državom i što je gore od toga Zoran Milanović i njegovi komunisti zajedno sa Srbima (Milorad Pupovac...) vode Hrvatsku u nestanak. Hrvati, probudimo se!!!

Komunisti zajedno sa Srbima mrze sve hrvatsko, čak i najljepši stari hrvatski pozdrav: *Za dom spremni!* Zabranjivaju ga i napravili su Srbi i hrvatski komunisti od starog hrvatskog pozdrava ZA DOM SPREMNI! kažnjivi predmet pred Međunarodnim sudom. Sramota na savjesti onih, koji to čine.

Tako daleko ide komunističko protuhrvatstvo, koje ih je naučio Židov Karl Marx i pripomogli Srbi.

Zanimljivo je da da Marxov komunizam bazira na tzv. naučnom materijalizmu. Evo primjera.

Prvi Ustaša, hrvatski poglavnik Dr. Ante Pavelić je izgradio u Zagrebu (i drugdje!!!) nekoliko stanbenih blokova i izgradio je najsuvremeniju bolnicu REBRO. Pri otvaranju pjevalo se ponajljepše ustaške pjesme, koje i danas pravi Hrvati pjevaju, klicalo se je Poglavniku uz sve hrvatske pozdrave i ZA DOM SPREMNI!.

Zanimljivo je da komunisti i petokolonaški Srbi nisu srušili stanbene blokove niti bolnicu REBRO, a zabranjuju pozdrav ZA DOM SPREMNI, kojim se je pozdravljalo stotine godine prije, nama voljene NDH, za vrijeme NDH i sve prave Hrvatice i Hrvati pozdravljaju danas i pozdravljat će uvijek jer nas to učile i uče naše majke, koje su spasile Hrvatsku po svima pitanjima.

Podsjetimo se ovdje na lakša protuhrvatska komunistička djelovanja

1. Sve nacionalne manjine imaju u Hrvatskoj veća prava, nego matični narod Hrvati! Primjera za ovo ima bezbroj, a ja ću uzeti svoj primjer (Dragana Hazlera - Hrvata švicarskog podrijetla), iako vrlo nerado pišem o sebi. Ovdje ću to učiniti uz ostalo iz dva razloga: 1. Ogovoran sam za svaku svoju riječ. 2. Iz napisanoga vidjet će znatiželjnici, zašto moram živjeti u Švicarskoj, a ne u Slunju - u Hrvatskoj?! Ovo pitanje dobivam svakodnevno.

Evo pojašnjenje i odgovora

Meni Draganu Hazleru su Srbi i komunisti od 1943. zatim od 1991-1995... popljačkali i uništiti sve što se je popljačkati i uništiti moglo u zavičajnoj kući u Slunju. K tome su poubijali nekoliko mojih rođaka i sestričnu Mariju, udanu Antolković (1991). To su počinili "domaći" Srbi - srbska nacionalna manjina u Hrvatskoj, u Slunju. Ne ću ih ovdje nazivati: srpski zločinci, srpski petokolonaši, srbski fašistički četnici, srpski silovatelji, srpski vandali, srpski divljaci... Najjednostavnije rečeno, to su počinili Srbi svih ideologija i Hrvatska Franje Tuđmana ih je abolirala i amnestirala. Zanimljivo jest da amnestirani i abolirani Srbi ne vole Franju Tuđmana, umjesto da mu podižu više spomenika, nego Draži Mihailoviću, popu Đujiću u Srbu i popu Branku Dobrosavljeviću u Veljunu.

U jučerašnjoj (17. svibnja) srbskoj HTV-Prizmi rečeno je da će Srbin Kunić iz Velike Crkvine dobiti natrag u svoje vlasništvo kuću, koju je obnovio i povećao prognani Hrvat iz BiH. U prilog Srbinu, a protiv prognanog Hrvata nastupile su ne samo vlasti RH, nego i orjunašica Vesna Pusić iz poznatog roda Anđelinović, koja se samo po spolu razlikuje od svoga brata antihrvata Zorana Pusića.

Umjesto Srbina Kunića, koji je kao protuhrvatski borac morao pobjeći pred "OLUJOM" i vratio se po slovu Tuđmanove "A&A" država Hrvatska će platiti/vratiti prognanom Hrvatu iz BiH novce, koje je uložio u obnovu i dogradnju kuće od Srbina Kunića.

Rekoh naprijed da Hrvati nisu ravnopravni sa srbskom nacionalnom manjinom u RH.

Ja Dragan Hazler sam Hrvat, bjegunac ispred komunističkog i srpskog terora protiv Hrvatskog proljeća.

U Slunju sam imao po roditeljima naslijeđenu kuću sa svima vrijednostima u njoj. Srbi (rekoh da ih ne ću nazivati zločincima, četnicima, pljačkašima, vandalima...) su moju kuću totalno popljačkali i devastirali. Ono što Srbe nije zanimalo, na primjer obiteljske slike, obiteljske spise, knjige, zidne slike, razne uspomenske predmete (Upomena Prve sv. pričasti, školske svedodžbe, spomenar, bilježnice iz škole, razne pohvalnice, značke, neke muzejske predmete...) to su Srbi uništili raznim oblicima srbovandalizma, napose ognjem. Ne ulazeći detaljno po pitanju pljačke i uništavanja reći ću samo dva pojma:

1. Meni su Srbi pod obadva znaka (fašistički i komunistički) popljačkali i uništili ne samo materijalne vrijednosti, nego najdraže slike moga djetinstva i slike obitelji. Ja nemam slika svojih roditelja, ni obitelji u Slunju niti svojih slika iz života u Slunju...

2. Srbi su meni Draganu Hazleru nanijeli u Slunju, Stara cesta 1 oko tri milijuna kuna štete plus pod 1. neprocjenjiva i nenadoknadiva šteta.

Ja Dragan Hazler sam Hrvat i meni nije iz nikojih izvora države Hrvatske, niti, niti, niti iz bilo kojih izvora nadoknađena NITI JEDNA KUNA. Svi moji podnesci su odbijeni.

Po dodatnim oblicima pljačke i otimačine druge naravi, što nisam gore niti spominjao (komunistička konfiskacija zemljišta) dobivao sam od pljačkaških nasljednika u RH, odbijenice čak s drskim i uvrjedljivim sadržajem.

Hrvatske emigrante potvorene ustašama nije obuhvatila Tuđmanova A&A

Naime, nas Hrvate, poput Dragana Hazlera, koji je djelovao antikomunistički i antijugoslavenski u dijaspori nije obuhvatila Tuđmanova A&A pa nemamo nikakvih potrebnih prava u Republici Hrvatskoj. Drugarica Vesna Teršelič nije za Hrvate, nego protiv.

Na gore dotaknuti/neriješeni kompleks pojašnjen po bespravlju Hrvata (hrvatskog emigranta - povratnika iz dijaspore) dodat ću još samo dva pojma:

Kao povratnik, u Slunju sam sve poslove obavljao dragovoljno i odrekao se plaće dogradonačelnika u korist potreba grada. Stanovao sam u podrumskom stančiću svoga brata †Nikole Hazlera i TRI PUTA SAM PISMENO MOLIO (usmeno ne znam broja) da mi se dodijeli stan u Slunju.

Umjesto stana dobio sam nogu iz Slunja, a povod je bio, što sam sa svojim sredstvima podigao spomenobilježje vitezu Juri Francetiću. Francetić je bio sam povod, a razlog je u tome, što sam spriječavao lopovluke u Slunju i identificirao sam srbske zločince, koji su poubijali 297 Hrvata i uništili sve hrvatsko na prostori bivšeg Slunjskog kotara.

Predbacivalo se je Draganu Hazleru, da se radi njega ne vraćaju Srbi u Slunj. Ovo je točno samo po pitanju spskih zločinaca, o kojima su mi "strogo povjerljivo" govorili Srbi povratnici, oni "što su ljuštilu kumpjere, pokapali poubijane Hrvate i popravljali puteve..." Mi u Slunju znademo točno identitet srbskih zločinaca i svi žive u Srbiji, a pravna država Hrvatska ne traži njihovo izručenje.

Toliko iz veće cjeline, koja je za podeblju knjigu, a ne za dio jednog članka. Uzeo sam za primjer sebe jer sam odgovoran za sebe, za svaku riječ. Inače sudbina brojnih Hrvatica i Hrvata zagorčena od komunista i od petokolonaških Srba je mnogostruko strašnija, nego od Dragana Hazlera.

Još samo jedna rečenica: Tvrdim i dokazat ću matematičkom i pravosudnom točnošću, da Hrvat Dragan Hazler NEMA u Hrvatskoj jednaka prava kao petokolonaški Srbi u Hrvatskoj. Dakako, ovo vrijedi za većinu pravih Hrvata.

Ovo je dijelić odgovora na meni postavljeno pitanje u naslovu:

O nadpravu Srbske nacionalne manjine u Hrvatskoj.

U današnjoj komunističko-srpskoj Hrvatskoj vrijedi izreka iz vremena tzv. SRH:

"*Unosnije je u Hrvatskoj biti Srbin, nego član KPJ*".

U RH je biti petokolonaški Srbin još unosnije, nego je to bilo u SRH. U SRH se je određivao odnos Hrvta (komunista) i Srba svih ideologija po ključu. Danas ne vrijedi taj ključ pa ima u svima hrvatskim institucijama i vlastima više Srba, nego im proporcija daje pravo. Brojni među Srbima su stekli nadprava jer su se istakli u zlostavljanima i genocidu na Hrvatima. Nije to samo u Vukovaru, nego...

Bože, ako jesi, rasvijetli pamet Hrvatima!

Dragan Hazler - hrvatski djelatnik - emigrant po Titu i po Sanaderu

Basel, 18. svibnja 2014.

7. Lipanj je najstariji Dan hrvatske državnosti

Podsjetka na hrvatske državnosti i "državnosti"... Hrvatski narod ima toliko nadnevaka ili dana državnosti da ih na postavljeno pitanje ne zna nitko sve nabrojiti. Podsjetimo se samo na neke od dana hrvatske državnosti ili "dana državnosti Hrvatske":

Hrvatski sabor na Gosposvetskom polju, kojega svojataju Slovenci i Hrvati ...

Hrvatski sabor na Duvanskom polju ...

Priznanje države Hrvatske vladaru Branimiru od pape Ivana VIII. 7. lipnja 879.godine. Ovo je prvo poznato i za sva vremena najvrijednije međunarodno priznanje hrvatske državnosti.

Krunidba prvog hrvatskog kralja Tomislava - 925. godine.

Krunidba zadnjeg velikog hrvatskog kralja Zvonimira od pape Grgura VII. 1074.

Pacta conventa 1102.

Šubićeve države Hrvatske na prostoru uže Hrvatske i Bosne

Kraljica Katarina Kosača predaje Svetoj stolici Hrvatsko kraljevstvo Bosne

Nakon turskog osvajanja Bosne godine 1463. kraljica se povukla na Kupres. Tu je okupljala snage za obranu zemlje. U to vrijeme je na Kupresu u mjestu Vrila (danas Otinovci) dala sagraditi crkvu Presvetog Trojstva. Kad se turskim osvajanjima nije moglo odoljeti ni na Kupresu, kraljica se preko Konjica zajedno s kraljevskom pratnjom povukla do Stona a zatim do Dubrovnika. U Dubrovniku je pohranila mač svojeg pokojnog muža Hrvatskog bosanskog kraljevskog roda Kotromanića, Stjepana Tomaša Kotromanića. Taj mač je pohranila "pod zavjetom, da se on dadne njezinu sinu Šimunu, kad se oslobodi turskog ropstva", kako bi se borio za oslobođenje svoje zemlje. I Dubrovnik je bio pod turskom prijetnjom. On je jakom diplomatskom aktivnošću i dobrim diplomatskim vezama sa zapadnim zemljama te velikom otkupninom uspio očuvati svoju nezavisnost i slobodu, a Kraljica Katarina je morala otići iz

Dubrovnika i došla je u Rim, gdje je sve do svoje smrti "radila na oslobađanju svoje zemlje i obrani svoje vjere". Oporučno je predala Bosansko kraljevstvo Svetoj stolici u trajno vlasništvo. Iako sljedeće pitanje nije za ovu raspravu postavlja se: Zašto vlada potpuni nemar Svete stolice, za svoju zemlju Bosnu i njeni kršćansko-katolički narod izvrgnut raznim srpskim, u zadnje vrijeme i muslimanskim represalijama. Nota bene!

Cetinski sabor, 1. siječnja 1527. godine

Pragmatička sankcija od 1712. godine, hrvatski zakon, po kojem može na prijestolje doći i ženski član dinastije, što do tada nije bilo moguće; po tom je zakonu zasjela na prijestolje Marija Terezija (1740.-1780.) jer muških Habsburgovaca nije bilo. To važno pitanje su potakli i sproveli Hrvati za čitavo Austrijsko carstvo, što jako miriši na državnu moć Hrvata.

Hrvatsko-Ugarska nagodba 1868.

Proglašenje države SHS, listopada 1918.

Ujedinjenje u Kraljevinu SHS 1. prosinca 1918. godine ili "Guske u maglu!"

Proglašenje Banovine Hrvatske u jeseni 1939.

Proglašenje Nezavisne Države Hrvatske 10. Travnja 1941. godine - povijesni dan!

Prvo zasjedanje ZAVNOH-a održano je u Otočcu i na Plitvičkim jezerima, 13. i 14. lipnja 1943.

Zasjedanje Avnoja u Jajcu, 29. studenoga 1943. - izdaja i poniženje svih državni ideala hrvatskog naroda

Ustav 1974. po kojemu republike postaju države s pravom odcjepljenja.

Do 2001. godine Dan državnosti se obilježavao 30. svibnja svake godine, u spomen na konstituiranje prvog višestranačkog Hrvatskog državnog sabora 1990. godine.

Dan državnosti, 25. lipnja, u Republici Hrvatskoj državni je blagdan kojim se obilježava povijesna odluka Sabora donesena istoga datuma 1991. godine.

Povijesnoj odluci Hrvatskoga sabora o pokretanju postupka razdruživanja od ostalih jugoslavenskih republika donesenoj 25. lipnja 1991. prethodila je takva odluka građana Republike Hrvatske iskazana na referendumu održanom 19. svibnja 1991. godine.

Hrvatski građani su donijeli sljedeće odluke:

"1. Republika Hrvatska, kao suverena i samostalna država, koja jamči kulturnu autonomiju i sva građanska prava Srbima i pripadnicima drugih nacionalnosti u Hrvatskoj, može stupiti u savez suverenih država s drugim republikama. ("za" 93,24% glasača)

2. Republika Hrvatska ne ostaje u Jugoslaviji kao jedinstvenoj saveznoj državi.“ ("za" 92,18% glasača).

Na temelju takvog očitovanja volje građana, a nakon neuspjeha pregovora s ostalim bivšim jugoslavenskim republikama o izlasku iz državnopolitičke krize, Sabor Republike Hrvatske, na zajedničkoj sjednici sva tri saborska vijeća 25. lipnja 1991. godine donosi Ustavnu odluku o suverenosti i samostalnosti Republike Hrvatske, kojom se utvrđuje da "ovim činom Republika Hrvatska pokreće postupak razdruživanja od drugih republika i SFRJ. Republika Hrvatska pokreće postupak za međunarodno priznavanje". Na istoj je sjednici Sabor donio i Deklaraciju o proglašenju suverene i samostalne Republike Hrvatske.

Posredstvom međunarodne zajednice, radi lakših pregovora o razdruživanju među bivšim jugoslavenskim republikama, Brijunskom je deklaracijom utvrđen tromjesečni rok odgode primjene Ustavne odluke od 25. lipnja 1991. godine. No, istekom moratorija na tu povijesnu odluku, 8. listopada 1991. godine Republika Hrvatska raskida državno-pravne sveze sa ostalim republikama i postaje slobodna, samostalna i neovisna država.

Iz ovog Dana državnosti proizlazi "multikulti" u Republici Hrvatskoj; otvorena su vrata za Dan stvaranja Regiona 2000. i regionalca Stjepana Mesića; stvara se zeleno svjetlo za Dan ulaska Hrvatske u NATO, u Europsku Uniju i za mogućnost stupanja Republike Hrvatske u savez suverenih država s drugim republikama. ("za" 93,24% glasača).

Je li Republika Hrvatska ustavno zasnovana na tekovinama Zavnoha, multikulturalnošću i mogućnosti stupanja u savez suverenih država s drugim republikama. ("za" 93,24% glasača) ponovila svoje povijesne pogreške, svođenju sebe na dijelenje suverenosti s raznim podređenostima drugima ...

Na ova pitanja ne će odgovoriti PISATELJ OVIH REDAKA i kompilator ovih hrvatskih državnosti i "hrvatskih državnosti" nego taj odgovor prepušta nadležnim političarima Republike Hrvatske.

Imperativ obstanka i razvoja Hrvatskog naroda je suverena država Hrvatska!

Osim ovih 18 spomenutih dana držvnosti ili mogućih dana državnosti ima ih Hrvatska u svojoj povijesti još barem toliko kao na primjer: Dan državnosti hrvatske republike Dubrovnika, Dan pobjede na Turcima i oslobođenje Hrvatske, Dan Savske banovine...

Jedan od najmanje vrijednih dana državnosti Zavnoh ušao je u Ustav Republike Hrvatske i po njemu Hrvatska priznaje svoj status u Avnoju, što znači i u Jugoslaviji, koja je 2000. godine prozvana Unija Zapadni Balkan ili Regija - srpski: Regijon, kojim će se vladati iz Beograda, kad Srbija uđe u Europsku Uniju.

Ovaj povratak Beograda kao glavnog grada Regijona trajno ističu svi srbski državnici od † Đinđića do četničkog vožda Tomislava Nikolića i raznih Jeremića i Vučića, a 1. lipnja 2014. potvrdila su Beograd za glavni grad Regiona i dvojica visokih čelnika UN-a.

Dakle, hrvatski političari i hrvatski mediji, ako vam je do izgradnje suverenosti države Republike Hrvatske izbacite iz svoje retorike "Regiju ili Regijon", a ističite i trudite se za jačanje države Hrvatske u njenom imenu i u svima pozitvnim sadržajima.

Sedmoga lipnja 879. papa Ivan VIII. blagoslovio hrvatskog kneza i njegov vjerni narod

U trenutcima sjećanja na tisuću sto trideset i dvije godine vjernosti Hrvata Bogu i Katoličkoj Crkvi znamo, da je to spomen događaja „Branimirova godina“. Ta godina Gospodnja 879. znakovita je hrvatska godina, a

nadnevak 7. lipnja trebao bi biti ne samo popraćen crkvenim, već i državnim slavljem u Ninu, u kojemu su stvarni korijeni i tragovi hrvatske državnosti i crkvenosti.

Vladavinu kneza Branimira označava, pa i višestoljetne hrvatske politike, diplomatski dobro vođenu politiku nezavisnosti i od franačke i od bizantske prevlasti. Bilo je to doba, koje kao da tijek povijesti do dana današnjih nije jako promijenio. Vrijeme je to nastojanja, da se tadašnjem području pod kneževom upravom priključe primorski gradovi, uspostavi trajni otpor mletačkim pokušajima da se dokopaju što više hrvatskoga ozemlja i da se učvrste na jadranskoj obali.

Branimir je, da bi ojačao svoju vezu sa Zapadnom Crkvom zatražio zaštitu pape Ivana VIII., kako bi se sasvim udaljio od Bizanta i njegove crkve, te tako onemogućio one koji su težili probizantskoj orijentaciji. Branimir je zbog crkvenih i unutarnjih problema, jer splitski biskup nije priznavao Rim, zatražio potvrdu od pape da ninski biskup bude biskup hrvatski, a kasnije da Teodozije bude nadbiskup u Splitu.

Pristupanjem Zapadnoj Crkvi knez Branimir je učvrstio i osnažio državnu nezavisnost. Bila je to uz državnu potvrdu, nova i velika politička pobjeda tog hrvatskoga kneza, kojom je postao prvi nezavisni knez, kojega je rimski Papa priznao za kneza. Izrazivši svoju radost zbog povratka kneza i naroda pod okrilje rimske stolice, prijeteći izopćenjem biskupima, koji bi odbili primiti njegov blagoslov, papa Ivan VIII. blagoslovio je hrvatskog kneza i njegov vjerni narod, te predao Branimiru svu vlast u Hrvatskoj. Ugled i položaj koji je imala Hrvatska kao važan politički čimbenik u to vrijeme, dokazuje pismo pape Ivana VIII. knezu Branimiru, kojim se priznaje Branimir kao zakoniti vladar, a Hrvatska kao zakonita država. Papa ga naziva "uzvišenim mužem" i "slavnim knezom" u pismu od 7. lipnja 879.:

"Dragom sinu Branimiru. Čitajući pismo tvojega gospodstva, što si nam ga po časnom svećeniku Ivanu, uzdaniku našem, poslao razabrah jasnije od sunca, koliku vjeru i iskreno štovanje gojiš prema crkvi svetih apostola Petra i Pavla i prema nama. Kad smo naime na dan Uzašašća Gospodinova služili misu na žrtveniku sv. Petra, digosmo ruke uvis i blagoslovismo tebe i cio narod tvoj i cijelu

zemlju tvoju, da možeš ovdje uvijek spašen tijelom i dušom sretno i sigurno vladati zemaljskom kneževinom, a poslije smrti, da se na nebesima veseliš s Bogom i da vječno vladaš...”

Hrvatska država u punini državnosti svoga vremena postojala je 223 godine

Pisatelj ove rasprave i kompilator povijestnih dokumenata nije registrirani korisnik prednjeg dokumenta, ali ima pravo polazeći od njegove dokumentarne državničke vrijednosti postaviti pitanje prvorazrednog Nadnevka hrvatske državnosti 7. lipnja, obljetničkog dana kad je Hrvatska pod vladarom Branimirom prviput u svojoj povijesti međunarodno priznata kao država.

Najvrijedniji Dan hrvatske državnosti je 7. Lipanj

Kao takova država Hrvatska je postojala i uspješno se branila, svestrano razvijala i jačala od 879. godine do 1102. godine, dakle punih 223 godine. To je najuzorniji dio našeg hrvatskog državnog postojanja.

Prema tome trebali bismo 7. Lipanj slaviti kao Dan hrvatske državnosti, a sve druge dane, koji na neki način obnavljaju državljanstvo i slično trebamo im davati značaj spomen dana na taj događaj.

Sve iza toga je nekakvom političko manijaštvo, plod nesloge, unijašenja, zapravo traženje gospodara iznad sebe. Izjavljujem s punom odgovornošcu, predstavljeni Hrvat švicarske geneze Mr.sc.& Ing. biochem. Dragan Hazler da je takova i današnja država Republika Hrvatska. Ona je podrepina NATO-a, Balkanskog Regiona, Europske Unije i moćne Amerike.

Ujedno sprema šiju za novi srpski jaram. Sudbinu države Hrvatske određuje antihrvatica Vesna Pusič i srpski četnik Aleksandar Vučić.

Za srpski jaram nas priprema i naša Sveta crkva katolička. Njeni HTV-mediji se doslovce uvlače u guzicu srpskim protama i patrijarsima, a ovi im govore o Srpskoj krajini, Srpskoj Lici, Srpskom Kordunu, Srpskoj Slavoniji ... Još nikad nismo čuli niti najblaži oblik pobijanja tih "srpskih pokrajina u Hrvatskoj"...

Dakle, jedini pravi, najvrijedniji i uzorni Nadnevak hrvatske državnopsti je 7. Lipanj!

Svi drugi nadnevci hrvatske državnosti su produkti spleta političkih okolnosti, raznih slučajnosti, "dobrovoljnih prihvaćanja" i određenih pokušaja na bolje ili želje za promjenu na bolje, kao što su bili: Nadnevak 9. Listopad 1871. - Dan Kvaternikovih ustaša u Rakovici ili 10.Travanj Dan Pavelićevih ustaša u Zagrebu, koje po stihu od Ivana Mažuranića možemo nazvati: "*Džilitnut se // Ne pogodit cilja!*"

To isto vrijedi u još užasnijem izdanju za nadnevke partizanskih Avnoja, Zavnoha, komunističke Brezovice i četničkofašističkog Srba...

Pomirba hrvatskih partizana i hrvatskih ustaša!

Najjadnije uz ova dva dobronamjerna nadnevka (Rakovice i Zagreba) puna neostvarenih želja Hrvatskog naroda je to, da smo mi Hrvati kapitulanski i neodgovorno, uz vlastitu samokritiku, podlegli kritici, vrijeđanju, sotoniziranju i klevetanju... od strane najvećih hrvatomrzitelja i neprijatelja Hrvata i Hrvatske - od Srba svih ideologija.

Trebaju li Hrvati Srbe kao tutore, kritičare, voditelje i savjetnike, kad nas čitava povijest uči, kakovi su bili Srbi i što o njima govore ratovi protiv svih susjeda i njihovi memorandumi, ideologije i politike protkane imperativima za osvajanje tuđega.

Drugčije rečeno: Umjesto da sami po svome kritičkom umijeću čistimo fašističko i komunističko smeće ispred svoga praga, hrvatski političari i druge nadležne struke primaju raširenih udova i otvorenog duha srbsko gnjusno smeće ne samo pred hrvatski prag, nego i u duše hrvatske.

Kad će odgovorni hrvatski političari, povijesničari i druge nadležne struke reći i postupiti: Hrvatski ustaše i hrvatski partizani su naše hrvatsko pitanje i naš hrvatski problem i mi ćemo ga sami rješavati. Srbi, Židovi i njima slični, neka čiste smeće ispred svojih pragova.

Nama Hrvatima nisu potrebne njihove kritike, njihova vrijeđanja i njihova miješanja u hrvatske interne probleme. Mi ćemo i najbolje i najuspješnije riješiti sami: Pomirbom partizana i ustaša, analizom,

selekcijom, gdje treba pokajanjem i odbacivanjem svega onoga što nije valjalo, uz prihvaćanje dobroga od partizana i od ustaša i zajednički ćemo graditi budućnost Hrvata i Hrvatske.

Dakle pomirba hrvatskih partizana i hrvatskih ustaša je alfa i omega ne samo obstanka države Hrvatske, nego i sudbine hrvatskog naroda u svima segmentima njegovog bitka!

Dragan Hazler - hrvatski djelatnik

Preživjeli pitomac Doknadne dočastničke škole Hrvatske ustaške mladeži u Karlovcu - spašen od smrti zahvaljujući požrtvovnosti svoje majke †Franciske Hazler - Pribanić. Tako nisam zavrio život po Boljkovčevoj "milosti" u masovnoj grobnici s mojim su-pitomcima u šumi Kozjači - Karlovačka Švarča, iza 15. svibnja 1945.

Osniva se Hrvatski Nacionalni etički sud

HRVATSKI NACIONALNI ETIČKI SUD, prijedlog za osnivanje

1. POLAZIŠTA

Hrvatska je u dubokoj političkoj, moralnoj i svekolikoj krizi. Na vlasti je skupina političara koja se ne rukovodi hrvatskim nacionalnim interesima. Na djelu je izdaja nacionalnih interesa zemlje. Vrijeme je da se utemelji Hrvatski nacionalni etički sud koji bi sudio pojedincima za izdaju zemlje.

U prošlosti nalazimo primjere u starom Rimu gdje su pojedinci mogli ustati sa narodnom tužbom (Actio popularis) protiv onih koji su postupali protivno javnom interesu.

U prošlom stoljeću imali smo Russelov, kasnije Sartreov međunarodni tribunal koji je sudio Sjedinjenim Američkim Državama za rat u Vijetnamu i kasnije Izraelu za diskriminaciju Palestinaca na okupiranoj Zapadnoj obali i u Istočnom Jeruzalemu.

Nelson Mandela, na poticaj nadbiskupa Tutua osnovao je Komisije za istinu i pomirbu (Truth and Reconciliation Commissions) pred kojima se neformalno sudilo u Južnoj Africi – bila je to svojevrsna lustracija, a krivci su nakon priznanja, isprike i pokajanja, u pravilu bili oslobođeni ili samo simbolično kažnjeni.

U našem slučaju, koji je različit od navedenih, radilo bi se o nacionalnom etičkom sudu koji bi sudio pojedincima ili skupinama za izdaju nacionalnih interesa.

Nacionalni interes se definira kao cilj koji država ima na ekonomskom, vojnom ili kulturnom području, ali se može uzeti i šire, kao svaki interes koji je od vitalnog značenja za opstanak i prosperitet naroda i države.

Sud bi sačinjavali istaknuti pojedinci izrazitog moralnog integriteta, stručnosti i ugleda, prominentne ličnosti iz javnog života, utjecajni pojedinci. Sudilo bi se na temelju poznatih etičkih načela. Osuda je samo moralna. Sudi se u slučajevima u kojima su grubo narušena temeljna etička načela u javnom postupanju.

2. PRVI PRIPREMNI SASTANAK

Na inicijativu Hrvatskog žrtvoslovnog društva u Zagreb je 24. travnja 2014. održan pripremni sastanak za utemeljenje Suda kojem su pribivali prof. dr. Andrija Hebrang, Željko Olujić, odvjetnik, dr. Nikola Debelić, prof.dr. Danko Milošević, dr. Srećko Sladoljev, prof. Nevenka Nekić, Ante Beljo, Miljenko Romić, akademski slikar, Zdravko Vladanović, dipl.pravnik, Rozalija Bartolić, Udruga udovica Domovinskog rata, Negzana Pavičić, Škabrnja, dr. med. Aleksandar Soltyšik, predsjedavao dr. Zvonimir Šeparović.

Ispričali su se uz podršku utemeljenju Etičkog suda: prof. dr. Željko Horvatić, Marko Franović, Australija, Ante Glibota, Pariz, , prof. dr. Josip Faričić, Zadar, prof. dr. Hrvoje Mazija, Zvonimir Hodak, odvjetnik, prof. dr. Branimir Lukšić, Split, Vlado Iljkić, Stožer za obranu hrvatskog Vukovara, general HV Tomo Medved, akademik Slobodan Novak, prof. Josip Jurčević, Mate Kovačević, publicist.

Prihvaćeni su slijedeći zaključci:

1. Osnivanje Hrvatskog nacionalnog etičkog suda (HNES) je opravdano, aktualno i društveno korisno;

2. Sud je u svom djelovanju neovisan od države i političkih stranaka, objektivan, legitiman, ne donosi izvršne odluke;

3. Istraživanja za potrebe Suda vrše komisije ili pojedinci koje odredi Sud

4. Rad Suda je otvoren za javnost, odluke Suda priopćavaju se javnosti;

5. Osoba koje je predmet istrage ili optužbe biti će obaviještena o sjednici Suda na kojoj će se voditi rasprava, s pravom pribivati raspravi;

6. Predmetom istraživanja i rasprave biti će samo teški oblici izvršene ili pokušane izdaje hrvatskih nacionalnih interesa kao što je ugrožavanje državnog suvereniteta, teritorijalnog integriteta i opstojnosti hrvatskoga naroda;

7. Do sredine lipnja 2014. održati Osnivačku skupštinu na koju pozvati i druge potencijalne članove Suda;

8. Povjerenstvo u sastavu. Zvonimir Šeparović, Željko Olujić i Darko Vladanović pripremiti će za osnivačku skupštinu nacrt Programske deklaracije i druge potrebne dokumente.

3. OSNIVAČKA SKUPŠTINA

U subotu 7. lipnja 2014. s početkom u 10 sati u Europskom domu – mala dvorana – u Zagrebu. Jurišićeva 1. održati će se

Osnivačka skupština Hrvatskog nacionalnog etičkog suda, na kojoj će se dogovoriti program, sadržaj i način rada i izabrati čelništvo Suda. Očekuje se da će biti imenovani prvi potencijalni optuženici za veleizdajničko postupanje na štetu hrvatskih nacionalnih interesa.

Molimo da se odazovete ovom pozivu ili nam pošaljete svoje viđenje rada našega suda.

Dr. Zvonimir Šeparović

Dragi Profesore i prijatelju Zvonimire!

Ti nam cijelog života darivaš potrebne inicijative i odlične prijedlode (I SPROVODIŠ IH U DJELO, ŠTO JE ISTAKNUTO POHVALNO!!!) pa Te s puninom istine i prava trebamo nazivati Hrvatskim POLYINICIJATOROM & PRAGMATIČAROM odličnih inicijativa i prijedloga. Takova je i ova Tvoja inicijativa i prijedlog:

HRVATSKI NACIONALNI ETIČKI SUD

prijedlog za osnivanje

Nažalost, ne mogu radi ovdašnjih brojnih i neodgodivih obveza i tekućih poslova doći na Osnivačku skupštinu 7. lipnja na Dan, povijesno najstarijeg dokumentarnog spomena Hrvatske državnosti pa ću napisati, osim izražene pohvale i nekoliko dopuna, proširenja i možda pojašnjenja za ljude, koji manje poznaju ovaj važan komplex zabrinjavajuće hrvatske zbilje. Unaprijed, se ipričavam, ako "uleti" nešto inkompatibilno s mogućom sprovedbom. Zamolio sam Prof. Dr. Josu Sučića da on sudjeluje Skupštini i da dogovorna s Predsjednikom snimi na DVD kao dokumet vrijednog događanja u vremenu.

Kao prvo pozdravljam ispred HAZUD-a u Baselu, kojemu je naš Zvonimir s Korčule suosnivač i u svoje ime:

Osnvačku skupštinu HRVATSKOG NACIONALNOG ETIČKOG SUDA I SVE SUDIONIKE, ujedno želim uspješan rad Skupštine i plodonosan njeni završetak za još plodonosniji nastavak na polju, kojeg trebamo suvremeno i suvereno obrađivati.

Po tim pitanjima najviše me se doimlje točka 6 iz navedenih Zaključaka, koju bi trebalo predmetno razraditi i ukazati bar poimence na neke značajke. Poneke slijede iza točke 6.

"Predmetom istraživanja i rasprave bit će samo teški oblici izvršene ili pokušane izdaje hrvatskih nacionalnih interesa kao što je ugrožavanje državnog suvereniteta, teritorijalnog integriteta i opstojnosti hrvatskoga naroda."

1. Mišljenja sam, da treba pravilno prosuditi sveukupnu povijest, napose povijest XX. stoljeća jer u njoj iz jednog pogrešnog čina proizlaze drugi, a "naša" povjesnica uzima one početke, koje diktira pobjednička ideologija i njeni pripuzni saveznici s Istoka (Hrvatski komunisti i srpski fašistički četnici).

2. Lustracija po EU rezoluciji 1481 i drugim sličnim pravnim aktima EU-a se mora u Hrvatskoj sprovesti, tim više jer ju je ratificirao Hrvatski sabor pa je čin slobodan.

3. Bez pomirbe partizana i ustaša nema nijednog boljitka u Hrvatskoj. Hrvatska bez pomirbe je kuća mržnje, a u takvoj kući nema ni obstanka ni napredka.

4. Zakon o aboliciji i amnestiji za inicijatore Srpskog genocidnog rata se mora ukinuti i dati zeleno svjetlo za suđenje Srbima - genocidnicima, silovateljima, pljačkašima i vandalskim razaračima svih hrvatskih dobara. Ne može se tolerirati, da strašni srbski zločinci šeću slobodno ulicama ili poput "Kapetana Dragana" uživaju u miru i slobodi, a hrvatske branitelje poput Mirka Norca, Tomislava Marčepa... se sudi jker su smaknuli nekoliko četznika u civilu.

5. Hrvatska mora skinuti prema Hrvatima u dijaspori odnos maćehinstva i neprijateljstva. Ako nemamo dobar vlastiti model "matična ili iskonska domovina - dijaspora" uzmimo tisućgodišnji model od Židova ili suvremeni, najnoviji model od Mađara. Dražava Mađarska daje svima Mađarima i koji se takvim osjećaju državljanstvo i sve dokumente gratis. Usporedimo odnos RH prema Hrvatima u dijaspori.

Dodajem jer je važno: Hrvati u dijaspori su barem toliko dobri kao dobri Hrvati u Domovini Hrvata (RH, BiH i u Okruženju). Imaju čak nekih prednosti a) uz hrvatsku imaju i kulturu države domadara, b) uz hrvatski govore još barem jedan jezik, c) posjeduju imovinske potencijale jače, nego Hrvati u Domovini Hrvata. S hrvatskim domoljubljem žive i umiru. Dakle, treba odkloniti sve što nas razdvaja.

6. U svima hrvatskim vlastima ponavljaju se u važnim ulogama ljudi, koji uništavaju Hrvatsku i svode narod Hrvate na prosjački štap. Takve garniture protuhrvatskog djelovanja se samo smjenjuju na izborima i Hrvati se muče u zatvorenom krugu - mučilišta bez nade i vjere u boljitak.

Može li se naći instrumentarij selekcije, da se istaknutim štetočinama zabrani izborno natjecanje za dužnostnike u hrvatskim vlastima u drugom i trećem mandatu?!

7. Nijedna garnitura dosadašnjih vlasti nije postavila na PRVO mjesto opće gospodarstvo u Hrvatskoj, nego ga je stavila na tržni "bubanj" i pred narod "crveno svjetlo" protiv zapošljavanja. Državi za birokraciju i krađu bije dovoljna rasprodaja Hrvatske, nego se još enormno zadužuje. Za nas ne vrijedi više niti himna: "Lijepa naša domovino..." jer ona nije naša, nego je rasprodana. Do nas je naći instrumentarij da spasimo još ono što je naše, kako kaže NAZOR u Šikari: "... Što je naše, neka naše ostane i u dan hud i crn..."

8. Naša najveća i najsigurnija radilišta je ZEMLJA i VODA. Zemlja nam je posijana srpskim minama i milijun hektara se ne obrađuje, a voda umjesto da je u bocama i cisternama, čak i vodovodima (analogno naftovodima i plinovodima) prodajemo žednim Arapima, naša voda po stihovima Antuna Nemčića, uklesanima u Plitvicama: "Sad divljim skokom, sad

mirnim tokom // S naše gore bezcijenjem, teče u tuđe more!" Mogli bismo samo od vode živjeti standardom Norvežana od nafte. Pronađimo instrumentarij da uklonimo iz vlasti i odgovornih mjesta nesposobne Josipoviće, svadljive Milanoviće i hrvatske neprijatelje Pupovce, Mesiće, Pusiće i Slovenku Teršeličku...

9. Ako smo već uletjeli u NATO i EU, možemo li mi zadržati minimum potrebne autonomije. Hrvat uz Jadransku obalu ne smije uloviti tri ribice za večeru. To nam nisu zabranjivali ni Mlečani, ni Turci...

Sve vojske su plaćale pripadnike iz drugih naroda, a Hrvati u NATO-u pretežno u interesu Amerike moraju snositi troškove svojih vojnika u službi tuđinu. Tu se mora mijenjati kriterij!

10. Hrvatska vlada (vlasti) imaju mana za obradu u podebljem lexikonu. No, nemam niti pravo vas opterećivati sa svima manama (nisam to niti u stanju) pa ću spomenuti smo još neke, s kojima bi se trebao baviti HNES. Tako na primjer, SVE hrvatske vlasti se olako odriču hrvatskog povijesnog i etničkog prostora, a lakomi susjedi, umjesto da vraću naše, oni traže još "svoj" prostor na kopnu i na moru (Slovenci, Bošnjaci i Crnogorci). Slovenci drže hrvatsku Svetu Geru s pola Žumberka i traže još uz granicu, i Piranski zaliv; Bošnjaci drže turski izlaz na More, prostor oko Svetog Martina i hrvatske krajeve oko Bihaća (Zavalje...), oduzete Hrvatskoj za vrijeme Titovine, kad su građeni vojni objekti ispod Plješivice. Sanader se odrekao Zerpa... Srbi su okupirali Hrvatski Srijem i Mađarsko-Hrvatsku Bačku i Banat, a u zadnjem srbskom genocidnom ratu okupirali su čitavo lijevo Hrvatsko podunavlje oko 1000 km/2 i ne vraćaju, a Hrvatska niti ne traži. Crnogorci su oteli Hrvatskoj Boku Kotorsku i još traže "svoje" na Prevlaci. Kakvi su to hrvatski državnici - političari, koji ne vode brigu o hrvatskom prostoru. Ako bi netko spomenuo da su to oteti hrvatski prostori dobio bi barem titulu revanšist, pardon revanšista (srpski nominativ).

11. Sa srpskim minanama minirana je trećina Hrvatske, a Srbi niti vade te mine niti plaćaju deminiranje. Iza Drugog svjetskog rata su Nijemci vadili i odstranjivali mine u Francuskoj. Srbiju se mora prisiliti na plaćanje

Ratnih šteta, vraćenje pljačkovine i plaćanje deminiranja Hrvatske kao i naknadu za gubitke radi neobrađivanja agrarnog zemljišta.

12. Dakle bez lustracije komunista i bez ukidanja Zakona o aboliciji i amnestiji ne može se očekivati nikakvo pomirenje, međuljudska sloga, razvoj i napredak Hrvatske. Hrvatska plaće oko 40.000 boračkih mirovina. Među tim borcima zasigurno ima i takovih koje treba lustrirati.

13. Republika Hrvatska ne bi smjela dozvoliti nijedno osnivanje komunističkih partija, bez obzira pod kojim se lažnim imenom kriju. Štoviše, trebalo bi zabraniti i SDP jer je to naziv, kojeg je velezločinac Tito uveo 1943. za KPJ da bi zamazao oči zapadnim saveznicima.

14. Jezik i pismo hrvatskih medija je mješavina hrvatskoga i srpskog jezika. Svi su štakavci, a ne štokavci, svi izgovaraju srbskom verzijom imenice u nominativu s nastavkom "a": ekonomist- (a), fakturist-(a), jurist-(a), žurnalist-(a). Isto i sabornici: "Ja sam ekonomista i znam šta je to kad nema para". Izgovor njemačkih riječi je katastrofalan. "Spikerice i spikeri" na HTV-1 nisu u stanju naučiti izgovor TRI njemačka vokala: ä, ö i ü. Kad bi se Nijemac Röntgen ustao iz groba i čuo kako ga spikerice HTV-a izgovaraju "Rengen" ne bi se isti prepoznao.

Još užasnije u retorici "spikerica i spikera" svih medija u Hrvatskoj, da se hrvatske branitelje za neki ratni prekršaj naziva ratni zločinci, a za prave zločince Srbe rabi se naziv "pobunjeni Srbi, Srpske paravojne jedinice..." Za oficire te zločinačke Vojske Rapublike srpske krajine, umjesto naziva oficiri rabi se naziv časnici. Po kakvoj logici i psihologiji se zločinca može nazivati časnikkom, točnije častnikom jer se naziv izvodi od riječi čast.

15. Za komuniste - komunističke partizane vezano je jedno specifično zločinstvo, s kojim bi se trebali pozabaviti psiholozi, pravnici i liječnici raznih struka i psihijatri... Komunistički partizani imali su obvezan način najstrašnijih mučenja svih predviđenih za smrtne kazne. Jeli im to propisao začetnik genocida, Židov Karl Marx ili je to plod strašno bolesne psihe Tita i Titovaca. U ovome je razlog više, da se mora sprovsti lustracija komunista, bez obzira na njihovu starost. Ako ništa drugo treba ih prisiliti

na zamolbu za oprost za zlodjela, koja su počinili hrvatskome narodu. Nastavit će se!

Završavajući ovaj dio prijedloga za PLAN RADA, želim uspješno djelovanje Osnivačke skupštine Hrvatskog nacionalnog etičkog suda i pozdravljam sve sudionike najljepšim hrvatskim pozdravima i preporučam se za svaki oblik suradnje s HNES-om, odani vam

Mr.sc. Dragan Hazler - hrvatski djelatnik, osobno i ispred HAZUD-a u Baselu

Basel, 6. lipnja 2014.

Zašto je u Hrvatskoj pod svojevrsnom zatajom Grgur Ninski?!

Pristup Bogu na materinjem jeziku ... Svi narodi ovog svijeta vole pripisivati sebi neki primat, a mi Hrvati smo iznimka. Primjerice Hrvat Sveti Jeronim (Stridon u Hrvatskoj, 345-420) je prvi znani prevoditelj svetih knjiga iz židovskog i grčkog u latinski jezik, koji je tada u prvim stoljećima iza Krista bio najrašireniji službeni jezik u Europi.

Hrvati su u doba Jeronima, (Eusebius Sophronius Hieronymus) i puno stoljeća iza njega rabili službeno latinski jezik i pismo, a u svakodnevici za sve potrebe govorili su međusobno hrvatskim jezikom. Ali, za hrvatsku historiografiju Sveti Jeronim nije bio Hrvat, nego Latin, a za suvremenu genetičku znanost žitelji na hrvatskome tlu, suvremenici Svetog Jeronima i tisuće godina prije njega su Hrvati.

Ali, mi ne bismo bili Hrvati, ako bismo tako poimali svoju povijest, sebe u njoj i svoj govor.

Ako ništa drugo, mi nismo u tom dijelu povijesti Hrvati pa niti starohrvati, nego staroslaveni i služili smo se staroslavenskim jezikom i staroslavenskim pismom.

Prema (ne-)hrvatskoj povijesti, mi smo doselili u stoljeću sedmom, bili smo nekrsti i govorili smo staroslavenski, a ne (staro-)hrvatski. Ništa od ovoga nije točno:

Evo nekih istina:

Genetičari tvrde genetičkom, malne matematičkom istinom, da Hrvati žive na ovome prostoru najmanje 6-7 tisuća godina prije Krista (Vidi Jurić: Genetsko podrijetlo Hrvata), služili su se u svojim međusobnostima hrvatskim (ako već treba još neki prefiks, onda je to starohrvatski, a ne staroslavenski jezik).

Prema dokumentarnom znanju iz više izvora bili smo kršteni već u prvom, Kristovom stoljeću i nadalje (Pavlov učenik Tit u Dalmaciji već u Kristovom stoljeću, prvi mučenici za vjeru Kristovu diljem Jadrana – Salona ...), u Sisku, Mitrovici ..., Hrvat Sveti Jeronim (prva reformacija kršćanstva u Europi!), dokumentarni dokaz münchenskog biskupa

Severina iz 5. stoljeća o pokrštenim Slavenima, Višeslavova krstionica u Hrvatskoj oko 780. godine ...).

Jesu li takvom narodu, onovremenim kršćanima - Hrvatima (nikakvim staroslavenima!!!) trebala grčko-makedonska braća Konstantin-Ćiril i Method (druga polovica 9. stoljeća) da nas pokrštavaju u staroslavenskom jeziku, koji je već tisućama godina ranije (ako je i tada bio jedinstven?!) poprimio obilježja raznih narodnih jezika pa tako i hrvatski bez ili s prefiksom (staro-hrvatski.)

Nije li se Grgur Ninski za vrijeme Hrvatske kraljevine zajedno s kraljem Tomislavom borio za uporabu hrvatskog jezika u Bogoslavlju ili Bogoslužju?! To se je službeno odvijalo napose na Splitskim crkvenim saborima 925. i 928. godine.

Bila je to borba za obraćanje Bogu na materinjem jeziku - hrvatskome jeziku u Kraljevini, koja se zove Hrvatska, a ranije hrvatske državne tvorevine su se zvale hrvatske kneževine.

Dakle, mi Hrvati, ako treba stari Hrvati (nikakvi staroslaveni!!!) smo se već u prvome tisućljeću borili za pravo obraćanja Bogu u svome jeziku hrvatskome.

Ovo ističem iz dva glavna i mnogo sporednih razloga:

1. Hrvat Grgur Ninski (Hrvatska starokatolička crkva ga s pravom naziva Sveti Grgur Ninski) je predstavnik među prvim narodima zapadnog kršćanstva isticao i prakticirao obraćanje Bogu na svome hrvatskom jeziku.

2. Hrvatski biskup Grgur Ninski bi trebao biti službeni zaštitnik hrvatskog jezika, kao što su to na primjer: Primož Trubar zaštitnik slovenskog jezika i Martin Luther - zaštitnik njemačkog jezika (obadvojica 16. stoljeće).

Od "sporednih" fakata, navest ću također samo dva:

1. Bez ikakvog dokaza pripisuje se tvorstvo hrvatskog pisma glagoljice "svetoj braći" - zapravo bizantskim rebelima Ćirilu i Methodu.

2. Zašto je izostala svaka pohvala i eventualno ustoličenje Grgura Ninskoga na Drugom vatikanskom saboru, koji je tek 1960. proglasio slobodnu uporabu materinjih jezika u Bogoslužju ili Bogoslavlju.

Ako bi Grgur Ninski, kojim slučajem bio Talijan - borac za uporabu talijanskog jezika u crkvenoj službi u prvome tisućljeću naše ere, proglasio bi ga Drugi vatikanski sabor barem svetcem, ako ne i apostolom.

Suprot tome, Hrvata Grgura Ninskog, preteču u uporabi narodnog (hrvatskog!) jezika u crkvenoj službi nitko nije niti spomenuo na Drugom vatikanskom saboru. Zašto?! Jesu li tu zakazali savjest vatikanska ili hrvatski rimokatolički dostojanstvenici?!

Ovih dana, uz obljetničko slavlje reformacije ističe se da je Martin Luther 31. listopada 1517. prvi istakao da se narod treba obraćati Bogu u svome jeziku.

Ponavljam, Hrvat - hrvatski biskup Grgur Ninski borio se je za Bogoslavlje na hrvatskome jeziku oko 600 godina prije Nijemca Martina Luthera i Slovenca Primoža Trubara za svoje jezike.

Hrvatski biskup Grgur Ninski je slučajno dobio tri spomenika

Hrvatski biskup i kancelar kralja Tomislava Grgur Ninski je istaknuti velikan hrvatske sakralne i opće povijesti, koji zaslužuje mnogo veću pažnju, nego mu se posvećuje.

Da, kojim slučajem nije Ivan Meštrović prešao iz Rimokatoličke crkve u Starokatoličku crkvu ne bismo imali niti ova tri spomenika od hrvatskog biskupa Grgura Ninskoga: u Splitu, u Ninu i u Varaždinu. Ivan Meštrović ih je izradio radi zahvalnosti Hrvatskoj starokatoličkoj crkvi.

Nažalost, nemamo Grgura u Zagrebu, u glavnom gradu svih Hrvata, iako bi spomenik Grguru Ninskome trebao stajati barem pred najvišom hrvatskom jezikoslovnom institucijom i pred prvostolnicom na Kaptolu.

Hrvatski biskup Grgur Ninski je prvi poznati branitelj hrvatskog jezika, jednog narodnog jezika u bogoslavlju jer su u ono vrijeme bila dozvoljena samo tri jezika dostojna slave Boga (abecedno): grčki, latinski i židovski.

Uz hrvatskog biskupa Grgura Ninskoga vezan je prvi spomen hrvatskog jezika, na što trebamo biti vrlo ponosni i isticati u svima jezikoslovnim crkvenim i povijesnim publikacijama.

Institut za hrvatski jezik bi trebao nositi ime Grgura Ninskoga. S ponosom bi se trebali hvaliti imenom, naslovima (hrvatski biskup i hrvatski kancelar), hrabrim ponašanjem i djelom, a mi držimo Grgura Ninskoga u svojevrsnoj zataji.

Vjerojatno je istina, koju govore neki starokatolički dostojanstvenici (Marko Bagarić, Milivoj Barbarić i drugi), da Zagrebačka nadbiskupija nije dozvolila Ivanu Meštroviću postavljanje kipa Grguru Ninskome u Zagrebu. Ta istina se potvrđuje sama sobom, inače bismo od vremena Meštrovića do danas imali u Zagrebu repliku kipa Grguru Ninskome uz spomenik kralju Tomislavu. Očito je da nekome niti danas ne odgovara kult hrvatskome biskupu Grguru Ninskome, što potvrđuje i skriveni Trg Grguru Ninskome iza hotela Esplanade i željezničke pruge u Zagrebu.

Uz tri spomenika hrvatskome biskupu Grguri Ninskome nema nikakva tabla, na kojoj bi za turiste i sve znatiželjnike bio prikazan lik i zasluge Grgura Ninskoga na hrvatskome, engleskom, njemačkom, ruskom i drugim svjetskim jezicima. Zašto to ne učinimo barem radi turističke zarade, ako ne radi drugih plemenitih pobuda?!

Ta sramna podređenost Hrvata svima nadređenima u povijesti pa i Rimu mogla se je donekle razumjeti do Drugog vatikanskog sabora 1960. godine, do kada je je važilo načelo trojezičnosti u bogoslavlju, iako su ga istočne crkve već davno prekršile.

Na tom saboru su proglašeni svi narodni jezici u svijetu dostojnima za slavu Boga u rimokatoličkim crkvama. Prema tome, hrvatski biskup Grgur Ninski, kao prvi poznati branitelj narodnog jezika u bogoslavlju bi trebao dobiti spomenik čak pred odajama rimskog pape u Vatikanu, a mi Hrvati mu ne odajemo spomeničku zahvalnost niti u Zagrebu.

Ostvarili smo, zahvaljujući u prvome redu Dr. Franji Tuđmanu suverenu državu Hrvatsku, ali smo zadržali podanički mentalitet. Čak smo proširili podanički mentalitet prema pokvarenoj Europskoj Uniji, koja nam

osporava brojna prava uključujući pravo na Zerp i prema političkom sudu u Den Haagu, koji osporava Hrvatskoj čak pravo na pravo! obrane golih života i obstanka Hrvatske i Hrvata.

Grad Zagreb slavi zločinca Tita, što je s onu stranu svake zdrave pameti, ali ne hrvatskog velikana Grgura Ninskoga, a to se odnosi na svoj način i na zapostavljeni kult prema brojnim hrvatskim velikanima.koji bi trebali jačati nacionalni, kulturni, vjerski i svaki ini segment hrvatskog nacionalnog identiteta

Spomenut ću i ovdje samo dvojicu hrvatskih velikana, koji nemaju u Zagrebu ni ime trga, ni ime ulice, ni ime parka niti bilo kojeg gradskog toponima.

1. To je hrvatski biskup i europski polyhistor Andrija Jamometić (Nin, oko 1415. - Basel 1484) kojega Europa smatra pretečom reformacije (40 godina prije Martina Luthera). Posvećeno mu je u zapadnoj Europi više od 20 doktorskih disertacija i brojne znanstvene publikacije, a u Hrvatskoj je malne nepoznanica i nema svoje ulice u Zagrebu niti u drugim hrvatskim gradovima.

2. Zagrebački nadbiskup i kardinal, Dr. Alojzije Stepinac nema u Zagrebu ni trg, ni park, ni ulicu, ni bilo koji zagrebački toponim svoga imena.

Kakav smo to narod, mi Hrvati, da ne štujemo svoje velikane, a oni bi trebali biti glavni segmenti u lijepom mozaiku hrvatskog identiteta za naše predstavljanje cijelome svijetu!

Ponavljam i završavam s maćehinstvom prema Grguru Ninskome

Grad Zagreb se sramno odužuje velikom hrvatskom sinu, zaslužnom biskupu i Tomislavovu kanzelaru Grguru Ninskom. Dao mu je jedan prostor iza Esplanade, omeđemim ratnim barakama Crvenog križa i željezničkom prugom. Zašto smo takovi, upitno uzdiše i Silvije Strahimir Kranjčević: " ... Uzalud svijet prosim i gutam svoju bol!"

Dragan Hazler - hrvatski djelatnik

Basel, 31. listopada 2013.

Uz rođendan braće Antuna i Stjepana Radića

Najveći državotvorni hrvatski političari 19. i 20. stoljeća su: Josip Jelačić, Eugen Kvaternik, Ante Starčević, Antun Radić, Stjepan Radić, Vladko Maček (Ivan Šubašić), Ante Pavelić i Fanjo Tuđman. Velezločincu Josipu Brozu Titu nije mjesto među hrvatskim političarima.

Svakoga od njih uz pohvalu prate i druge ocjene. To je predmet za obširne razprave, u koje se ovdje ne će ulaziti. Po državotvornom odgoju naroda, najistaknutiji je Stjepan Radić. Po državotvornom ostvarenju vode Ante Pavelić i Franjo Tuđman.

Srbiji su za ostvarenje njenih suludih velikosrbskih ideja najviše smetali: Stjepan Radić, Ante Pavelić i Franjo Tuđman.

Prvoga su Srbi ubili smrtnim ranjavanjem u Beogradskoj skupštini (1928);

Drugoga su Srbi ubili smrtnim ranjavanjem u dijaspori (1959) i nadalje ga ubijaju trajnim sotoniziranjem i demoniziranjem, koje ne prestaje ni danas.

Treći, Franjo Tuđman je ostvario avnojevsku državu Hrvatsku (ostatke ostataka prave Hrvatske) i umro 1999. godine. Njemu Srbi ne opraštaju i neće mu nikada oprostiti jer im je (Vjerujmo zauvijek!) pomrsio njihove planove Velike Srbije.

U ovome uradku bit će nekoliko podataka o Radićima vezano za Slunj

Stariji brat Antun Radić rođen je 11. lipnja 1868, godine u selu Trebarjevu Desnom nedaleko Siska, a mlađi Stjepan rođen je također 11. lipnja, ali 1871. godine.

Radni životopisi obadvojice braće Radića su poznati svakome Hrvatu i pristupačni su iz brojnih izvora pa se ne trebam mnogo truditi s pisanjem u ovom uradku posvećenom njima. Umjesto toga objelodanit ću nekoliko manje poznatih ili uopće, u javnosti nepoznatih podataka o Radićima u Slunju.

Radićeva misao i Radići osobno u Slunju

Manje je poznato u široj javnosti, da je Antun Radić boravio u Slunju već 1904. godine. Tom prilikom je okupio nekoliko Slunjana i utemeljio s njima, danas bismo to rekli Ogranak Hrvatske pučke seljačke stranke.

Učiteljica Jelena Cindrić promicateljica Radićeve ideje u Slunju

Prema podatcima, koje sam dobio od ondašnje (1904), mlade slunjske učiteljice Jelene Cindrić, umrle u Slunju 1961. godiune, u tom Ogranku HPSS bili su sljedeći Slunjani, davno pokojnici (abecedno): Paviša Blažević (kirijaš), Pave Cindrić iz Kremena (zemljoradnik), Pave Cindrić iz Slunja (obrtnik), Ive Gračan (obrtnik), Luka Hasler (obrtnik), Franjo Ivšić (zemljoradnik), Jole (Josip) Jurašin (zemljoradnik), Mile Kovačević (pek), Rude Kovačević (veletrgovac), Ive Magdić (kovač), Tomina Moćan (mlinar), Josip Maršić (ljekarnik), Luka Modrušan (zemljoradnik), Josica Neralić (općinski službenik), Nikola Neralić (obrtnik), Marko Obajdin (zemljoradnik), Toša Skukan (mlinar), Jure Štefanac (mlinar), Mijat Turkalj iz Cvitovića (zemljoradnik), Mile Turkalj (postolar u Slunju) i još neki Stanišići iz Blagaja, Cindrići iz Cetingrada, Vukovići iz Drežnika, Smolići iz Lađevca, Pavlešići iz Primišlja, Pađeni iz Rakovice, Žgele iz Furjana i Živčići iz Malog Vukovića... Imena ovih članova Radićeve stranke su prepisana iz Dnevnika, učiteljice †Jelene Cindrić iz Slunja.

O žarištu Radićeve stranke u Slunju govorio mi je i Zvonimir Kulundžić. Dakako, najviše o Hrvatskoj pučkoj seljačkoj stranki sam čuo i naučio od svoga otca Jose Hazlera, koji je bio aktivni djelatnik za HPSS, kasnije preimenovanu u HSS. Djelovao je u Odboru HSS u Slunju do njenog ukinuća, što su učinili Titovi partizanočetnici tijekom Drugog svjetskog rata službeno dokrajčili oko 1950. godine.

Naprijed zapisani ljudi su proširili ideju braće Radića po čitavom Slunjskome kotaru, što je pomoglo da je Radićeva stranka bila sve do II. svjetskog rata vodeća stranka u Slunjskome kotaru. Na svima izborima za trajanja Kraljevine SHS i Jugoslavije Hrvatska seljačka stranka je u Slunju pobjeđivala s više od 50% i bila je trajno vodeća stranka u Slunju. Osim u mjestu Slunju, najbrojniji pristaše HSS-a bili su (abecedno) u: Cetingradu,

Cvitoviću, Drežniku, Furjanu, Hrvatskome Blagaju, Kremenu, Nikšiću, Popovcu, Rakovici, Taborišću i Vukoviću...

Pavle Radić je osnovao Seljačku banku u Slunju 1921. godine

Ovaj podatak mi je dobro poznat jer je moj otac Joso Hasler/Hazler (1919) dovezao u svojoj kočiji u Slunj iz željezničke postaje Košare: gospođu Mariju Radić, njenog supruga Stjepana Radića i njegovog nećaka Pavla Radića. Odsjeli su u Svratištu Franje Kovačevića. Nakon par dana supruzi Radić su se vratili u Zagreb, a Pavle Radić je osnovao prvu banku u Slunju i ostao tu stalno ili često navraćao tijekom nekoliko godina.

To je službeno poznato u povijesti hrvatskog bankarstva, a postoje sačuvane mjenice u Arhivu Privredne banke Zagreb. O prvoj banki u Slunju govorili su stariji Slunjani u raznim prigodama.

Nakon smrtnog atentata na Pavla Radića u Beograskoj narodnoj skupštini 20. lipnja 1928. Radićeva banka u Slunju je nestala. Nije mi poznato, na koji način je u istoj zgradi bila osnovana Srpska štedionica u vlasništvu nekih Srba iz Plaškoga. Ni ta štedionica nije bila dugog vijeka jer je u Slunju bilo vrlo malo Srba (oko 5 obitelji starosjeditelja i uveženi Srbi - žandari i činovnici u državnim službama, uključujući i nepotrebne učitelje...), a Hrvati nisu u nju ulagali svoj novac. Prema sjećanju, ta Srpska štedionica je ugašena već oko 1935. godine.

U mojoj obitelji, rodbini i susjedstvu svi su bili Radićevci

Iz živog sjećanja znadem, da je moj otac 1935. poveo nas odrasliju djecu u jednu povorku za promicanje HSS-a u izborima iste godine.

U to vrijeme na čelu HSS-a u Slunju je bio odvjetnik Dr. Antun Kuharić, rođeni brat od kardinala Franje Kuharića. Stanovao je u kući Ivana Mikana, suprot mojoj kući, što je omogućavalo najbližu suradnju s obadvojicom braće: Josom i Ivicom Hazler te s Ivom Gračan, Ivom Jurašin i s nešto udaljenijima Slavom Flanjak i Milom Ivšić.

Spomenuti ljudi su činili Odbor HSS-a u Slunju. Pred Drugi svjetski rat, odvjetnik Dr. Antun Kuharić je napustio Slunj i otišao u Vinkovce. Na mjestu čelnika HSS-a naslijedio ga je ugledni Slunjanin Tomislav Peričić.

Osobno sam kao dječak i odrasli mladić bio vezan za HSS

Moja učiteljica Katica Štefanac me je uvježbala za jedan krasnoslov, kojeg sam izveo 11. lipnja 1938. u znak 60. obljetnice rođenja Antuna Radića, na Križopću u Slunju pred oko 3.000 nazočnih članova HSS-a iz Slunjskog kotara.. . Dakako, moj krasnoslov su čuli samo oni iz prvih redova i vidjeli su mene u Hrvatskoj zastavi, iz koje je izvirivala samo moja hrvatska glavica, 8-godišnjeg dječaka.

Sjećam se još dijelova iz toga krasnoslova, kao na primjer:

Šestdeset je godina i više,

Kako slovo na papiru piše,

Da se rodi naš veliki sine,

Ante Radić - duša Domovine.

U malome selu on se rodi,

Trebarjevu Desnom - Savi vodi,

Prosvjećenu misao on stvori,

Za koju se danas svaki Hrvat bori.

/treću kiticu sam zaboravio, a od četvrte se još sjećam prva dva stiha /

Sveđ onako, kako selo diše,

On izdaje "Domove" i piše,

/zadnja dva stiha sam zaboravio/

Ne sjećam se autora te pjesmice. Možda ju je sklepala moja dobra učiteljica, gospojica Katica Štefanac s urođenim hrvatstvom kroz pjesme i scenske nastupe. Znade se da je ona pisala čak i igrokaze za školske priredbe. Čuvao sam njeni rukopis na listu papira do 14. studenoga 1942. zajedno s mojim bilježnicama, crtankama, knjigama i drugim školskim uspomenama.

Toga dana su šumski teroristi, samozvani "osloboditelji" - Titovi partizanočetnici spalili u našoj kući svu pismohranu, uključujući slike i

dvadesetak knjiga, među kojima su izgorjele i sve moje drage uspomene. Tako su se ponašali "osloboditelji" u Slunju i slično po čitavoj Hrvatskoj, koju su oni "oslobađali".

Na spomenutom Skupu 11. lipnja 1938. bili nazočni, uz ostale Dr. Lovro Sušić, Dr. Ivan Šubašić (budući hrvatski ban), Dr. Antun Kuharić i Tomislav - Tomica Peričić (nasljednik Dr. Kuharića iza 1939) i brojni ugledni Slunjani toga vremena, od kojih ću navesti po sjećanju učiteljice Jelene Cindrić i nešto po mojemu, iz prvih redova (abecedno): Toma Blažević, Joso Cindrić, Ive Gračan, Joso Hazler, Mile Ivšić, Ive Jurašin, Rudolf - Rudica Kovačević, Mate Kuterovac, Stipe Lalić, Ivo Magdić, Mićo Magdić, Zvonko Neralić, Jana Petrović, Mile Skukan, Juraj Sminderovac, Mića Štefanac, Tone Štefanac, Zvonko Štrk, Mile Turkalj, Tone Vučeta...

Nije mi jasno, zašto je na Skupu HSS-a bio visoki gost iz Ogulina, odvjetnik Dr. Lovro Sušić jer je on bio čelnik Hrvatske stranke prava. Za vrijeme Banovine Hrvatske, bio je Dr. Lovro Sušić saborski zastupnik za Ogulinski i Slunjski kotar.

Ta nejasnoća vlada i danas jer imam oko 20 pisama od Tomislava Peričića, čelnika HSS-a u Slunju upućivanih Dr. Lovri Sušiću i neka od njih Dr. Vladku Mačeku. Pisma imaju sadržaj strogo vezan uz HSS u Slunju pa je utoliko izazovnija nejasnoća odnosa s Dr. Lovrom Sušićem. Ta pisma je objavio Dr. Jere Jareb u emigrantskoj publikaciji Hrvatske Akademije Amerike - Studia Croatica. Posjedujem ta pisma, ali ih treba pretipkati, jer nisu prikladna za scaniranje.

Moja osobna sjećanja na Dr. Lovru Sušića imaju i emotivnu crtu. Naime, nakon moga naprijed spomenutog krasnoslova, uzeo me je u naručaj Dr. Lovro Sušić i očinski me poljubio. Dobio sam od njega kao dar 200 ondašnjih dinara, što je bila dosta velika vrijednost.

Naknadna pripomena umjesto mijenjanja napisanoga o Dr. Lovri Sušiću

Dr. Lovro Sušić je bio član HSP-a, ali je u godinama iza beogradskog atentata na hrvatske zastupmike prešao u HSS i bio je zastupnik za kotareve Ogulin i Slunj. To mi je pojasnio moj stariji brat Nikola Hazler.

Spominjem ovdje i Dr. Ivana Šubašića jer je pripadao HSS-u

Sjećam se moga udjela i glavnog udjela suučenice Jelene Sminderovac u pozdravnom krasnoslovu banu Banovine Hrvatske, doktoru Ivanu Šubašiću, 8. prosinca 1939. godine:

"Ponosan narod Slunja i Like

Dočekao eto ove sretne dane,

Da pozdravi Tebe, naš hrvatski bane!

PRIMI BANE KITU CVIJEĆA OVU,

ŠTO SLOŽAN NAROD TEBI GA DAJE!"

Sjećam se dijelova i iz drugih recitala i mojih uloga u nekim igrokazima, koje je uglavnom pisala moja dobra učiteljica Katica Štefanac iz Rastoka, ali ako se izražavaju nepotpuni ili bez uloge barem moga prethodnika, onda su sadržajno nejasni pa ih ne ću ovdje navoditi.

Skup HSS-a u Rakovici 11. lipnja 1948.

Po završetku Drugog svjetskog rata odnos Titovog komunističkog režima prema HSS-u je bio teško objašnjiv. Vodja HSS-a Dr. Vladko Maček u opasnosti za život napustio je Hrvatsku, u svibnju 1945. Velesile su dovele u Titovinu Dr. Ivana Šubašića, koji nije mogao odigrati namijenjenu mu ulogu. Nešto je u Titovini bilo dozvoljeno pa zabranjeno (Glas naroda, od kojeg je Marija Radić objavila 1945. samo jedan broj - autor članka ima taj raritetni glasnik). Stranka je tobože smjela djelovati, a braća Ivo i Edo Štefanac - Slunjani u Zagrebu su bili 1947. osuđeni na vrlo visoke kazne zbog aktivnijeg nastupa za HSS.

Izlazio je tjednik HSS-a - Slobodni dom negdje do 1950. U selu Cvitoviću blizu Slunja održavane su u poratnim godinama priredne folklornih skupina pod naslovom "Seljačka sloga". U Zagrebu, na početku Zvonimirove ulice je do oko 1950. postojala i Knjižara Seljačke sloge, koja je pripadala HSS-u.

Čak je (po sjećanju), 1950. održavana u Zagrebu "kod džamije" smotra folklora Seljačke sloge...

Franjo Gaži i Stanko Škare dolaze u Rakovicu 1948.

U takvim prilikama i neprilikama su čelnici HSS-a Franjo Gaži i Stanko Škare organizirali u Kvaternikovoj Rakovici Veliku smotru Hrvatske seljačke stranke. Lijepo mjestance Rakovica okupilo je toliko svijeta - članova HSS-a i prijatelja, da se je jedva moglo kretati po mjestu od silne svjetine.

Bilo je to radnim danom, 11. lipnja 1948. u znak 80. obljetnice rođenja Antuna Radića, u znak 71. rođendana Stjepana Radića i uz skoru 20. obljetnicu svirepog srbskog atentata u Beogradu u "Narodnoj skupštini" na hrvatske zastupnike Dr. Stjepana Radića, Dr. Đuru Basaričeka, Pavla Radića, Dr. Ivana Pernara i Ivana Granđu, 20. lipnja 1928. godine.

Na toj smotri povijestnog značaja u Kvaternikovoj Rakovici bilo je mnogo Hrvatica i Hrvata ne samo iz Slunjskog kotara, u kojem je bila Rakovica, nego i iz drugih hrvatskih krajeva Hrvatske i BiH. Govorilo se je o 4-5 tisuća sudionika u toj smotri HSS-a.

Tamburaški zbor Gimnazije Slunjske uveseljavao je Smotru HSS-a u Rakovici

Predvođeni direktorom gimnazije, voditeljem i dirigentom zbora, Prof. Matejom Glušić, zbor u sastavu: Ivan Dubravčić, Dragan Hazler, Franjo Ivšić, Dragutin Moćan, Milan Moćan, Franjo Skukan, Nikola Skukan, Mijo Štefanac i Mirko Štefanac je izvodio najpopularnije hrvatske pjesme i za ono vrijeme izveli smo obadvije himne: Hej Slaveni i Lijepa naša.

Izmijenjivali su se govornici, uz glavne (Gaži i Škare) pretežno HSS-ovci iz Rakovice, Drežnika, ali bilo ih je iz Ogulina, Otočca, Slunja, Bihaća i čak iz Sl. Broda.

To je bio i ostao Dan za pamćenje. Rakovica je pokazala da u njoj živi duh Berislavića, Kvaternika, Starčevića, Radića, Pavelića, Mačeka i hrvatska uspravnost ponosnog naroda u najljepšem dijelu Lijepe naše u zagrljaju Plitvičkih jezera i šuma.

Basel, lipnja 2012.

Daje se u javnost za objavljivanje uz obljetnički dan 11. lipnja 2014. Dragan Hazler

Ni u smrti Hrvati u Slunju nisu ravnopravni sa Srbima

Uvod - Rasprava se piše radi poticanja na rasvjetljavanje uloge ratnog zločinca Josipa Boljkovca, šefa OZNA-e/UDBA-e u Karlovcu i njene nadležnosti za šefa OZNA-e/UDBA-e Petra - Pepe Zinaića u Slunju.

Hrvatske žrtve na prostoru Kotara Slunj nemaju nijedan državni spomenik, a srpske nekoliko stotina i na svakom srpskom spomeniku je broj žrtava znatno uvećan.

Saborska komisija za utvrđivanje žrtava Drugog svjetskog rata i poraća utvrdila je broj hrvatskih žrtava na prostoru bivšeg Kotara Slunj oko 8.500 i srpskih žrtava oko 2.500. Ispitivanje nije završeno jer je koalicijska vlada Ivice Račana 2.000-te godine ukinula Saborsku komisiju i time pokazala da je Izvršna vlast iznad Zakonodavne - saborske vlasti.

Objavljuje se ova dokumentarna rasprava u znak sjećanja na 8. lipnja 1943. - na "drugo od 22 oslobođenja Slunja", kada su Marx-Titovi komunistički (anti-)fašisti ("osloboditelji") ubijali Slunjane - civile, odrasle i djecu, zarobljene domobrane, oružnike i opkopare; ubijali su ih najstrašnijim metodama: klanjem ljudi, rezanjem naživo, fizičkim davljenjem, gušenjem dimom u pećini, mučenjem ljudi do izdisaja, utapanjem u rijekama i tek netko od slunjskih Hrvata je "imao sreću", da su mu se marxo-titovci smilovali odstrijelom.

Titovi komunistički partizani nisu u ratu imali logore, nego su zarobljene ubijali

Ustaše su imale jedan Jasenovac i još nekoliko "Jasenovčića", a Titovi "osloboditelji" su u svakom "oslobođenom" hrvatskom gradu, mjestu i selu imali strašnije "Jasenovce" od onog radnog logora u Jasenovcu.

Mjesto Slunj je prema komunističkoj literaturi bilo "22 puta oslobađano" i toliko puta pretvarano u Titov, Boljkovčev i Zinaićev "Jasenovac".

Tada, 8. lipnja 1943. u Slunju, nažalost nije bilo ustaša

Da su kojom srećom umjesto domobrana ustaše branile Slunj, zasigurno ne bi Marx-Titovi šumski zločinci "oslobodili" hrvatski Slunj. Hrabri i ponos hrvatski vojničari ustaše bi spasile Hrvate Slunja, kao što su to

činile za vrijeme čitavog Drugog svjetskog rata diljem Nezavisne Države Hrvatske.

Baš zato Srbi i komunisti mrze i sotoniziraju ustaše jer su ih ustaše uvijek ili skoro uvijek pobjeđivale. Vojnički motreno Hrvatska nije nikada imala tako dobru vojsku kao što su bili ustaše.

Povijesna je šteta, da se ustaše ocjenjuje samo kroz ratne zločine i zločince, kakvih je bilo među poštenim ustašama možda stotinu i više, što je ralativno manje zločinaca, nego u svakoj vojski Drugog svjetskog rata.

Ne želeći ovdje braniti ničije zločine pa niti ustaške jer kao po pravilu sve vojske u ratu čine zločine, a i sam rat bez obzira kako ga se atributira je zločinstvo.

Ovim hoću reći da do krajnosti osuđujem ustaške zločine, ali ako broj i oblik zločinstava i usporedba ustaških zločina i komunističko partizanskih zločinstava nešto znači, onda istina govori da su komunističko partizanski zločini bili višebrojno istaknutiji, a po oblicima zlodjela su bili stostruko strašniji, nego ustaški. Komunistički partizani su gušili dimom (Kuterevićeva pećina u Slunju) djecu na majčinim sisama, ubijali su masovno svoje protivnike uz obvezatni obred mučenja. Evo još par primjera komunističkog ponašanja u Slunju, kakav nije bio poznat na ustaškoj strani.

- Komunistički partizani su oko 30 majka s djecom 14. studenoga 1942. paljbom iz strojnica prisilili da skaču u nabujalu Koranu u Rastokama-Slunju i najmanje 30-tero nevine hrvatske dječice zajedno sa svojim majkama je našlo smrt u hladnoj i nabujaloj Korani.

- 12-godišnju djevojčicu Ljubicu Božičević su komunistički partizani 8. lipnja 1943. u Slunju pred roditeljima klali i rezali do izdahnuća i pritom otca Pavu i majku Mariju su batinali.

Teško je vjerovati, da je ikoja vojska u Drugom svjetskom ratu i u poraću bila toliko okrutno zločinačka kao što su bili Titovi komunistički partizani. Ni srbski fašistički četnici poznati po svojim zločinstvima nisu bili dorasli Titovim komunističkim partizanima.

I po broju ubijenih nedužnih ljudu komunistički partizani su vodeći u Slunju. Sve vojske zajedno poubijale su u Slunju oko 2.500 pretežno Srba, a samo komunistički partizani poubijali su oko 8.500 Hrvata civila, među kojima nekoliko stotina djece. K tome prema komunističkoj literaturi poubijali su Titovi zločinci u Slunju oko 3000 neprijateljskih vojnika - pretežno zarobljenika na Križnim putevima kroz Slunj.

Ustaše su obranile i spasile Hrvate od potpunog istrjebljenja u Drugom svjetskom ratu

Zaboravlja se povijesno i usmenom predajom, da su Hrvati trebali posve nestati iz ljudskog društva:

1. po genocidnom planu Karla Marxa, kojeg je sprovodio Marxovac i Staljinist Tito i

2. po svima srbskim genocidnim teorijama za Hrvate, napose po Moljević/Mihailovićevom planu, prema kojemu je trebalo poštediti samo 200.000 Hrvata, koje će SPC posrbiti.

Marxovim Titovcima i srpskofašističkim četnicima ustaše su pokvarile plan u totalnom ubijanju Hrvata. Upravo radi toga udruženom klevetničkom retorikom nastupaju protiv ustaša Marx-Titovi komunisti(fašisti) i srpsko-četnički fašisti, još točnije većina Srba. Nota bene!

Na prostoru Slunjskog kotara tijekom Drugog svjetskog rata i poraća za jednog stradalog Srbina od svih vojska komunistički partizanski fašisti i srbsko-četnički fašisti ubili su četvero Hrvata domorodaca - civila i po jednog hrvatskog vojnika NDH. Dakle, ni u smrti nisu Hrvati jednako vrijedni kao Srbi. Oko pet Hrvata ubijeno je za jednog Srbina.

Za predah, evo radi Boljkovca članak od hrvatske pjesnikinje Marije Dubravac

Josip Boljkovac je bio veći zločinac u Karlovcu, nego Franjo Vogrinec u Zagrebu

Franjo Vugrinec, šef zagrebačke Udbe, tj. Službe državne sigurnosti, preminuo je u Zagrebu ovoga vikenda. O smrti čovjeka koji je, kao i mnogi

njegovi kolege Udbaši, nakon raspada Jugoslavije zauzeo visoku poziciju i u Službi za zaštitu ustavnog poretka Republike Hrvatske, nigdje ni slova. Usto, Vugrinec se spominje i kao aktivni sudionik obrade emigranta Stjepana Đurekovića zbog čega je Njemačka navodno poslala i uhidbeni nalog.

Ime Franje Vugrinca najčešće se spominje u kontekstu akcije 'Brk'. Upravo je na njegov prijedlog provedena ta akcija kojoj je cilj bio operativna obrada Stjepana Đurekovića kojeg se istraživalo u kontekstu financijskih malverzacija u Ini. Vugrinca je Pavle Gaži 1982. imenovao načelnikom Centra SDS-a za Zagreb. U to vrijeme, Josip Perković obnašao je dužnost šefa II. Republičkog odjela za emigraciju, a Josip Mustač šef je republičke Udbe.

"Vugrinec je bio na nižoj poziciji od Mustača i Perkovića. Dao je prijedlog da se pokrene operativna akcija 'Brk'. Zagrebačka policija tada provodi istragu o malverzacijama u Ini, a Mika Špiljak se buni zašto se u tom kontekstu sumnjiči i njegova sina Vanju. Stoga, Mika Špiljak na užem partijskom sastanku traži da se vidi što je s Đurekovićem i zašto je otišao u Njemačku. Pretpostavljam da tada Vugrinec dobiva zadatak da formalno pokrene akciju", rekao je za tportal novinar Željko Peratović.

Smatra da je neobično da se službena potvrda o Vugrinčevoj smrti ne može dobiti ni na jedan drugi način nego neslužbenim kanalima. To po njemu dokazuje da je Udba i dalje tabu tema u Hrvatskoj. Napominje da se Vugrinec neslužbeno spominjao u kontekstu novih uhidbenih naloga iz Njemačke, a vezano za slučaj Đureković.

Peratović napominje da ne znači da je akcije 'Brk' nužno rezultirala likvidacijom Stjepana Đurekovića, no kako bi Vugrinec, ako ništa drugo, zasigurno bio pozvan u Njemačku svjedočiti u procesu protiv Perkovića i Mustača. Peratović kaže kako je Vugrinec bio na zlu glasu, strelovito se uspinjao na hijerarhijskoj ljestvici Udbe, a postoje i svjedočanstva 'proljećara' da se služio fizičkim mučenjem prilikom iznude priznanja.

Vugrinec je na mjestu šefa zagrebačke Udbe ostao do 1987. Raspadom Jugoslavije traži umirovljenje u svibnju 1990., no prvi ministar unutarnjih

poslova Josip Boljkovac tek mjesec dana kasnije imenuje ga savjetnikom pomoćnika ministra unutarnjih poslova za Službu za zaštitu ustavnog poretka.

Pošto se "hrvatska" država pobrinula za to da se ni jednom udbašu ne sudi za zločine, udbaški krvoloci svoj život završavaju nažalost na slobodi, ali krvavih ruku.

Autor: Sloboda.hr/tportal

Nekažnjeno umro je u Beogradu šef Slunjske Ozna-e/Udba-e Petar - Pepa Zinaić

Kotar Slunj, koji se prostire većim dijelom na prostoru bivše Slunjske IV. pukovnije bio je od osnutka Karlovca (1579) do sada i nadalje pod vojnom i civilnom nadležnošću Karlovca. Ove nadežnosti Karlovca nad Kotarom Slunj(u daljnjem samo Slunj) dolaze do istaknutijeg izražaja u svima ratovima pa tako i u Drugom svjetskom ratu i u poraću.

Uz Petra Pepu Zinaića, bez njemu ravnoga zločinca u Slunjskome kotaru treba ovdje reći da je taj velezločinac živio donedavno u Beogradu, pisao knjige protiv Hrvatske i dobivao iz Hrvatske visoku mirovinu isto kao i njegov zločinački konkurent Simo Dubaić. Simo Dubaić se hvalio da je ubio 30.000 Hrvata i žali što nije i više.

Oznaš/udbaš Petar Pepa Zinaić doduše nije dorastao konkurentu Simi Dubaiću jer mu se može pripisati po njegovoj novoj tehnologiji za ubijanje Hrvata i po klasičnim metodama najviše do 10.000 Hrvata. I kao takav Petar Pepa Zinaić je zaslužio da se njime pozabavi (da se je pozabavilo!) Hrvatsko pravosuđe, ali nažalost nije.

Ima li u Hrvatskom pravosuđu institut ili čovjek, koji bi vodio brigu o ovakovim zločincima i tražio preko INTERPOLA njihovo izručenje ili barem lustracijom "priznati mu status zločinca protiv Hrvatske".

Mišljenje Žarka Puhovskog je nekorektno

U nedavnoj HTV-emisiji "Ekumena" izjavio je Žarko Puhovski da Lustracija po EU rezoluciji 1481 niti suđenje nema više smisla jer su svi komunisti prestari.

Starost ne bi smjela biti prepreka suđenju komunističkim zločincima, utoliko opravdanije jer se RH kao i njena prethodnica SRH temelje na načelima Zavnoha.

Kako to da nije bio prestar za suđenje Andrija Artuković, koji se ne može niti usporediti po zločinima sa Zinaićem, Boljkovcem, Manolićem..., a ipak ga je Pravosuđe SRH - preteče za RH osudilo na doživotnicu i ne zna mu se niti za grob.

Recimo da je Artuković bio zločinac(?) kao što su zločinci Boljkovac i "Boljkovci"..., a zašto se primjenjuju različiti sudski kriteriji?!

Josip Boljkovac je šef Ozne/Udbe za Karlovac i bio je nadređen za Slunj

Šef Ozne /Udbe za Karlovac, što znači i vrhovnik za Slunj bio je po zapovjednoj odgovornosti Josip Boljkovac.

U Slunju je za Boljkovčevog označenja i udbašenja bio šef Ozne/Udbe neotehnolog i klasik ubijanja Hrvata, lokalni Srbin, Titov komunist Petar - Pepa Zinaić.

Josip Boljkovac je znao za ubijanja Hrvata u Slunju metodama Petra - Pepe Zinaića

Pepina neotehnologija i drugi načini ubijanja Hrvata, s kojima se je Zinaić usmeno i pismeno hvalio su vrlo poznate (vidi komunističku literaturu, na primjer Zbornik 18 - Kotar Slunj i kotar Veljun u NOB-u i socijalističkoj revoliciji, HAK, Karlovac 1989). Bile su na primjer:

1. Gušenje hrvatskih seljaka sa ženama i djecom u pećini pred kojom je na ulazu zapalio slamu i žrtve su se ugušile. Među 22 zaista nedužnih ljudi, koji su se pred ratnim opasnostima sklanjali u pećinu bile su i dvije majke s dječicom od 6 mjeseci. Dakako po Zinaićevom sudu, to su bile ustaše (lokacija užasne smrti po Zinaićevoj neotehnologiji je Kuterevićeva pećina).

2. Bacanje živih ljudi, napose zarobljenih ranjenika Hrvatske vojske u bezdane:

a) bezdana na Debeloj Glavi (prema spomenutoj Pepinoj neotehnologiji pod 1.) progutala je oko 750 ranjenika u jednom danu 15. studenoga 1942. i nadalje do 1946. - ukupno više od 2000 žrtava. Tu najbrojniju masovnu grobnicu Hrvata u Slunjskom kraju zabetonirala je JNA u postavila na nju odašiljač za bivši vojni poligon Slunj.

b) bezdana u selu Močile nedaleko bunara. U tu bezdanu su komunistički zločinci ugrobili oko 800 Hrvata iz Rakovičkog kraja i veliki broj Slunjana. U tu bezdanu bacio je oznaš Mješina Kukić 28. prosinca 1942. mrtvog Juru Francetića i živog ranjenika pilota Miju Abičića. Sada su obadvije spomenute bezdane na prostoru Poligona HV "Eugen Kvaternik" Slunj.

3. Istaknuta metoda ubijanja nedužnih Hrvata od Boljkovčevog suradnika Petra Zinaića bila je prisiljavanje ranjenika - domobrana, ustaša i hrvatskih seljaka na skaknje s visokih stijena u provalije:

a) 12 ranjenika ispred kuće Naceka Petrete u Slunju, noću 14./15. sudenoga 1942.

b) Zinaić i njegovi oznaši su prisiljavali hrvatke civile - seljake na skakanje s visokih stijena oko Korane, na primjer:

†Mate Pavlešić, 8.lipnja 1943.

†Ivan Bogović i †Nikola Pavlešić - jesen 1943...

4. Točno 22 ranjenika domobrana i ustaša su Pepa Zinaić i Mješina Kukić... zazidani 15. studenoga 1942. u posve zatvorenu prostoriju dvorišne zgrade Nikole Neralića u Slunju i tu su u mukama umrli. Izvađene nedužne mrtvace nakon mjesec dana, usmrćene neotehnologijom smrti od novatora Petra Zinaića vidio je pisatelj ovih redaka. Prizor je bio užasan i toliko strašan, da ga je jedva moguće opisivati.

5. U Zinaićevu neotehnologiju smrti, za koju je morao znati Josip Boljkovac je utapanje nedužnih ljudi u rijekama, da bi se oznaši/udbaši domogli njihove imovine kao na primjer:

- Miću Zmailovića su Zinaićevi oznaši sa zavezanim kamenom oko tijela bacili u Mrežnicu ispod Tržičkog mosta, da bi se domogli njegovih goveda;

- Janka Skukana - pekara utopili su udbaši u Korani, kod Škrile, 8.lipnja 1943. godine, da bi mu oduzeli obiteljski novac;

- Stanko Megušar - urar, utopljen u rijeci Slunjčici (siječanj 1944.). Egzekutor je bio član Zinaićeve Ozne Dragan Rakinić, koji je trebao Megušarove satove i blagajnu.

6. Istaknuti specijalitet ubijanja nedužnih Hrvata u Slunju neotehnologijom Petra Zinaića iz stožera Boljkovčeve Ozne/Udbe bio je zakapanje živih ljudi u hrpe stajskog gnoja. Od poznatih pisatelju ovih redaka završio je u gnoju, u Radočajevom dvorištu Slunjanin Juraj - Jurica Božičević, koncem studenoga 1942.

7. Nakon svih "22 oslobođenja Slunja od NOV-a" oznaš/udbaš Petar - Pepa Zinaić sa svojim suradnicima imao je pune ruke posla s raznim metodama ubijanja Hrvata. Evo samo nekoliko primjera, dobro poznatih pisatelju ovih redaka. Najstrašnije je bilo ubijanje u obiteljima:

a) u vlastitroj kući doslovce su Zinaićevi partizani zaklali starijeg čovjeka Tomislava Božičevića 14. studenoga 1942.

b) već spomenutu 12-godišnju kćer Pave Božičevića †Ljubicu Božičević zaklali partizani pred roditeljima,

c) naživo rezanje do izdahnuća (zarobljeni oružnik Ante Grdić, na Ivšić Brdu, 9. lipnja 1943.). To su činile partizanke. Sa skupinom svojih vršnjaka gledao sam to mučenje Ante Grdića, poznatog pjesnika, koji je prepjevao "Na Kupresu grob do groba" na riječi "Na Kordunu grob do groba".

e) doslovno klanje ranjenoga oružnika Mirka Marušića u Turkaljevoj kući, 8. lipnja 1943.

f) 12 zarobljenih hrvatskih opkopara i oružnika poklali su Zinaićevi koljači u mrtvačnici na Katoličkom groblju sv. Magdalene u Slunju, 9. lipnja 1943.

g) U tu skupinu Zinaićevih ubijanja slunjskih Hrvata, nakon "oslobađanja Slunja" spada još po stotinjak hrvatskih žrtava pri svakom "oslobođenju Slunja od partizana".

Evo imena nekolicine takovih Zinaićevih žrtava, koje je pisatelj ove rasprave poznavao, na primjer: Nikola Bogut, Franjo Gačan, Milan Hazler, Francika Jurčić, Ivica Jurčić, Stjepan Lalić, Dragica Kovačević (u visokom stupnju trudnoće), Josip Kovačević, Milan Kovačević, Pero Lalić, Valentina Lesar, Ivan Moćan, Nikola Moćan, Mijo Neralić, Nikola Neralić, Zvonko Neralić, Kata Požega, Mića Skukan, Jure Štefanac, Mića Štefanac... (Nikola Neralić i Mića Skukan su umrli od mučenja batinama).

8. U specijalitete Boljkovčevog suradnika - šefa slunjske Ozne/Udbe Pepe Zinaića za ubijanja Hrvata spada takozvano "polatucetanje". Baš tako se je zvalo koncem rata u Slunju.

Kandidati smrti - Hrvati morali su najprije iskopati sebi jamu, onda su Zinaićevci petoricu poubijali uglavnom tupim predmetima, a šesti ih je morao zagrebati - pokopati. Taj šesti je došao na svoj red u sljedećem ubijanju "polatucetanjem". Takvih grobova ima barem pedesetak po slunjskim poljima, Grabarju, u Jelviku, ispod Melnice, u Lalićevom gaju i u rovovima bivše Jugoslavenske vojske.

Pisatelju ovih redaka su poznate brojne žrtve Zinaićeve neotehnologije ubijanja "polatucetanjem" i grobišta, a ovdje ću spomenuti samo nekolicinu Zinaićevih žrtava (abecedno): Mato Božičević, Nikola Bogut, Stjepan - Stipa Katić(?), Adam Kos, Slavo Kovačević, Šimun Lalić, Ivica Moćan, Joso Moćan, Nikola - Nina Moćan, Joso Obajdin, Mića Obajdin, Nikola Obajdin, Ivan Pavlešić, Mića Petrović, Mato Rigljan, Joso Turkalj, Joso Vučeta i brojne žrtve Hrvata iz sela oko Slunja, koje nisam osobno poznavao...

9. Ubijanja putnika Zinaićevim metodama radi pljačke. Od poznatih, radi poštede njihovih potomaka, spomenut ću samo prezimena od nekolicine žrtava: Bosanac, Cindrić, Cvitković, Gračan, Hazler, Holjevac, Ivšić, Lesar, Lukač, Močilac, Modrušan, Mravunac, Piršić, Požega, Radočaj, Salopek, Štefanac, Turkalj, Tutek, Zmajlović, Žalac...

10. Boljkovčevi i Zinaićevi oznaši i udbaši istakli su se raspoznavanjem zarobljenika hrvatskih vojnika s prostora Karlovca i Slunja..., koje su odvodili na masovna strijeljanja:

a) u Karlovcu: Jamodol, Kozjača na Švarći, Turanj, , Jazovka...

b) odvođenjem u okolne šume i druga stratišta, napose u Budački i u Petrovu Goru...

c) u Slunju - zarobljenike na Križnim putevima su uglavnom strijeljali, napose ako od umora i iscrpljenosti nisu mogli dalje hodati. Glavna stratišta su bila: Svetice, Turkaljeva draga, Stočno sajmište, Skukanovo dvorište u Rastokama...

Slunj je samo jedno među stratištima Hrvata od komunističkih partizana i od srbskih fašističkih četnika. Tita i koministe se slavi kao pobjednike za njihova zločinstva. Dražu Mihailovića velezločinca na Hrvatima se rehabilitira i spomenički slavi za ubijanje Hrvata. Jedino ustaše smrtno stradaše, a kleveću ih koministi i Srbi jer su branili Hrvatsku i Hrvate od planiranog genocida po Marxu/Titu i po svima srpskim genocidnostima.

Nastavit će se!

Dragan Hazler - hrvatski djelatnik

Basel, početkom lipnja 2014.

U znak sjećanja na lipanjske žrtve komunističko-partizanskog zločina u Slunju, 1943.

Stjepan Radić: Mogu me ubiti, ali moj duh neće!

Srbski atentat na Stjepana Radića i druge hrvatske zastupnike. Dana 20. lipnja 1928. godine u Narodnoj skupštini Kraljevine Srba Hrvata i Slovenaca u Beogradu izvršen je srbski atentat na hrvatske zastupnike HSS-a, Stjepana Radića, Pavla Radića, Đuru Basaričeka, Ivana Pernara i Ivana Granđu.

Iza atentata stajao je sam kralj Aleksandar Karađorđević, a izvršio ga je crnogorski Srbin, zastupnik srbske Narodne radikalne stranke, Puniša Račić.

Uoči odlaska u Narodnu skupštinu, 20. lipnja 1928.godine, Stjepan Radić je izjavio: "Mogu me ubiti, ali moj duh neće!"

Vladimir Radić o srbskom atentatu na Hrvate u Beogradu

Atentat na hrvatske zastupnike u Beogradu od 20. lipnja 1928. odjeknuo je u ondašnjem tisku diljem cijelog svijeta. Sve države pa i one poput istaknutih srbskih prijateljica Engleske i Francuske osuđivale su to srbsko zločinačko djelo izvršeno u parlamentu.

Sin Stjepana Radića Vladimir Radić je sabrao sve publicirane članke iz novina, obradio ih kao disertaciju i doktorirao u Parisu.

Reprint te disertacije učinio je Kroatischer Kulturverein Ogranak Matice hrvatske u Baselu, 1978. u znak 50. obljetnice toga srbskog zločina na hrvatskim zastupnicima.

Zvonimir Kulundžić o srbskom atentatu na Stjepana Radića

Do sada, vjerojatno najbolju dokumentarnu obradu srbskog zločina na hrvatske zastupnike u Beogradu učinio je Zvonimir Kulundžić dokumentarnim djelom na preko 600 stranica, pod naslovom Atentat na Stjepana Radića, NIK Stvarnost, Zagreb 1967.

Ovu knjigu treba pročitati svaka Hrvatica i svaki Hrvat pa će iz nje naučiti, da nikada više ne ulazi Hrvatska u "bratski zagrljaj" sa Srbima, narodom atentatora, ubojica svima metodama, uključujući mučenjem, silovatelja, pljačkaša i okupatora...

Kulundžić je dokazao da iza atentata Stjepana Radića stoji sam kralj Aleksandar Karađorđević, a Puniša Rašić je bio samo izvršitelj zločina.

Oni koji zaboravljaju prošlost osuđeni su da je ponovo prožive

U Predgovoru Kulundžićeve knjige, dao je akademik, Prof. Dr. Ferdo Čulinović vrlo solidni pregled stanja i ponašanja velikosrbske klike prema Hrvatima s posebnim osvrtom na srbski zločinački atentat u Beogradu.

Kraljevinu Srba Hrvata i Slovenaca prožimala su uz ostala uglavnom dva njena osnovna politička problema: nacionalno i socijalno pitanje.

Velikosrbski vlastodržci opijeni vlašću nisu niti pomišljali riješiti nacionalno i socijalno pitanje. Za njih je vlast postala glavninom njihova bića, njihov zanos, njihov opijum, njihova borba da pod svaku cijenu zadrže vlast. Otuda i njihova spremnost da se posluže i takvim herostratskim zločinom kao što je bio atentat na hrvatske zastupnike u parlamentu.

Poznat je u povijesti još samo jedan anjalogan slučaj ubojstva u parlamentu. To je bio rimski imperator Cesar.

U Kraljevini SHS vlada ohlokracija

Platon je u svome djelu "Država" pišući o oblicima vladavine istakao kako je najgora ohlokracija - vlada najgorih, vlada rulje. Upravo takva vladavina uspostavljena je u Beogradu, nakon takozvanog ujedinjenja od 1. prosinca 1918. Valja dodati to, da su u vlastima velikosrbske Kraljevine SHS korupcija i nepotizam bile dominantne oznake njihovoga državno-političkog sustava.

"*Guske u maglu*"

Jedini zdravi hrvatski um prije "ujedinjenja" bio je i trajno do smrti ostao dr. Stjepan Radić, koji je poznavao srbsku zločinačku narav i pohlepu za vladavinom nad drugim narodima pa je odlazak hrvatskih političara na poklon regentu Aleksandru Karađorđeviću nazvao poznatom izrekom: "Odlazak gusaka u maglu

Ubojstvo hrvatskoga nacionalnog vođe u beogradskom Parlamentu

Glavna prepreka stabilizaciji srpske nadmoći nad ostalim narodima ležala je u trajnom otporu Hrvata, kojeg je organizirao i vodio Stjepan Radić. Srbija je vjerovala da je micanje Stjepana Radića neizostavni uvjet učvršćenja njene dominacije.

20. lipnja 1928. Puniša Račić, član vladine većine, ispalio je pet revolverskih hitaca na Radića i drugove na otvorenoj sjednici beogradskog parlamenta, teško ranivši Stjepana Radića, ubivši dva hrvatska poslanika i ranivši još dva. Počinivši zločin, ubojica je kliknuo: "Izvršio sam svoju dužnost... Živela Velika Srbija!" Sedam tjedana kasnije, 8. kolovoza 1928., Radić je umro.

Srbski tisak najavljivao je ubojstvo Radića

Zločin od 20. lipnja 1928. već prije je nagovijestilo pisanje beogradskog tiska. "Politika" je publicirala uvodni članak na kraju kojeg je objavila da bi se lako mogao naći građanin spreman na sređivanje računa s Radićem, ako to država ne uradi. "Samouprava", glavni organ najjače srpske političke stranke, u nekoliko je navrata pisao u istom smislu. List premijera Vukićevića, "Jedinstvo", početkom lipnja 1928. objavio je članak potpisan od strane izdavača, kojim ovaj potvrđuje da je apsolutno u interesu države da se Stjepan Radić umori. Ubojicu Punišu Račića su poslije srpski svećenici slavili kao "nacionalnog junaka."

Početak i tijek sjednice

Sjednica Skupštine je počela u 9:45 s prosvjedima jer su na prošloj sjednici zastupnici NRS, Tomo Popović, Puniša Račić i Joca Selić, prijetili ubojstvom. U prvoj klupi Skupštine sjedili su: Stjepan Radić, Ivan Pernar, Ivan Granđa, Svetozar Pribičević i Đuro Basariček.

Prvi govor u Skupštini tog dana je održao veleposjednik iz Križpolja, Ante Pavlović. Unio je vedrinu i humor u zagušljivu atmosferu, ali je, ujedno, izazvao i nadvikivanje. Nakon njega, za govornicu je izašao zastupnik Narodne radikalne stranke, Puniša Račić. On je i prije bio poznat kao temperamentan govornik, te je izazvao upadice zastupnika oporbe. Isticao je kako je on doprinio stvaranju države. Sukob je nastao kad je on

uzviknuo: Za ovu zemlju ja sam i svoju krv prolio!, na što ga je dr. Ivan Pernar ironično upitao da kaže koliko je litara prolio, da mu nadoknade u zlatu

Nakon Radićevog objašnjenja da hoće s Beogradom, ali neće pod Beogradom i izjava da je sudstvo u Srbiji korumpirano, nastao je sukob između Račića i zastupnika HSS-a Jakova Jelušića, koji je vikao da Račić laže. Račić mu nije ostao dužan, te mu je rekao "da zašuti ili će da ga ubije".

Snimak atentata

Na tu prijetnju nastade u dvorani vika. Čuju se prosvjedi pojedinih zastupnika. Ali Račić nastavi s prijetnjom riječima: Tkogod bude pokušao, da se stavi između mene i Pernara, poginut će!

U tom času izvadi Puniša Račić iz džepa svoj revolver. Ministar Vujičić, koji je sjedio u ministarskoj klupi iza Račića, uhvatio ga je za ruku s namjerom, da spriječi pucanje. Istodobno je priskočio i ministar Kujundžić s jednakom namjerom. Ali Račić, koji je veoma jak čovjek, otrgne se ministrima. Točno u 11 sati i 25 minuta strahovit pucanj iz revolvera odjekne u dvorani. Odstrijel je pogodilo dr. Ivana Pernara jedan centimetar iznad srca. Kada se Pernar srušio na klupu, naperio je Račić svoj revolver na Stjepana Radića.

To je opazio dr. Đuro Basariček, koji je skočio preko stenografskoga stola, da Račiću spriječi namjeru. Ali Račić se naglo okrene prema Basaričeku, na kojega ispali revolver. Odstrijel pogodi Basaričeka u slabine tako, da je izašlo na lijevu lopaticu, te je Basariček odmah onesviješten pao na pod. Međutim je pred Stjepana Radića dojurio Ivan Granđa, da ga zaštiti svojim tijelom. No Račić opet ispali revolver, te pogodi Granđu u ruku.

Čim se Granđa srušio, nacilja Račić stoičkom mirnoćom na Stjepana Radića, kojega odstrijel pogodi u trbuh. Sad je prema Puniši Račiću skočio Pavle Radić. Ipak se Puniša nije zbunio, nego je Pavlu Radiću dobacio: Ha! Tebe sam i tražio! I mirno nacilja revolverom na Pavla Radića, kojega pogodi jedan centimetar ispod srca tako, da se Radić odmah onesviješten srušio na pod. Kako je Svetozar Pribičević sjedio u klupi tik Stjepana Radića, držalo se, da će Puniša Račić šesti hitac opaliti na Pribičevića. To

se ipak nije dogodilo, nego je Puniša iza tolikoga krvoprolića posve sabrano s revolverom u ruci izašao iz dvorane kroz tzv. ministarsku sobu.

Vidjelo se, da Puniša puca samo na hrvatske narodne zastupnike. Njegovi su hitci slijedili u razmacima od nekoliko časaka tako, da se cijeli zločin Puniše Račića zbio u jednoj – i to nepunoj – minuti.

Neki su ministri za toga pucanja sagnuli svoje glave pod klupe, jer nisu znali, neće li na pucnjavu Puniše Račića odgovoriti pucnjavom hrvatski zastupnici. Pod klupe se zaklonila i većina narodnih zastupnika. Kad je prestala pucnjava, prišlo je ranjenicima u pomoć nekoliko zastupnika, koji su po zvanju bili liječnici. Drugi se zastupnici brzim koracima udaljiše iz Narodne skupštine. Ova je krvava drama tako strašno djelovala na sve zastupnike Seljačko-demokratske koalicije, da se činilo, kao da su izgubili dar govora. Napose je Pribičević bio sav uplašen i gotovo shrvan od užasa. Stjepan Radić je neko vrijeme išao sam do hodnika, ali tu je posrnuo i srušio se; zato su ga njegovi drugovi smjestili u automobil, koji ga je odvezao u bolnicu. Onamo su preveženi također Ivan Granđa i dr. Ivan Pernar.

Stjepan Radić preminuo je 8. kolovoza 1928. od posljedica atentata.

Nakon beogradskog atentata na hrvatske zastupnike u Zagrebu su održane masovne demonstracije. Kralj Aleksandar I. Karađorđević je nakon atentata raspustio Narodnu skupštinu, zabranio djelovanje svih političkih stranaka, te uveo Šestosiječanjsku diktaturu.

Šestosiječanjska diktatura

Dana 6. siječnja 1929. kralj Aleksandar proglasio je diktaturu. On je taj čin pokušao opravdati tvrdnjom da su hrvatski zahtjevi za samoupravom "nepomirljivi i nerazumni". Tada je rekao: "Suočen s dilemom: dopustiti podjelu države i cijepanje na autonomne dijelove, ili nametnuti - i silom - očite interese zemlje, ja sam izabrao drugi put i ukinuo ustav". Kralj diktator je i u drugim izjavama izrazio istu ideju. U prijestolnom govoru od 6. siječnja 1932. kralj Aleksandar je rekao: "Pomoću ustava iz 1921. mi smo pokušali iznijeti državu i nacionalni zadatak, ali je bivalo sve jasnije da naša nacionalna ideja nije prihvaćena, niti je u ustavu trojedine države

primila adekvatan izraz, kao ni snagu organiziranoga nacionalnog jedinstva. U takvoj državnoj organizaciji, naš organizirani politički život je s teškoćama pokušavao izići iz uskih granica odvojenih etničkih grupa. Odlukom od 6. siječnja 1929. ja sam prekinuo s takvom državom. Bila je to moja sveta dužnost prema naciji i prema historiji". Svi kraljevi diktatorski akti bili su u skladu s ovim deklaracijama. On je, najprije, zabranio uporabu hrvatskog imena i zastave; raspustio je sve hrvatske političke stranke; raspustio je ili potisnuo hrvatske narodne ustanove; onemogućio sve slobodne manifestacije hrvatskoga nacionalnog života; preplavio je hrvatske zemlje policijom i agentima. Podupirao je brutalne postupke policije, čije je metode "Times" od 11. veljače 1931. nazvao "europskim skandalom" i koje su opisane u apelu profesora Einsteina upućenom "Ligi za ljudska prava". Skupštinsko pravo i sloboda tiska ukinuti su. Kritike bilo koje vrste, uperene protiv diktature i njenih nositelja, bile su kažnjavane strogim kaznama.

Dr. Ante Pavelić odlazi u emigraciju i osniva Ustaški pokret protiv Jugoslavije

Godine 1927. na parlamentarnim izborima, izabran je na listi Hrvatskog bloka Dr. Ante Pavelić za skupštinskog zastupnika u Beogradu. Istakao se je govorima protiv velikosrbske politike i izjašnjavao se za hrvatsku samostalnost i neovisnost. Pokreće list Domobran s programom ostvarenja samostalne države Hrvatske. Nakon proglašenja šestosiječanjske diktature 1929. odlazi u emigraciju i osniva tajnu revolucionarnu nacionalnu organizaciju Ustaša, s ciljem razbijanja Jugoslavije i uspostave neovisne države Hrvatske. Nastavak slijedi u drugome članku.

Mr.sc. Dragan Hazler - u dragovoljnoj službi za Hrvatsku i Hrvatski narod

Basel, 20. lipnja 2011. - ponovljeno lipnja 2012. i 8. kolovoza 2012. i 20. lipnja 2013. i 2014.

Na obljetnički dan srbskog atentata u beogradskoj "Narodnoj skupštini" na hrvatske zastupnike Dr. Stjepana Radića, Dr. Đuru Basaričeka, Pavla Radića, Dr. Ivana Pernara i Ivana Granđu, 20. lipnja 1928. godine i dan smrti Stjepana

Radića od posljedica ranjavanja u Beogradskoj "Narodnoj skupštini". Ovo je početak najradikalnijih srbskih zočinstava, koji su zadobili cik-cak obilježje u II. svj. ratu i na kraju krajeva Hrvati proglašeni krivcima. D.H.

Ima li u Hrvatskoj još zavedenih ljudi, koji vjeruju u ustanak 22.VI.1941?

Četnički ustanak protiv NDH je započeo 10. travnja 1941. 22. lipnja 1941. nije bilo nikakvog antifašističkog ustanka, nego bježanija komunista iz gradova u šume, gdje su nailazili utočište i zaštitu kod srbskih fašističkih četnika i Talijana.

Komunisti su bježali iz gradova k četnicima jer su se prijatelji i saveznici Hitler i Staljin posvađali i međusobno zaratili, što je pogodilo staljinističke komuniste u Hrvatskoj pa su bježali pred Nijemcima u zaštitu k srpskim i talijanskim fašistima.

Do kapitulacije Italije, 8. rujna 1943. komunistički partizani i srpski fašistički četnici su bili čas saveznici, čas protivnici, ali nikada radikalni neprijatelji. Komunisti i fašistički četnici su se borili za velikosrpsku Jugoslaviju. Razilazili su se ideologijski, a povezivala ih je zajednička mržnja i borba protiv ratne države Hrvatske, što ne služi na čast hrvatskim komunistima ma kakova bila ratna Hrvatska.

Trebalo je NDH zajedničkim hrvatskim snagama i duhom učiniti boljom, a ne stvoriti na prostoru Hrvatske marxistički genocidni pakao i naći se na istoj strani četničko-fašističkog pakla s genocidnim planom likvidacije svih Hrvata.

Najveća povijesna nacionalna sramota jest, što su se hrvatski komunisti udružili sa srbskim četničkim fašistima na masovnom ubijanju Hrvata, hrvatskih vojnika i civila, na progonu i svestranom zlostavljanju Hrvata s konačnim ciljem: masovnog ubijanja i progona Hrvata i rušenja ratne države Hrvatske.

Hrvatskim komunistima nije bio niti ratni plan borba za samostalnu državu Hrvatsku, nego za obnovu Jugoslavije - tamnice za Hrvate.

Zašto hrvatski komunisti nisu tražili najbolje rješenje za Hrvatsku zajedno s Hrvatima kojima je osovina Berlin - Rim naredila borbu, koju većina Hrvata nije rado prihvaćala.

Umjesto, da su se udružili svi Hrvati i učinili od Hrvatske u teškim ratnim okolnostima, što je moguće najbolje, hrvatski komunisti su sprovodili Marxov genocid na Hrvatskom narodu i bez suda maovno ubijali hrvatske branitelje domobrane i ustaše.

Hrvatski komunisti, na čelu sa zločincem Titom su nametnuli Hrvatskom narodu bratoubilački rat.

O tome će biti nešto dotaknuto u ovome uradku, koji slijedi. Hrvatsku povijest Drugog svjetskog rata trebaju obraditi neutralni povjesničari, a ne velikosrbi, komunisti i Goldsteini.

Sve vojske ovog svijeta prave u ratu zločine. Svaki rat bez obzira na njegov predznak je zločinstvo. Ustaše i domobrani su također pravili zločinstva po nalogu gospodara iz Berlina i Rima i dodatno u obrani od marxističkih i srbsko-fašističkih genocidnika. Razlika je u tome, da se nijednu vojsku ne ocjenjuje kroz zločine, nego samo Hrvatsku vojsku ustaše i domobrane.

Komunistički antifašizam je najstrašniji oblik fašizma za Hrvate!!!

1. Jer je rođen i zasnovan iz revolucijskog marxizma, a tvorac marxizma Karlo Marx je uveo genocid za Hrvate i još neke male narode. Tko ne vjeruje, neka čita knjige Karla Marxa.

2. Po teoriji Karla Marxa, koju prihvaćaju komunistički zločinci Leljin, Staljin, Tito...i crveni sljedbenici, revolucija guta vlastitu djecu.

-Ovim je marxistički genocid proširen s Hrvata i na druge narode, čak na vlastitu djecu.

-Uz bezboj komunističkih gutača vlastite djece, ostalo ih je i za mirno razdoblje što potvrđuje Goli Otok i još tridesetak mučilišta do smrti, u kojima su Titovi marxisti "uz predigru najstrašnijih mučenja" ubijali svoje komuniste - gutali vlastitu djecu.

Zapovjednik mušilišta Goli Otok bio je otac predsjednika RH Ive Josipovića, a narodna poslovica kaže: Plod ne pada daleko od stabla!

Zanimljivo je podsjetiti se, da je sin Ivo Josipović na jednom derneku u Brezovici uručio svome ocu odličje za zasluge u mučilištu Goli Otok. Je li to nepotizam ili nagrada za zločinstva na Golom Otoku?!

Eto takvog Ivu Josipovića, brižnika za obiteljsko nagrađivanje golootočkog mučitelja i Ivu Josipovića aboniranog sudionika na svima fašističkim srbsko-četničkim dernecima u Srbu i drugdje izabiru hrvatski birači za predsjednika države Hrvatske.

Negdje zakazuje hrvatski razum i savjest. Komunistički agnostik Ivo Josipović je za lustraciju po EU rezoluciji 1481, a ne za predsjednika RH.

3. Kad su se međusobno veliki prijatelji Staljin i Hitler posvadili i 22. lipnja 1941. zaratili pobjegli su vodeći hrvatski komunisti iz gradova u šume k fašističkim srpskim četnicima:

a) Tito je iz stana kao gost u zgradi Njemačkog generalstaba u Beogradu pobjegao u društvo četničkofašističkog vožda Draže Mihailovića, da bi zajednički ubijali Hrvate po Marxu i po Moljević-Mihailovićevom genocidnom planu, prema kojemu je trebalo poubijati sve Hrvate uz poštedu oko 200.000, koje će se denacionalizirati.

b) Drugi hrvatski komunist Vlado Janić Capo sa svojim drugovima je pobjegao iz Siska u šumu Brezovicu, gdje je našao srpske fašističke četnike iz Banovine i pridružio se k njima u miniranju vlakova, u kojima su pogibali nedužni hrvatski putnici.

Drugi oblik "oslobodilačke borbe" udruženih četničkkih i komunističkih banda odvijeo se je u prepadima na redarstvene postaje. Pritome su nemilosrdno mučili i ubijali nedužne hrvatske redarstvenike, kojima je bila uloga održavati red po selima i spriječavati zlostavljanja seljaka od kradljivaca, raznih siledžija i od šumskih odmetnika. Većina poubijanih redarstvenika je bila u toj službi prije početka rata.

c) Treći veliki hrvatski komunist Veco Holjevac bježi iz Karlovca ka kordunaškim srpsko - fašističkim četnicima, među kojima je bio i jedan četnikokomunist Čanica Opačić. Taj je jedva spasio Holjevca od četničkog noža.

Prvi napad ovog četničko-komunističkog saveza bilo je hrvatsko selo Glinice, gdje su "osloboditelji" poubijali šest nedužnih hrvatskih civila. O tome piše "pokajnički" sam Veco Holjevac u knjizi "Zapisi iz rodnog grada", NZMH, Zagreb 1972.

Ovu Holjevčevu knjigu "Zapisi iz rodnog grada" treba svaka Hrvatica i Hrvat pročitati i uz spomen zajedničkih četničko-komunističkih zločina na nedužnim Hrvatima, naći će obilje podataka o tome da su se na tzv. Kordunu i u Banovini prvi ustali srpski fašistički četnici i k njima su bježali hrvatski komunisti od 22.lipnja 1941. nadalje.

Knjiga Vece Holjevca je puna dokumentarnih podataka o četnicima i Talijanima i u taj savez su se miješali komunisti. Doslovce piše na 191 stranici: "Talijani su uspjeli oživjeti stara i uspostaviti nova četnička uporišta. Na taj način znatno je ojačala četnička aktivnost na području Plaški - Ličke Jesenice - Tržić - Močila - Vrelo Mrežnice... I na južnom dijelu Korduna, na potezu Široka Rijeka - Krstinja, četnička je aktivnost također oživjela.

U nekim su se partizanskim odredima javljale četničke tendencije. Tako je u odredima 'Skrad' 'Jesenice', 'Poloj' i 'Široka Rijeka' došlo do političkih teškoća. U nekim odredima počeli su postavljati zahtjev da se na kape stave četničke kokarde. Naročitu aktivnost u tom smislu počeo je razvijati poručnik bivše jugoslavenske vojske Rakinić, koji je djelovao na području Veljuna, dok se u Jesenicama na četničko-talijanskoj liniji aktivirao bivši jugoslavenski narednik Vidaković. I jedan i drugi priredili su nam velike neprilike, a osobito u početku godine 1942."

Evo iz Holjevčeve knjige još samo jedan primjer, koji se odnosi na prostor hrvatskog komunističkog prvaka Vlade Janića Cape: "Dvojica 'zakletih partizana' iz Gline pobjegli su u Beograd. Kao represaliju na to partizani su jednome od njih zapalili kuću". (Str.275).

Srpski četnički fašisti ustali su protiv NDH već 10. travnja 1941.

Nama još živućim starijim Hrvatima s područja Banovine i tzv. Korduna (točan naziv je: Slunjska krajina ili stariji naziv Slovinje) je dobro poznato, što prešućuje komunistička historiografija, da su fašistički srpski četnici

ustali protiv Nezavisne Države Hrvatske već prvog dana njenog proglašenja, čak i ranije u Bjelovarskom kraju.

Oko tri mjeseca kasnije počeli su bježanijom iz gradova dolaziti hrvatski komunisti i zajedno s fašističkim srbskim četnicima su ubijali svoj hrvatski narod i rušili negovu državu.

Komunističko-partizanska ustanička povijest je laž

Već je naprijed rečeno više puta i radi značaja mora se ponoviti. Ustanak protiv ratne države Hrvatske zvane Nezavisna Država Hrvatska su započeli srbski fašistički četnici već 10. travnja 1941. Tada su hrvatski komunisti živjeli ne samo slobodno, nego su surađivali s talijanskim i njemačkim okupatorima. Najveći komunistički zločinac Josip Broz Tito je stanovao u zgradi Njemačkog generalstabu u Beogradu i hranio se kao dragi gost u restaurantu najviših njemačkih oficira.

Tako je Tito prijateljevao s generalstabnim njemačkim oficirima do međusobne svađe velikih prijatelja Hitlera i Staljina, koji su zajednički pokorili Poljsku i masovno ubijali Poljake. Tek kad su se prijatelji Hitler i Staljin posvadili i Hitler zaratio ptotiv Staljina, Staljinčić Josip Broz Tito bježi iz Beograda u četničkofašistički tabor Draže Mihailovića. To je Titov ustanak.

Tako su marxističko-staljinistički Titovci svoje bjegove k fašističkim četnicima nazivali ustancima.

Kako čestitati ovogodišnju Brezovicu, kad je glavna organizatorica u Remetincu?!

Profesionalni četničko-komunistički dernakaš, kandidat za drugi predsjednički mandat (ako mu ne treba?! jer Kolindu pobijediti neće!!!) Ivo Josipović će ove godine vjerojatno osloboditi Žarku Sekulić, preimenovanu u Marinu Lovrić Merzel iz Remetinca, da bi joj mogao na junačke srpsko-komunističko-četničke grudi objesiti u Brezovici "kolajnu za izvanredne zasluge"

Čestitka Dana bježanije iz Siska u Brezovicu Ivi Josipoviću i njegovoj političkoj (ne intimnoj prijateljici, kako to pojedinci pogrešno govore)

drugarici Žarki Sekulić - preimenovanoj u Marinu Lovrić Merzel. Pod tim imenom zavedena je Remetncu, gdje se zasluženo odmara. Najviše je posjećuje Milorad Pupovac pa je to pojačalo zategnutost imeđu četnika Milorada Pupovca i komunjare Ive Josipovića. Takve tračeve prepuštam novinarima u Hrvatskoj, napose onima, koji pišu da Ivo Josipović i Zoran Milanović imaju ljubavnice, a zna se da su obadvojica "kreditno zaduženi" i kod kuće.

Mr.sc. Dragan Hazler - hrvatski djelatnik (antifašist i antikomunist)

Basel, ususret obljetničkom danu bježanije komunista k četnicima, 22. lipnja 1941.

Hrvatska treba novi USTAV za lustraciju od komunizma

Važeći Ustav RH je zasnovan na kultu Titu, na komunizmu i na avnojevskom Zavnohu. Ustav Republike Hrvatske na bazi zločinačkog komunizma, velezločinca Tita i njegovih protuhrvatskih tvorevina - partije KPJ=SDP i avnojevskog Zavnoha je najveća hrvatska nacionalna sramota današnjice i poraz Europske Unije, koja je primila u svoje redove Hrvatsku s neosuđenim i neodbačenim balastom komunističkih zločinstava

Zato se ovaj kritički uradak protukomunističkog sadržaja šalje čelništvu Europske Unije u Brüssel, da uvidi svoju pogrešku na slučaju komunističke Hrvatske, koja je upozorena EU rezolucijom 1481 da izvrši lustraciju komunizma, a Hrvatska to nije učinila, iako je Hrvatski državni sabor nostrificirao Rezoluciju 1481. Dakle, komunističke vlasti u RH lažu čak u Europsku Uniju.

Komunizam je najveće zločinstvo 20. stoljeća i čitave ljudske povijesti i kao takav je osuđen od svjetske javnosti isto kao i fašizam. Većina bivših komunističkih država u Europi su osudile odbacile komunizam u povijesnu ropotarnicu. Očišćene od komunističkih zločinstava krenule su putem suvremene i demokratske Europe, a jedino Republika Hrvatska zasniva svoj Ustav i postojanje na kultu veloezločincu Titu, na zločinačkom komunizmu i na načelima komunističkog avnojevskog Zavnoha.

Svi vidimo da u Hrvatskoj nema u ničemu napretka jer komunisti u vlastima iz svih stranaka pljačkaju Hrvatsku, rasprodaju nacionalna dobra hrvatskog naroda, zadužuju se enormno, ukidaju proizvodnju, stvaraju masovnu nezaposlenost, osiromašuju narod i prisiljavaju mlade ljude svih obrazovanja na odlazak u tuđinu ... Sva ta zla su automatizmom utkana, zasnovana i zaštićena vežećim Ustavom RH na kultu velezločincu Titu, na marxističkom genocidnom komunizmu i na avnojevskom Zavnohu.

Titov komunizam je isprao mozak narodu i kult Titu prekrio je sva njegova zločinstva

Taj kult Titu vlada i danas, kod znatnog broja Hrvata jer im je Titova lažne propaganda oprala mozak i prekrila zaboravom sva Titova zločinstva i ne žele prihvatiti međunarodnu ocjenu velezločincu Titu, prema kojoj je Tito na desetom mjestu najvećih ratnih i mirnodobskih zločinaca 20. stoljeća u svijetu ili na četvtom mjestu najvećih zločinaca u Europi. Zar takav velezločinac Tito može biti kultni uzor Hrvatskom narodu?! Ne, Ne i NE!!!

Kakav je to Ustav Republike Hrvatske zasnovan na tekovimana Titovog zločinačkog komunizma, avnojevskog Zavnoha?! Taj zavnohovski Ustav RH treba ukinuti!!!

Bez ukidanja Ustava RH na načelima Titovog zločinačkog kominizma i avnojevskog Zavnoha nema promjena u RH, nema nikakvog napretka i nema zadovoljstva naroda!

-Nema odbacivanja marxističke petokrake i nema lustracije crvenih ni crnih banda!

-Nema ukidanja kulta velezločincu Titu, iako je za njegove podanike bio drugi Hitler.

-Tito je za vrijeme rata počinio veća uništavanja Hrvatske u svemu, nego svi ratujući zajedno.

-Tito je odgovoran za smrt i progon od najmanje milijunipol nedužnih Hrvata i Hrvatica.

-Tito je sljedbenik Marxa, koji je ideologijom proklamirao planski genocid na Hrvatima.

-U genocidu na Hrvatima Tito je djelovao suradnički s fašistom Dražom Mihailovićem.

-Tito je ubijao i svestrano zlostavljao Hrvate u ratu i u miru; titovci to nastavljaju 1991...

ALI,Tito je imao sustav, koji mu je izgrađivao kult i utkao ga je u gene podanicima!

-Tito: ljubičica bijela, Titovo kolo, Titova štafeta, Titovi spomenici i slike, toponimi...

-Tito je gradio sebi i međunarodni kult radeći za interese blokovske podjele svijeta.

-Od Titovog "trećeg svijeta" nije imala koristi ni Hrvatska ni YU, nego njegov kult i stranci.

-Kult narcisoidnom Titu ostavio je u nasljeđe: "S Titom za života i s Titom bez Tita!"

-U Republici Hrvatskoj zaštićeni kult "Titu ljubičici" vlada sada jednako kao i za života Tita.

-U Republici Hrvatskoj vlada KPJ pod Titovom inačicom SDP čak bez "H" u nazivu.

Ovo je tek nekoliko primjera, koji su kultom Titu "ljubičici bijeloj i plavoj" prekrili najstrašnije zločine narcisoidnog Tita, koji je prema vlastitom narodu bio zločinačkiji od Hitlera i Staljina.

Titov lažno uljepšani kult je utkan u milijune stranica knjiga, u pjesme, u parole, u spomenike, u duše djece "pionira malenih", koji se ni kao odrasli nisu oslobodili kulta Titu, iako je Tito za svoje podanike, čak i za suradnike bio zločinac (Goli Otok...).

S Titom, njegovim kultom, bez spomena Titovih zločinstava protkan je važeći Ustav Republike Hrvatske. Taj Ustav je nemoguće promijeniti i osuvremeniti raznim kozmetičkim izmjenama i dopunama...

Ovaj važeći Ustav RH se mora staviti izvan snage u čitavoj svojoj titoljubivosti, u KPJ=SDP, avnojevskom Zavnohu i zvijezdi petokraki i svima dometima njenog zločinačkog sjaja.

Ovaj sadašnji Ustav Republike Hrvatske zadržao je sve značajke od dva planska genocida na Hrvate: crveni marxistički titoizam i crni velikosrpski četnički fašizam.

-Zato se ne može suditi komunističkim zločincima, primjerice Boljkovcu i "Boljkovcima".

-Zato se ne može izvršiti revizija visokih privilegiranih boračkih mirovina, oko 40.000.

-Zato u Hrvatskoj postoji i vlada KPJ preimenovana u SDP, kako ju je 1943. nazvao Tito.

-Zato u Hrvatskoj vlada kult Titu, iako je on deseti na listi najvećih zločinaca 20.stoljeća.

-Zato je u praksi Zakon o aboliciji i amnestiji zločinaca i srbskog genocidnog rata na Hrvatsku (1991-1995) jer je među njima veliki broj sljedbenika velezločinca Tita...

Republika Hrvatska treba posve novi suvremeni Ustav suverene države Hrvatske, zasnovane na pobjedama Domovinskog obranbenog rata i ulaska Hrvatske u UNO i u zajednicu naprednih naroda koji sačinjavaju Europsku Uniju.

Da bi Hrvatska mogla izaći iz kaljuže sa zadržanim komunističkim crvenilom i srbskočetničkim fašističkim crnilom mora se napustiti ovaj Ustav RH zasnovan na načelima titoizma, avnojevskog Zavnoha i stvoriti posve novi Ustav Republike Hrvatske na načelima suvremene demokracije po uzoru u naprednim državama Europe, Europske Unije ili Švicarske.

Za novi, suvremeni demokratski Ustav Republike Hrvatske treba uz hrvatske stručnjake uključiti stručnjake iz naprednih država EU i iz Švicarske, inače će svaki novi ustav biti krpanje i dodavanje komunističke kozmetike postojećem ustavu.

Po tom komunističkom Ustavu RH,iz kojega proizlaze pravosudni zakoni, obznanjen je:

-Zakon o aboliciji i amnestiji srbskih komunističkih i fašističkih zločinaca, sudionika srpskog genocidnog rata na Hrvatsku, koji slobodno šeću po Hrvatskoj i po biračkom pravu sudjeluju u svima oblicima i razinama vlasti u Republici Hrvatskoj.

-Vlasti RH, čak i vjerske zajednice prisiljavaju Hrvate da oproste srbskim zločincima za sve počinjena zlodjela: ubijanje Hrvata, 402 hrvatske djece, silovanje Hrvatica, pljačku hrvatske imovine, uništavanje svih hrvatskih

vrednota, miniranje Hrvatske, što je najužasniji oblik trajnog genocida na Hrvatima, napose na djeci i turistima, na domaćim i divljim životinjama...

Ovakova zlodjela genocida i urbicida sa svima zločinačkim popratnostima, što su ih počinili Srbi pod petokrakom i po fašističkim znamenjem ne oprašta nijedna država onoj državi, koja ju je ratom napala i počinila zločinstva. Po medjunarodnim konvenijama država agresor, u našem slučaju Srbija mora snositi posljedice za zločine, vratiti sve popljačkano, obnoviti uništeno i nadoknaditi žrtvi sve ratne štete!

Vlasti RH pozivaju na povratak pobjegle srbske zločince, među kojima uopće nema posve nedužnih, obnavlja im kuće i plaća ih novčanim podporama, a ovi mole Boga da podari lijepo vrijeme u Šumadiji i spremaju se za sprovedbu SANU-Memoranduma II i prisajedinjenje hrvatskih pokrajina u Veliku Srbiju po regulama državne, političke i nametljive Srpske pravoslavne crkve: "Do zanjeg srpskog groba je Srbija!".

Srpska nacionalna manjina, koja je povela genocidni rat protiv Hrvatske ima po važećem komunističkom Ustavu RH na bazi avnojevskog Zavnoha sva nadprava, koja nadilaze prava matičnog naroda Hrvata... Štoviše, ne smije se za srpske zločince rabiti taj naslov, nego: pobunjeni Srbi, srpska paravojska, vojska RSK... Jedan Stanimirović nije odgovoran po zapovjednoj odgovornosti za tisuće poubijanih i prognanih Hrvata, Hrvatica i hrvatske djece iz Vukovara, a jednog Glavaša se sudi na 10 godina po zapovjednoj odgovornosti u Osijeku... Ne braneći ni jednoga ni drugoga tu nema ni "p" od pravosudne pravde.

Hrvatsko pravosuđe po Ustavu RH nije na razini svoje uloge!

-Hrvatsko pravosuđe ne traži izručenje zločinačke vlade i generalstaba RSK, koji djeluju protuhrvatski u Beogradu i k njima dolazi na savjetovanje Milorad Pupovac;

-Hrvatsko pravosuđe ne traži izručenje ratnog zločinca Savu Štrbca i srodne z l o č i n c e;

-Hrvatsko pravosuđe, ne traži efikasnim metodama izručenje ratnog zločinca kapetana Dragana...

-Hrvatsko pravosuđe nije na razini svoje uloge, kad su u pitanju srpski zločinci i komunistički zločinci.

Ove i njima slične nepravilnosti u sva tri oblika vlasti Republike Hrvatske nalaze zaštitu i podporu u važećem Ustavu Republike Hrvatske zasnovanom na načelima zločinačkog titoizma i avnojevskog Zavnoha, koji štiti sve pod crvenom zvijezdom petokrakom, pod kojom su marxistički titovci ubijali i svestrano zlostavljali Hrvate i pod tom istom crvenom petokrakom je razaran Vukovar i Hrvatska, proganjan je i ubijan hrvatski narod od "pobunjenih Srba..."

Pod tim istim Ustavom RH su crveni političari iz svih vladajućih stranaka sveli Hrvatsku na prosjački štap.

Hrvatska je od 1918. naovamo do vladavine po ovome Ustavu RH bila gospodarski, kulturno i u svemu drugome... najnaprednija jedinica u jugoistočnom dijelu Europe. U obadvije Jugoslavije i kao Banovina Hrvatska, kao Nezavisna Država Hrvatska i kao SR Hrvatska bila je Hrvatska u svemu vodeća.

Danas je Republika Hrvatska u svemu na dnu dna jer je vode u propast crveni i crni pljačkaši, korupcionaši, računovci, sanaderovci, milanovićevci... koji skreću pozornost na sebe kroz uspješno negativno djelovanje.

Zaključno i ponovljeno najvažnije:

Ovaj komunistički Ustav Republike Hrvatske se mora zamijeniti novim suvremenim demokratskim hrvatsko-europskim ustavom, u kojega ne smije ući nijedna "tekovina" velezločinca Tita i njegovog marxističkog komunizma, avnojevskog Zavnoha.

Za novi, suvremeni demokratski Ustav Republike Hrvatske treba uz hrvatske stručnjake uključiti stručnjake iz naprednih država EU i iz Švicarske, inače bez sudjelovanja stranih stručnjaka će svaki novi ustav biti krpanje i dodavanje komunističke kozmetike postojećem ustavu.

Prilog od Saše Radovića, dobro dopunjava prednji uradak o zavnohovskom ustavu RH:

SUMRAK STRANAČKE OLIGARHIJE

Udruga "U ime obitelji" uzdrmala je ustajalu žabokrečinu hrvatskih stranaka. Inicijativa te udruge ozbiljno „radi o glavi“ onih (cca!) 800 opskurnih, uvijek istih likova koji se rotiraju na vlasti i na svim rukovodećim položajima pune dvije decenije. U jesen će se prikupljati potpisi za promjenu Ustava, odnosno za promjenu izbornog zakona. Prijedlog je da birači na parlamentarnim izborima preferencijalnim glasovima izravno biraju svoje predstavnike u Saboru. To, zapravo, ruši razlog postojanja stranaka koje u Hrvatskoj egzistiraju samo zbog osobnih interesa stranačkih elita. Dvije stranke (HDZ i SDP), koje danas jedine mogu aspirirati na vlast, preobrazile su se u nedemokratske, kriminalne organizacije. Cilj vodstva stranaka nije briga o svome narodu, nego isisavanje resursa i debljanje svojih privatnih računa, pa je predstojeći referendum imperativ opstanka Hrvatske.

Po pitanju stranaka Hrvatska je puna paradoksa i apsurda. Uz podatak da samo pet do osam posto građana ima povjerenja u naše stranke - apsurdan je podatak da je u deset najvećih političkih stranaka učlanjeno blizu 400 tisuća građana. Uz članove ostalih stranaka i strančica taj broj se diže, te imamo zaista respektabilno stranačko članstvo. Po nekim izvorima, svaki osmi građanin Hrvatske ima stranačku člansku knjižicu. Licemjerje i hipokrizija našeg svekolikog puka, odražava se u činjenici da razlog članstva nije pitanje svjetonazora ili vjere u programe stranaka – nego je to isključivo prizemni interes. S obzirom na to da je korupcija inplementirana u sve pore hrvatskog društva, logično je da stranačka podobnost ima visoku vrijednost - lakše se dolazi do posla, barem u lokalnoj upravi i komunalnim poduzećima, lakše je upisivati djecu vrtiće i škole i slično… Ukoliko stranački dužnosnik pokrade ili ošteti državu za desetke milijuna – najveća kazna je humanitarni rad (Čobanković i ostali…)

Naivni puk prilikom izbora ubacuje listiće sa zaokruženim „svojim strankama“ u kojima uski broj stranačkih moćnika odabire zastupnike,

vijećnike ili dužnosnike. U Hrvatski sabor ili u Gradove i općine ulaze osobe koje odabire stranačka elita, a ne narod. U vlast i na mjesta dužnosnika dolaze podobne osobe kojima ne znamo ni imena ni fizionomije, a još manje znamo o njihovim „sposobnostima“! Praksa dokazuje da su sve vlade i svi sastavi Hrvatskog sabora od početka nove Hrvatske do dana današnjeg bile nesposobne i korumpirane, te da im je briga za svoje građane bila zadnja rupa na svirali. Osigurali su sebi masna primanja i kraljevske privilegije zakonima koji su sami donosili. U dva i po desetljeća njihova nesposobnost, gramzljivost i korupcija gurnula nas je na samo dno u svakom smislu.

Izbori u Republici Hrvatskoj koji se temelje na strankama, a ne na osobama koje u svojim sredinama ili šire imaju kredibilitet – i dalje mogu donositi samo zlo, osiromašenje puka i bogaćenje elite. Stranke pretvorene u kriminalne organizacije pokazale su se pogubnim promašajem demokratizacije političke kulture. Osiromašenje i rasap Hrvatske pratila je niz godina vrlo ustaljena garnitura saborskih zastupnika koji se ne mijenjaju, iako se vlast mijenja. Zastupnici odgovaraju samo čelnicima stranaka i interesnim lobijima – a ne narodu. To je totalni apsurd, jer sve stvarne odluke donose ti saborski pojedinci koje do sada građani nisu mogli ni na koji način promijeniti. Danas je situacija gora nego ikada. Rad stranaka postao je najveći problem Hrvatske. Bolje sutra moguće je samo radikalnim promjenama – poglavito odbiranjem sposobnih osoba u sve vladajuće strukture. Zbog toga je važno ime, prezime i dokazana sposobnost. U tom slučaju zastupnici i dužnosnici izravno su odgovorni građanima, a ne strankama.

Inicijativa udruge "U ime obitelji" odgovor je na pitanje kako to promijeniti? Željka Markić, članica udruge izjavila je: „Referendumom će se u Ustav unijeti načela, kao što je preferencijalno glasovanje bez cenzusa i mogućnosti glasovanja elektroničkim i dopisnim putem“. Ona smatra da će se na taj način olakšati pristup glasovanju brojnim državljanima RH s prebivalištem u Hrvatskoj ili izvan nje.

Treba napomenuti da dio hrvatske javnosti, pa i dobar dio medija ima izvjestan zazor prema Željki Markić koja je prošle godine vodila

referendum o braku. No, taj zazor (oprez sa strahom) neopravdan je i potpuno deplasiran. Propitivanje prave zbilje demokracije Željke Markić nevažno je. Simpatija ili antipatija u politici je slabost. Glasnika koji donosi vijest – a ovaj puta je to vrlo dobra vijest – ne treba ubiti! Sasvim je svejedno donose li nam vijest crveni, crni, žuti ili zeleni vragovi (po Tuđmanu) – posebice ako je to dobra vijest.

Vijest Željke Markić je više nego dobra, možda jedini izlaz iz bespuća, ili bolje reći, beznađa hrvatske zbiljnosti. Najava referenduma udruge "U ime obitelji" koji daje nadu u razbijanje autokratskog, nedemokratskog i kriminalnog vođenja Republike Hrvatske – najbolje je što se dogodilo u tamnom ozračju hrvatske političke scene.

Jedno je sigurno; dvije najnepopularnije figure hrvatskog višestranačja, Zoran Milanović i Tomislav Karamarko, nisu oduševljeni novim referendumom udruge "U ime obitelji".

Anno Domini MMXIV. /XL.

Mr.sc. Dragan Hazler - hrvatski djelatnik

Basel, 16. lipnja 2014.

Sarajevski atentat 28. lipnja 1914.

Sarajevski atentet je samo jedan u nizu brojnih zločinačkih planova u sprovedbi velikosrbske ideologije. Zato je ovdje potreban malo dulji uvod s kritičkim osvrtom na velikosrbsku ideologiju i na hrvatsku historiografiju, koja u mnogim slučajevima nekritički prihvaća pojedinosti iz velikosrbske ideologije primjerice velikosrbska ocjena svih hrvatskih obranbenih i oslobodilačkih ratova, od kojih spomenimo samo tri:

1. Oslobođenje BiH od Turaka 1878. naziva se velikosrbskim rječnikom Okupacija BiH. Hrvatska historiografija je prihvatila tu terminologiju, iako se radi o oslobođenju BiH ili najekstremnije motreno o Reokupaciji Bosne i Hercegovine, koja joj je donijela najveći napredak u čitavoj dotadašnjoj povijesti.

2. Sarajevski atentet organiziran je izveden od Tajne srbske terorističke organizacije Crna ruka koja je službeno osnovana 10. lipnja 1910. godine iako su njeni članovi već ranije bili uključeni u terorističke operacije i politička ubojstva kao na primjer ubojstvo srpskog kralja Aleksandra Obrenovića. Glavni zapovjednik Crne Ruke je bio ujedno i glavni zapovjednik Srpske vojne obavještajne službe pukovnik Dragutin Dimitrijević Apis. Na području Bosne Crna ruka je kontrolirala organizaciju Mlada Bosna čiji članovi će izvršiti Sarajevski atentat, 28. llipnja 1914. O tome slijedom pisanja članka.

3. Ustaški pokret od Eugena Kvaternika 1871. preko Ante Pavelića (1929-1945) do Domovinskog obranbenog i osloboditeljskog rata (1991-1995/97.) Velikosrbska ideologija stavlja u isti "zločinački ustaški koš" i Hrvatska historiografija to prihvaća. Naime, Ustaškom pokretu nametnut je zločinački kriterij, a ne kriterij njegove borbe za oslobođenje i uspostavu neovisne države Hrvatske. Po tom kriteriju svi oslobodilački pokreti u svijetu su zločinački jer nijedan nije ostvario svoj cilj s bijelim, nego s krvavim rukavicama.

Ustaše - od ustati protiv neke nepravde - ustanici ustaše je najvrijednije što je Hrvate u povijesti održalo, odupirući se protiv svakog nametnutog zla.

Upravo zato jer su ustaše najčvršća hrvatska obrana protiv velikosrbske okupacije i genocida, Srbi su sotonizirali i demonizirali ustaše, a hrvatska historiografija je tu sotonizaciju i demonizaciju nekritički prihvatila. Ustaše nisu osvajali ničije, nego su samo branili svoje i Hrvatski narod od dva planirana genocida: marxističko-komunističkog i srpsko-četničko-fašističkog.

Hrvatska historiografija smatra Načertanije početkom Velikosrbske ideologije

Sukladno kriteriju Hrvatske historiografije, ovih dana pojavila se knjiga Zvonimira Despota i Daniela Tatića pod naslovom IDEJA VELIKE SRBIJE od Ilije Garašanina do Tomislava Nikolića. Knjiga je odlična i sve je u njoj povijesno točno i poučno, ali za navedeno razdoblje.

Inače, Velikosrbska ideologija je stara, koliko i narod Srbi od latinskog "serbi = robovi, čak je i starija jer ulazi u mitologiju i njome se nadahnjuje.

Ishodište i genetika srbskog mentaliteta

Srbski mentalitet je građen na mitologiji, prema kojoj je "I Bog bio Srbin!" Ta mitologija i danas napaja Srbe pjesmom: "Nebo je plave boje i na njemu sjedi Srbin Bog".

Iz srbske mitologije su nastali i razvili se svi neizbrojivi oblici Velikosrbske ideologije kojom je zaražen ili nadahnut svaki Srbin.

Ta Velikosrbska ideologija se prenosi genetski - narodnom predajom, pojačava se, podučava i razvija napose kroz političku Srbsku pravoslavnu crkvu, kroz srbske pjesme, kroz srbsko podaništvo, koje Srbi slave kao svoj ponos, kroz srbsku literaturu i povijest, kroz nauku i umjetnost, kroz velikosrbsku politiku svih ideologija, u novije vrijeme napose kroz četnički fašizam i četnički komunizam, zatim ratovima kroz čitavu povijest do danas bez obzira na njihov naziv i savezništvo (primjerice: Bizant, Turci, Rusi, Francuzi, Talijani, Nijemci) - Srbi su u svima pa i u

naprljavijim ratnim savezima i podaništvima i sluganstvom mislili i djelovali samo za svoj velikosrbski egoizam.

Iz neizbrojivosti evo samo par primjera iz srbskog podaništva

Spomenimo neke kompleksne primjere iz srbskog podaništva Turcima, koje kao i Sarajevski atentat (28. lipnja 1914.) pada također na 28. lipnja 1389. porazom Srba na Kosovu. Taj poraz Srbi smatraju pobjedom jer je srbski vladar knez Lazar svoju zemaljsku vladavinu zamijenio vladavinom na Nebu, gdje ionako "sjedi Srbin Bog".

Turska povijest ukazuje, da su im u svima osvajačkim ratovima podanički Srbi bili najbolji saveznici pa čak i učitelji u sprovođenju najstrašnijih ratnih zločinstava, kao na primjer nabijanje živih ljudi na ražanj i silovanja (srbski patenti, koje Srbi primjenjuju do danas). Srbi su još i danas zaljubljeni u podaništvo i janjičarstvo Turcima. Druga srbska himna slavi janjičere (delije): "*Zaigrale delije usred zemlje Srbije. Sitno kolo do kola igra se do Stambola*".

Treba li uopće tome komentar?!

"Mač i krst" u Srba kao "Gott mit uns!" u Nijemaca

Srbi su se borili za Turke i za sebe istovremeno mačem i krstom političko-državne Srbske pravoslavne crkve, koju su Turci priznali jer su vidjeli korist u srbskom krstu.

Evo samo jednog primjera: Dvojica rođene braće - poturčeni Srbin - janjičar Mehmed paša Sokolović ratuje mačem za Tursku, a njegov brat pećki patrijarh Makarije ratuje krstom pravoslavne crkve za Srbsko pravoslavno carstvo, u okviru Turskog carstva.

Sokolović ratuje 1563. protiv Nikole Zrinskog u Sigetu (umjesto da mu se pridruži ratom protiv Turaka) a brat Makarije pravoslavnim krstom označava Srbsko pravoslavno carstvo: Jadranskim morem do Trsta, od Trsta na Budim i Temišvar pa na jug preko Vidina do Soluna, sa srbskim pravom na Carigrad.

Dakle, ako ne ranije s ratovima tzv. cara Dušana Silnoga, onda službeni početak velikosrbske ideologije počinje polovicom 16. stoljeća s janjičarem

Mehmedom Sokolovićem i partijarhom Makarijem Sokolovićem, a Načertanije je samo jedan u nizu istaknutih izdanaka Velikosrbske ideologije.

Evo samo nekoliko primjera iz primjene Velikosrbske ideologije

Ovom malo duljem uvodu prije osvrta na Sarajevski atantat, evo samo (primjerice) nekoliko čina iz Velikosrbske ideologije:

Naseljavanje Srba na nesrbske prostore i smatrenje Srbijom do zadnjeg srbskog groba; Brakovima s nesrbkinjama stvaraju se Srbi (propis Srbske pravoslavne crkve);

Jezik, od Dositeja, Vuka Stefanovića Karadžića i Đure Popovića - Daničica do Novosadskog sporazuma. Hrvatski jezik ne postoji, nego samo srbski, kojega je dozvoljeno nazivati srbskohrvatski.

Kraljevina SHS i obadvije Jugoslavije su po shvaćanju Srba samo proširena Srbija;

Vidovdanski ustav (1921), 6-siječanjka diktatura, srbski službenici svuda i srbski jezik u vojski i državnim službama su čini Velikosrbske ideologije.

Za vrijeme Drugog svjetskog rata raznim aktima i proglasima iz Velikosrbske ideologije vršen je genocid na nesrbima, napose na Hrvatima.

U tome je istaknut Moljevićev i Draže Mihailovićev fašističko-četnički plan o totalnom uništenju Hrvata ubijanjem progonom i denecionalizacijom pa proglašenje Srbijom svih prostora ("bivše") Hrvatske.

U komunističkoj Jugoslaviji (lažno nazivanom "socijalističkom"!) Srbija se je širila na hrvatski teritorij i sprovođeno je bezbroj čina iz Velikosrbske ideologije s krunom u tzv. Memorandumu SANU i srbskim okupacijskim i genocidnim ratom na Hrvatsku (i BiH), kojeg naivna Hrvatska historiografija naziva Domovinskim ratom i time rehabilitira zločinačku Srbiju od odgovornosti za Srpski okupacijski i genocidni rat.

Najistaknutiji sprovoditelji Velikosrbske ideologije bili su u povijesti do danas:

Rastko Nemanjić, samoproglađeni Sveti Sava, Car Dušan "silni", Patrijarh Makarije, Ilija Garašanin, Dositej Obradović, Vuk Stefanović Karadžić, Jovan Cvijić, Đuro Popović-Daničić, Nikola Stojanović, Nikola Pašić, Vaso Čubrilović, Aleksandar Karađorđević, Milan Stojadinović, Stevan Moljević, Dražo Mihailović, Aleksandar Ranković, Bora Crnčević, Dobrica Ćosić, Vuk Drašković, Slobodan Milošević, Vojislav Šešelj, Ratko Mladić, Milan Babić, Savo Štrbac, Milorad Pupovac, Tomislav Nikolić... te od nesrba najveći slugani velikosrpske ideologije su: Vesna Teršelič, Zoran Pusić, Stjepan Mesić, Zoran Milanović, Vesna Pusić i Ivo Josipović...

U bezbrojne čine Velikosrbske ideologije spada Sarajevski atentat

Motreno kroz posljedice za čitavo čovječanstvo Sarajevski atentat je bio povod i uzrok za najveće zločinstvo u poznatoj povijesti ljudskog roda. Srbija nije bila kažnjena za Sarajevski atentat, nego nagrađena u svima oblicima, napose povećenjem teritorija. Spomenimo samo Hrvatsko-ugarsko Podunavlje i Hrvatski Srijem do Zemuna, koje je Srbija kao tzv. Vojvodinu prisvojila sebi. Dodajmo odmah, da bi pojačala srbstvo Vojvodine Srbija je poubijala i prognala oko 600.000 Nijemaca, oko 200.000 Mađara i približno toliko Hrvata iz bivšeg Hrvatskog Srijema i Bačke.

Sarajevski atentat je srbski servis zapadnim ratnohuškačima, koji su Srbiji nudili Bosnu i Hercegovinu, da bi na taj način izazvali u rat Austrougarsku i Njemačku. Srbija je poznata kao servis za izazvanje i vođenje ratova za druge (za Turke, Ruse, Engleze, Francuze, Talijane, Nijemce...) iz čega je i ona dobila svoj udio, okupacijom i kražom prostora od Hrvata i drugih susjeda...

Od Sarajevskog atentata do pokolja Bošnjaka u Srebrenici, Srbija je uvijek bila nagrađivana. Za genocide u BiH nagrađena je s pola BiH (Republika Srbska), a za genocid u Vukovaru nagrađena je lijevim dijelom Hrvatskog podunavlja (sramni Erdtski sporazum uz dodatnu aboliciju i amnestiju

srbskim ratnim zločincima. Takav akt pomilovanja zločinaca ne pozna povijest pravnih država).

U obadvije velikosrbske Jugoslavije Sarajevski atentat je istaknuto slavljen. O njemu su pisane slavopojne knjige, u školama mu je posvećivana pažnja i snimljeno je o njemu nekoliko filmova (Hadžić).

Slijedi dio priloga iz *Wikipedije* uz kritički osvrt na početku i na kraju

Umjesto svih drugih povijesnih izvora o Sarajevskom atentatu, namjerno se objavljuje glavni dio priloga iz Wikipedije, da se vidi jedan (moglo bi se reći) blagi jedva kritički odnos prema atentatu, koji je dao povod za najveća zločinstva u povijesti ljudskog roda. Samo ću spomenuti bez detaljiranja.

Iz Sarajevskog atentata rođen je Prvi svjetski rat (1914-1918), Komunistička revolucija 1917. s trajanjem do 1989. u osjetnim tragovima do danas, kao i Drugi svjetski rat (1938-1945). Spomenuti ratovi i revolucije nikle su iz Sarajevskog atentata i platilo ih je čovječanstvo s oko 150 milijuna ljudskih života, sa strašnim patnjama preživjelih i s neizbrojivim uništavanjima svih dobara ...

"Sarajevski atentat poslužio je kao povod za izbijanje Prvog svjetskog rata. Naime, Gavrilo Princip, član tajne organizacije "Mlada Bosna" koja je imala za cilj putem buna, ustanaka i oružanih atentata zbaciti austrougarsku vlast u Bosni i Hercegovini, izvršio je atentat na austrougarskog prijestolonasljednika i nadvojvodu - Franju Ferdinanda i njegovu suprugu Sofiju, 28. lipnja 1914.

Prvobitni uzroci za planiranje i izvođenje Sarajevskog atentata leže još u godini 1878., točnije u odlukama donešenim na Berlinskom kongresu kada Austro-Ugarska dobiva pravo okupirati Bosnu i Hercegovinu na trideset godina protivno vanjskopolitičkim interesima Srbije i Crne Gore koji su htjeli zajedno anektirati tada Tursku pokrajinu. Formalno Bosna i Hercegovina je i dalje ostala Turska pokrajina, ali sada pod vojnom kontrolom Austro-Ugarske. Jedina potencijalna odšteta za očekivano teritorijalno širenje Srbiji na štetu Bugarske postaje međunarodno

priznanje nezavisnosti i pripojeno područje grada Niša i njegove pokrajine.

Bez obzira na situaciju u Bosni sada i službeno nezavisna Srbija se počinje u vanjskopolitičkim poslovima oslanjati na Beč i pokušaje teritorijalnog širenja na istočni Balkan. Srpska katastrofa u agresivnom ratu protiv Bugarske 1885./86. nije završila okupacijom i aneksijom Srbije samo zbog intervencije Austro-Ugarske, koja tada spašava srpsku nezavisnost. Prijateljski odnosi između Beograda i Beča će trajati sve do završetka vladavine Obrenovića.

Državnim udarom u Srbiji i dolaskom na vlast bivšeg podaničkog francuskog časnika Petra I. Karađorđevića 1903. godine politički ciljevi se počinju mijenjati i jedan od najvažnijih ciljeva postaje "oslobađanje porobljene srpske braće u Austro-Ugarskoj".

Vanjskopolitički oslonac za tu politiku se našao u novim prijateljskim, savezničkim odnosima s Rusijom i Francuskom, dok zahlađenje s Austro-Ugarskom dovodi do carinskog rata između 1906.-1911., a aneksija Bosne i Hercegovine 1908. godine dovodi gotovo do pravog rata. Pobjeda Srbije u Balkanskim ratovima (1912. i 1913.) i njeno priključenje Kosova i Makedonije, ne sputava ambicije o "oslobađanju" porobljene braće u zapadnim srpskim zemljama koja neprestano jača.

Iz te sulude i pohlepne velikosrpske politike dolazi do poznatog Sarajevskog atentata, izvedenog od Srbina Gavrila Principa na prijestonasljednika Franju Ferdinanda, 28. lipnja 1914.

Taj atentat bio je povod za Prvi svjetski rat, koji je započeo 7. srpnja 1914. napadom Austro-Ugarske na Srbiju, koja se nije htjela niti ispričati za zločinački atentat.

S druge strane u Balkanskim područjima Austro-Ugarske dolazi do jačanja ideje o stvaranju južnoslavenske državne zajednice u kojoj prava Srba, Hrvata i Slovenaca neće biti ugnjetavana od strane Njemaca i Mađara.

To nezadovoljstvo Slavena je početkom dvadesetog stoljeća postalo očito i mlađoj generaciji državnih službenika u Beču čiji glavni predstavnik postaje prijestolonasljednik Franjo Ferdinand koji počinje zagovarati reformu dvojne Austrijsko-Mađarske unije u trojnu Austrijsko-Mađarsko-Slavensku uniju. Ta ideja je odbojna Mađarskim političarima koji bi tom reformom izgubili izlazak na more, ali ona je bila više nego odbojna Kraljevini Srbiji čiji premijer Nikola Pašić će kasnije izjaviti da se jedini put u životu uplašio kada je čuo za tu Ferdinandovu ideju.

Gavrilo Princip ubija austro-ugarskog prijestolonasljednika Franju Ferdinanda i njegovu ženu Sofiju.

Početak Prvog svjetskog rata

Situacija za Austro-Ugarsku nakon atentata je bila prilično jednostavna. Prijestolonasljednik je bio ubijen od strane pripadnika udruženja Mlada Bosna koji su bili obučavani i naoružani u Beogradu. Također Austro-Ugarska policija je našla dokument o organizaciji atentara potpisan od Nikole Pašića 5. lipnja 1914. (23 dana prije atentata) u kojem je napisan i nadimak jednog od atentatora. Srbija će 1917. godine izvesti pred sud sada nepoželjnog Dragutin Dimitrijević Apisa zbog zločina nevezanih s ovim Sarajevskim atentatom i on će tada priznati da ga je organizirao u svojstvu "Glavnog zapovjednika Srpske vojne tajne službe". Na kraju zbog drugih zločina koje nije ni počinio Apis je 1917. osuđen i strijeljan. Vrhovni sud Srbije će ga 1953. godine proglasiti nevinim za zločine zbog kojih je 1917. pogubljen!

Austro-Ugarska će nakon zvršetke preliminarne istrage atentat uputiti takozvani Srpanjski ultimatum Srbiji koji će na početku Srbija više manje prihvatiti, da bi ga nakon dobijene podrške od Rusije potom odbila. S druge strane bez obzira na dokaze koji povezuju Srbiju s ubojstvom Franje Ferdinanda, Austro-Ugarski car Franjo Josip se žestoko protivio objavi rata. Bez obzira na narodnu želju za osvetom, vlastito ministarstvo vanjskih poslova (u liku ministra grofa Leopolda Bertholda), zapovjedništvo vojske koje zahtjeva rat od 1913. (nakon Balkanskih ratova) i punu podršku Njemačke, on je odbijao potpisati objavu rata. U tom trenutku najveće moguće napetosti dio srpskih vojnika se "greškom"

iskrcao na Austro-Ugarskoj obali na što su tamošnji vojnici pucali u zrak. To je bio završni "mirnodopski" akt krize stvorene atentatom u Sarajevu i Austro-Ugarska 28. srpnja 1914. objavljuje rat Srbiji. Navodne riječi Franje Josipa nakon potpisivanja mobilizacije su bile: "Ja sam sve uradio najbolje što sam mogao, ali sada je sve gotovo". Ubrzo potom Rusija objavljuje rat Austro-Ugarskoj, a Njemačka Rusiji i Francuskoj s čime počinje Prvi svjetski rat 7. srpnja 1914.

Zaključno

Srbija je za Sarajevski atentat nagrađena Kraljevinom SHS, odnosno kraljevskom i iza Drugog svjetskog rata komunističkom Jugoslavijom, koje su bile proširena Velika Srbija.

Valja pripomenuti da je Srbija nagrađivana i za sve druge svoje zločinačke čine, čak od Turaka.

Iza Balkanskih ratova nagrađena je bugarskim teritorijem (Makedonija, Niš, Bosiljgrad...). Već je naprijed spomenuto, da je za okupacijski i genocidni rat na Hrvatsku i na BiH, Srbija je nagrađenea lijevim Hrvatskim Podunavljem (ade, meriandri, kopno i tok Dunava - oko 1000 km^2), a za genocid u BiH nagrađena je s polovicom BiH (tzv. Republika Srbska).

Slijedi i daljnja nagrada genocidnoj Srbiji. Europska Unija je prva čestitala izbor fašističkočetničkom vojvodi Tomislavu Nikoliću za predsjednika Srbije, budućem vladaru Regiona, u kojem će Hrvatska opet postati sluškinja Beogradu i dodatno Brüsselu.

Predsjednik RH Josipović se sprema za bratski zagrljaj s četničkim vojvodom

Uskoro se možemo "radovati" odlazku predsjednika RH Ive Josipovića u podanički zagrljaj četničkofašističkom vojvodi Tomislavu Nikoliću jer to traži od njega Europska Unija. U Srbiji ima zasada 8 (osam) spomenika fašistčko-četničkom vođi - ratnom zločincu Draži Mihailoviću. Josipović treba ponijeti 8 vijenaca za Dražu ili će ih u Srbiji kupiti jeftinije.

Basel, 28. lipnja 2012. - Na obljetnički dan Sarajevskog atentata, 28. lipnja 1914.

Pozor!

Ovaj osobni i kompilirani članak nije objavljivan pa ga se sada, u znak 100-te obljetnice Sarajevskog atentata i 100-te obljetnice početka Prvog svjetskog rata, nepromijenjenoga daje u javnost.

Dragan Hazler

Basel, 27/28. lipnja 2014.

Jesu li i Hrvatski branitelji zaboravili Hrvate u dijaspori u BIH i ...

Počet ću neobično radi zaštite iskrenosti u ovoj raspravi. Veliki rimski mislilitelj Seneca imao je iznad svoga radnog stola napisani slogan koji u istinitom i malo slobodnijem prijevodu znači: *Prijatelj mi je onaj, koji me kritizira i ukazuje mi na pogrješke i propuste, a ne onaj koji me hvali!* Ovom Senecinom mudrošću branim sadržaj ovog članka jer sam unaprijed svjestan, naših hrvatskih ponašanja, učestalije "kritikom na kritiku", pa makar ona bila dobra, nego udruženim kritikama, kao vodiljama za ostvarenje pravilno postavljenog hrvatskog cilja.

Mi Hrvati u domovini i u dijaspori trebamo međusobnu slogu i suradnju

Umjesto opširnijeg uvoda evo Poziva od Udruga branitelja Hrvatskoga Domovinskog obranbenog rata za ..."1. znanstveno-istraživački skup na temu "Kultura u Hrvatskom Domovinskome obranbenom ratu - Da se ne zaboravi".

Znanstveno-istraživački skup o kulturi u Domovinskome ratu

Udruga branitelja Domovinskog rata "Zagrebački velesajam" i koprivnička Udruga hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91. (UHBDR91.) u suradnji s drugim Udrugama proizašlim iz hrvatskog Domovinskog rata, organiziraju u ponedjeljak, 6. listopada 2014., u povodu Dana neovisnosti Republike Hrvatske, 1. znanstveno-istraživački skup na temu "Kultura u hrvatskom Domovinskome ratu - Da se ne zaboravi". Naime, tijekom Domovinskoga rata, i u uvjetima neprestane oružane borbe protiv srpskog i inog okupatora, hrvatski književnici, slikari, glumci, karikaturisti, glazbenici, novinari, snimatelji i drugi, stvarali su pretežno brzo i novo stvaralaštvo, koje je poprimilo revolucionarna obilježja u cilju jačanja zajedničke borbe protiv jakog i nemilosrdnog agresora. Na ovom skupu, kojem je cilj da, prije svega mladima, ukaže na izniman doprinos hrvatskih umjetnika u godinama agresije na Republiku Hrvatsku, sudjelovat će pored branitelja i znanstveni stručnjaci, sve s željom da se ne zaborave ljudi, od kojih su neki dali i svoje živote, i na duhovnu borbu, na prikazivanje istine o stvaranju slobodne, samostalne i neovisne hrvatske države.

Prije svečanog otvorenja Znanstveno-istraživačkog skupa, koji će biti održan u Kongresnoj dvorani Zagrebačkog velesajma u Zagrebu, bit će otvorene i izložbe na temu Domovinskoga rata.

Željko Baca, predsjednik Udruge branitelja Domovinskog rata "Zagrebački velesajam".

Mladen Pavković, predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91.

Dragi Hrvatski branitelji!

1. Domoljubni i državotvorni dio Hrvatskog naroda nije vodio Domovinski rat, nego Hrvatski Domovinski obranbeni rat protiv srbske genocidne agresije. Naime, nije ratovala Istra protiv Like niti Dalmacija protiv Slavonije, što bi bio Domovinski rat ili još jasnije Hrvatski Domovinski rat, nego je cijela Republika Hrvatska, sve njene pokrajine i pridruženi Hrvati iz BiH, iz okupiranih hrvatskih krajeve i Hrvati iz dijaspore udruženim snagama i voljom branili Hrvatski narod na njegovim ognjištima od srbske genocidne agresije. Nazivom Domovinski rat, vi Hrvatski branitelji i sav domoljubni i državotvorni Hrvatski narod štitite međunarodno i povijesno srbske genocidne agresore.

Srbi u dijaspori govore u svima državama, gdje žive: "U Hrvatskoj je vođen Domovinski rat i mi Srbi smo pod cenu svake žrtve odlazili u Hrvatsku da zaustaviomo Domovinski rat". Narod u europskim i drugim državama, u visokom postotku vjeruje u takvo srbsko tumačenje Domovinskog rata. Jedan od načina, kako Hrvatska može kazniti Srbiju za sva buduća vremena jest pravilan naziv rata od 1991-1995/97: Hrvatski Domovinski obranbeni rat protiv srbske genocidne agresije ili Srbski okupacijski i genocidna rat na Hrvatsku od 1991-1995/97. U navedenom smislu smislu treba službeno imenovati Hrvatski Domovinski obranbeni rat i u izabranoj sintagmi obvezno navesti srbskog genocidnog i okupacijskog agresora.

Vi (mi) Hrvatski branitelji od srbske genocidne agresije morate (moramo) naš obranbeni rat pravilno nazvati tako da se već u naslovu vidi i svjedoči za sva vremena, da su Srbi bili (takvi su u svojim planovima i danas!)

genocidni agresori sa svima popratnostima: okupacija hrvatskih prostora na kopnu i moru, ubijanje i progon Hrvatskog naroda, silovanja, pljačka, vandalizam(serbizam), miniranje Hrvatske (trajni genocid i srbizam), uništavanje hrvatskog gospodarstva, što ima za posljedicu: tajkunstvo, zaostajanje Hrvatske u svima potencijalima, nezadovoljsvo naroda, razne nepravde ... što sve ima svoje korjene u Srbskom genocidnom, agresivnom i okupacijskom ratu na Hrvatsku.

Ako su nam ograničene moći za kažnjavanje Srbije za sva zločinstva, nije nam i ne bi smjelo biti ograničeno pravo da Srbski genocidni ... rat na Hrvatski narod nazovemo pravim imenom.

2. Mi Hrvati iz dijaspore, pisatelj je uvjeren da dijeli mišljenje većine od 4,7 milijuna Hrvatica i Hrvata rasijanih po cijelome svijetu smo vrlo zabrinuti za sadašnjost i još više za budućnost svekolikog Hrvatskog naroda u RH, u BiH i u okupiranim hrvatskim krajevima. Uvijek smo uz svoj Hrvatski narod u iskonskoj domovini Hrvata.

Polazeći od spomenutog smatram propustom, što na Znanstveno-istraživački skup o kulturi u Hrvatskom Domovinskome obranbenom ratu ne pozivate znanstvenike, istraživače i stručnjake, napose izdavačke i medijske stručnjake iz dijaspore.

U spomenutome su projekti za stotine doktorskih disertacija i drugih znanstvenih publikacija i potrebnih rasprava, a ja ću se ograničiti na samo nekoliko primjera iz hrvatskih djelatnosti i ponašanja Hrvata u dijaspori za vrijeme srbske i komunističko "antifašističke" okupacije Hrvatske od 1945. do 1991. godine i nastavka Srbskog genocidnog i okupacijskog rata na Republiku Hrvatsku i proširenja na BiH.

Općenito rečeno, glavnina svih hrvatskih djelatnosti u dijaspori bila je posvećena i usmjerena ostvarenju suverene države Hrvatske na njenom povijesnom i etničkom prostoru. U ovoj "općenitosti" spomenut ću samo da su Hrvati iz dijaspore novčanim i drugim oblicima uvijek pomagali Hrvate u domovini. To je prelazilo okvire humanitarne pomoći svojim obiteljima, rodbini i prijateljima pa ću navesti samo par primjera drugih

oblika pomoći Hrvata iz dijaspore za domovinu - državu Hrvata, molim samo primjerice jer bi za sve trebalo pisati leksikon:

Hrvatska bratska zajednica je pomagala Hrvatskom narodu u ratom stradalim krajevima; Ostavština Zlatka Balokovića domovini Hrvatskoj; Dar Hrvatskoj umjetnina od Ivana Meštrovića; Izgradnja dvorane "Lisinski" novcem od Hrvata iz dijaspore; Donacija umjetnina od Ante Mimare; Dar svih knjižkih izdanja i sva godišta Hrvatske revije od Vinka Nikolića; Dar Hrvatske akademija znanosti i umjetnosti u dijaspoiri sa sjedištem u Baselu - sva reprint izdanja iz sačuvanne hrvatske kulturne baštine u Europi posredstvom Dragana Hazlera; Dar Hrvatske akademije Amerike svih njenih knjiških i publicističkih izdanja posredstvom Karla Mirtha; Dar od Yvone Dončević: sva idanja "Kroatische Berichte"...

Evo još samo nekoliko osoba: Hrvatica i Hrvata, koji su dio ili čak glavninu svojih zarada i drugih, pretežno nacionalnih i kulturnih ostvarenja i brojni među spomenutim i nespomenutim su čak i svoje živote darovali Hrvatskoj (abecedno i primerice pa molim da mi se oprosti, što mnogi neće biti poimence spomenuti, a ima ih na tisuće za podeblji leksikon). Ovdje ih navodim, kao ljude, kao Hrvate djelujuće za Hrvatsku u dijaspori i trebala bi se njima zaista pozabaviti hrvatska leksika i druga publicistika. Dakako sljedeća imena odnose se na noviju hrvatsku dijasporu i među spomenutim djetnicima su većina pokojnici, ali ima također i živih, još aktivnih Hrvata:

Ilija Abramović, Viktor Arbanas, Andrija Artuković, Ivan Babić, Zlatko Balenović, Josip Banoža, Ernest Bauer, Ante Beljo, Branko Benzon, Vera Berić, Josip Biošić, Antun Bonifačić, Matija Brozović, Mile Budak, Stjepan Budak, Bruno Bušić, Zvonko Bušić, Ante Ciliga, Danijel Crljen, Josip Crnobori, Stjepan Crnogorac, Zvonimir Čičić, Šito Ćorić, Branko Dilberović, Ante Došen, Josip Đakić, Žarko Dolinar, Krunoslav Draganović, Ivan Dubravčić, Malkica Dugeč, Mirko Eterović, Rosa Ferić, Jure Francetić, Mate Frković, Olga Fučić, Ante Gotovina, Marija Grahovec, Branka Grakalić, Matija Grbac, Silvije Grubišić, Dragan Hazler, Vlasta Hazler, Emilija Herceg, Ivo Herenčić, Tomislav Hrvojević, Jere Jareb, Branko Jelić, Ivan Jelić, Drago Jilek, Ilija Jukić, Josip Kampić, Mirko

Karačić, Kazimir Katalinić, Vladimir Katić, Božo Kavran, Jozo Kljaković, Kristijan Kreković, Mile Kolar, Lucijan Kordić, Ivo Korsky, Juraj Krnjević, Vinko Krišković, Edo Krušlin, Miljenka Krvavica, Božidar Kunc, Zinka Kunc, Jakša Kušan, Ivan Kuzmić, Vjekoslav Luburić, Nedjeljka Lujetić-Tijan, Filip Lukas, Bernard Luketić, Dominik Mandić, Branko Marić, Nikica Martinović, Borislav Maruna, Krunoslav Mašina, Lovro Matačić, Ivan Meštrović, Mate Meštrović, Olga Meštrović, Ante Miletić, Jelena Miletić, Vlado Miletić, Karlo Mirth, Zvonimir Mitar, Milivoj Mostovac, Franjo Nevistić, Vinko Nikolić, Štefica Nikolić, Antun Nizeteo, Stanko Nižić, Srećko Novak, Ante Pavelić, Mirjana Pavelić-Pšeničnik, Višnja Pavelić, Mladen Pavić, Ivan Pernar, Zlatko Pintarić, Vladimir Prelog, Jure Prpić, Bogdan Radica, Petar Radielović, Tihomir Rađa, Josip Rukavina, Lavoslav Ružička, Branko Salaj, Safet Saračević, Antun Skukan, Joso Skukan, Mile Sminderovac, Viktor i braća Soldo, Tomislav Sunić, Lovro Sušić, Ilija Šikić, Vladimir Škulj, Nikola Tesla, Pavao Tijan, Tomislav Tomljenović, Josip Turkalj, Ivo Tuškan, Mirko Vidović, Ante Vladović, Viktor Vida, Omer Vrabac, Vjekoslav Vrančić, Jakov Vrdoljak, Stanko Vujica, Nada Vujica, Tomislav Vukadin, Dušan Žanko, Vladimir Židovec...

Evo još samo pet napose vrijednih djelatnosti Hrvata iz dijaspore, koje valja spomenuti:

1. U prosincu 1941. okupilo se više od 200.000 Hrvata iz Južne Amerike, okupljeni na svome saboru, s kojeg su poslali brzojav u Zagreb, najavljujući sve oblike pomoći Hrvatskoj. Brzojav podpisuje predsjednik Hrvatskog sabora Južne Amerike Karaman i tajnik Siladji.

2. Radi istaknute kurtoazije spomenimo imena hrvatskih mladića, skupinu "Fenix" ili "Bugojance", koji su u doba najstrašnijeg komunističkog mraka došli podići ustanak u Hrvatskoj i pali su za Hrvatsku. Evo ih abecedno: Adolf Andrić, Ambroz Andrić, Nikola Antunac, Petar Bakula, Filip Bešlić, Vidak Buntić, Vili Eršeg, Ilija Glavaš, Đuro Horvat, Vejsil Keškić, Vinko Knez, Viktor Kancijanić, Ilija Lovrić, Stipe Ljubas, Vlado Miletić, Ludvig Pavlović, Ivan Prlić, Pavo Vegar i Mirko Vlasnović. Vječna im slava, hvala i čast! S nama su!

3. Na Prvom hrvatskom saboru, koncem veljače 1989. bilo je oko 70 posto sudionika iz dijaspore i 20 posto iz tadašnje SR Hrvatske, to ukazuje na svijest Hrvata iz dijaspore.

4. Među gore spomenutima i još više među nespomenutima bilo je istaknutih htvatskih branitelja, častnika i visokih zapovjednika HV u Hrvatskom domovinskom obranbnome ratu, od brojnih navodim na primjer samo ove: Miro Barišić, Branko Dilberović, Ante Gotovina, Vladimir Katić, Mladen Naletilić, Ludvig Pavlović...

5. Hrvatska dijaspora pružala je svaku pomoć Hrvatskoj u Hrvatskome domovinskom obranbenom ratu protiv Srbske genocidne okupacije: brojna sanitetska i druga vozila, ratne potrebštine, lijekovi i sanitetski materijal, prehranbene potrebštine, odjevni predmeti... i novčana sredtstva. Iz svake države i iz svakog grada pa i iz manjih naselja, u kojima su Hrvati skupljali nocac i odpremali ga u Hrvatsku. Spomenut ću od tisuća sabirnih mjesta samo dva:

-Jedno od manjih mjesta u Švicarskoj Schwyz, u kojem su Hrvati iz Slunja skupili CHF 36.000 i dvojica hrvatskih policajaca u civilu, obadvojica prezimena Barić odnijeli u Slunj.

-U velikom australskom gradu, kako su tada javili hrvatski emigrantski mediji Hrvati su skupili 5 (pet milijuna) australskih dolara i promijenili u ček. Za peh Stjepan Mesić, koji je tada podučavao Hrvate ustaškim pjesmama izgubio je taj ček. Navodno je zaboravio službeno objaviti gubitak čeka, da se nitko osim Stjepana Mesića ne može tim čekom poslužiti.

Ovaj natuknički članak, u kojem su spomenute tek neke od djelatnosti Hrvata iz dijaspore za Hrvate u domovini Hrvatskoj je napisan samo s jednom svrhom, koja glasi:

Ako se nakon smrti prvog pravog hrvatskog predsjednika Dr. Franje Tuđmana sve vlasti u Hrvatskoj (ne zna se koja od koje strašnije): Račan, Sanader i Milanović plus Mesić i Josipović odriču Hrvata u dijaspori i otežavaju nam ostvarenja svih hrvatskih prava u iskonskoj domovini Hrvatskoj, zašto nas izostavljaju Hrvatski branitelji za planirani Skup, na

kojeg su pozvani poimence svi, ali ne i Hrvati iz dijaspore, kako se vidi iz sljedećega:

"Udruga branitelja Domovinskog rata "Zagrebački velesajam" i koprivnička Udruga hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91. (UHBDR91.) u suradnji s drugim Udrugama proizašlim iz hrvatskog Domovinskog rata, organiziraju u ponedjeljak, 6. listopada 2014., u povodu Dana neovisnosti Republike Hrvatske, 1. znanstveno-istraživački skup na temu "Kultura u hrvatskom Domovinskome ratu - Da se ne zaboravi". Naime, tijekom Domovinskoga rata, i u uvjetima neprestane oružane borbe protiv srpskog i inog okupatora, hrvatski književnici, slikari, glumci, karikaturisti, glazbenici, novinari, snimatelji i drugi, stvarali su pretežno brzo i novo stvaralaštvo, koje je poprimilo revolucionarna obilježja u cilju jačanja zajedničke borbe protiv jakog i nemilosrdnog agresora. Na ovom skupu, kojem je cilj da, prije svega mladima, ukaže na izniman doprinos hrvatskih umjetnika u godinama agresije na Republiku Hrvatsku, sudjelovat će pored branitelja i znanstveni stručnjaci, sve s željom da se ne zaborave ljudi, od kojih su neki dali i svoje živote, i na duhovnu borbu, na prikazivanje istine o stvaranju slobodne, samostalne i neovisne hrvatske države."

Molim organizatore ovog znanstveno-istraživačkog skupa, da pozovete i Hrvate iz dijaspore na sudioništvo u njemu. U dijaspori živi oko 4,7 milijuna Hrvata svih struka, svih zanimanja, međunarodno priznatih stručnjaka, znanstvenika, istraživača, neotehnologa i umjetnika, svih profila i vrhunskih dostignuća. Svi volimo Hrvatsku i želja nam je u njoj živjeti i djelovati za svaki boljitak... Svi Hrvati ma gdje živimo trebamo djelovati složno za domovinu Hrvatsku!

Pokažite, Hrvatski branitelji da slijedite put i djelovanje predsjednika svih Hrvata †Dr. Franje Tuđmana, a ne ove prodane duše, koje su bile protiv samostalne države Hrvatske (Ivica Račan), pljačkaš države Hrvatske i Hrvatskog naroda (Ivo Sanader), predsjednik vlade "slučajne države Hrvatske" (Zoran Milanović) i uz njih dvojice komunjara s crvenim dušama od hrvatske krvi, s kojom su ih zacrvenili njihovi očevi - udbaški i komunistički "antifašistički" zločinci. To je Stjepan Mesić na

trimilijunskoj apanaži od hrvatske sirotinje i Ivo Josipović, samoprozvana "Barbika", a narod ga od milja zove "odmrznuta crvena lignja", inače veliki prijatelj srbskih fašističkih četnika svih imena. "Barbika" i lignja Ivo Josipović će napraviti Hrvatskoj najveću uslugu, ako se ne kandidira za sljedeće predsjedničke izbore.

Hvala na razumijevanju, ispričavam se Hrvatskim braniteljima ako je u sadržaj članka uletjela neka nepoželjna riječ i pozdravljam s najljepšim hrvatskim narodnim pozdravom:

Za dom spremni!

i hrvatskim domobranskim pozdravom:

Za Hrvatsku - Uvijek!

Dragan Hazler - hrvatski djelatnik i sanitetski domobranski častnik HV u pričuvi

Basel, 10. srpnja 2014.

U Hrvatskoj, članici EU se slave zločinački ustanci

Republika Hrvatska ne poštiva Međunarodne konvencije o pravima živih i mrtvih Hrvata. Ovdje se zadržimo samo na EU rezoluciji 1481 i na Konvenciji o pravu na grob i grobno obilježje poginulih u ratovima na obadvije zaraćene strane. Protivno Međunarodnim konvencijama u Hrvatskoj se slavi zločince.

Nema nijedne Međunarodne konvencije, koja dozvoljava slavljenje fašističkih i komunističkih zločinačkih ustanaka. Protivno konvencijama i kulturi ponašanja Hrvatska kao članica UN i EU, slavi fašističko-četničke ustanke u Veljunu, u Srbu i drugdje, slavi komunističke zločinačke ustanke i zločince, primjerice u Brezovici, u Kumrovcu i dan komunističkog ustanka u cijeloj Hrvatskoj. To je hrvatska sramota!!!

Srpska pravoslavna crkva poznata kao državno politička nasilnica kroz cijelu povijest uzdiže na slavu oltara fašističke četničke zločince Dražu Mihailovića i fašističkog vođu SPC-protu Momčila Đujića...

Marxistički zločinac Tito je poubijao i prognao dva milijuna Hrvata, nepovratno uništio gospodarska, kulturna i vjerska dobra, zlostavljao i mučio ljude za vrijema rata i mira: Za vrijeme rata poubijao je Tito više od milijun Hrvata, a za vrijeme mira, Tito je ubijao, mučio i progonio Hrvate, primjerice: Titov Jasenovac, Titov Goli otok, Titovi logori mučenja za čitave svoje vladavine, logorsko mučenje proljećara od 1971. nadalje, ubijanje Bugojanaca 1973. i ubijanje Hrvata u dijaspori do 1991.

Zločinačka Titova era je zlostavljala čak poginule u ratu i rušila im grobove

Titova era porušila sva vojna groblja poginulih Hrvata, koji su se borili i pali za Hrvatsku, a post-titova Republika Hrvatska ruši i sada posmrtna obilježja Hrvatima, koje su komunisti poubijali, primjerice Juri Francetiću, Miji Abičiću u Slunju, Mili Budaku na groblju u Svetom Roku...

Kakova je ovo država Hrvatska po pitanju Konvencije o ljudskim pravima, u kojoj ni živi ni mrtvi Hrvati u Hrvatskoj nisu ravnopravni s genocidnom srpskom nacionalnom manjinom, koja se nije odrekla

četničkog fašizma i u zadnja dva rata je ubijala, progonila, svestrano zlostavljala Hrvate, pljačkala i uništavala sva dobra u Hrvatskoj, silovala majke, djevojke i malodobne djevojčice ubijala djecu (Srbi su ubili od 1991. do 1995. 402 hrvatske djece), minirali ubitačnim minama malne polovicu Hrvatske.

Sabor Republike Hrvatske postupa protivno Međunarodnoj konvenciji

Sabor Republike Hrvatske odustaje od komemorativnog pokroviteljstva u Bleiburgu i Križnim putevima, gdje su komunisti ubijali Hrvate, a o brizi za više od 2000 masovnih grobnica Hrvata u Hrvatskoj, oko 1500 masovnih grobnica Hrvata u Sloveniji i o neutvrđenom broju masovnih grobnica Hrvata u BiH, u Srbiji, u Vojvodini, u Crnoj Gori, Kosovu i u Makedoniji, Hrvatski sabor nije nikada niti raspravljao.

Posebice je zabrinjavajuće da je Hrvatski sabor komunističke SDP (KPJ) Ivice Račana i koalicije za predsjednikovanja komunističkog udbaša Sjepana Mesića ukinuo i zabranio rad Saborskoj komisiji za utvrđivanje žrtava rata i poraća.

Suprot Konvencijskom poučku o jednakom odnosu prema poginulim i ratnim žrtvama na obadvije strane, zastupnici Hrvatskog sabora i vlade s predsjednikom RH Ivom Josipovićem sudjeluju:

a) na komemoracijama srpskim žrtvama nacifašističkog terora, što je opravdano i ispravno, ali ne sudjeluju na komemoraciji hrvatskih žrtava, koje su počinili komunisti i četnici ...

b) sudjeluju na dernecima srbskih fašističkih četnika, koji su po planovima Moljević/Mihailović i SPC-a sprovodili genocid na Hrvatima.

Ne postoji nijedna Međunarodna konvencija koja dozvoljava kult prema zločinačkim ustancima, kakovi su bili srpski fašističko-četnički ustanci i komunistički genocidni i vandalski ustanci.

Komunisti i fašistički četnici zajednički slave svoje ustanke

Ovakovu družbu komunističkih i fašističkih derneka uz spomeničko veličanja idelogije i najvećih zločinaca ne samo 20. stoljeća, nego čitave ljudske povijesti sprovodi se samo u Hrvatskoj, plaća ih Republika

Hrvatska, toleriraju Hrvatski branitelji i obespravljeni Hrvatski narod. *Zašto?!*

Samo u Hrvatskoj djeluju zajedno i nekažnjeno srbski fašistički četnici i genocidni komunistički antifašisti - zajedno održavaju jubilarne ustaničke derneke, primjerice u Srbu, Veljunu, Petrovoj gori, Brezovici, Kumrovcu...

Za takav kult prema zločinačkim ustancima i revolucijama genocidne i vandalske ideologije nema dozvole niti opravdanje po nijednoj Međunarodnoj konvenciji niti po EU rezoluciji 1481.

Važno i treba ponoviti:

Kult prema mrtvima iz obadvije zaraćene strane je u skladu s propisima Međunarodne Ženevske konvencije i njenih dopuna, ali kult prema zločinačkim komunističkim i fašističkim ustancima i revolucijama nije dozvoljen prema nijednoj međunarodnoj konvenciji niti po EU rezoluciji 1481, koju ne poštiva RH - članica Europske Unije.

Slunjani ne dozvoljavaju kult četničkog ustanka u Veljunu

Polazeći od poštivanja Međunarodnih konvencija, koje ne dozvoljavaju kult zločinačkim ustancima, pisatelj ovih redaka Dragan Hazler je sa svojim veteranima domobranima i ustašama uz pomoć Hrvatskih branitelja spriječio četniki skup 5. svibnja 2000. u Veljunu, na kojem su četnici Milorada Pupovca pokušali slaviti svoj ustanak i pokolj 8-člane nedužne hrvatske obitelji Jose Mravunca.

Četničko-fašistički i komunistički ustanak u Srbu, 27. srpnja 1941.

Zašto Hrvatski branitelji i hrvatski narod kao u Veljunu ne spriječe takav isti kult zločinačkog četničkog ustanka u Srbu, kojemu su se kasnije pridržili i komunistički zločinci.

Četnički fašistički ustanici u Srbu su poubijali i prognali tisuće nedužnih Hrvata u tome kraju Zagore i Like, čak su ubili komunističkog prvaka Marka Oreškovića jer je bio Hrvat pa se pitamo, što se tu ima slaviti. Zašto Republika Hrvatska krši Međunarodne konvencije i EU rezoluciju 1481 obznanjenu protiv komunizma i fašizma.

Polazeći od poštivanja Mađunarodnih konvencija, koje ne dozvoljavaju kult zločinačkim ustancima i revolucijama, kao i od EU rezolucije 1481 koja zabranjuje komunistima sudioništvo u politici, ove godine na dan 27. srpnja trebalo bi se u Srbu naći barem nekoliko tisuća Hrvatskih branitelja i domoljubnog hrvatskog naroda, koji neće dozvoliti četničko i komunističko slavlje zločinačkog ustanka, kojemu se predhodilo i nastavilo masovno klanje, ubijanje, mučenje i progon hrvatskog naroda.

Vlasti Republike Hrvatske moraju zabraniti fašističko-četnički i komunistički kult u Srbu i drugdje u RH. Ne učine li to, pisatelj ovih redaka će tužiti Republiku Hrvatsku i predsjednika RH Ivu Josipovića pred pravosuđem Europske Unije i međunarodnim sudovima UN-a.

Velečetnik Pupovac vuče komunjaru Ivu Josipovića poput "Vola oko stola"

Ivo Josipović ima komunističkog putra na glavi, četničkog fašizma u duši, mržnju na sve hrvatsko u savjesti, rasipničko ponašanje u trošenju hrvatskog novca na stotinu savjetnika i još veću potrošnju hrvatskog novca za obnovu i izgradnju komunističkih i četničkih spomenika, primjerice Srb ...

U Veljunu i Srbu je počeo četničko-fašistički ustanak i klanje Hrvata već u travnju 1941.

Ivo Josipović kao visokoobrazovani sveučilišni profesor znade za taj četničko-fašistički ustanak počev od Knina preko Srba i Like sve do Slunjskog kraja, gdje su lokalni srbski četnici uz pomoć elitnih četnika iz Srbije oružano napali mjesto Slunj već 12. travnja 1941. i nastavili zlostavljanjem hrvatskog naroda na sve načine, primjerice ubijanjem putnika na cestama, utapanjem Hrvata sa zavezanim kamenom oko tijela u rijeci Mrežnici i poznatim pokoljem 8-člane hrvatske obitelji Jose Mravunca u Blagaju (Slunj) već 5. svibnja 1941. Koljači mirne hrvatske obitelji Mravunac su bili pretežno srpsko-fašistički četnici iz Veljuna, kojima su komunisti podigli spomenik, a dotrajalog od starosti i atmosferilija obnovio ga je četnik Milorad Pupovac s hrvatskim novcem, kojeg je dobio od komunističke vlade Ivice Račana.

Neizostavno dodajem: Niti jugoslavenske komunističke vlasti niti vlasti novostvorene RH niti Milorad Pupovac ni Božo Biškupić nisu podigli spomenobilježje hrvatskoj obitelji Mravunac - prvim žrtvama fašističkog srbsko-četničkog pokolja u tome dijelu Hrvatske.

Jugokomunisti i fašistički srbski četnici na čelu s Miloradom Pupovcem spomenički i dernecima ustoličuju četničke zločince, ali ne i nedužne hrvatske žrtve, koje su počinili slavljeni srbski fašistički četnici i komunisti.

Taj fašistički srbsko-četnički spomenik stoji uz glavnu cestu u Veljunu, obnavlja se hrvatskim novcem i služi "na čast" Republici Hrvatskoj - članici UN i EU, poglavito četniku Miloradu Pupovcu i komunističkom agnostiku Ivi Josipoviću..

Srb i Knin su bili još istaknutija četničko-fašistička žarišta, nego Veljun

Za Ivu Josipovića, kojega velečetnik Milorad Pupovac vuče "kao vola oko stola" na četničko-fašističke i komunističke derneke, evo podsjetnik o stvaranju oružanog četničkog ustanka već 10. travnja 1941 pa i ranije. Podatak je iz dokumentarne knjige Ivana Košutića *Rađanje, život i umiranje jedne države 49 mjeseci*, ISBN 953-6547-01-5, Stručna i poslovna knjiga, Zagreb, 1997. str. 46/47" (uz neznatno skraćivanje, koje ne utječe na sadržaj - D.H.):

"Jedanaestog travnja 1941. Slavko Kvaternik izdao je pod brojem 4/41 naredbu, kojom se ovlašćuju sve banovinske ustanove da mogu i nadalje obavljati svoje poslove služeći se postojećim načinima i žigovima Banovine Hrvatske...

Međutim, lokalne vlasti u nekim krajevima Zagore, dijela Like i Banije kategorički su odbile naredbu tvrdeći da to neće prihvatiti i da hrvatsko znamenje neće nikada postati njihovo. Počeli su se koristiti isključivo samo ćiriličkim pismom, čak s mješavinom ekavice i ijekavice jer na čistu ekavicu u tim krajevima nitko nije navikao.

Pučanstvo pravoslavne vjere, odnosno Srbi, kako su zahtijevali da ih se zove, oduvijek su u kućama imali raznog oružja, od kojega se ni uz koju cijenu nisu namjeravali razdvojiti. Sada, prvih dana na početku rata, a

potom i raspada Jugoslavenske vojske, došli su u priliku da se naoružaju koliko god ih je volja. Stoga nije bilo srpske kuće, koja ne bi imala barem vojnički karabin i obilje streljiva. No, nisu bili rijetki oni koji su pokupili automatsko naoružanje, pa čak i dobro posakrivali lake brdske topove što ih je vojska ostavljala gdje ju je zateklo opće rasulo: u stogovima sijena ili slame, zakopano u zemlju ili su odvlačeni duboko u šumu. Takvo su naoružavanje opravdavali opasnošću po vlastiti život, kakva, navodno prijeti "ugroženom, uznemirenom i golorukom srpskom življu u ovim krajevima."

Iza svega toga, razumljivo, stajali su nekakvi inicijatori i pokretači okupljanja Srba u tim krajevima, osobito u okolici Knina. Među njima je bio bivši narodni poslanik Niko Novaković sa svojim bratom Vladom iz Kistanja, zatim prota Momčilo Đujić iz Strmice, Pajo Popović iz Biskupije, Stevo Rađenović, bivši poslanik JRZ, Milan Torbica i Jovo Keča iz Srba..." (podcrtao D.H.) Kraj navoda iz dokumentarne knjige o fašističko četničkom ustanku u Srbu već 10/11. travnja 1941.

Iz navedene dokumentarne knjige Ivana Košutića se vidi da su srbski fašistički četnici ustali u Srbu već 10/11. travnja, a oružanim četničkim napadom na Slunj, četnički ustanak je službeno započeo 12. travnja 1941.

Ne trebaju nas zbunjivati datumi četničkih i komunističkih ustanaka

Vjećeslav Holjevac u knjizi "Zapisi iz rodnoga grada" navodi četničke ustanke u srpskim selima oko Vojnića, Veljuna i Petrove gore još prije 1941. Bježanije komunista iz gradova nakon svađe prijatelja Hitlera i Staljina k četnicima u šume i u srpska sela nazivaju četnikopartizani ustancima. Četničko-partizanski napad na hrvatsko selo Glinice naziva se ustankom, u kojem su "ustanici" poubijali šestero poštenih i mirnih Hrvata.

Poznato je Ivi Josipoviću, da su srbski fašistički četnici podizali već početom travnja 1941. ustanke protiv Hrvata i protv Hrvatske ne samo u Srbu, nego u svima hrvatskim krajevima, napose gdje žive miješano Hrvati, posrbljeni Vlasi i Srbi, koji su dolazili u Hrvatsku od "Seobe

Srbalja", koncem 17. stoljeća do naseljavanje hrvatskih krajeva srpskim ratnim ratnim invalidima i "hrabrim" Solunašima ...

Znamo da je Pupovčev i Boljkovčev četničko-komunistički dernek u Veljunu rastjerao Dragan Hazler sa svojim veteranima - domobranima i ustašama. Pupovac je bio nogiran u donju guzicu i ne usuđuje se više dolaziti na četničko-komunističke derneke u Veljun. K tome, Ivo Josipović, zvani "odmrznuta crvena lignja" samozvana Barbika je poznati lažljivac. Obećaje promjenu izbornog sustava, a zašto od 2010. godine do sada nije niti to učinio.

"Ustanak u Srbu 27.7.1941. za „kralja i otadžbinu“

Za kraj ove rasprave, evo nekoliko šturih podataka o srbočetničkom ustanku u Srbu 27. 7. 1941. "Pokolji nevinih hrvatskih civila uslijedili su odmah nakon toga ustanka koji je dignut pod parolom „za kralja i otadžbinu“. Četnici su tih dana ubili Anicu Barać i njezinih osmero djece, u Divoselu 7 hrvatskih seljaka, u Ostrovici 5, u Kuli 30, u Metku 20, u selu Krnjeuše ubili su 84 zarobljena seljaka, a među njima su zaklali i katoličkog župnika Krešimira Barića, te do temelja sravnili i s lica zemlje izbrisali obližnje hrvatsko mjesto Boričevac. Ova su „čišćenja“ provedena u skladu sa četničkim programom Stevana Moljevića „Homogena Srbija“. Prema tome programu iz „etnički čiste“ velike Srbije trebalo je protjerati oko 2.675.000 nesrpskih stanovnika , od čega oko 1.000.000 Hrvata. Metode su ovoga nasilnog „čišćenja“ uključivale protjerivanje i likvidaciju. Kada se danas taj monarhofašistički ustanak prikazuje kao antifašistički, obistinjuje se ono što je Pilar rekao o srbijanskoj historiografiji , da je ona bizantijsko krivotvorenje povijesti („Južnoslavensko pitanje“, Varaždin 1990. str. 332). Prof. Branimir Lukšić"

Treba zakonom zabraniti svaki kult komunizmu i fašizmu

Odmah valja reći da potomci komunističkih zločinaca poput Mesića nazivaju sebe i svoje predke antifašistima. Ako je Mussoliniev fašizam pojam za zločinstvo na ljudima i svima dobrima, onda je Titov komunistički antifašizam stotine puta veći fašizam od Mussolinijevog fašizma.

Osuđujući do daske Mussolinijeve fašiste - kopilad Marxovih i Lenjinovih komunista, radi istine treba reći da je samo jedan komunistički antifašist Simo Dubaić, hvaleći se sa svojim "antifašističkim" zločinom poklao 30.000 Hrvata, što je više, nego su u Hrvatkoj počinili svi zajedno Mussolinievi fašisti.

Ponavljam jer će mi umirovljeni komunistički udbaš Stjepan Mesić reći da sam fašistofil. Ne Mesiću, ja imenom i prezimenom Dragan Hazler sam antifašist i antikomunist i borio sam se u Slunju protiv talijanskih fašista, za što imam još živih svjedoka, ali istini za volju talijanski fašisti nisu u Slunju ubili nijednog čovjeka (jesu pljačkali, krali i palili kuće po selima!), a komunistički antifašisti su samo u "prvom oslobođenju Slunja", prema dokumenarnim dokazima (Đuro Zatezalo, Zbornik 18, HAK, Karlovac) poubijali oko dvije tisuće hrvatskih civila i hrvatskih vojnika, među kojima oko 750 ranjenika i oko 30-ero djece.

Završno ovom stavku, ponovit ću iz međunarodne dokumentacije da je komunizam najveće zločinstvo ne samo 20-og stoljeća, nego čitave ljudske povijesti. Kopilad komunizma - fašizam i nacizam ostali su po zločinstvima odlični šegrti komunizma. Brojčano izraženo komunizam je poubijao više od 100 (sto) milijuna ljudi, a komunistička kopilad ili šegrti fašisti i nacisti oko 26 (dvadesetišest) milijuna ljudi. Obadvoji: komunisti i komunistički antifašisti su isto kao fašisti i nacisti superzločinci.

Ovdje je za zapitati, što je to za slaviti u komunističkim i u srbskočetničkim fašističkim jubilejima?!

Samo istinom i osudom svakog zločinstva, a ne kultom zlu i mržnjom se može graditi sloga među ljudima, suživot i trajna budućnost.

Ovo što čine komunistički antifašisti i četnički srbski fašisti u slavljenju svojih zločinačkih ustanaka i tobože kao kult mrtvima je najpodmuklija politička, komunistička i velikosrbska perfidija. Njima je manje stalo do davnih mrtvih, nego do lanjskog snijega, ali tom lažnom glumom oni nastoje skrenuti na sebe pozornost i zamagljivati ljudima oči pred užasnim stanjem, u koje su doveli žive ljude u Hrvatskoj (i šire!). Po

nepoštivanju i nebrizi za žive ljude vidi se njihova iskrenost prema mrtvima.

U ime istine o zločinstvima na ljudima i na svima dobrima stvorenim od Boga i od čovjeka treba odgovorna vlast u Hrvatskoj zabraniti srbske četničke - fašističko-nacističke i komunističko partizanske obljetničke derneke. Bolji izraz od zločinačkog derneka za njih ne postoji.

Poziv Hrvatskim braniteljima da spriječe zločinački kult u Srbu, 27. srpnja 2014.

Kao stari domobran i ustaša pozivam Hrvatske branitelje i domoljubni hrvatski narod da u tisućama dođu 27. srpnja 2014. ranom zorom u Srb i spriječe proslavu zločinačkog četničko-fašističkog i komunističkog ustanka. Zasigurno vas neće spriječavati hrvatska policija isto kao što nije spriječavala Slunjane - domobrane, ustaše i Hrvatske branitelje, kad su u Veljunu rastjerali četničko-fašističku i komunističku gamad predvođenu od Milorada Pupovca i Josipa Boljkovca.

Hrvatskim braniteljima i domoljubnom hrvatskom narodu sretan put u hrvatski Srb 27. srpnja 2014 i uspjeh u rastjerivanju četničko-fašističkih i komunističkih zločinaca - crne i crvene zločinačke gamadi.

Za dom i za Hrvatsku - Uvijek spremni!

Dragan Hazler - hrvatski djelatnik - sanitetski častnik HV u pričuvi

Basel, 15. srpnja 2014.

Hrvatski branitelji, dođite u tisućama spriječiti kult zločinstvu u Srbu, 27. srpnja 2014. Na to imate pravo prema svojoj hrvatskoj savjesti, prema Konvencijama UN i EU rezoluciji 1481.

Vi, Hrvatski branitelji ste izborili suverenu Hrvatsku i branite ju od fašista i od komunista!

Molim sve hrvatske portale i druge medije da ovo odmah objave radi priprema Hrvatskih branitelja i domoljubnih Hrvata za spriječavanje zločinačkog derneka u Srbu! Hvala! D.H.

Hrvatski branitelji, povedite nas 27. srpnja 2014. u akciju protiv fašizma i komunizma!

Hrvatski domobrani, pridružimo se nastupu protiv derneka fašista i komunista u Srbu! Domoljubni Hrvatski narode, spriječimo fašistički i komunistički dernek u Srbu 27. srpnja 2014.

Domoljubni i državotvorni Hrvatski narode, Hrvatski branitelji, Hrvatski redarstvenici, Hrvatski častnici i vojnici, veterani Hrvatski domobrani i sve hrvatske udruge i institucje, Hrvatska mladeži i svi Hrvati i građani, koji Hrvatsku smatraju svojom domovinom pridružimo se Hrvatskim braniteljima i zajednički spriječimo fašističko-četnički i marxističko-komunistički dernek, na kojemu se neprijatelji Hrvatske i Hrvatskog naroda okupljaju na slavu svoga zločinačkog fašističkog i komunističkog ustanka protiv Hrvatskog naroda u Srbu 27. srpnja 2014. godine.

Nijedna Međunarodna konvencija ne dozvoljava nikakve proslave zločinačkih ustanaka, kao što su bili srpski fašističko-četnički i marxističko-komunistički ustanci protiv Hrvatskog naroda i Hrvatske vojske u Drugom svjetskom ratu i u Hrvatskome Domovinskom obranbenom ratu 1991.

Štoviše, Europska Unija, u kojoj je Hrvatska članica obznanila je Rezoluciju 1481, kojom se zabranjuje djelovanje totalitaristima: fašistima i komunistima. *Zabranjuje se fašistima i komunistima djelovanje u politici.*

Rezoluciju Europske Unije 1481 je usvojio Hrvatski sabor i obveza je svake Hrvatice, svakog Hrvata i svake lojalne građanke i građanina djelovati na sprovedbi EU rezolucije 1481, u ovome slučaju spriječiti i zabraniti fašistički i komunistički dernek u Srbu 27. srpnja 2014. i nadalje.

Ovim zajedničkim dernekom srbskofašističkih četnika predvođenih Miloradom Pupovcem i komunističkih zločinaca predvođenih Ivom Josipovićem, nasljednikom zapovjednika Golog otoka pokazuju srpski fašisti i marxistički komunisti svoje protuhrvatsko zajedništvo u Drugom svjetskom ratu, u poraću, u srbskom agresivnom i genocidnom ratu na Hrvatsku od 1991. do 1995/97. i nadalje, što moramo spriječiti i zabraniti.

To zajedništvo fašista i komunista, najvećih zločinaca ne samo 20. stoljeća, nego i čitave ljudske povijesti, koje se oživljava u Hrvatskoj moramo spriječiti i zauvijek zabraniti.

Ovdje se ponavlja Poziv iz "Dragovoljca" za organizirani odlazak u Srb i podpisnik ovog pisma - antifašist i antikomunist Dragan Hazler u svima svojim ulogama za neovisnu, demokratsku i pravednu Hrvatsku poziva sve ljude u Hrvatskoj i sve antifašiste i antikomuniste iz Europske Unije i iz svih antifašističkih i antikomunističkih država da se pridruže Hrvatskom narodu u konačnom obračunu s ostatcima četničkog fašizma i marxističkog komunizma u Hrvatskoj. Pokažimo to već 27. srpnja 2014. u Srbu i nadalje!

Preuzeto iz Portala Hrvatski Dragovoljac i slijedimo taj Poziv:

Prosvjed u Srbu 26 ili 27. srpnja 2014. godine

Za organizirani odlazak u Srb molimo vas da se javite koordinatorima:

- Darko Kovačić, Benkovac – 095 8452277

- Karlo Starčević, Gospić - 098 491855

- Dražen Keleminec, Koprivnica – 099 8276510

- Marko Đapić, Knin – 095 8000500

- Mile Biondić, Rijeka – 091 5710515

- Josip Budimir, Zadar – 091 4313234

- Miro Matijević, Otočac – 095 5566598

- Silvio Gustović, Zagreb – 091 2012076

- Vladimir Kinđerski, Samobor – 091 1704106

- Josip Vidović – Kasać , Ružić – 095 5249467

- Joso Vuković, Brinje – 099 2041446

- Tomislav Biuk, Split – 095 9057425

- Marinko Perec, Bjelovar – 098 1362292

- Vlado Turudić, Zaprešić – 091 5961347

Bog i Hrvati!"

Po uzoru na gornji POZIV za organizirani odlazak u Srb, molim ispred Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Dijaspori - HAZUD u Baselu i osobno da se sve domoljubne Hrvatice i Hrvati i sve lojalne građanke i građani organiziraju na sebi mogući način i dođu 27. srpnja 2014. u Srb spriječiti i zauvijek zabraniti udruženi fašistički i komunistički dernek

Zahvaljujem i pozdravljam u ime poštene i domoljubne hrvatske savjesti!

Mr.sc. Dragan Hazler, hrvatski djelatnik - antifašist i antikomunist

Basel, 16. srpnja 2014.

Molim sve hrvatske portale i medije da objavljuju pozive na Skup u Srbu protiv srbskih fašističkih četnikih i protiv svih komunista jer se Hrvatska mora zauvijek osloboditi tih najvećih zločinaca u ljudskoj povijesti. D.H.

Svi smo mi odgovorni za Hrvatsku, a nitko ne preuzima odgovornost!

Uz Božju pomoć - svi za Hrvatsku složno, pošteno, domoljubno, integrirajuće i državotvorno! Željeli smo državu Hrvatsku, a danas je puštamo komunističkim antifašistima. Većina Hrvatica, Hrvata i poštenih građanki i građana svih dobi željeli smo kao ozebao Sunce suverenu, slobodnu, pravednu, demokratsku, ujedinjenu, gospodarski jaku i naprednu državu Hrvatsku oslobođenu od svim fašizama i komunizama bez i s prefiksom "-anti".

"Osloboditelji" s prefiksom "anti" su bili jednako i čak veći zločinci prema hrvatskome narodu i prema svemu hrvatskome, nego oni bez "anti".

Takvi neprijatelji s prefiksom "anti" ostali su i danas isti "antaši" (neprijatelji) suverene države Hrvatske i hrvatskog naroda. Svoj "anti" unijeli su i u Ustav RH, u kojemu stoji oslonac i produžetak na Titov avnojevski Zavnoh. Uz ostala zločinstva pod Zavnohom je poubijano i prognano više od milijun Hrvata i nekoliko stotina tisuća nepodobnih nacionalnih manjina (Nijemaca, Bošnjaka, Talijana, Mađara...).

Zločinački Zavnoh se mora izbaciti iz Ustava Republike Hrvatske jer se ona zasniva na povijesnoj svijesti hrvatskog naroda o sebi i o hrvatskoj državotvornosti, a izborena je Hrvatskim domovinskim osloboditeljskim ratom, u kojem su se Hrvatski branitelji i osloboditelji oružano borili protiv svih oblika zločinačke titovštine, uključujući protiv avnojevskog Zavnoha.

Plebiscitarno smo se opredjelili za izlaz iz Titove Jugoslavije i za vlastiti hrvatski put

Prvi korak k pravilno postavljenom cilju bio je plebiscitarna odluka za suverenu Hrvatsku, oslobođenu od avnojevske, beogradske Jugoslavije protkane sa svima nametnutim velikosrpskim pohlepnim ideologijama, napose ubijanjem i progonom Hrvata, pljačkom i posrbljivanjem svega živoga i neživoga u Hrvatskoj.

Ideji samostalnosti Hrvatske suprostavila se Srbija i petokolonaški Srbi u Hrvatskoj

Kad smo pristupili pravnom, miroljubivom i demokratskom ostvarivanju suverene i suvremene države Hrvatske - pravedne i ravnopravne za sav hrvatski narod bez obzira na njegovu genetiku i povijesne naslage, nametnut nam je srbski okupacijski, genocidni, silovateljski, pljačkaški i vandalski rat pod avnojevskom crvenom petokrakom od avnojevske JNA, Srbije i Crne Gore, kojem su se glavnom ulogom pridružili petokolonaški Srbi u Hrvatskoj.

U obranbenom ratu Hrvatska je pobijedila nadmoćnog i vrlo opasnog neprijatelja

U Hrvatskom obranbenom i osloboditeljskom ratu Hrvatska je pobijedila višestruko nadmoćnog neprijatelja: Titovu avnojevsku i zavnohovsku JNA kao i svu pridruženu protuhrvatsku zločinačku gamad.

Kao u svima ratovima bilo je i u Hrvatskom domovinskom i osloboriteljskom ratu obostranih ratnih žrtava i kolateralnih žrtava plus pljačka i uništavanje hrvatske imovine plus miniranje više od trećine Hrvatske srpskim minama, što je trajni genocid Srbije protiv hrvatskoga naroda...

Korištenje ubitačnih mina je međunarodno zabranjeno!

Korištenje ubitačnih mina je zabranjeno Međunarodnom konvencijom pa se postavlja pitanje na Hrvatsko pravosuđe, zašto ne tuži Srbiju za kršenje Međunarodne konvencije miniranjem Hrvatske i zašto ne prisili Srbiju na odstranjivanje svojih mina u Hrvatskoj ili plaćenje deminiranja i naknadu štete nastale od srbskih mina u Hrvatskoj?!

Ova Hrvatska se mazohistički odnosi prema zločinačkoj Srbiji!

Za neopisivo golema zločinstva, koja su Srbi iz Srbije i petokolonaški Srbi počinili Hrvatskoj i Hrvatima nitko na zločinačkoj strani nije odgovoran. Baš suprotno "antifašistička" politika Republike Hrvatske se mazohistički dodvara petokolonaškim Srbima i zločinačkoj Srbiji; nudi joj se poput besplatne prostitutke i čak joj svestrano pruža svaku uslugu i pomoć za ulazak Srbije u EU i ujedno službeni ulazak Hrvatske u "Region" ili treću velikosrpsku Jugoslaviju, kojom će se vladati iz Beograda.

Za trajanja rata Hrvatska je učinila dvije globalne pogreške sa svima popratnostima:

1. Tajkunska privatizacija s kojom je započela gospodarska kriza, koja traje i sada popraćena sa strašnim posljedicama, od kojih spomenimo samo tri:

a) siromašenje naroda i države kroz pad sveukupne proizvodnje i uvoz stranih roba

b) enormno vanjsko i unutrašnje zaduživanje

c) nezaposlenost, koja ima više posljedica, među kojima su pad demografije i odljev mlade radne snage...

2. Abolicija i amnestija agresorima - JNA, Srbiji, Crnoj Gori i petokolonaškim Srbima bez postavljanja uvjeta, kao na primjer vraćanje pljačkovine i nadoknada ratnih šteta.

Tom abolicijom i amnestijom nije obuhvaćena hrvatska obranbena strana pa imamo za posljedicu, da srbski zločinci svih oblika (ubojice, pljačkaši, silovatelji, vandali...) žive u Hrvatskoj ne samo slobodno, nego svestrano privilegirano (nadprava nacionalne manjine, obnova i izgradnja srpskih kuća, crkava i drugih građevina, koje su većim dijelom porušili Srbi, Crnogorci i JNA, novčane i druge podpore srpskoj nacionalnoj manjini, sudjelovanje u svima razinama vlasti u RH, politička prava po propisima velikosrpskih ideologija, srpske političke stranke, državnopolitička Srpska pravoslavna crkva...

Hrvatsko pravosuđe procesuira i kažnjava Hrvate, a štiti srbske zločince

Po jednostranoj aboliciji i amnestiji srbski zločinci su slobodni građani, a Hrvatske branitelje se pravosudno procesuira i kažnjava za ratne žrtve i kolateralne žrtve na strani neprijatelja.

Abolicija i amnestija za srbske zločince je bio pogrešan čin!

Ako je prvi predsjednik RH Dr. Franjo Tuđman napravio pogrešku, uvođenjem abolicije amnestije za srpsku agresorsku i svestrano zločinačku stranu, zašto dvojica nasljednika u ulozi predsjednika RH

(Stjepan Mesić i Ivo Josipović) ne isprave tu pogrešku: a) ukidanjem amnestije za srbsku agresorsku i genocidnu stranu?! ili b) uvođenjem amnestije za obadvije zaraćene strane.

Srpski zločinac Veljko Džakula, predsjednik Vlade SAO Krajine nije kažnjen

Najveći absurd, koji proizlazi iz jednostrane abolicije i amnestije jest taj da Hrvatske branitelje procesuira i kažnjava hrvatsko, srpsko i međunarodno pravosuđe, a prema srpskim zločincima su svi obazrivi i blagi u kažnjavanju, ako uopće dođe do procesuiranja.

Na primjer Veljko Džakula je bio na čelu svih srbskih zločinstava u Pakracu i zapadnoj Slavoniji, gdje su ubijani nedužni Hrvati i taj neosuđeni ratni zločinac danas vodi jednu srpsku stranku u Hrvatskoj i uživa zaštitu hrvatskog pravosuđa.

2008. g. snimljen je dokumentarni biografski film o mučki ubijenom Hrvgatu dr. Ivanu Šreteru – mirotvorcu, liječniku, dobrotvoru... Među brojnima u filmu je sudjelovao i Veljko Džakula. Džakula je vršio dužnost Predsjednika Vlade SAO Krajine zapadne Slavonije, a potkraj rata bio je zarobljen, ali i ubrzo amnestiran. On tvrdi da ne zna gdje se nalaze posmrtni ostatci dr. Ivana Šretera... Na spomen zločinca Veljka Džakule, svakome Hrvatu, Čehu i svakom nesrbinu u Pakracu padne mrak na oči. Najčešći komentar je: *Svi mi znamo tko je on!* A „on“, slobodno šeće naokolo i pokušava revidirati hrvatsku povijest!

Džakula je samo jedan od tisuća sličnih srpskih zločinaca, koje uopće ne procesuira Hrvatsko pravosuđe, a Haaški sud (ako uopće procesuira), onda donosi blage kazne kao za dvojicu iz zloglasne Vukovarske trojke, a trećega Radića oslobađa svake kazne. Absurd absurda!

Srpsko pravosuđe ne kažnjava niti Vladu SAO Krajine u Beogradu

Srpsko pravosuđe ne kažnjava nikoga od značajnih ratnih zločinaca, na primjer u Beogradu djeluje slobodno i nekažnjivo vlada i generalstab tzv. Republike srpske krajine, koji su najodgovovorniji za sve zločinstva u Hrvatskoj, ali srpsko pravosuđe ih ne kažnjava niti ih izručuje Hrvatskoj. Hrvatska niti ne traži izručenje vlade i generalstaba zločinačke Republike SAO Krajine, a srpsko pravosuđe lovi i kažnjava Hrvatske branitelje,

primjerice Veljko Marić i kažnjava ga 12 godina zatvora. Hrvatsko pravosuđe uopće ne štiti hrvatskog branitelja Veljka Marića. *Zašto???!!!*

Hrvatsko pravosuđe procesuira i kažnjava hrvatske branitelje

Hrvatsko pravosuđe se jako trudi u procesuiranju i kažnjavanju hrvatskih branitelja za ratne žrtve, na primjer za ubijene četnike i četničke pomagače u Medaku i za kolateralne žrtve na strani agresorskih Srba. Primjerice Norac, Glavaš, Merčep, a na primjer srpski zločinac Savo Štrbac kleveće pred svijetom Hrvatsku i Hrvate, a zločinac iz Vukovara Stanimirović (gradonačelnik okupiranog Vukovara, iz kojeg su uz ubijanja svih nesrba, protjerivani Hrvati, silovane Hrvatice i pljačkala hrvatska imovina...) sudjeluje čak u Vladi RH. U Hrvatskom pravosuđu nema ni malo "p" od pravosuđa.

Brojni srpski i crnogorski zločinci žive slobodno i čak djeluju protiv Hrvatske

Hrvatsko pravosuđe je nesposobno ili neće privesti pred lice pravde Dragana Vasiljkovića - kapetana Dragana jednog od najvećih zločinaca u srbskom agresivnom i genocidnom ratu na Hrvatsku.

Hrvatsko pravosuđe nije nikada zatražilo izručenje nijednog ratnog zločinca, koji žive slobodno u Srbiji, u Crnoj Gori i u tzv. republici srpskoj.

Hrvatsko pravosuđe nije procesuiralo niti osudilo nijednog oficira JNA (molim, za njih nije izraz častnik!). Svaki čovjek ne samo u Hrvatskoj, nego u Sloveniji, u BiH i drugdje znade da je upravo JNA započela rat u Sloveniji, u Hrvatskoj i u BiH i pridružili su se k njoj Srbi svih ideologija i Crnogorci.

Dovle, tek simbolično o stvaranju države Hrvatske kroz nametnuti srbski agresijski i genocidni rat i spomenute naše pogreške, napose abolicija i amnestija srbskim zločincima.

To je samo djelić stanja i ponašanja u Hrvatskoj, koje nitko ne mijenja na bolje i postalo je svakodnevna slika i prilika u Hrvatskoj.

Basel, 26. srpnja 2014.

Umetak o fašističko-komunističkom derneku u Srbu 27. srpnja 2014. godine

Umetak o Fašističko-komunističkom derneku u Srbu 27. srpnja 2014. godine: Prije najavljenog nastavka evo dvostruka kritika na Pupovčev srpski fašističko-četnički i komunistički "antifašistički" dernek u Srbu, koju pišem u rano jutro 27. srpnja 2014.

Prva kritika:

Kakova je to pravna i pravedna država Hrvatska, koja dozvoljava udruženi fašističko-komunistički dernek u Srbu, kojim je uoči 27. srpnja 1941. započeo fašistički srbsko-četnički genocid na Hrvatima i pridružili su mu se komunisti, iako su im srpski fašistički četnici ubili komunističkog vođu Marka Oreškovića?!

Druga malo složenija kritika - uključuje i samokritiku:

Negativni odgovor MUP-a o zahtjevu Saveza za Hrvatsku za zabranu skupa u Srbu 27. srpnja 2014. godine u organizaciji SNV-a Milorada Pupovca, mogla se je očekivati.

Dobronamjerna kritika, koja slijedi odnosi se na Hrvatske braniteljske i srodne udruge (Savez za Hrvatsku), koji su tražili zabranu fašističko-četničkog i komunističkog skupa upozoravjući na neprihvatljivost proslave jednog čina koji je za posljedicu imao nekoliko tisuća ubijenih i protjeranih Hrvata i Nesrba u zapadnoj Lici i jugozapadnoj Bosni.

Ne gospodo Hrvatski branitelji!

Vi ste opet pogriješili kao i prošle godine. Vi ste trebali tražiti dozvolu za sudjelovanje na jubilarnom skupu u Srbu i sigurno biste dobili dozvolu. S dozvolom ste mogli nastupiti na dva načina:

1. Veljunski način u organizaciji Dragana Hazlera predsjednika veterana hrvatskih domobrana i ustaša. Zauzeti mjesto odžavanja fašističko-komunističkog derneka i rastjerati srbsku fašističko-četničku gamad i pridružene im komunističke zločince. U Veljunu su taj dernek vodili - četnički srbenda Milorad Pupovac i komunjara Josip Boljkovac. Prvi je bio

nogiran, a drugi se je od straha usrao u gaće, što se znade iz pouzdanih izvora. Dernek im je propao i više ga ne održavaju u Veljunu.

2. Drugi način, kojeg ste s dozvolom mogli sprovesti je demokratski. Trebali ste doći u Srb i zauzeti svoje mjesto na dernečkom prostoru. Demokratskim načinom kao u parlamentu - dokumentarnom retorikom, bez uporabe sile trebali ste poraziti mračnjačke sljedbenike protuhrvatskih zločinaca - srpsko-fašističke četnike i po Marxu genocidne komuniste

Vi Hrvatski branitelji i današnje pokoljenje Hrvata morate učiti od svojih, još živih djedova domobrana i ustaša - jedine prave Hrvatske domovinske vojske u Drugom svjetskom ratu. Samo hrvatski domobrani i ustaše su u Drugome svjetskom ratu branili hrvatski narod od četničko-fašističkog masovnog pokolja i od genocida na Hrvatima propisanog po Židovu Karlu Marxu, kojeg su na Hrvatima provodili marxističko-staljinistički titovi komunistički partizani.

Umjesto da učite iz povijesti hrvatskih domobrana i ustaša vi ih klevećete i sotonizirate po srbskim fašističko-četničkim i komunističko-udbaškim metodama.

Što je to u sadržaju za jubilarne proslave u Srbu, svake godine 27. srpnja

To je kult klanja, ubijanja i progon Hrvata i rušenje u ratu stvorene države Hrvatske - NDH.

Toliko uz današnji fašističko-komunistički dernek u Srbu, koji će biti legalno održan. Ovog časa ne znam potankosti (točno je 7 sati u jutro i juri 52/53 minuta, dana 27. srpnja 2014), a šačica od pola milijuna Hrvatskih branitelja će negdje iz prikrajka uzvikivati protučetničke ili četničke komplimente srbendi Miloredu Pupovcu, kao branitelj Keleminac prošle godine: "Pupovče četniče!".

To je za fašističkog srbendu i četnika Milorada Pupovca kompliment isto kao što je za mene Dragana Hazlera kompliment, kad me netko naziva Ustašom jer što sam drugo nego Ustaša, kad branim hrvatski narod i ugroženu suverenost države Hrvatske. No, to je predmet za drugu

raspravu i vraćam se još samo s nekoliko rečenica na današnji četničko-fašistički i zločinačko-komunistički "antifašistički" dernek u Srbu.

Taj dernek u Srbu u svima fašističko četničkim i komunističkim varijantama trebalo zabraniti po EU Rezoluciji 1481, koju je ratificirao Hrvatski sabor.

Najveća sramota i poniženje za Hrvatske branitelje jest, da se u državi Hrvatskoj, koju su oni svojom krvlju, svojom hrabrošću, svojim domoljubljem i trudom izborili, održavaju ovakovi derneci i to od onih zločinaca pod petokrakom, protiv kojih su se Hrvatski branitelji borili.

Dakle, može se legalno zabranjivati u Hrvatskoj srbski četnički fašizam i komunizam samo treba nastupiti s određenim pravnim propisima RH, EU i UN.

Dovle uz srpskofašistički i komunistički jubilarni dernek - napisano prije održavanja toga četničkog-komunističkog derneka u Srbu.

Kako se je očekivalo udbaš Stjepan Mesić pokazao svoj komunistički antifašistički glas i crveno prljavi obraz kao guza od majmuna. Pridružio mu se srbenda - četnik Milorad Pupovac - glumački plačljiv kao i uvijek za pravim i puno više izmišljenim samo srpskim žrtvama, a da su kojim slučajem te žrtve žive, onda bi ih taj isti Milorad Pupovac lagao i okradao kao što čini sa živom srbskom nacionalnom manjinom u Hrvatskoj.

O održanom četničko-komunjarskom derneku pisali su brojni pisatelji pa ne vidim potrebu da i ja pišem svoju kritiku pa ostajem pri zapisu prije toga sramnog derneka.

U Hrvatskoj još uvijek neriješeno pitanje hrvatskih "Katynskih šuma"?

Masakr u Katynu i sovjetsko uporno nijekanje odgovornosti bili su desetljećima razlog napetih odnosa izmedu Poljaka i Rusa. Tek 1992. godine tadašnji ruski predsjednik Boris Jeljcin objelodanio je dokumente o pogubljenju poljskih ratnih zarobljenika.

Katinska šuma je jedno od tri mjesta na području bivšeg SSSR-a gdje je NKVD likvidirao 14.500 poljskih oficira i 11.000 civilnih zarobljenika. Sječa poljskih časnika koji su se našli u sovjetskom zarobljeništvu nakon

što je na temelju pakta Ribbentrop-Molotov Crvena armija zauzela istočni dio Poljske, od samog je početka bila ovijena zavjerom šutnje. O masovnoj egzekuciji poljskih oficira u Katynskoj šumi, nedaleko od Smolenska u zapadnoj Rusiji, prvi su javili Nijemci tri godine kasnije.

Uz europske stručnjake u ispitivanju je sudjelovao i jedan Hrvat - Dr. Ljudevit Jurak, patolog i sudski medicinar. Kao renomirani stručnjak na području patološke anatomije i sudske medicine bio je od 12. do 15. srpnja 1943. pozvan da, kao član Međunarodnoga povjerenstva sastavljenog od 11 stručnjaka istraži masovne grobnice pronađene u zapadnoj Ukrajini. Za taj su zločin Nijemci optužili Sovjete, a Sovjeti Nijemce. O tome je dr. Ljudevit Jurak napisao članak: *Skupni grobovi u Vinici*.

Po uspostavi komunističke vlasti u Titovoj Jugoslaviji, po nalogu sovjetskog NKVD-a uhićen je 15. svibnja 1945. Dr. Ljudevit Jurak. Ponuđena mu je sloboda ako povuče svoj potpis s izvještaja Međunarodnog povjerenstva i izjavi da ga je dao pod prisilom. Kada je to Dr. Jurak odbio učiniti, presudom suda Komande grada Zagreba 9. lipnja 1945. zbog "djela ratnog zločinstva" osuđen je na smrt i smaknut.

Nakon istrage i izvješća Međunarodnog povjerenstva uslijedio je oštar demanti sovjetskih vlasti koje su zločin pripisale hitlerovskoj Njemačkoj. Iako su rezultati ispitivanja međunarodne liječničke komisije još iste godine bili jednoznačni, istina o zločinu bila je izuzetno neugodna za zapadne saveznike, i to u trenutku kad je Sovjetski savez podnosio glavni teret vojnih operacija protiv Hitlera.

Danas znade i to je službeno objavljeno u međunarodnu javnost, da su Sovjeti, a ne Nijemci počinitelji strašnog zločina u Katynu na 14.500 poljskih oficira i 11.000 civilnih zarobljenika.

Hrvatske "Katynske šume"

Zašto se u Hrvatskoj ne sprovedu stručna ispitivanja svih hrvatskih "Katynskih šuma". S tim projektom se je započelo u Tuđmanovoj eri pod naslovom: Utvrđivanje žrtava Drugog svjetskog rata i poraća. Predsjednik vlade RH i predsjednik komunističkoh SDP-a Ivica Ražan je zabranio rada Komisije za utvrživanje ratnih i poratnih žrtava.

Ne opravdavajući zločine na ljudima bez obzira na naciju počinjene od svih zaračenih strana na tlu Nezavisne države Hrvatske, ako je riječ o broju žrtava, onda se matematčkom točnošću može tvrditi da su komunisti počinili deseterosruko više žrtava na tlu NDH, nego zajedno sve druge vojske, koje su sudjelovale u ratu.

Iza komunista su najveći zločinci bili srbski fašistički četnici u savezu s talijanskim fašistima. Srpski četnici su likvidirali Hrvate i Nesrbe po Moljević/Mihailovićevom genocidnom planu.

Iza komunista (ubojica Hrvata po Marxovom planu i četnika po Moljević/Mihailovićevom planu) dolaze u niz svi drugi, uključujući Ustaše i domobrane.

Danas se mogu stručno ispitati svi počinitelji svih žrtava i svakoj od njih podariti pokojnički pijetet.

Ovo što rade sa svojim "pijetetima" komunistički i četnički zločinci je za svaku osudu. Jeli Republika Hrvatska pravna država samo na papiru ili ona nema niti malo "p" od prava i pravde.

Republika Hrvatska mora pred sve hrvatske "Katynske šume" staviti pravi predznak i ime počinitelja žrtava. Zašto se ne ispitaju žrtve u Titovom Jasenovcu? Zašto se šuti o Čemernici, u kojoj su komunistički zločinci poubijali oko 2000 pretežno zarobljenih domobrana jer zarobljene ustaše su komunistički partizani poubijali već u Austriji i u Sloveniji.

Zašto se ne izvrši u Republici Hrvatskoj barem službena rehabilitacija svih nedužnih žrtava, koje su počinili komunisti u ratu i po zaršetku rata?!

Republika Hrvatska mora pokazati svome narodu, Europskoj Uniji i cijelom svijetu da je pravna i pravedna država, koja osuđuje sve zločine na ljudima uključujući najbrojnije, koje su počinili komunisti.

Basel, 27. srpnja 2014.

Stjepan Radić - vođa i učitelj Hrvatskog naroda

Pripomena: Prvi dio ovog članka pisanog 2011. ima opći značaj, a drugi dio je posvećen djelovanju braće Radića i HRSS, odnosno HSS u Slunjskom kotaru. Treći dio je napisan sada 8. kolovoza 2013. radi nemara prema najzaslužnijem i najuzornijem vođi i učitelju Dr. Stjepanu Radiću, kojega hrvatska politička i državnička javnost zanemaruje, a slavi komunističke i četničke ustanke, početke najvećih zločinstava na Hrvatskom narodu u Hrvatskoj.

Radostno i tjeskobno je u duši svakog Hrvata kad se spomene ime Stjepana Radića. Radostno zato jer je Stjepan Radić, uz svoga starijeg brata Antuna Radića bio najuzorniji hrvatski političar svoga vremena, a tjeskobno je na pomisao da su toga poštenog čovjeka, miroljubivog političara i uzornog Hrvata ubili politički Srbi i to u beogradskoj Narodnoj skupštini, što se rijetko događa sličnim načinom u parlamentima najprimitivnijih naroda u svijetu.

Po ovome, nepojmljivo strašnome zločinu u Beogradskoj Narodnoj skupštini, u kojoj je Puniša Račić po nalogu kralja Aleksandra Karađorđevića smrtno ustrijelio hrvatske zstupnike Đuru Basaričeka, Pavla Radića, ranio Ivana Pernara, Ivana Građu i smrtno ranio Stjepana Radića, dokazuje da Srbi 20. stoljeća nisu ništa napredovali od Srba, kakove je upoznao i predstavio njemački putopisac u 12. stoljeću. Evo o tome dokumenta:

Njemački kroničar Helmold iz Lübecka oko 1172. godine prošao je Balkanom i piše:

"*Zovu se Srbi, đavolski sinovi, bez Božjeg križa, obslužitelji svih prljavština, koji na svojim mjestima na đavolski način žive, divljačkije od životinja.*" Izvor: Mostar, Crkva na kamenu, broj 3; strana 1, ožujak 1992.

Hrvatski političar Stjepan Radić je kao jedanaesto dijete u obitelji, rođen 11. lipnja 1871. u Trebarjevu Desnom pokraj Siska, a umro je u Zagrebu 8. kolovoza 1928. od rana zadobivenih u beogradskoj Narodnoj skupštini 20. lipnja 1928.

Životni put Stjepana Radića u siromašnoj seljačkoj obitelji i u školovanju bio je trnovit.

O tome Radićevom životnome putu ima oibilje podataka u povijestnoj literaturi pa će ih se ovdje navesti u najsažetijem obliku:

Iz političkih razloga isključen je iz sedmog razreda zagrebačke gimanzije te maturira privatno u Kraljevskoj velikoj realnoj gimnaziji u Rakovcu (Karlovac). Godine 1891. upisuje se na zagrebački Pravni fakultet, ali je isključen 1893. zbog javnog napada na bana Khuena i osuđen na četiri mjeseca zatvora.

Dvije godine kasnije osuđen je na šest mjeseci zatvora zbog spaljivanje mađarske zastave prilikom posjeta Franje Josipa I. Zagrebu. Zbog isključenja sa zagrebačkog Pravnog fakulteta nastavlja studij na praškom sveučilištu. Uskoro je isključen i s praškog sveučilišta, a zatim i s peštanskog tako da mu je daljnje studiranje onemogućeno na čitavom području Austro-Ugarske Monarhije.

Godine 1896. putuje u Rusiju, a u periodu od 1897. do 1899. godine studira u Parizu Višu političku školu. Neko vrijeme živi u Pragu, a kada ga policija protjera iz Praga, odlazi u Zemun za balkanskog dopisnika čeških, francuskih i ruskih novina. Od 1902. godine živi u Zagrebu i radi kao tajnik Hrvatske ujedinjene opozicije.

Od 1902. do 1906. glavni je urednik mjesečnika Hrvatska misao. S bratom Antunom 1904. osniva HPSS (Hrvatska pučka seljačka stranka). U Hrvatski sabor prvi puta je izabran 1908. u izbornom kotaru Ludbreg. U studenome 1918. godine na sjednici Narodnog vijeća SHS suprostavlja se centralističko-hegemonističkom načinu ujedinjenja južnoslavenskih zemalja.

Tada je izgovorio rečenicu: *Ne srljate kao guske u maglu*.

God. 1920. stranka mijenja naziv u HRSS (Hrvatska republikanska seljačka stranka). HRSS na izborima dobiva 50 mandata i tako postaje najveća hrvatska politička stranka. U srpnju 1923. putuje u London, Beč i Moskvu, gdje svoju stranku učlanjuje u Seljačku Internacionalu. Uhićen je

po povratku u Zagreb u siječnju 1925. godine. Pušten je nakon što je njegova stranka dala izjavu u beogradskoj Narodnoj skupštini da priznaje monarhiju, Vidovdanski ustav i da stranka mijenja ime u HSS (Hrvatska seljačka stranka). Ulazi u Pašićevu vladu kao ministar prosvjete.

U veljači 1927. Radić je ponovo u opoziciji i sklapa koaliciju sa Samostalnom demokratskom strankom (koju je vodio Svetozar Pribićević) i nastaje Seljačko-demokratska koalicija.

Dana 20. lipnja 1928. godine zastupnik Radikalne stranke Puniša Račić usmrćuje zastupnike HSS-a Pavla Radića, Đuru Basaričeka i smrtno ranjava Stjepana Radića. Stjepan Radić preminuo je 8. kolovoza 1928. u Zagrebu. Sahranjen je 12. kolovoza u Zagrebu na Mirogoju.

Pisatelj ovih redaka osjeća svojom dužnošću zapisati ovdje jednu djelatnost Braće Radića u Slunju, da spasi neke podatke od zaborava jer su srbski četnici i njihovi suradnici komunisti spalili za vrijeme "oslobođenja Slunja" u Drugome svjetskom ratu svu pismohranu.

Obzirom da su moji pređi od djeda Luke Haslera, preko otca Josipa Hazlera do moga pokoljenja njegovali ne samo političke, nego i prijateljske veze s braćom Radićima i nećakom Pavlom Radićem treba ovdje to zapisati radi općeg značaja, a ne radi kulta obitelji Hasler.

Već 1904. dvojica Slunjana: Paviša Blažević i Luka Hasler (1919. prisilno fonetizirano u Hazler) su dovezli u svojim kočijama braću Antuna i Sjepana Radića u Slunj. Bilo je to u jesensko doba 1904. - ne sjećam se točnog datuma, koji je bio zaveden u dokumentaciji (zapisnici, nazdravice, pisma, slike...), koje su spalili "osloboditelji".

Tada je u Slunju osnovan Ogranak Hrvatske Republikanske Seljačke stranke. Iz ustmene predaje i iz sjećanja spaljenih zapisa o tome u kućnoj pismohrani, koje sam osobno čitao prvi odbornici i istaknutiji članovi HRSS u Slunju bili su (abecednim redom): Paviša Blažević, Franjo Božičević, Pavao Cindrić, Ivan(?) Flanjak, Ivan Gračan, Luka Hasler, Franjo Holjevac, Joja (Josip) Holjevac, Franjo Ivšić, Nikša Jurković, Rude Kovačević, Mate Kuterovac, Stipe Lalić, Ive Magdić, Josip Maršić, Josina

Moćan, Josica Neralić, Mate Obajdin, Mile Paulić, Toša Skukan, Vale Skukan, Jure Štefanac, Periš Štefanac, Ivanjca Štrk, Mile Turkalj.

Čelni čovjek u Slunju i u Slunjskome kotaru bio je tada politički zastupnik Dr. Lovro Sušić.

Pisatelj ovih redaka dobio je od hrvatskog povjesničara Jere Jareba tridesetak pisama razmijenjenih između slunjskog čelnika HSS-a Tomislava Peričića i Dr. Lovre Sušića. Ta pisma, inače objavljena u Studia croatica su pohranjena u Pismohrani HAZUD-a u Baselu.

Za povijest je važno iztaknuti da su se Ogranci HRSS-a, postupno HSS- a, Društva Hrvatske Seljačke Sloge i Seoska straža HSS-a... jako dobro udomaćili u selima i mjestima Kotara Slunja. Najistaknutiji HSS je djelovao u Cvitoviću, Rakovici, Drežniku, Lađevcu, Nikšiću i u mjestu Slunju. U nekim selima poput Hrvatskog Blagaja, Furjana, Cerovca... i u mjestu Slunju, itd. bilo je podjele na HSS i Hrvatsku stranku prava, ali nije bilo nikakve napetosti između. Štoviše, bilo je prijelaza iz jedne stranke u drugu.

Iza Prvog svjetskog rata opet su Radići došli u Slunj. Dovezli su ih iz Košara (bivša željeznička stanica) u svojim kočijama Joso Hazler i Mile Ivšić.

Najvažnije je napisati i dati na znanje današnjem pokoljenju, da je Pavele Radić, uz pomoć svoga strica Stjepana Radića i istaknutih Slunjana utemeljio Hrvatsku banku i štedionicu u Slunju, u čemu su mu bili prvi podupiratelji, po abecedi (za ono vrijeme, prije pojave Bate u Slunju) veleobrtnik: Joso Hazler, veletrgovac Rude Kovačević, ljekarnik Mr.ph. Josip Maršić, bogati građanin Slunja, inače pravnik Zvonko Neralić i bilježnik Općinskog poglavarstva u Slunju Joso Turkalj.

U Arhivu Privredne banke Zagreb nalaze se dionice Hrvatske banke i štedionice u Slunju, koju je vodio Pavle Radić do srbskog atentata na hrvatske zastupnike u beogradskoj Narodnoj skupštini 20. lipnja 1928.

Pred Drugi svjetski rat HSS u Slunju su predvodili ovi odbornici (abecedno) i istaknuti članovi: Toma Blažević, Mate Božičević, Tomica

Božičević, Joso Cindrić, Slavo Flanjak, Ive Gračan, Joso Hazler, Ive Jurašin, Rudica Kovačević, Slavo Kovačević, Dr. Antun Kuharić, Šima Lalić, Mićo Magdić, Nikola Neralić, Tomislav Peričić, Mile Požega, Mića Skukan, Mile Skukan, Janko Štefanac, Tone Štefanac (Šepo), Zvonko Štrk, Mile Turkalj, Tone Vučeta, Pero Žalac...

Pisatelj ovih redaka je osobno kao, učenik II. razreda Osnovne škole, 11. lipnja 1938. i kao učenik III. razreda Državne niže gimnazije u Slunju sudjelovao aktivno 11. lipnja 1947. u svetčanim skupovima HSS-a. Prvi u Slunju u nazočnosti Dr. Lovre Sušića i drugi i Rakovici. Nazočni su bili čelnici HSS-a Franjo Gaži i Stanko Škare

Na proslavi obljetnice rođendana Antuna Radića u Slunju 11. lipnja 1938. krasnoslovio sam pjesmu, što ju je spjevala učiteljica Katica Štefanac. Od nje se još sjećam dvije od pet kitica i par stihova:

ANTUNU RADIĆU

Šesdeset je godina i više,

Kako slovo na papiru piše,

Što se rodi naš veliki Sine,

Antun Radić, duša domovine.

U malome selu, on se rodi,

Trebarjevu Desnom Savi vodi.

Prosvjećenu misao on stvori,

Za koju se danas svaki Hrvat bori.

....

Sveđ onako, kako selo diše,

On izdaje "Domove" i piše.

....

Ostale stihove je progutao zaborav.

U Rakovici je 1948. nastupio Gimnazijski tamburaški zbor pod ravnanjem profesora Mateja Glušića, inače direktora Državne mješovite gimnazije u Slunju.

Članovi tamburaškog zbora su bili: Mijo Moćan (bisernica), Franjo Skukan (kontrašica), Nikola Skukan (prvi brač), Dragutin Moćan (drugi brač), Mirko Štefanac (treći brač), Mijo Štefanac (prva bugarija), Ivan Dubravčić (druga bugarija) i Dragan Hazler (berde).

Uz brojne narodne i druge prigodne pjesme izveli smo Hrvatsku himnu: Lijepa naša dmovino i odlomak "U boj, u boj" iz opere Nikola Zrinski od Ivana pl. Zajca.

Godine 1948. nije bilo bezazleno organizirati Skup HSS-a, na kojeg se je u Rakovici okupilo najmanje 3000 Hrvatica i Hrvata i izvoditi hrvatske pjesme s vrhuncem: Lijepa naša domovino.

U to vrijeme još do oko 1950. izvodile su se razne priredbe pod naslovom Seljačke sloge, a ne HSS-a. Štoviše, postojala je u Zagrebu, u Zvonimirovoj ulici i Knjižara Seljačke sloge i onda ju je progutala tamna noć zločinačkog komunizma.

Od toga vremena nadalje komunističke vlasti nisu dozvoljavale nikakav kult prema braći Radićima, sve do 1967. godine, kad se je Zvonimir Kulundžić usudio izdati dokumentarnu knjigu Atentat na Stjepana Radića.

Mr.sc. Dragan Hazler - u svojim ulogama za Hrvatsku

Basel, 8. kolovoza 2011.

Na obljetnički dan smrti Stjepana Radića, 8. kolovoza 1928. od posljedica *ranjavanja u beogradskoj Narodnoj skupštini, 20.lipnja 1928.*

Dodajem ovdje najvažnije i najaktualnije proslave upitne vrijednosti u RH!

Svjedoci smo raznih komunističkih i srbskih četničko-fašističkih derneka u Republici Hrvatskoj, uz nazočnost najviših političara i državnika RH, primjerice:

1. U Brezovici (Petrova Gora), 22. lipnja, kad su hrvatski komunisti na mig iz Sovjetskog saveza pobjegli iz hrvatskih gradova i zajedno sa srbskim fašističkim četnicima podigli ustanak protiv ratne Nezavisne Države Hrvatske. "Ustanak" su započeli ubijanjem redarstvenika po selima i miniranjem vlakova u čemu su pogibali nedužni putnici i kumice, koje su donosile plodove svojih žuljevitih ruku na gradske tržnice da zarade potreban novac za život svojih obitelji i školovanje djece. Takovi komunistički ustanci i zločini u njima se danas glorificiraju u Republici Hrvatskoj, što je nacionalna i svjetska sramota.

2. Slavi se na dan 25. svibnja u Kumrovcu, izmišljeni rođendan šumskog maršala Jospa Broza Tita, kojeg je međunarodna nadležna javnost stavila na 10. mjesto najvećih ratnih i mirnodobskih zločinaca 20. stoljeća. Taj velezločinac Tito je odgovoran za:

-Genocid ubijanjem i progonom više od milijun Hrvata.

-Genocid ubijanjem i progonom oko 2,7 milijuna ljudi raznih nacionalnosti s prostora bivše Jugoslavije.

-Za smrt od najmanje milijun vojnika svih narodnosti, koji su na raznim stranama (diktirano zakonima o vojnoj službi!) ratovali na prostoru Hrvatske i bivše Jugoslavije...

-Taj velezločinac Tito je odgovoran za progon (uz paralelno ubijanje!) oko 700.000 podunavskih Nijemaca, za progon u Tursku oko 300.000 muslimana raznih nacionalnosti, za progon i ubijanje oko 50.000 Talijana i oko 100.000 Mađara.

Jesu li političari Hrvatskog naroda i dio naroda toliko umobolni da slave velezločinca Tita i dozvole nazivati njegovim imenom toponime u hrvatskim gradovima i Jadranskoj obali?!

3. Nepojmljivo je zamisliti, ali moguće je vidjeti, da Republika Hrvatska slavi srbsko četnički fašistički ustanak u Srbu, svakog 27. srpnja. Uoči toga dana su fašistički četnički Srbi iz budućih postrojbi Momčila Đujića poklali nekoliko hrvatskih sela i hrvatske katoličke hodočasnike, čak su ubili komunističkog prvaka u Lici Marka Oreškovića jer je bio Hrvat.

Najzanimljivije jest spomenuti, da na tim komunističkim i srbsko-fašističkim dernecima sudjeluju političari iz Hrvatske, primjerice: Ivo Josipović, Stjepan Mesić, Vesna Pusić ... i organizator četničkih derneka, srbsko-nacistički bolesnik Milorad Pupovac.

Zašto je izostao svaki kult najzaslužnijem vođi i učitelju Stjepanu Radiću?!

Ne ulazeći ovdje u detalje spomenutih deneka niti u ostala komunistička i fašističko-četnička slavlja postavljam temeljno pitanje:

Je li za Hrvatsku u svima pojavnostima važniji miroljubivi političar Dr. Stjepan Radić, kojeg je u beogradskoj skupštini smrtno ranila srbska fašistička kamarila i od rane je umro 8. kolovoza 1928. ili su važniji komunistički i četničkofašistički zločinci i zločinački jubileji?!

Danas je 8. kolovoza 2014. obljetnički dan nasilne smrti vođe i učitelja Dr. Stjepana Radića, vrhunskog čovjeka u svima vrlinama. Republika Hrvatska i njeni političari se uopće ne osvrću na smrtni dan velikog vođe i učitelja, mirotvorca i državnika Dr. Stjepana Radića, a slave jubileje komunističkih i srbskofašističkih zločinaca, koje je osudila suvremena svjetska javnost.

U Hrvatskoj je nemoguća i nepotrebna promjena povijesti, ali je moguća i potrebna promjena ocjene pojedinih povijesnih zbivanja. Najveća tri zla 20. stoljeća: komunizam, nacizam i fašizam pogodili su protiv volje brojne narode u Europi i među njima Hrvate. Svi narodi ili većina naroda u Europi su se distancirali i osudili sva tri zločinstva: komunizam, nacizam i fašizam, a jedino u Republici Hrvatskoj se slavi najveće zločinstvo komunizam i velezločinac Tito uz srbski četnički fašizam, kojeg predvodi nacistički bolesni srbenda Milorad Pupovac.

Dokad će u Hrvatskoj ovako naopako iako ju Europska Unija upozorava na štetnost zaštite komunističkih zločinaca? Primjerice: Josip Perković, Josip Boljkovac...

Basel, 8. kolovoza 2014. - na obljetnički dan smrti vođe i učitelja Hrvatskog naroda Dr. Stjepana Radića, 8. kolovoza 1928.

Vječna Ti slava i čast hrvatski velikane, Stjepane Radiću - S nama si!

Hrvatski vitez Jure Francetić – najhrabriji borac protiv četnika 1. dio

SRBSKI NACI-FAŠISTI ČETNICI SU NAJSTRAŠNIJI HRVATSKI NEPRIJATELJI A NAJHRABRIJI BORAC PROTIV TIH KOLJAČKIH SRBSKIH ODMETNIKA BIO je HRVATSKI VITEZ JURE FRANCETIĆ

Općenito o djelovanju srbskih četnika

Od Kosovskog mita na ovamo do naših dana srbski četnici, poznati i kao srbski hajduci su bili odmetnici, naoružani hladnim i drugim oružjem, a bavili su se podlim ubijanjem, krađom, pljačkom i prisvajanjem tuđih dobara i prostora. Taj niski poriv u podivljalim četnicima koristila je i poticala Srbska pravoslavna crkva i država za svoje širenje pravoslavlja i srbstva sa svrhom prisvajanja tuđe imovine i zemlje metodom etničkog čišćenja Hrvata i naseljavanja Srba na osvojenom prostoru. Takvo srbsko-četničko i hajdučko zločinstvo progonom i etnocidom nad Hrvatima ima svoju povijesnu dimenziju, a rezultat toga jest, da su u Hrvatskoj stvoreni etnički čisti krajevi naseljeni samo Srbima, koji nisu nikada bili niti privrženi niti lojalni nijednom obliku države Hrvatske. Oni su bili austrofili, mađaroni, talijanaši i peta kolona Srbije u Hrvatskoj.

Kroz utjecaj Srbske pravoslavne crkve i državne velikosrbske politike četnička podla borba bila je i ostala sve do danas usmjerena protiv vjernika i katoličke muslimanske pripadnosti. U to smo se uvjerili i u srbsko-četničkim agresijama na Hrvatsku 1941. i zadnjim srbskim četničkim agresijama od 1991. godine naovamo: na Hrvatsku, na BiH i na Kosovo.

U svojim krvoločnim i osvajačkim pohlepama četnička ideologija postavila je kroz pećkog patrijarha Makarija granice VELIKE SRBIJE od Trsta na Budim i Temišvar pa prema jugu na Videm i Solun s pretenzijama na Carigrad.

U tom okviru kreću se svi daljnji osvajački planovi inspirirani duhom pravoslavlja i velikosbskog četništva kao što su: "*Načertanije*" Ilije Garašanina, "*Srbi svuda i svagdje*" Vuka Karadžića; teroristička tajne službe "Crna ruka i Bela ruka", koje su inspirirale i predvodile Balkanske ratove i izvele preko Gavrila Principa SARAJEVSKI ATENTAT, kojim su

pohlepni srbski četnici bacili Europu u najveću tragediju čitave njene povijesti: PRVI svjetski rat, Lenjinova LISTOPADSKA revolucija - FAŠIZAM I KOMUNIZAM i iz njih DRUGI svjetski rat, koji i nije ništa drugo, nego produžetak PRVOGA uz međusobni obračun između fašizma i komunizma.

Za sve to vrijeme od PRVOG svjetskog rata do danas SRBSKI ČETNICI traže i razrađuju sve podobne metode i savezništva s talijanskim fašistima Benitta Mussolinija i njemačkim nacistima Adolfa Hitlera. Glavni sprovoditelj suradničkih i savezničkih planova s fašizmom i nacizmom je jugoslavenski kralj Aleksandar Karađorđević i premijer dr. Milan Stojadinović. Oni istovremeno održavaju savezništvo s Francuskom i Engleskom, a kroz četničko-komunističku ideologiju i sa Staljinovim Sovjetskim Savezom.

U srbsko-četničkom planu stvaranja VELIKE SRBIJE na tlu Jugoslavije najviše im smetaju HRVATI. Zato 20. lipnja 1928. godine po planu kralja Aleksandra četnik PUNIŠA RAČIĆ ubija i ranjava hrvatske zastupnike iz Hrvatske seljačke Stranke: Dr. Đuru Basaričeka, Ivana Granđu, Dr. Ivana Pernara, Pavla Radića i Dr. Stjepana Radića, koji od zadobivenih rana umire 8. kolovoza iste godine u Zagrebu. Radićevu sprovodu bilo je više od 100.000 ljudi i na grob mu je položeno 1450 vijenaca.

Za to zlodjelo prema hrvatskim zastupnicima iz HSS-a, kakovom nema ravnoga u povijesti parlamenata civiliziranog svijeta, četnički ubojica Puniša Račić biva nagrađen vilom u Požarevcu i mjesečnom nagradom od Din 3000.

Nakon atentata na hrvatske zastupnike HSS-a u Beogradu, Glavni odbor Hrvatske stranke prava ovlastio je svoga predsjednika Dr. Antu Pavelića, da poduzme sve što bi pomoglo raspadu Jugoslavije i uspostavi Nezavisne i samostalne države Hrvatske.

Dr. Ante Pavelić odlazi 1928. u emigraciju i organizira Ustaški pokret za borbu protiv srbskih četnika, odnosno protiv Kraljevine Jugoslavije i za uspostavu Nezavisne Države Hrvatske. Od velikosrbskog četničkog režima u Jugoslaviji biva osuđen na smrt. U emigraciji organizira 1934.

godine atentat na profašističkog diktatora kralja Aleksandra Karađorđevića. Time je bar malo oslabila centralistička vlast u Beogradu, što je olakšalo stvaranje Banovine Hrvatske 1939. godine, na temelju koje je 1941. stvorena NDH i kasnije na dijelu njenog prostora avnojevska Hrvatska u svome smanjenom i neprirodnom obliku kifla, a diplomatskom politikom i Domovinskim ratom pod vodstvom dr. Franje Tuđmana uspostavljena je suverena i međunarodno priznata Republika Hrvatska.

6. travnja 1941. dolazi do II. svjetskog rata na tlu Jugoslavije i u njemu do kapitulacije Jugoslavije 17. travnja iste godine. Srbski četnici, kao najradikalniji odabranici odmeću se u šume i počinju krvavu borbu protiv Hrvata katolika i napose protiv muslimana u BiH. Najprije tobože protivnici sila osovine da bi mogli uživati pomoć od Engleza ubrzo četnici postaju saveznici talijanskog fašizma i njemačkog nacizma.

Četničko-partizanski i komunistički ideolozi su se godinama natjecali u dokazivanju, gdje je opalila prva njihova puška u Hrvatskoj pa su sve sveli na dva datuma, 22. lipnja i 27. srpnja, a povijesno se znade da su njihove protuhrvatske puške započele pucati i ubijati Hrvate još prije 10. travnja 1941. - dana uspostave Nezavisne Države Hrvatske i odmah po njenom proglašenju.

Sedam sati prije proglašenja NDH ubijaju četnici u Crikvenici Petra Milutina Kvaternika i Slavka Pipinića.

U Hercegovini su srbski četnici ubijali Hrvate katolike i u Podrinju muslimane već 5. i 6. travnja 1941. godine.

Napose strašne zločine su radili četnici na muslimanima u Podrinju. Bodežime su ih izboli i gurali u kuće, koje su onda zapalili s još živim i izbodenim ljudima.

13 sati nakon uspostave NDH ubijaju četnici dvije hrvatske pastirice - 12-godišnje djevojčice u mjestu Roške Drage kod sela Bištane. Takovim četničkim ubijstvima Hrvata katolika i muslimana prvih dana NDH nitko ne zna broja pa primjera radi evo samo nekih vezanih uz Slunj.

Osvrt na četnička zločinstva prema Hrvatima u bivšem Kotaru slunjskom

U Kotaru slunjskom su djelovale do II. svjetskog rata 22 četničke organizacije. Najjača je bila u Veljunu. U mjestu Slunju četnici su se sastajali kod Dmitra Dragaša i Dušana Vitasa, a najčuveniji četnički vođe i članovi bili su: Dmitar Dragaš, Pavle Nećak, Dušan Popović, Niko Šaša, Đuro Vujnović...

Evo što o četnicima u Slunjskom kraju piše Većeslav Holjevac u povijesnom djelu

Na dan Velike subote 12. travnja 1941.četnici oružano napadaju Slunj. S teretnjacima voze streljivo i elitne četnike, koji se u Primišlju izjašnjavaju da idu poklati Slunjane. U borbi naših očeva i djedova - Slunjana i nešto pomoći hrvatske vojske iz drugih krajeva četnici su odbijeni, ali ne i uništeni. Trajno su se zadržali u Plaškom i surađivali s talijanskim fašistima. Od Plaškoga preko Vrhovina i Gračaca do Knina s Dalmatinskom Zagorom vladali su u II. svjetskom ratu četnici i Talijani do kapitulacije Italije 8. rujna 1943. godine. U četničkom napadu na Slunj 12. travnja 1941. godine poginula su dvojica Hrvata, od kojih se je jedan zvao Ivan Matešić iz Popovca i 6 četnika, od kojih je jedan bio iz okolice Pljevlja i zvao se je Voja Vujadinović. Poginuo je na njivi Ive Gračana kod Štrkove lokve. Pisatelj ovih redova čitao je i posjedovao njegova pisma, sve dok ih partizani nisu spalili.

Noću 5/6. svibnja 1941. veljunski Srbi-četnici, uoči četničkog Đurđev dana poklali su višečlanu hrvatsku obitelj Jose Mravunca iz Blagaja. Ovi četnici imaju u Veljunu javni spomenik, a zakamuflirani su u broju žrtava II. svjetskog rata. Suprot tome Hrvati, koje su 5/6. svibnja 1941. poklali veljunski Srbi-četnici nemaju javnog spomenika.

Ratni prijeki sud NDH presudio je 9. svibnja smrtnu kaznu četničkim počiniteljima i jatacima iz Veljuna, koje je prepoznala 12-godišnja Milka Mravunac. Naime, Milku nedovoljno dotučenu bacili su veljunski četnički koljači u rijeku Koranu, gdje se je u vodi osvijestila i ostala živa.

Sporni veljunski spomenik, kojeg je tijekom travnja 2000. - bez dozvole Gradskog poglavarstva Grada Slunja preinačio gosp. Milorad Pupovac, Srpski forum i Prosvjeta uključuje i četničke zločince pa djeluje incidentno na Hrvate. Prve žrtve četničkih zločinstava u Veljunu - poklana obitelj

Jose Mravunca iz susjednog Hrvatskog Blagaja, noću 5/6. svibnja 1941. godine - uoči četničkog Đurđev dana nema javnog spomenika niti su hrvatske žrtve bilo kojim znakom uključene u veljunski spomenik. Milorad Pupovac je devastirao povijesni spomenik, ugradio nove spomen ploče s ćirilicom umjesto ranijih pisanih latinicom i istakao stihove iz Kosovskog mita, koji djeluju jako incidentno ne samo na Slunjane, nego na sve Hrvate. Dobro je poznato Hrvatima i svima Europljanima, kakova su zla rođena iz Kosovskog mita, počev od Makarijeve velike Srbije preko Garašaninova Načertanija i Vukovoga "Srbi svuda i svagdje"... do SANU-memoranduma i Miloševićevog Gazimestana...

Zanimljivo je pripomenuti da suvremena hrvatska vlast nema isti kriterij prema obilježavanju mrtvih Hrvata i mrtvih Srba u Hrvatskoj.

Početkom rujna 1941. godine na Presjeki iznad sela Slušnice začekali su četnici iz zasjede dva teretnjaka domobrana i oko 30 su ih poubijali, a njihovu kuharicu su silovali i izmasakrirali. Sahranjena je u Slunjskom groblju, a poginule domobrane odvezle su njihove obitelji u zavičajna mjesta. Preživjeli domobrani nastavili put preko Škara u Popovac, Lađevac i Furjan te otuda preko Šturlića i Cazina za Bihać.

I za ovaj zločinački četnički napad na regularnu domobransku vojsku došlo je do odmazde, koju je shodno Ratnom prijekom sudu NDH izvršio Vital Baljak sa svojom vojskom iz Bihaća. Ovi četnici, među kojima su neki poginuli u okršaju s domobranima uključeni su u čak tri spomenika: jedan u Slušnici i dva na međi Slušnice i Broćanca, gdje se je dogodio četnički napad na mirne domobrane, a domobrani nemaju nikakvo spomen-obilježje. Urv. Hrvatski domobran - Ogranak Slunj zatražit će službenim načinom podizanje spomen obilježja domobranima, koje su iz podle zasjede poubijali četnički odmetnici na Presjeki iznad sela Slušnica.

Za sve to vrijeme PRIJE PARTIZANSKOG USTANKA u Hrvatskoj, 27. srpnja 1941. godine, zločinci - četnički odmetnici vrše prepade na putnike, prometna vozila, goniče stoke i druge prolaznike na prometnicama Slunj - Karlovac; Slunj - Ogulin; Slunj - Rakovica i Slunj - Cetingrad. Uz ostale evo samo nekih imena Hrvata, koji su tada slijedom vremena postali žrtve četničkih zločina: Miloš Požega, Majki Močilac, Mijo Mraunac, Drago

Turkalj, Mića Zmajlović, poštari iz Rakovice... te nešto kasnije Milan Hazler, Ivo Radočaj, Đuđa Salopek, Mića Štefanac, Ivo Tutek, Jura Žalac... Poštari iz Rakovice poubijani su početkom II. svjetskog rata na istom mjestu, gdje i domobrani, ali ni jedni ni drugi nemaju spomen obilježje. Kako shvatiti ovakav maćehinski stav hrvatskih vlasti prema ratnim žrtvama vlastitog hrvatskog naroda u svojoj domovini - državi Hrvatskoj?!

O hrvatskim žrtvama četničkog i partizanskog zločinstva postoji dokumentarna statistika, koja je i dalje u svome obrađivanju. Za ovdje se zadovoljimo dokazivom istinom, da su hrvatske žrtve u Kotaru slunjskom barem trostruko više od srbskih, a brojidbom žrtava iz spomenika Srbima, dobiva se obratno. Valja konstatirati, da Hrvati bivšeg Kotara Slunja - civilne i vojne žrtve nemamju spomen obilježja. Podizanje spomen obilježja Hrvatima - žrtvama II. svjetskog rata zabranjuju aktualne vlasti u Hrvatskoj. To je jedinstvena pojava u kulturnom svijetu. Primjerice, u Španjolskoj, u Escariolu nedaleko Madrida stoji spomenik poginulima i umrlima na obadvije ratne strane. U Austriji, Italiji i Njemačkoj izgrađeni su brojni spomenici fašističkim i nacističkim vojnicima, čak s onakama vojnih jedinica i mjestima borbe i pogibije u državama, gdje su ti vojnici vodili osvajalački rat. Štoviše suvremena Njemačka ima ugovore s mnogim državama, koje su dozvolile ekshumacije poginulih njemačkih vojnika iz II. svjetskog rata i stavljanje spomen obilježja.

Ovo poglavlje je posvećeno pretežno Kotaru Slunj pa valja podsjetiti, da su čak komunističke vlasti u Slunju dozvolile ekshumacije talijanskih fašističkih vojnika iza II. svjetskog rata.

Samo za poginule i umrle Hrvate pripadnike NDH vrijedi u Hrvatskoj drugčiji oblik državnog ponašanja. Hrvati u Hrvatskoj, koji su pogubljeni ili pali u borbama II. svjetskog rata ne smiju imati spomen obilježja.

Četnička ideologija i zločinačko ponašanje je fašističko i nacističko

Talijanske fašističke vojne vlasti izričito i javno su pomagale i surađivale s četnicima, a njemačke nacističke vojne vlasti su ih štitile i koristile za

borbu protiv komunističkih odmetnika. Četnici su bili službeni saveznici Mussolinijevog fašizma i Hitlerovog nacizma od 1937. godine naovamo. To savezništvo je započeo tajno kralj Aleksandar Karađorđević, a stvorio ga je YU-premijer 1937. dr. Milan Stojadinnović osobno s Hitlerom i Mussolinijem. Stojadinovićev nasljednik Dragiša Cvetković je produžio suradnju s osovinom Berlin - Rim i slijedom vremena tome se je pridružio najveći četničko-fašistički vođa Dražo Mihailović i Milan Nedić.

Četnici su istovremeno zavaravali sa savezništvom Englesku jer je tamo bila jugoslavenska izbjeglička vlada i kralj Petar II. Karađorđević.

Širenjem četničkog odmetništva u Hrvatskoj već za vrijeme Kraljevine Jugoslavije, a napose od početka II. svjetskog rata počele su se uspostavljati jače veze između četnika u Dalmatinskoj Zagori s ravnogorskim četnicima Draže Mihailovića. Glavni ideolozi i Mihailovićevi zločinački saveznici bili su beogradski odvjetnici Dragiša Vasić i Mladen Žujović te banjalučki odvjetnik Stevan Moljević. Oni su pripremili i razradili program četničkog pokreta, kojeg su sveli na 5 sljedećih točaka:

"1) Borba za slobodu srbskog naroda pod skiptrom Nj. veličanstva kralja Petra II;

2) Uspostavljanje velike Jugoslavije, a u njoj će imati vodeću ulogu velika Srbija, etnički čista, u granicama, koje obuhvaćaju Srbiju, Crnu Goru, Bosnu i Hercegovinu, Srijem, Banat, Bačku kao i sve srbske krajeve nastanjene srbskim življem;

3) Uključenje u veliku Srbiju još neoslobođenog teritorija kao što su: Trst, Gorica, Istra, Koruška, Sjeverna Albanija sa Skadrom i Bugarska;

4) Čišćenje državnog teritorija od svih nenerodnih manjina i nenacionalnih elemenata;

5) Uspostavljanje zajedničke granice između Srbije i Crne Gore, čišćenje Sandžaka od muslimanskog, a svih ostalih krajeva od hrvatskog življa."

Pored toga valja povesti "Otadžbinski rat" u cilju spašavanja srbstva do istrebljenja protiv Hrvata, koje poistovjećuju s ustašama.

Svoj zacrtani plan u 5 doslovce navedenih točaka četnički zločinci su sprovodili od 1941. nadalje po svim dijelovima NDH, gdje su mogli doći, a napose u miješanim krajevima središnje Hrvatske, Dalmatinskom zaleđu, napose u Kninu te diljem Herceg-Bosne. Istaknuto strašne pokolje sprovodili su četnici na Hrvatima katolicima i muslimanima u istočnoj Bosni, doslovce u Bosanskom Podrinju. Silne pokolje počinili su četnici u Višegradu, u Foči su poklali preko 20000 muslimana, u okolici Han Pijeska su priklane ljude bacali u goreće kuće.

Napose strašne zločine su radili četnici na muslimanima u Podrinju. Bodežime su ih izboli i gurali u kuće, koje su onda zapalili s još živim i izbodenim ljudima.

U Zvorniku su silovali redovnice u Katoličkom samostanu i pobacali ih u Drinu.

Najstrašniji nacifašisti za Hrvate na prostorima povijesne Hrvatske bili su srbski četnici. Oni su i danas, a vjerojatno i za budućnost trajni neprijatelji hrvatskog naroda i suverene države - Republike Hrvatske.

Hrvatski vitez Jure Francetić legendarni borac protiv četničkih zločinaca

Nakon uspostave Nezavisne države Hrvatske hrvatski emigranti Jure Francetić i Ante Vokić bili su dodijeljeni na službene dužnosti u Sarajevo.

Kad je Jure Francetić čuo za četničke pokolje na Hrvatima muslimanima i katolicima u istočnoj Bosni okupljao je dragovoljce, s kojima je krenuo u Istočnu Bosnu braniti nedužne ljude od fašističkih srbo-četnika. Uzputno od Sarajeva do Drine okupio je oko 1000 dragovoljaca i nazvao ih Crna legija po crnim odorama, koje su nosili. K Francetiću su svakodnevno pristizali hrvatski mladići - dragovoljci iz svih hrvatskih krajeva motivirani samo jednom idejom, da se bore protiv četničko-fašističkih zločinaca u istočnoj Bosni i na taj način štite od četničkih pokolja nedužan narod.

Iz Kotara slunjskog otišlo je 8. lipnja 1941. oko stotinu mladića u Francetićeve dobrovoljce. Među njima bilo je desetak mladića iz Podmelnice, dvojica braće Blašković, Slavko Magdić, Ivo Lalić, Mato

Pavlešić, trojica braće Samson, Mile i Toma Skukan, Jure Sminderovac, Joso Štrk...

Većina ovih hrvatskih vojnika su poginuli ili su ih partizani poubijali u Bleiburgu i u Križnim putovima 1945. godine.

Nijedan hrvatski vojskovođa od bana Jelačića do naših dana nije bio toliko omiljen među narodom i vojnicima kao što je bio pukovnik - krilnik HOS-a Jure Francetić. Narod u iztočnoj Bosni ga je volio jer ga je spašavao od četničko-fašističkog klanja, sav hrvatski narod diljem domovine ga je poštivao radi njegove hrabrosti i častničko-vojničkih vrlina, a njegovi vojnici su ga volili jer je bio uzoran zapovjednik, pravedan prema podčinjenima i uspravan prema nadređenima.

Osim obrane Hrvata - katolika i muslimana, Francetić je štitio i Srbe. Za ovdje evo samo jedne njegove geste. Naime, iza jednog okršaja muslimana i pravoslavaca u selu Brgule više Vareša došao je Jure Francetić da ih smiri. Među obostrano nastradalima našao je Francetić jedno srbsko dijete - Svetu Gorančića iz sela Brgule i posvojio ga, da mu tako spasi život. To dijete je živjelo kod Francetićeve supruge u Zagrebu sve do 1957. i izškolovalo se. Tada ga je preko Crvenog križa pronašla i preuzela njegova majka.

Jure Francetić je bio samo vojnik - vojskovođa i hrabro se je borio protiv fašističkih srbo-četnika, koji su bili i ostali najveći neprijatelji Hrvata i Hrvatske. To se je pokazalo u II. svjetskom ratu i napose u srbsko-četničkoj agresiji na Hrvatsku 1991. i nešto kasnije na BiH.

Njemačkim nacistima i talijanskim fašistima nije bio po volji pukovnik Jure Francetić jer se je borio protiv njihovih saveznika srbskih četnika. Evo o tome par podataka iz njegovog Životopisa, kako slijedi.

Uz domobranski pozdrav: ZA HRVATSKU - UVIJEK!

Mr.ph. Dragan Hazler, častnik HV u pričuvi

predsjednik Urv. Hrvatski domobran - Ogranak Slunj

Hrvatski vitez Jure Francetić – najhrabriji borac protiv četnika 2. dio

VITEZ JURE FRANCETIĆ NAJVEĆI HRVATSKI ANTIFAŠIST I ANTIKOMUNIST

Medju najistaknutijim hrvatskim vojskovođama svih vremena stoji zapamćen, zapisan i opjevan sin Gacke doline Jure Francetić. Rođen je u Otočcu, 3. srpnja 1912. kao sin seljačkih roditelja. Nakon završene gimnazije u Križevcima (1931) upisao se na Pravni fakultet u Zagrebu. Djeluje politički, biva zatvaran koncem 1932. Stalno zlostavljan i proganjan odlazi u emigraciju. Pristupa Ustaškom pokretu u Italiji i polaže ustašku prisegu 24. travnja 1933. u Borgotaru. Prolazi vojnu obuku i ubrzo postaje obrazovatelj hrvatskih ustaša u emigraciji. Godine 1937. vraća se u Zagreb i prima namještenje u upravi sanatorija "Merkur". Kratko zatim biva izagnan iz Zagreba na 3 godine. To vrijeme provodi djelatno za Hrvatsku u Grazu i uz proglašenje Nezavisne Države Hrvatske, 10. Travnja 1941. vraća se u domovinu služiti joj vjerno, učinkovito, hrabro i častno do junačke smrti, koja ga je zadesila u Slunju, 27/28. prosinca 1942. godine, nakon zrakoplovnog udesa 22. prosinca u Močilama vršeći svoju vojničku dužnost. Priopćenje o tom tragičnom udesu završava ovim riječima: "*Ustaški pukovnik, vitez Jure Francetić, prvoborac, veliki hrvatski rodoljub, hrabri vojnik i častnik osobitih sposobnosti, položio je tako u borbi, na žrtvenik domovine svoj mladi život. S nama je!*"

Jure je bio poput Eugena Kvaternika vodjen idejom: Hrvatska Hrvatom niti pod Nijemcima, niti pod Talijanima i nipošto pod Srbima i Madjarima. Sa svima poštena i ravnopravna suradnja, ali podredjenost samo Bogu i hrvatskoj državi. Upravo kroz ovo nadahnuće, ponašanje i djelotvornost pravnim i vojnim načinom postao je vitez Jure Francetić najomiljeniji i najopjevaniji hrvatski vojskovođa u II. svjetskom ratu.

On je svojom odlukom iz hrvatske duše, razboritosti, prava, vojne moći i hrabrosti obezvrijedio Opatijski sporazum od 3.III.1942. nepovoljan za Hrvate, prema kojemu su se Nijemci i Talijani nagodili s četnicima o njihovoj nazočnosti u hrvatsko-bosanskom Podrinju.

U tzv. operaciji "Trio" Crna legija, koju je utemeljio i predvodio Jure Francetić nije bila kao sudionik predvidjena niti u "Uputama" spomenuta, iz čega se može zaključiti da je ona za vojne podhvate bila bez udjela, dakle nepoželjna. Francetić se je dogovorno s Poglavnikom Dr. Antom Pavelićem protivno Nijemcima (Glaise i Kasche) i Talijanima (Roatta i De Matteisa), koji su štitili četnike i suradjivali s njima, uključio sa svojom Crnom legijom u pobjedonosnu borbu protiv srpskih i crnogorskih četnika i drugih bandita, koji su u sprovedbi svoga velikosrpskog plana, upotrebom talijanskog oružja ubijali i progonili Hrvate katolike i muslimane.

Francetićeva borba bila je obranbena i uspješna, spasonosna za sav narod Istočne Bosne, napose Podrinja. Hrvatske međaše postavio je na Drini, vjekovnoj međi europske civilizacije i balkansko-azijatske dvoličnosti. K njemu su danomice pristizali dragovoljci - Hrvati obadviju vjera. Narod ga je volio, hrvatska vojska ga je vjerno slijedila, častnički suradnici su, napose Rafael Boban s njime skladno i pobjedonosno djelovali. Ime Jure Francetića, njegove Crne legije i Rafaela Bobana ostaju neizbrisivi uzori u borbi za Hrvatsku, u borbi za svaki pedalj našega, u borbi za spas života naših ljudi. Povijest i predaja ih pamte i narod ih pjesmom časti kao nezaboravne hrvatske junake ugradjene u vječiti Oltar naše Hrvatske.

+Vitez Jure Francetić je s nama, u Vivozi kod Otočca, gdje je rodjen, u Hrvatskoj koju je ljubio, za koju se je borio, živio i svoj mladi život dao, i u Slunju, gdje je čistu i pravednu dušu Bogu u milost predao.

I na kraju valja reći da je vitez Jure Francetić bio najveći hrvatski antifašist i antikomunist u II. svjetskom ratu jer se je hrabro i učinkovito borio protiv srpsko - četničkog nacifašizma i protiv komunizma kao najvećih neprijatelja hrvatskog naroda i svake samobitne države Hrvatske.

Za grob Jure Francetića se ne zna točno. Vjerojatno su ga četnički partizani bacili u nekakvu bezdanu, možda u Močilama, gdje se je ranjen junački opirao neprijateljima. Djaci iz Močila su govorili da su mrtvi Francetić i živi Mijo Abičić bačeni u bezdanu pokraj bunara u Močilama.

"*Njegovu grobu nigdje traga nema, ali duh mu žari srca hrvatska.*"

Pripomene naknadno napisane, dne 10. lipnja 2000. godine:

Ovaj skraćeni Životopis viteza Jure Francetića je napisan za kalendar 1997. u znak 85. obljetnice rođenja i 55. obljetnice njegove smrti.

Prikupljajući podatke o Francetiću, rekli su mi stariji Slunjani, da je on kidao zavoje, da izazove krvarenje i smrt jer nije htjeo biti predmet zamjene za Radu Končara.

Za vrijeme pisanja nazvao me je iz Orebića Juraj Matijević, inače rodom iz Vareša, koji mi je opisao slučaj naprijed spomenutog Francetićevog spašavanja srbskog djeteta Svete Gorančića.

Sudbina živih i mrtvih Hrvata u Hrvatskoj za trajanja obadvije Jugoslavije

Živi Hrvati, koji su se takvima domoljubno osjećali bili su u obadvije Jugoslavije zlostavljani, proganjani i ubijani, a mrtvim Hrvatima obadvije Jugoslavije nisu dozvolile niti redovni ukop u vlastitoj zemlji, a o dostojanstvenom ukopu nema ni spomena. Politički režimi zabranjuju njegovati uspomene na njih i postavljati spomen obilježja.

Živi Hrvat ne smije se u svojoj domovini i državi ponašati kao u svojoj kući, nego se mora podređivati vanjskim i unutrašnjim diktatima i obzirima prema nelojalnim i petokolonaškim nacionalnim manjinama.

Mrtvi Hrvat suprotne ideologije od vladajuće nema pravo niti na grob ni spomen-obilježje u vlastitoj zemlji, što je jedinstven slučaj u cijelom svijetu.

U Hrvatskoj četnici iz II. svjetskog rata, na primjer u Veljunu i četnici iz srbsko-agresivnog rata na Hrvatsku, na pr. u Vukovaru imaju spomenike, štoviše vrlo incidentnog sadržaja i izgleda, ali za hrvatsku domovinsku vojsku spomenici nisu poželjni motreno sa stajališta suvremene vladajuće strukture.

Srbski četnici pod obadva ideološka znaka imaju na tisuće spomen obilježja diljem Hrvatske, a stotine tisuća Hrvata su gore nego u mrcilištu pobacani poluživi i poklani po rovovima i bezdanama u Sloveniji i u Hrvatskoj.

Četnički i komunistički partizani su masovno ubijali hrvatske vojnike i ranjenike, primjerice Dravograd, Maribor, Kočevje, Maceljska šuma, Jazovka, Petrova Gora, "Kanal" u Zagrebu, Furjan (civili), Hrvatski Blagaj, Trovrh između Rakovice i Saborskoga, bezdane oko Slunja, Grabarje i Jelvik (ranjenici i strijeljani), u BiH i u svima mjestima i selima Križnih puteva.

Postojeća groblja hrvatskim vojnicima su razorena, preorana ili prekopana od strane komunista, primjerice u Zagrebu, u Karlovcu, u Slunju...

Bivša komunistička vlast je dozvolila ili je čak sama naređivala i vršila rušenje hrvatskih vojnih i drugih spomenika. Čak je srušila i spomenik hrvatskom banu Josipu Jelačiću.

U Slunju, u Starom groblju bila je vojnička parcela s 22 poimence poznata hrvatska vojnika. Za komunističkog režima vojnička parcela je prekopana i prenamijenjena. Ako bi danas netko pokušao obnoviti vojno groblje u Slunju naišao bi na protivljenje vlasti i medija slično kao što se ponaša vlast i mediji prema obnovi spomen obilježja hrvatskom vitezu Juri Francetiću i na tim prostorima poubijanim hrvatskim vojnicima - ranjenicima.

U Kotaru slunjskom četnički i komunistički partizani vršili su masovni zločin, ne samo prema zarobljenim hrvatskim vojnicima svih rodova HOS-a, nego i prema 700-800 ranjenika, koje su doslovce klali i odvozili u kamionima prema brdu Debela glava. Predpostavlja se da su ih pobacali u neku od bezdana, kakovih ima vrlo mnogo na tlu bivšeg Kotara Slunj jer je tako veliku masu ljudi nemoguće pokopati u nekoliko grobnica.

Evo o tome podataka iz komunističke dokumentacije, "Zbornik 18, Kotar SLUNJ i Kotar VELJUN u NOR-u i socijalističkoj izgradnji, Stevo Opsenica, Borbe za oslobođenje Slunja novembra 1942. godine, str. 435-447".

Doslovce, sa stranice 446:

"U borbama oko Slunja i za njegovo oslobođenje u vremenu od 1. do 15. novembra, prema procjeni partizanskih štabova, neprijateljski gubici su bili: Ovdje je riječ prema partizansko-komunističkoj dokumentaciji o točno 1350 mrtvih i zarobljenih vojnika, kojima nitko u Slunju za grob ne zna. Zašto? Ako u svakoj zemlji ovog svijeta postoji stanoviti odnos prema mrtvima bez obzira na ideologiju, kojoj su za života pripadali, zašto je Hrvatska izuzetak i to prema svojim vojnicima suprotne ideologije.

Svih 1350 vojnika su mrtvi jer četnički i komunistički partizani su 1942. ubijali zarobljene hrvatske vojnike, napose one, koji su blizu dvije godine junački branili Slunj i nanašali protivnoj strani velike gubitke.

Pisatelju ovih redova je poznato, da je samo u slunjskoj školi bilo više od 200 ranjenika; čak su ležali na obzidanom tavanu. Kad su četnički i komunistički partizani zauzeli Slunj, 14. studenoga, onda su ranjenici svih rodova HOS-a pružali otpor; jedan dio ranjenika je počinio samoubojstvo, a zarobljene ranjenike, njih oko 100 su partizani klali noževima na predzadnjem prozoru lijeve strane školske zgrade i bacali u kamion, a zatim odvozili mrtva ili poluživa tijela u nepoznatu grobnicu, vjerojatno u jednu od bezdana na Debeloj glavi. Tijekom rata i u poraću od 1945. nadalje također su komunistički partizani odvodili kolone živih vojnika i civila s ogulinske strane i velika je vjerojatnost, da su se svi našli u istoj bezdani na Debeloj glavi, oko 5 km udaljeno od mjesta Slunja.

Kao pastir u Grabarju, u neposrednoj blizini puta prema Debeloj glavi vidio sam osobno tijekom ljeta i jeseni 1945. godine kolone ljudi vođenih prema brdu, a na pitanje pastira, kuda idu ti ljudi, obično smo dobivali odgovor: "U drvosječu" ili "Na popravno-prisilni rad".

Nikada nitko od nas pastira nije vidio vraćanje tih ljudi s "drvosječe" ili s popravno-prisilnog rada pa su vjerojatno završili svoje živote u bezdani ili bezdanama na Debeloj glavi.

Ne zna se u Slunju, gdje su završila mrtva tijela od ranjenika iz drugih zgrada: Viličićeva sala, Hrvatski katolički dom, iz dvije kuće Nikole Neralića, kuća Mate Mikana, Župni dvor i druge javne zgrade ... Ovdje ću se osvrnuti samo na ranjenike u kući Mate Mikana, Neralićevoj kući i

Župnom dvoru, kojih je bilo 80-100. Brojno stanje mi je poznato jer je tu radila kao pomoćna bolničarka moja sestrična Mare Štefanac. To su bili pretežno ranjeni domobrani, oružnici i civili. Njihove sudbine živih i mrtvih su nepoznate Slunjanima. Vjerojatno su u Debeloj glavi.

Ovakove zločine na zarobljenicima i ranjenicima nije radila nijedna vojska u II. svjetskom ratu osim četničkih i komunističkih partizana.

Za vrijeme "oslobođenog" Slunja zadesila je smrt, na gore opisan način hrvatskog viteza Juru Francetića, koji je teško izranjavan sjekirom Mile Trbojevića iz Močila ležao najprije u Župnom dvoru pa je prenešen zajedno sa zastavnikom pilotom Mijom Abičićem u kuću Mate Mikana, gdje je umro noću 27/28. prosinca 1942. počinivši samoubojstvo iskrvarenjem, kidanjem zavoja s otvorenih rana.

Ni njemu kao ni njegovom pilotu Miji Abičiću nitko od Slunjana ne zna za grob. Predpostavlja se da nije na Debeloj glavi, nego u nekoj bezdani u Močilama jer je kamion s mrtvim Francetićem i još živim Abičićem otišao u pravcu Rakovice, a u tom pravcu, lijevo do glavne ceste su Močile. U tome ima i komunističko-partizanske logike jer su oni u Kotaru Slunju običavali vršiti ratne i poratne egsekucije na mjestima vezanima na ovaj ili onaj način uz žrtve.

Tako na primjer, ranjenog oružničkog narednika Mirka Marušića su zaklali u Turkaljevoj kući, gdje mu je bio ured, Ivana Skukana su dovezli iz Karlovca objesili u Slunju. Isto su izvršili vješanjem zapovjednika oružnika Božu Kodžomana u Primišlju, a na Ivšić brdu, gdje je inače stražario naživo su sasjekle partizanke oružnika Milana Grdića ... Dodajem, da je baš taj miroljubivi i dobroćudni oružnik prepjevao pjesmu "*Na Kupresu grob do groba* ..." u napjev "*Na Kordunu grob do groba* ..." Obadvije se pjevaju na melodiju "Evo zore, evo dana - evo Jure i Bobana..." Dakle, narod i komunistički partizani su pjevali melodiju, kojom se slavi viteza Juru Francetića i Rafaela Bobana.

Obnovljeno spomen obilježje hrvatskom vitezu Juri Francetiću u Slunju

Dne 8. lipnja obnovljeno je u Slunju spomen-obilježje Hrvatskom vitezu, legendarnom borcu protiv četnika Juri Francetiću i svima hrvatskim

vojnicima palim na ovim prostorima, uključujući i pale branitelje u Domovinskom ratu. Neposredno na tom prostoru spomen-obilježje odaje počast za oko 100 ranjenih domobrana, oružnika i civila, koje su iz okolnih kuća poklali četnički i komunistički partizani noću od 14/15. studenoga 1942. Iz Župnog dvora su partizani strijeljali trojicu i Nijemci jednog katoličkog svećenika pa se spomenik posvećuje i njima. Tu je bilo i partizanskih mučenja i vješanja i na kraju baš na mjestu, gdje stoji spomen obilježje su suvremeni srbski četnici 16. studenoga 1991. godine masakrirali i mučki ubili dvojicu slunjskih mladića, branitelja iz Domovinskog rata: +Dragana Modrušana i +Nikolu - Ninu Štefanca.

Dakle, obnovljeno spomen obilježje obuhvaća sve pale hrvatske vojnike: za Hrvatske vojne krajine, za I. i II. svjetskog rata i za Domovinskog rata.

Osobno sam ministrirao župniku vlč. Ivanu Nikšiću, kad je jedne proljetne nedjelje 1943. posvećivao spomen obilježje u slavu legendarnom borcu protiv četnika - hrvatskom vitezu Juri Francetiću i svima palim hrvatskim vojnicima na ovim prostorima.

Bivši komunistički partizani iz brigade Hamdije Pozderca su u lipnju 1943. srušili spomen obilježje, koje je bilo jednako kao i ovo obnovljeno samo je bio drveni križ i drvena ploča. Sada je na jednakom kamenu, koji je ondje stajao postavljen križ i spomen ploča od mesinga.

Dakle, ovo je obnavljanje spomen obilježja, koje su srušili komunistički partizani iz tzv. Hamdijine brigade na dan Duhova 1943. godine. Ova brigada miješana od bosansko-krajiških Srba i muslimana bila je poznata po svojim zločinstvima. Primjerice, pred roditeljima i braćom zaklali su 14-godišnju djevojčicu Ljubicu Gračan jer ih je ometala u pljački njenih stvari.

Komunisti u Hrvatskoj su inače bili poznati po rušenju spomeničke kulture na javnim mjestima i po grobljima. Znade se da su porušili skoro sva hrvatska vojna groblja u Hrvatskoj, rušili su crkve (Crkvu Sv. Ćirila i Metoda u Karlovcu), spalili su Crkvu Sv. Duha u Blagaju, opljačkali su minirali (bezuspješno) Crkvu Presv. Trojstva u Slunju... Minirali su u Slunju kip Svetog Ivana. Porušili su ili uklonili ne samo hrvatska spomen

obilježja iz II. svjetskog rata, nego i druge spomenike, na primjer: Bana Jelačića, neke spomenike braće Radića i pokušali su srušiti spomen poprsje Eugenu Kvaterniku u Rakovici.

U Furjanu su porušili skromno spomen obilježje za 59 civila - seljaka i jedne seljakinje, koje su poubijali komunistički partizani 19. lipnja 1994. godine.

Prošle godine je Matica hrvatska Slunj u suradnji s građanima i Urv. Hrvatskim domobranom - Ogranak Slunj obnovila to skromno spomen obilježje u Furjanu i naišli smo na veliku kritiku vlasti i medija.

Urv. Hrvatski domobran - Ogranak Slunj posvetio je 1999. jedan spomen križ svima vojnicima palima za domovinu i tada je uslijedila kiša svih kritika od vlasti i medija.

Dana 8. lipnja 2000. godine, približno na obljetnički dan kad su Hamdijini partizani porušili spomen obilježje, Urv. Hrvatski domobran - Ogranak Slunj obnovio je porušeno spomen obilježje i to je izazvalo buru kritika, koje se ne smiruju.

Štoviše, čuju se s vrha i iz medija čak razne prijetnje.

To je tako, kad nešto čine Hrvati posvećeno Hrvatima.

Imamo mi u Slunju i drugo iskustvo.

U Veljunu (Grad Slunj) je bez dozvole Gradskog poglavarstva devastiran i perinačen tekst na spomeniku ustaškim žrtvama II. svjetskog rata, gdje su uključeni i četnički zločinci, koji su poklali hrvatsku obitelj Jose Mravunca iz Hrvatskog Blagaja.

To zlodjelo protivno propisima o zaštiti spomeničke kulture, koju je preinačio Milorad Pupovac nije nitko od vlasti i od medija kritizirao. Štoviše, nikoga u Hrvatskoj ne smetaju Pupovčevi stihovi ćiriličkim pismom iz Kosovskog mita - Majke Jugovića, a znade se koja su zlodjela za Hrvatsku, Europu i Svijet potekla iz Kosovskog mita.

Štoviše, Skup je okupio Srbe iz svih hrvatskih krajeva i Srbe iz Srbije, a pritom Skup nije bio prijavljen Gradskom poglavarstvu Slunja.

Urv. Hrvatski domobran - Ogranak Slunj i sve Udruge proizašle iz Domovinskog rata kao i Gradsko poglavarstvo Grada Slunja su prosvjedovali kod vlasti RH i Županije karlovačke protiv održavanja toga skupa u Veljunu na četnički dan - Đurđev dan, ali bezuspješno.

Četnički i srbski skup započeo je bez Hrvatske državne himne i bez Hrvatske zastave i hrvatski prosvjedari su ga osujetili.

Dakako, kritiku nisu dobili četnici i Srbi, nego su je dobili Hrvati.

Za vrijeme komunističke Jugoslavije mogla se je čuti krilatica, da je u Hrvatskoj unosnije biti Srbin, nego član komunističke partije.

Po svemu sudeći, izgleda da je u suverenoj Republici Hrvatskoj ova krilatica zadobila na vrijednosti.

U Republici Hrvatskoj može srbska nacionalna manjina činiti sve pa i najveća zlodjela, u čemu se je istakla u "balvan revoluciji" i u rušenju svega u Hrvatskoj od 1991-1995.

Vrhunac svega čuje se u glasu iz hrvatskog vrha, prema kojemu će zakonom biti zabranjeno oživljavanje ustaških simbola, ali dakako ne spominje se tako nešto protiv četničkih simbola, koji stoje u mnogim oblicima počev od "4 C" diljem Hrvatske pa do četničkih šajkača u Vukovaru i drugdje.

Izgleda da četnici (ne smije se reći četnički zločinci) u Republici su ne samo amnestirani i abolirani, nego i dodatno zaštićeni, da bi se bolje revitalizirali.

Zanimljivo je zaključno podsjetiti na još jedno ponašanje suvremene hrvatske vlasti. Naime, ta vlast naziva sebe "vlast promjena" i mijenja skoro sve iz ere vlasti HDZ-a, ali ne mijenja HDZ-ovu amnestiju i aboliciju srbskim četničkim "dobročiniteljima", koje se dakako ne smije nazvati pravim imenom srbsko-četničkih zločinaca i njihovih pomagača. Hvala lijepo! Pametnomu dosta!

Uz domobranski pozdrav: ZA HRVATSKU - UVIJEK!

S riječi na djela!

Preinačiti oblik pisanja, ponašanja i djelovanja. U Hrvatskoj je zakazalo sve, baš sve, što bi čovjeku, narodu i državi koristilo i usmjereno vodilo u napredak popraćen zadovoljstvom, sigurnošću i pojmom, kojeg nazivamo srećom.

Zakazali smo glede uspjeha i mi koji pišemo knjige, medijske rasprave i članke. Stvorili smo jedan oblik pisanja, koji će dobiti i svoje ime: antikriminalistička spisateljska era (ili tome slično).

Nažalost iz našeg pisanja nitko ne uči i ne koriste ga vlasti za razne pouke, niti se na njega obazire institucija koja se zove pravosuđe.

Izgleda , da mi pišemo za sebe i jedan drugome javljamo, kako nam je poznat ovaj ili onaj lopovluk, a time ne utječemo na baš nikakvu promjenu na bolje.

Ne znam bili mi uspjelo pobrojiti sve naslove knjiga objavljenih za postojanja ove države, nazvane po Zavnohovskom ustavu: Republika Hrvatska, a medijske rasprave i članci poprimaju milijune naslova i možda čak milijarde redaka i riječi. Sve to je bezuspješno ili s vrlo mršavim uspjesima. Starinskom izrekom: "*Žali Bože vremena i truda!*"

Opći uspjeh je vrlo mršav u usporedbi s uloženim vremenom, trudom i sredstvima!

Stavimo li sve naše izlijeve dobronamjerne pameti, mudrosti, dara zapažanja i prosvjedne vještine na jednu stranu i postignuti uspjeh kao željenu učinkovitost na drugu stranu ne možemo biti zadovoljni. Uspjeha nema. Hrvatska tone. Mutež joj već do nosa stiže...

Često zavaravamo sami sebe dobivenim pohvalama za objavljenu knjigu i brojem pristiglih replika na raspravu ili članak, a najveći uspjeh bilježimo ako se našom knjigom ili drugim oblicima pisanja protiv nas pozabavi režimska institucija netočnog naziva "Pravosuđe".

Osobno, kao nekakvo piskaralo postupno prestajem pisati kritike na knjige i pisati nove članke pa sam pristupio objavljivanju svojih piskaranja iz vremena Srbske genocidne agresije na Hrvatsku (i na BiH!), koju mi

pogrešno nazivamo Domovinski rat pa tako štitimo Srbiju za sva vremena od ratno-okupacijske i poratne ili mirnodobske genocidnosti u Hrvatskoj i u BiH.

Suočimo se sa stvarnošću!

Nakon ovoga nazovi uvoda predlažem da preinačimo način pisanja i ponašanja pa prijeđimo s riječi na djela.

Kritiziramo, karikaturiramo, ismjehivamo i izvrgavamo svakovrstnom ruglu političare u Hrvatskoj, a zapravo u svemu tome problematičnome, negativnome i ružnome smo velikom udjelom mi, koji smo ih takove izabrali da nas lažu, pljačkaju, rasprodaju narodnu imovinu i vode u sigurno izčeznuće, nestsanak i propast. Mislim, da nije dosta samo "Mea culpa...", nego čvrsta odluka da ne ćemo više griješiti: mišlju, rječju, djelom i propustom.

Promijenimo se!!!

Promijenimo se mi, na izborima birači, na izgubljenim radnim mjestima djelatnici, u administraciji birokrati, na oranicama mudrijaši, koji uzgajaju samo one kulture za koje treba manje raditi (povrće uvozimo!); ne kopajmo po containerima, nego kopajmo po neobrađenim zemljištima; ne zakapajmo dragocjenu vunu i kožu, nego vunu prerađujmo, a kože štavimo pa ćemo proizvoditi vlastitu odjeću i obuću; od našeg drveta pravimo mi sve potrebštine, a ne izvozimo drvo da drugi prave od njega namještaj za nas; ne bacajmo voće ako ga radi uvoza ne možemo prodati, nego ga preradimo u trajne proizvode ili hranimo njime domaće životinje; pokušajmo uvoditi samozapošljavanje, kako smo to činili prije komunističkog mraka, kojega neki pogrešno nazivaju socijalizam.

Do ere komunizma iz Hrvatskog Zagorja smo izvozili purane, a sada zavnohovska Republika Hrvatska izvozi ljude. U zagorskim birtijama umjeto "purice z mlincih" jedemo čevapčiće i eventualni bečki odrezak od uvoznog belgijskog mesa. Užas! Zar ne?!

Ovome i ovakovome nabrajanju nema kraja. Mijenjajmo se mi i mijenjajmo sve što se treba i mora mijenjati.

Ostajem na primjerima!

Ostat ću u sljedećem samo kod nekoliko primjera jer za bilo kakove potankosti o lošem stanju i o bezperspektivnosti, ako se ne probudimo zaista trebaju knjige, iz kojih (kako se je dosada pokazalo!) ne uči nitko.

Tko bira ove štetne ili nesposobne i čak neprijateljske političare u Hrvatskoj?

-Tko je birao udbaša, izdajicu i kradljivca Stjepana Mesića čak dva puta za predsjednika države? Mi hrvatski birači!

-Tko plaća tri milijuna kuna plus "džeparac" za tu pokvarenu komunističko-udbašku bitangu Mesića? Mi Hrvatice i Hrvati!

-Tko je birao kleptomanskog pljačkaša Ivu Sanadera za predsjednika Vlade RH? Mi hrvatski birači!

-Tko je birao krajnje nesposobnog "odmrznutu lignju" Ivu Josipovića za predsjednika RH? Mi hrvatski birači i birat ćemo ga za još jedan mandat!

-Tko je birao ovu komunističko-esdpeovsku bagru na čelu sa slučajnim predsjednikom "slučajne države" Zoranom Milanovićem? Izabrali smo ih mi: hrvatske biračice i birači i birat ćemo ih opet u verziji SDP-a ili u verziji HDZ-a (Isti su!). Gdje su nam treći???!!!

-Tko dozvoli u Hrvatskoj da rovari po ljudskim i nacionalnim sudbinama jedna mrziteljica svega hrvatskoga Vesna Teršelič? Dozvolimo mi Hrvati sva tri spola i spolića.

-Tko dozvoli srbendi Miloradu Pupovcu, da u Hrvatskoj sprovodi srbskočetničku fašističku politiku beogradsko-čaršijske Srbije? Dozvolimo mu mi Hrvatice i Hrvati i još ga plaćamo!

-Tko dozvoli da u Hrvatskoj vlada državno-politička Srpska pravoslavna crkva i umjesto da ona barem plaća Hrvatskoj najamninu, da može u Hrvatskoj obitavati, hrvatski platiše poreza plaćaju neprijateljsku SPC. Dozvolimo djelovanje SPC-u mi Hrvatice i Hrvati i ekumenski je ljubi naša presveta Rimokatolička crkva u Hrvata. Čak joj dariva zgrade RKT-crkve i gradi joj Srpsku gimnaziju u najkatoličkijem dijelu Zagreba, na Svetom Duhu. Absurd nad apsurde!

-Tko dozvoli da srbovlah Rade Šerbedžija čuva zapadnu granicu velike Srbije na Brijunima? Dozvolimo mi Hrvatice i Hrvati i još ga za to debelo plaćamo! Zašto ne damo Brijune u zakup ili u najam za neke institucije UN ili EU pa ćemo na njima zarađivati najamninom i cjelogodišnjim turizmom, a Radu Šerbedžiju i Srbe, koje dovodi na Brijune moramo plaćati!

- Tko dozvoli da Hrvatska uvozi prehranbene proizvode za 3 (tri) milijarde Eura, a trebali bi na izvozu zarađivati barem tri milijarde Eura pa nas ne bi ovi vladajući nesposobnjaci prisiljavali na monetizaciju autocesta za tri milijarde Eura. I to dozvolimo mi Hrvatice i Hrvati umjesto da batinama istjeramo iz svih vlasti štetne, za Hrvatsku neprijateljske političke bitange i lažljivce!

-Tko dozvoli da se zatvara i prodaje vrlo rentabilna proizvodnja seruma i vakcina u Zagrebu, za koju se bori odlični stručnjak, domoljub i pošteni čovjek - Hrvat Dr. Srećko Sladoljev. Dozvolimo mi Hrvatice i Hrvati, koji ne pomažemo Dr-u Sladoljevu i Sladoljevcima u razboritom ponašanju i djelovanju, nego pustimo raznim huljama i protuhrvatima da prodaju u bezcjenje sve hrvatsko...

Zaključno:

Za sve u Hrvatskoj, odgovorni smo svi mi Hrvatice i Hrvati. Dakle ne gledajmo pasivno i ne dozvolimo nigdje, u nijednoj djelatnosti i ponašanju nijedan lopovluk da ga neodgovorni sprovode, a nama to služi za naknadno piskaranje raznih žalopojka, kritika, karikatura, jalovih pritužbi pred nama samima i za "našu uporabu". Treba bolest lopovluka spriječiti, što je bolje nego liječiti.

Mijenjajmo se na bolje i na odgovornije prema svemu! S milijuna jalovih riječi u knjigama, raspravama i člancima, prelazimo na vidljiva djela, a sve one, koji na bilo koji način smetaju ili ometaju dobra djela za Hrvatsku, mičimo ih s puta.

Mijenjajmo komunističko-zavnohovski ratni Ustav RH

Mijenjajmo ratni zavnohovsku Ustav Republike Hrvatske, da bismo mogli ukinuti "aboliciju i amnestiju srbskih zločinaca" i sprovesti lustraciju komunista.

Dok je na snazi zavnohovski (komunistički) Ustav Republike Hrvatske nema sprovedbe lustracije komunista niti srbskih zločinaca po EU rezoluciji 1481.

Zar zaboravljamo da su Srbi (svih ideologija) i komunisti bili uvijek saveznici i najveći hrvatski neprijatelji. Komunisti (SDP=KPJ!) su i sada međusobno najveći prijatelji i saveznici.

Koalicije komunista i Srba svih ideologija djeluju u Hrvatskoj protiv Hrvata

Dok mi Hrvatice i Hrvati ne shvatimo ovdje spomenute i brojne nespomenute aktivnosti protiv nas i dok im se ne suprostavimo, nama neće biti bolje, nego suprotno, ovo stanje, ponašanje i djelovanje vodi Hrvatsku u propast.

Spriječimo to i budimo Hrvatice i Hrvati, gospodari u svojoj jedinoj domovini - državi Hrvatskoj.

Ako tako ne postupimo, onda uvježbavajmo završnicu iz Zrinskoga: "Hajdmo braćo da se zagrlimo... i zagrljeni prepustimo se općoj propasti i nestanku.

Naši pređi - bake i djedovi ostavili su nam Hrvatsku u nasljeđe

U slunjskoj Osnovnoj školi pjevali smo za vrijeme Banovine Hrvatske ovu pjesmicu:

Oj Hrvatsko oj, ponosno nam stoj!

Naši djedi domu vjerni bili,

Branili ga protiv svakoj sili!

Aj zašto li, aj ne bi mi

Našu Zemlju ljubili,

Aj zašto li, aj ne bi mi

Domovini vjerni bili!"

Dakle, ako smo Hrvatice i Hrvati, potomci onih, koji su nam dali Hrvatsku u nasljeđe, čuvajmo je i nedajmo nikome. Mi nemamo druge domovine niti svoje druge države osim ove Hrvatske, s koje moramo skinuti komunističko, srbsko-četničko i zavnohovsko ruglo.

Nota bene!

Budimo: Za dom i domovinu Hrvatsku - Uvijek spremni!

Dragan Hazler - hrvatski djelatnik u svima ulogama, uključujući i ustašku!

Basel, 27. kolovoza 2014.

Obnovljeni spomenik Juri Francetiću

†JURE FRANCETIĆ IMA PRAVO NA SPOMEN OBILJEŽJE U SLUNJU. Hrvatski lički junak r.2/3.srpnja 1912. u Otočcu, u.27/28. prosinca 1942. u Slunju. Udruga ratnih veterana HRVATSKI DOMOBRAN – Ogranak Slunj obnovila je 8. lipnja 2000. godine spomen obilježje hrvatskom vitezu Juri Francetiću na istom mjestu, na istom kamenom bloku, s jednakim natpisom i s jednakim križem, kako je izgledalo spomen obilježje, koje su na dan Svetog Jurja, 23. travnja 1943. postavili domobrani Slunjske satnije i pripadnici Slunjske ustaške satnije u legendarnoj Crnoj legiji, kojoj je bio suosnivač i zapovjednik hrvatski junak iz kršne Like Jure Francetić. Dodana je sada: Slava i ovdje palim braniteljima u Domovinskom ratu ubijenih od četnika. To su imenom i prezimenom slunjski mladići †Dragan Modrušan i †Nikola Štefanac.

Prvo spomenobilježje Juri Francetiću srušili su partizano četnici iz Hamdijine brigade

To spomen obilježje vitezu Juri Francetiću najhrabrijem hrvatskom bojovniku svoga vremena protiv četničkog fašizma, protiv talijanskih okupatora i protiv staljinističkog komunizma, srušili su komunistički partizani udruženi s fašističkim četnicima početkom ljeta 1943. godine, kad su privremeno "oslobodili" okupirali Slunj. Bila je to vrlo okrutna brigada Hamdije Pozderca.

Udruga ratnih veterana HRVATSKI DOMOBRAN obnavlja spomenik 8. lipnja 2000.

Štujući značaj i hrabrost antifašističkog i antikomunističkog bojovnika Jure Francetića, kojeg su kao ranjenika, najprije sjekirom izmasakrirali i napokon mučki ubili komunistički partizani URV HRVATSKI DOMOBRAN – Ogranak Slunj obnovila mu je spomenobilježje 8. lipnja 2000. uz uzornu komemorativnu svetčanost, kojoj su nazočili i istaknuti dužnostnici politike RH.

Udruga ratnih veterana HRVATSKI DOMOBRAN – Ogranak Slunj jest opravdavala podizanje spomenika u Slunju hrvatskom vitezu i mučeniku Juri Francetiću jer se je jednakim žarom i jednakom hrabrošću borio za

Nezavisnu Državu Hrvatsku i protiv tuđinskih ideologija – fašizma i komunizma, koji su rušili Hrvatsku, masakrirali hrvatski narod, progonili ga s djedovskih ognjišta, pljačkali gospodarska i kulturna dobra ili ih barbarski uništavali.

Doživljavamo svakodnevne prljave napade od Mesić-Račanovih vlasti i medija

Najavljujemo, da ćemo podići tužbu protiv komunističkih partizana radi ratnog zločina, kojeg je počinio komunistički partizan Srbin Nikola Trbojević u Močilama na ranjenicima u srušenom hrvatskom zrakoplovu Jurom Francetićem i pilotom Mijom Abičićem zadavši im sjekirom vrlo teške rane na glavi i po tijelu, zatim mučenjem u improviziranoj bolnici u Slunju i prema izjavi jednog partizana: ubojstvom davljenjem noću 27/28. prosinca 1942. Tada se je taj partizan imenom i prezimenom Milan Rakinić hvalio u Slunju, da je on osobno zadavio „ustaškog glavešinu Juru Francetića iz samilosti, da se ne muči u neizlječivim ranama".

Zločin na ranjenim zarobljenicima izvršen je nakon ustrojstva Avnoja u Bihaću

Komunistički partizani, svjesni da je učinjen zločin nad ranjenicima proširili su glasine o vrlo upornom liječenju krilnika Jure Francetića i njegovog pilota, inače domobranskog poručnika Mije Abičića s namjerom, da će ih zamijeniti za zarobljene partizane. Istovremeno pišu, da mu je mrtvo tijelo u lijesu odpremljeno iz Slunja, ali ne kažu kuda je odpremljeno i gdje je završilo. Komunistički partizani su tada počeli smatrati sebe državom po Avnoju, ustrojenom 27. studenoga 1942. u Bihaću. Taj status ih je obvezivao na poštivanje Međunarodne konvencije o zarobljenim ranjenicima iz redova protivničke vojske. Zato su oni govorili zbrkano o slučaju †Francetića i nisu o tome puno pisali.

Pisatelj ovih redova je vidio nekoliko puta ranjenoga i jedanputa mrtvoga Juru Francetića i izmasakriranoga, ali pokretnoga Miju Abičića.

Francetićevo mrtvo tijelo nije bilo u lijesu, kako običava pisati komunistička publicistika pa i izvješća u medijima NDH, nego zamotano u krvavu plahtu.

Evo događanja, kojima sam bio očevidac pa imaju dokumentarni značaj

Nešto prije podne 28. prosinca 1942. tijelo pokojnog Jure Francetića je ležalo pored partizanskog kamiona, a uz kamion na stražnjoj strani stajao je svezan Mijo Abičić. Oko njih se je nalazilo jedno desetak naoružanih komunističkih partizana.

Jedan komesar je s otvorenog kamiona održao govor pun mržnje uz isticanje, da će ovako završiti svi ustaše, domobrani i svi okupatorski vojnici. Okupljene partizanke i partizano-četnici su zapjevali nekakvu svoju pjesmu i zaigrali kolo. Mnoštvo slunjskih Hrvatica i Hrvata među kojima je bio i pisatelj ovih redaka smo s tugom i prezirom promatrali ovaj zločinački spektakl.

Zatim, nakon podneva su živog, ali svezanog Miju Abičića i mrtvog Juru Francetića bacili na kamion, u koji su se popeli brojni partizani. Kamion se je uputio središnjom slunjskom ulicom prema Rakovici, ali ga tamo nije nitko od Rakovičana vidio. Da je kojim slučajem prolazio kroz Rakovicu tu bi se komunisti hvalili pred rakovičkim Hrvatima sa zarobljenim ustaškim glavešinama, kako su se inače izražavali tada o Francetiću i Abičiću.

Najavljivana zamjena za zarobljene, o kojoj je govorio Bakarić nije obavljena

Poznato je da komunistički partizani nisu nikada izvršili zamjenu Francetića i Abičića za svoje zarobljene partizane. Zanimljivo je pripomenuti, da komunisti u Slunju nisu o Francetiću i Abičiću nikada javno govorili za vrijeme rata niti u poraću.

Mi stariji Slunjani, u koje spadam i ja osobno znademo, da su partizani umjesto u Rakovicu skrenuli u Močile, gdje su ubili ranjenoga Miju Abičića (Zločin kažnjiv prema Ženevskoj konvenciji o postupku sa zarobljenim ranjenicima) i zajedno s već umorenim Jurom Francetićem bacili u prirodnu bezdanu, nedaleko bunara u Močilama. S tim činom se je hvalio kao izvršitelj poznati ratni zločinac Mješina Kukić. Tako su se izjašnjavali i neki đaci iz Močila u slunjskoj gimnaziji.

Namjerno se je širila i druga vjerojatnost njihovog počivališta. To je u bezdani na Debeloj Glavi izmeü Slunja i Tobolića, gdje su tih dana (točno 15. studenoga 1942.) partizani poubijali oko 700-800 ranjenika i pobacali

u tu bezdanu (podatak o broju zarobljenih ranjenika hrvatskih vojnika je iz dokumentarne komunističke litarature: Stevo Opsenica, Borbe za oslobođenje Slunja, novembra 1942. godine, str. 435-448, Zbornik 18, HAK, Karlovac 1998).

Bezdana na Debeloj Glavi je grobnica za više od 1000 poubijanih Hrvata!

Prema mišljenju starijih Slunjana, od kojih su članove obitelji komunisti poubijali i bacili u tu bezdanu i prema očevidu još živih ljudi, komunistički partizani su vodili čak 1945. čitave kolone ljudi, zarobljenih hrvatskih vojnika i civila iz Ogulinskog okružja, koje su poubijali i bacili u beskrajno duboku bezdanu na Debeloj Glavi.

Da bi svoj masovni zločin nad ranjenicima, zarobljenicima i drugim Hrvatima, zauvijek sakrili, tu bezdanu na Debeloj Glavi je zecementirala JNA i pored nje izgradila odašiljač za bivši Vojni poligon JNA u Slunju, sada Poligon HV "Eugen Kvaternik" Slunj.

A sada na aktualno ponašanje takozvanih antifašista, koji prijete uklanjanjem spomen obilježja vitezu Juri Francetiću.

Mi veterani HRVATSKI DOMOBRAN - Ogranak Slunj, kojemu je predsjednik pisatelj ovih redaka Dragan Hazler kao antikomunisti, koji smo istovremeno i antifašisti ne diramo niti u četničko-fašističke niti u komunističke spomenike.

Neka mrtvi imaju svoj mir isto kao što je to za mrtve iz obadviju zaraćenih strana u kulturnom i demokratskom svijetu.

Primjerice u SAD-u ratnici Sjevera i Juga imaju svoj nedirnuti počinak;

U Francuskoj i Njemačkoj ratnici iz I. i II. svjetskog rata imaju svoja spomen obilježja.

U Španjolskoj su u Escorialu (veličanstveni podzemni dvor San Lorenco) pored Madrida zajedničke kosturnice od mrtvih iz obadvije ratujuće falange, od kojih je jedna bila prokomunistička, a drugu se smatra profašističkom.

U Njemačkoj postoje u svakom selu spomen obilježja mrtvim njemačkim nacističkim vojnicima i zapovjednicima čak uz navođenje gradova i pokrajina u državama, gdje su se borili i poginuli.

Njemačka država je regulirala s mnogim europskim državama pa čak i s Poljskom pitanje grobišta i groblja za poginule njemačke vojnike i zapovjednike u II. svjetskom ratu.

Njemački zapovjednik Afričkog bojišta – Feldmaršal Erwin Rommel, koji je poslao u smrt više od 150.000 britanskih vojnika i zapovjednika ima u Njemačkoj dva spomenika. Osobno sam predao slike tih spomenika novinaru Karlovačkog lista gosp. Kundiću.

Republika Hrvatska je početkom svoga stvaranja 1990/91. proklamirala pomirenje između još živih vojnika iz obadvije zaraćene strane, što podrazumijeva isto i za mrtve.

Po kakovoj to logici se uskraćuju nama veteranima Hrvatskim domobranima prava na kult prema svojim mrtvima, a istovremeno postoje tisuće ispravnih i lažnih komunističkih i četničkih spomenika u Hrvatskoj.

Komunizam je pao isto kao i fašizam

Pali su obadva po osudi žive povijesti jer su bili najveći zločinci ne samu u 20. stoljeću, nego u čitavoj ljudskoj povijesti.

Nijedna strana nema pravo predbacivati nešto drugoj strani jer su obadvije bile zločinačke ne samo jedna prema drugoj, nego i prema nedužnom civilnom pučanstvu svih narodnosti.

Komunisti su obnovom spomenika pod zvijezdom petokrakom udruženi s četničko-fašističkom kokardom ustoličili svoja "antifašistička" zlodjela u čitavoj Hrvatskoj i u BiH: Vukovar, Dubrovnik, Lipik, Petrinja, Gospić, Karlovac, Petrinja... i u bivšem kotaru Slunju uništili su sve što je bilo uništivo i poubijali 362 nedužna čovjeka, među kojima su naživo pekli ljude u njihovim kućama koje su zapalili, davili su hrvatsku djecu i starice.

Zar takovi zločinci imaju pravo ometati slunjske veterane - Hrvatske domobrane u podizanju spomenobilježja palim domobranima i ustašama,

jedinoj vojski, koja se je u Drugom svjetskom ratu borila za Hrvatsku i spašavala Hrvatski narod od svih vojska i paravojska, koje su se kretale po Hrvatskopj u Drugom svjetskom ratu.

To je prava VRLO PRLJAVA legitimacija bivših "antifašista" i njihovih sljedbenika.

Pustite na miru SPOMEN OBILJEŽJE antifašističkom i antikomunističkom bojovniku Juri Francetiću u Slunju jer u protivnom kršite ljudska prava nama, koji ne mislimo na valnim dužinama "antifašista", koji su u II. svjetskom ratu i poraću poubijali i prognali više od milijun Hrvata.

Reprizu svoga "antifašizma" pokazali su udružena petokraka i četnička mrtvačka glava u Vukovaru i Dubrovniku 1991. i nadalje, na primjer sa "zvončićima" protiv djece u Zagrebu (1995) i s nepreglednim minskim poljima za ubijanje Hrvata.

Hoće li "antifašisti" srušiti spomenik u Bleiburgu, spomen ploču na Autobusnom kolodvoru u Zgb-u...

Zar se vi gospođe i gospodo (*drugovi i drugarice!*) ne stidite svoga "antifašizma". Vaš "antifašizam" je bio i ostao nabijen velikosrpskom mržnjom i agresijom na sve hrvatsko.

U II. svjetskom ratu su se staljinistički komunisti borili protiv svojih ideoloških neprijatelja fašisto-nacista, ali su istovremeno sprovodili i SPROVELI velikosrpsku politiku na Hrvatsku.

Zašto je pao komunizam pred ispitom povijesti?!

Tko se danas opoziva na komunistički antifašizam u Hrvatskoj taj štiti staljinističko-titovska zločinstva, velikosrpsku ideologiju za likvidaciju Hrvatske i Hrvata. Takovi "komunistički antifašisti" na čelu sa Stjepanom Mesićem čuvaju – Jugoslaviju (Region ili Zapadni Balkan), JNA, četnike i druge aveti prišlosti. Vaš "antifašizam" su: Vukovar, Ilok, Škabrnja, Slunj, Dubrovnik... Nota bene!

Isus je rekao: "Tko se osjeća pravednim neka se baci kamenom na..."

Rušenje spomenika, ma kome oni bili postavljani spada u nekulturu. Čak Turci su Mustafu Kemala, koji je za Tursku poubijao i prognao nekoliko milijuna Armenaca, Grka i Kurda proglasili "Ocem Turske – Ata Türk", a Yugo-antifašisti su protiv Francetića jer je pobjeđivao ČETNIKE!

Ostavite Vi, antifašisti i "antifašisti" na miru spomen obilježje hrvatskom vitezu Juri Francetiću jer se je on uspješno borio protiv najopasnijeg fašizma – srpskih fašističkih četnika i spašavao živote tisućama nedužnih ljudi u BiH. Možda je baš ova istina za nekoga provocirajuća?!

Uz domobranski pozdrav:

ZA HRVATSKU – UVIJEK!

Mr.ph.sc. Dragan Hazler

Predsjednik URV - HRVATSKI DOMOBRAN – Ogranak Slunj

Post scriptum: Ovo je stariji članak od 9.12.2000. za najavljeni "slijed o vitezu Juri Francetiću" D.H.

Mirna reintegracija i "Erdutski sporazum" je poraz svega zašto su se Hrvatski branitelji borili

Odgovor Mr.sc Dragana Hazlera g. Anti Laucu po pitanju mirne integracije.

1. Izgubili smo lijevi dio hrvatskog Podunavlja (oko 1000km^2) i granica između Bačke (čitaj Srbije) i Hrvatske ide polovicom Dunava. Pobjednik je Srbija, a ne Hrvatska.

2. Srbima u Vukovaru i u vukovarskoj regiji zajamčena je autonomija najvišeg stupnja. U Vukovaru (bio sam triput u gradu) se uz srpske vijore i hrvatske zastave.

3. Srpska deca u srpskom Vukovaru idu u srpske škole i uče po programu beogradske Srbije.

4. Ubojice Hrvata i silovatelji Hrvatica šeću slobodno Vukovarom.

5. Najveći zločinci poput ratnog gradonačelnika Stanimirovića su članovi Vlade RH.

6. Prebjezi iz Vukovara dolaze na glasovanja u Vukovar.

7. U Vukovaru se postavljaju dvojezične i dvoslovne ploče.

8. Od trojice najvećih zloćinaca dvojica su u Den Haagu simboloično kažnjena, a treći Radić je posve oslobođen kazne.

9. Za nepojmljivo strašne srpske zločine u Vukovaru NIJE KAŽNJEN NIJEDAN SRBIN!

10. Polazeći od najvišeg stupnja autonomije za Srbe, oni mogu (i učinit će to!!!) tražiti referendumom priključenje Srbiji. Naša vlast ne će ni prdnuti protiv toga kao što nije niti prdnula protiv gubitka hrvatskog Zerpa. (Oprosti na izrazima!).

11. U današnjem Vukovaru među nezaposlenima je 98% Hrvata i 2% Srba.

Najveća Tuđmanova pogreška je:

1. Abolicija i amnestija srbskim zločincima i

2. Mirna reintegracija Podunavlja. Srbi su bili toliko zaplašeni "Olujom" - bježali su čak iz Banja Luke. Da se je pred Vukovarom u vrijeme "Oluje" pojavila smo jedna brigada Hrvatske vojske svi Srbi bi pobjegli iz Vukovara i Podunavlja bez opaljene puške.

Hrvatski branitelj Veljko Marić je u srbskom zatvoru na 12 godina. Pokaži mi i napiši mi jednog Srbina u Hrvatskoj osuđenog na 12 godina!

Hrvatsko pravosuđe sudi Hrvate - Hrvatske branitelje na 10-12 godina, primjerice Norac, Glavaš... i sada očekuje svoj tucet godina odlični Hrvatski branitelj Merčep.

U Hrvatskoj gospodari velečetnik Milorad Pupovac, a dekor mu čine hrvatski komunjare i sinovi od komunističkih zločinaca: Mesić, Josipović, Fumić...

Gdje Ti živiš, dragi Profesore Ante i kroz kakovu prizmu Ti gledaš stanje i zbivanja u tzv. suverenoj Republici Hrvatskoj - dijelu "Regiona", koji će se uskoro vladati iz Beograda.

Poštedit ću Te od daljnjeg nabrajanja (valjda nisi zaboravio da je udbaš Mesić razvojačio sve najviše častnike HV, koji su bili pobjednici u Oluju, a Gotovinu, Markača, Čermaka... je poslao u Den Haag...) i prepuštam da sam razmišljaš o svemu.

Govorimo i pišimo hrvatski

Pozor: Ovo je poslano samo na naslov "Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje - Za HTV-1 emisiju: Jezik za svakoga" i nije uslijedio niti odgovor niti postupak niti uputa "spikerima" na HTV-u da ne govore srpskom varijantom: biciklista, ekomomista, terorista..., nego: biciklist, ekonomist, terorist i da manje "šta-kaju", a više što-kaju.

Možda bi koristilo da hrvatski portali objavljuju ovakove članke i da zamole HTV-1 da vrate u "Dobro jutro Hrvatska" pjesmu i scensku izvedbu, što je ukinula era Radmana jer ga smeta sve hrvatsko. Čak se je okomio i na ponajbolju HTV-emisiju: TV-kalendar.

Dopisao Dragan Hazler, 1. rujna 2014. uz zamolbu za objavljivanje i buđenje hrvatskih jezikoslovaca.

Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje

Za HTV-1 emisiju: Jezik za svakoga

Poštovani svi!

Pozdravljam vas sve i najavljujem da sam dobronamjeran, da poštivam vašu emisiju s odličnim poukama, koje nam upućujete, ali za mene s dosta malih nezadovoljstava.

Pratim sve emisije: Jezik za svakoga. Evo već pitanja: Čiji je to jezik za svakoga? Primjerice: beduinski, romski, staroslavenski ili možda hrvatski?

Za vrijeme crvenog mraka imali smo u Zagrebu: Trg republike jer se nije smjelo reći: Trg republike Hrvatske, a sada imamo suverenu Republiku Hrvatsku pa valjda snijemo i emisiju nazvati: Hrvatski jezik za svakoga.

Iz ove rečenice izvire još jedno pitanje: Kada je staroslavenski "prepustio" svojim nasljednicima nacionalna imena? Zbunjuje me da se već kneževine "Od stoljeća sedmog", doduše latinskim jezikom nazivaju pridjevskom imenicom Hrvatska ili vladar: Dux croatorum, a taj dux govori staroslavenski ili? Zbunjuje me logika u tome.

Grgur Ninski se je (recimo tako) borio za uporabu staroslavenskog u bogoslužju, a on je nosio naslov uz Grgur Ninski i Hrvatski biskup i bio je desna ruka prvom hrvatskom kralju Tomislavu. Jesu li oni međusobno razgovarali staroslavenski ili hrvatski?

Upravo pred sobom imam knjižicu s pjesmama Zvonimira Brezarića naslovljenu: Štit Hrvata.

Na prvoj stranici je slika ispod koje piše: Sv. Grgur Ninski - zaštitnik Hrvata. Ne piše: zaštitnik Staroslavena.

U Weltgeschichte od Golo Mann-a, u prvoj knjizi, koja obrađuje povijest 500 godina prije Isusa spominje se čak 10 (deset) puta pojam Hrvat kao Horohuat ili Aracosien, a nijedanput ne kao imenica Slaven.

U toj, uz Ranke-ovoj najboljoj i naopširnijoj povijesti svijeta spominje se Slavene tek u III stoljeću nove ere.

Jeli starije jaje ili koka?

Negdje na Krimu postoje prastari grobovi, na kojima se susreće u određenom obliku ime Hrvat, a ne Slaven.

Jurić, u knizi: Genetsko podrijetlo Hrvata piše (izražavam se točno, ali mojim načinom) da je među Hrvatima najmanje slavenskog haplogena.

Zašto se u Hrvatskoj s najmanje slavenskog haplogena, više "staroslavenizira" i "slavenira", nego u svima drugima slavenskim državama?

Znamo zašto je to bilo tako u Đure Daničića (JAZU umjesto HAZU) i za vrijeme novosadskih dogovora itd...usw...etc...

ALI, danas imamo neovisnu državu Hrvatsku - Republiku Hrvatsku pa bi se ipak trebalo točno znati već u naslovu misije: čiji je to jezik za svakoga?!

Trebali biste nam reći, kad su Hrvati od "mumljanja" pećinskim pa staroslavenskim, pa slavenskim pa jugoslavenskim pa srpskohrvatskim prešli na jezik za svakoga i kad će preći na Hrvatski jezik za svakoga?!

Također bismo trebali znati, kad je dijete iz staroslavenskoga postalo punoljetno s hrvatskim imenom.

Hrvatska glagoljica

Zašto se vi stručnjaci za hrvatski jezik i jezikoslovlje toliko mnogo zalažete za kult bizantskim rebelima, koji su u drugoj polovici IX stoljeća (863) došli prekrštavati Moravljane?! Moravljani su tada bili kršćani i imali su čak svoje biskupe. "Sveta braća" su bila nepoželjna u Moravskoj pa su rimokatolički biskupi ubili "svetog" Metoda.

Stavljam svetaštvo Ćirila i Metoda pod navodnike jer nigdje u odgovarajućoj literaturi ne mogu naći, koji je papa posvetio Ćirila i Metoda. Na Istoku su se dijelila svetaštva kao imena kućnim ljubimcima. U Srba je svetac Nemanja i Rastko Nemanjić, samozvani sveti Sava.

Molim vas, dajte nam pokažite jedan jedini dokaz da su Bizantinci - Konstantin (Ćiril) i Method (Metodije) stvorili hrvatsko pismo glagoljicu.

Nema dokaza, a to je druga polovica IX stoljeća, kada se je sve blagoslivljalo, potvrđivalo i potpisivalo, čak i čuvalo za budućnost. Gdje je sačuvana samo jedna od svetih knjiga prevedenih u hrvatsku glagoljicu od "svete" braće?!

Kakovi su tek geniji bili Ćiril i Metod: "Na prvi pljesak ruke", stvoriše pismo glagoljicu, na "drugi pljesak ruke" prevedoše svete knjige i na "treći pljesak ruke" naučiše u Moravskoj popove i Moravce, da bi mogli slaviti Boga na "staroslavenkom jeziku" iz "preko noći" naučenog "staroslavenskog pisma glagoljice". Moravci su u drugoj polovici IX. stoljeća govorili svojim narodnim jezikom pa su morali učiti (obnavljati!) staroslavenski.

Sve je to mutež, koju bi jezikoslovci trebali bistriti, a jezikoslovci "Jezika za svakog" još zamućuju tu mutež. Zašto? Zašto?? Zašto???

Ćiril i Metod nemaju blage veze s hrvatskim pismom glagoljicom. Nema dokaza da su bar znali glagoljicu.

Poštovani gospodin Alemko Gluhak se trudi objasniti "mogu" iz starog Irana, a drugi gospodin se bavi pitanjem Jovanke i Jovana. Molim vas,

objasnite nam kako su to iz "črta i reza" munjevitom brzinom "sveta braća" stvorila glagoljicu i bez odmora "put pod noge" u Moravsku. Bogu je trebao nakon stvaranja svijeta dan odmora, ali neumorna "sveta braća" su su po svojim moćima nadmašili Boga.

Nisam jezikoslovac, nego davno umirovljeni farmaceut i biokemičar, ali sam slušao od njemačkih kroatista, da je hrvatska glagoljica nastala u susjedstvu Armenije. Ne mora niti to biti točno. Zašto za nastanak hrvatske glagoljice moramo znati tvorca, a zašto ne važi način NEPOZNATOG tvorca kao za druga pisma. Tko pita i (laže?) o tvorcima, na primjer: klinastog pisma, hieroglifa, etruščanskog pisma, latiničnog pisma i grčkog pisma, iz kojeg su izvedena razna pisma, koja se od XVII stoljeća nazivaju ćirilicom.

Okanite se gospodo "ćoravog posla" s tvorstvom hrvatskog pisma glagoljice. Ako ne znate točno ne namećite ljudima nešto nepouzdano i nedokazivo.

Molim vas još jedanput, pokažite mi jedan jedini dokaz, da su "sveta braća" ili čak jedan od njih (Metodije) bio tvorac hrvatskog pisma glagoljice! Nagradit ću vas za taj dokaz matematičkom točnošću, ali ne za naklapanje.

Ako nema dokaza, zašto slijedite one, koji su iz sebi poznatog razloga izmislili tvorca "staroslavenske glagoljice".

Molim vas za dva odgovora iz ovog pisma, dvije zamolbe i jedno pitanje:

1. Kad su iz starih Slavena nastali Stari Hrvati i mi "mladi" Hrvati?

2. Molim vas jedan jedini dokaz, da je "sveti" Metod tvorac pisma glagoljice. Evo analogije: Ministar Linić kaže: "Bez računa se ne računa!" Vrijedi ista analogija: "Bez dokaza se glagoljica ne pripisuje Metodiju!"

3. Molim vas naučite HTV-voditelje, pardon spikere muškarce, da kažu: "Ja sam biciklist, a ne biciklista". (Nije to samo voditelj emisije: Što vas žulja?).

4. Jesu li voditeljice i voditelji HTV-emisija štakavci ili štokavci?

5. U emisiji "Dobro jutro Hrvatska" idu spikerice i spikeri (Užas od izraza! Zašto ne izmislite hrvatske imenice?) do Osijeka, do Splita, do Rijeke... Pitanje: jeli ispravnije "do" ili "u". Znadem da se iz stanovitih razloga u Hrvatskoj izbjegava slovo "U", ali mi se čini da bi ipak trebalo ići "U", a ne samo "Do".

Ja putujem iz Basela u Zagreb, u Slunj, u Topusko, a ne do Zagreba, do Slunja, do Topuskoga...

Napose bi trebalo paziti na ispravnost hrvatskog jezika u javnim medijima (HRT i tiskovine...) jer iz njih se najviše čuje, čita i uči hrvatski jezik.

Unaprijed hvala za odgovore, za pouke i srdačno vas pozdravljam.

Dragan Hazler - Hrvat iz Slunja, bjegunac ispod Titovih milosti, 1971.

Basel, 6. studenoga 2013.

Post scriptum

Negdje sam čitao, da je rimski pisac i filozof Lucius Annaeus Seneca imao iznad radnog stola slogan: "Prijatelj mi je onaj, koji me kritizira, a ne onaj koji me hvali!"

Korienski pravopis - najjači 'antemurale' u obrani hrvatskog jezika

Nažalost, Srbi su naši neprijatelji i oni ostaju takvima nadalje. Štoviše, njihovo neprijateljstvo protiv Hrvata je u porastu i beznadno je misliti, da će se Srbi opametiti i početi stvarati prijateljske, nenametljive i neosvajačke odnose prema Hrvatima i svemu hrvatskome, što oni smatraju srbskim. Svjedoci toga smo od prekjučer i jučer preko danas u svako sutra. U svojoj lakomoj, osvajačkoj i nametljivoj politici prema Hrvatima i Hrvatskoj oni koriste SVE, BAŠ SVE, a na najistaknutijem miestu je sličnost jezika.

Gosp.

TOMISLAVU L A D A N

Ivana Kukuljevića 36/IV.

HR-10000 Z A G R E B

Štovani gospodine Tomislave Ladane,

Pratim sa zanimanjem Vaše nastupe na HTV-u i drugim hrvatskim medijima, poslužim se ponekad Vašim prievodom Nove sveopće filozofije Frane Petrića i drugim prievodima, zavirim i u Vaše knjige, a još i sada rado pročitam razne Vaše priloge objavljivane u Matičinim časopisima KOLO i KRITIKA do 1972. napose priloge, koji se odnose na hrvatski jezik.

Visoko cienim Vaše sveznadarstvo, koje je ne samo jezikoslovno, nego univerzalno - polihistorsko, a k tomu predstavljate ga - služite se njime za opću korist hrvatskoj kulturi na vrlo zanimljiv način.

Mislim, da me poznate iz mojih dolazaka u MATICU, gdje smo se ponekad sretali od 1968. do 1971. za predsjednikovanja gg. Jakše Ravlića preko Hrvoja Ivekovića do Ljudevita Jonkea. Ako me poznate - dobro, a ako ne opet dobro i ovim završavam uvod.

U nedavnom nastupu na HTV-u o hrvatskom jeziku: Miroslav Kačić, Tomislav Ladan, Josip Pavičić i Marko Samardžija ste me svi istovremeno oduševili i razočarali.

Oduševili ste me jer osjećam, da Vam je hrvatski jezik ne samo profesionalna, nego i opća briga, a razočarali ste me jer nijedan od Vas ne naginje temeljitoj reformi (temeljitom preporodu) hrvatskog pravopisa.

Ne želeći ovo pismo pretvoriti u jezikoslovnu i užu pravopisnu razpravu jer ja nisam jezikoslovac, nego ljekarnik (farmaceut i biokemičar) reći ću Vam samo, da se VI - hrvatski jezikoslovci morate okaniti "šusterske krparije i šnajderskog prekrajanja od staroga u novo" polazeći uglavnom od Daničićevog srpskohrvatskog rječnika Strossmayerove JAZU i morate:

NA STARO HRVATSKO IZ SVIH HRVATSKIH IZVORA DOGRAĐIVATI NOVO HRVATSKO i DO KRAJNJIH MOGUĆNOSTI, koje nam ne štete UDALJIVATI SE OD ZAJEDNIČTVA SA SRBSKIM JEZIKOM. Naime, svima nam je jasno, da postoje u ta dva slavenska jezika istosti, sličnosti i blizkosti, ali i razlike, koje mi moramo iz opravdanih razloga čak njegovati, isticati i stvarati.

Nažalost, Srbi su naši neprijatelji i oni ostaju takvima nadalje. Štoviše, njihovo neprijateljstvo protiv Hrvata je u porastu i beznadno je misliti, da će se Srbi opametiti i početi stvarati prijateljske, nenametljive i neosvajačke odnose prema Hrvatima i svemu hrvatskome, što oni smatraju srbskim. Svjedoci toga smo od prekjučer i jučer preko danas u svako sutra.

U svojoj lakomoj, osvajačkoj i nametljivoj politici prema Hrvatima i Hrvatskoj oni koriste SVE, BAŠ SVE, a na najistaknutijem miestu je sličnost jezika. Mislim, da Vas u to ne trebam uvjeravati.

Vi, hrvatski jezikoslovci, bez obzira na vaša uža zanimanja u svekolikom hrvatskom jezikoslovlju NE ČINITE DOVOLJNO što biste trebali činiti da nam jezik hrvatski bude, što hrvatskiji i što je moguće više udaljen - različit od srbskog jezika.

To se odnosi na sva jezična područja i na sve oblike njihove zloporabe sličnosti dvaju jezika, što oni uspješno, u svoju korist siju po čitavom svietu. Nije mi moguće u jednom pismu niti dotaknuti sve srbske nametljivosti hrvatskome jeziku pa se ne ću u to niti upuštati.

Umiesto toga svaštarit ću u ovom pismu i poslužit se primjerima, gdje oni govore dovoljno za sebe. U hrvatskome jeziku ima mnogo turcizama, koji su istovremeno i srbski turcizmi i oni povezuju - izjednačuju hrvatski i srbski jezik.

Zašto, VI JEZIKOSLOVCI ne izbacujete iz hrvatskog jezika turcizme, barem one, koji su zajednički srbskom i hrvatskom jeziku: barut (prah), boja (lič), čarapa (bječva), dukat (zlatnik), inat (prkos), marama (rubac), miraz (dota), para (novčić), rakija (šljivovica), šećer (slador), veresija (povjerenje). U Hrvatskom državnom saboru se govori, da "...nemamo dosta para za podmiriti...". Nos brišemo maramicom, umjesto rubčićem. Ličimo stan svietlom bojom, umiesto svietlim ličom (ličem), Kupujemo na veresiju, umiesto na povjerenje...

Zanimljivo je glede tuđica primietiti, da smo se okomili protiv onih iz latinskog jezika, a LATINSKI JEZIK je jezik naših predaka iliroromanske etnogeneze i naš jezik u književnosti do Marulića (pa i dalje), u crkvi do naših dana, u parlamentu dok ga nije projugoslaven Ivan Kukuljević izbacio, a u strukama ga je nemoguće izbaciti jer ćemo se izolirati iz stručnih krugova (svjetova) Europe i SVIETA.

Upravo mi Hrvati bismo trebali latinskom jeziku posvetiti veliku pažnju jer je to NAŠ jezik isto kao i slaveno-HRVATSKI jezik. Mi smo ga nasliedili, rabili, kultivirali i produžavali mu svestranu ulogu - život. U latinskome jeziku mi smo dionički nasljednici Rimskog carstva - jezično-latinske sukcesije Rimskog carstva.

Zanimljivo je ovdje podsjetiti na prvi sukob LATINSKOG i HRVATSKOG (barbarskog) jezika na našem tlu - Splitski sabori 925. i 928. Upravo je ove godine 1.070. obljetnica (928-1998) II. splitskog sabora i nestanka s vladajuće pozornice dvojice istaknutih Hrvata: Kralja Tomislava i njegovog kancelara - hrvatskog biskupa Grgura Ninskog. Hrvatski poviesničari o tome šute. Crkva u Hrvata drži jezik za zubima. Hrvatska državna vlast šuti. Hrvatski jezikoslovci šute. Hrvatsko pravosudje šuti, iako je u Zaključcima Splitskih sabora sadržano nasilje protiv slavenskoga (hrvatskoga) jezika, nasilje na temeljno prirodno ljudsko pravo (celibat),

nasilje na osobni izgled (zabrana brade i brkova)... Svi šutimo. "Em sme Horvati."

Dosta ovih pričica. Idem na "ljutu ranu s ljutom travom".

Razočarao me je TOMISLAV LADAN sa svojim "*Ni v rit ni mimo!*" stavom prema Hrvatskom korienskom pravopisu.

Reći ću Vam ili ponovit ću Vam slijedeće: Hrvatski pravopis treba temeljiti preporod ili reformu jer je u njemu toliko "ričeta" počev od "kuhara", odnosno kuvara Mušickog i Save Mrkalja preko Dositeja Obradovića, Vuka Karadžića i Đure Popovića - Daničića pa do jugoslovensko-srpskog silovanja hrvatskog jezika i pravopisa", tako da je hrvatskom jeziku neophodno potrebna jezikoslovna kirurgija, političko-jezična čistka, rešeto i sito, kalemljenje novoga na staru hrvatsku podlogu i ograda od srbskoga i to "ustaškim" korienskim pravopisom. "Ustaški" korienac je najači "antemurale..." protiv svakog jezičnog bratstva i jedinstva, od kojega Srbi nisu i neće nikada odustati. Oni isto sprovode slične reforme "krparenjem" kao i Hrvati, izbacuju tuđice i na kraju krajeva dolazimo do jednakobrojnih i sličnih dodirnih točaka, koje smo imali do "razvoda braka". Jedino pravo udaljenje hrvatskoga pravopisa od srbskog je "ustaški" pravopis, kojega treba još više "poustašiti" i tek takvim načinom stvorit ćemo si najhrvatskiji, najjasniji, najbolji, najkraći i za sve strance pa i za computer (vidi u nastavku!) najrazumljiviji hrvatski pravopis.

Pošaljimo do vraga sva izjednačavanja po zvučnosti i pišimo kako smo nekada pisali i kako pišu europski narodi: vrabac, vrabca; redak, redka, nadporučnik, a ne natporučnik... Ostavimo učeniku hrvatskog jezika da iz instrumentala "s otcem" može odkriti nominativ otac. Zašto: otac, oca... s ocem. Iz 7. padeža "s ocem" ne može nitko, kome hrvatski jezik nije materinji jezik odkriti imenicu "otac". Zašto se ne bi u sklanjanju imenice pisalo "t", koji je u osnovici imenice!?

Ovakove jezikoslovne bezsmislice, kakovih ima na pretek u hrvatskome jeziku (ja sam samo naveo primjere, da pokažem, u kojem smjeru mislim) su VAMA jezikoslovcima dobro poznate, ali VI IH PREPUŠTATE svojevrsnom zadržavanju primitivizma u jeziku - šatri.

Na primjer, u mojem zavičajnom Slunju (iako je miesto blizu Bosne) ni ludjak nije govorio do II. svjetskog rata šećer, nego slador, a u kajkavskim krajevima govorilo se je cuker ili cukar, a sada svi Hrvati govore po Srbima nametnuti turcizam šećer pa tako: čaj sladimo šećerom. U grozdu hrvatskih rieči, koje se izvode od SLAD- stavili smo temeljnicu (peteljku) ŠEĆER. Oprostite na sliedećoj drzkosti: Ovo sa šećerom je za jezikoslovnu sprdnju ili za kaznu. U doba moje mladosti slala me je majka k Rudi Kovačeviću kupiti pola glave sladora. Današnje pokoljenje Hrvata ne zna, da se je slador do prije pedesetak godina proizvodio i prodavao u "glavama" oblika stožca i da to sladilo iz sladorne repe nismo zvali tursko-srbski šećer, nego hrvatski slador. S vremenom je šećer ugrozio čak i latinski izraz za naziv bolesti "diabetes" - šećerna bolest. Ova zabluda je otišla tako daleko, da bi trebali siesti za raspravljački stol: jezikoslovci, liečnici i kemičari te bolesničkom pojmu pojave voćnog sladora (glukoze) u krvi i mokrači dati pravo hrvatsko ime. Zašto smo tako nisko pali, da nam srbo-turcizam izbacuje iz jelovnika slador, iz poljodjelstva sladornu repu i iz zdravstva diabetes. Pritom naši jezikoslovci mirno spavaju ili si zasladjuju "šećerom" razne napitke ili preživaju sladke žvake s xilitom, "bez šećera". Užas, poraz i sramota za hrvatsko jezikoslovlje.

Je li dužnost jezikoslovaca voditi brigu o ovakovim pojavama u hrvatskom jeziku!? Uvjeravam Vas, gospodine Tomislave Ladane, da sa svakim izbacivanjem turcizama iz hrvatskog jezika ovaj se udaljuje od srbskog jezika jer su turcizmi svojevrsna okosnica srbskog jezika. Još nismo čuli od jezikoslovaca savjet: "Siromah sam, neman novaca - umjesto: Siromah sam, nemam para." Izgleda da srbo-turcizam "pare" u hrvatskom jeziku ne para uši hrvatskim jezikoslovcima.

Ja sam po struci ljekarnik i biokemičar. Moja je dužnost pa čak i briga misliti o pravilnom imenu lieka i ja ga, dakako odredjenim načinom mogu mienjati ako treba. Zar vi jezikoslovci ne osjećate potrebu NE DOZVOLITI ULAZAK i OBSTANAK TUDJICAMA U HRVATSKOM JEZIKU, a ako one već jesu od ranije u HRVATSKOM JEZIKU, BACAJTE IH VAN, mienjajte ih s hrvatskim riečima. Sa šećerom, maramom, čarapama, parama, djubrom, dukatom... su srbski turcizmi nazočni u hrvatskom

jeziku. Van s njima!!! Koliko izbacimo srbo-turcizama iz hrvatskog jezika za toliko smo se udaljili od srbskog jezika.

Tudjice iz turskog jezika u hrvatskom jeziku su čak nepoželjnije, nego što su isto nepoželjni anglizmi jer nas turcizmi vežu uz Srbe, koji su nam preblizu i prenametljivi su, a anglizmi nas ne vežu sa Srbima. Uzto Englezi i Amerikanci su daleko, da bi nas s ponekim izrazom mogli odhrvatiti. Imaju oni druge načine, kako od Hrvata prave "Sluga sam pokoran!" No, to nije svrha ovog pisma.

Spadam medju one Hrvate, koji žele za sve imati hrvatske rieči, ali ako negdje nemamo dobru hrvatsku rieč, ne silujmo jezik s neprikladnim izrazom, nego ostanimo kod internacionalizma. Tako na primjer "zrakomlat" nije dobra rieč za helikopter. Ako imamo "zrakoplov" za avion, a zašto ne bi bio "zrakokret" ili "zrakolet" ili "zrakobrod" ili "zrakovlak" ili "zrakovoz" (od glagola voziti) jer "helikopter" se kreće, leti, brodi, vuče, vlači, (vleče), vozi..., a ne mlati ili ako čak mlati onda se znade SVRHA toga mlaćenja pa se iz svrhe može stvoriti dobra kovanica. Bacajte "zrakomlat" pod hitno van iz hrvatskog jezika jer bi nam se mogle danas sutra dogoditi vlastite sprdnje sa "zrakomlatom", kao što su nam bile lažno nametnute rugalice s "dvokolnim medjunožnim guralom", "prekoramenim gaćedržalom", iako se nije tako govorilo za vrijeme Nezavisne Države Hrvatske...

Slično je i s computerom. Od svih rieči n a j g o r a je "kompjuter" jer je to oznaka za izgovor englezke rieči, a nas Hrvate dovodi u 100 postotnu vukovštinu ili pisanu šatru. Da ne bismo bili jezična žrtva takve vrste pišimo izvorno "computer" ili pronadjimo dobar izraz. "Računar" nije dobar izraz jer se naprava ne zasniva samo na računanju, a u svojoj namjeni više piše i crta, nego računa, iako znade dobro računati. Ako već imamo za njemački izraz Schreibmaschine - "strojopis", zašto ne bismo tim sliedom COMPUTER nazivali "znanjestroj" ili "strojmozak", ili "strojum" ili "brzorad" ili ...

Zašto latinski internacionalizam STUDENT (latinski je drugi hrvatski jezik!) mienjati za rusizam "sveučilištarac". To vriedi i za Universitet (lat)

= sveučilište (ruski). Oprostite na prostoti: To je prvorazredni zajeb samog sebe jer se pravimo nejasnima cielom svietu.

Ovakvim djetinjarijama (infantilizmima) bavili su se svojevremeno Finci i Madjari pa su odustali jer su čak i internacionalizam "HOTEL" zamienili sa svojim izrazima, a tim su stvarali probleme sebi i strancima. Postoji bojazan, da i mi preimenujemo "hotele" u "svratišta".

Ne znam, da li VI JEZIKOSLOVCI razmišljate o ovakovim "sitnicama", kakove sam u ovom pismu primjerice naveo.

Idemo na abecedu!

Zašto hrvatsku abecedu ne re-europeiziramo, a da ona ostane i bude HRVATSKIJOM abecedom, nego je sada. Mi zapravo trebamo samo ČETIRI diakritička slova, koja se u abecedi pišu u zagradi iza temeljnog - izvornog slova. To su: č, ć,š i ž, koje se piše u zagradi uz: c (č i ć); s (š) i z (ž). Čemu "đ" iz glagoljice i ćirilice, kad ga vrlo uspješno možemo označavati (jasno sebi i čitavom svietu) s d+j (dj)pisano jedno slovo uz drugo, a izgovarano kao Daničićevo "đ". To isto vriedi za spajanja po dva slova u jedno: lj (l+j), nj (n+j) i za dž (d+ž). Ovim načinom hrvatska abeceda ništa ne gubi, NEGO PROFITIRA pa si može dozvoliti hrvatsku europeizaciju, tj. uvesti u hrvatsku abecedu i u UPOTREBU 4 slova, koja rabimo, a nemamo ih u službenoj hrvatskoj abecedi. To su: q, w, x i y.

S ovako reformiranom (preporodjenom) abecedom hrvatska abeceda postaje hrvatskijom i ujedno europskijom, a što je najvažnije udaljuje se od srbske azbuke i od srbske abecede. Ako mi oduzmemo "ravnopravnost" i zadržimo dalje u porabi 8 "bezpravnih" diakrita (5) i dvojnika (3) mi smo smanjili abecedu s 30 na 22 slova i možemo si priuštiti uvodjenje u hrvatsku abecedu, potrebna nam 4 europeizma q, w, x i y, i tako će hrvatska abeceda, umjesto 30 imati 26 slova kao mnoge europske abecede. Ovim zahvatom mi nismo izgubili ništa, a profitirali smo mnogo jer smo se pojednostavili hrvatsku abecedu, udaljili je od Srba i primakli smo se Europi. U čitavoj "baladi" postali smo hrvatskiji, nego smo bili. Zašto obterećivati hrvatsku abecedu s diakritima, kad oni mogu počivati u zagradama iza svoga temeljnog slova (analogno njemačkoj abecedi!) i

rabimo ih jednako kao i do sada. Zašto "đ", kad toj svrsi izvrsno služi "dj". Zašto isticati brak od: dž, lj i nj, kad ih jedno uz drugo možemo jednako izgovarati i u "divljem braku". Zašto pisati faks, kad je pravilnije fax ...

Zaključno: Mi Hrvati se moramo u svemu pa i u jeziku udaljavati od Srba ili (što je manje dobro!) u svemu pa i u jeziku ponašati se HRVATSKI na srbski način. Tako na primjer, mi zovemo baranjsko-hrvatski grad srbskim izrazom: Beli Manastir umjesto Bijeli Samostan (ako već rabimo prievod iz madjarskog jezika), a Srbi zovu Bosanski Brod - Srbski Brod, a Foču zovu SRBINJE...

Bolje je da postanemo i budemo sebi svojstveni: Hrvati s pohrvaćivanjem svega hrvatskoga, što još nije pohrvaćeno.

U temelj preporoda spada i uvodjenje KORIENSKOG PRAVOPISA. Od svih hrvatskih pravopisa ipak je "ustaški" korienac (ponavljam već napisano): najkraći, najjasniji, najhrvatskiji, najeuropskiji i najcomputerskiji, a ujedno i najudaljeniji od srbskog pravopisa.

Evo samo par primjera. Zašto časnik, kad dovodi u zabludu je li osnova ČAS-nik ili ČAST-nik. Je li: potporučnik od "pod" ili od pot = znoj (ručnik za znojenje), natporučnik od "nad" ili nat = šav (ručnik sa šavom). Izjednačavanje po zvučnosti TREBA u hrvatskom pravopisu napustiti i time ostvariti još jedno udaljavanje od Srba.

Ima još mnogo raznih sličnosti, s kojima nas je obdarila politika panslavizma, slavenizma, jugoslavenizma, srbo-hrvatstva, "bratstva i jedinstva" i ponajviše naša hrvatska naivnost. U to spada i pretjerana uporaba slova "j" u hrvatskom pravopisu. U mojem djetinjstvu pisali smo po Vuku: Ja sam bijo (bio), vidijo (vidio), kupijo (kupio), a još danas pišemo u internacionalizmima "j", gdje zaista nije potreban: dijagnoza (diagnoza), dijaspora (diaspora), pijanino (pianino), Pijemont (Piemont)...

Mi smo na primjer veliki protivnici, da stranci nazivaju naše gradove u duhu svojih jezika: Agram, Esseg, Fiume, Karlstadt, Ragusa, Spalato, Zara..., a kako se mi ponašamo prema strancima, ni najmanje nas za to ne boli glava: Basel (Bazel), Paris (Pariz), München (Minhen), Praha (Prag), Roma (Rim), Venezia (Mle(t)ci), Wien (Beč) ... Ne bi li se tu moglo

napraviti malo drugčijeg reda pa se i tim udaljiti od Srba. Zašto mi liepi grad na Dunavu - WIEN zovemo tudjicom iz madjarskog jezika BEČ? Austri(j)anci i Niemci su napustili "AGRAM" i zovu našu "metropolu" ZAGREB. Zašto je izostao naš revanš (revanche)?

Zašto hrvatski govoritelji (spikeri - užas od izraza) na RTV-u i HTV-u izgovaraju Bonn s naglaskom i duljinom kao u našim riječima: ban, dan, bor, a Niemci izgovaraju ime svoga grada Bonn kratko kao što mi izgovaramo hrvatske imenice: kot, konj, rob ... Ispravak ovih sitnica je takodjer udaljavanje iz "bratstva i jedinstva".

Spomenut ću još samo to, da se neriedko čuje iz usta hrvatskih intelektualaca: jurista, komunista, pi(j)anista, terorista... umjesto: jurist, komunist, pi(j)anist, terorist ... Mislim da bi nas muško ponašanje u izgovoru imenica stranog podrietla bez "a" na kraju, što ih poženskuje isto udaljilo od srbskog zagrljaja.

Zašto na primjer hrvatski jezikoslovci strahuju od miešanja čakavštine, kajkavštine i štokavštine. Neka to ide postupno. VEĆ DANAS MOŽEMO BEZ IKAKVOG STRAHA DATI PUNU RAVNOPRAVNOST ZA SVE TRI UPITNE ČESTICE (zamjenice): ČA, KAJ i ŠTO. Što nas u tom spriečava, osim naše tromosti i nemara? Srbin sigurno ne će rabiti naš "ČA" i "KAJ", a u našem hrvatskom poimanju one znače isto, što znači "ŠTO"?. Uostalom, Srbi su sve više "štakavci", a manje su "štokavci". Rabimo posve ravnopravno naše: ČA, KAJ i ŠTO pa se time udaljujemo od Srba - štakavaca. Nažalost u hrvatskim medijima i među hrvatskim političarima imamo mnogo štakavaca.

Ovakovim nabrajanjem bi se moglo ići u nedogled. Bojim se, da o spomenutim i drugim sličnim "sitnicama" premalo brigaju naši jezikoslovci.

Osnovna pobuda za ovo pismo je NASTOJANJE, da se HRVATSKI JEZIK u svemu (rječno blago, slovnica, pravopis, abeceda...) ŠTO VIŠE UDALJI OD SRBSKOGA.

Naime, prateći hrvatsku politiku svestranog popuštanja Srbima, jezikoslovlje na razini nasljeđa od Vuka naovamo, davanje svestranih

NAD-prava Srbima u Hrvatskoj pa i ponašanje običnih ljudi - Hrvata (invalidi domovinskog rata žene se s četnikovicama - poznati su mi brojni primjeri) i vjere: oprost, suživot ... BOJATI SE JE VRLO OZBILJNO, da će nam se uskoro OPET pojaviti "bratstvo i jedinstvo", ali još gorega oblika i sadržaja od dosadašnjeg.

Mi Hrvati smo bili i ostajemo lakovjerni i popustljivi. To su (možda?) dobre osebine, ako imaš u odnosu sebi slične narode. Međutim, SRBI su krajnja suprotnost Hrvatima: pohlepni su za tuđim, osvajači sa svima sredstvima i načinima, politički su glumci prve vrste, lažljivci, nametljivci ... Takvi su Srbi u svemu pa i u pitanju JEZIKA, PRAVOPISA i svega što tu pripada.

Zaboravljamo, da Srbi ne uče NIŠTA iz borbenih poraza. Oni ratuju i dalje, a pritom lažu i obmanjuju cieli sviet.

Oni zlorabe na sve načine u SVOJU KORIST sve sličnosti s Hrvatima. U te srbske zlorabe sličnosti s Hrvatima spada napose JEZIK.

BAŠ ZATO MORAMO PRIRODNIM NAČINOM I SA SVIMA ZNANSTVENIM METODAMA DJELOVATI NA UDALJAVANJE HRVATSKOG JEZIKA OD SRBSKOG JEZIKA.

Napose moramo napustiti SVE ONO, što je hrvatskom jeziku NAMETNUTO s točno željenom svrhom, a mi smo to "milom ili silom" prihvaćali.

Pripominjem, da u ovom pismu namjerno rabim nešto "ustaškog" pravopisa, ali nisam doslovan niti uvjeren u točnost. To ujedno znači, da (NAŽALOST!!!) kao Hrvat ne znam najhrvatskiji hrvatski pravopis. Ujedno se ispričavam za slučajne tipkarske i slične pogreške, koje ovog časa ni sam ne primjećujem. Pismo bi trebalo odležati nekoliko dana, da mogu pronaći sada nastale pogreške. Molim Vas da izprike uvažite!

Iako sam u ovom pismu, u svima stavkama nedorečen, uvjeren sam, da će me sveznadar Prof.Dr. Tomislav LADAN razumieti i barem u nečemu moja mišljenja prihvatiti.

Neovisno o prihvaćanju ili neprihvaćanju, osobno vrlo, vrlo štujem (može i poštujem) Tomislava Ladana i srdačno ga pozdravljam.

Dragan Hazler - Basel/Slunj

Post scriptum:

Ovdje u Baselu nije prestao djelovati prvi i najstariji izvan Hrvatske Ogranak Matice hrvatske niti u najolovnijim vremenima do danas. Ima i spomena vriednih učinkovitosti. Suradnja s MH u Zagrebu je jedva simbolična ili nikakva. Naime, mi smo vruće nastojali suradjivati, ali era Gotovčevog predsjednikovanja nije pokazivala sklonosti za to. Razlog je vjerojatno jer je baselski OMH uz HDZ. U znacima te inercije OMH životari i sada, iako vjerujem, da je sadašnji predsjednik MH, Prof. Bratulić vrlo kooperativan čovjek. Javit ću mu se jednom prilikom na proputovanju kroz Zagreb u SLUNJ. Ja sam inače pretežno u Slunju, a u Basel dolazim poslovno i to najviše u svakoj trećoj trećini mjeseca. D.H.

Mile Budak kroz Kresojića soj

Uz imendan najdomoljubnijeg hrvatskog književnika - žrtve komunističkog terora. Uz imendan Svetog Mihaela i sjećanja na dan nasilne smrti, koju su izvršili komunistički zločinci na velikom hrvatskom književniku Mili Budaku, Sveti Rok 30. kolovoza 1889, Zagreb (Zaprešić?) 07. lipnja 1945.

Uz imendan i tužno sjećanje na dan komunističkog zločina na barda hrvatske književnosti Milu Budaka bit će objavljeno mnogo književničkih, političkih, odvjetničkih i drugih priloga, koji će životopisno rasvijetliti njegovu ljudsku, hrvatsku i stvaralačku ulogu. Radi toga će ovaj osvrt biti posvećen samo jednom dijelu Budakovog stvaralaštva, kojemu je pisac dao naslov Kresojića soj. U tome će se iznijeti pred hrvatsku javnost jednu manje poznatu djelatnost Ogranka Matice hrvatske u Baselu i u Freiburgu, a skromnije će se ulaziti u opće poznate stvaralačke i druge djelatnosti Mile Budaka.

Jedan oblik djelatnosti Hrvata u Baselu i Freiburgu

Među tridesetak djela ili točnije rečeno veledjela iz sačuvavanog stvaralaštva hrvatskih velikana u Zapadnoj Europi, što ih je reprintom objelodanila Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti u dijaspori zajedno s ograncima Matice hrvatske u Baselu i u Freiburgu, našla su se u izdavačkom planu sva djela Mile Budaka. Taj podhvat je upriličen uz 100-tu obljetnicu rođenja Mile Budaka (1889 – 1999).

Upravo u to vrijeme dolazi do pada zloglasnog komunizma i pojave predzorja slobode za Hrvatski narod u njegovoj domovini – državi Hrvatskoj. Pod tim ozračjem obnovljena je Matica Hrvatska u Zagrebu, kojoj je zločinački režim Josipa Broza Tita zabranio djelovanje 1971. nadalje zajedno s brutalnim gušenjem „Hrvatskog proljeća".

Među brojnim Matičinim ograncima u dijaspori, koji su nastavili djelovati na kulturnom polju i na političkom polju usmjerenom protiv obstanka velikosrbske i komunističke Jugoslavije istakli su se Ogranci Matice Hrvatske OMH u Baselu i u Freiburgu.

Da bi okupio hrvatske intelektualce i znanstvenike Ogranak MH u Baselu osniva Hrvatsku Akademiju Znanosti i Umjetnosti u Dijaspori – HAZUD sa sjedištem u Baselu.

HAZUD i OMH u Baselu u suradnji s OMH u Freiburgu objelodanili su reprintom u tiražu od 200 do 1000 primjeraka oko 40 veledjela iz sačuvane hrvatske knjiške i znanstvene baštine u ovdašnjim arhivima i knjižnicama.

To su primjerice djela Pavla Skalića: Enciklopedija, Miscellanea, Disertacije… od Matije Vlačića Ilirika: Clavis, Pisma i druga djela, od Jurja Dalmatina i Stjepana Konsula: Sveto pismo tiskano glagoljicom i Malahni molitvenik… i važnija djela od Ivana Stojkovića, Andrije Jamometića (Testament i važna arhivska građa), zatim djela od Andrije Dudića, Ignjata Kotoranina i drugih starih Hrvata… K tome valja dodati 15 godišnjaka Scripta Croatica po 100 stranica, povremenik Ars Croatica i godišnjak „Akademija"…

Planirali smo i započeli izdavačkom obnovom svih Budakovih djela

Od planiranog podhvata Hrvata u Baselu i Freiburgu objavljivanja svih djela Mile Budaka u 26 svezaka, Ogranci Matice hrvatske u Baselu i Freiburgu, izdali su samo romane Kresinu, Hajduka i Gospodina Tomu u tiražu po 2.000 primjeraka.

Od nastavka te djelatnosti Ogranci MH u Baselu i Freiburgu su odustali u korist izdavačke djelatnosti, obnovljene Matice Hrvatske u Zagrebu.

Umjesto sustavnog osvrta o izdavanju svih djela Mile Budaka, evo proširenog uvoda uz spomenuta izdanja Kresine, Hajduka i Gospodina Tome (1989).

SABRANA DJELA MILE BUDAKA

(Uvod iz 1989. dopunjen je pisano kurzivom)

Naslovljena zbirka od 26 knjiga obuhvatit će romane, pripovijetke, novele, satire, pjesme i ostalu književnu publicistiku.

Životopis Mile Budaka uz recenzije njegovih djela te posebni osvrt na njegov politički i odvjetnički rad bit će predstavljeni u zasebnoj knjizi.

Ovaj jedinstveni podhvat objelodanjivanja svih djela Mile Budaka započinje uz 100-tu obljetnicu piščeva rođenja (Sveti Rok, 30. kolovoza 1889. – Zagreb ili Zapršić?, 7. lipnja 1945. nasilnom smrću od strane kommunista).

Tu su obuhvaćeni sljedeći romani:

- Kresina,

- Gospodin Tome,

- Hajduk (posljednji Budakov roman, koji uz dva prethodna navedena spada u nedovršeni roman-grozd Kresojića soj).

Ova tri romana objelodanjena su 1989. u tiražu po 2000 primjeraka. Od daljnjeg izdavanja Budakovih djela odustali su tada Ogranci Matice Hrvatske u Baselu i Freiburgu na korist Matice hrvatske u Zagrebu, koja je tijekom 1990. obnovila svoje djelovanje.

Bazalo

Godine 2002. slučajno je, i na opće iznenađenje suočene hrvatske javnosti pronašao župnik Ivan u Gračacu strojopisni otisak Budakovog romana "Bazalo", koji uz tri spomenute knjige: "Kresinu", "Gospodina Tomu" i "Hajduka" te uz najavljene romane: "Mala žena" (Kika) i "Mali će u pisare" spada u roman grozd KRESOJIĆA SOJ. Navodno je nađen jedan strojopisni primjerak "Bazala" u Slavoniji i već je objelodanjena knjiga u Zagrebu.

Možda su kojom srećom "Mala žena" i "Mali će u pisare" isto negdje preživjeli uništavanje knjiga i rukopisa Mile Budaka u eri komunističkog divljaštva, što bi bio golemi prilog u riznicu hrvatske književne baštine. Za transkript i daljnju obradu romana Bazalo uz župnika Ivana zaslužni su- abecedno: Ing. Branko Dilberović, kojemu se ovom prilikom izražava toplo Hvala i Mr.ph. Dragan Hazler, pisatelj ovih redaka.

“Bazalo”, koji se upravo predstavlja hrvatskim čitateljima spada u naslovljeni roman grozd iz ličkog seljačkog života.

Prema našem mišljenju BAZALO spada po književnim odlikama i po sadržajnom mozaiku u red vrijednosti OGNJIŠTA, a možda je po nekim izražajima i bolji od OGNJIŠTA jer ima nekoliko vrlo izrazitih filozofskih misli o ulozi, smislu i vrijednosti ljudskog života, poruka, savjeta i zaključaka kao i osmišljenih opredjeljenja daleko istaknutijih, nego u Ognjištima. Iako se ne bi moglo pripisati romanu BAZALO autobiografski karakter Mile Budaka, on ipak po nekim sudbinskim crtama glavnog junaka Ivana daje romanu i to obilježje.

U svakom slučaju roman je na zavidno visokoj moralnoj razini.

" Ivan – glavni lik romana Bazalo – nikad nije bio u opasnosti, da bi mogao pokvariti sreću i blaženstvo, koje mu je Stvoritelj ulio u dušu, odnosno, koje je on svojim životom stekao, dopuštenjem vječne Pravde — Tu prestaje ljudski um i ljudsko umovanje — Sigurno smo na svietu, da postajemo sve bolji i bolji, a koliko je vremena potrebno i koliko uspona treba prevaliti, dok se dođe do duhovne visine, na kojoj je bio Ivan, nije nam dano, da dokučimo — Sveznajući, hvala Ti, što nam ne dade, da znademo prošlost, jer bi nam onda bila pretežka sadašnjost, a dvaput Ti hvala, što nam ne dade, da znademo budućnost, jer onda u sadašnjosti uobće ne bi moglo ni biti. Ne bismo je bili u stanju nositi ni jednog jedinog časa.

Roman Bazalo je realističan u svojem prikazivanju ličkog seljaka, okorjelog graničara, težaka, a po nuždi i hajduka; ima svoju povijesnu podlogu, zemljopisno odredište, vrijeme i događaje vezane uz postojeće loze ličkih Hrvata, napose Vrkljana (Kresojića), Peršića, Japunčića, Smolčića, Tomičića, Krpana, Došena … pa mu to daje dodatnu – dokumentarnu vrijednost.

Ivan je bio sav zanešen osjećajem blizog svršetka, pa je tim pažljivije pratio svećenika, kog je vidio samo u svojim mislima. Sav se je zanio i počeo govoriti kao u bunilu:

- Stvoritelju, Gospode Svemogući, Ti nas čuvaj i brani s tog našeg Velebita, s tog našeg Svetog Brda – Tu si kao najveća crikva i kao najveća kuća našeg naroda, svi Te vide sa svih strana i Ti vidiš nas sve na sve četri strane svita – Blagoslovi nas i čuvaj nas – Daj nam, ako je ikako moguće, da nam se svima otvore oči, pa da vidimo, Gospode Svemogući, da nismo ništa, al da sve nosimo u sebi i o sebi i da sve triba odraditi –

– da postanemo sve bolji i bolji i vaik bolji i da praštamo edni drugim – Svi smo grišni, a teško unom, koji misli, da un nije – Gospode Svemogući slava Ti i vala – što nas puštaš, da iđemo svojim putom i da se patimo i mučimo – Samo u tom je – samo tako moremo postati sve bolji i bolji. Za to smo na svitu –

Kad su na crkvi zazvonila sva tri zvona na Podizanje, Ivan se posve uspravi gornjim dijelom tijela, ruke raširi i digne ih visoko nada se, a oči uperi na vrh Svetog Brda. U istom mu trenu sijevnu sav Velebit u takom sjaju i požaru, da je morao oči zatvoriti, jer nije mogao izdržati tolikog sjaja –

– Gospode Svemogući – šaptale su njegove suhe usne i ukočile se na tim riječima –

Pokopali su u njegovim njedrima i njegov kamen prosenjak –

S v r š e t a k – 28. 3. 1945.

Nepuna tri mjeseca iza ovog "Svršetka" svršio je svoj život autor romana BAZALO na vješalima komunističkog bezumlja u Zagrebu ili u Zaprešiću, 7. lipnja 1945. Za grob mu se ne zna, ali je je zacijelo negdje u Zemlji Hrvatskoj, koja mu je podarila mukotrpni, ali časni život, a on Njoj dušu i tijelo.

BAZALO je ne samo izvrsno štivo za čitanje, nego i vjerojatno NAJBOLJE BUDAKOVO DJELO ZA JEDAN FILM ili ZA KAZALIŠNU IZVEDBU pa bi se navedene struke trebale tom namjenom romana pozabaviti.

- Ognjište (smatra ga se najboljim Budakovim i ujedno najboljim hrvatskim romanom uopće, obuhvaća 4 knjige),

- Direktor Križanić (roman iz građanskog života),

- Rascvjetala trešnja (roman u 4 knjige),

- San o sreći (roman u dvije knjige)

- Na vulkanima (roman u dvije knjige),

- Musinka (najizrazitiji Budakov ljubavni roman),

- Na ponorima (djelo koje valja pročitati),

- Raspeće (prvi Budakov roman, Matica hrvatska, Zagreb, 1931.),

Za razliku od naslovima predstavljenih romana, ostala Budakova djela, koja će obuhvatiti 4-5 knjiga spomenut će se ovdje tek primjerice jer ih je nemoguće sve pobrojiti u ovom kratkom osvrtu. To su: Pod gorom (pojavljuje se 1930. u izdanju Matice hrvatske u Zagrebu); Opanci Dida Vidurine i "Suvez"; Na Veliki Petak; Čiji je Velebit?; El' vira (novela); Jožica Tejaci; Govedovcekoze (satira); Gospodin Mirko; Adamović d.d.; Pravo na život (posebno je zanimljiv motto te pripovijetke: "Kada je Krist umirao na križu, on je umirao i za ona dva razbojnika kraj sebe, i svakako je htio, da to budu posljednju ljudi, koji su osuđeni na smrt."); Pravi čovjek; U snijegu i ledu; Privora; Zemljice majko i Novela iz Like!

Djela Mile Budaka prevođena su i objavljivana na desetak stranih jezika pa se je nadati da će ovaj izdavački podhvat pobuditi i strance na ponovljena izdanja Budakovih djela uz 100-tu obljetnicu njegova rođenja. Sada je to već 115. obljetnica rođenja i 59. obljetnica smrti. Predviđanja iz 1989. su se barem djelomice obistinila. Matica hrvatska u Zagrebu je objavila reprinte Ognjišta i Musinke… i ovim činom pojavljuje se pred znatiželjnom hrvatskom čitateljskom javnošću neočekivani, nekim slučajem sačuvani Budakov roman BAZALO. Svaka čitateljica i čitatelj će zasigurno posegnuti za tim vrlo zanimljivim Budakovim romanom i naći će u njemu dio svoje sudbine, a možda i čarobni ključić za bravu svoje savjesti, vrlina, nedostatka, čvrstoće, poštenja, osobnih slabosti i sjajnih kreposti.

Basel – Freiburg – Zagreb 2005. uz 60. obljetnicu nasilne smrti. Dragan Hazler

K R E S O J I Ć A S O J

- Budakov zapis -

R o m a n g r o z d i z l i č k o g s e l j a č k o g ž i v o t a

Ovo je niz romana s jednog stabla, pa bismo to mogli, možda najbolje označiti hrvatskim nazivom "roman grozd".

Peteljka ovog mog grozda je "Kresina", a jagode, koje iz njeg izlaze, bit će sliedeći romani: "Gospodin Tome", "Hajduk", "Mala žena" (Kika), "Bazalo" (Srđen) i "Mali će u pisare".

Svaki je roman za sebe zaokružena i podpuna cjelina, a opet svi skupa sačinjavaju zajednicu, izviruć jedan iz drugog.

Radnja je u ovim romanima prije radnje u "Ognjištu", no dostižu se, te će i neke osobe iz "Ognjišta" biti spominjane u ovim romanima. Moram napomenuti radi nekih mojih mladih, vrlo dobronamjernih kritičara, da sam i u mnogim svojim ličkim pripoviestima već što spomenuo, što i obradio neke osobe, s kojima će se sretati i ovdje, pa ukoliko ne bude sve u pojedinostima posve skladno, obećavam, da ću prilikom ponovnog izdanja starijih djela sve dovesti u podpun sklad. Inače – s umjetničkog gledišta to uobće nema nikakove važnosti. Do tih je malih razlika došlo, što su mnoge pripoviesti nastale, kad još nisam ni kanio pisati ovo djelo (pa ni "Ognjište"), te nisam posvećivao pažnje sporednim osobama, koje su mi sad postale važne, kad sam se dao na ovaj posao. Na primjer, u pripoviesti "Pod gorom" Dujmina Veliki i Jadre nemaju sestre, a u "Kresini" sretamo njihove sestre Matiju i Vranjicu. Kad sam pisao "Pod gorom", znao sam za te obje žene vrlo dobro i obje sam ih osobno poznavao, ali doista nisam znao da su sestre i da su Dujminove sestre. Uostalom, Dujmina i Jadre nisu ni bila rođena braća, nego stričevići, no to ipak ne kanim izpravljati, jer mi nije potrebno.

Ja ne pišem poviest mojih sela i mojih dragih suseljana i rođaka, nego smatram koristnim, a ujedno svojom dužnošću, da iznesem njihov način življenja, mišljenja i umiranja sa svim svietlim i tamnim stranama. Možda će mnogi čitanjem provesti koji ugodan čas, a mnogi bi mogao štošta i naučiti, ako zna čitati. U svakom slučaju: selo je izvor naše snage i ponosa, zalog naše budućnosti i – uza sve svoje težke mane i poroke –

najpouzdaniji vodič i učitelj zdravoga ćudoređa (bez licemjernog pretvaranja poganih očiju i izvraćanja blatnih usta!), koje ne pozna sramotnih rieči, jer pozna samo sramotna djela!

Ako mi Svemogući dade zdravlja, a prilike mira, ja ću ovo djelo svršiti, no nije izključeno, da me građa zavede, pa da nastane i još koja jagoda, kao što nije izključeno, da je možda i među mojim već objavljenim djelima koje, koje spada na ovaj grozd!

U meni je već sve podpuno zrelo i gotovo. Treba samo baciti na papir, a to je posao strpljivosti, pažnje i držanja svih konaca u rukama.

Da li će svi naslovi romana glasiti baš ovako, kako navedoh – doista ne jamčim, al' to nije važno, pa ne bih ni spominjao, da ne mislim i opet na moje male, zlatne prijatelje, koji bi mi mogli poslije predbacivati u svojim školskim zadaćama, da sam ih prevario i da nisam bio dosljedan. Književno je stvaranje jednako svakom drugom stvaranju: čovjek nosi Božjom odredbom, odnosno Božjim dopuštenjem pod srdcem, ali – ni sam ne zna vazda sigurno, što nosi!

Bojim se, da mnogi nisu načistu, što znači rieč "soj", pa moram i to raztumačiti. To ne znači pleme, to nije ni krvna veza – iako u mom slučaju jest i to – nego znači: kov, vrst, rod po sadržaju, a njemački se to kaže "Menschenschlag".

Smatrao sam potrebnim, da sve ovo napišem radi boljeg razumievanja.

M I L E B U D A K

BAZALO

1.

- A, eee, braćo moja!

- Odkad je svita i vika, takog čuda nije bilo!

- Na njemu se već iz mali ditinji čorapa vidilo, da nije ka druga dica. Vaik je un bije...

— I, tako!

- E, e! Vaik drugčiji neg sva druga dica!

- E l' iko, i najstariji , upazije, da j' još ko ovaki bije?

- I taki na ognjištu vridnog Kresine?!

- E, e: i oće uprav na takom! I nije to za kakvo bilo ognjište.

Govorile su preko reda, otimljući jedna drugoj rieč i najavljujući se tako, da su se glasovi i misli izmiešali i spleli u nerazgovjetno klubko, koje ne bi bio mogao lako razmrsiti i odmotati ni najvještiji poznavaoc boja i prizvuka ljudskih glasova.

Te se je nedjelje i prije i poslije mise pod lipama i jelama oko crkve govorilo više o tom nego o svim drugim događajima, brigama i mukama svetoročke svagdašnjice. I ljudi i žene su se bavili tim događajem i razpravljali svaku sitnicu na najtanje niti i končiće. Svatko je nastojao, da nađe pravi ključ za rješenje te zagonetke i ujedno da pokaže da je on na pravom putu i kako valjano prosuđuje. Samo su se Kresojići sustezali od davanja svoga mišljenja, pa su samo odgovarali na pitanja kojima nikako ne bi mogli izbjeći, dok njegova majka Matija Jocanova baš zbog toga nije danas došla u crkvu. Bojala se je i pogleda, a kamoli ne i pitanja zabrinutih rođakinja, prijateljica i znanica. Zna ona dobro, kako je to, pogledava, pa se podsmjehuje i pita, a sve – ko i bi i ne bi, ko i' zanima, ne zanima te, al ipak pitaš, da se ne zamjeriš —

Zna to Matija dobro, pa je s tog najradije ostala kod kuće, dok je Jocan bez sustezanja i razmišljanja došao u puk kao da se nije ništa ni dogodilo. On je samo otčuh Ivanov, pa može lakše nositi i lakše odbiti od sebe neumjestna pitanja, nego bi to mogao, tko mu je po krvi bliz. Osim toga je Jocan vazda ozbiljan, mrk i uzpravan kao stoljetni hrast, pa se i ne usudi svatko, da ga izpituje i navlači ko ženu il diete. Došao je k crkvi, kad je plovan već bio kod žrtvenika. Tiho je i oprezno ušao na glavna vrata i stao pod zvonikom. Pomislio je, da tu i ostane, no čim ga opaziše koji su tu već prije bili, razmaknuše se i otvoriše mu put prema klupama na desnoj strani. Sjeo je u trećoj klupi, na svoje uobičajeno mjesto pozdravljajući kimanjem glave one, koji su uperili pogled u njega.

Svi su stariji znali za svakog čovjeka i za svaku ženu, gdje stoji il sjedi za vrieme mise, pa ako slučajno zakasni, mjesto čeka prazno jer ni nema potrebe, da ga tko zapremi, kad svatko ima svoje mjesto. To se ne opaža među onima, koji stoje, al u klupama se na prvi pogled vidi koga nema. Tako je i Jocan odmah opazio, da u prvoj klupi nema dida Perjasa Kresojića, a kad nije u njoj nije ni u crkvi. Sjedio je lajtman Despot, do njega veljbaba Joso iz Klanca, a iza njega – praznina. Jocan je pomislio, da je did Perjas klonuo pod težinom najnovijeg udarca i pao k prikladima, pa se ne može maknuti od ognjišta; nije mogao ni u bunilu doći na pomisao, da bi Perjas izostao, što bi se užimao il i bojao stupiti među narod i svakom pogledati otvoreno u lice i odgovarati mu na svako pitanje, bez ikakova obzira, da li je prijateljski pošteno il zlobno, s podmuklom primisli pokvarene duše, koja uživa u tuđim mukama i neprilikama. Zbog takog se svog mišljenja nije iznenadio, kad je baš za vrieme propoviedi nastalo malo gibanje onih, koji su stajali među klupama, te se otvorio put izpod zvonika do mužkih klupa, a tom pukotinom među ljudskim tjelesima stupao did Perjas. Bio je posve uzpravan, a stupao odmjereno, čvrsto, vojnički, lagano i dostojanstveno. Nitko ne bi mogao poznati po njegovu držanju, da ga tište težke brige i neprilike ciele stare Kresojića zadruge. On je mek i dobar, osjećajan i pristupačan, no sva su ta svojstva uvezana kao čelikom stalnom osebinom njegova soja; kad ne će da pokaže svoga razpoloženja, zna ga mužki prekriti! Najveće bolove prekrije laganim smieškom i najveće veselje osjeni nategnutim tetivama lica i dubokim naborima visokoga čela. Kad treba!

Tako je stupao did Perjas pukotinom ljudskih tjelesa, pod teretom svih Kresojića muka i nesreća, a da nitko ne bi mogao ni slutiti, da ga išto tišti i peče. Posve je nenapadno naklonio glavu na pozdrav prijateljima, koji su se u klupi pomicali, da mu dadu prvo mjesto, jer je taki red: pametan čovjek ne izlazi iz klupe, nego se pomiče tiho i mirno, da što manje smeta.

Sjeo je, prekrstio se i nepomičan pogled prikovao za usne starog plovana, koji je s propovjedaonice tumačio značenje Sudnjeg Dana.

Rieči su mu tekle lako i njihov se zvuk veoma umilno vijao preko bubnjića i s najvećim povjerenjem ovijao sve duše. Kako je plovan dizao il spuštao glas, tako su se dizale i spuštale grudi njegovih odanih župljana, a kad bi zagrmio, oponašajući anđeoske trube, koje će pozvati žive i mrtve na Sud, mnogi bi se u klupi trgao iz sna, široko otvorio oči, bacio pogled najprije na propovjedaonicu, a onda veoma oprezno, oko sebe, da vidi, opaziše li oko njega, da je bio zaspao. Čas poslije toga se opet laganao spuštaju umorne trepavice, zatvaraju oči, a duboko disanje počinje pratiti snažno odpuhivanje, koje se pomalo pretvara i u glasno hrkanje. Plovana ne može smetati ta pojava, jer ne čuje od svog glasa, što se odigrava u puku, a ne smeta ni župljane, koji ne spavaju, nego pozorno slušaju svećenikove rieči ili prate sveti obred na žrtveniku, jer su naučeni na tu pojavu i jer savršeno razumiju, zbog čega se tako lako zaspe, kad čovjek udobno sjedne i otrgne misli od dnevnih briga, a ruke opruži, pa onda podvije pod pazuha il nasloni na koljena il ih oboči na klupu laktovima, a dlanovima podboči glavu. U takom bi položaju umoran graničar zaspao, pa da propovieda sam Sveti naš Rok, na pomoć nam bio! To razumije svako domaće čeljade, pa se ni ne čudi kad opazi koga, kako sladko spava, dok plovan propovieda.

"Svakog trena budimo spremni položiti račun prid licem našeg Gospodina" – rekao je plovan Barac, nastojeći neprikrivenom željom da mu glas bude što jači, što krepči i prodorniji. Međutim, taj je staračkі glas bio posve razbijen, slomljen, bez boje i jasna zvuka, što Perjas osjeti tolikom sigurnošću i jasnoćom, da je počeo paziti samo na tu stranu svećenikovih riječi. Nije ga zanimao sadržaj nego samo način, snaga i boja govora. Nehotice mu naleti misao:

- Bome, moj plovane, tvoj tren nije daleko — a, sve se bojim, ni moj —

Uz te je misli, i nehotice svratio pozornost na svoje tjelesne mane, slabost i boljetice, prevrćući jednu po jednu i ogledavajući ih letimično, u trku, kako je to moguće samo u mislima. Poslije nekoliko časaka je morao prekinuti te misli, jer ih je plovanovo stanje posve zaokupilo: starca je, naime, svećenika napao težak kašalj, koji ga je savijao i previjao tolikom snagom te se je činilo, da će ga zagušiti.

- Razmeđili smo, moj plovane! – pomisli Perjas, te se posve nehotice osmiehne. – Ja sam još momak prema tebi, a vindar sam, na moj račun koju godinu stariji — Al nisu težke godine. Težka j' rđa i slaboća, a tog na meni nema —

Pri tim se je mislima malko protegao i uzpravio, te je sjedio kao vojnik, upodpunjujući sliku junačkih staračkih likova lajtmana Marka Despota i veljbabe Jose iz Klanca. Sva tri su bila u seljačkim odielima, sva tri loše obrijana i još lošije počešljana, no neupućen bi stranac svakako zaključivao, gledajući ih pred sobom, da su predstavnici starih kneževskih koljenovića. Uz uzpravni stas, vedro, svietlo čelo i lice, te orlovski pogled, osobito se na njima isticala košulja iz domaćeg platna. Svakom je s košulje sievala najsjajnija svjedodžba ženskim članovima njihovih obitelji. Težko bi bilo reći, da li je ljepše samo platno sobom il bjelina, koja s njega sieva, a od koje se neobično značajno odbija zagasita boja preplanulih lica i prošarica kosa i brkova.

Kad je plovan svršio propovied i lagano silazio s propovjedaonice, Perjas se nagne prema lajtmanu kao da mu želi neštio reći, al ne reče ništa.

- E l` se vratije? – upita Despot, kad je uzalud nekolka hipa čekao, da Perjas upita nešto njega. Govorio je posve tiho.

- Ni glasa ni traga – odgovori Perjas šaptom. – Kun da ga j' crna zemlja proždrla.

Niemo su se pogledali kao da tim putom dalje izmjenjuju misli, a zatim se razstali i ustavili poglede na plovanu, koji je kod žrtvenika nastavio službu Božju.

Poslije mise su lagano izlazili jedan za drugim, propuštajući mlađe, da idu pred njima, jer se njima vazda žuri, kao što stariji redovno rade brže umom neg nogama.

- I, veliš, nema ga? – šane lajtman nešto glasnije, zastajkujući uz Perjasa. – I ne znaš, kud je otiša?!

- Ne znam – odgovori Perjas posve tiho kao da ne želi, da itko drugi razabere o čemu govori. Kun da ga j' vitar odnije —

- I nije nikom ništa reka?!

- Nikom ni riči.

Pred crkvom je Despot htio nastaviti izpitivanje, no Perjas je vješto izbjegao, jer nije htio pripoviedati u velikom skupu ljudi.

- Al ja tebi velju, da su luđi od njega, koji divane, da j' un šenije umom – govorio je lajtman Marko. – Divanije sam ja s njim puno puta i vaik sam se čudije, kako taj momak razgovara s čovjekom —

- I ja tako mislim – potvrdi Perjas, uperivši pogled u veljbabu Josu, koji je mirno slušao taj razgovor. Po izrazu se je očiju vidjelo, da i sam razmišlja o istom pitanju, jer su mu se misli upravo iskrile na zjenicama i uokvirivale ih nekom blagom, ugodnom bojom.

Priključio im se je prvi Jocan Bilić, a za njim cielo kolo rođaka i prijatelja. Svi su se redom rukovali i pitali za zdravlje.

- Kod vas Kresojića vaik ništo, što nije ni kod koga drugog! reče Ican Krpan Perjasu, držeći ga čvrsto za ruku, kao da ga na taj način želi pridržati i prisiliti, da mu nešto odgovori, jer je svakako očekivao, da se Perjas ne će lako razpripoviedati. On ni inače ne baca rieči uzalud u vjetar, a sad je sigurno, da je pogotovo mučaljiv, kad se radi o pitanju, koje još ni sam ne zna pravo raztumačiti.

- A, znaš, brate, kako j'?! – odgovori Perjas krepko:

- Na široka pleća more i Sveto Brdo pasti, pa izdrže!

- Est i tako! – potrvrđuje Krpan, a ostali se smijulje. Još ne znadu, što bi rekli, jer je događaj i nejasan i neobičan. Osim toga – ni s Kresojića se kućom ni s Perjasom ne može nitko poigravati, pa se svaki ominje i oklieva, da reče svoje mišljenje il da postavi pitanje.

Jocan je neko vrieme letio pogledom s jednog lica na drugo kao da se sprema odlučan korak, pa prije zaleta proučava svakog pojedinca, a kad je nastao tajac između pitanja i odgovora, on reče malko povišenim glasom, na kom se je osjećalo, da podrhtava i treperi:

- Ja sam bije puno po svietu i vidije sam dosta i mlađi i stariji ljudi, al ni boljeg ni mudrijeg od našeg Ivana, ja, lje, ne vidi!

- Est uvano tako, kun da čitaš iz Svetog pisma! – reče veljbaba Joso sigurnim, čvrstim glasom. – Ja sam š njim puno divanije, pa sam vidije. Kun da nije od ovog svita —

- Uprav tako!

- A jer se j' unda ženije, kad nije od ovog svita?! – upita neki iz družtva. Po zvuku se je glasa moglo sigurno zaključivati da je malko i zloban i malko neodlučan u svom prusuđivanju, pa pita da dobije razjašnjenje tog čuda, koje se je odigralo prošle nedjelje. – I ne more se reći, da nije bije ka i svaki momak, kad pristupa k oltaru i kleči pred plovanom kraj svoje cure. I odgovara j' ka i svaki drugi što odgovara plovanu na njegova pitanja. Reka j', da je uzimlje i da je ne će ostaviti.

- E, e! – potvrđuje Perjas nevoljko. – A vindar je načinije sve drugačije. Taki je naš Ivan, a Svemogući zna, jer je taki —

Iza Perjasovih se je leđa skupilo desetak Kresojića, a svaki nekako nakostrušen, mrk i zaoštrena pogleda, kao da su spremni na obću tučnjavu i na nemilosrdno obračunavanje sa svakim, tko im reče samo jednu neogodnu il nepriličnu.

- A, vaj, brate, kud je okrenije?!

- Ne znam. Ništa ne znam?! – odgovori Perjas, ogledavajući se u neprilici oko sebe. Osjećao je veliku tjeskobu i nelagodnost zbog tog izpitivanja, no ujedno je posve sviestno znao, da ne može ljudima zamjeriti, što ih je sve zaokupilo samo to jedino pitanje. Da je, slučajno, izbio rat il da se dogodila kakva druga nesreća, onda bi Ivanov postupak posve izbliedio i izgubio najveći dio svoje sadašnje važnosti, no dok nema upravo nikakvog drugog većeg događaja, on je svakako na središtu zanimanja i u obliku pitanja vijori na svakim usnama i na svakom pogledu.

- Da nije pobiga k Nikoli u ajduke? – upita Pajcov Rukavina.

- Šališ se ti, striče Pajo! – dobaci mu Maleta, stric Srđenov. – Vole se nji dva ka rođena braća, al su na dva brda tkani!

- E, da! – potvrđuje neki iz velikog kruga. – Da j' Ivan rođen za ajdukovanje, ne bi ga bili još iz malena prozvali smrzlom i "Srđenom". A ne bi mu se, uvano, bilo ni uno na Svetom Brdu ukazalo —

- E, e — A, vaj, braćo, e l' mu se uprav uno ukazalo il se samo tako pripovida?! – upita Jurlina Smolčić piskutljivim glasom kao da se nečim davi.

- E l' mu se ukazalo, nije li mu se ukazalo – odgovori Perjas malko povišenim glasom – ja uprav ni neznam, jer nisam bije š njim na Svetom Brdu, al znam, da j' odonda drugi čovik! To znam! A on mi je sam pripovidije, kako j' bilo š njim u planini.

- A odkad je na svit zinije – upotpunjuje Maleta Perjasovo pripoviedanje i podkrepljuje ga dokazima – nije izustije lažne riči.

- To nije! – potvrđuju još nekolika u jedan glas.

- Eto, braćo – opet će Jurlina Smolčić – mi smo i rod i zna se, da ga volim ka svoje dite i svako mi je Kresojića pašče drago, da bi ga u nidrim nosije, pa znate, da želim dobro, al vindar ja sve mislim i kontam: e l' un na svoj šesti, Bog bije š njim?! —

Iza tih rieči nasta tajac, a svi se pogledi ustaviše na Perjasovom licu i usnama. On je oborio pogled i šutio kao da smišlja, kako bi što bolje i jasnije odgovorio. Jurlina pomisli, da je predaleko zabrazdio svojim pitanjem, pa se poče izpravljati i opravdavati:

- Eto, Pere, ne zamiri mi što ovako upita, a i sam znaš, kako se držimo, pa znaš, da nije od zla srdca i pogane duše —

- Ne daj, Bože! – odgovori Perjas, podigne glavu i baci pogled prema Svetom Brdu.

- Znam ja, da j' tako, kako veliš — Nego, naš je Ivan i mudar i promišljen, čemu kraja nije. I uprav, da vam pravo velim: to i est uno, što i mene smućuje! Da j' un bluna, kakvi ima na torove i kojim samo uno nosine smeta, da ne pasu travu, a vamo ka mudrijaši i brkonje, ne bi ja za njim bije jadan i žalostan. Ne bi se ni čudije! Al ovako — A nu —

- A kad uprav ode? – upita Markić Pastuvoć – U nedilju se j' vinča potlje svete mise —

- Iz crikve smo se dovezli kući – odgovorio je Maleta mjesto dida Perjasa – užinali, i Ivan sve s nami. Ja sam vidije na njem, da j' ništo nemiran, ka paripče, kad obćuti vuka. Uprav sam gleda, oće li kad baciti oko na Kaju. Ka, reko, sad su vinčani, žena mu je, pa more. Un nije nikad prije tije ni divaniti o ženskiljim, a ni nju nije kod užne ni pogleda.

- Uprav ste vi njega nagnali, da se ženi! – dobaci neki.

- To nismo! – uzvrati Perjas žestoko. Ja mu esam svitova i reka, da bi uzeje ovu sad našu Kaju Viduke Peršića i un mam prista.

- I pobiga od svadbenog stola!

- Da nije mladu ni u slamu odveje!

- Est sve tako! – potvrdi Perjas posve mirno. U njemu se je sve nekako sleglo i mogao je mirno razgovarati o tom događaju kao da je već sve prebolio il kao da se njegova ognjišta ni ne tiče.

- A di je Kaja?!

- A di bi bila, man kod svog ognjišta?! – upita Maleta.

- Cura na ognjištu svog čovika! A čovika nema —

- A nu! – reče Perjas i slegne ramenima.

Kraj prvog od 27 poglavlja romana Bazalo

Mile Budak kroz Kresojića soj 2. dio

Pripomene uz pravopis i uz izbor misli iz Budakovog Bazala. Valja pripomenuti da je roman BAZALO pisan do 16. poglavlja etimološkim pravopisom, ali su tu i tamo pojedine riječi – namjerno ili zabunom napisane fonetskim pravopisom, kao na pr. umjesto glasba i svatba piše glazba i svadba i ima još par neznatnih miješanja i nedosljednosti u pisanju jednim ili drugim hrvatskim pravopisom.

Zanimljivo je da Budak umjesto dijakritičkog "đ," kojeg je zadržao Hrvatski pravopis iz 1943. piše "dj".

Od 16. poglavlja do kraja Budak je pisao roman BAZALO fonetski zadržavši tu i tamo poneku riječ napisanu etimološkim pravopisom: poputbina – popudbina; predpostavljaju – pretpostavljaju…

U transkripciji iz strojopisom natipkanog izvornika tako napisane riječi nisu ispravljane jer su oba pravopisa hrvatska. Takvim stavom nastojalo se je zadržati tekst u obliku, kako ga je Budak napisao.

Nažalost, neke stranice strojopisnog izvornika BAZALA su zubom vremena uništene, ali koliko toliko čitljive pa su ispravno obnovljene, ali dijelovi nekih stranica su posve uništeni i nenedoknadivi. U to će se uvjeriti svaki čitatelj. U ovom izdanju nije se ulazilo u nikakvu restauracijsku dopunu tih dijelova uništenih stranica romana.

U daljnjem će izbor navoda iz romana BAZALO biti prikazan, kako je napisan u izvorniku:

"… Sve je na njemu bilo najnaravnije, najjednostavnije i posve priprosto. On je već iz ranijih godina tu svoju osobinu gojio sviestno, iz podsviestne bojazni, da ne bi bio preuzetan il umišljen. On je nosio u sebi mjeru za ljudsku vriednost i važnost u odnosu s prirodom i Stvoriteljem, a ta je njegova mjera bila savršeno osjetljiva i veoma malena za čovjekove sposobnosti. Prema sebi je bio prestrog, a prema drugima veoma strog, no to nije rado pokazivao, jer je najradije šutio i zakukuljio se sa svojim mislima i zaključcima —...

… Ovdje se ne vidi ništa osim silnih, golemih vrata, jer je kuća iza njih, u samoj planini, u utrobi našeg divnog, dragog i svetog Velebita. On krije tu tajnu i štiti naše vile, koje vole svoje Ličane, čuvaju ih, ljube i miluju —

Tu su naše vile, naše drugarice i prijateljice, koje ne ostavljaju našeg kraja i našeg Velebita, a s njima skupa su i kao i s nama svima duše naših predja — One su vječno s nama vezane, one nas jačaju, one nas štite i vode kroz životne oluje i bure, kroz jade i nevolje, kroz borbe i umiranja — Eto, baš tu u Velebitu, pod samim Svetim Brdom, više našeg Svetog Roka, imadu mjesto, na kom se sigurno svake noći roče. To je liep, čaroban proplanak u moru stanca kamena. Zove se – Dušice. To je ime po njima, po tim dobrim svetim dušama naših pređa, koji i nisu vazda provodili svet život, al su ga vazda živjeli uzdignuta čela i ljudski, ne predajući se ni pred kim ni pred čim, izkapljajući svaku čašu i otrova i medovine na kap. S tog i zasluži svaki diku nebesku i pravo, da se naviek smije vraćati na ova sveta mjesta svog zemaljaskog života i štititi svoju krv i svoju zemlju — ...

… On samo leti na osjećajima na krilima svoje duše, koja je prepuna slutnja nepoznate sreće i bezkrajnog blaženstva. On ne zna, zašto ide na Sveto Brdo; nije ni od koga nikad čuo, što je i kako je gore, niti zna, što se odozgo vidi. Ništa on nije znao, – osim – da mora, mora i mora izići na taj najviši vrh, kojega su ikad vidjele njegove oči, a kog su narodna usta kroz stoljeća patnja, nadanja, stradanja, ljubavi i molitava ovila pričama vječnosti i svetosti — …

… Sve je drugačije: ljepše i čarobnije, kad se promatra iz ove visine, iz predvorja nebeskih ljepota i čudesa, sa naše velebne planine — Naš Sveti Rok, na priliku, čudo je ljepote, milja i čistoće, kad ga Ivan promatra sad iz ove visine, s ovih nebeskih proplanaka, a kad je dolje, onda svaki čas zagazi u blato, svakog mu trena udare u nos težki, kiseli mirisi neuređenih đubrišta i ustajalih lokava — A ovdalen vidi dolje – samo zelenilo, samo bjelinu, samo ljepote, da ti duša poigrava od veselja i zanosa —

— Zašto, onda, ne bi i sunce bilo drugačije, kad ga promatraš s tog visokog stolčića, na kom je naš Svemogući, nego kad ga gledaš iz one žabokrečine?! ...

… Sveto Brdo je bilo okićeno tom velebnom građevinom kao svetačkom krunom.

Čim se je Ivan više odmicao, tim je slika bivala divnija: ljudsko tielo na uzgoru, veličanstveno, uzpravno, s razširenim rukama kao da blagoslivlje. Gledano iz daljine to je slika križa, no to je ovdje, na ovom svetom gorju veličanstven hram Božji svih vjera, svih pobožnosti, svih zavjeta, svih čestitih sinova, koji se na sve strane oko Velebita spustiše i ostadoše, da u znoju i krvi, u sreći i nesreći, u pobjedama i porazima, u slavama i tugama nose dušu i ponos, vjeru i snagu cielog svog naroda.

To je zavjetni hram Vjera, Ponosa i Slobode, na vidiku Hrvatstvu sa sve četri strane svieta kao blagoslov i kopnu i moru narodu i svemu živomu na zemlji i pod zemljom i u zraku i u vodi —…

… Što znače ti osjećaji?! Ivan na to ne bi znao odgovoriti, al on nije ni postavljao taka pitanja. On uobće nije postavljao nikakovih pitanja, nego je živio kao živi hrast, kao da živi jelen, kao što živi – sigurno anđeo i sigurno i vječni stanac kamen. Vjerojatno! Mi ne znamo i ne možemo dokučiti, al ako je istina, kao što jest istina, da je sve živo u Gospodinu i da je On svagdje i na svakom mjestu, dakle u svemu, onda je sigurno, da u Njemu sve živi! I živi divno, sretno i blaženo, dokgod samo sebi ne upropasti i sreću i blaženstvo, a najzad i sami život. Čim ga može upropastiti?! Pitanjima, čežnjama i glađu – za nedostiživim. Što nam je god dano, to nam ne će i ne može izmaći, a dano nam je sve, što mogu nositi naše sile i sposobnosti. Preko toga žude samo lude i slabići. Dokaz za ovo imamo na svakom koraku i svaki dan.

Veliki i jaki su sposobni, da ociene svoje snage i svoje sposobnosti, pa se nikad ne guraju pod terete, za koje znadu, da su teži neg bi ih mogli podnieti njihove snage. S tog se nikad ne događa, da veliki, jaki duhovi moljakaju i prosjače, jer imadu i previše neg bi željeli na svojim plećima. Naprotiv: jadnici, slabići, kojima se po prirodnim zakonima ne mogu i ne smiju povjeriti ni najmanji tovari – i to Providnost ne dopušta! – vazda jauču i plaču za teretima, koje su im oteli! A tko bi njima mogao il i trebao otimati, kad im nije ništa ni ostavljeno u času diobe tereta, odgovornosti i zadaća, pod kojima se pada, ali ne propada, jer jaki nikad ne propadaju

kao što slabi nikad ne ostaju i nikad ne pobjeđuju, jer nisu ni za to rođeni ni onda, kad se sukobe sa slabijima od sebe. Vazda moraju podleći, jer nisu u stanju izdržati težinu i bolova svake veličine i svake duhovne snage i uzvišenosti! Tko bi kukavcima istom trebao nešto otimati?! S druge opet strane – tko nije vidio take slabiće, rđe i kukavce pod teretima, do kojih su se dogurali, zahvaljujući nečijoj slabosti il pogrešnom računu il zloj nakani il, moguće, i onom, što mi obično nazivljemo pukim slučajem, a u istinu je to nečiji posljedak svih brojki, koje su se naslagale u njegovu životu i koje su morale posve nužno, po neizbježivom zakonu, dati taj posljedak?! Doista, pred licem Gospodinovim i pred licem povijesti nema veće ljage, sramote i užasa od takih pojava. One su nužne, da se ispuni, što je pisano u vječnim zakonima stvaranja, da će naime biti između neba i zemlje mnogo više tajna, nego li ih može i smije moći dokučiti ljudski um, al težko onom, tko omogući takve kušnje Iskri Boga živoga u ljudskoj spodobi! …

… Ivan nikad nije bio u opasnosti, da bi mogao pokvariti sreću i blaženstvo, koje mu je Stvoritelj ulio u dušu, odnosno, koje je on svojim životom stekao, dopuštenjem vječne Pravde — Tu prestaje ljudski um i ljudsko umovanje — Sigurno smo na svietu, da postajemo sve bolji i bolji, a koliko je vremena potrebno i koliko stepenica treba prevaliti, dok se dođe do duhovne visine, na kojoj je bio Ivan, nije nam dano, da dokučimo — Sveznajući, hvala Ti, što nam ne dade, da znademo prošlost, jer bi nam onda bila pretežka sadašnjost, a dvaput Ti hvala, što nam ne dade, da znademo budućnost, jer onda sadašnjosti uobće ne bi moglo ni biti. Ne bismo je bili u stanju nositi ni jednog jedinog časa —

Kao što ružino stablo ne izpituje tajne Providnosti, već posve pravilno donosi opasno trnje i najdivnije ruže opojnog mirisa, isto je tako i Ivan nosio svoje darove bez razmišljanja i bez umovanja, služeći se njima baš kao što se svojim ljepotama i teretima služe biljke i ptice i nebeska tjelesa. S tog je bio i sretan i divan drug i odan prijatelj i savršeno dobar čoban, a napose pobožan i nadsve čuvar Božijih darova, koje je nosio u sebi. On je osjećao i znao mnogo više, nego je pokazivao drugima, da zna, a pogotovo mnogo više nego je spominjao i govorio. Napose nije nikad isticao ono,

što je bilo u njemu posve neobično i što bi svakako moralo izazvati i zavidnost i razprave kod drugih. On je o tom šutio, a ako je tko spomenuo, pretvarao se je, da ne razumije, a kad bi morao razumijeti, kad bi mu to oružje izbili iz ruku, on bi to onda ublaživao i svodio na ništa, dok ne bi izmakao i uklonio se ...

… Ivan je previše živio u sebi, a da bi bio mogao posvećivati pažnju i ljepotama golog surog kamenja, kroz koje je prolazilo i koje ga je nadvisivalo sve do najviših Velebitovih vrhova. To nije opažao, al je neprestano nosio u podsviesti osjećaj, da se sad kreće izpod onog svetog mjesta, na kom je vidio Gospodina u njegovoj slavi i ljepoti, te je češće bacao pogled prema gore, al uzalud. Otud nije mogao vidjeti Svetog Brda. Lagano je gackao dalje, odmičući težkim seljačkim koracima, ko da svakog odvaljuje od stanca kamena il ga izvlači izpod najveće hrpe golemih kamenih ploča. Gega lagano, odmjereno, bacajući poglede u smjeru mirisa, koji mu dopiru u nos od trava, koje on pozna i koje ne će da ostavi na životu, jer zna, da će mrtve više koristiti čovjeku i tako bolje poslužiti namjerama Sveznajućeg i izvršiti svoje životano poslanje. Na ovaj je razplet misli Ivan dolazio vazda, kad bi se god mašio rukom, da prekine bilo koji život: koja mu je zadaća, čemu će i na koji način najbolje poslužiti?! …

… Ivan je međutim odmicao prema Gospiću, ne obazirući se nit ne bacajući pogleda oko sebe. Prikovao ga je za cestu i nosio se mislima o Nikoli i tim njegovim neprijateljima, s kojima se sad razstao. Nije mogao razumijeti, zbog česa su ga toliko zamrzili, da ga bezobzirno žele uništiti, iako im nije upravo ništa skrivio. Iznositi nečije pogreške i tražiti, da se one ne ponavljaju na štetu nedužnog i poštenog naroda, ne znači – nekog vrieđati. A Nikola nije – koliko je znao Ivan – radio ništa više ni išta gore od tog. Osim toga, što je Nikola govorio javno, šaptali su svi ostali il u četri oka il svojim ženama pod noćnim pokrivačem, pa – tko je onda pošteniji?! Razumije se samo sobom: kukavice i podlaci mogu sve oprostiti osim otvorene muževnosti, pa tako sad mora platiti najpošteniji. Naravno, pošteno misle i oni, koji šapuću ženama, al ne nose nikakovih posljedica za to svoje poštenje, jer je ono pred licem Sveznajućeg jednako

svakoj i najpodlijoj izdaji svog uvjerenja i obraza. Inače se to nazivlje – pametnim držanjem, jer samo budala udara otvoreno proti – pustopašnim, obiestnim, a možda i pobješnjelim od preuzetnosti. Tako se to shvaća u običnom životu. Ivan je drugačije gledao na sva ta i pitanja i njihova rješenja. Nije se slagao ni s Nikolinim načinom ni s onim iz toplih ležaja, jer je posve bio prožet naukom ljubavi i praštanja, pa – tko te udari po jednom obrazu, podmetni mu i drugi —…

… On je, doduše, vjerovao, da svatko mora proći svoj put, koji mu je Providnost ostavila, pa je vazda bio izvrgnut najvećoj napasti, da se posve pripusti struji, da ga nosi. Samo bi se težkom mukom trgnuo i sjetio se, da je ipak glavni sadržaj ljudskog života – borba. Bez nje ni nema života, pa nju napustiti, značilo bi prestati živjeti il barem: prestati željeti živjeti. A on i te kako želi, da još živi i da čini dobro, a u tu svrhu je i vriedno i potrebno, da se bori sa svim zaprekama, koje ga sretu na životnom putu. Keht nije najmanja zapreka ...

… Ivan je vjerovao, da bi mu on mogao dati sve te darove kao bratsku poputbinu za drugi svijet, ali i kao okrepu za patnje, koje ga još čekaju na zemlji. Odkud to smirenje, ne bi bio znao reći ni on sam, al ga je zaista nosio u svojoj duši. Jednog je dana osjetio, da je to u njegovoj nutrinji kao što je jednom osjetio, da mu u grudima kuca srce. Kako ne zna, odkud mu srce i kako je došlo u njegov prsni koš, isto tako ne zna ni odkud mu taj divni osjećaj saznanja i vjere: sve je moje, sve je iz mene, svemu sam ja uzrok. I dobro i zlo, i slast i gorčina, i uspjesi i neuspjesi, i dizanja i padanja, i dobročinstva i zločini – sve, sve su to posljedice i posljedci uzroka, koje sam ja sam naslagao u svome životu, na svom putu, svojim sposobnostima i svojim slabostima. Sve je moje, iz mene i uslied moga rada, pa na koga se onda smijem tužiti?! …

- Vidim i ja, da si se ti zametnije dušetinom ka kakvom vrićetinom, pa se ni za što ne češeš, al to ne valja, moj junače. Triba umirati, a prije smrti triba misliti na sve, jer će ti biti kasno na smrtnoj uri ...

… Što triba pomagati unom, kome Svemogući pomaže i daje mu svoj mir i blagoslov?

-Evo lika! Potlje lika nema više bolesnika! Naša vira, naša sila, štogod tila, vaik napravila! E l' nu, junače, ovako?! ...

… Kad joj sreća posluži, pa se uvali u blaženstvo užitka, ne zna ni mjere ni međe. Tjera do ludila kao da su njezine snage neiscrpive i kao da je nepresušan izvor sreće i naslade.

Ona nikad ne razmišlja nego o onom, u čemu se baš tog časa nalazi. Za nju ne postoji ni prošlost ni budućnost, ni iskustva ni oprezi. Postoji samo – sad i samo ovo, što je uhvatila! Već sljedeći čas – to će se vidjeti. Tu je doista najveći mudrac, jer u vječnosti niti ne može postojati nego isključivo – sadašnjost! ...

… Kriv je i morat će tu krivnju oprati ne samo priznanjem i pokajanjem nego i temeljitom odradom. Sve treba odraditi, svaki dug treba odplatiti, svaku nepravdu treba ispraviti tako kao da je nije nikad ni bilo. Bez takog postupka i shvaćanja nema oproštenja ...

… Uostalom, sve se mijenja, pa i običaji, al čovjek ipak ostaje u glavnim potezima vazda isti. Na priliku: bila je vojna uprava, bila je Granica i sablja je gospodarila. Ljudi su bili djelomično zadovoljni, djelomično nezadovoljni. Kako tko i kako s čim. Sad je uvedena građanska uprava. Sablja više za zapovijeda, al je drugačije ostalo sve pri starom: neki su zadovoljni, a neki nezadovoljni. Neko misli, da je prije bilo bolje, a drugi tvrde, da je sad neuporedivo bolje. Ljudi su ostali posve jednaki. Ima dobrih i zlih. Neki se muče i rade, a drugi kradu i živu na tuđi račun. Sve je to tako, vjerojatno, od postanka svieta, pa do dana današnjega, sa manjim il većim promjenama boje i vanjskoga izgleda. Inače — osim pojedinaca, koji ne spadaju u taj sklop i koje ostali smatraju ludama, sve drugo teče jučer, teče danas i teći će sutra— Tko je što donio sa sobom, to i razvija, a tko nije donio ništa — Takih nema! Svatko dolazi sa svojim tovarom i u njemu je njegova poputbina—...

… Osjećao je, da Ivan ima pravo, jer nije ni sam drugačije mislio, al je teško šutjeti i svladati se, kad vidiš, da ti netko samo takne u među! Lakše bi podnio, da ti je ogulio komadić kože na tijelu, nego samo jedan potez crne zemljice! Nije to samo glad zemlje, nije to bojazan, da će usljed toga čovjek

osiromašiti! To je posve drugo, što se jedva može izraziti riečima, koje su nam na rapolaganju. To je više nego savršena sraštenost sa zemljom, koja je natopljena znojem, krvlju i ljubavlju naših pređa. To je osjećaj bratstva, osjećaj jedinstva ne samo tjelesnog, nego i duhovnog sa svim predcima, sa svim prošlim naraštajima baš preko te zemljice, kojoj su oni dali svu svoju snagu, svu svoju ljubav, sve svoje sposobnosti i za koju su jedinu i živjeli, živući od nje, od njezinih plodova i darova: to j to sveto jedinstvo svega stvorenoga na zemlji!

Za to je tolika osjetljivost, kad ti tko takne u među! Nije po sriedi pitanje ni međe ni onog neznatnog komadićka zemlje! Radi se o dielku naših pređa, o kapljicama naše najdragocjenije krvi, koju smo dužni čuvati kao Presveto Otajstvo čovjekova bivstvovanja na zemlji — ...

… Svake nedjelje joj stotine baka i iskusnih žena virne napadno u oči, da u njima pročita – kako provodi dane! One se ne varaju i savršenom sigurnošću čitaju sve ljubavne doživljaje, da im mogu zaviđati svi liečnici ovoga svieta. Njima nije još uspjelo, da nauče ono, što su pokoljenja donijela iz vječnosti i predaju za vječnost svojim potomcima! ...

… Čisto je sve čisto, a samo pokvareni znadu, kako je zlo na gusto posijano, jer ga oni sami goje i bez njega ne mogu živjeti. Svagdje ga priželjkuju, svagdje ga predpostavljaju i svagdje ga očekuju ...

… I dobro i zlo, i slast i gorčina, i uspjesi i neuspjesi, i dizanja i padanja, i dobročinstva i zločini – sve, sve su to posljedice i posljedci uzroka, koje sam ja sam naslagao u svome životu, na svom putu, svojim sposobnostima i svojim slabostima. Sve je moje, iz mene i uslijed moga rada, pa na koga se onda smijem tužiti?! ...

… I zaista: to odgovara pojmu vječne Pravde!

Ljudi na to redovno ne misle, jer nisu naučeni tako misliti, pa lupaju glavom o neprobojne stijene, tražeći krivce i uzročnike svojih nesreća, pa tako gube u ludo najdragocjenije vrijeme razvoja i podizanja. Vladaju se ludo kao ptica, kad udara u staklo, vjerujući, da može i mora kroz njeg proći. Ne zna, da je jače od nje i da je ne propušta. Uprav tako ne možeš nikad naći odgovora na pitanje "zašto"?, ako ga tražiš izvan svoje duše!

Ovo nije, vjerojatno, nauka, nego osjećaj i vjera, pa se s tog ne da naučiti, nego samo osjetiti i vjerovati, a vjera je dar nebesa. Ne da se ničim nadomjestiti baš kao ni postići bilo kojim naučnim putom. Ivan je znao, da je to tako, pa nije nikad kušao, da to svoje uvjerenje prenese na bilo koga, jer je znao, da bi mu se nasmijali i rugali.

… Ivan je bio sav zanešen osjećajem blizog svršetka, pa je tim pažljivije pratio svećenika, kog je vidio samo u svojim mislima. Sav se je zanio i počeo govoriti kao u bunilu:

- Stvoritelju, Gospode Svemogući, Ti nas čuvaj i brani s tog našeg Velebita, s tog našeg Svetog Brda — Tu si kao najveća crikva i kao najveća kuća našeg naroda, svi Te vide sa svih strana i Ti vidiš nas sve na sve četri strane svita — Blagoslovi nas i čuvaj nas — Daj nam, ako je ikako moguće, da nam se svima otvore oči, pa da vidimo, Gospode Svemogući, da nismo ništa, al da sve nosimo u sebi i o sebi i da sve triba odraditi —

—da postanemo sve bolji i bolji i vaik bolji i da praštamo edni drugim — Svi smo grišni, a teško unom, koji misli, da un nije — Gospode Svemogući slava Ti i vala — što nas puštaš, da iđemo svojim putom i da se patimo i mučimo — Samo u tom je — samo tako moremo postati sve bolji i bolji. Za to smo na svitu —

Kad su na crkvi zazvonila sva tri zvona na Podizanje, Ivan se posve uspravi gornjim dijelom tijela, ruke raširi i digne ih visoko nada se, a oči uperi na vrh Svetog Brda. U istom mu trenu sijevnu sav Velebit u takom sjaju i požaru, da je morao oči zatvoriti, jer nije mogao izdržati tolikog sjaja —

— Gospode Svemogući — šaptale su njegove suhe usne i ukočile se na tim riječima—

Pokopali su u njegovim njedrima i njegov kamen prosenjak —

Izbor misli iz Bazala

Dragan Hazler

Otca Milu i kćer Grozdu su mučki i ponižavajući umorili Titovi komunistički zločinci

Za one koji ne znaju: komunistički zločinci su prije vješanja pravednika Milu Budaka 7. lipnja 1945. pred njim su silovali njegovu 16-godišnju kćer Grozdu. Kćer i otac, otac i kćer su zadnje časove života pretrpjeli u poniženju srbsko-komunističkog pradivljaštva iz jedinice Koče Popovića. Tako su postupali komunistički zločinci, koji sebe nazivaju osloboditeljima, dobročiniteljima, demokratima i socijalistima. Zlodjela, koja su počinila na ovih dvoje ljudi - pravednika govore, tko su i kakovi su bili komunisti.

Mr.sc. Dragan Hazler - hrvatski djelatnik

Basel, 29. rujna 2014. u znak imendana †Mile Budak

Hrvatska treba novi USTAV za lustraciju od komunizma

Važeći Ustav RH je zasnovan na kultu Titu, na komunizmu i na avnojevskom Zavnohu. Ustav Republike Hrvatske na bazi zločinačkog komunizma, velezločinca Tita i njegovih protuhrvatskih tvorevina - partije KPJ=SDP i avnojevskog Zavnoha je najveća hrvatska nacionalna sramota današnjice i poraz Europske Unije, koja je primila u svoje redove Hrvatsku s neosuđenim i neodbačenim balastom komunističkih zločinstava.

Zato se ovaj kritički uradak protukomunističkog sadržaja šalje čelništvu Europske Unije u Brüssel, da uvidi svoju pogrešku na slučaju komunističke Hrvatske, koja je upozorena EU rezolucijom 1481 da izvrši lustraciju komunizma, a Hrvatska to nije učinila, iako je Hrvatski državni sabor nostrificirao Rezoluciju 1481. Dakle, komunističke vlasti u RH lažu čak u Europsku Uniju.

Komunizam je naveće zločinstvo 20. stoljeća i čitave ljudske povijesti i kao takav je osuđen od svjetske javnosti isto kao i fašizam. Većina bivših komunističkih država u Europi su osudile odbacile komunizam u povijesnu ropotarnicu. Očišćene od komunističkih zločinstava krenule su putem suvremene i demokratske Europe, a jedino Republika Hrvatska zasniva svoj Ustav i postojanje na kultu veloezločincu Titu, na zločinačkom komunizmu i na načelima komunističkog avnojevskog Zavnoha.

Svi vidimo da u Hrvatskoj nema u ničemu napretka jer komunisti u vlastima iz svih stranaka pljačkaju Hrvatsku, rasprodaju nacionalna dobra hrvatskog naroda, zadužuju se enormno, ukidaju proizvodnju, stvaraju masovnu nezaposlenost, osiromašuju narod i prisiljavaju mlade ljude svih obrazovanja na odlazak u tuđinu... Sva ta zla su automatizmom utkana, zasnovana i zaštičena važećim Ustavom RH na kultu velezločincu Titu, na marxističkom genocidnom komunizmu i na avnojevskom Zavnohu.

Titov komunizam je isprao mozak narodu i kult Titu prekrio je sva njegova zločinstva

Taj kult Titu vlada i danas, kod znatnog broja Hrvata jer im je Titova lažne propaganda oprala mozak i prekrila zaboravom sva Titova zločinstva i ne žele prihvatiti međunarodnu ocjenu velezločincu Titu, prema kojoj je Tito na desetom mjestu najvećih ratnih i mirnodobskih zločinaca 20. stoljeća u svijetu ili na četvtom mjestu najvećih zločinaca u Europi. Zar takav velezločinac Tito može biti kultni uzor Hrvatskom narodu?! Ne, Ne i NE!!!

Kakav je to Ustav Republike Hrvatske zasnovan na tekovimana Titovog zločinačkog komunizma, avnojevskog Zavnoha?! Taj zavnohovski Ustav RH treba ukinuti!!!

Bez ukidanja Ustava RH na načelima Titovog zločinačkog kominizma i avnojevskog Zavnoha nema promjena u RH, nema nikakvog napretka i nema zadovoljstva naroda!

-Nema odbacivanja marxističke petokrake i nema lustracije crvenih ni crnih banda!

-Nema ukidanja kulta velezločincu Titu, iako je za njegove podanike bio drugi Hitler.

-Tito je za vrijeme rata počinio veća uništavanja Hrvatske u svemu, nego svi ratujući zajedno.

-Tito je odgovoran za smrt i progon od najmanje milijunipol nedužnih Hrvata i Hrvatica.

-Tito je sljedbenik Marxa, koji je ideologijom proklamirao planski genocid na Hrvatima.

-U genocidu na Hrvatima Tito je djelovao suradnički s fašistom Dražom Mihailovićem.

-Tito je ubijao i svestrano zlostavljao Hrvate u ratu i u miru; titovci to nastavljaju 1991...

ALI, Tito je imao sustav, koji mu je izgrađivao kult i utkao ga je u gene podanicima!

-Tito: ljubičica bijela, Titovo kolo, Titova štafeta, Titovi spomenici i slike, toponimi...

-Tito je gradio sebi i međunarodni kult radeći za interese blokovske podjele svijeta.

-Od Titovog "trećeg svijeta" nije imala koristi ni Hrvatska ni YU, nego njegov kult i stranci.

-Kult narcisoidnom Titu ostavio je u nasljeđe: "S Titom za života i s Titom bez Tita!"

-U Republici Hrvatskoj zaštićeni kult "Titu ljubičici" vlada sada jednako kao i za života Tita.

-U Republici Hrvatskoj vlada KPJ pod Titovom inačicom SDP čak bez "H" u nazivu.

Ovo je tek nekoliko primjera, koji su kultom Titu "ljubičici bijeloj i plavoj" prekrili najstrašnije zločine narcisoidnog Tita, koji je prema vlastitom narodu bio zločinačkiji od Hitlera i Staljina.

Titov lažno uljepšani kult je utkan u milijune stranica knjiga, u pjesme, u parole, u spomenike, u duše djece "pionira malenih", koji se ni kao odrasli nisu oslobodili kulta Titu, iako je Tito za svoje podanike, čak i za suradnike bio zločinac (Goli Otok...).

S Titom, njegovim kultom, bez spomena Titovih zločinstava protkan je važeći Ustav Republike Hrvatske. Taj Ustav je nemoguće promijeniti i osuvremeniti raznim kozmetičkim izmjenama i dopunama...

Ovaj važeći Ustav RH se mora staviti izvan snage u čitavoj svojoj titoljubivosti, u KPJ=SDP, avnojevskom Zavnohu i zvijezdi petokraki i svima dometima njenog zločinačkog sjaja.

Ovaj sadašnji Ustav Republike Hrvatske zadržao je sve značajke od dva planska genocida na Hrvate: crveni marxistički titoizam i crni velikosrpski četnički fašizam.

-Zato se ne može suditi komunističkim zločincima, primjerice Boljkovcu i "Boljkovcima".

-Zato se ne može izvršiti revizija visokih privilegiranih boračkih mirovina, oko 40.000.

-Zato u Hrvatskoj postoji i vlada KPJ preimenovana u SDP, kako ju je 1943. nazvao Tito.

-Zato u Hrvatskoj vlada kult Titu, iako je on deseti na listi najvećih zločinaca 20.stoljeća.

-Zato je u praksi Zakon o aboliciji i amnestiji zločinaca i srbskog genocidnog rata na Hrvatsku (1991-1995) jer je među njima veliki broj sljedbenika velezločinca Tita...

Republika Hrvatska treba posve novi suvremeni Ustav suverene države Hrvatske, zasnovane na pobjedama Domovinskog obranbenog rata i ulaska Hrvatske u UNO i u zajednicu naprednih naroda koji sačinjavaju Europsku Uniju.

Da bi Hrvatska mogla izaći iz kaljuže sa zadržanim komunističkim crvenilom i srbskočetničkim fašističkim crnilom mora se napustiti ovaj Ustav RH zasnovan na načelima titoizma, avnojevskog Zavnoha i stvoriti posve novi Ustav Republike Hrvatske na načelima suvremene demokracije po uzoru u naprednim državama Europe, Europske Unije ili Švicarske.

Za novi, suvremeni demokratski Ustav Republike Hrvatske treba uz hrvatske stručnjake uključiti stručnjake iz naprednih država EU i iz Švicarske, inače će svaki novi ustav biti krpanje i dodavanje komunističke kozmetike postojećem ustavu.

Po tom komunističkom Ustavu RH, iz kojega proizlaze pravosudni zakoni, obznanjen je:

-Zakon o aboliciji i amnestiji srbskih komunističkih i fašističkih zločinaca, sudionika srpskog genocidnog rata na Hrvatsku, koji slobodno šeću po Hrvatskoj i po biračkom pravu sudjeluju u svima oblicima i razinama vlasti u Republici Hrvatskoj.

-Vlasti RH, čak i vjerske zajednice prisiljavaju Hrvate da oproste srbskim zločincima za sve počinjena zlodjela: ubijanje Hrvata, 402 hrvatske djece, silovanje Hrvatica, pljačku hrvatske imovine, uništavanje svih hrvatskih

vrednota, miniranje Hrvatske, što je najužasniji oblik trajnog genocida na Hrvatima, napose na djeci i turistima, na domaćim i divljim životinjama...

Ovakova zlodjela genocida i urbicida sa svima zločinačkim popratnostima, što su ih počinili Srbi pod petokrakom i po fašističkim znamenjem ne oprašta nijedna država onoj državi, koja ju je ratom napala i počinila zločinstva. Po medjunarodnim konvenijama država agresor, u našem slučaju Srbija mora snositi posljedice za zločine, vratiti sve popljačkano, obnoviti uništeno i nadoknaditi žrtvi sve ratne štete!

Vlasti RH pozivaju na povratak pobjegle srbske zločince, među kojima uopće nema posve nedužnih, obnavlja im kuće i plaća ih novčanim podporama, a ovi mole Boga da podari lijepo vrijeme u Šumadiji i spremaju se za sprovedbu SANU-Memoranduma II i prisajedinjenje hrvatskih pokrajina u Veliku Srbiju po regulama državne, političke i nametljive Srpske pravoslavne crkve: "Do zanjeg srpskog groba je Srbija!".

Srpska nacionalna manjina, koja je povela genocidni rat protiv Hrvatske ima po važećem komunističkom Ustavu RH na bazi avnojevskog Zavnoha sva nadprava, koja nadilaze prava matičnog naroda Hrvata... Štoviše, ne smije se za srpske zločince rabiti taj naslov, nego: pobunjeni Srbi, srpska paravojska, vojska RSK... Jedan Stanimirović nije odgovoran po zapovjednoj odgovornosti za tisuće poubijanih i prognanih Hrvata, Hrvatica i hrvatske djece iz Vukovara, a jednog Glavaša se sudi na 10 godina po zapovjednoj odgovornosti u Osijeku... Ne braneći ni jednoga ni drugoga tu nema ni "p" od pravosudne pravde.

Hrvatsko pravosuđe po Ustavu RH nije na razini svoje uloge!

-Hrvatsko pravosuđe ne traži izručenje zločinačke vlade i generalštaba RSK, koji djeluju protuhrvatski u Beogradu i k njima dolazi na savjetovanje Milorad Pupovac;

-Hrvatsko pravosuđe ne traži izručenje ratnog zločinca Savu Štrbca i srodne z l o č i n c e;

-Hrvatsko pravosuđe, ne traži efikasnim metodama izručenje ratnog zločinca kapetana Dragana...

-Hrvatsko pravosuđe nije na razini svoje uloge, kad su u pitanju srpski zločinci i komunistički zločinci.

Ove i njima slične nepravilnosti u sva tri oblika vlasti Republike Hrvatske nalaze zaštitu i podporu u važećem Ustavu Republike Hrvatske zasnovanom na načelima zločinačkog titoizma i avnojevskog Zavnoha, koji štiti sve pod crvenom zvijezdom petokrakom, pod kojom su marxistički titovci ubijali i svestrano zlostavljali Hrvate i pod tom istom crvenom petokrakom je razaran Vukovar i Hrvatska, proganjan je i ubijan hrvatski narod od "pobunjenih Srba..."

Pod tim istim Ustavom RH su crveni političari iz svih vladajućih stranaka sveli Hrvatsku na prosjački štap.

Hrvatska je od 1918. naovamo do vladavine po ovome Ustavu RH bila gospodarski, kulturno i u svemu drugome... najnaprednija jedinica u jugoistočnom dijelu Europe. U obadvije Jugoslavije i kao Banovina Hrvatska, kao Nezavisna Država Hrvatska i kao SR Hrvatska bila je Hrvatska u svemu vodeća.

Danas je Republika Hrvatska u svemu na dnu dna jer je vode u propast crveni i crni pljačkaši, korupcionaši, računovci, sanaderovci, milanovićevci... koji skreću pozornost na sebe kroz uspješno negativno djelovanje.

Zaključno i ponovljeno najvažnije:

Ovaj komunistički Ustav Republike Hrvatske se mora zamijeniti novim suvremenim demokratskim hrvatsko-europskim ustavom, u kojega ne smije ući nijedna "tekovina" velezločinca Tita i njegovog marxističkog komunizma, avnojevskog Zavnoha.

Za novi, suvremeni demokratski Ustav Republike Hrvatske treba uz hrvatske stručnjake uključiti stručnjake iz naprednih država EU i iz Švicarske, inače bez sudjelovanja stranih stručnjaka će svaki novi ustav biti krpanje i dodavanje komunističke kozmetike postojećem ustavu.

Mr.sc. Dragan Hazler - hrvatski djelatnik

Basel, 16. lipnja 2014.

80 godina moga antijugoslavenstva

Antijugoslavenstvo Dragana Hazlera započelo je točno 10. listopada 1934. godine.

Bilo je jutro 10. listopada 1934. godine. Pred mojom kućom veselo su se s nam trojicom igarala, stričeva i Turkaljeva djeca. Nadpandut se pojavio nadstražar - pandur Mića Sminderovac zvani Čašan, kretao se Starom cestom nizbrdo nosio bubanj ispred sebe i stao pred našom kućom pa zabubnjao i uzviknuo:

"Čujte narode i počujte! Jučer je junački poginuo naš viteški kralj Aleksandar Drugi Karađorđević. U znak žalosti za njegovim kraljevskim veličanstvom svaka obitelj treba izvjesiti državnu zastavu na pola koplja ili crnu zastavu. Molim da se tome poslu pristupi odmah. O drugim događanjima izvještavat ćemo preko dana."

Tek kasnije mi je postalo jasno zašto je nadpandur Čašan baš tu stao

Tu je bila jednokatna stanbena zgrada, u kojoj su živjele 4 obitelji. Prizemno desno 6-člana obitelj krojača Ivice Turkalja: Ivica, Milka, Dragutin, Slavko, Margita i Zdravka. Lijevo je stanovala udovica Barbara Devčić s odraslim sinom Tomislavom, zvanim Braco i jednim učenikom iz Primišlja, s imenom Veljko Gruber.

Na prvom katu desno stanovala je obitelj Lukačević, suprug činovnik u Poreznom uredu i vrlo lijepa supruga. Imena sam im zaboravio. Imali su radio aparat. Gospođa Lukačević je mene kao dijete jako volila i pozivala me slušati i gledati tu čudnu kištricu, iz koje se pjeva ili govori.

Gospođa Lukačević je imala na obrazu jednu bradavicu, koju si je sama odrezala škarama, od čega je dobila otrovanje i umrla. Bio sam jako žalostan jer sam već poznavao smrtni odlazak u nepovrat ...

Na lijevoj strani stanbene zgrade, na prvome katu u 3-sobnom stanu živjela je obitelj odvjetnika Dr. Antuna Kuharića: otac, majka i dvoje djece. Sin se je zvao Jožica, a mlađoj kćeri se ne sjećam točno imena. Mislim da se je zvala Nadica.

Oko 1937. su preselili u kuću Ive Radočaja i pred početak Drugog svjetskog rata Kuharići su odselili iz Slunja u Vinkovce. Ovdje ću dodati da je obitelj Kurariće posjećivao za vrijeme ljetnih ferija Antunov brat Franjo Kuharić, student bogoslovije, postupno svećenik, biskup, nadbiskup zagrebački i kardinal.

U susjednoj kući od pokojne Nančike Kovačević stanovao je Joso Gračan komotar sa suprugom Jelenom, koju su radi grbe na leđima zvali "Gobica". Bila je činovnica u Kotarskom uredu. Imali su kćer Ljubicu, vršnjakinju moga mlađeg brata Josipa - Jože...

Ispred i iza moje kuće u redu bile su mnogočlane obitelji strica Ivice Hazlera (12 članova), strica Ive Jurašina s potomcima (14 članova) i moga djeda Luke Hazlera (dvoje ljudi - dada i baba).

Tu, u mojem najbižem susjedstvu je bilo, što odraslih, što djece uz pridošle susjede najmanje stotinu ljudi, koji su slušali nadpandurovu poruku.

10. listopada 1934. u Slunju je bio lijep sunčani dan

Već ujutro na pomolu je bio lijepi jesenski dan. Radi smrti kralja Aleksandra nije bilo školske obuke pa se je oko moje kuće okupilo mnoštvo djece. Uz kuću su bile dvije loze penjaćice. Na njima je bilo tu i tamo zaostalo pokoje zrno grožđa oko kojega su oblijetale ose i bumbari.

Dio odraslije djece je štapovima proganjalo ose i bumbare, a mi manji smo se igrali pod hrvatskom zastavom, koju je moj tata Joso izvjesio odmah iza pandurovog bubnja jednako, kao za dolazak našeg zastupnika Dr. Lovre Sušića u Slunj. Bila je to velika hrvatska zastava: Crven, bijel i plavi, prećena pjesmom: Naš je barjak pravi...

Četvorica žandara s noževima na puškama vode dvojicu svezanih ljudi

Najednom se pojavila četvorica žandara s noževima na puškama pred našom kućom, Dvojica su vodila svezane naše susjede: Milu Kovačevića - Peka i Tonu Štefanca s nadimkom Šepo. Druga dvojica žandara su srušila našu zastavu, otišla u kuću i izvela iz kuće moga tatu Josu s postolarskim fertunom ispred sebe. Uhitili su ga za postolarskim pankelom pri radu za

kruh svagdanji. Trebalo je iz postolarskog čekića zbrinjavati 7-članu obitelj i su-uzdržavati djeda i baku.

Kad su žandari izvodili moga otca i počeli ga pred kućom vezati pojavila vrlo uzbuđena moja mama Francika, koja je svojim ogulinsko-kameničkim govorom uzviknala: "Dico, branimo tatu od frdektera!"

Svi smo kao jedan zajedno s mamom navalili na žandare, da im otmemo tatu. Žandari su počeli nemilosrdno nas mlatiti. Svatko je dobio svoju batinu. Ja sam dobio pljusku, od koje sam pao na srušenu hrvatsku zastavu i plakao kao što plaču bezpomoćna i ponižena djeca. Nisu bolje prošla ni moja starija braća Milan i Nikola. Žandari su im dijelili pljuske, a majka je dobila najviše žandarskih batina, čak i puščanim kundakom jer im je otimala svoga muža, našega tatu. Otac im je smireno prigovarao, da im ne valja što čine. Na to se žandari nisu obazirali i odveli su u zatvor trojicu ljudi iz moje ulice. Govorilo se u Slunju, da su pozatvarali više od 50 ljudi - slunjskih Hrvata. Svi su ostali u zatvoru tri dana i tri noći i morali su platiti novčane kazne.

Majka je opet izvjesila hrvatsku zastavu i izgovorila neki blagoslov

Otac je odveden u zatvor, a mi nemoćna hrvatska družina ostasmo plakati uz srušenu hrvatsku zastavu pred našom hrvatskom kućom u hrvatskome Slunju, Stara cesta broj 1.

Naša majka, ponos Hrvatica tješila je nas - svoju djecu, podigla je i opet izvjesila na našu kuću Hrvatski barjak: crven, bijel i plavi. Uz to je nešto izgovorila ili zapjevušila kroz suze. Takve su onda bile sve naše majke, Hrvatice, vjernice, kućanice, radnice, vrtlarice, poljarice - poštene u duši i u tijelu zdrave i uzorne Hrvatice.

Iza žandarskog zločina sa zastavom i s našim tatom, ostali smo pred kućom mi braća Hazleri, Milan, Nikola i ja zajedno sa stričevom djecom: Jurom, Antom, Mijom i Tomom (bilo je još mlađih: naši Josip - Jože i Zvonko i stričevi: Lucija, †Luka, Marija, Marko i Ivan). Svi smo djetinjom maštom kovali osvetu žandarima. Tako se je u nas kovalo i kalilo hrvatstvo.

Ja se dobro sjećam, da sam započeo mrziti kralja, Kraljevinu Jugoslaviju, žandare i sve u jugoslavenski državnim odorama... Bilo je to točno 10. listopada 1934. godine. Od toga dana do danas, 10. listopada 2014. ja sam 80 godina antijugoslaven i životno djelujem kroz djetinjstvo i mladost, kroz školovanje i studije, uz svoj obiteljski i stručno-znanstveni rad samo za Hrvatsku.

Odustajem od životopisa

Ovdje bi trabao započeti životopis, ali za njega treba pisati barem jednu knjigu, a vrijeme do moga odlaska je sve kraće. Posudit ću jednu radosnu misao za ovo predvečerje, za završetak rođendana moga antijugoslavenstva. Dok ovo pišem, čujem kako me prati jesenja glazba na obali duboke i široke baselske Rajne, koja je progutala 1484. godine hrvatskog i europskog reformatora Andriju Jamometića. Sasjekli su ga inkvizitori i u bačvi zaliveno smolom bacili Rajnu...

Život svjetluca ovdje, jato golubova oko mene očekuje svagdanju rižu, u obližnjem parku glazba svira i mladost se raduje. Moje misli odlaze daleko kao u smiraj dobre noći u kojoj se sanja kao zbilja: "Hrvatska usnuh te lijepo, dah ljubavi osjetih tvoj; dome moj neka i ovo veče k tebi plove moje misli i daj mi, kad me vrijeme pozove mehki ležaj na slami našoj iz slunjskog polja i grabarja. O kako je lijepo, kad možeš nekoga i nešto voliti, a ja imam djecu svoju i unuke u Hrvatskoj, imam narod moj i imam najveću radost u pojmu i u biću, koje se zove moja i naša Hrvatska.

Živjela naša Hrvatska i nikad više u Jugoslaviju. U tim mislima ovjenčano živim, s njima ću otići, a odlazeći čvrsto ću vjerovati, da će naša Hrvatska postati i ostati država mira, reda, domoljublja, rada, pune zaposlenosti i sigurnosti za sreću i blagostanje Hrvatskoga naroda.

Za dom i domovinu Hrvatsku - Spremni!

Dragan Hazler - Hrvat iz Slunja, djelatnik u dijaspori

Basel, 10. listopada 2014. - u 80-oj obljetnici moga antijugoslavenstva

Ivo Josipović se neće kandidirati za predsjednika RH !?

Ovo je vjerojatno trač ili izmišljina Ive Josipovića kao ranije Barbika. Ne volim izmišljati, ni govoriti niti prepričavati tuđe tračeve, a najmanje tračeve o Ivi Josipoviću, koji je kao pojava sazdan od još poganijeg komunističkog, agnostičkog, prosrbskog i drugog gnjusa, laži i podlosti, nego je to trač. Trač o Josipoviću je za njega kompliment.

Netko je u Hrvatskoj dijaspori, vjerojatnije izmislio, nego doznao iz krugova blizkih Ivi Josipoviću, da se ovaj neće natjecati za predsjednika RH za drugi mandat. Zato tome traču ne treba pripisivati nikakvu vrijednost, iako bi moglo biti da ga je izmislio i proširio sam Ivo Josipović kao svojevremeno Barbiku jer znamo da ima i takovih na ovome svijetu, kojima je važno skretati na sebe pozornost pa makar i tračevima, a među takove spada Ivo Josipović.

Važnije od trača jest da u 5 (pet) godina predsjednikovanja Ivo Josipović nije učinio ništa dobroga za Hrvatsku, ali je oštetio Hrvatsku raznim načinima, na primjer plaćanje srbskih četničko-fašističkih i zločinačko-komunističkih derneka...i dodajmo još samo sa svojim uredom od 150 članova, sve u svemu oštetio je Hrvatsku za više milijardi kuna.

Ako Ivo Josipović ima i malo ljudskog morala, onda se zaista neće kandiditrati za predsjednika RH. On nema ni ljudske ni polititičke ni nacionalne niti internacionalne kvalitete za predsjednika R. Hrvatske. On je komunističko-agnostički kameleonski smutljivac.

Polazeći od ove istine o nesposobnosti... i protuhrvatstvu Ive Josipovića, moglo bi biti čak točno da on stvara tračeve o sebi jer njima odvraće javnost od istine o svojim negativnostima, nesposobnostima i drugim karakteristikama s negativnim predznacima.

Sjetimo se samo pojavljivanja Ive Josipovića i Borisa Tadića u gaćicama, kako ih je prikazala HTV-izvjestiteljica Hloverka Novak Srzić. Iako se govori da nijedan od njih vjerojatno nije homić niti egzibicialist?! Tko zna?! Homići i egzibicialisti u RH su ravnopravni i niti je Ivo Josipović prvi niti jedini homić... u vlastima svih oblika i razina u RH!?

Dakle, ako je Ivo Josipović homić to je njegovo pravo po zakonima RH i EU i nije za trač niti za vrijeđanje, nego Ivu kao takovoga treba ozbiljno uzimati, a do hrvatskih glasačica i glasača jest, hoće li za njega po drugiput glasati, ne radi njegove eventualne seksualne, nego radi drugih nastranosti štetnih za Hrvatski narod. Arapska poslovica kaže:

Ako netko dozvoli da ga zmija dvaput ugrize iz iste rupe onda nije kriva zmije, nego onaj, tko je dvaput dirao zmiju u istoj rupi. Hrvatske glasačice i glasači bi trebali o Ivi Josipoviću razmišljati i glasati po pouci iz ove poslovice. Dakle: Ne glasovati dvaput za Ivu Josipovića!!!

Pouka i prijedlog: NE JOSIPOVIĆA!!! - naš glas za gospođu Kolindu Grabar Kitarović.

Pravi hrvatski glasači - Hrvatice, Hrvati i lojalni građani nisu ni zločinački komunsti ni fašistički četnici, nego su razboriti, pošteni, marljivi i domoljubni ljudi i neće glasovati za kemeleonskog komunjaru i agnostika Ivu Josipovića. Ne ćemo dozvoliti da nas još jedanputa zmija ugrize iz iste rupe.

Naš glas dajmo za gospođu Kolindu Grabar Kitarović!

Svaka ozbiljna, poštena, razborita, marljiva i zabrinuta osoba za sebe i svoje potomke će glasovati za domoljubnu, poštenu, marljivu, školovanu... ženu s međunarodnim političkim ugledom i drugim međunarodnim i hrvatskim iskustvima, koja se zove Kolinda Grabar Kitarović. Kolinda je poštena žena Hrvatica i nema tajkunskih sjena na svojim lijepim obrazima i radit će samo za Hrvatski narod i za Hrvatsku, za spas Hrvatske od recesije i spas Hrvatskoga naroda od bijede, u koju ga je survala Sanaderova, kukuriku vlada i Ivo Josipović.

Ozbiljno shvaćeno: Ivo Josipović nije dostojan niti sposoban biti predsjednik RH!

Postavlja se pitanje je li hrvatski narod toliko neupućen, da ne pozna kameleona Ivu Josipovića sina, u djelima i ponašanju sljedbenika svoga otca Ante Josipovića veleudbaškog mirnodobskog zločinca. Veleudbaš

Ante Josipović je bio zapovjednik svih komunističkih logora za mučenje ljudi u titovini, napose logora Goli otok.

Na Golome otoku Ante Josipović je izmišljao i sprovodio najbestijalnija mučenja ljudi, poput međusobnog batinanja robijaša, prisile nesretika da jedu svoj vlastiti i tuđi izmet, da rone u dubine hladnog mora, da uzvikuju pohvalne parole svojim mučiteljima, napose Anti Josipoviću, Titu i partiji...

Ante Josipović je drmao sa sudbinama hrvatskih proljećara, s oko 60 članova Matice hrvatske, s Markom Veselicom, Vladom Gotovcem, Draženom Budišom, Zvonimirom Čičkom...

I mi Hrvatice i Hrvati u dijaspori - prognanici, bjegunci i politički aktivni Hrvati i Hrvatice smo znali, da uz ostale UDB-ine dželate nad našim sudbinama bdije visoki član kontraobavještajne službe Ante Josipović.

Velezločinac Tito je opunomoćio Antu Josipovića za određivanje, kako treba prema kome postupati. O ulogama Ante Josipovića "za Tita i partiju..." često su pisale režimske novine. Pogledati na primjer Vjesnik od 9. svibnja 1972. i od 12. prosinca 1972.

Ante Josipović bi se trebao naći ne samo pred Hrvatskim pravosuđem, nego poput Perkovića i Štedula pred Njemačkim sudom. Znade to Ivo Josipović pa se je zato zajedno s "kukurikavcima" opirao slanju Josipa Perkovića u Njemačku

Antin sin Ivo Josipović je nedavno govorio, uz ostale svoje podle laži, bljuvootine i druge promičbene slogane, da djeca nisu odgovorna za zločine svojih roditelja. Ovo je točno, ali ne vrijedi generalno, a napose ne vrijedi za Ivu Josipovića iz više razloga

1. Ivo Josipović je odlikovao svoga otca Antu Josipovića na komunističko-četničkom derneku u Brezovici, što znači da sin Ivo poštiva i nagrađuje otca Antu za mirnodobska zločinstva u više od 30 logora za mučenja ljudi pa su po tome jednaki otac i sin... Sin Ivo kao predsjednik RH je nastavio mučiti raznim metodama 4,5 milijuna Hrvata. Može li takav Ivo Josipović biti predsjednik RH i čak se natjecati za drugi mandat.

Pozor!!! Hrvatski narode otvori oči i pokucaj na svoju savjest. Ivo Josipović je za lustraciju po EU rezoluciji 1481 i za roptarnicu, a ne za predsjednika Republike Hrvatske.

Otac Ante Josipović i sin Ivo Josipović moraju biti lustrirani po EU rezoluciji 1481 za lustraciju komunista i njihovih zločinačkih prirepaka.

Hrvatska je članica Europske Unije i komunistički agnostik Ivo Josipović nema pravo natjecati se za predsjednika RH. To mu ne dozvoljava EU Rezolucija 1481.

2. Ivo Josipović kao predsjednik suvremene i suverene - demokratske Republike Hrvatske sudjeluje na svima srbskim četničko-fašističkim i zločinačko-komunističkim dernecima (Brezovica, Srb, Kumrovec...), na kojima čak pohvaljuje zvijezdu petokraku, pod kojom je počinjen genocid na milijun Hrvata i još toliko na drugim narodima po zlu stvorene Jugoslavije, napose genocid na 600.000 Nijemaca iz Podunavlja i Potisja...

Zar je mjesto Ivi Josipoviću u sudjelovanju na takovim protuhrvatskim zločinačkim dernecima?!

Dakle, Ivo Josipović je po ponašanju sljedbenik i hvalitlj svoga otca veleudbaša i mirnodobskog zločinca Ante Josipovića pa je sin Ivo po svome djelovanju i ponašanju suodgovorni nasljednik očevih komunističkih zločinstava i nema pravo biti predsjednik RH.

3. Ivo Josipović kao vrhovni zapovjednik Hrvatske vojske, policijski izolira Hrvatske branitelje u Srbu da bi srbski fašistički četnici i komunistički zločinci mogli slaviti pokolj hrvatskih sela, napose hodočastnike iz Borićevca, uoči 27. srpnja 1941.

Ovo je zločin nad zločinima predsjednika RH i vrhovnog zapovjednika HV Ive Josipovića jer policijski izlolira Hrvatske branitelje, koji su spasili Hrvatski narod od komunističkog genocida pod zvijezdom petokrakom i od srbsko-fašističkog četničkog genocida pod mrtvačkom glavom.

Hrvatski branitelji se moraju odreći takovog vrhovnog zapovjednika jer je postupak Ive Josipovića prema njima izdaja. Za tovog izdajicu ne će dati svoj glas nijedna Hrvatska braniteljica niti Hrvatski branitelj.

Postupak Ive Josipovića prema Hrvatskim braniteljima u Srbu je užasniji nego od njegovog predhodnika udbaša Stjepana Mesića, koji je razvojačio najviše častnike Hrvatske vojske.

Dakle, Hrvatske braniteljice i Hrvatski branitelji kao i ročni Hrvatski vojnici i častnici NIJEDAN GLAS za izdajicu Ivu Josipovića.

4. Ivo Josipović u posjetu Izraelu kao predsjednik RH javno u Knesetu tražio toljage za ustaške zmije po Hrvatskoj, kojoj je on na čelu. Ivo Josipović takvim nastupom potvara zmijama pred čitavim svijetom Hrvatski narod. To prelazi granice i najstrašnijeg maćehinstva, to je najpodlije neprijateljstvo Ive Josipovića prema Hrvatskom narodu, kojemu je on predsjednik.

Ivo Josipović potvara javno Hrvatski narod zmijama pa zar taj narod može trpjeti i još jedanput birati zmijara Josipovića za svoga predsjednika u drugome mandatu. NE! NE! i NE!

5. Ivo Josipović je veći neprijatelj Hrvata u diaspori, nego je to bio njegov predhodnik, udbaš Stjepan Mesić. Mesić je još kao student udbašio po Francuskoj, što se dokumentarno znade i od 1991. kao tajkun je učio Hrvate u dijaspori pjevati ustaške pjesme. Običavao je Mesić izgubiti ćekove na milijunske vrijednosti donacija od Hrvata iz dijaspore za domovinu pogođenu srbskom genocidnom agresijom.

Ivo Josipović i "kukurikavci" su neprijatelji Hrvatske dijaspore

Ivo Josipović je dozvolio bez ijedne riječi prosvjeda da Hrvatska uvede 40% poreza na mirovine za Hrvate povratnike iz dijaspore u domovinu. Takvu pljačku svojih povratnika iz dijaspore u iskonsku domovinu ne pozna civilizirani svijet.

To odbija povratak Hrvata u iskonsku domovinu, a Hrvati u dijaspori su jedina raelna pomoć za Hrvatsku u svima nevoljama. Hrvati iz dijaspore, prema službenim bankovskim izvješćima šalju u Hrvatsku svojim obiteljima i bližnjima oko 3 (tri) milijarde Eura. To je iznos, za kojega Kukuriku-Hrvatske prodaje hrvatske autoceste.

6. Ivo Josipović znade da za njega ne će glasovati Hrvatice i Hrvati u dijaspori pa je dao svoj pristanak nadležnima u Kukuriku vladi, da Hrvati u dijapori mogu glasati samo u diplomatskim predstavništvima, a ova su (kako u kojoj državi!) udaljena za hrvatske glasače čak nekoliko stotina kilometara. Svi drugi narodi u dijaspori glasuju elektronički, običnom poštom ili na najbližim biračkim mjestrima ustrojenim za glasovanje, samo za Hrvate u dijaspori to ne vrijedi.

Šteta je dalje trošiti slova s imenom Ive Josipovića - kameleonskog komunističkog agnostika, hrvatskog zmijara, ljubitelja petokrake i sljedbenika svoga otca Ante Josipovića udbaškog velezločinca. Za Ivu Josipovića bi trebalo obnoviti Goli otok maknuti ga zauvijek s Pantovščaka.

Jedna važna pripomena

U utrci za predsjedničkog kandidata pojavljuje se gospodin Dr. Milan Kujundžić. Ivo Josipović je pozvao u predsjedničko natjecanje i Antu Džapića. Tom taktikom Ivo Josipović dobiva u izborima više glasova za sebe. Naime, Milan Kujundžić teško može pobijediti u utrci za predsjednika RH, no ima velike šanse "oteti" odlučujući broj birača Kolindi Grabar-Kitarović, odlučujućih u smislu da aktualnom predsjedniku Republike Hrvatske Ivi Josipoviću olakša put do drugog mandata, jer po posljednjim anketama (ako im je vjerovati?!) Josipović je blizu podrške koje mu omogućava pobjedu već u prvom krugu izbora. Obzirom na mali odazov hrvatskih birača iz dijaspore radi vrlo otežanih mogućnosti glasovanja Hrvatima u Dijaspori nedaj Bože da predsjednikom Hrvatske ostane i dalje Ivo Josipović. Da se to ne bi dogodilo, valja da se Hrvatice i Hrvati masovno odazovu na izbore i dadu svoj glas za hrvatski spas, za gospođu Kolindu Grabar Kitarević pravu Hrvaticu, poštenu ženu, dobru majku, odličnu političarku s međunarodnim i hrvatskim iskustvom. Prava Hrvatica, vjernica, intelektualka i radnica Kolinda će izvesti Hrvatsku na pravi put, podići gospodarstvo i radna mjesta sa zaradom dostojnom suvremenom čovjeku.

Uz Dan kravate, 18. listopada 2014.

Članak je dopunjavan od dana prve objave u Hpd Vjesniku, 17. rujna 1995.

Ovaj, niže napisani članak je više puta objavljivan, kad je u Hrvatskoj obnavljan kult i proizvodnja kravate. Davao sam ga čak drugima da ga objavljuju samo da se ukorijeni, razvije i proširi kult ovog svjetki poznatoga hrvatskog odjevnog nakita, kojeg su Francuzi preuzeli i proširili ga u modu cijelog svijeta. Mišljenja sam, da mi Hrvati i danas premalo promičemo ovaj svjetki prihvaćeni modnoodjevni nakit.

Predlagao sam raznim načinima, da razvijemo najveću proizvodnju kravata. Od toga ništa, a naša tekstilna industrija se gasi, marljive žene u Kamenskome i drugdje nemaju posla umjesto da te marljive ženske ruke proizvode milijune kravata.

Predlagao sam da se na svima modnim revijama u Hrvatskoj nađe i kravata, ali hrvatski modni kreatori su ostali gluhi na moj prijedlog

Dopunjavam naknadno, da je hvale vrijedan podhvat izveden s kravtom vezanom oko Arene u Puli.

Predlažem da ustrojimo jedinicu Hrvatske vojske u Domovini i u NATO-pstrojbama s hrvatskom kravatom.

Hrvatski biskupi i svećenici bi trebali u svoje ruho ukomponirati kravatu.

Postanimo svjstni da je kravata još jedino zadržani hrvatski narodni izum i zato joj dajmo i povećavajmo značaj.

Trebali bismo imati najveću industrijsku proizvodnju kravata u svijetu. Zašto to ne učinimo?!

Predlagao sam da se uz oko 200 poznatih vezova kravate (taj podatak je iz njemačke literature i ne znam zašto HTV u emisiji Dobro jutro od 18. listopada 2012. Hrvatska navodi 85 vezova?), uključe i dva hrvatska: izvorni kako je taj okovratnik bio vezivan kod civila i vojnika u Hrvatskoj vojnoj krajini, kolijevci kravate i vezom, koji se rabi na seljačkome biču (kandžiji). Ništa od toga, a u HTV-kalendaru slušamo da ima 87 vezova

kravate, dok zapadnoeuropska literatura o kravati navodi preko 200 vezova.

Predlagao sam da uz internacionalizirani naziv kravata, uvedemo i izvorni hrvatski naziv *hrvatka*, o kojemu je u doba davnog crvenog mraka pisao pjesnik Zlatko Tomičić vezano uz Liku, a u Slunjskome kraju se i danas takav oblik vezanja šala naziva hrvatka. Eho nisam čuo.

Nisam lokalpatriot, nego Hrvat ponosan na čitavu Hrvatsku, ali istine radi valja reći, da hrvatska kravata ili hrvatka potječe s prostora od tri Graničarske pukovnije: Otočke, Slunjske i Oguulinske jer su je vojnici iz tih pukovnija donijeli na europska ratišta.. kao znak međusobnog raspoznavanja.

Ne bi nam štetilo, da kravatu ili hrvatku vežemo uz Plitvička jezerta, iz kojih se glavni krak kravate produžuje Koranom. Dalje prepuštam kravatu, odnosno hrvatku i Koranu pjesničkoj mašti Antuna Nemčića, zapisanoj u stjenovite podloge najljepših Plitvičkih slapova:

"Čas mirnim tokom, čas divljim skokom - S naše gore u daleko sinje more!

Zaista imaju štošta zajedničkoga: ukrasni hrvatski biseri Plitvička jezera, njihova jezerska i planinska kći prekrasna Korana i proizvod hrvatske narodne mašte inspiriran tom bezgraničnom ljepotom, nazvanom hrvatski: hrvatka, međunarodno imenovana kravata.

Mi Hrvati smo poznati po tome, da ne znamo ni proizvesti, ni istaknuti ni prodati svoje pa se ne treba čuditi, da nismo svjetski proizvođači niti prodavači svoga vlastitog izuma i omiljenog proizvoda hrvatke ili kravate.

Ne znam, može li se uopće kupiti kravata na Plitvičkim jezerima kao hrvatski suvenir ili su je zamijenile japanske patke i kineski šljam?! Utoliko vjerojatnije jer su se HTV-kalendarovci potrudili pronaći u staroj Kini, nešto slično hrvatskoj kravati. Drugi narodi ističu što je njihovo i ne pomućuju niöim svoje autorstvo. Ali, mi nismo samo Hrvati. Naši horvatski Zagorci običavaju reći: "Em sme Horvati i bedaki!"

Naši umjetnici bi trebali mapraviti operetu ili srodnu scensku izvedbo o krvati. HTV bi trebala ugraditi u svoju "špicu" simbol kravate.

Toliko kao samokritika nama svima, uz obljetnički dan kravate, 18. listopada 2010. Slijedi nepromijenjeni stari prilog:

Hrvatska je domovina hrvatke ili kravate

Hrvatska je domovina kravate. Tako je predstavljaju modni časopisi, leksikoni, enciklopedije, proizvodjači tekstila, industrija boja, trgovačke kuće, desetak knjiga posvećenih isključivo kravati, a nije rijedak slučaj naći nešto o tom ukrasnom odjevnom predmetu svakodnevnog i svečanog odijevanja u dnevnim listovima i raznim časopisima.

Dana, 16. studenoga 1995. godine HTV je u svome 1. programu posvetila skoro jednosatnu emisiju o kravati kao odjevno ukrasnom predmetu, kojim je Hrvatska najveći "osvajač" u svijetu.

Stranci pišu i govore više o hrvatskoj kravati, nego mi Hrvati

Zanimljivo je, da stranci pišu više o kravati, nego mi Hrvati, koji smo je dali svijetu. Koliko mi je poznato ne postoji nijedna hrvatska knjiga, koja bi bila posvećena samo kravati. Razlog leži u tomu, što su Hrvatskom sve do pred nešto više od pet godina vladali tudjinski režimi, koji su ne samo zapostavljali, nego su nasilnim metodama spriječavali svako isticanje i širenje hrvatskog imena u svemu, a napose u nazivu jezika, naroda, države, vjere i onih vrlina, sadržaja, proizvoda, prava, svojstava, itd. u kojima je hrvatsko ime predstavljalo svijetu i Hrvatski narod u nečemu lijepomu i uzornomu. Obzorom, da je u kravati ili hrvatki, kako se je naziva u središnjoj Hrvatskoj sadržano ime Hrvata - naroda, koji je taj ukrasno odjevni predmet dao cijelom svijetu, bilo je prema propisanoj i provodjenoj cenzuri nepoželjno pisanje o kravati. U današnjoj, suverenoj i neovisnoj državi Hrvatskoj kravata doživljava svakodnevno svoj preporod: pisanjem o njoj, uzornim modnim kreacijama, proizvodnjom, marketinškim zbivanjima i ukrasno-odjevnom primjenom.

Koliko god možemo i trebamo biti zahvalni svima strancima, a napose Francuzima, što su kravatu proširili u cijeli svijet i s njom i hrvatsko ime,

mišljenja sam, da se hrvatski stručnjaci trebaju još više i svestranije posvetiti kravati, tako da postanemo najveći proizvodjači kravate u cijelom svijetu

Ne znam jesam li u pravu, kad kažem, da mi sami premalo znamo o našoj kravati. Tako na primjer, ne znamo točno iz kojeg hrvatskog kraja potječe. Doduše, središnja Hrvatska, koja se uglavnom poklapa s prostorom Senjsko-Modruške biskupije, sada Riječko-Senjskom nadbiskupijom pripisuje sebi: ličku kapu, ličke natikače i okovratni vuneni rubac s ličkim vezom, iz kojeg se je razvila hrvatka, koju su Francuzi nazvali kravata.

Ako to odgovara povijesnoj istini, trebali bi Hrvati iz Like, dotično s tla bivše Senjsko-Modruške biskupije pisati više o kravati. Koliko je meni poznato osim narodne predaje u spomenutom kraju, o hrvatki pisao je jedino pisac i hrvatski pjesnik prof. Zlatko Tomičić iz Ličkog Sv. Roka i Dr. Dragutin Pavličević, istaknuti hrvatski povjesničar i znanstvenik rodom iz Luke Krmpotske kraj Novog Vinodolskog.

Vrijedno je u znaku zahvale spomenuti i znanstvenog savjetnika i upravitelja arhiva HAZU, Dra Petra Strčića, koji u "Nedjeljnoj" od 20. siječnja l995. pod naslovom "Nadgrobni spomenik za moravske Hrvate" donosi sliku Magdalene Slunjske iz Frielištofa kao stare Slunjanke, jedne od onih prognanih u "dijasporu dijaspore" (snimljenu 1904. godine) i ova Slunjanka nosi hrvatku, koju su bez sumnje donijeli sa sobom prognani Slunjani još u 16. stoljeću.

U prilog mogućeg ličko-krbavskog izvora hrvatke, odnosno kravate ukazuje naziv Krbava, poznat i kao Krobava, izveden iz starog naziva za taj kraj Crobavia. Prema tom nazivu Austrijanci zovu sve Hrvate polušatrovačkim izrazom Krobate ili Krabate, ponegdje i Krawate, a zna se, da su Francuzi baš po toj riječi nazvali naš okovratni odjevni nakit hrvatku - kravata.

Poznati su mi još neki ukazi, koji vode hrvatku - kravatu na "ličko-krbavski mlin", ali smatram, da to treba znanstveno dokazati, a sve dotle ukazi ostaju samo na razini mogućega ili lijepe priče. Ovdje ću samo pripomenuti, da i stari Slunjani svrstavaju sebe u ličko-krbavski dio

Hrvatske (Krobavije), a nerado su sve donedavno prihvaćali iskrivljenu tudjicu Kordun od cordon.

Tuđica Kordun (franc. cordon) je istisnula naše stare nazive?

U slunjskoj osnovnoj školi prije Drugog svjetskog rata učili smo, da se središnji dio Hrvatske oko Plitvičkih jezera nazivao Krobavija (Crobavia). U sastav Krobavije ulazila je: Krbava, Lika i Slovinje. Naziv Slovinje, zemljopisno: Slunjsku ploču, vojnički Slunjsku pukovniju, crkveno Dekanat slunjski i administrativno Slunjski kotar zamijenila je tuđica Kordun.

Ta tuđica izvorno cordon ima u francuskom jeziku više značenja. Evo ih prema Bratoljubu Klaiću u Rječniku stranih riječi: " 1. pogranična straža, obrana; lanac kula stražara uzduž granice, sigurnosni pojas stražarskih tornjeva, karaula; 2. odred stražara (vojnika) kao zaštita ili pratnja; 3. raspored vojske za obranu zemlje po pojedinim odredima na prometnim vezama koje vode od neprijatelja; 4. Izbočina na kamenim zgradama, atula od niza kamenih ploča; 5. vrpca, traka, konop, uže, lenta; Kordon saniter v. cordon sanitaire (isto Klaić): franc. (cordon - straža, sanitaire - zdravstven) kao politički termin označuje pojas zemalja kojima se neka država nastoji okružiti kako bi se izolirala od drugih; prva primjena toga izraza pripisuje se francuskom političaru Georgesu Clemenceauu (čit. Žorž Klemanso), 1841-1929. (inače tremin potječe iz 19. stoljeća kada je označavao zaštitu nekog područja od epidemije".

Nijedno od ovih značenja francuskog izraza cordon i hrvatske iskrivljenice kordun nema opravdanja za nijednu zamjenu iskonskih naziva vezanih za Slunjski kraj oko rijeke Korane. Uzme li se kao opravdanje naziva Kordun za prostor Slunjske pukovnije u Hrvatskoj Vojnoj krajini, čini se nepravda svima drugima pukovnijama od Gospićko-Ličke do Petrovaradinske...

August Šenoa je napisao pjesmu pod naslovom Kordun i iz njenog sadržaja proizlazi da je pjesnik pod tim naslovom obuhvatio čitavu Hrvatsku vojnu krajinu ili Kroatische Militärgrenze, koja se je protezala

od Knina Koranom uzvodno te kupom Savom pa i Dunavom do Rumunjske granice.

U prilog Lici i Krbavi - Krobaviji kao kolijevki hrvatke ili kravate valja podsjetiti, da u bivšem kotaru Perušić postoji selo, koje se zove Kravate.

Nije hrvatka ili kravata bila donedavno samo nazivom maćehinski zapostavljana u Hrvatskoj, nego svestrano. Tako na primjer, ne znamo mi niti otkad se hrvatka koristi kod nas, koji su naši izvorni vezovi i koliko ih ima, je li ona bila općenarodni hrvatski odjevni ukras i ujedno zaštita od hladnoće ili je bila svojina viših slojeva ili je kao takova služila hrvatskim častnicima i vojnicima kao znak raspoznavanja u ratu ili oznaka pripadnosti odredjenoj jedinici.. Dakako, ova pitanja manje zanimaju strance, kad pišu o kravati pa ih ne dotiču u knjigama i inače.

O ovakovim, inače vrlo važnim detaljima s hrvatskim predznakom ne piše u knjizi Francoisa Chaillea "Velika povijest kravate", koja je prošle godine izašla u Parisu i na nju se osvrće Vjesnik prema portugalskom "Homen Magazine".

Ne pišu o takvim, nama u prilog podatcima niti druge strane knjige, koje se bave našom hrvatkom - kravatom. Polazeći od značaja spomenutih podataka, navest ću ovdje samo neke od knjiga o kravati, koje posjeduje Knjižnica HAZU/D u Baselu:

1. Davide Mosconi & Riccardo Villarosa: Fliegen und Krawatten, Du Mont Buchverlag, opisuje sve značajke i vrline pa čak i kravatu kao umjetnički i psihološki predmet te donosi sa slikama točno 188 vezova kravate, ali nijednoga, čak ni povijesno ne naziva hrvatskim.

2. Stefan Thull: Krawatten - Das Handbuch, Ullstein Sachbuch - knjiga od 142 stranice. Autor se godinama bavi kravatama i izdaje godišnje kalendar pod naslovom: Krawatten-Kunst-Kalender i ima vjerojatno najveću zbirku kravata u svijetu. Štoviše svoju zbirku naziva "Krawattivitaeten" i smatra ju umjetničkom zbirkom.

3. Jozsef Rakosi: Krawatten und Fliegen nach der Technik von Ute Patel-Missfeldt, Eulen-Verlag, ide s kravatama u suvremenu umjetnost,

izvodeći ih na pr. karikaturistički, kubistički, itd. sa stanovitim poukama, koje ukazuju na našu svakodnevicu s obadva predznaka kao: zaštita okoliša i karikaturističke kritike današnjih zala i propusta. Proizvodjačka izvedba kravata je u raznim materijalima pa i u pozlatama, a zanimljivo je da daje naglasak na uzajamnost kravate s godišnjim dobama.

4. Dieti G. Fausel: Krawatten aus Seide - selbstbemalt , Frech-Verlag, Stuttgart, donosi uzorke kravata kao moguće modele za oslikavanje i šivanje. Takodjer se posvećuje vezanju kravata...

Nabrajanje još nekoliko djela i arhivske zbirke o kravatama, koju posjeduje HAZUD u Baselu odvelo bi ovaj prilog u prekomjernu obširnost pa se umjesto toga zadovoljimo s navedenim primjerima knjiga, koje su spomenute, da bi ih mogli zainteresirani bavitelji kravatama i hrvatski kravatolozi naručiti, ako ih nemaju.

Iako su spomenute knjige prikazane samo poimence s najskromnijim osvtom na njihov sadržaj smatram da je i to nešto, s čim se može pobuditi ljude u Hrvatskoj na intenzivnije i svestranije bavljenje kravatama.

Već godinama uvjeravam Hrvate, da se hrvatka - kravata može, treba i mora bolje kapitalizirati: zaposlenošcu djelatnika, kreativnošću umjetnika, nadahnućem modnih stručnjaka, pisanjem o njoj stručnih knjiga i doktorskih disertacija, proizvodnjom takvih razmjera, da Hrvatska postane najveći izvoznik vlastitih kravata u cijeli svijet.

Na odgovarajućem fakultetu ili umjetničkoj akademiji Hrvatskih sveučilišta valjalo bi uvesti predmet Kravatologija. O još nekim značajkama i mogućim podhvatima s kravatama pisao sam više puta u Hpd Vjesniku (dok je izlazio!) pa ovdje ne ću to ponavljati. Ponovit ću zaključno samo jednu misao:

Hrvatska može, treba i mora u svome interesu maksimalno kapitalizirati našu hrvatku - kravatu.

Hrvatka ili kravata trebala bi biti u središtu pažnje svih hrvatskih modnih revija i dakako trebamo ustrojiti modni časopis pod naslovom Hrvatka - Kravata.

P.S. U Hrvatskoj je mnogo učinjeno na promociji kravate od 1995. do 2014. ali ona još uvijek nije istaknuta u modnim revijama i nije potvrđena točna zavičajna kolijevka kravate, ne proizvodim industrijski kravate za cijeli svijet, nemam ni operetu niti srodan scencki prikaz kravate. Nemamo nijednu pjesmu posvećenu kravati. D.H.

Ovaj članak je nešto dopunjen, možda indirektnim pojmom cordon, ali to ima svoje opravdanje. Dodat ću da bi valjalo obraditi kravatu kod Moravskih Hrvata, koji dokumentarno dokazivo potječu iz Slunjskog i Ogulinskog okružja. Pogledati knjigu od Dragutina Pavličevića MORAVSKI HRVATI - Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb 1994. s obiljem slika, iz kojih se vidi da čak i čuvarica gusaka nosi kravatu.

Ovo je pitanje za znanstveno istraživanje hrvatke ili kravate. Naime, kravata je dobila svoj međunarodni legitimitet kroz 30-godišnji rat 1618-1684. Treba li ovdje podsjetiti eventualno zainteresirane čitatelje, da je Tridesetgodišnji rat započeo na prostoru Moravske, u kojoj su tada živjeli Hrvati, kao najbrojniji narod. Naši prijatelji Česi su razselili Moravske Hrvate iza Drugog svjetskog rata jer su navodno u velikom broju bili naklonjeni Nijemcima.

Dopisano 18. listopada 2012. i 18. listopada 2014. poslano u javnost, dozvoljeno za objavljivanje svima, kojima je stalo do prezentacije hrvatskog izvornog predmeta HRVATKE (Tomičić i Hazler), koju su Francuzi nazvali kravata i kao ukrasni odjevni predmet proširili i cijeli svijet.

S KRAVATOM SMO HRVATSKIJI HRVATI I S KRAVATOM SMO POVEZANI SA SVIMA NARODIMA SVIJETA. NA TAKAV DOSTOJANSTVENI VEZ UTKAN U ČOVJEČANSTVO NAŠEG PLANETA BUDIMO PONOSNI ŠTO SMO HRVATI. D.H.

Dopisano u Baselu 14. listopada 2014.

O kravati treba pisati tijekom čitave godine i skretati pozornost na kravatu svakog dana jer je kravata plod odjevno-ukrasne mašte naših predaka, na svetome hrvatskome tlu. D.H.

Ivo Josipović se mora odazvati pozivu Prof. dr. Milana Kujundžića na medicinski pregled

Ivo Josipović nema pravo pisati Hrvatski Ustav niti se natjecati za predsjednika RH! Hrvatski Ustav je u nadležnosti Hrvatskog naroda kroz Ustavotvornu skupštinu! Hrvatska mora iz temelja mijenjati postojeći ustav Republike Hrvatske!

Postojeći Ustav Republike Hrvatske zasnovan je na tekovinama NOB-a i Zavnoha, a to su bile komunističke tvorevine. Komunizam je zločinstvo osuđeno kao takovo od svih pravnih država u svijetu i Hrvatska ne smije biti posljednji bastion, u kojem će se vladati na komunističkim tekovinama, a te su bile industrija smrti i mučenja ljudu, protivnika komunizma.

Ova Republika Hrvatska nije zasnovana na tekovinama NOB-a i Zavnoha, kako stoji u važećem Ustavu, nego je ostvarena obranom Hrvatskih braniteljica i Hrvatskih branitelja i pobjedom nad komunističkom JNA i nad srbskim fašističko-četničkim genocidnim i okupacijskim zločincima.

U novom Ustavu Republike Hrvatske moraju biti istaknute zasluge Domovinskog obranbenog i osloboditeljskog rata, a ne komunističkih NOB-a, Zavnoha, zločinca Tita i KPJ.

Jedan čovjek ne može prijedlogom proicirati i planirati Ustav Republike Hrvatske, kad bi se čak radilo i poštenom čovjeku, dobrom Hrvatu, velikom domoljubu i politički hrvatski usmjerenoj osobi, kakav nije Ivo Josipović.

Ivo Josipović nije dostojan biti predsjednik RH, treba ga lustrirati EU rezolucijom 1481 i zabraniti mu kandidaturu i natjecanje za predsjednika Republike Hrvatske. Njemu je mjesto po očinskom nasljeđu na Golome otoku, a ne na hrvatskome Pantovščaku.

Za svoga predsjednikovanja Ivo Josipović nije učinio ništa dobro za Hrvatsku!

U zadnje vrijeme se u Hrvatskoj i u dijaspori govori i piše samo negativno o Ivi Josipoviću. Osjećam svojom dužnošću kao domoljubni i državotvorni Hrvat pridružiti se kritičarima Ive Josipovića. Iz brojnih kritika i pisanja o negativnostima Ive Josipovića izdvojit ću samo nekoliko, a o ostalima treba čitati u kritičkim hrvatskim i drugim medijima u Hrvatskoj i u svijetu.

Slijedi najkraće o negativnostima Ive Josipovića

Ivo Josipović je svojom voljom i opredjeljenjem komunistički ateist ili ateistički komunist, koji osobno nije u sebi obračunao s komunizmom kao najvećim zločinstvom 20. stoljeća.

Komunisti su predmet lustracije po EU rezoluciji 1481. Republika Hrvatska je članica EU i mora provoditi Rezoluciju 1481, prema kojoj komunisti ne mogu obnašati uloge u vlastima Republike Hrvatske. Slučaj ateističkog komuniste Ive Josipovića treba službeno prijaviti Komisiji EU nadležnoj za sprovedbu Rezolucije 1481, koja će mu zabraniti natjecanje za ulogu predsjednika RH.

Dakle, slijedom Rezolucije 1481 proglašene od Europske Unije, Ivo Josipović nema pravo natjecati se za predsjednika RH. Ovo trebaju znai svi hrvatski birači.

Hrvatski narod mora zabraniti Ivi Josipoviću natjecanje za predsjednika RH. Ako se pak ne sprovede zabrana Ivi Josipoviću za predsjedničko natjecanje, preostaje Hrvatskim biračima po svojoj antikomunističkoj savjesti NE glasovati za komunističkog ateistu - Ivu Josipovića.

Ivo Josipović nema ništa od pozitivnoga čovjeka, kakovog Hrvatska treba i kad bi taj čovjek imao išto od razboritoga, poštenoga i ljudskoga u sebi, ne bi se kandidirao i natjecao za predsjednika RH.

Izdajica ne može obnašati dužnost predsjednika RH!

Ivo Josipović je izdajica, a narodna poslovica kaže: Svima se prašta, prašta, samo izdajici NE!

Sjetimo se samo izdajničkog ponašanja Ive Josipovića u susretima s velikosrbinom - predsjednikom četničke Srbije Borisom Tadićem. To je bila nacionalna sramota za čitav Hrvatski narod.

Ivo Josipović je ispod svih moralnih, političkih i nacionalnih razina podilazio predsjedniku Srbije, koja je genocidno i okupacijski ratovala protiv Hrvatske.

Ivo Josipović se ljubi s fašističko-četničkim vojvodama!

Ivo Josipović je ponovio bratski komunistički i četničko-fašistički scenarij s deklariranim četničkim vođom Tomislavom Nikolićem, nasljednikom haaškog optuženika četničkog vojvode Branislava Šešelja.

Za vladavine četnika Tadića i Nikolića podižu se po Srbiji, čak i u BiH spomenici ratnom zločincu, četničko-fašističkom vojvodi Draži Mihailoviću.

Taj Dražo Mihailović, kojeg naslijedjuje Šešelj, Tadić i Tomislav Nikolić je masovno ubijao Hrvate po Mihailović-Moljevićevom planu. Bio je tako istaknuti ratni zločinac da je osuđen na smrt čak od svojih saveznika Tita i Rankovića.

S takvima hrvatskim neprijateljima se druži predsjednik Republike Hrvatske i svih Hrvata Ivo Josipović. K tome Josipović je i vrhovni zapovjednik Hrvatskih Oružanih Snaga - HOS-a.

Ovo je van normalne, političke i obranbene pameti: Kako može izdajica Hrvatske i okorjeli komunist - ateist biti vrhovnim zapovjednikom HOS-a. Zato nam padaju ratni zrakoplovi.

Ovdje treba reći za sve Hrvatice i Hrvate, koji ne znaju i koji znaju:

1. Otac četnika Borisa Tadića je glavni tvorac velikosrpskog SANU-memoranduma za progon i ubijanje Hrvata i osvajanje Hrvatske od Karlobaga preko Karlovca i Virovitice do Mađarske. Sin Boris Tadić se nije javno odrekao toga protuhrvatskog Memoranduma SANU niti se je pristojno ispričao za žrtve Vukovara i razaranje grada, po Memorandumu njegova oca.

Nije Boris Tadić platio ratne štete, koje su Srbi počinili u Hrvatskoj niti privodi pravdi srbske zločince, koji su ubijali Hrvate i hrvatsku djecu, koji su silovali Hrvatice majke i djevojke, koji su pljačkali i razarali Hrvatsku i koji su minirali Hrvatsku ubitačnim minama.

S takvim Borisom Tadićem se druži Ivo Josipović, čak u gaćicama, kako kaže Hloverrka Novak Srzić.

2. Otac Ive Josipovića Ante Josipović kao pouzdani miljenik Tita je bio nadležan za sve mučeničke logore u Jugoslaviji, a napose mu je zasluga zapovjednika i kreratora mučenja ljudi na Golome otoku.

Sin Ivo Josipović se nije distancirao od očevih zločinstava, nego je na komunističkom dereneku u Brezovici dodijelio odličje svome ocu, što je dokaz Ivinog odobravanja očevih zločinstava i u tome odličju je čak nepotizam...

3. Na tim četničko-fašističkim i komunističko-zločinačkim dernecima Ivo Josipović se divi komunističko-parizanskoj kapi sa zvijezdom petokrakom, a pod tom zvijezdom su masovno ubijani i mučeni Hrvati od 1941. do 1995, napose za vrijeme Srbske okupacije 1991-1995.

Pod tom zvijedom petokrakom ubijani su ranjenici na Ovčari, vršena snajperska strijeljanja u Slunju, klanja Hrvata u Širokoj Kuli, ubijanja Hrvata u Škabrnji, silovanja Hrvatica, pljačka i razaranje gradova od Vukovara preko Karlovca, Gospića i Zadra do Cavtata i Dubrovnika...

Ivo Josipović se treba barem medicinski pregledati i dobiti terapiju!

Radi takvog i srodnog ponašanja Ive Josipovića, s punim pravom liječničkog morala i Hipokratove prisege poziva Dr. Milan Kujundžić na medicinski pregled Ivu Josipovića. Medicinska deontologija i Hipokreatova prisega za liječnike i ljekarnike, obvezuje Dr. Milana Kujundžića da pozove na pregled Ivu Josipovića jer njegovo ponašanje je nenormalno. On vrši već godinu dana svoju promičbu za predsjednika, nametljiv je s aktivnostima, koje spadaju i ne spadaju u promičbu i pritom pokazuje visoki stupanj nervoze...

Deontologija proučava i određuje prava i dužnosti liječnika i ljekarnika da se brinu za bolesne ljude. Nervoza je bolesno stanje, iz kojega proističe bolesno ponašanje i štetno djelovanje.

Liječnička deontologija obuhvaća propise vezane za liječničko zvanje. Srodno je i za farmaceute na njihovom polju rada, ali još nije utvrđeno da se Josipović bavi narkomanijom i drugim manijama s područja farmacije. I tu ga treba staviti pod lupu farmaceutske deontologije i Hipokrata...

Ivo Josipović se mora odazvati pozivu Prof. Dr. Milana Kujundžića na medicinski pregled. U slučaju neodazova, Ivu Josipovića se mora policijski privesti medicinskom pregledu.

Evo samo nekoliko primjera bolesnog ponašanja Ive Josipovića!

1. Može li normalan i umno zdrav čovjek reći pred međunarodnom javnosti, da u Hrvatskoj vlada fašistička zmija. Rekao predsjednik RH i svih Hrvata Ivo Josipović u Izraelu. On vjerojatno uzgaja takove fašističke zmije ili halucinira jer nitko normalan u Hrvatskoj ne vidi zmije Ive Josipovića.

2. Može li se zamisliti kao normalno da predsjednik RH i svih Hrvata Ivo Josipović sudjeluje na fašističko-četničkim i komunističkim dernecima, a današnja Republika Hrvatska je nastala borbom Hrvatskih branitelja protiv komunističke JNA i protiv fašističkih četnika?

3. Može li se od umno zdravog čovjeka, vrhovnog zapovjednika Hrvatskih Oružanih Snaga Ive Josipovića smatrati normalnim: Policijski izolirati Hrvatske branitelje, da bi se mogao odvijati Pupovčev četnički i udruženi Josipovićev komunistički dernek u Srbu.

4. Može li se smatrati umno i politički normalnim, da predsjednik RH Ivo Josipović nagrađuje najistaknutiju protuhrvaticu - Vesnu Terršelič, koja se je fizički ostarala i vanjštinom poružnila od mržnje prema svemu hrvatskome, napose prema tekovinama Hrvatskog domovinskog - obranbenog i osloboditeljskog rata...

Ivo Josipović se mora odazvati pozivu Prof. Dr. Milana Kujundžića na medicinski pregled. Ovakovi ispadi Ive Josipovića su malne svakodnevne

pojave. Uz to Ivo Josipović za svoga predsjednikovanja nije učinio ništa, baš ništa korisno za Hrvatsku...

Polazeći od ovih stanja i nedoličnog, čak neprijateljskog ponašanja Ive Josipovića on se mora odazvati medicinskom pregledu.

U slučaju neodazova na medicinski pregled od strane liječnika Prof. Dr. Milana Kujundžića, Ivu Josipovića se mora privesti potrebnom medicinskom pregledu.

Ponovimo i dodajmo neke istine iz biografije Ive Josipovića!

Ivo Josipović je samodeklarirani agnostički komunist, a komunizam je bio i ostao najveće zločinstvo 20. stoljeća i čitave ljudske povijesti.

Ivo Josipović je protuhrvat, što dokazuje sa svojim cjelokupnim radom i ponašenjem. Iz gore spomenutih Josipovićevih protuhrvatstava evo za to najbanalnijih primjera - dokaza.

Ivo Josipović sudjeluje s velečetnikom Miloradom Pupovcem na četničkim dernecima, na kojima se u Srbu slavi ubijstvo Hrvata - hodočastnika iz Boričevca i čak četničko ubojstvo prvog ličkog komuniste Marka Oreškovića.

Upravo na takvim dernecima bili oni fašističko-četnički ili komunističko-partizanski slavi Ivo Josipović zločinstva, koja su fašisti i komunisti činili nedužnom Hrvatskom narodu.

U slučaju da se Ivo Josipović ne odrekne natjecanja za budućeg predsjednika Republike Hrvatske, Hrvatski birači se po svojoj poištenoj hrvatskoj savjesti trebaju odreći glasovanja za Ivu Josipovića.

Ivo Josipović nije dostojan biti predsjednikom suverene države - Republike Hrvatske!!!

Mr.sc. Dragan Hazler - hrvatski djelatnik - umirovljeni znanstvenik farmaceutske struke

S Josipovićem kao i s Mesićem

Iz Hrvatske i iz dijaspore dobivam razne prijedloge za predsjednika RH. Ne znam kako početi pa za uvod donosim najnoviji članak od osobe, koju vrlo poštivam i respektiram. Prije toga članka i kao refleks na stotinjak raznih mišljenja i prijedloga o budućem predsjedniku ili predsjednici upozoravam sve Hrvatice i Hrvate, koji mi pišu i one druge da bi nam se s Josipovićem mogla dogoditi repriza Mesić.

Evo toga članka s adresom cijenjene pošiljateljice radi zaokružene istine kao polazišta za rasprave:

"Gesendet: Freitag, 10. Oktober 2014 um 04:16 Uhr

Von: "Kornelija Pejcinovic" <kppekora786@gmail.com>

An: "Dragan Hazler" <Dragan.Hazler@gmx.net>

Betreff: Re: Na jedan autobiografski članak vezan uz smrt kralja Aleksandr

Poštovani g. Hazler,

Hvala Vam za ovo Vaše sjećanje, za ove žive i tragične slike iz Vašeg djetinjstva i naše povijesti. Iako ste stigli do broja od 80 u brojenju godina ipak pišite svoja sjećanja pa dokle stignete.

Evo i jednog drugačijeg sjećanja na atentat i smrt kralja Aleksandra. Moja mama je rodom iz Gline koja je uvijek do kraljevine Jugoslavije bila hrvatska, a naseljavanje srpskog življa je počelo stvaranjem trojedine kraljevine a nastavljeno nakon 1945. Moja mama je rodjena 1926. 1934 godine je imala 8 godine. Na nju je smrt kralja Aleksandra ostavila poseban dojam kojeg se sjećala čitavog života. Na vijest o smrti kralja Aleksandra svi seljani Joševice, 4 km udaljene od Gline, su pjevali od veselja, a kad su žandari došli da ih otjeraju u zatvor mojoj mami je ostala u sjećanju slika povorke ljudi koji pjevaju noseći jastuk pod rukom znajući da idu u zatvor.

Inače moj djed je bio školovani austrijski policajac i pričao je da je u buretu prevozio kralja Petra koji se incognito i ilegalno vraćao preko austrijskog

teritorija u Srbiju. Kasnije kad je saznao da je vozio srpskog kralja govorio je da bi ga s buretom bacio u vodu da je onda znao što vozi. Tako su Hrvati rastakali Austrougarsku da bi odmah uskočili u još gore ropstvo. Tako su stvorili samostalnu i neovisnu državu Hrvatsku da bi odmah uskočili u EU i NATO ropstvo. Ima nešto masohističko u hrvatskoj svijesti. Inače kad pozivate da Hrvati glasuju za Kolindu Grabar Kitarović pitam Vas da li znate da je ona članica grupe Bilderberg, da nije ne bi mogla biti duznosnik NATO-a. U jednom tekstu Josipa Jovića u ožujku ove godine sam u analizi kandidata za hrvatskog predsjednika države pročitala da Josip Jović, kojega kao domoljuba i novinara izuzetno cijenim to izričito kaže navodeći razloge za izbor Kolinde Grabar Kitarović. "Kažu da je članica Bilderberg grupe, pa što, neka nas ima i tamo".

Od čovjeka tako izvanrednog političkog analitičara nisam mogla razumjeti toliku neobavještenost.

Najsrdačnije Vas pozdravljam i želim Vam da zadržite bistru pamet i dug i zdrav život i da pišete memoare. Srdačan pozdrav! Kornelija

P.S.

Mario Monti, član Bilderberga i Trilateralne komisije je za dvije godine provodeći njihove direktive upropastio kao predsjednik vlade Italiju, a Lukas Papademos iz istog gnjezda je uništio Grčku.

Žalosno je da nemamo čestitu i snažnu političku ličnost koja bi se znala othrvati izazovima ovog vremena."

Sadržaj ovog pisma vrlo repektiram i autoricu, Prof. Korneliju Pejčinović vrlo poštivam. Iz njenog pisma uzimam zadnju rečenicu i podebljat ću je:

"Žalosno je da nemamo čestitu i snažnu političku ličnost koja bi se znala othrvati izazovima ovog vremena".

Nažalost, nemamo snažnu ličnost s Hrvatskom u srcu, u hrvatskoj politici!

Jadna je Hrvatska, koju vode razne Pusićke, Mesići, Josipovići, Milanovići, Stazići, Kaini i u njihovim redovima srodni nesposobnjaci, čak mrzitelji i neprijatelji Hrvatske.

Nisu ništa bolji ni Sanaderi, Polančeci, Šeksi, Šukeri, Karamarki...

Razlika između KPJ/SDP i KPJ/HDZ je samo u tome, što SDP-ovci nose crvene knjižice u džepovima a HDZ-ovci ih drže u ormaru.

Tko očekuje plodove od Mirele i ORAH-a u zabludi je. Ako nešto pišljivaca i urodi to ide u hambar KPJ/SDP-a...

Hrvatska treba domoljubne, poštene, stručne, sposobne i marljive političare, a takvih nam za sada nije dao Bog niti ih je rodila majka zemlja Hrvatska.

Sve što imamo je politička osrednjost i ta nema svoga JA, nego se jednim dijelom oslanja na crvenu, a drugim dijelom na crkvenu podršku. Od ovih ništa.

"Reformirani" crveni su nas doveli u ovu bijedu labirintskog bezizlaza, a tko može očekivati izbornu pomoć od Crkve, kad je ovaj od svih hvaljeni papa Franjo izričito zabranio hrvatskome kleru svako miješanje u politiku.

Uostalom, u najjačim katoličkim središtima poput Rijeke, donedavno i Zagreba vlada KPJ/SDP od početka srbskog genocidnog i okupacijskog rata (kojeg mi pogrešno nazivamo domovinski rat) do sada. Što tek reći na kaptolski Zagreb, iz kojega državom Hrvatskom vlada Pantovščak s crveno agnostičkim zmijama na čelu s poskokom Ivom Josipovićem.

Dosadašnji vladari svih razina i vertikala su upropastili Hrvatsku!

Jedni i drugi, još jedanput pojašnjeno, da se znade: KPJ/SDP i KPJ/HDZ su svestrano upropastili Hrvatsku. Pri krađi jedni su drugima držali lojtru, a nakon krađe u skrivečkom bijegu su jedni za drugima vikali: "Držte lopova!"

Neubrojivo i neizbrojivo mnogo je počinjeno šteta od tih mirnodobskih "patriotskih" zlotvora i ne ću njihovim imenima obterećivati nedužna slova.

Hrvatska treba mirnu revoluciju i Hrvatski opći preporod!

O tome je već mnogo pisano i zboreno u svima molovima i durovima, a sve je ostalo kao gluhome: "Dobro jutro tugo!"

Moram "okrenuti ploču" s preporoda na izbore jer sam jutros dobio točno 27 mailova

Ozbiljni ljudi, s kojima se poznam i njima (sa stavovima pridruženi!) koje ne poznam kritiziraju me jer sam u nedavno objavljenome članku stao uz predsjedničku kandidatkinju gđu Kolindu Grabar Kitarović.

Jedan od najozbiljnijih ljudi, antikomunist, visokoobrazovani čovjek do kojega zaista mnogo držim predlaže za predsjednika čovjeka, od kojega nikada u životu nisam čuo ni ime ni prezime, dakako NITI bilo koju učinkovitost.

Ne ću u ovom pisanju poimence spominjati nikoga je ću upasti u jalovi posao međusobnog dopisivanja za kojega nemam ni vremena ni snage. Umjesto pojedinačno, svima upućujem samo jedan odgovor:

Nama će se s Josipovićem dogoditi repriza Mesić

Isto tako smo rasipali glasove na nekoliko Mesićevih protukandidata, što je njemu, uz pomoć medija i "prijatelja" omogućilo pobjedu. Tek ću pripomenuti, da smo mi u Baselu ustrojili čak jednu trajnu predizbornu promičbenu anketu za jednog ozbiljnog kandidata. Naš kandidat, inače Hrvat i Čovjek pisano s veliko "H" i veliko "Č" pomogao je indirektno sa svojim glasovima pobjedu udbašu Stjepanu Mesiću.

Ne rasipavajmo glasove na više natjecatelja jer to koristi samo poskoku Josipoviću!

Molim sve moje kritičare, da nakon pobjede ove komunističko-agnostičke spodobe Josipovića ne računaju na moje rame za plakanje.

Mi moramo maknuti Josipovića s predsjedničkog trona pa makar na to mjesto došao crni vrag ili crna vražica, kad nemamo "anđela". Dalje neka razmišljaju pojedinci iz ove jutrošnje 27-orice mailaša i oni replikaši nakon moga stava, kojim sam podržao kandidatkinju Kolindu Grabar Kitarović jer je ona jedina osoba, koja može poraziti Josipovića.

Naime, da "razrijedim žuč" iz taštine onog dijela mojih kritičara, koji igraju na kartu Dr. Milana Kujundžića, nedvojbeno im izjavljujem:

"Kad bi se radilo o izboru između Dr. Milana Kujundžića i gospođe Kolinde Grabar Kitarović, ja Dragan Hazler sam za Dr. Milana Kujundžića!" Jesam li jasan poštovane gospođe i gospodo kritičari i replikaši?!

Ovdje se radi o zmijurini Josipoviću iza kojega su mediji i "pigra masa"

Prema sadašnjem stanju i prilikama Dr. Milan Kujundžić vodi ispred raznih "bezimenjaka" poput žabe, koja je vidjela da se podkiva konja pa je i ona digla nogu za podkivanje.

Vodi Dr. Milan Kujundžić i ispred Ante Đapića, kojeg je na kandidatsku listu uvrstio crveno-agnostički protuhrvat Ivo Josipović, koji će s glasovima "pigre mase" oslabiti Kolindu i daleko iza nje Kujundžića pa će protuhrvatski crvendać Josipović pobijediti već u prvome krugu.

Ne ću o ovome više pisati i molim "moje protivnike" da me poštede od svih uvjeravanja ove ili one verzije. Ja, Dragan Hazler sam dušom i tijelom i čitavim svojim bićem protiv Ive Josipovića jer je on protuhrvatska zmijurina, čak opasnija od tzv. alternativne nobelovke - zlovenke Vesne Teršelič i od velečetnika Milorada Pupovca. Nota bene!

Za dom i domovinu Hrvatsku - Uvijek spreman!

Dragan Hazler - hrvatski djelatnik - antifašist i antikomunist

Basel, 11. listopada 2014.

Komunist ili komunjara Mesić je lažljivac

Pozor! Ovo je jedan stariji članak objavljen početkom 2011. jedino na portalu HAZUD-a, koji je onda tek započeo s radom pa još nije imao veliki broj čitatelja kao sada. Obzirom da Stjepan Mesić ima sve zasluge da preko "Oranice" i "Remetinca" dođe na dulji odmor u društvo Sanaderu, valjalo bi objaviti ove biografske podatke o Mesiću i dodati im barem "izgubljeni" ček na nekoliko milijuna australskih dolara ... na plaćenje njegove izborne kampanje i vile pod Sljemenom, izgrađene novcem darovanim od prijatelja. Jeli taj dar oporezovan? Možda se radi o prijateljima Lijanovićima, koji imaju vilu uz Mesićevu, a sada su na "zasluženome odmoru". Mesić je prijateljevao i s drugaricom županicom iz Siska...

Red bi bio da Hrvatsko pravosuđe ne zanemari ovakovog "kapitalca! kao što je Mesić pa valja i ovim relativno skromnim prilogom podsjetiti na Stjepana Mesića, kojega plaćamo na Pantovščaku godišnje 3 (tri) milijuna kuna, da nas štiti od "fašista", kao i njegov nasljednik Ivo Josipović, koji nas štiti od "fašističkih zmija".

Dopisao Dragan Hazler, 21. lstopada 2014. potaknut najnovijim izletima po turističkim stazama od Oranice do Remetinca...

Komunizam i partija su bili vlast i mast u Titovini

Na sinoćnjem HTV - 1, Dnevniku 3 (8. veljače 2011.) Mesić je toliko toga nalagao, da "to ne bi ni gladan pas s maslom pojeo". On okrivljava narod, odnosno NOB za ubijanje Hrvata iza rata, na Križnom putu i u poslijeratnim logorima, a znade se, da je Tito svoje komunističke i četničke partizane preimenovao u Jugoslavensku armiju koncem 1944. i komunističku Oznu u komunističku Udbu s glavnom ulogom ubijanja Hrvata.

Komunisti i njihovi saveznici fašistički srbski četnici, koji se nakon kapitulacije Italije većim dijelom nazivaju partizani su 100-postotni krivci za svekoliku hrvatsku tragediju u Drugom svjetskom ratu i poraću, a ne Hrvatski narod, kako to uporno tvrdi komunistički lažljivac Stjepan Mesić.

Mesić se boji lustracije pa izmišlja laži!

Komunjara Mesić, sin komunističkog udbaša i on osobno udbaš se odriče komunizma, a u džepu nosi partijsku knjižicu i u prljavome srcu crvenu komunističku zvijezdu. Izrabljuje i danas sa svojom funkcijom sekretara komunističkog antifašizma osiromašeni Hrvatski narod.

Kao i svi komunisti, Mesić nema ni stida, kad laže.

Komunisti su bili, jesu i ostali su profesionalni specijalisti za laž. S masovnim ubijanjem protivnika, čak i svojih po potrebi (Goli Otok!) i s lažima komunisti su pobijeđivali u svojim revolucijama i ratovima.

Kad bi se komunistički zločinac Tito ustao iz groba, poslao bi Masića na Goli Otok jer poriče "nadljudske zasluge Komunističke partije Jugoslavije, avangarde naših naroda!" u ubijanju Hrvata i svih drugih ljudi, koje je smatrao protivnicima.

Antikomunist sam odkad u sebi osjećam čovjeka

Kao protivnik komunizma od djetinjstva do danas i zauvijek podsjetit ću Mesića, da su svi zidovi na kućama "u oslobođenim selima i gradovima" bili ispisani, isključivo komunističkim parolama i to u slavu Komunističke partije Jugoslavije i Komunističke partije bratskog sovjetskog saveza.

Svuda i svakuda su nas gledale slike idejnih vođa komunizma: Marxa, Lenjina, Staljina i Tita.

Dnevnik "Borba" je nosio naslov: List Komunističke patije Jugoslavije, a list "Naprijed" je bio od Komunističke partije Hrvatske. Izlazili su dugo iza rata pod komunističkim nazivima.

Mesić kao zaslužni komunist je sudjelovao na komunističkim kongresima?!

Neka nam Mesić odgovori, na koliko Kongresa Komunističke partije Jugoslavije je sudjelovao, a bilo ih je na desetke od Vukovarskoga 1919. (tada se Mesić nije ni rodio) do jubilarnog i ujedno zadnjega Mesić-Miloševićevoga Kongresa komunističke partije (1989).

Dakako, Komunistička partija Jugoslavije je mijenjala nazive kao zmija kožu: KPJ - SKJ - SDP. Današnji SDP u Hrvatskoj je idejni i materijalni nasljednik KPH odnosno SKH.

Postojali su za vrijeme rata razni listovi, uglavnom pod nazivom "Komunist", "Revolucija", "Proleter", "Borba", Naprijed... i slično.

"Avangardna Titova omladina" zvala se je SKOJ: Savez Komunističke Omladine Jugoslavije.

"Narodno-oslobodilačka borba" vodjena je od Komunističke partije, u kojoj su bili "najbolji sinovi i kćeri naših naroda".

Glavni junaci, čija imena su nam uši probijala bili su "avangardni komunisti", neizostavno spominjani: Marx, Engels, Lenjin, Staljin i Tito, a ideologija se je zvala: marxizam, lenjinizam i komunizam...

Socijalizam se je pomalo uvlačio u uporabu kao sinonim za komunizam tek, kad su Amerikaci počeli pomagati Tita u njegovom protivljenju Staljinu. Amerikanci su prisilili Tita na naziv socijalizam i na puštanje kardinala Alojzija Stepinca iz Lepoglave u kraščićki kućni zatvor.

Ovdje valja napisati jednu pripomenu. I danas čujemo, napose od političara kad je riječ o propaloj Jugoslaviji: "U vrijeme socijalizma!" To nije bio socijalizam, nego diktatura ili diktatura proletarijata, za koju se je rabila maska "socijalizam".

U svakoj pjesmi za vrijeme rata i u poraću slavila se je komunistička partija, Crvena zvijezda, Staljin i Tito. Čak i danas se sportski klubovi u Beogradu zovu: Crvena zvezda i Partizan.

Kao antikomunist proživljavao sam strahote Skoja i komunizma

Navest ću samo tri banalnija primjera vezana uz SKOJ: Godine 1947. kao odličan učenik nisam primljen u gimnaziju i u internat u Karlovcu jer nisam bio skojevac. Odbila me je članica komunista drugarica Ružica Sekulić uz podržku skojevaca.

U Zagrebu, u Srednoj farmaceutskoj školi našao sam se među nekoliko učenika(-ca), koji nismo dali svoj glas za skojevku Nedu Radaković kao

predsjednicu razreda. Radi toga je iz škole bilo izbačeno petero učenika (sjećam se još izbačene Katice Dasović, Ivana Devića, Slavice (?) Lujetić, Andrije Čolaka(?)..., a ja Dragan Hazler sam bio izbačen iz internata. U razredu me je spasio od izbacivanja iz škole skojevac Ivan Mihočka jer sam ga podučavao skoro sve predmete. Bio je gluplji nego teži i bez mojih gratis instrukcija ne bi niti kao skojevac mogao završiti Srednju farmaceutsku školu.

Na Farmaceutskom fakultetu u Zagrebu, kao odličnog studenta stalno me je prisiljavala drugarica Neda Barbača da uđem u Savez komunista Jugoslavije, odnosno SKH. Govorila je javno, da mi ne trebamo odličnih strebera, nego ideološki, komunistički zrele studente. Kad sam to jasno i glasno odbio, bio sam izbačen iz Studentskog doma (kod "džamije").

Za vrijeme rata u nijednoj pjesmi nije spominjan NOB!

Sve partizanske pjesme mirisale su na tamjan komunista, Staljina i Tita, a u nijednoj nema Mesićeve "narodno-oslobodilačke borbe", iako se je tu i tamo po potrebi rabila ta sintagma. Evo, prvih strofa od nekoliko takvih pjesama s mirisom crvenog tamjana:

"*S Dona, s Volge i Urala, visoko je zatreptala, pa na naše kape pala zvijezda crvena...*"

"*Uz Tita i Staljina, dva junačka sina, nas ne će ni pakao smest...*"

"*Čiča Staljin preko Tita, posla' nam je sto vagona žita!*"

"*Partijo naša, pod suncem slobode, duh tvoj nek ponosno u vjekove sja; Putevi slave nek te vječno vode i stjeg tvoj crveni samo za pobjedu nek' zna...*"

K tome obvezno: Komunistička Internacionala i pjesma njemačkih komunista u prijevodu: "*Budi se istok i zapad // Budi se sjever i jug // Koraci tutnje u napad // Naprijed uz druga je drug...*"

Kompartijo naše cvijeće, tebe nitko pobijediti neće!"

Što tek reći na parole, koje je Mesić zaboravio:

"Komunistička partija, avangarda naših naroda!"

"Tito, Partija! - Staljin, Rusija!" ili: "Proleteri svih zemalja, ujedinite se!" ili: "Komunizam može pobijediti samo revolucijom!" uz poznati dodatak: "Revolucija guta vlastitu djecu."

Mesić s komunističkom zakletvom zaboravlja da je komunist

Mesić kao sin udbaške obitelji ima skojevsku, partijsku i udbašku zakletvu pa kako je mogao 8. veljače 2011. negirati ulogu Komunističke partije Jugoslavije i udbe u masovnom ubijanju svih protivnika. To je zataja "zasluga" KPJ/SPD, kako je Tito nazavo svoju KPJ davne 1943. Zatajiti komunistička ubijanja protivnika je nepriznavanja najvrijednijih zasluga KPJ/SDP.

Doduše na jednom (ne znam koji po redu?!) komunističkom kongresu u Zagrebu, Tito je "stavio crveni saobraćajni znak na ubijanje" i dao gas brzom transportu za slanje bolesnih komunista u "liječilište" na Golome Otoku.

Za one "manje bolesne komuniste poput Milovana Đilasa i nekomuniste" namijenio je Tito oko 40 logora i masovnih mučilišta za mirnodobsko mučenje kao na primjer: "Via Roma - Nikad doma u Rijeci, Lepoglavu, Zenicu, Mitovicu, Požegu, Foču, Glavnjaču...

Jeli, druže Mesiću: "I Goli Otok je osnovao Hrvatski narod", a ne Tito i kompartija!

Zamjerka ide i na HTV, a ne na voditeljicu Dnevnika 3, HTV-1

Zašto HTV-1 za emisije o komunizmu ne pozove pokajnike komuniste poput na prof. Zlatka Tomac i Marka Veselicu ili poštene povjesničare poput Josipa Jurčevića i Ivu Banca, a ne lažljivca Stjepana Mesića i protuhrvate poput Goldsteina, Puhovskoga (nešto se je popravio u zadnje vrijeme) i iskompleksiranoga protuhrvata Tvrtka Jakovinu. Odkud tome relativno mladom povjesničarau toliki kvantum protuhrvatstva?! U kakovoj obitelji i u kakovim školama i fakultetima je taj "Prof. Dr. povijesti" diplomirao i doktorirao protuhrvatstvo?!

Voditeljica HTV-a se je trudila, ali bezuspješno

Voditeljica Dnevnika 3, gospodja Diana Čuljak Šelebaj se je zaista trudila, uvjeriti Mesića u odgovornost komunista za zločine na Hrvatima, ali toga profesionalnog komunističkog lažljivca i zločinca je nemoguće uvjeriti u istinu o zločinima komunista.

Taj komunistički zločinac, predsjednik komunističke Jugoslavije i vrhovni komandant komunističke JNA okrivljava narod u NOB-u za "eventualna ubijstva neprijatelja u borbi".

Mesić je komunist, a komunisti su lažljivci. Ima Mesić podugačku trakavicu komunističkih grijeha pa prekomjerno laže jer se boji EU rezolucije 1481 za lustraciju komunista.

Titovi komunisti su počinili oko milijunipol žrtava rata i poraća

Od oko milijun i sedamsto tisuća žrtava Drugog svjetskog rata plus poraće, kako navodi službena statistika za 1948. s punom istinom se može sve nacističke, fašističke i kolaboratorske vojske procijeniti na oko 200.000 žrtava, a jugoslavenski komunisti su počinili milijun i petstotisuća žrtava, među kojima je najviše Hrvata i Bošnjaka.

Neka nam komunist Mesić odgovori, jeli pobjeda komunizma vrijedila milijunipol ljudskih žrtava???

Hrvatska je bez komunističke revolucije mogla proći rat s najviše 50.000 žrtava, a Jugoslavija s oko 200.000 žrtava, koliko ih je imala (bez komunističke revolucije) Rumunjska, slična Jugoslaviji po miješanom stanovništvu i ukupnom broju stanovnika, po površini, po sudioništvu u ratu na strani Sila osovine.

Rumunjska je bez revolucije postala komunistička, a Jugoslavija s Titom i komunistima je izazvala i počinila 1,7 milijuna žrtava.

K ovim žrtvama Titovog komunističkog terora treba pribrojiti još oko 600.000 vojvođanskih i srijemskih Nijemaca, koje su komunisti jednim dijelom masovno ubijali, a kad su se komunisti umorili ubijanjem njemačkih civila uključujući i djecu onda su preživjeli ostatak transportiralu u Njemačku.

Upitno je zašto Njemačka ne tuži Jugoslaviju kod međunarodnog pravosuđa radi genocida, kojeg su Titovi komunisti počinili na nedužnim njemačkim civilima i uz to popljačkali svu njihovu imovinu.

Čak niti okupatori Hrvatske i Jugoslavije ne bi bili tako okrutni, da ih Titova komunistička revolucija nije izazivala.

Za ostvarenje komunizma nije trebalo Titove krvave revolucije. To je bio Titov sadistički i ubilački hohstapleraj.

Komunizam je industrija smrti

Komunizam i komunistička partija Jugoslavije se od Vukovarskog kongresa (1919) pojavljuje kao crveni bog, a od 22. lipnja 1941. dodatno kao batina ("Bog" i batina!), bolje rečeno: komunistička industrija smrti i prije ubijanja obvezni komunistički obred mučenja žrtve.

Jedinu istinu je Mesić rekao da komunisti nisu imali logora za vrijeme Drugog svjetskog rata. Komunisti nisu trebali logore jer su sve zarobljenike odmah ubijali. U tome su čak nacisti bili "bolji" od komunista jer je bar netko mogao na ovaj ili onaj način preživjeti logor, a komunistička stratišta nije mogao preživjeti nitko.

Komunisti su osnivali logore tek po završetku rata

Komunisti su započeli s logorima po završetku rata, a to su bili logori mučenja i smrti. Zabunio se je Mesić kad je rekao, da su na Križnom putu stradavali zarobljenici, a onda je to opet opravdao lažima, o nekakvoj svemoći križara.

Uostalom, zašto su komunisti masovno i bez alternative strijeljali križare (u Rakovici, imam poimenični popis 31 čovjeka, među njima i jednu ženu u visokoj trudnoći, poubijala je udba 1947.). Skupinu "Kavran i drugovi" oko 50 Hrvata strijeljala je Titova udba 1948/1949. negdje u Zagrebu.

Komunizam je bio antifašizam nakon svađe prijatelja Staljina i Hitlera

Nitko ne osporava komunistima antifašizam jer su oni (doduše kao raniji prijatelji!) postali i bili ideološki neprijatelji. Ali, komunisti, napose sovjetski i jugoslavenski su pod maskom antifašizma bili najjača i

najmasovnija industrija smrti, a najveći industrijalci smrti u Europi bili su Lenjin, Staljin i Tito.

Ako se takav komunistički antifašizam (industija ubijanja ljudi!) može slaviti, onda je nešto trulo u živim mozgovima čovječanstva 20. i 21. stoljeća.

Takove komuniste, industrijalce smrti, pa makar se oni odijevali antifašizmom od pete do glave treba barem lustrirati, po Rezoluciji Europske Unije 1481 za lustraciju komunizma.

Stjepan Mesić ima zasluženo pravo na lustraciju i neka se ona na njemu sprovede. Nota bene!

Obnoviti Goli Otok

Za lustrante bi trebalo obnoviti odmaralište i liječilište Goli Otok! Na Golom Otoku bi Mesić mogao biti generalni sekretar. On je to zaslužio! Uz brojne Mesićeve zasluge, mnogi niti ne znaju, da je Stjepan Mesić bio udbin agent u Francuskoj i kao takav bio je opasan za nas "ustaše" i ustaše u Švicarskoj. O Mesićevoj udbaškoj specijalizaciji u Francuskoj postoji dokument.

Želim komunjari Stjepanu Mesiću, da se na njemu uspješno sprovede EU Rezolucija 1481 za lustraciju komunista!

Mr.sc. Dragan Hazler - u svima ulogama dragovoljnih djelatnosti za Hrvatsku

Za dom i domovinu Hrvatsku - Uvijek spreman!

Basel, 9. veljače 2011.

Na obljetnički dan Ustanka Matije Gubca, 9. veljače 1573.

I danas bi Hrvatska trebala svoga Matiju Gubca da je spasi od komunista pretvorenih u korupcionaše, pljačkaše, nepotiste, klienteliste i sve ine banditiste. D.H.

Đapiću, kako to da ti smeta Kujundžić, a ne smeta ti Josipović?

Tebe Ante, što je vidljivo iz ovog članka, kojeg namjerno prilažem kao dokument, ne smeta komunistički velezločinac Tito, a smeta te čovjek - Dr. Milan Kujundžić, koji navještava konačni obračun s velezločincom Titom, bez kojeg obračuna nema u Hrvatskoj ni gospodarskog, ni kulturnog, ni nacionalnog ni društvenog niti bilo kojeg pozitivnog napredka.

Dragi Ante,

Zar si Ti zaista za ovog komunističkog i ateističkog protuhrvata Ivu - Jovu Josipovića?!

Ti bi trebao znati na temelju golemog političkog iskustva, da nemaš nikakve šanse pobijediti na predsjedničkim izborima, a svi glasovi, koje dobiješ služe u prilog Josipovića, a ne protiv njega.

Poznam Te kao Hrvatčinu, a ne samo kao Hrvata, a Hrvat biti znači boriti se protiv protiv genocidne, okupacijske, silovateljske i vandalske Srbije (Ti tražiš s njom kompromise!) i protiv komunizma pod svima komunističkim naslovima: KPJ(SDP), SKH(SDP), ORAH(SDP)... i SDP/SDP...

Hrvat biti, znači - biti protiv velezločinca Tita i protiv njega se boriti. Mi Hrvati u diaspori, a vjerujem i većina Hrvata u domovini dat će svoj glas onome natjecatelju ili natjecateljki za predsjednika - predsjednicu RH, koji u svoj program stave na prvom mjestu:

Skinuti ime velezločinca Tita sa svih toponima u Hrvatskoj i zabraniti svaki kult velezločincu Titu. Na to imamo pravo po svojoj hrvatskoj savjesti, po antikomunizmu i uz podržku EU rezolucije 1481 za lustraciju komunista, koju je usvojio Hrvatski sabor. Nota bene!

U ovom članku, na kojeg sam naletio u Večernjaku i prilažem (ga bez slika, kojih si priložio više nego svojevremeno Tito) Ti se ne boriš protiv velezločinca Tita i partije, Mesića i partije, Mirele i partije, Vesne i partije... nego si navalio na čovjeka - jedinog pravog Hrvata u natjecanju za predsjednika RH - na Prof. Dr. Milana Kujundžića.

Osobno sam čuo iz redova Dr. Milana Kujundžića, da on namjerava konačni obračun protiv Tita i partrije. Planira izbaciti Tita s Trga Hrvatskog narodnog kazlišta u Zagrebu i sa svih toponima u Hrvatskoj, koje prlja zločinačko ime Tita, 9-og s liste najvećih zločinaca 20-og stoljeća u svijetu.

Tebe Ante, što je vidljivo iz ovog članka, kojeg namjerno prilažem kao dokument, ne smeta komunistički velezločinac Tito, a smeta te čovjek - Dr. Milan Kujundžić, koji navještava konačni obračun s velezločincom Titom, bez kojeg obračuna nema u Hrvatskoj ni gospo darskog, ni kulturnog, ni nacionalnog ni društvenog niti bilo kojeg pozitivnog napredka.

Kad mi je netko nedavno rekao (znam tko, ali ne volim uvlačiti ljude u međusobna sukobljavanja pa ne navodim identitet) da je Ivo Josipović uveo Antu Đapića u kandidatske liste za predsjednika RH, ja sam toga čovjeka ismijao. Sada vidim da je on bio u pravu.

To je očito da si se Ti Ante stavio na stranu Ive - Jove Josipovića sina komunističkog zločinca - Ante Josipovića. Po narodnoj: Kakav otac - takav sin. Otac Ivin Ante Josipović spada u vrhunac zočinaca: Tito, Ranković, Dolanc... i Ante Josipović - Titov namjestnik za Goli otok.

Što je više kandidata kao Ante Đapić to je veća šansa da opet pobijedi komunist - agnostik Ivo Jovo Josipović. Taj minimum političkog znanja i računice mi morao biti poznat Anti Đapiću.

Ja Te molim Ante, u znak našeg davnog i trajnog prijateljstva na temeljima hrvatstva, da odustaneš od kandidature za predsjednika RH jer NEMAŠ šanse pobijediti, ali će svaki glas koji dobiješ služiti u korist Ive - Jove Josipovića.

Kako možeš Ante rabiti izraz zločinac - zločinci uz imena hrvatskih branitelja, koji su nepravedno osuđeni. Je li Mirko Norac hrvatski junak ili zločinac jer je maknuo nekoliko četničkih fašističkih zločinaca u civilu, kad je zauzimao srbsko četničko gnijezdo Medak. Svi četnički snajperisti su bili u civilu, a ubijali su Hrvate i hrvatsku djecu na svakom koraku.

Nijedan hrvatski branitelj nije zločinac jer je ratovao za obranu svoje države i svoga Hrvatskog naroda, koji je bio napadnut ne samo od srbske JNA, od Srba iz Srbije, nego ponajviše od srbske pete kolone u Hrvatskoj. Svi Srbi u Hrvatskoj, koji su služili na bilo koji način srbskim genocidnim i okupatorskim, silovateljskim i vandalskim zločincima su također zločinci. Razlika je samo u stupnju, obimu i vrsti zločinstava. Petokolonaški Srbi u Hrvatskoj su postavili najviše ubitačnih mina u Hrvatskoj.

Kako možeš Ti Ante vezati zločinački naziv uz hrvatske branitelje. Jesi li to naučio od spikerica HTV-a, koje su završile Kumrovečku školu pa ne vole ništa hrvatsko. Hrvatsku ne nazivaju imenom Hrvatska, nego zemlja, a narod ne nazivaju Hrvati, nego građani?

Nisam vidio iz ovog članka da ćeš osloboditi iz srbskog zatvora hrvatskog branitelja Veljka Marića.

Najkraće rečeno: Jako si me Ante razočarao. Nije te valjda kupio Ivo - Jovo Josipović, kojemu bi temeljem EU rezolucije 1481 trebalo zabraniti natjecanje za predsjednika RH.

Stavi se Ante na čelo Hrvatske komisije za sprovedbu EU rezolucije 1481, koju je ratificirao Hrvatski Sabor, pa ćeš steći ugled među Hrvatima i čak će te platiti Europska Unija.

Uz najljepši hrvatski pozdrav, kojeg nemoj oskvrnuti:

ZA DOM SPREMNI!

Dragan Hazler - hrvatski djelatnik

Post scriptum: Jesi li zaboravio, kad smo u Slunju odkrivali spomenik najboljem hrvatskom ratniku svih vremena - vitezu Juri Francetiću - u Slunju 8. lipnja 2000. godine?!

Slijedi članak iz Večernjaka bez slika jer zauzimaju mnogo prostora, a Ti nisi Tito ni Jovanka da se razbacuješ sa slikama. Kako vidim dobio si za

svoj nastup u Večernjaku jedva nešto preko trojke. Zašto dozvoliš da padaš na tako niske političke razine. Žalim Te Ante i molim Te da se vratiš u pravo hrvatstvo. D.H.

Pregled dana navigacija vecernji list Hrvatska

Objava: 24.10.2014 | 13:25

Predsjednički kandidat

Đapić kritizira Kujundžića: Na Pavelićev grob išao je iz znatiželje

– Pustit ću iz zatvora sve hrvatske branitelje koji su ondje zbog ratnih zločina, a to se posebno odnosi na one koji su osuđeni po zapovjednoj odgovornosti – istaknuo je Đapić

Autor: Ivica Kristović

– Oni mogu biti bolji pravnici, liječnici i diplomati, ali ja sam bolji političar – kazao je o svojim protukandidatima, Ivi Josipoviću, Milanu Kujundžiću i Kolindi Grabar Kitarović, bivši predsjednik Hrvatske stranke prava, bivši saborski zastupnik i bivši gradonačelnik Osijeka Anto Đapić koji je u Zagrebu predstavio program za predsjedničke izbore.

Đapić je kazao da će njegova nezavisna lista prerasti u stranku naziva Demokratski savez nacionalne obnove s kraticom DESNO. Na prigovore da će njegova kandidatura raspršiti glasove desnice i da time čak radi za predsjednika Ivu Josipovića, Đapić je kazao da kandidat Saveza za Hrvatsku Milan Kujundžić nije političar desnice.

"Iz znatiželje otišao na grob Ante Pavelića"

– Njega kao političara desnice delegitimiraju dvije bitne stvari. Napravio je politički kompromis s HDSSB-om prihvaćajući regionalizam. Druga stvar, koja je još bitnija za mene, bila je što je na novinarsko pitanje Kujundžić rekao da je iz znatiželje otišao na grob Ante Pavelića. Da ja odem na Pavelićev grob, a još nisam ondje bio, pomolio bih se i zapalio svijeću čovjeku koji je imao svoje vrline i mane, u prvom redu zato što je

bio hrvatski političar – objasnio je Đapić razloge zbog kojih Kujundžića ne smatra političarem desnice.

Zbog kritika da je njegova kandidatura "rastakanje desnice", pozvao je Kujundžića da onda napusti kampanju, kako bi bio samo jedan predstavnik desnice. – Tada bi rekli da uzimam glasove Kolindi Grabar Kitarović. Zbog toga bismo se mogli dogovoriti da i Kujundžić i ja napustimo kampanju – komentirao je Đapić kritike. HDSSB je nazvao "kriptodesnicom", a protivi se regionalizaciji Hrvatske jer bi to bilo "daljnje raslojavanje Hrvatske, dok je za koncept ukidanja županija i ustrojavanja "otprilike 100 gradova ili općina".

Pomilovat će branitelje osuđene za ratne zločine

– Kad postanem predsjednik, pustit ću iz zatvora sve hrvatske branitelje koji su ondje zbog ratnih zločina, a to se posebno odnosi na one koji su osuđeni po zapovjednoj odgovornosti – istaknuo je Đapić koji to želi provesti kroz institut pomilovanja. Dodao je kako će Srbiji predložiti razmjenu zatvorenika po modelu "svi za sve". Njegova ideja za ustavne promjene je da se uvede da je Hrvatska "država političkih Hrvata", a ukinuo bi manjinske izborne liste za Sabor. – Pripadnika manjina ima u svim strankama pa neka budu izabrani sa stranačkih lista – kazao je Đapić koji bi mijenjao i Zakon o državljanstvu na način da "svaki hrvatski dragovoljac mora imati pravo na hrvatsku domovnicu".

– Hrvatska vanjska politika je bila "trabant" onih koji su rušili vođe u arapskom svijetu, a potom smo izgubili veliki broj radnih mjesta u Libiji i bili gospodarski oštećeni u Siriji – rekao je predsjednički kandidat koji svoje protukandidate kritizira zato što su osuđivali Rusiju i Putina u vezi ukrajinske krize jer zbog takvih stavova trpimo gospodarske gubitke. Zalaže se za "multipolarnu multilateralnu vanjsku politiku" te da temelj diplomacije bude gospodarska diplomacija.

Borba protiv radikalnog sekularizma

– Jasno je da ću se postaviti čvrsto prema Srbiji – kazao je Đapić kojemu smeta što, uz sve probleme koje imamo s istočnim susjedom, od hrvatskih političara čuje da Srbiji nećemo raditi prepreke na putu prema EU. Smatra

i da je loše što imamo "zapuštene odnose s Republikom Kosovo" zato što su oni "naš prirodni saveznik". Za loše stanje u Hrvatskoj vojsci Đapić dijelom krivi činjenicu što je nestala "sloga i solidarnost" koja ju je krasila u Domovinskom ratu. Smatra da "bez snažne oružane sile, nema stabilnosti u Hrvatskoj" i lošim smatra što nemamo "svoju vojnu doktrinu". – Što da u BiH dođe do vojnih nemira, kako će se postaviti Hrvatska kao članica NATO-a? Pitanje je hipotetsko, ali već sutra bi to mogao biti realan scenarij – kazao je Đapić koji smatra da se moramo više osloniti na vlastite snage, a manje na NATO partnere.

Najavio je i da bi kao predsjednik krenuo u borbu protiv "radikalnog sekularizma", a kao primjere takve prakse naveo je i napad na Ružicu Čavar na Cvjetnom trgu. – Zalažem se za sustav kršćanskih hrvatskih vrijednosti, a ne smijemo dopustiti radikalni sekularizam – kazao je Đapić.

Post scriptum:

Radi nepobitne istine u članku priložen je članak ovdje, kako bi poslužio Anti Đapiću za pokajanje.

Priložio Dragan Hazler

Basel, 24. listopada 2014.

Na obljetnički dan velike ratne pobjede Hrvatskih domobrana protiv neprijateljskih Talijana 1917. u Carbidima.

Treba ponavljati imena srpskih zločinaca

Zar da takovoga univerzalnog pokvarenjaka, protuhrvata srpskog guzolizca, agnostičkog komunistu... Ivu Josipovića bira Hrvatski narod za svoga predsjednika?! Ako Hrvatski narod i pored ovako istinito predstavljenoga komuniste i srbskočetničkog guzolizca bude birao Ivu Josipovića za predsjednika države Hrvatske, onda tome narodu neće ni Bog pomoći.

Apel hrvatskih branitelja

Pročitajte imena 938 poginulih Hrvata - za dom

Udruga hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91. (UHBDR91.) već godinama predlaže da se i na Memorijalnom groblju žrtava iz Domovinskoga rata u Vukovaru, gdje će se i ove godine, 18. studenoga 2014., održati komemoracija, na mjestu najveće masovne grobnice nakon Drugog svjetskog rata, gdje stoji 938 bijelih mramornih križeva – za svaku žrtvu ekshumiranu 1988. na tome mjestu – pročitaju imena svih onih nevinih Vukovaraca i ne samo njih čije su se kosti nalazile ispod ovih križeva, gdje se obično ostavljaju crvene ruže za žrtve Vukovara. Naime, ljudi znaju da je to najveća masovna grobnica, ali ne znaju imena i prezimena ljudi koji su tijekom srpske i ine okupacije baš na ovom mjestu okončali svoje nevine živote. Prema nekim podatcima, najmlađa vukovarska žrtva imala je samo šest mjeseci, a najstarija 104 godine. Poginulo je i 86-ero djece. Dakle, tražimo da se već jednom prestane govoriti o brojkama, kao da su one, a ne ljudi imenom i prezimenom stvarile slobodnu, samostalnu i neovisnu hrvatsku državu. Osim što njihova imena moraju biti napisana zlatnim slovima, ona se trebaju i javno izgovoriti, poglavito prigodom "Dana sjećanja na žrtve Vukovara 1991.-2014.", kad će se ovaj događaj ponosa i slave održati u ovome gradu pod sloganom "Vukovar – mjesto posebnog pijeteta". Obzirom da smo inzistirali da se imena čitaju i ove godine u Kninu, prigodom obilježavanja Vojno-redarstvene akcije Oluja, nema razloga da se ne pročitaju i u Vukovaru- da se ne zaborave.

Dakle, vjerujemo da će Grad Vukovar, organizator Dana sjećanja, prihvatiti našu zamolbu te da će se prvi puta javno čuti imena stradalih od srpske agresije, po cijelom "regionu". To je najmanje što možemo učiniti za one koji su dali svoje živote u obrani ovoga grada, ali i cijele Hrvatske.

Mladen Pavković,

predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91. (UHBDR91.)

Dopuna na ovaj uradak od Mladena Pavkovića i podsjetnik na sadržaje sličnih članaka

Tebi je Mladene poznata moja krilatica: "Kad Mladena ne bi bilo, trebali bi moliti Boga da nam ga pošalje". Znadeš da čitam sve Tvoje uradke, koji do mene dopru i ponekad, kad me vrijeme posluži reagiram pohvalno, što i ovdje činim. Svaku pohvalu i zahvalu upućujem Ti i na ovaj članak jer je red, dužnost, obveza...i zaslužena zahvalnost našim Pokojnicima na Vukovarskom groblju i na svima grobljima u Hrvatskoj, da se poimence sjećamo ljudi, koji su pali ili ubijeni jer su branili svoju - našu domovinu Hrvatsku.

ALI, uz spomen imena Hrvatskih žrtava, jednako je važno da uz potrebni negativni predznak uvijek navodimo imena srbskih genocidnih, okupacijskih, silovateljskih, pljaškaških i vandalskih zločinaca. Srbski zločinci šeću Vukovarom, Gospićem, Karlovcem... i Slunjem ili žive u Srbiji i spremaju nove genocide i sve druge -cide u Hrvatskoj, ili se smiju hrvatskoj oproštajnoj naivnosti iz debelih zaštita poput zločinca Dragana Vasiljkovića u Australiji, Save Štrbca u tzv. republici srpskoj i čitave vlade i generalstaba tzv. republike srpske krajine u Beogradu, a nitko ili vrlo malo tko im spomene imena. Još nismo vidjeli potjenicu/zahtjevnicu od Hrvatskog pravosuđa za izručenje tzv. vlade i generalstaba republike srpske u Beogradu. Hrvatsko pravosuđe može poslati takovo potjernicu po četniku Miloradu Pupovcu, koji često odlazi u Beograd (to prenosi u svijet Srpska televizija) na razgovor/dogovor sa srpskim ratnim zločincima iz tzv. RSK.

Dakle, uz moju moju podpunu podržku (a tko sam ja hrvatski starac?!) za spomen svake žrtve imenom i prezimenom uz ostale važne podatke, pozabavi se Ti Mladene, kad se time ne će baviti Hrvatsko pravosuđe pisanjem identiteta svakog srpskog zločinca, počinitelja svih i svekolikih hrvatskih žrtava. Podnesimo protiv njih tužbe pred Sudom Europske Unije!

Pomozi - pomozimo hrvatskim majkama, koje su silovali srpski zločinci, čak zajedno majku i kćer ili je nezbrinuto dijete plakalo, a na nemoćnoj majki su se redali silovatelji - patološki srbski zločinci. Oni slobodno šeću ulicama hrvatskih gradova, a naivna država Hrvatska ih je zaštitila abolicijom i amnestijom, daje im novčane podpore i društveno-politička nadrpava.

Radi nametanje srpske ćirilice u Vukovaru sudi se Hrvatskim braniteljima jer su skidali te uvredljive ploče. Prejučer, 24. listopada komunistički i ateistički predsjednik RH Ivo Josipović kaže Hrvatskim braniteljima na prigovor o ćirilici u Vukovaru da se po pitanju ćirilice mora poštivati zakon donešen u Saboru.

Zašto Hrvatski sabor donosi štetne zakone za Hrvate i za Hrvatske branitelje (ima ih više štetnih i loših, nego ispravnih i dobrih!) i dodatno: Zašto predsjednik RH inače sveuč. profesor prava ne ukazuje na potrebnu promjenu i na ispravak pogrešaka u zakonima.

Zašto predsjednik RH i vrhovni zapovjednik HV Ivo Josipović dozvoli da se sudski progone Hrvatski branitelji u Vukovaru i drugdje, koji nastavljaju borbu protiv svake srpske agresije pa i protiv agresije srpskom ćirilicom.

Ivo Josipović to neće učiniti, on neće zaštititi Hrvatske branitelje jer je srbofil, jer je agnostički komunist, jer je sin jednog od najvećih mirnodobskih zločinaca u Hrvatskoj, od zloglasnog zapovjednika Golog otoka, a zove se Ante Josipović. Od nekoliko hrvatskih narodnih mudrosti na slučaj "Ante i Ive Josipovića" evo samo dvije: "Kakav otac, takav sin!" i druga: "Iver ne pada daleko od panja!" Ivo Josipović dokazuje svojim

ponašanjem i djelovanjem da je pravi sin istaknutog mirnodobskog zločinca Ante Josipovića.

Taj ateistički komunist i srbofil Ivo Josipović piše novi Hrvatski ustav. To će biti oživljavanje zločinačkih KPJ/SDP ispostava Avnoja i Zavnoha. Treba mu zabraniti pisanje Ustava RH!

Kakove to političare ima Republika Hrvatska koja dozvoli pisati Hrvatski ustav ovakovom tipu, koji se zvoe Ivo Josipović - ateistički komunist i srbočetnički gozolizac.

Ivi Josipoviću treba zabraniti natjecanje za drugi mandat predsjednika RH. Hrvatska je u Europskoj Uniji, a ova je proglasila Rezoluciju 1481 za lustraciju komunista, što znači da komunisti ne mogu obnašati uloge vlasti u članici EU - u Republici Hrvatskoj.

Ivo Josipović se nije nigdje niti u bilo kojemu službenom obliku odrekao komunizma. Upravo suprotno, Ivo Josipović je sudionik svih komunističkih i svih fašističko-četničkih derneka zajedno s fašističkim četnikom Miloradom Pupovcem. Pritom se Ivo Josipović divi crvenoj zvijezdi petokraki i istovremeno policijski izolira Hrvatske branitelje, koji su se borili protiv petokrake i protiv srbsko-fašističkih četnika Milorada Pupovca.

Uz imena hrvatskih žrtava srpskog terora, trebaš Mladene pisati i imena srbskih zločinaca, koji su počinili genocid na Hrvatskom narodu.

Ne birati Ivu Josipoviča za predsjednika RH!

Zar da takovoga univerzalnog pokvarenjaka, protuhrvata srpskog guzolizca, agnostičkog komunistu... Ivu Josipovića bira Hrvatski narod za svoga predsjednika?!

Ako Hrvatski narod i pored ovako istinito predstavljenoga komuniste i srbskočetničkog guzolizca bude birao Ivu Josipovića za predsjednika države Hrvatske, onda tome narodu ne će ni Bog pomoći.

Zašto Ivo Josipović ne izbavi Hrvatskog branitelja Veljka Marića iz zloglasnog srbskog zatvora. Ima još mnogo "zašto?" na Ivu Josipovića, ali on poput krepanog zločinca Slobodana Miloševića: "Ne čuje dobro!"

Toliko Tebi Mladene i Hrvatskom narodu u ovome kratkom osvrtu, uz najljepši hrvatski pozdrav:

ZA DOM SPREMNI! - odani Ti prijatelj i suborac za Hrvatsku

Dragan Hazler - hrvatski djelatnik

Basel, 26. listopada 2014.

Za referendum važi samo broj glasača u Hrvatskoj

Aktualnost niže navedenog sljedećeg pisma prozlazi napose iz podlog nastupa kukuriku-ministra Arsena Bauka, koji pribraja Hrvate iz dijaspore u glasački korpus, da bi umanjio značaj broja glasova koje je Dr. Željka Markić prikupila za Referendum o promjeni načina glasovanja...

Crveni drug Arsenije Bauk pripisuje k broju 10 posto glasača u Hrvatskoj, što je oko 360.000 i birače iz dijaspore da bi povisio prag za refrendum.

Po kriteriji kukuriku-koalicije, ka kojoj pripada i ministar Arsenije Bauk, Hrvati u dijaspori su osakaćeni u svome pravu glasovanja u dijaspori.

Prema Hrvatima u dijaspori vlada u svemu, napose u stjecanju papira od R. Hrvatske i pravu glasa ne samo maćehinstvo, nego neprijateljstvo od strane SDP-kukurikavaca.

Pa kako drug Arsenije Bauk može Hrvate u dijaspori uključivati u glasački popis, da bi povisio prag odazova za referendum. Narodna poslovica kaže: "I u kurvanju mora biti morala", ALI u kukuriku-politikanata nema ni poštenja ni morala ni dosljednosti ni kriterija. Istinitim narodnim rječnikom: kukurikavci su najveći lopovi i prevaranti, a sve im to dozvoli nadzornik - predsjednik RH, komunističko-agnostički kameleon Ivo Josipović. Pisatelju ovih redaka, koji kao Titov i kasnije Sanaderov prognanik živi u dijaspori su vrlo otežana glasačka prava pa se dogodi, da čak ne glasujem. D. Hazler

(Ova stara razprava slijedi iza još aktualnijeg članka iz Večernjaka od 3. svibnja o.g. od Franki Laušića)

Naknadna pripomena: Sve je staro, ali nažalost, sve je aktualno! Dragan Hazler, 8.10.2014.

Najveći kritičar Hrvata u dijaspori, neokomunist, sekretar KPJ pod Titovim nazivom SDP, sadašnji premier Vlade Republike Hrvatske, drug Zoran Milanović sa sebi sličnima, istaknuto s antihrvaticom Vesnom Pusić Anđelinović i najprimitivnijim ministrom znanosti, kakovog je Hrvatska ikada imala, riječkim Srbinom Željkom Jovanovićem... osnovali su Ured za Hrvate izvan Republike Hrvatske.

Valja pročitati sljedeći članak i uvjeriti se u nepotrebnost, nepodpunost i zakonski promašaj ovakovog Ureda jer imamo:

1. Hrvatsku maticu iseljenika, koju treba pojačati dobrim Hrvaticama i Hrvatima iz dijaspore!

2. U tome Uredu neme nijedne Hrvatice ili Hrvata iz dijaspore.

3. U tome Uredu nema nijedne Hrvatske braniteljice i Hrvatskog branitelja, a to su Hrvati u domovini, koji uživaju puno povjerenje Hrvata u dijaspori.

Ovim činom komunistički KPJ/SDP-ovci pokušavaju izpraviti pogrešku, koju se učinili njihovi predhodnici - KPJ/SDP-ova koalicija, koja je 2000-te ukinula Hrvatsko ministarstvo za iseljeništvo.

Hrvatska dijaspora postavlja sljedeća temeljna pitanja:

1. S kim će u dijaspori surađivati taj Ured pod vladajućom palicom antihrvatice Vesne Pusić Anđelinović, koja javno govori, da su Hrvatski branitelji izvršili agresiju na BiH, a tu njezinu laž osuđuju svi pravi Hrvati u dijaspori.

2. Po službenom ponašanju ove korumpirane države Hrvatske, Hrvatima u dijaspori je ukinuto pravo upisa u državljane Republike Hrvatske (Popis stanovništva od travnja 2011).

3. Hrvatima u dijaspori je primitivnim i krutim propisima otežano svako glasovanje za vlasti u Hrvatskoj pa vladajuća komunistička KPJ/SDP za nas u dijaspori nije priznata vlast.

4. Sabor te iste Republike Hrvatske je obznanio Zakon o zabrani sintagme "Hrvatska akademija", ciljajući pritom na Hrvatsku Akademiju Amerike (osnovana 1953) i na Hrvatsku akademiju znanosti i umjetnosti u Dijaspori (osnovana de jure 1972. i de fakto 1978). Ovakav drzki zakon nije se usudila obznaniti niti velikosrbska komunistička Jugoslavija, a to je učinila Republika Hrvatska i ne stidi se pred Svijetom radi toga ozakonjenog drzkog primitivizma!

5. Još do danas se nijedna vlast u Republici Hrvatskoj nije niti formalno izpričala Hrvatima u dijaspori za naše visokomilijunske devizne donacije, koje su u Hrvatskoj popljačkali "domoljubni" Hrvati - razni "građani Remetinca" i oni, koji bi to trebali postati.

6. U vlastima Republike Hrvatske ne participiraju Hrvati iz dijaspore, nego smo prepušteni (ako i to?!) zastupnicima iz BiH.

7. Hrvati iz dijaspore predlagali su uspostavu Hrvatskog sabora dijaspore, koji bi o našem trošku zasjedao po potrebi u Zagrebu i to nije usvojeno.

8. Hrvati iz dijaspore su predlagali ustrojstvo Hrvatske matice useljavanja. Ni to nije usvojeno.

9. Ovaj Ured za Hrvate izvan Republike Hrvatske osniva Vlada od kukuriku KPJ/SDP (bez "H") radi uvođenja poreza Hrvatima - povratnicima iz dijaspore u Hrvatsku. Dakle Hrvatima iz dijaspore porez, a "substituentima" - useljenicima s Istoka novčane podpore "za nacionalne manjine".

"*Mnogoštošta je trulo u zemlji Hrvatskoj!*"

Poruka Hrvatskoj vladi od Hrvatske akademije znanosti i umjernosti u Dijaspori:

O svima pitanjima iz odnosa Domovina - Dijaspora trebaju se usuglašavati zastupnici iz dijaspore i iz domovine, jer 4,7 milijuna Hrvata u dijaspori ne prihvaća nikakvo jednostrano nameranje od vlasti iz Republike Hrvatske. Nota bene!

Mr.sc. Dragan Hazler u ulozi predsjednika HAZUD-a u Baselu

Basel, 4. svibnja 2012. - na obljetnički dan 4. svibnja 1980. - dan smrti Tita - najvećeg genocidnog i diktatorskog zločinca svih vremena na našem prostoru.

Slijedi članak iz Večernjeg lista, od 3. svibnja 2012:

Frenki Laušić

Osnovan Ured za Hrvate izvan Republike Hrvatske, formira se i Ured dobrodošlice

„Tvrdnje da ova Vlada ne vodi računa o Hrvatima izvan Hrvatske nisu nikad bile utemeljene, a osnivanje ovog ureda i njegovo ustrojstvo samo je dokaz koliko ćemo voditi računa o interesima tih ljudi“, poručio je premijer Zoran Milanović obrazlažući donošenje Uredbe o unutarnjem ustrojstvu državnog ureda za Hrvate izvan Republike Hrvatske, koja je prihvaćena na sjednici Vlade u četvrtak.

Umetak D.H.: Zoran Milanović je promukao glasom u svojim vatrenim govorima protiv prava glasa Hrvatima u dijaspori. O tome postoje zapisi u medijima i audiovizuelne snimke.

A da je Vlada zbilja ozbiljno, možda i preozbiljno shvatila taj zadatak dovoljno govori podatak da će u novom uredu biti zaposleno čak 59 državnih službenika, čime, moglo bi se reći, nastaje jedno pravo malo Ministarstvo dijaspore i Hrvata u BiH. Dovoljno je reći kako je Ministarstvo europskih integracija u početku brojilo 75 zaposlenih, da bi na kraju naraslo do 150 službenika, a da sadašnje Ministarstvo uprave broji oko 130 ljudi.

Osnivanjem ovako jakog Ureda Vlada bez sumnje želi poslati snažnu političku poruku da u svoje programe djelovanja ima ugrađenu i jaku „nacionalnu komponentu“. U državnom uredu neće biti zaposleni novi ljudi, već će biti „prebačeni“ iz Ministarstva vanjskih poslova koji su dijelom radili na sličnim poslovima, a svi će zadržati diplomatsko zvanje i status.

Kako se moglo neslužbeno doznati, do sada je u Ministarstvu vanjskih poslova na sličnim poslovima radio daleko manji broj ljudi, a dio tih poslova će i dalje biti sastavni dio djelovanja MVP-a. Dakle, osnivanjem ovog Ureda nije provedena racionalizacija poslovanja, već se stvorilo još jedno „malo ministarstvo“, ali u Vladi su očito procijenili kako na taj način mogu steći određene političke bodove.

Umetak D.H.: Ovo je rješavanje pitanja zaposlenosti prema predizbornim obećanjima KPJ/SDP-kukurikavaca.

Osim toga, državni ured će od Ministarstva vanjskih i europskih poslova preuzeti opremu, pismohranu i drugu dokumentaciju, sredstva za rad,

financijska sredstva osigurana za plaće i druga prava iz radnog odnosa, kao i druga financijska sredstva u odgovarajućem dijelu preuzetih poslova sukladno Zakonu o odnosima Republike Hrvatske s Hrvatima izvan Republike Hrvatske.

Za obavljanje poslova iz djelokruga Državnog ureda ustrojit će se četiri glavne ustrojstvene jedinice: Kabinet predstojnika; Sektor za provedbu programa i projekata Hrvata izvan Republike Hrvatske; Sektor za pravni položaj i statusna pitanja Hrvata izvan Republike Hrvatske, Ured dobrodošlice i Glavno tajništvo.

Dobro ste pročitali, formira se i Ured dobrodošlice u kojem će biti zaposlene tri osobe koje će, između ostalog, obavljati poslove prijama, informiranja i upućivanja Hrvata izvan Hrvatske u cjelokupan državni sustav Hrvatske, sastavljati Programe dobrodošlice i prihvata za Hrvate iz iseljeništva, koordinirati poslove ureda dobrodošlice s istim poslovima u uredima državne uprave na županijskoj razini, te informirati javnost i provoditi promidžbeno-informativne aktivnosti u vezi s Hrvatima izvan Hrvatske putem internetske stranice i informativnih publikacija Državnog ureda.

Prema uredbi o ustrojstvu, najviše državnih službenika bi radilo u Kabinetu predstojnika ureda i Službi za provođenje natječaja i praćenje projekata (po osam zaposlenika), po sedam službenika obavljalo bi poslove Službe za kulturu, obrazovanje, znanost i sport, Službe za gospodarsku suradnju, Službe za pravni položaj Hrvata u BiH, hrvatske manjine i iseljeništva, te Službe za statusna pitanja Hrvata izvan Republike Hrvatske, četiri službenika bi radila u Odjelu za ljudske potencijale, pravne, opće i informatičke poslove, dok bi, na primjer, u Sektor za provedbu programa i projekata Hrvata izvan Republike Hrvatske radio samo jedan zaposlenik.

Ustrojstvenom uredbom nije zapostavljen ni gospodarski aspekt, pa će tako Služba za gospodarsku suradnju, koja broji sedam zaposlenih, poticati i koordinirati povezivanje hrvatskih gospodarstvenika i njihovih udruga izvan Hrvatske s gospodarstvenicima, udrugama, institucijama i tijelima državne uprave unutar Hrvatske; poticati ulaganja u proizvodnju

i turizam u Hrvatskoj, kao i suradnju s gospodarstvenicima hrvatskog podrijetla u svijetu radi stjecanja novih tržišta i promicanja izvoza hrvatskih proizvoda i usluga; te, između ostalog, informirati hrvatske povratnike i useljenike o mogućnostima ulaganja u Hrvatsku

Umetak D.H: Više zapadnoeuropskih turista, uključujući i Hrvate u zapadnim državama dođe u Hrvatsku nagovorom i promičbom dijasporskih Hrvata, nego skupom promičbom Ministarstva turizma RH.

Ustanak u Rakovici

EUGEN KVATERNIK - USTAŠA 19. STOLJEĆA...Uz rođendan 31. listopada 1825. i još tri listopadske obljetnice

Eugen Kvaternik je rođen 31. listopada 1825. u Zagrebu i svoj burni život posvećen Hrvatskoj završio je 11. listopada 1871. od izdajničkog hitca Srbina Rade Ćujića u klancu Ljubča blizu Rakovice. Uz ustaškog čelnika Kvaternika, žrtve podle srbske izdaje bili su njegovi suradnici Bach i Rakijaš. Kvaternikove posmrtne ostatke iz Rakovice prenijela su 1921. "Braća Hrvatskog Zmaja!" u Zagreb, gdje mu je vječno počivalište uz hrvatske ustaše Petra Zrinskoga i Franju Krstu Frankopana u hrvatskoj prvostolnici na zagrebačkom Kaptolu.

Još uvijek blizu 70 godina iza Drugog svjetskog najhrabriju, najčastniju, najpošteniju i najdomoljubniju hrvatsku vojsku ustaše se kleveće, sotonizira i demonizira, kako su to započeli Srbi još u Kvaternikovo doba i napose intenzivirali iza smaknuća diktatorskog nacifašiste Aleksandra Karađorđevića. Od Srba su klevetništvo i mržnju na ustaše preuzeli jugokomunisti i komunizmu naklonjeni Hrvati i "hrvatski" povjesničari, a od ovih i brojni Hrvati, koje se decenijama tako uči pa ne rasuđuju svojim razumom, nego uzimaju sve onako kako im se nametne.

Da ne bi nekome skočio krvni tlak pri čitanju ove istine o hrvatskoj domovinskoj vojski ustašama, evo i druge istine.

Plemenito žito se odvaja od snijeti, a častna domovinska vojska od zločinaca

Među tim hrabrim i uzornim hrvatskim vojnicima ustašama, napose u vrhovima bilo je strašnih zločinaca, koje nitko nema pravo braniti niti rehabilitirati, ali isto tako nitko nema pravo generalno potvarati sve ustaše zločincima, jer hrvatska vojska pod imenom ustaše nisu bili zločinci, nego branitelji hrvatskog naroda od četničkog i komunističkog genocida.

Ustaška vojska u ratu je bila ista i podjednaka kao i sve vojske svih vremena u svima ratovima pa bi jedanputa već blizu 70 godina iza Drugog svjetskog rata hrvatski povjesničari (ako takvih imamo jer Tvrtko

Jakovina i Ivo Goldstein... sigurno nisu takovi) trebali napisati objektivnu povijest ustaša.

Unatrag o ustašama od ovih, bojovnika protiv velikosrbske nacifašističke diktature

- Ustaše Poglavnika Dr. Ante Pavelića, poznate po sudioništvu u smaknuću Hitlera Drugoga, diktatora Aleksandra Karađorđevića i obrani domovine od srbskih fašističkih četnika i komunista;

- Ustaša Eugen Kvaternik i njegovi ustanici službeno nazivani ustaše (Vidi August Cesarec: "Sin domovine", drama, u kojoj često spominje ustaše Eugena Kvaternika);

- Ustaša Hadži Loje protiv austrougarske reokupacije BiH;

- Pučke ustaše, po imenu srodnih ustaša (ustanika, uskoka...,);

- Ustaše spominje hrvatski povjesničar Ferdo Šišić još u ilirsko-hrvatsko doba.

Tragom jezikoslovlja hrvatski ustaše su stare kao i Hrvatski narod, odnosno kao naši pređi, koji su živjeli u pećinama. Ako je žitelj iz neke pećine došao k svome susjedu u njegovu pećinu nešto ukrasti (na primjer ulovljenu antilopu) ovaj je ustao u obranu svoje pećine i svoje ulovljene antilope. Taj ustanik je ustaša.

Dakle, hrvatski kapitulanti pred velikosrbskom klevetom, sotonizirajućom i demonizirajućom ideologijom i nomenklaturom svih Hrvata pod sinonimom ustaše, napose komunisti i njihovi pripuzi pod ubojitim oružjem kao i strahopoštivatelji svojih komunističkih gospodara su nekritički dozvolili srbsku sotonizaciju i demonizaciju ustaša i sebe samih jer su za Srbe svi Hrvati ustaše (po njihovom kriteriju negativci!). Srbi su nazivali i svoga miljenika Josipa Broza Tita ustašom, kad im ovaj nije udovoljio sve njihove zahtjeve.

Srbi nazivaju ustašama sve hrvatske branitelje protiv srbske genocidne okupacije Hrvatske od 1991-1995/97.

Ovim se želi reći u najširem smislu o ustašama, da niti najbolje žito nije bez snijeti pa tako i Hrvatska domovinska vojska ustaše nisu bez zločinaca.

Radi snijeti ne bacamo žito, nego ga pročistimo. Isto tako radi zločinaca ne smije se takvima potvarati sve ustaše, nego treba osuditi (već su osuđeni!) imenom i prezimenom zločince među ustašama.

U srbskoj političkoj, vojničkoj, jezikoslovnoj i pučkoj terminologiji - svi Hrvati su ustaše i kao takovi osuđeni su po svima velikosrbskom ideologijama na nestanak pogubljenjem ili (i) progonom. O tome genocidu za Hrvate govore sve srbske ideologije, a napose Moljević/Mihailovićev plan iz 1941. prema kojemu treba likvidirati (uz ostale Nesrbe sve Hrvate), a ostaviti samo 200.000, koje će se posrbiti.

Moljević-Mihailovićev plan velike Srbije očišćene od Hrvata i svih nesrba

Širenjem četničkog odmetništva u Hrvatskoj već za vrijeme Kraljevine Jugoslavije, a napose od početka II. svjetskog rata počele su se uspostavljati jače veze između četnika u Dalmatinskoj Zagori s ravnogorskim četnicima Draže Mihailovića. Glavni ideolozi i Mihailovićevi zločinački saveznici bili su beogradski odvjetnici Dragiša Vasić i Mladen Žujović te banjalučki odvjetnik Stevan Moljević. Oni su pripremili i razradili program četničkog pokreta, kojeg su sveli na 5 sljedećih točaka:

"1) Borba za slobodu srbskog naroda pod skiptrom (krunom) Nj. veličanstva kralja Petra II;

2) Uspostavljanje velike Jugoslavije, a u njoj će imati vodeću ulogu velika Srbija, etnički čista, u granicama, koje obuhvaćaju Srbiju, Crnu Goru, Bosnu i Hercegovinu, Srijem, Banat, Bačku kao i sve srbske krajeve nastanjene srbskim življem;

3) Uključenje u veliku Srbiju još neoslobođenog teritorija kao što su: Trst, Gorica, Istra, Koruška, Sjeverna Albanija sa Skadrom i Bugarska;

4) Čišćenje državnog teritorija od svih nenerodnih manjina i nenacionalnih elemenata;

5) Uspostavljanje zajedničke granice između Srbije i Crne Gore, čišćenje Sandžaka od muslimanskog, a svih ostalih krajeva od hrvatskog življa." (Jozo Tomasevich: Četnici u Drugom svjetskom ratu, str. 159, Zagreb 1979. Preporuča se pročitati ovu dokumentarnu povijestĐ D.H.).

Pisatelj ovih redaka je svjestan, da se na njega već spremaju i pale rafali, pa takvima poručujem još nešto:

Ne mješajući ovdje okupatore Hrvatske i čitavog prostora bivše Jugoslavije Nijemce i Talijane, ostanimo samo kod tri "domaće" vojske (abecedno):

- fašističke srbske četnike;

- komunističke partizanočetnike ili antifašiste i

- domovinsku hrvatsku vojsku ustaše s domobranima.

Pođimo od postavke da su svi troji ratni zločinci jer je svaki rat sam po sebi zločinstvo pa su po tome kriteriju zločinci svi sudionici u ratu.

Najobjektivniji kriteriji kroz zločinačke pokazatelje daju ovaj zločinački redoslijed:

1. Komunistički zločinci u ratu i u poraću, koji su svome vođi Titu priskrbili status među 10 (deset) najvećih ratnih i poratnih zločinaca 20. stoljeća u cijelome svijetu.

2. Srbski fašistički četnici Draže Mihailovića i drugih zločinačkih voždova, napose Momčilo Djujić u Južnoj Hrvatskoj.

3. Zločinci u redovima Hrvatske domovinske vojske ustaša ...

Jedina vojska u obrani Hrvatske bili su ustaše s domobranima

Ustaše i domobrani su se borili za svoju domovinu Hrvatsku (NDH), onakovu kakva je bila u nametnutom ratu, a sve druge vojske, napose Titovi komunistički partizanočetnici su se borile protiv države Hrvatske. Komunisti su se u ratu i u miru borili protiv svake države Hrvatske. Komunistički velezločinac Tito je izjavio 1971. godine:

"Prije će Sava poteći od Beograda prema Zagrebu, nego će Hrvati imati državu Hrvatsku!"

To su riječi onoga Tita, kojeg je Međunarodna javnost stavila na deseto mjesto najvećih ratnih i mirnodobskih zločinaca 20. stoljeća, a ime toga velezločinca Tita stoji u Hrvatskoj na svima najljepšim trgovima, perivojima, obalama i drugim toponimima.

Ima li na svijetu većih kršćansko-katoličkih naivčina, koji opraštaju, čak i slave najvećeg zločinca svih vremena na hrvatskome prostoru - Josipa Broza Tita!?

Za razliku od komunista svih nacionalnsti i srbskih fašističkih četnika, koji su se borili protiv ratne države Hrvatske - Nezavisne Države Hrvatske i masovno ubijali Hrvatsku domovinsku vojsku i hrvatske civile u njihovoj domovini Hrvatskoj, na njihovim vjekovnim ognjištima, Ustaška vojska je branila svoj narod, svoju domovinu i nije odlazila ni ratovati ni ubijati druge narode u njihovim domovinama.

Po ovome kriteriju, a ne po broju zločinaca u redovima Hrvatske domovinske vojske ustaša se mora prilaziti povjesnom kriteriju o ustašama.

Uostalom, ako se uspoređuju po broju zločinaca i po izvršenim zločinima na ljudima u ove tri gore spomenute vojske, onda su opet komunistički partizanočetnici ili antifašisti bili najveći zločinci u ratu i u miru.

Tito je na međunarodnoj listi najvećih zločinaca, Simo Dubaić se osobno hvali da je poubijao 30.000 ustaša (Hrvata) i žao mu je da nije još više. Ne treba dalje navoditi komunističke zločince jer za njih treba jedan podeblji lexikon.

Ustaše pa ni fašistički srbski četnici nemaju ravnoga komunističkom zločincu Titu, Dubaiću, pa ni Rankoviću i Koči Popoviću...

Dražu Mihailovića pozna međunarodna povjestnica kao velikog zločinca koji je istovremeno bio na talijanskim fašističkim jaslama i na britanskim jaslama. Nije kao ratni zločinac dorastao Titu.

Dr. Ante Pavelić, osim unutrašnjih kavlifikacija od strane komunista i četnika jedva je poznat kao ratni zločinac u toj kvalifikaciji u međunarodnim povjestnicama. Nema njegovog imena na međunarodnim listama velikih zločinaca Drugog svjetskog rata i poraća.

Ako je opća ocjena prema medjunarodnim kriterijima o zločincima na prostoru NDH i bivše Jugoslavije takova, kakova jest, postavlja se pitanje zašto hrvatska povjestnica ne stavi Hrvatsku domovinsku vojsku ustaše pod objektivnu međunarodnu i hrvatsku lupu, a ne 70 godina iza Drugog svjetskog rata sotonizirati i demoniztirati ustaše po velikosrbskoj nomenklaturi i hvaliti najveće zločince koji su se ikada kretali po hrvatskome prostoru: komunističke antifašiste.

Basel, 31. listopada 2013. - ponavlja se 8. listopada 2014.

Ustanak u Rakovici 2.dio

Tri poviestna događaja 8. listopada...Iz brojnih poviestnih događaja vezanih za dan 8. listopada, dotaknut ću u ovome kratkom osvrtu samo tri:

Krunidba hrvatskog kralja Zvonimira, 8. listopada 1076. godine.

Ustanak Eugena Kvaternika za neodvistnost Hrvatske, u Rakovici, 8. listopada 1871. godine.

Saborska odluka o prekidu državno-pravnih veza s Jugoslavijom, 8. listopada 1991. godine.

Svaki od spomenutih događaja je opisan u poviestnim i drugim knjigama na razne načine, uključujući i kazališno djelo Augusta Cesarca, "Domovine sin", koje se ne izvodi nigdje u Hrvatskoj jer komunist Cesarec naziva rakovičke buntovnike pravim imenom ustaše, kojim imenom su oni sami sebe predstavljali.

Cilj ovoga osvrta svodi se na samo jedno pitanje: jesmo li mi Hrvati iz spomenutih događaja dovoljno naučili i pozitivno položili ispit pred „komisijom“ budućnosti ili smo pali na ispitu radi nedovoljne pripreme ili radi politike, koja bez ispita o znanosti ozakonjuje „indexe“, u kojima je najviša ocjena iz predmeta Poslušnost i Podobnost. Podjimo redom:

1. Zvonimir - ban Slavonije ili Slovinja, kao politički „osvajač“ Hrvatske zavladao je postupno do Kapele i Plješivice pa 1074. gradi utvrdu Slovinj, kasnije izgovarano Slunj i takvim napredovanjem nastavlja i postaje ubrzo vladar čitavog hrvatskog prostora, barem dva puta većeg od današnje Republike Hrvatske. Nakon toga osiljenja, već 1076. godine na dan 8. listopada okrunjen je Zvonimir za kralja moćne Kraljevine Hrvatske. Povijest ga stavlja na prvo mjesto, ispred dvojice najvećih hrvatskih kraljeva: Tomislava i Petra Krešimira IV.

Ne ulazeći ovdje niti u njegovo veličanje niti u kritiku drugog predznaka, valja reći da je kralj Zvonimir doveo Hrvatsku do državničkog vrhunca i uvjetovao je gubitak njene samostalnosti. Uz ostalo, razlogom gubitka samostalnosti jest neimanje sebi ravnog hrvatskog nasljednika i supruga mađarske krvi, kroz koju je Hrvatska *Pactom conventa* 1102. dospjela pod

mađarsku dominaciju i ostala pod njom do 1918. godine, kad je gurnula svoju šiju pod najprimitivniji poviestni jaram beogradskog pašaluka.

Zar nemamo danas guranje Ina-e - kraljice hrvatske energetike pod mađarsku vlast „Kolomana" Mol-a. Jesmo li položili poviestni ispit iz Zvonimira?! Ne! Vjerojatno su prodavači Ina-e iz redova onih, koji su kupovali diplome na „slobodnom tržištu - Indeks". Isti kriterij vriedi i za one bezdušnike, koji za kupovanje podaništva birokratima Europske Unije, prodaju tuđincima hrvatska brodogradilišta. Nota bene!

2. Eugen Kvaternik je podigao 8. listopada 1871. u Rakovici, bivši kotar Slunj, Ustanak za neodvistnost Hrvatske od Austrije i od Mađarske. U redovima ustaša uz Hrvate našao se je znatan broj ustaša iz vlaške i srbske nacionalne manjine, koja mu se iznevjerila i ubila Kvaternika, Bacha i Rakijaša iz zasjede u vlaškom selu Ljubči, nedaleko Rakovice.

Ovdje valja napose istaknuti, da je Eugen Kvaternik napisao *Proglas o načelima borbe i ustrojstva Neodvisne deržave Hrvatske*, koji je ravan najboljem Ustavu slobodne i nezavistne države Hrvatske, ali današnji Hrvati kao Hrvati obsjednuti podaništvom Beogradu i Srbima uzimaju za polazište suvremene Republike Hrvatske Zavnoh - podaničku filijalu velikosrbske i komunističko-četničke Jugoslavije, a ne Kvaternikov slobodarski i državotvorni Proglas za Neodvistnu i samostalnu deržavu Hrvatsku, neodvisnu od Beča, Pešte i Beograda.

Eto, takvi smo! Zapostavljamo svoje, a prihvaćamo tuđinsko ne misleći, da je tuđinsko za nas porazno. Evo vama zavnohašima samo tri pitanja:

1. Ako je vaš Zavnoh (ja ga ne smatram svojim!) bio hrvatska vlast, zašto je dozvolio da hrvatski kvisling Tito, predvodnik velikosrbske komunističke Jugoslavije masovno ubija Hrvate i to ponajviše one, koji su bili sljedbenici ideje Eugena Kvaternika?!

2. Ako je vaš Zavnoh bio hrvatska vlast, zašto je darovao Srbima vjekovni hrvatski Sriem, uključujući Zemun; Crnogorcima hrvatsku Boku kotorsku, kolievku hrvatskih blaženika, svetaca i ponajvećih hrvatskih intelektualaca; i darovao Bosni izlaz na hrvatski Jadran po nasljedstvu

turske okupacije, čime je presjekao hrvatsku jadransku obalu na dva dijela.

3. Dakle, drugovi zavnohaši, ako je vaš Zavnoh hrvatski, a ne podanička filijala velikosrbske politike, zašto je sveo Hrvatsku na ovu prostorno nakaznu kiflicu i dozvolio genocidno, kulturno i gospodarski uništiti Hrvatsku?!

Ako je djelo vašeg Zavnoha valjalo, zašto je trebao Hrvatski domovinsko osloboditeljski rat 1991.-1995., kojemu je bio osnovni cilj osloboditi „Zavnohovku" od svevrstnog incesta od Tito-Miloševićeve Avnojevke.

Zanimljivo je da častni Ustanak Matije Gubca ima dostojan spomenik, što je vrlo pohvalno. Beogradski slugančić Zavnoh ima nekoliko spomenika po Hrvatskoj (Topusko, Plaški...), koje bi trebalo konzervirati u zatvoreni prostor, da ne sablažnjavaju prave Hrvate i ne zavode nazovi Hrvate (Ne ih uništiti, jer se i iz negativnoga uči!).

Ali, ponajveći sin Majke Hrvatice Eugen Kvaternik, ustaša za Neodvistnu državu Hrvatsku kao niti Kvaternikov ustanak u najplemenitijoj ideji nema uopće dostojan spomenik u Rakovici, nego onu skromnu bistu.

Takav spomenik u Rakovici bi trebalo podići da služi kao najuzornije hodočašće svih Hrvata i svratište tisuća stranih turista, koji prolaze na Plitvice i na Jadran kroz hrvatsku poviestnu Rakovicu, uzorno mjestance središnje Hrvatske.

Doduše u Rakovici postoji samo skromno malo poprsje ponajvećem divu, kakvog je rodila ponosna, prkostna, slobodarska i nepobjediva Majka Hrvatica. Zar se s takovom skromnošću zahvaljujemo velikm divu, ustaši Eugenu Kvaterniku?!

Kao poznavatelj Rakovice jer sam iz susjednog Slunja, podsjećam one koji su zaboravili i one koji nikada nisu zanali, da su Srbi komunističkog i četničkog usmjerenja čak dva puta rušili Kvaternikovo poprsje (1963. i 1992.), naglašavajući pri rušenju da je Kvaternik bio ustaša.

Jest, Kvaternik je bio ustaša i ja sam ustaša protiv svega što ne valja. Podpisujem: D. Hazler

Jadna je ta zavnohovska "hrvatska" politika, koja je dozvolila i prihvatila velikosrbsku sotonizacija najčastnijega hrvatskog naziva ustaša, pod kojim su se nazivom u raznim varijantama (ustaše, uskoci, ustanici, gusari...) Hrvati borili za svoj obstanak, slobodu i prava od najstarijih vremena do današnjih dana.

I Tito je bio ustaša, ali na pogrešnoj strani. Doduše, „ustaši“ Titu ministar kulture, gospar Božo Biškupić obnavlja spomenike, ali niti ne sanja, da bi izgradio dostojan spomenik Kvaternikovom ustanku u Rakovici. Eto, takvi smo mi Hrvati. Tuđe i nevaljalo hvalimo i uspomeničujemo (Tita i komunisto-četnike!), a svoje zapostavljamo, zaboravljamo i čak vrijeđamo! U tome je sudbina Hrvatskog ustanka u Rakovici pod vodstvom ustaše Eugena Kvaternika.

3. Dana 8. listopada 2013. je Dan 22-ge obljetnice Saborske odluke o prekidu državno-pravnih veza s Jugoslavijom, 8. listopada 1991. godine. Taj, najznačajniji dan brakorazvoda Hrvatske od Titove velikosrbske Jugoslavije, održan je „skrivečki“ u zgradi, onda još hrvatske Ina-e.

Nažalost i u pitanju ove poviestne zgrade, naša sadašnjost ponavlja poviestnu hrvatsku tragiku i to u obljetničkom vremenu, u vremenu, kada Hrvatska prodaje Ina-u Mađarima...

Ina je danas mađarska, vlasništvo mađarskog Mol-a na hrvatskom tlu, koje time također postaje mađarsko.

Nekada su Mađari uzurpirali silom hrvatsku Rijeku, a Riečani - Hrvati su prosvjedno pjevali:

„Nije Rieka mađarska, neg' je Rieka hrvatska, hrvatska // Van s njima, van s Mađarima // Ne ćemo ih mi“.

Današnja Hrvatska prodaje u bezcjenje Mađarima - mađarskom Mol-u, bivšu rafineriju Ina-e u Sisku, izvore hrvatske nafte u Slavoniji... i rafineriju Ina-e u Rijeci na dijelu Jadranske obale i tko zna na kojim još lokacijama, primjerice u Šibeniku... Po Molu Rijeka je opet mađarska!?

Po hrvatskome ponašanju, uključujući i branitelje jer su prodali svoje dionicce Mol-u, izgleda, da smo izgubili glas za pjesmu „Nije Rieka

mađarska...“ kroz mađarizaciju Ina-e gubimo rafineriju u Rieci i druge lokacije, plačem bez suza, ako i to?!

Meni osobno, nad tim državno-političkim bezumljem zastaje pamet i postajem nemoćni invalid po sili suvremenog hrvatskog zakona. Obzirom na prisilnu invalidnost u pameti, usuđujem se reći: Markov Trg i Trg Stjepana Radića treba hitnu terapiju iz Vrapča ili posip DDT-iem.

Nažalost, umjesto radostne čestitke za današnji dan, gutam svoju bol i pitam hrvatske pokvarene kormilare, pjesmom Radojke Švrko: „Kud plovi ovaj brod, /// Kud ljude odnosi... // Od svega samo znam // Povratka nema...“!

Od smrti Dr. Franje Tuđmana Hrvatska nema kormilara.

Razočaran, u današnju poniženu i u rasprodanu Hrvatsku, završavam Jelačićevom budnicom:

Ustani bane, Hrvatska te zove, zove, da spasiš Hrvatsku od kriminalaca, gmizavaca, parazita i muntara hrvatske nacionalne imovine, koju su nama pređi dali da ju prenosimo na svoje potomstvo, a ne da je prodajemo tuđincima u bezcjenje.

Mr.sci. Dragan Hazler - hrvatski djelatnik

Proslijedjujem u hrvatsku javnost i za objavljivanj u svima hrvatskim medijima 8. listopada 2014. na Dan ostvarenja Neovisne Države Hrvatske i čestitam taj Dan svima domoljubnim i poštenim Hrvaticama i Hrvatima, napose Hrvatskim braniteljicama i Hrvatskim braniteljima protiv srbske genocidne agresije.

Anti Josipoviću treba se suditi

Reakcija na članak '*Hoće li Italija tražiti izručenje Ante Josipovića zbog ubojstva 9-godišnje Rosemarie Ševo*'.

U jednom razgovoru, imam i svjedoka za to, govorio nam je Vjekoslav Čižek, 12-godišnji mučenik u Zenici, da je Ante Josipović bio vrhovni komandant logora Zenice kao i svih 30 velikih logora u Jugoslaviji.

Poštovani, Vi ste u prilogu predstavili Antu Josipovića u samo jednom kompleksu zločinstava, koja je u mirno doba vršio kao visoki funkcioner u Titovom zločinačkom aparatu. U prilogu o zločincu Anti Josipoviću, navodi se da bi mu trebalo suditi talijansko pravosuđe radi njegove uloge u smaknuću obitelji Ševo s djevojčicom u Italiji. Anti Josipoviću i njemu srodnim jugoslavenskim udbašima trebale bi suditi sve države Europe, države obe Amerike i Australija.

Po svima državama svijeta su šetali udbini agenti i svestrano zlostavljali Hrvate i poubijali su više od stotinu Hrvata. Svi nisu niti popisani. Tako na primjer. Udba je ubila u mirnoj Švicarskoj trojicu Hrvata: Nižića, Udovčića i trećem sam zaboravio prezime. Ante Josipović je bio visoki funkcionar (kako se je tada zvalo) u Udbinoj Mordmašini za Hrvate u dijaspori i bio je najodgovorniji zapovjednik svih logora za mučenje ljudi u Jugoslaviji, istaknuto na Golom otoku.

Dakle Anti Josipoviću treba kao prvo suditi Hrvatsko pravosuđe, ako ga Hrvatska ima kao takovoga, a tek onda pravosuđa drugih država. U jednom razgovoru, imam i svjedoka za to, govorio nam je Vjekoslav Čižek, 12-godišnji mučenik u Zenici, da je Ante Josipović bio vrhovni komandant logora Zenice kao i svi 30 velikih logora u Jugoslaviji. Dakle treba Anti Josipoviću suditi Hrvatsko pravosuđe.

Njegov sin Ivo Josipović nije ništa bolji od svoga otca Ante Josipovoića. To se vidi po Ivinom druženju sa srbskim fašističkim četnicima i sa komunistima. Pred par dana bio je Ivo Josipović u Splitu na komunističko-partizanskom derneku, ali nije dan prije toga otišao u Dubrovnik pokloniti se nedužnim žrtvama, njih 52, koje su Titovi partizani strijeljali na Daxi.

Hrvatski narod mora zabraniti Ivi Josipoviću natjecanje za predsjednika Republike Hrvatske. Ne treba nam za to referendum, nego se treba organizirati jedno stotinu ljudi, koji će svakodnevno preko svih medija i u javnim govorima upućivati narod da ne glasuje za Ivu Jesipovića jer je isti kao njegov otac komunist s komunističkim karakteristikama i srbski guzolizac...

S punom odgovornosti: Mr. sc. Dragan Hazler - hrvatski djelatnik (od 1971-1990/91. zlostavljani hrvatski emigrant, iznad kojega se je nadvijala opasnost od udbe Ante Josipovića)

U ime Hrvata i Hrvatske branim ustaše

Uvodne pripomene...Od 1945. naovamo susrećemo jedino u hrvatskome emigrantskom tisku pravu i poštenu istinu o ponajboljoj hrvatskoj vojnoj postrojbi pod nazivom ustaše. U poslijeratnoj Hrvatskoj, podjarmljenoj od komunističke Jugoslavije o ustašama se je pisalo sve najgore i sve najpogrdnije.

Dominantne su bile najcrnije laži o ustašama, a ako se je netko usudio, na bilo koji način poricati te laži bio je potvoren ustašom, smaknut ili osuđen na mučenje u dugogodišnjim zatvorima.

Takovo sotoniziranje i ubijanje ustaša čak bez suda ili lažnim presudama ima svoje izvore i poticaje u Srbiji jer su ustaše najveća smetnja, trajno pohlepnim Srbima za ostvarenje Velike Srbije na hrvatskom prostoru.

Valja u ovome uvodu reći i to, da su ustaše najstarija hrvatska obrana, još iz predhistoriskog doba, a jedan od naistaknutijih hrvatskih povjesničara Ferdo Šišić rabi ime "ustaše" za ustanike na hrvatskome prostoru još u doba hrvatskih Ilira.

Ne ubija se samo odstrijelom i štrikom, nego i lažima

Prije svake daljnje rasprave o postavljenom naslovu pitam sve napadače na ustaše, zašto se samo k ustašama prilazi najistaknutije i najčešće sa strane ratnih zločina, koje se lažima enormno uvećava.

Svima drugima vojskama i paravojskama se zločini izražavaju u "genitivu", nekima nikako, a komunističko-partizanske i fašističke srbsko-četničke zločine se glorificira i uzdiže spomenički, ideološki, povijestno, politički, književno...

Odmah dodajem, da izbijem larpourlar napade na sebe, da ja, zovem se Dragan Hazler, umirovljenik, bivši uspješni znanstvenik i istraživač osuđujem sve ustaške zločine jer su ih pravile kao što ih prave sve vojske u ratu. Svaki rat je zločin i u ratu sve vojske prave zločine pa niti ustaše nisu iznimka.

Ja isto tako osuđujem i zločine svih ratujućih vojska i paravojske na prostoru Nezavisne Države Hrvatske prije 10. travnja 1941. tijekom Drugog svjetskog rata i u poraću.

Ponavljam puninom točnosti, ja osuđujem sve zločine, svih oblika, napose zločine protiv ljudi, bez obzira na počinitelje.

Zločin je zločin i počinitelj zločina je zločinac i nema te vode ni toga sapuna, kojim se zločin može oprati niti takove ideologije, kojom se zločinstvo može opravdati.

Komunistička ideologija od samog početka do sada ima u svojoj strategiji ugrađeno masovno ubijanje ljudi. Od vremena židovskog tvorca Karla Marxa i sprovoditelja, također Židova Vladimira Lenjina preko njihovih sljedbenika Židova Leona Bronsteina, zvanog Trotcki Trockoga i Gruzijca Staljina pa nadalje do raznih Rusa poput Berije, Josipa Broza Tita (Hrvata?), Mao-a (Kineza), Pol Pota (Kambodžanca)...ima tvorac komunizma Marx u svojoj strategiji ugrađeno ubijanje ljudi.

Marx: *Komunizam može pobijediti samo revolucijom. Revolucija guta vlastitu djecu.*; Lenjin: *Jednostavnije je ubijati, nego ispitivati!*; Tito: *Narod s nama, tko je prot nama, s njim ćemo pod pete!*

Komunizam je osuđen od međunarodne javnosti kao najveće zločinstvo 20. stoljeća i čitave povbijesti. Iza komunizma je fašizam, također osuđen od svjetske javnosti.

Srbi sotoniziranjem ustaša sotoniziraju sve Hrvate

Dodajem i to, da svi neprijatelji Hrvatskog naroda, među kojima su trajno na prvome mjestu Srbi potvaraju sve Hrvate ustašama pa čak i sebi naklonjenog Tita po potrebi nazivaju ustašom. Pritome, Srbi misle na ustaše, koje su im svima načinima, svima sredstvime i s istaknutom hrabrošću spriječavale ostvarenje njihove sulude ideje Velike Srbije pa su ih Srbi demonizirali, oklevetali i preko svih granica sotonizirali, čime su si uzeli pravo ubijati ustaše bez suda i presude.

Osnujmo Hrvatski Ustaški Pokret - HUP!

Ako mogu u Hrvatskoj slobodno djelovati KOMUNISTI (osuđeni od svjetske javnosti) srbski četnici = FAŠISTI (osuđeni od svjetske javnosti) ZAŠTO NE BI MOGLI U HRVATSKOJ DJELOVATI USTAŠE, koji nisu ni komunisti ni fašisti pa kao takovi nisu niti osuđeni od svjetske javnosti. Ja sam prvi i imam ustašku PRISEGU. Molim slijedeće! ZDS!

Dragan Hazler - supokretnik HUP-a

Evo jedno pismo od Mile Bobana, Texas, USA:

Dragi moj Mrginjdžija,

Jutros sam slučajno naletio na ovaj link: lopus-istina.com. Molim te nađi vremena te pregle-daj po mogućnosti sve. Što me je ovdje začudilo - i to pozitivno - je to da je ovaj portal pomno pratio moje - OTPORAŠEVO - pisanje na portalu javno.com koji više ne postoji. Ovaj portal je skoro sve prenio s javnog na svoj portal. Skoro se tu može pronaći sve što sam pisao na javnom, skoro svih 168 opisa pod imenom: HRVATSKA I USTAŠTVO. Ako ti se što svidi, koristi sa svojim prijateljima, jer je to naša zajednička stvar. I ne sam to. Ti znaš tko je taj Otporaš. Mnogi to ne znaju. Pozdrav svima.

Mile Boban

Pošto je naša Hrvatska patila preko sedamdeset godina da bi došla do naše HRVATSKE ISTINE, Otporaš je odlučio otvoriti osobnu stranicu i ...

Želim otvoriti osobnu stranicu pod imenom USTAŠTVO. Odmah želim naglasiti da ova "kontroverzna" tema nije tema za ikakve provokacije, već za ozbiljne polemike, pa koliko god one kritične bile.

S moje, Otporaševe strane, ja ću - ne samo nastojati - nego biti toliko tolerantan da se neću dati izazvati/provocirati. Zato, uljudno i hrvatski, molim sve one Građane Novinare i ostale koji iz bilo kojih želja i motiva žele pisati, odgovarati, razglabati, ili kako god to oni hoće zvati, "bistrenje pojmova" o ovoj temi "Ustaštvo", neka to bude na visini dostojanstva, na visine želje za saznati istinu o ovoj temi, koja nam je toliko crnila nanijela na naše lijepo hrvatsko ime u zadnjih 65-70 godina.

Otporaš će nastojati, stručno i uljudno, odgovarati na sva postavljena pitanja u svim svojim najboljim mogućnostima njegova znanja. Ipak, Otporaš si zadržava svako pravo ne odgovarati na bilo koje osobne i ine uvrijede, kao niti biti odgovoran za nečije opise i ideje izražene o spomenutoj temi.

Svi su pozvani na DIALOG O USTAŠTVU. Nitko nije isključen. Ima prostora za svakoga, a najviše za one koji budu tražili dlaku u jajetu. Ova tema o Ustaštvu je otvorena samo i jedino zbog i poradi naše Hrvatske. Otporaš vas sportski očekuje na dijalog o Hrvatskoj.

Nastojat ću u kratkim crticama navesti Predzorje i Povode Ustaštva od 1918. pa do atentata na Stjepana Radića 1928. u beogradskoj skupštini.

Godina 1918.

Prosinca - Izaslanstvo Narodnog vijeca "Hrvata, Srba i Slovenaca" predaje regentu Srbije Aleksandru Karađorđeviću u Beogradu zaključak Vijeća o stupanju u zajedničku državu Srba, Hrvata i Slovenaca. Povijesno je poznato da je najveći utjecaj za to ujedinjenje imao prečanski Srbin Svetozar Pribićević. Također je povijesno poznato da je upravo zbog te "ţurbe za ujedinjenje" Stjepan Radić izjavio: "Ne srljajte kao guske u maglu".

HRVATSKA I USTAŠTVO (1)

3. prosinca - Predsjedništvo Hrvatske Stranke Prava izdaje proglas u glasilu "Hrvatsko Pravo" u kome u ime HSP prosvjeduje proti zaključku Narodnog Vijeća i stapanju Hrvatske sa Srbijom pod vlast srpskog kralja.

5. prosinca - hrvatski vojnici u Zagrebu uskratili su položiti prisegu srbijanskom kralju Petru Karađorđeviću, te su napustili vojarne stupajući kroz grad. Na Jelačićevom trgu je došlo do napadaja iz zasjede na njih, te je ovom prilikom poginulo 18 vojnika (naravno hrvatskih, moja opaska).

Godina 1919.

25. ožujka - zatvoren je predsjednik Hrvatske Seljačke Republikanske Stranke Stjepan Radić i zadržan u zatvoru jedanaest (11) mjeseci.

28. lipnja - na Konferenciji za Mir u Versaille-u Hrvate i Hrvatsku je predstavljao srpski kraljevski ministar Vesnić i kao delegat na Konferenciji je govorio o "oslobođenim krajevima Srbije", a da ni jedinom riječi nije spomenuo Hrvatsku. Pa i zašto bi!? Treba slijediti "Načertanije" Ilije Garašanina: gdje je jedan Srbin, tu je i Srbija.

Godina 1920.

Dr. Ante Pavelić sa šestoricom radnika osniva - Hrvatski Radnički Savez - koji je u kratko vrijeme postao najjača radnička organizacija.

Godina 1927.

23. siječnja - Izabran je na izborima Dr. Ante Pavelić oblasnim zastupnikom. Na prvom nastupu dao je izjavu, u kojoj je tražio da se svi zastupnici izabrani u hrvatskim zemljama pozovu u Hrvatski Sabor i proglase podpunu samostalnost Države Hrvatske. (Tako je učinio i postupio dr Franjo Tuđman u lipnju 1991. godine kada je kroz Hrvatski Sabor i iz Njega odcijepio Hrvatsku od Jugoslavije i proglasio ju Neovisnom Državom Hrvatskom).

11. rujna - Dr. Ante Pavelić izabran je za narodnog zastupnika za Glavni Grad Zagreb.

28. listopada - Pročitao je narodni zastupnik Dr. Ante Pavelić u beogradskom parlamentu izjavu, potpisanu po dru. Anti Trumbiću (dr. Ante Trumbić, Ivan Meštrović i Frano Supilo bili su prvi pokretači osnivanja Jugoslavenskog odbora u Parizu 1915. godine, moja opaska) i njemu, u kojoj u ime Hrvatskog Bloka izjavljuju, da njihovo prisuće (tj. njihova nazočnost, moja opaska) u beogradskoj Skupštini ne znači priznanje države - Srba, Hrvata i Slove-naca -, te da će Hrvatski Blok raditi za uspostavu Nezavisne Države Hrvatske. (Dr. Ante Trumbić je bio prvi predsjednik Jugoslavenskog odbora i potpisnik poznate Krfske Deklaracije, ministar prve kraljevske vlade i prvi koji se je razočarao u koncepciju Jugoslavije. Kao razočarani Jugoslaven, 1936. godine piše dr. Ante Trumbić dr. Anti Paveliću: Dr. Paveliću, dajem vam ključe kojima sam ja stvarao Jugoslaviju, da ju vi sada rušite, moja opaska).

Promičbeni nastup gospođe Kolinde Grabar Kitarović

Od nastupa kandidatkinje sam - smo *očekivali više* i očekujemo novi nastup! Očekivao sam - smo od nove predsjednice da će govoriti o zajedničkom gospodarskom i inom nastupu Hrvatskog nacionalnog trojstva: Republike Hrvatske, Republike BiH te Hrvata u dijaspori i u okruženju.

Štoviše očekivali smo da će poimence navoditi proizvodne potencijale, koje ćemo obnoviti i nove uvoditi i to s glavnim osloncem na hrvatsku pamet, trud, vještine, domoljublje, hrvatski novčani i drugi kapital iz dijaspore - iskonskoj domovini Hrvatskoj...

O tome ni slova ni riječi od lijepe Kolinde, iako Hrvati u tome postojećem trojstvu pate od raznih birokratskih i drugih - zakonima "zaštićenih problema i nameta svih negativnih vrsta i oblika".

To je na primjer otežani povratak Hrvata u Hrvatsku iz dijaspore sa znanjima, radnim navikama, sa željom i planovima za otvaranje proizvodnih radnih mjesta i investicijskim kapitalom.

Tu bi se dalo nabrojiti želje i planove za rješavanje stotine problema, koje su stvorile i sprovodile na Hrvatima u dijaspori i domovini dosadašnje vlasti iz obadvije komunističke stranke: SDP i HDZ sa svojim trabantima, čak s onima iz redova zločinakih Srba (U vrhu hrvatskih vlasti sjedio je zločinac - ratni gradonačelnik Vukovara Stanimirović... i sjedi trajno velikosrbski šovinist Milorad Pupovac, kojeg često vidimo na instrukcijama u Beogradu...).

Hrvatima u dijaspori je otežano čak pravo glasovanja

Kandidatkinja za predsjednicu RH ne zna ili zaboravlja, da je Hrvatima u dijaspori otežano čak ostvarenje prava glasa i postupak glasovanja. Uskraćen im je ili vrlo otežan upis u žitelje Republike Hrvatske. U zadnjem Popisu stanovnika 2011. nije bilo niti rubrike za upis Hrvata u dijaspori u žitelje države Hrvatske, a čak u zločinačkoj titovini smo dobivali poštom obrazce za popis stanovnika...

Glede odnosa matične države Hrvatske prema svojim sunarodnjacima u dijaspori (vrijedi i za Hrvate u BiH i u okruženju), može se matematičkom točnošću utvrditi, da je država Hrvatska na dnu dna u usporedbi sa svima pravnim državama svijeta prema svojoj dijaspori. Umjesto nabrajanja, preporučamo novoj predsjednici RH da pogleda odnos samo Mađarske prema Mađarima u dijaspori i u susjednim državama.

Trebam li podsjetiti da je Turska organizirala čak i Anatolu University u Kölnu za svoju dijasporu, Rumunjska Znanstvenu akademiju u Freiburgu... Slično se brinu i druge države za svoju dijasporu u svemu čak u visokom školstvu i akademijama, a prokomunistička Republika Hrvatska obznanjuje Zakon za zabranu naziva hrvatskim akademijama u dijaspori. Taj zakon je jedna od najvećih nacionalnih sramota države Republike i trebala bi ga radi sebe ukinuti i izbrisati najcrnijim crnilom.

Za nas Hrvate u dijaspri nemaju ingerenciju loši hrvatski zakoni pa tako niti ovaj o Hrvatskim akademijama znanosti i umjetrnosti u dijaspori jer svoje postojanje, djelovanje, nazive statuse i titule... reguliramo po zakonima države domadara.

Sa stranim investitorima Hrvatska pretvara sebe u koloniju!

Republika Hrvatska (vrijedi i za BiH) zove strane investitore, da izrabljuju Hrvatsku, ali ni slučajno ne zovu Hrvate iz dijaspore sa znanjima, voljom, poštenjem, domoljubljem i kapitalom...

Zar nije Hrvatska ništa naučila od stranih investitora na slučajevima INA, Pliva, Zagrebačka mljekara, Sisačka željezara, banke...

Ovu Hrvatsku može spasiti samo zajedništvo svih Hrvata!

Ovu Hrvatsku svedenu na prosjački štap od komunista u obadvije stranke (SDP i HDZ) mogu spasiti i izvesti Hrvatski narod na put svih nacionalnih prava, rada, zarade i blagostanja samo Hrvati iz dijaspore, odnosno sloga svih Hrvata, koje zasada nema niti je hoće komunisti u RH.

Radi "nevjernih Toma" moram pojasniti nacionalnu strukturi dvije vodeće partije u Hrvatskoj:

SKH je 1991. brojio oko 210.000 članova partije po nacionalnosti više od jedne trećine su bili Srbi.

Od tih oko 210.000 statističko-matematički - dokumentarno dokazivo oko 70.000 je ušlo u HDZ, a ostatak od dvije trećine se je razvrstao u: srbske fašističke četnike (od Knina i Dalmacije do Vukovara i Slavonije...), u Šuvarove komuniste, u Markovićeve komuniste, u Tripalove komuniste, u Bijelićeve srbokomuniste i u komunistički odpad na čelu s Ivicom Račanom poznatim krvopijom hrvatskim od 1971. nadalje.

Zar smo zaboravili da su u HDZ ušli, uz ostale ovi komunistički kapitalci: Boljkovac, Manolić, Mesić, Mustač(?), Perković...

SDP i HDZ su podjednako protuhrvatske partije. Zar to ne dokazuju obapartijski kapitalci u Republici Remetinec i u drugim "autonomnim jedinicama". Demografski priraštaj "kapitalaca" u Republici Remetinec i Lepoglava... je vrlo visok pa očekujemo od buduće predsjednice/predsjednika RH brzu obnovu Golog Otoka i Riječkog "Via Roma - nikad doma"...

Uz lopove - kapitalce u obadvije partije u Hrvatskoj, u HDZ-u i SDP-u (SDP je čak bez "H" pa time manje sramoti častno ime Hrvatsko!!!) ima poštenih i domoljubnih Hrvatica i Hrvata pa na budućim izborima trebamo birati IME OSOBE, a ne partiju.

Komunistički SDP i agnostičku varijantu SDP-a od Ive Josipovića bi trebalo zakonski ukinuti po slovu EU rezolucije 1481 za lustraciju komunista, koju je čak potvrdio Hrvatski sabor radi ulaska Hrvatske u Europsku Uniju.

U hrvatskim vlastima nema nijednog Hrvata ni Hrvatice iz dijaspore!

U hrvatskim vlastima nema nijednog zastupnika(-ce) iz dijaspore, nego nas se vara s troje kandidata iz BiH. Zar hrvatski političari ne znaju niti to, da Hrvati u BiH nisu dijaspora, nego državotvorni narod u svojoj državi.

Nabrajanje loših odnosa i minusa Republike Hrvatske prema Hrvatima u dijaspori (vrijedi i za Hrvate u BiH i u okruženju!) bi nas odvelo u

nedogled pa ponavljamo već rečeno: Hrvati u dijaspori... kroz sveukupni odnos prema sebi od matične države Hrvatske su gurnuti na dno dna u usporedbi s odosima svih pravnih država prema svojim sunarodnjacima u dijaspori i u okruženjima.

Ova RH u svemu što ne valja je doslovni nastavak Bakarićeve SRH!

Ova prokomunistička Republika Hrvatska zasnovana na komunističkom Zavnohu, koja se kočeperi sa zvijezdom petokrakom i imenom velezločinca Tita ne sprovodi niti paritet odnosa Hrvata u okruženju s pravima manjina iz tih država u Hrvatskoj. Na primjer Slovenci, Makedonci, Česi... imaju u Hrvatskoj nadprava, a Hrvati u tim državama nemaju niti formalno nacionalno pravo (status nacionalnih manjina!), primjerice u Sloveniji i u Makedoniji nemaju Hrvati niti status nacionalnih manjina, a RH daje Slovencima i Makedoncima, čak novčane podpore.

U prijateljskoj Češkoj su svi Hrvati za vrijeme komunizma raseljeni iz Moravske... Suvremena R. Češka nije se dosada čak ni formalno ispričala radi toga genocidnog zločina na Moravskim Hrvatima.

Što tek reći za nadprava Talijana i Srba u Hrvatskoj. Za talijanske vladavine u Hrvatskoj Istri mijenjana su hrvatska prezimena čak na grobovima, a danas je Hrvatska Istra sva talijanizirana s talijanskom dvojezičnošću u natpisima, govoru, školama, uredima i turizmu...

Srbi su ratovali protiv Hrvatske, a imaju veća prava nego Hrvatski branitelji!

Tek primjerice Srbi u Hrvatskoj (iako su ratovali protiv Hrvatske, napose u Srbskom genocidnom i okupacijskom ratu od 1991-1995/97.) imaju sva politička i nacionalna nadprava: dvostruko pravo glasa, političke stranke, sudjelovanje u hrvatskim vlastima i medijima iznad svih proporcija i ključeva (na primjer u HRT-u je više od 35% Srba!), političko nametanje srbske ćirilice, srbske škole, srbske novine, srbska Prosvjeta s 250 pododbora, koliko nema Matica hrvatska svojih ogranaka. Što tek reći na zaštiti Srba Zakonom o aboliciji i amnestiji, koji štiti i srbske ratne zločince, a Hrvatske branitelje progoni Hrvatsko pravosuđe (Norac, Merčep, Glavaš...).

Još nismo vidjeli Hrvatsku potjernicu za srbskim zločincima iz Vlade i generalstaba tzv. Republike srbske krajine, koji slobodno žive u Srbiji, u BiH pa čak i u Hrvatskoj. Što je s kapetanom Draganom u Australiji i sličnim srbskim zločincima drugdje i s nedavno umrlim Veljkom Kadijevićem... Zašto Hrvatska ne proglasi službeni popis živih srbskih zločinaca i onih "post mortem" primjerice: Milošević, Arkan, Kadijević...

Hrvatski branitelj Veljko Marić ispašta u srbskom zatvoru, a srbski zločinci šeću po Hrvatskoj i susreću Hrvatice, koje su silovali... "Bože, ako jesi - gdjesi?" (Vukelić: Solferino)

RH (Sanaderova i Milanović/Josipovićeva ponižavaju Hrvatske branitelje!

Kakova je to pravna država Republika Hrvatska, koja zanemaruje ne samo gospodarska, kulturna i nacionalna pitanja Hrvata, nego i temeljna prava Hrvatskih branitelja, ratnih invalida i njihove obitelji u Hrvatskoj i drugdje...

Ta ista Republika Hrvatska plaća milijunske iznose Srbskoj nacionalnoj manjini, koja je ratovala protiv Hrvatske, ubijala Hrvate, hrvatsku djecu (412), vandalski uništila Hrvatsku i posijala po Hrvatskoj ubitačne mine, a uskraćuje prava na novčanu pomoć hrvatskim ratnim invalidima... O ovome treba ne samo nešto reći, nego i učiniti buduća predsjednica RH Kolinda Grabar Kitarović i to ODMAH, a ne po promičbenoj retorici!

Hrvatski narod se ponaša mazohistički!

Jesmo li mi Hrvati zaista mazohistički narod, kad su u pitanju srbski zločinci, koje štitimo i čak plaćamo, a progonimo Hrvatske branitelje, ako su ubili i zasluženo izbatinbali ponekog srbskog zločinca. Jesmo li trebali srbskog zločinca milovati i nagrađivati jer je Hrvatskom braniteljju ubio majku, silovao suprugu, sestru ili malodobnu kćer?! Gdje je nama pamet u pravosuđu, ako je već nemamo u običnim međuljudskim odnosima. Ne braneći i ne napadajući nikoga, stavimo na Justicijinu vagu Merčepa i Stanimirovića ili Vukovarsku trojku i Glavaša...

Sve ovo tek simbolično pobrojano je zaštićeno postojećim Ustavom RH, zasnovanom na komunističkom Zavnohu, a kandidatkinja je izjavila da

neće mijenjatu Ustav RH, samo zato jer agnostički komunjara i srboguzolizac Ivo Josipović želi u promjenu Ustava unijeti kult Golog otoka, u kojem je gospodario njegov otac Ante Josipović, zaštitu kulta zvijezdi petokraki... Josipovićevim ustavom zajamčeno je bratstvo i jedinstvo, ostvarenje "Regiona" i oprost Srbiji s Crnom Gorom za sva zločinstva, koja je počinila Hrvatskoj, napose u zadnjem Srbskom genocidnom i okupacijskom ratu na Hrvatsku, BiH i za sva zlostavljanja Hrvata u okruženju...

Ima li još netko u Hrvatskoj sa zdravom pameti, tko će birati ljigavca i pokkvarenja svih vrsta Ivu Josipovića za predsjednika RH i vrhovnog zapovjednika HV. Zar smo zaboravili da Ivo Josipović s Pupovcem "Zagrljeni k'o brat s bratom rukuje se i ljubi Srbin s Hrvatom". Pritom vrhovni zapvjednik HV policijski izolira Hrvatske branitelje, da ne bi slučajno ometali četničko-komunistički dernak u Srbu. Za ovakovo protuhrvatsko ponašanje predsjednik i vrhovni zapovijednik HV trebao je bez odgađanja dobiti nogu s Pantovščaka, a on još i danas pljuje, piša i sere po Hrvatima i po Hrvatskim braniteljima. Nota bene!

Razno ukratko - zaboravila spomenuti kandidatkinja za prredsjednici RH!

Obzirom, da je predsjednička kandidatkinja spominjala tek simbolično ili nikako Hrvate u dijaspori, ostaju i dalje svi problemi, koje se ne riješava, nego se ih gomila.

Iz službenih izvora se znade da Hrvati iz dijaspore šalju svojim obiteljima i rodbini godišnje oko 3 (tri) milijarde Eura, a ti isti darovatelji nemaju niti HTV program gratis, a sve države svijeta daju za sviju dijasporu gratis TV program iz matičnih država. Primjerice dijaspora u Švicarskoj iz ovih država ne plaća TV program: Austrija, Francuska, Grčka, Italija, Kosovo, Njemačka, Portugal, Srbija, Turska, Velika Britanija... Zašto je Hrvatske iznimka glede HTV programa. Ne radi se ovdje o protivljenju plaćanja HTV programa, nego o načelu jednakosti. Hrvatska djeca u Švicarskoj uče "hrvatski jezik" sa Srpske televizije!

-Očekivao sam (smo) da će predsjednička kandidatkinja reći da na rukovodećim i drugim radnim mjestima u proizvodnji mogu ostati svi

sposobni ljudi bez obzira na stranaštvo, izuzev komunista, koje treba lustrirati. Nije nas izvjestila o tome, što ukazuje da će opet biti zamjene sposobnih ljudi po stranačkoj podobnosti.

- Očekivao sam (smo) da ćemo slušati u promičbenom govoru o ukidanju svih zakona, koje stvaraju prepreke u zapošljavanju ljudi. Poslužit ću se ovdje primjerom iz Švicarske. Dvojica Hrvata (Z.K. i V.S.) htjeli su uvesti autobusnu liniju Zagreb - Basel i obratno i zamolili su mene da ispitam mogućnosti. Otišao sam u nadležni policijski ured i pitao za uvjete. Rečeno mi je da moraju imati najmanje dva autobusa s tehničkim pregledom o ispravnosti, osigurano mjesto na parkiralištu i dvojicu vozača. Moje dodatno pitanje je bilo, koliko dugo treba čekati na dovolu ovog nadleštva. Službenik me je pogledao u čudu i rekao: "Ako imate ovo, što sam vam rekao, dozvolu dobijete odmah. Slično je u Švicarskoj za sve drugo. Dolazi se na određeni šalter za zahtjevom, odlazi se s Rješenjem. Zašto tako nije u Hrvatskoj? Zašto se ne ukine zakon o usporavanju svih postupaka za radnu dozvolu pa Hrvatska neće imati blizu pola milijuna nezaposlenih ljudi.

- Ne samo otežan povratak Hrvata u Hrvatsku!

Očekivao sam (smo) temeljitu promjenu Ustava Republike Hrvatske, bacanje iz njega komunističke i zavnohovsko-komunističke tekovine, a gospođa Kolinda se je izjasnila za ne dirati u postojeći Ustav RH.

-Očekivao sam (smo) da će u očišćeni Ustav RH od svih "tekovina" Zavnoha i komunizma, staviti, da se Ustav Republike Hrvatske unese kao nositelja suvereniteta Hrvatski narod i Hrvatske branitelje svih vremena napose pokoljenje Hrvatskih branitelja, koje je spasilo Hrvatsku od srbske genocidne okupacije popraćene sa svima zločinstvima, koje je nadmašilo čak i komunistička zločinstva.

O malne svemu spomenutome u ovome uradku ne čusmo dosada ništa od glavnih predsjeničkih kandidata: Kolinde Grabar Kitarović niti od Milana Kujundžića, drugi još potiho mudruju i šute.

Ivi Josipoviću treba zabraniti natjecanje za predsjednika RH!

Već dulje vremena jedino je samohvalno i promičbeno glasan agnostički komunjara i srboguzolizac Ivo Josipović, kojemu bi trebalo slovom EU rezolucije 1481 zabraniti kandidaturu za predsjednika RH.

On, Ivo Josipović je Šešeljevog - velečetnika Nikolića vodio u Zagrebu preko crvenog tepiha na bratski poljubac. Ivo Josipović djeluje na ukidanju Hrvatske tužbe protiv Srbije za genocid pa je shodno tome Josipovićevom pomirljivom stavu pušten iz Haaškog zatvora četnički velezločinac Vojislav Šešelj. Ivo Josipović je u svemu hrvatski neprijatelj...

O agnostičkom komunjari Ivi Josipoviću će HAZUD/D u Baselu/Zagrebu izvjestiti nadležnu Komisiju EU 1481 za lustraciju komunista - u Brüsselu, kad nismo u stanju organizirati Antikomunističku komisiju po paragrafima EU 1481 u Zagrebu.

Za dom i domovinu Hrvatsku - Uvijek spremni!

Zašto Hrvatsko pravosuđe ne traži izručenje Vojislava Šešelja?!

Ako je Hrvatsko pravosuđe tu ulogu zapostavilo do sada, treba je započeti sada! Zašto ga sada ne osudi Hrvatsko pravosuđe po hitnom postupku makar "u odsutnosti" ili zašto Hrvatsko pravosuđe ne traži od Den Haaga i od Beograda, da preuzme "*lege artis*" suđenje Vojislavu Šešelju, ratnom (sada i mirnodobskom!) velezločincu, koji prijeti Hrvatima i Hrvatskoj okupacijom po velokosrpskoj fašističkoj granici u Hrvatskoj?!

Za uvod treba nešto reći pa makar se zamjerio nekome

Od svih struka s fakultetskom naobrazbom, trajno su u Hrvatskoj po općem kriteriju i (NE-) učinkovitostima najslabije struke ovim redom:

1. Pravosuđe (o njemu obširnije slijedi)

2. Jezikoslovlje - ono je i danas na temeljima šepavog Vuka i nema za njega hrvatski "bič".

3. Povijest - pišu je stalno protuhrvati, u novije doba: Zatezalo, Goldsteini, Ivini, Jakovine...

Sve druge struke u Hrvatskoj u svojim djelatnostima variraju, od pada do oporavka i uspona pa do ubrzanja i uspjeha, ali tri spomenute, uz vrlo malo iznimaka ne mare za čisto hrvatsko obilježje niti hrvatske probitke ni interese i može ih se najtolerantnijim procjenama i ocjenama nazvati trajnom rak ranom hrvatskom. Samo jedno pitanje: Je li ovo hrvatski pravopis, s kojim nas se muči od prvog razreda pučke škole do odlaza u nepovrat.

Ostanimo ovdje kod pravosuđa u raznim državnim pojavama Hrvatske!

Namjerno ne kažem Hrvatsko pravosuđe jer ono nije hrvatsko, nego glede hrvatstva je pasivno ili je protuhrvatsko. Za hrvatsku tragediju u Drugom svjetskom ratu i poraću pada velika sukrivnja na pravosuđe komunističke Hrvatske. Kad su u pitanju zaštita hrvatskih prava, zaštita hrvatske imovine, zaštita hrvatskog povijesnog prostora, zaštita kulturnih i svih drugih dobara, i zaštita života hrvatskog čovjeka - hrvatskog naroda, pravosuđe u Hrvatskoj se nije našlo u svojoj ulozi na

strani Hrvatske i Hrvata, nego u svemu istaknuto protuhrvatski. Bilo je protuhrvatsko i na suđenju Hrvatima u Hrvatskom proljeću. Slijedilo je pravosuđe u Hrvatskoj savjet velezločinca Tita: "Ne držite se zakona kao slijepac štapa, nego sudite...". Uostalom, pravosuđe u Hrvatskoj nije do danas "post mortem" osudilo velezločinca Tita i još žive titonje. Nijemačko pravosuđe daju lekciju pravosudju u Hrvatskoj i vjerujmo da će nastaviti i druge države, u kojima su Titovi dželati zlostavljali i ubijali Hrvate. Nota bene!

Ima li pravosudna struka u RH preventivu i kurativu kao na primjer medicina?

Recimo da su Hrvati - Hrvatski narod u svojoj nametnutoj podijeljenosti u Drugom svjetskom ratu i u poraću zaista krivci po pravosudnim kriterijima, diktiranim tezuljom slijepe Justitije, postavlja se temeljno pitanje preventive pravosuđa u Hrvatskoj. Zar je pravo - pravosuđe jedina struka, koja ne primjenjuje preventivu. Zašto pravosudna struka i pravosudna znanost (ako postoji?!) nije savjetovala političare u Hrvatskoj, kad je to bilo potrebno?!

Samo jedno složeno pitanje: Jesu li za hrvatsku tragediju uoči Drugog svjetskog rata, za vrijeme rata i u poraću krivi ustaše, a upravo ustaše su bile u sva tri spomenuta povijestna segmenta ustanici i vojska, koja je branila Hrvatski narod, sebe i ratnu državu Hrvatsku, onakovu, kakove su sve države u ratu. Još i danas se u Hrvatskoj glorificira srbsko-četnički fašizam i zločinački komunizam (Srb, Veljun, Kumrovec, Petrova Gora...), a tu su izvori tragedije države Hrvatske i Hrvatskog naroda i izazov za ustaše... Nota bene!

Ostavimo ovdje povijestno i juristički Drugi svjetski rat, predraće i poraće za drugi uradak i pozabavimo se pravosuđem Republike Hrvatske od 1991. do Josipovićevih dana i tajkunske Republike Remetinec, od koje se možeš odkupiti problematičnim novcem.

Justitia croatica je posve slijepa na to. Njoj je važna lova, ne pita odkuda je?! Gdje je tu etika i deontologija pravosuđa u RH?! Ako imaš love, možeš kupiti pravo i pravdu u RH. SRAMOTA!!!

U Hrvatskoj su pobrkani kriteriji za poštenje i lopovluk!

Opravdano kritiziramo i osuđujemo kupoprodaju fakultetskih diploma, kolekcionarstvo umjetnina Sanadera i Vidoševića, prodaju banaka, INA-e, industrije i Jadranske obale, osiguranja, autocesta... a ne kritiziramo pasivnost pravosuđa, koje je suodgovorno za spomenute loše rabote jer ih je vidjelo, a nije spriječilo. Zašto je pravosuđe u Hrvatskoj pasivno i zašto ne djeluje juristički preventivno?! Zar nije bolje spriječiti, nego liječiti?

Pravo u pravosuđu zlorabi sintagmu Hrvatsko pravosuđe jer nije hrvatsko

Po čemu je to pravosuđe hrvatsko, ako donosi protuhrvatske zakone ili (i) zakone štetne za Hrvatsku. Evo od brojnih samo tri primjera iz ere Republike Hrvatske, od kojih nedužni Hrvati snose posljedice:

1. Zakon RH o aboliciji i amnestiji Srba među kojima su abolirani srbski zločinci, ali taj zakon ne abolira niti amnestira Hrvatske branitelje ako su počinili neki prekršaj na srbskim zločincima, na primjer izbatinali ih jer su počinili strašne zločine.

2. Zakon RH o povratku ili naknadi štete za imovinu, koju je konfiscirala jugoslavenska komunistička vlast i dala gratis svojim komunističkim i srbskim podobnjacima... U RH komunistički podobnjaci i srbočetnici zadržavaju pravo na imovinu oduzetu Hrvatima, koju su dobili gratis i ne trebaju je platiti, nego za njih plaća država Hrvatska, odnosno plaćaju oni Hrvati, kojima je imovina (na pr. građevinsko zemljište) oduzeto... U tome zakonu nema ni "p" od pameti, pravde i poštenog prava, a stvorili su ga juristi... Po tim zakonima, uz nepravdu prema Hrvatima, sprovela je Srbija velikosrpsku demografiju i politiku u oduzetim hrvatskim krajevima, na pr, Srijemu, Bačkoj, Boki Kotorskoj i sprovodi je čak u Istri. Hrvatsko pravosuđe je posve pasivno na tim protuhrvatski zločinima. *Zašto???*

3. Na prvi pogled nedužan RH Zakon, kojim se JAZU pretvatra u HAZU i istovremeno zabranjuje se uporaba sintagme Hrvatska akademija... za sve druge Hrvatske akademije, koje već desetljećima pa i stoljećima djeluju u dijaspori pod imenom Hrvatska akademija... Od 15. stoljeća

naovamo do našeg vremena nastajale su i nestajale pa opet stvarane Hrvatske akademije u dijaspori na zakonima države domadara...

Te Hrvatske akademije, koje su u dijaspori nastajale i nestajale djelovale su i djeluju sada pod tom sintagmom. Pravosuđe u RH bi se trebalo barem postidjeti pred tim krajnje pogrešnim i bezvrijednim zakonom, kojim zabranjuje hrvatsko ime akademijama, a nema čak niti ingerenciju na njima jer su u drugim državama.

Kad bi to pravosuđe u RH bilo pravo Hrvatsko pravosuđe, ono bi pomagalo Hrvatima u dijaspori stvarati Hrvatske akademije, hrvatske institucije svih oblika i namjena čak i Hrvatsko sveučilište za dijasporu. ALI ne, Hrvatsko pravosuđe ne štiti u ničemu Hrvate u dijaspori. U svemu nam otežava ili čak ukida pravo na uzajamni život s Hrvatskim narodom u iskonskoj domovini Hrvata.

Malne svi hrvatski zakoni su loši ili manjkavi!

Takvi zakoni u Republici Hrvatskoj su slika pravne struke i pravosuđa u Republici Hrvatskoj s Ustavom zasnovanim na tekovinama komunistiučkog Zavnoha. Takva država Hrvatska prihvaća forme i norme Europske Unije, među inima i Rezoluciju 1481 za lustraciju komunizma, a zadržava komunizam čak u temeljima Ustava RH. Parafrazom velikog Shakespeara mogli bismo s pravom reći "Nešto je trulo u zemlji Hrvatskoj!"

Trebalo bi napisati knjigu ili leksikon loših i manjkavih zakona u Republici Hrvatskoj. Prepustimo i to pravnicima i kritičarima u Hrvatskoj (ako ih imamo?!) i pređimo na najvažnije!

Zašto Hrvatsko pravosuđe nije tražilo izručenje Vojislava Šešelja i šešeljevaca?!

Pravosuđe u Hrvatskoj (u daljnjem Hrvatsko pravosuđe, takvo kakvo je ne zaslužuje hrvatskog imena, ali upotrijebi mo ga) nije ni formalno zatražilo izručenje/privođenje najistaknutijih srbskih, crnogorskih i jugoslavenskih ratnih zločinaca:

a) iz vrhovništva JNA i predsjedništva SFRJ (na primjer: Veljko Kadijević, Stjepan Mesić!), b) iz redova Šešelj/Miloševiševih Srba: Vojislav Šešelj, Tomislav Nikolić, Aleksandar Vučić...) i

c) niti iz redova srpskih zločinaca iz vlade i generalstaba tzv. Republike srpske krajine (čitava vlada i generalstab RSK živi slobodno u Beogradu, a Savo Štrbac se sastaje sa Zoranom Pusićem u graničnom području RH i BiH).

Što tek reći za velečetnika Milorada Pupovca, glavnog kreatora i sprovoditelja velikosrbske državne politike u Hrvatskoj! Umjesto srpskim folklorom i starim običajima, Milorad Pupovac nameće u Hrvatskoj, čak u Hrvatskom saboru srpsku politiku.

Kapetan Dragan vuče za nos Hrvatsko pravosuđe!

Ne samo, da Hrvatsko pravosuđe nije tražilo NITI TRAŽI izručenje najviših i visokokvalificiranih srbskih ratnih zločinaca, nego je nemoćno i u ponekom traženju izručenja kao na primjer velezločinca Dragana Vasiljkovića, zvanog Kapetana Dragana iz Australije. Kapetan Dragan, Aleksandar Vučić i Branislav Šešelj su se napose istakli u zločinstvima na prostoru Središnje Hrvatske. Postoji srpski film, u kojem se vidi spomenuta trojka u svojim zlodjelima počev od ubijanja Hrvata, preko silovanja i drugih mučenja do pljačke hrvatske imovine, vandalskog feritizma i miniranja Hrvatske "dar za trajnost!"

Nijedan Srbski zločinac nije osuđen za Vukovar, Ovčaru...

Hrvatsko pravosuđe ne istražuje niti sudi srbskim zločincima, koji su ubili i prognali tisuće ljudi iz Vukovara, popljačkali i vandalizirali grad te pokazali visoku genocidnu kvalifikaciju srbskog velezločinstva na svima poljima najbrutalnijega srbskog feritizma (pradivljaštva). "Ovčara" mora ući ući u špicu povijesti srpskog genocida 20. stoljeća. Narod, koji u 20. stoljeću pravi "Ovčare", "Srebrenice" i razara Vukovar, Dubrovnik i Sarajevo te u baštinu ostavlja ub itačne mine je za posebna liječilišta i za Međunarodno pravosuđe.

Imamo i mi Hrvati štićenike srpskih genocidaca, okupatora i vandalskih feritista. Predsjednik Republike Hrvatske čeka velikosrbskog

fašističkočetničkog vojvodu Tomislava Nikolića, koji preko crvenog tepiha dolazi na rukovanje i poljubac s komunjarom Ivom Josipovićem...

Zar će Hrvatski narod birati još jednom komunjari srboguzolizca Ivu Josipovića za predsjednika RH, koji u 5 godina svoga prvog mandata nije učinio NIŠTA. BAŠ NIŠTA dobroga za Hrvatsku...

Srpski silovatelji šeću slobodno po Hrvatskoj i hrvatske žrtve ih susreću

Hrvatsko pravosuđe ne privodi pravdi srpske zločince - silovatelje Hrvatica: majka supruga, djevojaka i maloljetnica. Zašto ta pasivnost Hrvatskog pravosuđa i bezinicijativnost Hrvatskog pravosuđa?!

U Slunju su silovanja i nakon toga ubijanja žena Hrvatica obavljana u nazočnosti, što znači po odobrenju i zapovijedi Vojislava Šešelja. Nešto od toga je zabilježeno i u knjizi "Sunčica" od pisateljice Marije Slišković.

Manje je poznato Hrvatskoj javnosti, da je Vojislav Šešelj za svoje vladavine u okupiranom Slunju proglašen ne samo počasnim građaninom "srpskog Slunja", nego je i Slunj trebao postati Šeešeljevo. Postoje u Slunju sačuvane table za prometnice s ćiriličkim nazivom "шешељево" = "Šešeljevo". Iz sačuvanog srpskog filma se vidi da je Šešelj nametao svoju vlast kapetanu Draganu u Slunju i u "Vučićevoj" Glini pa je dolazilo do glasnije srpske retorike. To je onaj Aleksandar Vučić, kojega ljubi Vesna Pusić, sadašnji premier vlade u Nikolićevoj četničkoj Srbiji. Dakle, bratstvo i jedinstvo između srpskih fašističkih četnika i hrvatskih komunista uz pečat poljubcima Vesne Pusić i Ive Josipovića. "Bože, ako jesi - gdje si" - Vukelić, pjesma Solferino).

Za 412 hrvatske djece poubijane od Srba, nijedan srbski zločinac nije kažnjen!

Srbski zločinci su poubijali 412 hrvatske dječice, od novorođenčadi do pučkoškolskog uzrasta, a dosada nije priveden pravdi niti jedan srbski zločinac nad hrvatskom dječicom niti Hrvatsko pravosuđe traži srbske zločince, a za jedno jedino srbsko dijete (†Aleksandru Zec) su kaznili počinitelja, ŠTO JE POSVE ISPRAVNO. Jedino se postavlja pitanje: Je li vrijednije jedno nedužno srbsko dijete, nego 412 nedužne i nevine hrvatske djece, koju su poubijali srbski zločinci i nijedan nije proiveden pravdi. Zašto je zakazalo Hrvatsko pravosuđe na zaštiti 412 nevine

hrvatske dječice?! Zar baš nikoga u Hrvatskom pravosuđu ne peče savjest ljudska, ako već ne juristička radi nekažnjavanja (barem u odsutnosti!) srbskih zločinaca na nevinoj hrvatskoj dječici.

Umetak iza kojega slijedi nastavak:

Zašto Hrvatsko pravosuđe ne stavi van snage Zakon o aboliciji i amnestiji Srba, dok se ne pronađu i ne privedu pravdi i osude (barem u odutnosti) najistaknutiji srpski ratni zločinci?!

Evo, ICTY u Den Haagu je pustio na slobodu, uz Miloševića najvećeg srpskog ratnog zločinca Vojislava Šešelja. Koliko je taj Europski sud u Den Haagu pravedan "o tom po tom". Taj velezločinac Vojislav Šešelj najavljuje aktiviranje zločina, ostvarenje Velike Srbije po liniji: Karlobag - Karlovac - Virovitica...

Zašto ga sada ne osudi Hrvatsko pravosuđe po hitnom postupku makar "u odsutnosti" ili zašto Hrvatsko pravosuđe ne traži od Den Haaga i od Beograda, da preuzme "lege artis" suđenje Vojislavu Šešelju, ratnom (sada i mirnodobskom!) velezločincu, koji prijeti Hrvatima i Hrvatskoj okupacijom po velokosrpskoj fašističkoj granici u Hrvatskoj?! Jeli bi o tome pravnom predmetu ratnog zločinca Vojislava Šešelja trebalo misliti i djelovati Hrvatsko pravosudje ili starac, umirovljeni znanstvenik farmaceutske struke Mr.sc. Dragan Hazler?!

Zašto je Hrvatsko pravosuđe pasivno ili možda lijeno, kad su u pitanju srpski zločinci?

Hrvatsko pravosuđe sudi Mirku Norcu, Branimiru Glavašu, Tomislavu Merčepu jer su ubili uz srbske zločince, zabunom ili osvetom i ponekog nedužnog ili "nedužnog" Srbina (iz redova onih, što su "ljuštili kumpjere", pokapali mrtve, popravljali puteve i postavljali ubitačne mine po Hrvatskoj. Tako postupa Hrvatsko pravosuđe jer su im spomenuti Hrvatski branitelji "pri ruci" - lako dostupni ili je Hrvatsko pravosuđe zadržalo metode iz vremena velezločinca Tita pa sudi samo Hrvatima?!

Umjesto daljnjeg "oranja" po hrvatskoj pravosudnoj ledini, završavam sa svojim pitanjima i ukazivanjima Hrvatskom pravosuđu na srpske genocidne, silovateljske, pljačkaške, vandalske i minerske zločine

počinjene u Hrvatskoj i neka se njima bavi Hrvatsko pravosuđe, kad to ne čini ICTY u Den Haagu. Želim Hrvatskom pravosduđu uspješan rad i u tom duhu pozdravljam najdomoljubnijim hrvatskim starodrevnim pozdravom: Za dom i domovinu Hrvatsku - Uvijek!

Mr.sc. Dragan Hazler - hrvatski djelatnik

Basel, 14. studenoga 2014.

Uz sjećanje na obljetnički dan "prvog komunističko-četničkog oslobođenja Slunja", u kojemu su "osloboditelji" poubijali oko 2.000 Hrvata, među kojima oko 700-800 ranjenika (podatak iz komunističke dokumentacije), oko 30 majka s nevinom dječiccom (natjerali ih "osloboditelji" da skaču u nabujalu Koranu) ostali do oko 2.000 su zarobljeni hrvatski vojnici (domobrani, ne ustaše jer se oni nisu živi predavali!!!) i civili...

Tako, poput Slunja su izgledala "oslobobođenja" Hrvatske od 21. lipnja 1941. (Brezovica i kasnije Srb. 27. srpnja 1941.) do Bleibuškog pokolja i predsmrtnih četveroreda zarobljenih Hrvata - vojnika i civila s djecom od 15. svibnja 1945. nadalje. Nota bene!

"To je nama naša borba dala, da imamo Tita za maršala!" - na zasluženom devetom mjestu najvećih ratnih i mirnodobskih zločinaca 20. stoljeća. D.H.

Prisjećanje na dan progona Hrvata iz Slunja od JNA i lokalnih Srba

Prisjećanje na dan progonstva...Društvo za promicanje istine o Domovinskom ratu iz Karlovca i Hrvatski memorijalno – dokumentacijski centar Domovinskog rata iz Zagreba uz suradnju UHBDR-a Slunj, Župnog ureda Slunj i Gradskog poglavarstva Grada Slunja inicijator je i organizator Stručnog skupa o okupaciji slunjsko – saborskog – plitičkog kraja.

Skup je organiziran u Slunju, u župnoj dvorani, u četvrtak, 13. 11. 2008., a cilj mu je bio osvjetljavanje prilika uoči progonstva, okupacija, progonstvo, stradanje i žrtve slunjsko-plitvičkog kraja u Domovinskom ratu. U 11 sati okupili su se eminentni stručnjaci: mr.sc. Ivo Turk iz instituta "Ivo Pilar" iz Zagreba, mr. Ana Holjevac-Tuković iz Zagreba, brigadir Dubravko Halovanić, dr. sc. Ante Nazor, ravnatelj Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovonskog rata iz Zagreba, ratni zapovjednik Slunjske pukovnije puk. Vladimir Katić, ratni zapovjenik MUP-a Slunj g. Ivica Panić. Gost ovog skupa bio je i gospićko-senjski biskup mons. Mile Bogović, gradonačelnik Grada Slunja te načelnici općina Rakovica i Cetingrad. Nakon minute šutnje za poginule g. Martin Barić najavio je prvog predavača mr. Ivu Turka koji je govorio na temu: "Demografska slika Slunjsko-plitvičkog kraja". Pad broja stanovnika u ovom prostoru konstantan je nakon Drugog svjetskog rata do danas. Mr. Ana Holjevac-Tuković govorila je na temu: " Napadne operacije neprijatelja", a njezino izlaganje nadopunio je brigadir Dubravko Halovanić. U daleko brojnijem i nadmoćnijem neprijateljskom okruženju hrvatsko stanovništvo nije imalo puno šanse. Neprijateljski dokumenti govore jasno o presijecanju Hrvatske, granicama Velike Srbije, etničkom čišćenju. Ratni zapovjednici puk. Vladimir Katić i g. Ivica Panić govorili su o otporu 1991. nadmoćnijem neprijatelju. Oko 800 branitelja zadržalo je neprijateljske snage do 16. studenog 1991. kad su neprijateljski tenkovi ušli u Slunj. Hrvatsko stanovništvo povlačilo se preko Bosne i Hercegovine u Hrvatsku. U okupiranom području ostalo je oko 200 osoba koje su trpile teror, ubojstva, premlaćivanja... Ipak, slunjski su branitelji zadržali neprijatelja do 16. studenog 1991. i tako onemogućile brzo

presijecanje Hrvatske. Mons. Mile Pecić govorio je o žrtvama slunjskog kraja. Od 1991. do 1995. ubijeno je u slunjskom kraju 297 osoba (bez Saborskog gdje su 52 žrtve). Od tog broja 70 je žena starije životne dobi, 1 trudnica, 1 djevojka, 3 djevojčice. Starijih muškaraca je ubijeno 99 plus jedno muško dijete (6 mjeseci). To je ukupno 175 žrtava koje čine žene, starci i djeca. Najveći broj stradalih je u prvim danima okupacije i tijekom okupacije: ukupno 213 žrtava. Nakon dolaska UNPROFOR-a (proljeće 1992.) stradale su u okupiranom području 52 osobe. G. Ivan Strižić govorio je o prilikama u okupiranom području i stradavanju zatočenih. Na kraju se obratio brojnoj publici gospićko-senjski biskup mons. Mile Bogović. On je pohvalio ovakve napore, posebno povijesne stručnjake koji su prišli znanstveno ovom povijesnom razdoblju. Dr.sc. Ante Nazor zamolio je Slunjane da pomognu u prikupljanju dokumenata, svjedočanstava...Podržao je ovaj napor i slunjski gradonačelnik g. Ivan Bogović. Radovi ovog skupa bit će objavljeni u posebnom zborniku koji će se uskoro pojaviti. Dodajmo da je ovaj znanstveni skup upriličen povodom tužne 17. obljetnice okupacije Slunja.

Povodom prisjećanja na Dan progonstva, na njegovu 17-tu obljetnicu, 16. 11. 2008. brojne delegacije položile su cvijeće i zapalile svijeće za poginule u Domovinskom ratu, kod spomen obilježja u gradskom parku u 10,00 sati, a zatim su se pridružili ostalim vjernicima u župnoj crkvi na misi za stradale u 11,00 sati. Narod slunjskog kraja danas se sjeća tužnih dana kad su morali napustiti domove i poći u progonstvo koje je trajalo četiri godine. Na današnji dan 1991. tenkovi zloglasne JNA ušli su u Slunj i preostali narod s braniteljima počeo se povlačiti prema Bosni. Sa svojih domova protjerano je 16.000 ljudi. Križni put progonstva trajao je četiri godine.

Dovle iz Wikipedije. *Slijedi kratko pojašnjenje nekih srpskih zločinstava u Slunju:*

Pripomene za buduće organizatore, sudionike i goste Skupa u Slunju

Ovakovi Skupovi su više nego potrebni, da se utvrdi stradanje Hrvata od strane velikosrbske okupacijske i genocidne ideologije sprovođene kroz JNA, kroz velikosrbsku politiku, kroz Srpsku pravoslavnu crkvu i razne

vojne i poluvojne fašističko-četničke postrojbe Srba iz Srbije, iz BiH i napose zločinstva petokolonaških "domaćih" Srba iz Hrvatske.

Uz podržku i pohvalu dodat ću samo tri propusta:

1. Iz prednjeg sadržaja, što je objavljen u internetu jedva se može razabrati, tko je počinitelj zločina nad Hrvatima. Zašto se jasno ne istakne: Zločine su činili Srbi svih ideologija, svih zavičajnosti, obadva spola i u svima odorama s četničkofašističkim kamama i pod krstom Srpske pravoslavne crkve.

Nedužne žrtve u svojim domovima, u svojoj zemlji Hrvatskoj su bili Hrvati: starice i starci, žene i muževi, dečki i djevojke i nevina hrvatska djeca. To se mora isticati i znati, a ne tajiti.

2. Osim veljunskog učitelja po nacionalnosti Crnogorca, koji je blago kažnjen za svoja zločinstva, u Slunju nije nijedan Srbin - srbski zločinac priveden pred lice pravde niti je kažnjen. Zašto se ne odkriju Srbi zločinci, koji su ubijali Hrvate i to najstrašnijim metodama. Netko od Srba povratnika, koji su doduše „gulili krumpjere, raznašali poštu, popravljali puteve i zakapali mrtve“ i postavljali mine znade tko je ubijao i zlostavljao Hrvate u Slunju i u Slunjskom okružju.

Valjda netko znade, koji su Srbi nožem zaklali Milana Kovačevića (s nadimkom Macan) i njegovu suprugu su klali pred njim prije nego je izdahnuo. Zar se imena takvih srpskih junaka - koljača Hrvata trebaju tajiti?! Tko to prisiljava Hrvate na šutnju i podučava "poštene" Srbw da ne odaju svoje jatake?!"

Valjda ipak netko od slunjskih Srba povratnika, kojima je Hrvatska obnovila kuće i daje im novčanu podporu znade, koji su Srbi ubijali Hrvate, koji Srbi su mučili Hrvte, koji Srbi su silovali majke i kceri pred njima, koji su to Srbi ubijali hrvatsku djecu, koji su to Srbi popalili sve hrvatske kuće u Slunjskom kraju i koji su to Srbi bacali žive ljude u oganj njihovih zapaljenih kuća...

Evo samo jednog od brojnih strašnih primjera srbskih zločina u Slunjskom kraju (Mostovi 96. str. 23): "16 do 21. siječnja 1992. četnici učinili neviđeni

masakr u Polju i Lađevačkom Selištu nad bespomoćnim civilima. Ubili su: Anku Rupa r.1925 iz Čamerovca 182; Franju Šajfara r.1935. iz Čamerovca 175; Josu Šajfara, r.1935. iz Čamerovca 1999; ubijeni ili i živi zapaljeni u zapaljenoj kući: Radočaj Mile sin Ante r.1920; njegoiva žena Bare r. Morosavljević r.1924; njihov sin Ante r. 1952; ubijeni: Radočaj Ive r.1930; njegova žena Roze r. Delač r. 1929; Potnar Zora r. Radočaj r.1934; Radočaj Roze r. Bionda; Jure Valentić r.1943. ubijen kod svoje kuće i spaljen u šajeru..."

Možda netko od Srba povratnika znade, koji su srbski zločinci opljačkali i spalili sve katoličke crkve, kapelice i razarali katolička groblja, a cetingradsku crkvu su čak minirali.

Netko od „gulitelja krumpjera..." bi trebao znati imena sijača nagaznih mina jer su to bili Srbi iz pozadine iz skupine "gulitelja krumjere". Od tih srpskih mina trajno pogibaju Hrvati, napose djeca, domaće i divlje životinje...

Zašto nekakav homić Frljić, pisatelj kazališnog djela o Aleksandri Zec, koju je ubio nekakav manijak ne napise djelo o hrvatskoj djeci, koju su poklali ili ubili Srbi u Slunju, u Škabrnji, u u Saborskome, u Širokoj Kuli, u Vukovaru, u Slavonskome Brodu dosada poimence znanih 412 djeca (a to nisa sva poubijana hrvatska nevina dječica od srbskih zločinaca).

Brojni od tih srbskih zločinaca na hrvatskoj djeci i silovatelji njihovih majka šeću slobodno po Hrvatskoj i dobivaju novčane podpore od države Hrvatske, a ta ista država uskraćuje novčane podpore Hrvatskim braniteljima.

Republika Hrvatska bi trebala ukinuti Zakon o aboliciji i amnestiju Srba i ukinuti davanje svake podpore Srbima, dok se ne odkrivu, kindapiraju i osude svi srpski zločinci!

3. Srbi su, ne samo devastirali obiteljska gospodarstva, kulturne i sakralne objekte, nego su popljačkali svu imovinu prognanih Hrvata. Država Hrvatska je obnovila Hrvatima kuće, ali im nije nadoknadila popljačkanu imovinu niti iom daje n ovčane podpore!

Zašto se ne odkrije Srbe pljačkaše te ih se prisili na povratak ili naknadu popljačkane hrvatske imovine?!

Neće valjda "gulitelji krumpijera" reći da ne znaju koji su Srbi pljačkali hrvatsku imovinu i palili hrvatske kuće!

Točno jest, da je najveći zločin ubijati ljude, u ovome slučaju Hrvate, ali su kažnjivi i svi drugi zločini, koje su Srbi, napose petokolonaški Srbi u Hrvatskoj činili Hrvatima, a u Slunju nije pravosudno odkriven niti procesuiran nijedan srbski zločinac.

Evo, trojicu srbskih zločinaca "kapitalaca", koji su zločinarili po Hrvatskoj i istaknuto po Banovini i Slunjskom kraju, napose u gradu Slunju jer je tu u blizini bio Vojni stadio JNA. To su srpski četnički fašistički "kapitalci":

1. Srbočetnik Dragan Vasiljković ili kapetan Dragan specijalist za ubijanje Hrvata i napose za vandalizam na hrvatskim kućama i katoličkim crkvama. Za rušenje tornja katoličke crkve u Gornjem Vidoševcu, nedaleko Gline dobio je kapetan Dragan pečeno janje na ražnju.

Pravosuđe u Hrvatskoj nije u stanju ili neće da ga udomi u Hrvatskoj, nego ga pusti da bordelira u Australiji.

2. Četnički kapitalac istaknutih zasluga za ubijanje Hrvata i sondiranje granice Velike Srbije od Karlobaga preko Karlovca i Virovitice bio je velečetnik Aleksandar Vučić, sadašnji predsjednik vlade države Srbije, s kojim se sočno ljubi drugarica Vesna Pusić i Ivo Josipović. Tu ne vrijedi nikakva hrvatska tužba za izručenje Hrvatskoj, kad on dolazi u Hrvatsku, šeće preko crvenog tepiha i zapovijeda Vesni Pusić, kako se treba ponašati. Josipović mu je bratski kao srpsom homiću istaknuto naklonjen.

3. Najveći srbski četničko-fašistički kapitalac, počasni građanin Slunja, preimenovanoga za vrijeme RSK u Šešeljevo, bio je zapovjednik - komandant raznih zločinstava istaknuto srbskih silovatelja Hrvatica tada vojvoda Vojislav Šešelj. On je doduše impotentan, ali ima mnogo razumijevanja za srbske pijane silovatelje pa su ga proglasili počasnim komandantom srpskih silovatelja Hrvatica.

Pravosuđe u Zagrebu zasigurno ne tražiti izručenje Šešelja u Zagreb, da se ne zamjeru Sudu pravde ICTY-u u Den Haagu. Jedino se malo buni Ivo Josipović jer mu Šešelj ugrožava predsjenikovanje u Hrvatskoj po poznatoj velikosrbskoj granici od Katlobaga granicom do Mađarske.

Tako je to kad Hrvatska neme Hrvatsko pravosuđe, nego pravosuđe - točnije krivosuđe u RH i nema hrvatske političare, nego protuhrvatske političare tipa: Pupovca, Stazića, Pusićke, Opačićke i presjednika Ivu Josipovića Golootočkoga premiera slučajne države Hrvatske Zoroklika Milanovića.

Dopunio slikoviti i popratni sadržaj iz interneta o (srpskoj) okupaciji Slunja stari Slunjanin

Dragan Hazler,

mislima u Slunju uz domobranski pozdrav:

Za dom i domovinu Hrvatsku - Uvijek!

Basel, 16. studenoga 2014. - obljetnički dan od JNA i srpske okupacije Slunja, 16.11.1991.

ICTY u Den Haagu i hrvatsko pravosuđe štite Srbe civilne ratne zločince

Ovaj članak, kojeg sam 2007. poslao ICTY-u i Pravosuđu u Hrvatskoj, šaljem i sada isti pravosudnim tjelima povodom puštanja na slobodu srbskog zločinca Vojislava Šešelja! BRAVO ICTY! Više ste slijepi nego Božica Justitia. D.H. To Vam poručuje ponovno Mr. sc. Dragan Hazler, Basel, 21. studenoga 2014.

Poznato mi je kao dogradonačelniku Slunja od 1993-1997. godine kroz službene i druge razgovore, da su se povratnici i zaostali Srbi u Slunjskome kraju iza „Oluje" izjašnjavali, da „nijesu bili vojnici, nego su kao pripadnici Teritorijalne obrane obavljali razne poslove".

Neke od tih poslova su svi kao naučenu pjesmicu jednako ponavljali: „Radili smo u kuhinji, popravljali smo ceste i puteve, raznašali poštu, pokapali mrtve, pomagali smo porodicama poginulih i ranjenih vojnika, stražarili smo pred ustanovama i na mostovima i obavljali druge infrastrukturne radove..." Na pitanja, „da li znadu, koji su srbski civili ubijali Hrvate, pljačkali imovinu prognanih i izbjeglih Hrvata, razarali i palili hrvatske kuće, gospodarske i druge zgrade, crkve, groblja..." - gotovo svi su odgovarali, da im je to nepoznato, a tek pojedinci su običavali reći, da je to činila Teritorijalna obrana i vojska!

Teritorijalna obrana je postavljala nagazne mine, minirala ceste i mostove, ubijala Hrvate najbrutalnijim metodama. Samo u Slunjskome kraju poubijali su Srbi 297 Hrvata svih starosti, a nijedan srbski zločinac u Slunju nije pravosudno procesuiran niti osuđen. Specijalci iz Teritorijalne obrane su kao snajperisti ubijali svakog Hrvata, koji im je pao u nišan.

Najkraće i najtočnije rečeno, Srbi u civilnoj Teritorijalnoj obrani su se pobunili protiv države Hrvatske i vodili su od 1991. do 1995. najbrutalniji rat progonom Hrvata s njihovih vjekovnih ognjišta, ubijanjem Hrvata, pljačkom i razaranjem hrvatskih sela, mjesta i gradova. Ta zlodjela su činili hrvatski Srbi - vojnici i „teritorijalci" u civilu i u odorama. Dakle, kad

Međunarodni sud u Den Haagu i hrvatsko pravosuđe obtužuje i sudi častnike Hrvatske vojske radi zlostavljanja srbskih civila, onda to međunarodno i hrvatsko pravosuđe „ne zna“ ili taji da su zlostavljani srbski civili obadva spola (ako je uopće spomena vrijednog zlostavljnja bilo?!) pripadali srbskoj Teritorijalnoj obrani i vojnicima tzv. republike srbske krajine. U svakom slučaju srbski civili bilo u Teritorijalnoj obrani ili kao vojnici tzv. republike srbske krajine pripadali su ratnom zločinačkom ustrojstvu, koje je sudjelovalo u svima zločinstvima protiv nedužnih Hrvata i regularno uspostavljene države - Republike Hrvatske. Svaka čast iznimkama hrvatskih Srba, pretežno urbanih, koji nisu sudjelovali u zločinima protiv Hrvata.

Što je to Teritorijalna obrana, prema opisu u internetu?

"Teritorijalna obrana (kratica TO) bila je komponenta Oružanih snaga SFRJ od 1968. godine pa do raspada SFRJ. Za razliku od JNA, koja je bila klasična operativna vojska, TO je bio najširi oblik "organizovanja radnih ljudi i građana za oružanu borbu", sa zadaćom nadzora i nazočnosti na cijelom teritoriju SFRJ."

U ovoj definiciji rečeno je posve jasno, što je Teritorijalna obrana, a znade se da je Teritorijalna obrana u srbskim krajevima u Hrvatskoj podigla Srbe na zločine protiv Hrvata i na rušenje države Hrvatske, ali za sva svoja zlodjela, uključujući genocid i etnocid... nije TO dosada stavljana na obtuženičku klupu niti u Den Haagu niti pred hrvatskim pravosuđem.

"Temeljna načela TO-a su bila organizacija obrane na osnovu općina koristeći lokalno osoblje, te koristeći načela naoružanog naroda koji su bili popularni vojni nauk SFR Jugoslavije.

TO bio je osnovni dio jugoslavenske obrambene vojne strategije koja je nosila ime: Općenarodna obrana i društvena samozaštita (ONO i DSZ).

Naoružanje TO obično je bilo drugorazredno u odnosu na ono što je koristila JNA, a ono se skladištilo u općinskim skladištima.

U TO nadležni su bili posebno plaćene osobe koje su bile zadužene za oružje, organizaciju i ljudstvo.

Oduzimanjem/predajom oružja iz hrvatskog TO u JNA, prisililo je novu hrvatsku vladu stvoriti nove teritorijalne vojne postrojbe i time pooštrilo već zategnute odnose sa pobunjenim srpskim stanovištvom unutar Hrvatske, te s JNA i Srbijom, jer je to oružje u završilo u mnogim općinama s većinskim srpskim stanovništvom u Hrvatskoj, i korišteno od strane srbskih zločinačkih pobunjenika u agresiji na Republiku Hrvatsku."

Izvori: Ozren Žunec, Rat u Hrvatskoj 1991. -1995., Polemos, svezak I, siječanj - lipanj 1998.

Davor Marijan, Jugoslavenska narodna armija - važnija obilježja.

Ne ulazeći ovdje u nikakvo nabrajanje i opis pojedinačnih i masovnih zločina genocida, etnocida i svih drugih -cida, počinjenih Hrvatima i svima nesrbima od srbskog zločinačkog ustrojstva, kojeg je činila srbska Teritorijalna obrana u civilu i srbska vojska u odorama i u civilu, postavlja se temeljno pitanje radi zadovoljenja pravde, zašto ICTY u Den Haagu i Hrvatsko pravosuđe ne procesuiraju srbske zločince iz čitavog zločinačkog ustrojstva, dakle iz redova srbske Teritorijalne obrane u Hrvatskoj i iz redove vojske tzv. republike srbske krajine.

Nije li absurdno, da su Srbi samo u Slunjskome kraju poubijali veći broj nedužnih Hrvata (297), nego je ukupan broj osuđenih srbskih zločinaca u cijeloj Hrvatskoj?!

Nije li absurdna sama pomisao, da još danas ginu Hrvati, pretežno hrvatska djeca od nagaznih mina, koje su postavljali po Hrvatskoj srbski civili iz Teritorijalne obrane?!

Uzmu li se u obzir samo ovi spomenuti podatci, koji nisu niti milijuntnina svih srbskih zločinstava počinjenih u Hrvatskoj, postavlja se pitanje je li Republika Hrvatska pravna država ili još točnije je li Republika Hrvatska pravedna država jer su pred njenim sudovima nalazi mnogo manje srbskih zločinaca, nego Hrvata, koji su se branili od srbskih zločina i pritom, u teškoj ratnoj psihozi prekršili mjere obrane?!

Da ne ostanem samo u Slunju, gdje su Srbi poubijali 297 Hrvata i sve ostale prognali i prisilili na bijeg (oko 20.000 Hrvata), a nijedan Srbin nije primjereno kažnjen, postavlja se pitanje, koliko je srbskih zločinaca kažnjeno za Vukovar, za Gospić, za Škabrnju, za Petrinju, za Glinu..., za granatiranje Dubrovnika, Karlovca, Osijeka, Županje pa i Zagreba. NITKO! Zakazalo je međunarodno pravosuđe ICTY u Den Haagu i Pravosuđe u Hrvatskoj! D.H.

U razgovoru s jednim istaknutim hrvatskim pravnikom (ime mu ne ću spominjati), rekao mi je narodnu poslovicu: „Pravda je spora, ali dostižna. Svi srbski zločinci će doći na red!“

Od završetka Srbsko-genocidnog i agresivnog rata na Hrvatsku prošlo je 13 godina, a srbski zločinci, počev od „teritorijalaca“ do „Eichmanna“ - Ratka Mladića žive na slobodi - nekažnjeno. Dakle, još uvijek nisu došli na red za svoje zločine niti pred pravosuđe ICTY-a ni pred Hrvatsko pravosuđe.

Dodajmo tome i poznatu istinu, da su se srbski zločinci borili protiv Hrvatske pod raznim srbsko-fašističkim znakovljem, uključujući i komunističko-fašističku zvijezdu petokraku, a ta ista zvijezda petokraka pojavljuje se u Hrvatskoj na svima skupovima, koji veličaju komunizam ili crveni fašizam i to uz odobrenje i podržku hrvatskog predsjednika Stjepana Mesića.

Kad se to promatra, normalan čovjek postaje nenormalan i u svojoj nemoći pita se: „Kud plovi ovaj hrvatski brod...?“ I MOŽE LI TRAŽITI UZORE U ICTY-U?! Dopisano 21.11.2014.

Završavam s najljepšim hrvatskim pozdravima:

Za dom - Spremni! i Za Hrvatsku - Uvijek!

Mr.sc. Dragan Hazler

Basel, 10. Travnja 2007.

Nema države Hrvatske bez pomirenja hrvatskih partizana i ustaša

Politika protiv ustaša je temeljnica svih velikosrbskih ideologija. Jesmo li mi Hrvati toliko politički glupi da to ne vidimo pa čak podržavamo Srbe! Komunističko ponašanje u Hrvatskoj je bolest, za koju nije niti Vrapče dozrijelo. Komunizam u Hrvatskoj se mora iskorjeniti europskim metodama poput onih pod Berlinskim zidom 1989.

Samo velikosrbske imperijalističke pohlepne, genocidne osvajačke, pljačkaške, vandalske i ovima srodne ideologije izazivaju ratove među narodima jugoistočne Europe i Balkana.

Dosada su se uspješno suprostavile širenju Velike Srbije samo ustaše i zato ih sve velikosrbske ideologije kleveću i sotoniziraju, a ima dosta hrvatskih budala (svi komunisti) koji stoje na strani velikosrbskih ideologija i ratuju trajno protiv ustaša.

Nakon pada ustaša 1945. godine, ne radi njihove slabosti, ustaše su bili najhrabrija vojska svih vremena, nego zato što su ratovali za Hrvatsku pod nametnutom doktrinom Sila osovine Berlin - Rim uslijedila je najveća hrvatska tragedija i to od udruženih hrvatskih komunista i srbskih partizanočetnika.

Još gore od pada ustaša, padom Hrvatske pod hrvatskim komunistima koji su ratovali pod najstrašnijom komunističkom doktrinom iz Moskve, Hrvatskom narodu Srbi oduzimaju: Bosanski Sandžak, Hrvatski Srijem i Hrvatsko-mađarsku Bačku i Banat. Na Jugu Hrvatskom narodu oduzima se Boka Kotorska, od BiH napravljena je nova država i daje joj se hrvatski Neum, kojeg su stoljećima ranije Turci okupirali Jadranu. Nije u pitanju gubitak Neuma, nego podjela Hrvatske na dva dijela.

Velikosrbska komunističko-četnička Jugoslavija uz poraz hrvatskih komunista i ubojstvo vođe Andrije Hebranga pretvara Hrvatsku u prostornu kiflicu i još je po davno propalom turskom kolonijalizmu razdvaja na dva dijela. Ovako nešto ne pozna politički zdravi svijet.

Jesu li spomenuta hrvatska gubilišta nagrada hrvatskim komunistima, što su zajedno sa srbskim fašističkim četnicima rušili, umjesto reformirali Nezavisnu Državu Hrvatsku?!

Još živi hrvatski komunisti i njihovi potomci nisu ni danas okrenuli leđa srbskim četničkim fašistima, nego se s njima ljube i zajedno kleveću hrvatske ustaše.

Nije hrvatske komuniste osvijestilo niti to da su iz istog skota srbski fašistički četnici i komunisti, Jugoslaveni u JNA i Crnogorci okupirali i razorili trećinu Hrvatske, pripojili trajno sebi lijevo Hrvatsko podunavlje i uzeli pola BiH, u kojoj su napravili Republiku Srpsku, s kojom Zagreb ima odnose.

U odnosu na srbske zločince i zločinstva trajno je zakazala hrvatska komunistička pamet, a slijedi je i katolička pamet jer ekumenom omogućuju širenje i jačanje državnopolitičke SPC u Hrvatskoj, darivaju joj crkvene zgrade i izgrađuje srpska gimnazija u najhrvatskijem dijelu Zagreba - Svetom duhu. Bože, imali Te u glavama dostojanstvenika Katoličke crkve u Hrvata?!

Srbi ne odustaju od Velike Srbije i nakon poraza petokolonaških Srba u Hrvatskoj!

Srbi se nikada ni pod Turcima ni iza njih niti sada nisu odrekli niti izliječili od bolesti nacionalnog ludila Velike Srbije na hrvatskom prostoru i drugdje. To srbsko ludilo ima dugu povijest, koja počinje snagom oružja u osvajačkim ratovima cara Dušana samozvanog silni i snagom srpskog pravoslavnog krsta u rukama odmetnika iz Katoličke crkve Rastka Nemanjića samoproglašenog Svetog Save.

Mehmed i Makarije

Zanimljivo je podsjetiti na dvojicu braće u 16. vijeku - poturčenog Srbina Mehmeda Paše Sokolovića i patrijarha Srpske crkve Makarija. Sokolović za proširenje Turskog carstva u kojem je i srpski pašaluk ratuje na kopnu i na moru (Siget, Lepant...) . Mehmedov brat pećki patrijarh Makarije crta 1557. srpskim krstom granice Srpskog pravoslavnog carstva Jadranom i kopnom do Trsta pa od Trsta do Budima i Temišvara, i preko Vidina do Soluna sa srpskim pravom na Carigrad. Ovakav plan može praviti samo

manijak, a ne normalan čovjek iz malog balkanskog naroda imenom Srbi, od latinskoga "serv" - serb = rob.

Pojašnjnje: servus, -i , m. = rob, -i robovi = Srbi. Nominativ jednine jest servus, uklonimo -us i dobijemo serv-, te na tu osnovu dodajemo ostale nastavke. Vidu u svakoj latinskoj gramatici.

Nikakvo čudo da se Srbi - oslobođeni robovi ovako divljački ponašaju, kako se ponašaju prema susjednim narodima, napose prema Hrvatima.

Ta velikosrpska ideologija ludila dobiva svoje vrhunce kroz pravoslavni krst patrijarha Čarnojevića - "Seoba Srbalja", koncem 17. stoljeća koji od hrvatsko-mađarske Panonije pravi Srpsku Vojvodinu. To je za razliku od nemenjićke ekspanzije preme jugu, nova srbska ekspanzija na sjever u hrvasko-mađarsku ravnicu...

Velikosrpska ideologija je iznjedrila brojne prvake i zaludila sve Srbe

U tom stilu i ritmu velikosrpska ideologija ludila dobiva svoje prvake. Evo imena samo nekih približno ovim redom: Dositej Obradović, Vuk Stefanović Karadžić, Ilija Garašanin (Načertanije), Petar Karađođević, Aleksandar Karađorđević, Milan Stojadinović, Dražo Mihailović, Aleksandar Ranković, Memorandum SANU (Dobrica Čosić...), Slobodan Milošević, Vojislav Šešelj, Aleksandar Vučić, Tomislav Nikolić...i junak ICTY-a Vojislav Šešelj... Ovo su samo možda najbolestniji luđaci velikosrbske ideologije.

Neka mi se oprosti, što ne znam, koji je od bolestnih luđaka velikosrpske ideologije SPC-krsta proglasio Srbiju do zadnjeg srbskog groba, a takvih ima po cijelome svijetu...

Dakle nije samo nebo srbsko , u kojem "Sedi i caruje spski bog!", nego je i sva Zemlja srpska.

Takve poruke su dolazile i iz grla bolestnih velikosrbskih komunista kao na primjer: "Amerika i Engleska bit će zemlja proleterska", dakako srpska.

Petokolonaški Srbi u Hrvatskoj i u BiH prihvaćaju i šire ideologiju velikosrbskog ludila

Velikosrbska ideologija ludila imala je ima i sada svojih provoditelja u Hrvatskoj i u BiH. Evo samo nekoliko najistaknutijih jer za sve bi trebao podeblji leksikon: Branko Čubrilović, Svetozar Pribićević, Stevan Moljević, Momčilo Đujić, Branko Dobrosavljević, Jovan Rašković, Radovan Karadžić, Ljiljana Plavšić, Ratko Mladić, Milan Babić, Milorad Dodik, Savo Štrbac Vojislav Stanimirović, Milorad Pupovac...

Iz takvih velikosrbskih gnijezda rađa se širi i potencira mržnja na ustaše!

Od takvih pojedinaca i iz svih gnijezda ludila velikosrpskih ideologija u politici, u vojski, u SPC-u... čak u sportu i u folkloru rađa se, obnavlja se i sprovodi se neugasiva mržnja na ustaše = Hrvate jer su im ustaše, kao nitko u povijesti spriječavale velikosrpsku ideologiju imperijalističkog i genocidnog ludila.

Velikosrbska ideologija je stvarala među ustašama zločince iz obrane i osvete!

Nitko živ ne tvrdi da među hrvatskim ustašama nije bilo zločinaca jer ih ima među svima ratnicima i u svima ratovima pa ni ustaše nisu iznimke. Ali velikosrpska ideologija ludila ne vidi svoje zločine, s kojima su izazvali ustaše na zločine prema sebi, a ustaške ustostručuje, pripisuje ih svima Hrvatima i od njih pravi lažni mit od 1929. (stvaranja ustaša) pojačano 1934. (atentat na kralja Aleksandra "Hitlera Drugoga") i napose od 1941-1945. (četničko-fašistički rat protiv Hrvatske) do danas.

Vrhunci su nam poznati, primjerice: izmišljanje srbskih grobova i multipliciranje žrtava, ugroženost Srba, Memoranduma SANU 1986. godine, "Delenje leba po srpskim zemljama", Genocidni i okupacijski rat Srba protiv Hrvatske i BiH 1991-1995/97. (Vukovar... Srebrenica...) i mirnodobski nastavak srbskog klevatanja, sotoniziranja i demoniziranja ustaša = Hrvata iz svih srpskih izvora, u svima "srpskim zemljama" istaknuto u Hrvatskoj, gdje je vrhunac velikosrbskog ludila pod zaštitom Milorada Pupovca, Srpskih političkih stranaka, SPC-a, srpske Prosvjete, srpskih škola i srpske ćirilice, knjiga i srpskih tiskovina, koje plaća Hrvatski narod i prevršio je sve granice klevetanja ustaša = svih Hrvata.

Hrvatski komunistički partizani prihvaćaju velikosrpske četničke klevete ustaša!

Problematično, tragikomično ... i žalosno je da dio Hrvata u svima društvenim strukturama, napose komunističko-partizanskoj prima srpske laži, klevete, demoniziranja i sotoniziranja ustaša = Hrvata kao točne, što ima za posljedicu međusobno klevetanje hrvatskih partizana i hrvatskih ustaša u vremenski nedogled.

Hrvatska pamet, ako je imamo trebala bi staviti točku na rat između hrvatskih partizana i ustaša i (ako ne ide drugčije?!) Hrvatski sabor treba obznaniti Zakon o obveznoj pomirbi svih Hrvata i svih nacionalnih manjina u Hrvatskoj.

Hrvatska, ako je država trebala bi se ugledati i ponašati kao sve europse države!

Sve države u Europi i svi narodi, koji su međusobno ratovali su se pomirili unutar svoje zavađenosti i s državama koje su ratovale jedna protiv druge.

Čak u Srbiji što treba posebice istaknuti pomirili su se međusobno fašistički četnici i komunistički partizani, ali je ostao otvoren trajni hladni rat i mržnja Srbije protiv Hrvatske ...

Francuzi i Nijemci jedni drugima neprijatelji kroz čitavu povijest, sada su nakon jako brutalnog Drugog svjetskog rata najveći prijatelju u Europi.

Hitlerovi Nijemci i Staljinovi Rusi su desetkovali Poljake i osiromašili narod pljačkom i feritističkim (pradivljačkim) vandalizmom, a danas cvate razmjena svih dobara i prijateljski odnosi između Nijemaca i Poljaka bolji, nego ikada u povijesti. To vrijedi i za odnose Poljske i Rusije.

Austrija, kao uvjetna najbolja savaznica Hitlerove Njemačke pomirila se je i uspostavila uzorno dobre odnose sa svima državama Europe i izvan Europe.

Finska se je pomirila i sprijateljila s Rusijom i s Njemačkom iako je uvjetno ratovala s obadvije države i protiv obadvije države.

Velika Britanija, kao osvajački cilj Hitlerove Njemačke je strahovito stradala u Drugom svjetskom ratu, a sada su Britanci i Nijemci povezani gospodarskim, polititičkim, kulturnim i svima drugima međudržavnim odnosima.

Kolijevka fašizma Italija se je pomirila sa svima državama u Europi i uspostavila sve oblike međusobne suradnje. Treba posebice naglasiti da u kolijevci fašizma osim Mussolinija nitko nije radi fašizma proganjan niti ubijen.

Nažalost u državama, gdje su Talijani nametnički i silom posijali fašizam dvije strane su se ubijale do istrebljenja i još i danas među preživjelima nije prestala medjusobna mržnja...

Mađarska i Mađari kao uvjetni i vjerni saveznici Hitlerove Njemačke i njihov vladar Miklοš Horthy - zvani Hitler Drugi se nisu međusobno progonili niti ubijali. Horthy je pobjegao iz Mađarske i umro u emigraciji 1957. Suvremena Mađarska mu je posmrtne ostatke prenijela u zavičajnu domovinu i počastno sahranila u Budim Pešti među Mađarskim znamenitim osobama.

Grčka je poslije rata imala komunističko-partizanski rat protiv imperijalističkog fašizma pomaganom od Britanaca ...

Osim poginulih u međusobnim ratnim okršajima, nitko nije ubijao ni zarobljenike niti civile iz međusobnih ratujućih strana. Partizani su izgubili rat, ali ih suprotna strana nije ubijala.

Jeli uopće zamislivo ovako nešto u Hrvatskoj?

U Hrvatskoj su komunisti preorali i uništili sva vojnička groblja ustaša i domobrana, masovne grobnice drže u tajnosti; ne znamo niti za grob književnika i ustaše Mile Budaka, kojeg su objesili komunistički partizani 7. lipnja 1945. u Zaprešiću i pred njim pod štrikom su silovali njegovu 17-godišnju kćer Grozdu, koju su zatim ubili. Zar to nije hrvatska komunistička sramota, kakovoj nema ravne niti u najprimitivnijim narodima u svijetu.

Ovakove zločine nisu radili ni Hitlerovi nacisti ni Staljinovi berijevci i crvenoarmejci!

Svi narodi sa svima su se pomirili i međusobno priznali, samo zaraćeni međusobno i to po diktatu izvana hrvatski partizani i hrvatski ustaše se

nisu pomirili. I to je nacionalna sramota s katastrofalnim posljedicama. Dokad će to tako naopako?!

Ne trebamo tražiti ni uzroke, ni hrvatska međusobna zločinstva ni nametnute ideologije niti vaganje krivnje ovih ili onih Hrvata, nego pred sve i iza svega staviti hrvatsku nacionalnu pamet i pomiriti se bez odlaganja.

Zar nije nacionalna sramota za Hrvatski narod da je još uvijek međusobno zavađen. Partizani su ratovali protiv ustaša i ustaše su ratovele protiv partizana i red bi bio da se barem njihovi potomci međusobno pomire.

Kako će se to dogoditi, kad Hrvatska ima komunističku vlast i čak predsjednika države komunističkog agnostika Ivu Josipovića.

Ivo Josipović bi svojevoljno trebao odstupiti iz vlasti u Hrvatskoj!

Taj komunistički agnostik Ivo Josipović, sin poznatog zločinca Ante Josipovića (zapovjednika Golog Otoka...) se natječe za drugi predsjednički mandat u Hrvatskoj.

Ako Ivo Josipović nema poštenja da se sam odrekne uloge predsjednika Hrvatske, Hrvatski narod mu to treba zabraniti primjenom EU rezolucije 1481 za lustraciju komunizma, koja izričito zabranjuje sudjelovanje komunistima u ulogama vlasti.

Zašto predsjednički natjecatelji na nastupe s EU rezolucijom 1481?!

Ne kritiziram niti ne promičem nijenog hrvatskog natjecatelja (-icu), ali mi se gadi slušati međusobna ogovaranja, što ne čine ni kumice na tržnicama, a od nijednoga niti od nijedne nisam čuo: od danas uz pomoć Brüssela sprovodim EU rezoluciju 1481, kojom zabranjujemo kandidaturu Ive Josipovića i demokratskom šibom tjeramo udbaškog komunjaru Stjepana Mesića sa skupo plaćanog trona na Pantovščaku.

Moji gospodarski planovi su ovo i tražim suradnike da ih odmah provodimo.

Lažnih obećanja smo se dosta naslušali. Narode kaže: "Obećanje ludom radovanje!" a u Očenašu stoji: "Daj nam danas...!"

U zabludi su bili ustaše i hrvatski partizani

Za vrijeme Drugog svjetskog rata, obadvije strane su govorile da ratuju za svoju državu Hrvatsku, a 1945. su ustaše i partizani izgubili rat i izgubili državu i što je nagore iz toga rata, uz obostrane žrtve i pustošenja svih oblika i golemih razmjera ostala je trajna mržnja i nepomirljivost između još živih partizana i malobrojnih preživjelih ustaša i ta mržnja prelazi na potomstvo partizana i ustaša.

Jesmo li mi Hrvati najveći barbari i sebemrzci u čitavom svijetu i to radi tuđinskih ideologija?

Tako nešto ne pozna niti sprovodi nijedan narod u svijetu, čak niti susjedni Srbi, koje mi smatramo zaostalijima od nas Hrvata. Srbi fašistički četnici i Srbi crveni komunisti su se međusobno pomirli. Čuvaju u Beogradu spomengrob najvećeg komunističkog zločinca Tita i podižu spomenike najvećem vođu fašističkih četnika Draži Mihailoviću.

"Kulturni" hrvatski komunisti predvođeni splitskim orjunašem Vickom Krstulovićem su već 1945. uništili sve grobove hrvatskih vojnika - ustaša i domobrana, a drugi splitski orjunaš Ivo Sanader u našem vremenu ruši spomenkriževe †Juri Francetiću u Slunju i † Mili Budaku u Svetom Roku.

Gdje nam je izostala nacionalna ljubav, domoljubna ljubav kulturni i vjerski odgoj?!

Sve je to zakazalo u nas Hrvata i još uvijek 75 godina iza Drugog svjetskog rata ratujemo i mrzimo se međusobno pod kišobranom tuđinskih ideologija. Premalo je reći: hrvatska nacionalna sramota! Mi još nismo završili Drugi svjetski rat u Hrvatskoj između Hrvata, a stvaramo sa svima načinima i metodama "bratstvo i jedinstvo" sa Srbima - najvećim hrvatskim neprijateljima svih vremena!

Hrvatski sabor, ako je hrvatski trebao bi donijeti Zakon za obvezno pomirenje hrvatskih partizana i ostataka hrvatskih ustaša, dakako i potomaka jednih i drugih.

Hrvatski komunisti i njihovi potomci su pomirljivi s velikosrpskim ponašanjem u RH

Protuustaška politika u Hrvatskoj, koju vode preživjeli komunistički partizani i njihovi potomci jest prihvaćenje i toleriranne politike velikosrbskih ideologija.

Evo pojašnjenja: Srbi svih ideologija dobro pamte i znadu, da su im hrvatski ustaše jedina najveća i nesavladiva prepreka u ostvarenju Velike Srbije na hrvatskome prostoru. Baš zato Srbi kleveću, sotiniziraju i demoniziraju hrvatske ustaše i svakog Hrvata, kojemu je Hrvatska na prvome mjestu sotoniziraju kao od davnine sotoniziranog ustašu.

Hrvatski komunisti su skloni Srbima u protuustaštvu i čak saveznici, koji prihvaćaju sve velikosrpske klevete i u njima temeljnice za ostavrenje Velike Srbije na hrvatskom prostoru. To su:

-Protuhrvatska srbska nacionalna manjina u Hrvatskoj u trajnoj ulozi "pete kolone" Srbije.

-Srpske nacionalnopolitičke stranke u Hrvatskoj sa srpskim protuhrvatskim programom.

-Srpsko društvo Prosvjeta s preko 250 pododbora u Hrvatskoj - širitelji srpstva.

-Srpska pravoslavna crkva, od Makarija i Čarnojevića do sada nameće srpstvo u Hrvatskoj.

-Srpske škole u Hrvatskoj i nametanje srpske ćirilice su u službi velikosrbskih ideologija.

-Srpski tisak u Hrvatskoj, plaćen od Hrvatske i uvozni iz Srbije djeluju protuhrvatski.

-Za srbski agresivni i genocidni rat protiv Hrvatske i Hrvata u BiH od 1991. do 1995. kojeg mi krajnje pogrešno nazivamo Domovinski rat, može se reći da su petokolonaški Srbi izgubili sve bitke, ali nisu odustali od rata.

-Država Srbija se niti ne smatra ratnim gubitnikom, nego teritorijalnim dobitnikom lijevog Hrvatskog Podunavlja oko 1000 km^2, kojeg ova kilava komunistička Hrvatska niti ne traži u povrat. Ne traži ta Hrvatska ni hrvatsku Svetu Geru ni dijelove Hrvatske u BiH...

-Srbija je naoružana do zuba i ima vojsku i policiju respektirajuću u Europi, a Hrvatska daje svoje vojnike da čuvaju red, u državama, gdje su Amerikanci počinili nered...

-SANU je već stvorila Memorandum II za osvajanje Hrvatske i čeka na primjenu.

-Svi Srbi ne samo Vojislav Šešelj javno govore i pišu u knjigama i tiskovinama o granici Srbije od Karlobaga do Virovitice... i o srpskom Vukovaru...

-U Vukovarskom okružju Srbi imaju autonomiju i srpske škole, u kojima se ne pjeva hrvatska, nego srpska himna: "Bože hrani, bože spasi srpske zemlje srpski rod..."

-Srbi kolonizirani u Vojvodini i bjegunci dolaza na glasovanje u Hrvatsku za svoje interese, a ta ista prokomunistička Hrvatska otežava pravo glasovanja Hrvatima u dijaspori...

-Srbi, povratnici iz bjegstva dobivaju obnovljene kuće, razne socijalne i novčane pomoći, a Hrvati i progonsta ne dobivaju ništa, čak niti Hrvatski branitelji nisu izjednačeni s pravina - nadpravima srbskih zločinaca u Hrvatskoj...

-Hrvatske branitelje se sudi (Mirko Norac 12 godina!), a srbski zločinci poput Vojislava Stanimirovića sudjeluju u Vladi RH.

- Srbi silovatelji Hrvatica šeću slobodno po Hrvatskoj.

Prokomunistička Hrvatska zabranjuje biti spreman za Hrvatsku!

U ovakovim opasnostima i neprilikama za Hrvatsku (Ovo su tek primjeri, u kojima nije niti spomenuta Repubkika srpska u BiH ni opasnosti iz nje.) hrvatski političari komunističkog kova i nasljeđa su ne samo protiv tragova ustaštva - jedine prave hrvatske obrane kroz čitavu povijest, nego komunisti zabranjuju u Hrvatskoj starinski zavjetni hrvatski pozdrav kao što je:

ZA DOM SPREMNI!

Neka nam jasno i točno odgovore komunistički i prokomunistički političari:

ZA ŠTO BI TO HRVATI U HRVATSKOJ TREBALI BITI SPREMNI, AKO NE ZA SVOJ DOM, ŠTO ZNAČI ZA SVOJU OBITELJ?!

Komunističko ponašanje u Hrvatskoj je bolest, za koju nije niti Vrapče dozrijelo. Komunizam u Hrvatskoj se mora iskorjeniti europskim metodama poput onih pod Berlinskim zidom 1989.

Ako nema pomirenja, onda se protiv komunista i njihovih potomaka u Hrvatskoj zatrovanih komunizmom mora sprovesti lustracija po Rezoluciji Europske Unije 1481.

Po toj EU Rezoluciji 1481, koju je službeno usvojio Hrvatski sabor, ALI JE NE SPROVODI - NIJEDAN KOMUNIST NE MOŽE OBNAŠATI ULOGE VLASTI U HRVATSKOJ.

Stanje u Republici Hrvatskoj, kao članici Europske Unije je posve protueuropsko i protuhrvatsko:

- U Hrvatskom saboru su pretežno komunisti i nadproporcionalno srbskofašistički četnici.

- U Vladi Republike Hrvatske je komunistička i četnička slika i prilika Sabora RH.

- U trećem - pravosudnom obliku vlasti u RH su pretežno pravnici komunisti i nasljednici komunističke ideologije iz SRH.

S takvom strukturom komunista i profašističko četničkih Srba poput Milorada Pupovca i srodnika u svima oblicima i svima razinama vlasti u Republici Hrvatskoj nema državi Hrvatskoj ni obstanka ni napredka.

Lustracija komunizma i srpskog fašizma u Hrvatskoj se mora sprovesti po EU rezoluciji 1481 i za tu sprovedbu, ako ne ide po slovu hrvatske politike, Hrvatski narod mora zatražti svestranu pomoć od Europske Unuje i od svih antikominističkih i antifašistikih država Europe.

Lustracijom se Hrvatska mora osloboditi Ive Josipovića i Stjepana Mesića i svih josipovićevaca i mesićevaca ...

Republika Hrvatska i Hrvatski narod kao temeljni nositelj naconalnog suverenuteta ne smije dozvoliti nijednom komunistu i nijednom srbskom fašistu (hrvatskih fašista nema i ne trebamo ih. To su Mesićeve vjetrenjače za pljačku hrvatskog novca.) da drži Hrvatski narod u podjeli, naslijedjenoj iz Drugog svjetskog rata. Nota bene!

Zaključno: Hrvatski partizani i hrvatski ustaše se moraju pomiriti jer bez toga nema solidne i napredne države Hrvatske!

ZA DOM SPREMNI!

Mr.sc. Dragan Hazler - hrvatski djelatnik u dijaspori

S riječi na djela

Pišemo mnogo, govorimo još i više, a sprovodimo malo ili ništa! O abnormalnostima u Hrvatskoj, kojih ima bezbroj i tište Hrvatski narod do granice gladi i samoubojstava, napisane su stotone možda i tisuće knjiga, objavljeno je više stotina tisuća prosvjednih, prijekornih i prigovornih članaka protiv svega što u državi Hrvatskoj ne valja, a ne poduzimamo ništa ili vrlo malo učinkovitih podhvata protiv svih zala i protiv komunističkih antifašističkih zločinaca.

Komunistički antifašizam u Hrvatskoj je bio industrija za ubijanje ljudi, za mučenje ljudi i za pljačku njihovih dobara...

Toga smeća i ostataka zločinačkog komunističkog smrdljivog ološa predvođenog antifašističkim zločincem Stjepanom Mesićem i nasljednikom golootočkog mučatelja komunističkim agnostikom Ivom Josipovićem ima toliko u Hrvatskoj, da bez odlaganja treba stvoriti:

Hrvatski ustanički pokret za sprovedbu EU rezolucije 1481 za lustraciju komunizma.

Umjesto da mi Hrvati, Hrvatski branitelji, hrvatski domoljubi, hrvatski radnici i stručnjaci, hrvatski znanstvenici, umjetnici i hrvatska sirotinja lustriramo komunističke nalogodavce, članove komunističkih komiteta, poput udbaša Stjepana Mesića i Ive Josipovića, koji poput nekadašnjih careva stoluju u raskošnom Pantovščaku i sa svojim banditima lustriraju nas, umjesto da mi lustriramo njih.

Reći ću kratko, što je sada najvažnije: Sestre i braćo Hrvati, pošteni Hrvatski narode NE DAJTE SVOJ GLAS ZA PREPREDENOG ZLOČINCA IVU JOSIPOVIĆA.

Ivo Josipović doslovno kaže da je svoj plan "nove pravednosti" učio od svoga otca Ante Josipovića, a to je onaj Ante Josipović, zapovjednik Golog Otoka, koji je izmišljao najstrašnije metode mučenja ljudi, čak onih iz redova svoje komunističke partije. Ako je netko čak od partijaca rekao da je Tito bio lijevak, a ne dešnjak završavao je u Josipovićevom mučilištu na Golom otoku. Ako se je netko drznuo i rekao da Tito ima periku, tome je

Ante Josipović birao jedno tridesetak najstrašnijih mušilišta od Foče i Zenice do Lepoglave i Glavnjače, kojima je on, Ante Josipović bio vrhovni zapovjednik, prvi do Tita, Rankovića, Dolenca...

Ni umobolni Hrvati pogođeni tom nesretnom bolešću neće dati svoj glas na predsjedničkim izborima za komunističku barbiku, odmrznutu zmiju i sljedbenika komunističkih zločinstava Ivu Josipovića.

Za Ivu Josipovića s pravom možemo primjeniti izraz zločinac jer je u komunističkoj Brezovici stavio odličje na prsa svom otcu, zločincu Anti Josipoviću. Treba li za takovoga Ivu Josipovića tražiti točniji izraz, nego zločinac prema Hrvatima i prema Hrvatskoj.

Ivo Josipović se ljubi sa srbskim fašističkim četnicima, onima najfašistikijima kao Tomislav Nikolić i Boris Tadić...

U Izraelu pred cijelim svijetom Ivo Josipović izjavljuje da u Hrvatskoj žive fašističke zmije... U svojoj carsko-titovskoj rezidenciji troši milijune hrvatskog novca, a za Hrvatsku nije učinio NIŠTA KORISNOGA, BAŠ NIŠTA SPOMENA VRIJEDNOG!

Kao najodgovorniji političar Ivo Josipović nije spriječio sveukupno propadanje Hrvatske...

Oko sebe okupio okupio je Ivo Josipović na Pantovščaku bivše komunističke kapitalce...

Za Ivu Josipovića ne važi lustracija komunističkih zločinaca, nalogodavaca, članova komiteta, koji su donosili političke odluke o progonima, mučenjima i ubojstvima domoljubnih Hrvatica i Hrvata.

Članovi Udbe, KOS-a, koji su sprovodili zločinačke odluke iz vrha, u kojem je bio Barbikin otac Ante Josipović su i danas u vladajućim kukurikavcima i u svima važnim hrvatskim medijima i drugim službama.

Bivši tužitelji i sudci, za koje je Tito rekao da se "...ne smiju držati paragrafa kao slijepci štapa", zatim lažni svjedoci, sudionici u suđenjima poštenim i domoljubnim Hrvatima od 1971. nadalje i onima prije 1971. i danas sude poštenim Hrvatima, bacaju iz stanova Hrvatske branitelje i hrvatsku sirotinju...

Nije li već ovo primjerice navedeno dovoljno da se Ivu Josipovića nazove zločincem ili zločinačkom barbikom.

Tko dade svoj glas na predsjedničkim izborima za Ivu Josipovića, taj i ta su Barbike i odmrznute zmije (neki kažu odmrznute lignje!)...

Golootočki nasljednik Ivo Josipović u sprovedbi "nove pravednosti" po starim ponašanjima iz Antinih regula s Golog otoka ne može biti predsjednik Republike Hrvatske i svih Hrvata... To je suprotno zdravom razumu.

Hrvatska je članica EU i mi moramo provoditi sve akte Eoropske Unije!

Prema EU rezoluciji 1481 komunisti ne smiju sudjelovati u nijednom obliku i u nijednoj razini političkih i drugih vlasti u bivšim komunističkim državama.

U Hrvatskoj državi, koju su izborili Hrvatski branitelji, boreći se protiv komunističke zvijezde petokrake, koju hvali Ivo Josipović i protiv četničkog znakovlja i koljačkih kama svih oblika vlada nadalje komunistički zločinački ološ na čelu udbaša Stjepana Mesića i Ive Josipovića sina od udbaškog krvnika i mučitelja Ante Josipovića.

Uz ovu komunističku antifašističku bandu u Hrvatskoj vlada četnička banda Milorada Pupovca, vukovarskog četnika Vojislava Stanimirovića i pročetnička srbadija 46,7% u hrvatskim vlastima (obradio Ante Kovačević) i oko 35% u medijima, poglavito u HRT-u (iz HTV-izvora, na čelu kojih je udbaš Goran Radman).

Po kakovim je to proporcijama, kad statistika iz 2011. kaže da u Hrvatskoj živi 4,7% Srba, a u vlastima u Hrvatskoj ih je procentualno 10 puta više. Ima li u Hrvatskoj zdravog razuma, koji ovo može razumjeti i tolerirati?!

U Hrvatskoj sve ide prema ponoru!

Nikakvo čudo da u Hrvatskoj ide sve prema ponoru jer oni, koji vladaju Hrvatskom djeluju protiv nje. Rasprodali su tajkunski do sada sve što se je prodati moglo, zadužili su Hrvatsku za više 60 milijardi Eura, dali su tuđinima Zerp veličine Slavonije i sada uporno uništavaju visokokvalificirani Imunološki zavod i Radioindustriju (RIZ) i daju na

korupcijsku dražbu hrvatske autoceste, čime će kroz povišene cestarine uništiti postojeći hrvatski turizam.

Nitko normalan u Hrvatskoj ne smije dati svoj glas za Ivu Josipovića!

Za Ivu Josipovića ne važi pravilo da djeca nisu odgovorna za zločinstva svojih roditelja. Radi značaja ponavljam već naprijed iznešeno: Ivo Josipović na komunističkom derneku u Brezovici, u nazočnosti "Remetinčanke" Marine Lovrić Mercel je nagradio odličjem svoga otca Antu Josipovića, čime je dokazao opravdanost zločinstava svoga otca i k tome počinio nepotistički akt. U svakoj pravnoj državi Europe i svijeta ovakav nepotist bi bez suda otišao s vlasti, a Ivo Josipopvić se natječe za nastavak predsjedničke vlasti u Hrvatkoj. Moram i ovdje na Vukelićen način (Selferino) zazvati Boga: "Bože, ako jesi, gdje si?"

Dakako, realnije bi bilo zapitati: "Hrvatsko pravosuđe, ako jesi, gdje si?"

Ivi Josipoviću se mora zabraniti natjecanje za predsjednika RH!

Po EU rezoluciji 1481 Ivi Josipoviću treba i mora pravno i fizički zabraniti natjecanje za predsjednika RH! (ne batinama i ubijanjem - to su komunističke i četničke metode, a sprovoditelji tih metoda ili njihovi potomci vladaju u Hrvatskoj!)

Gdje ste Hrvatski branitelji? Ima vas pola milijuna i nekolicina među vama moli za mrvice ljudskih prava i uništavate svoje zdravlje prosvjedujući protiv troje najnižih NE-izvršitelja obveza prema vama, a istovremeno pustite da oni glavni poput Ive Josipovia dolaze vam soliti pamet i pozivaju vas na pregovore u svoje komunističke rezidencije, koje po luksusu nadmašuju ostatke carstava u Aziji i kraljevastava u nekim europskim državama.

Nisu vama, Hrvatskim braniteljima uskraćena samo temeljna ljudska prava, nego se Hrvatske branitelje potvara ratnim zločinciuma.

Komunističke vlasti u Hrvatskoj šalju braniteljske čelnike (Gotovina, Čermak, Markač...) u Den Haag, gdje su odležali po desetak godina izgubljenog života u istražnom zatvoru.

Mesić-Josipovićevi sudovi u Hrvatskoj sude hrvatske branitelje (primjerice) Norca, Hrasta, Glavaša... na višegodišnje kazne (i sada to slijedi Tomislavu Merčepu) jer su u borbi ili u kolaterali smaknuli pojedine srbsko-fašističke zločince. Uz ovo je zanimljivo pripomenuti da za (primjerice): 1600 poubijanih Hrvata u Osijeku, 1500 u Karlovcu, 600 u Gospiću 297 u Slunju, oko 5000 u Vukovaru... i za 514 poubijane hrvatske djece nije procesuiran i osuđen NIJEDAN SRBSKI ČETNIČKO-FAŠISTIČKI ZLOČINAC. To je planirani i od postkomunističkog pravosuđa u Hrvatskoj sprovođeni absurd ili zločin prema pravdi, kakav ne postoji u nijednoj pravnoj državi svijeta. To absurdno ponašanje pravosuđa u Hrvatskoj djeluje pod vrhovnim zapovjedništvom Ive Josipovića, koji je po zanimanju sveučilišni Prof. Dr. na Pravnom fakulteta u Zagrebu. Odustajem od daljnjeg nabrajanja propusta i zlodjela u Hrvatskoj, koja se odvijaju pod dirigentskom palicom Ive Josipovića, njegovog predhodnika Stjepana Mesića i njegovih kukurikavaca i pozivam sav Hrvatski narod na razboritost, što upravo sada znači: Nijedan glas za drugi predsjednički mandat Ivi Josipoviću jer on vodi Hrvatsku i Hrvatski narod u ponor i na prosjački štap. Mlađi visokoškolovani narataji odlaze u tuđinu, a stotine tisuća nezaposlenih nemaju niti za koricu kruha. Ne dozvolimo takovo ponašanje i zlodjelovanje Ivi Josipoviću prema Hrvatskome narodu. Ne kaljajmo svoje osobno poštenje sa zločinačkom ljigavošću Barbike, odmrznute zmije i odmrznute lignje - Ive Josipovića.

ZATO, NIJEDAN POŠTENI HRVATSKI GLAS ZA IVU JOSIPOVIĆA!

HRVATICE i HRVATI, NE KALJAJTE SVOJE POŠTENJE GLASOVANJEM ZA IVU JOSIPOVIĆA. Pametnima dosta! Hrvatski narod je pametan i neće dozvoliti da ga Ivo Josipović vodi u propast. Mi, Hrvati u dijaspori ne ćemo dati nijedan glas za Ivu Josipovića! Nota bene!

Basel, 12. prosinca 2014.

Svima Hrvaticama i Hrvatima, milijunskom čitateljstvu DRAGOVOLJCA u domovini i u dijaspori želim ČESTIT BOŽIĆ I SRETNU NOVU GODINU! odani vam Dragan Hazler - hrvatski djelatnik - domovine Hrvatske sin

Hrvati su prvi u svijetu ustali protiv fašizma i protiv komunizma

Prvi organizirani ustanak protiv talijanskog fašizma podigli su hrvatski rudari u Raši, 2. ožujka 1921. godine i proglasili Labinsku republiku. To je bila kratkotrajna samoupravna Hrvatska republika koju su hrvatski rudari s područja Labina u Istri proglasili 1921. godine. To je bio prvi Hrvatski narodni, a ne komunistički ustanak protiv fašizma i zato ga niti ne slave komunistički antifašisti.

Ako je slaviti prvi antifašistički ustanak u Hrvatskoj i u Europi, što znači i u cijelome svijetu onda je to Raša u Istri, a ne šuma Brezovica i još manje udruženi četničko-fašistički i komunistički ustanak u Srbu. Taj srbskofašistički četnički ustanak u Srbu, 27. srpnja 1941. je bio prvi veliki - masovni pokolj Hrvata u selu Boricevac i okolici. "Manji" pokolji, ubojstva svih oblika, mučenja i sva druga zlostavljanja i progoni Hrvata sa svojih ognjišta započela su nakon "ujedinjenja" sa Srbima, 1. prosinca 1918.

Raspadom Austrougarske monarhije poslije svršetka Prvog svjetskog rata, Italija je koristeći dar Tajnog londonskog ugovora sklopljenog 1915. i oslabljeni položaj krajeva koji su bili pod vlašću monarhije uspijela prisvojiti područja Istre i dijelova Dalmacije te stanovništvo i gospodarski potencijal zauzetih područja iskorištavati u robovlasničkom smislu riječi.

Prije nego što su preuzeli vlast u Italiji fašistički odredi su zaposlijeli sjedište Hrvatskog radničkog odbora u Trstu 1921. godine, istog su zapalili i napali predstavnike sindikata rudnika Raše. Povodom ovog događaja i prijašnjeg robovlaničkog odnosa prema radnicima rudnika Labinštine dolazi do generalnog štrajka oko dvije tisuće rudara. Hrvatski rudari u kratkom vremenskom roku zauzimaju rudnike, proglašavaju Republiku, organiziraju vlast i takozvanu crvenu stražu kao zaštitu od fašista te sami rukovode proizvodnjom rudnika od 2. ožujka 1921. uz potporu okolnih, hrvatskih seljaka zemljoradnika. Talijanska vlast u Istri se odlučuje ugušiti postojanje Republike vojnom silom što im 8. travnja 1921. godine i polazi za rukom nakon žestokog otpora hrvatskih rudara i seljaka.

Ovaj Hrvatski ustanak istarskih rudara smatra se prvim svjetskim antifašističkim ustankom uopće, a Labinska republika je prkosila talijanskom fašizmu 37 dana.

Dakle ovaj antifafašistički ustanak istarskih Hrvata dogodio se je dvadeset godina i dva mjeseca prije komunističkog odlaska u šumu Brezovicu, koji i nije bio hrvatska inicijativa, nego je bio refleks inspiriran napadom Hitlera na dotadašnjeg prijatelja i suradnika i saveznika Staljina, s kojim je zajedno okupirao, podijelop i porobio Poljsku.

Drugi po redu je Velebitski ustanak protiv velikosrbskog fašizma

7. rujna 1932. u Brušanima se dogodio Velebitski ustanak. Te noći pred vrata žandarske postaje podmetnut je pakleni stroj čija je eksplozija trebala dići na noge seljake velebitskih sela i Podgorja, uzbuniti Hrvatsku, odjeknuti Jugoslavijom i Europom, upozoriti na neriješeno hrvatsko pitanje u velikosrbskoj fašističkoj Kraljevini Jugoslaviji, poslije atentata Puniše Račića, poslije šestosiječanjske diktature 1929. i mnogih drugih diktatura srpskog fašizma.

U današnjoj slobodnoj domovini Hrvatskoj Velebitski je ustanak dobio na povijesnoj važnosti jer ga se smatra prvim organiziranim otporom hrvatskog naroda protiv velikosrbskog fašizma i vojno policijskog terora Kraljevine Jugoslavije o čemu svjedoči spomenik u Brušanima podignut 7. rujna 1998. od Gradskog odbora HDZ Gospića i HDZ Brušana i Rizvanuše. I ovaj hrvatski ustanak protiv fašizma dogodio se je devet godina prije početka manufakture i industrije smrti, pokrenute od sisačkih komunista prdvođenih od Vlade Janića.

List Proleter, organ CK KPJ, u broju od 28. prosinca 1932. objavio je da Komunistička partija "*pozdravlja ustaški pokret ličkih i dalmatinskih seljaka i stavlja se potpuno na njihovu stranu*".

Treći po redu je Bjelovarski ustanak 7. travnja 1941. protiv fašističkih četnika i fašističke vojske Kraljevine Jugoslavije.

Četvrti po redu o kojem se najmanje piše i znade jest Slunjski ustanak protiv srbskočetničkog fašizma i vođen je u dvije faze:

1. Zarobljavanje i razoružanje jugoslavenske fašističke vojske

U Slunjskom ustanku predvođenom od naoružanih pučkih ustaša i seljačke straže HSS-a razoružana je 10. travnja 1941. čitava divizija četničko-fašističke jugoslavenske vojske pod zapovjedništvom generala Dragutina Antića. Svi zarobljenici su poslani svojim kućama. Ljudskih žrtava nije bilo osim nekoliko lakših ranjenika na obadvije strane. Ovo je važno znati i istinu isticati jer komunistička lažna povijest u režiji Đure Zatezala (Zbornik 18, HAK Karlovac 1989) lažno spominje nekoliko generala, koje su "ustaše poubijale u Blagaju". Diviziju u svima vojskama pa tako i u jugoslavenskoj predvodi jedan general. Taj je bio Dragutin Antić, koji je preživio rat u njemačkom zarobljeništvu i vratio se je u Beograd 1945.

2. Srbski četničkofašistički napad na Slunj

Dva dana nakon toga, tj. 12. travnja 1941. navalio je na Slunj, do zuba naoružani elitni bataljun srbskih i crnogorskih fašističkih četnika pomognut od lokalnih četnika iz srbskih sela Primišlja, Tržića, Tobolića, Raletine i Veljuna. U Primišlju su se odmarali prikupljali domaće četnike i javno govorili da idu poklati sve Slunjane.

Slunjani su se ne samo obranili, nego su totalno porazili te elitne fašističke četnike, a neki od bjegunaca zadržali su se u Plaškome, u kojem je bilo tijekom Drugog svjetskog rata, u poraću i za vrijeme Domovinskog rata gnijezdo srbskofašističkog četništva.

Na tlu Europe bilo je nekoliko antifašističkih ustanaka prije Janićevoga

S kojim pravom Mesićevi dernekaši u Brezovici lažu da je skupina sisačkih komunista osnovala prvu organiziranu i oružanu antifašističku postrojbu u Hrvatskoj i u Europi u Drugom svjetskom ratu.

Znade li Mesić i njegovi komunisti, koji dernekaše 22. lipnja u Brezovici na račun hrvatskih platiša poreza, da je nekoliko europskih i drugih naroda, ne samo ustajalo, nego se oružano borilo protiv talijanskog fašizma i Hitlerovog nacionalsocijalizma prije komunističke avanture u Brezovici. Pođimo približno kronološkim redom:

1. Etiopija se oružano bori protiv talijanskog fašizma već 1936.

2. Španjolski antifašisti se bore protiv domaćeg i uvezenog fašizma 1937.

3. Poljaci se oružano bore od 1.rujna 1939. protiv Hitlerove i Staljinove okupacije. Dakle, u Poljskoj se vodi antifašistički i anikomunistički rat i nastavlja u izbjeglištvu tijekom čitavog Drugog svjetskog rata, uključujući i Varšavski ustanak.

Staljinovi komunisti su počinili u Poljskoj svestrane i veće zločine, nego čak Hitlerovi nacisti. Podsjetimo samo na tri izdvojena zločina iza zajedničke Hitler-Staljinove okupacije:

a. Strijeljanje u Katynskoj šumi tridesetak tisuća mladih poljskih častnika, među kojima je bilo oko trećinu Židova, a strijeljanje su izveli Staljinovi komunisti - NKVD, koji su bili uzor Walteru Titu.

b. Varšavski ustanak predvođen poljskim Židovima je Staljinova komunistička Crvena armija prepustila Hitlerovim nacistima, a Staljinovi „antifašisti“ su pijančevali pred Varšavom i silovali Poljakinje. Čekali su dok nacisti poubijaju sve ustaničke Židove i Poljake.

c. Nakon rata Staljin si je prisvojio jednu trećinu povijesnog poljskog prostora i nametnuo ateistički komunizam najkatoličkijem europskom narodu - Poljacima.

d. Staljin sa svojim komunizmom u savezu s Hitlerom nije se nametnuo samo ratom protiv Poljske, nego i protiv Finske, koja se je kao mala država morala 1939. nadalje braniti od strahovite oružane okupacije Staljinovih komunista. Slično je Staljin postupio i prema sve tri baltičke državice: Litvi, Letoniji i Estoniji.

e. Staljinova komunistička okrutnost napose prema Finskoj bila je tako strašna da se je ova država priključila Nijemcima, da bi se oslobodila od boljševističko-komunističke okupacije popraćene masovnim ubijanjima i svima drugim oblicima zlostavljanja Finaca.

4. Francuska pod vodstvom Charlesa de Gaullea se bori od 1940. godine u izbjeglištvu i na tlu Francuske oružanim odporom protiv okupacije od strane njemačkog nacifašizma.

5. Albanija i Grčka se oružano bore već 1940/41. najprije protiv Talijanskog fašizma, a zatim i protiv njemačkog nazionalsocijalizma.

6. Hrvatska ustaje 10. travnja 1941. protiv velikosrbske fašističke Jugoslavije, ali nažalost postaje plijenom okupacije od Sila osovine i biva ugrožena tijekom Drugog svjetskog rata od fašizma, od nacionalsocijalizma i od komunizma pod vodstvom zločinca Waltera Josipa Broza Tita.

7. Sovjetski komunisti su ustali ujutro 22.lipnja 1941. protiv Hitlerovog nacifašizma, a Janić je otišao u Brezovicu uvečer 22. lipnja.

Dakle, najmanje desetak antifašističkih i 7 (sedam) komunističkih ustanaka dogodilo se je prije Janićevog komunističkog ustanka u šumi Brezovica, uvečer 22.lipnja 1941.

Staljin i Hitler su saveznici i prijatelji, a Josip Broz Tito im je pomagač

Prijateljstvo Staljina i Hitlera je prelazilo konvencionalne forme iz međunarodnih ugovora o savezništvu i međusobnom nenapadanju te je zadobivalo čak prijateljske, povjereničke, nazdravičke i čestitarske oblike. Primjerice, poznata je Hitlerova preporuka svojim agentima za učlanjenje u naciolasocijalističku partiju: „*Komuniste ne trebete provjeravati i upisujte ih u partiju s punim povjerenjem. Oni su naši prijatelji*." Povijesno je zabilježena i arhivski sačuvana Staljinova čestitka prijatelju Hitleru za okupaciju Francuske. Zajednički rat Hitlera i Staljina na Poljsku i počinjeni zločini su ovdje tek simbolično spomenuti, a za sve opise komunističkih i nacionalfašističkih zlodjela počinjenih Poljacima postoje povijesna i književna djela.

Sukob između prijatelja Hitlera i Staljina

22. lipnja 1941. dolazi do sukoba osobnih prijatelja Hitlera i Staljina. Do toga dana su komunisti u Hrvatskoj i na prostoru kapitulirane Kraljevine Jugoslavije međusobno surađivali i čak prijateljevali s njemačkim nacionalsocijalistima.

Walter Josip Broz Tito je stanovao u zgradi Njemačkog generalštaba u Beogradu, družio se s njemačkim oficirima i hranio u prvorazrednom

restaurantu za njemačke oficire. O tome piše, doduše malo zakulisno jedan ruski književnik (Tihonov?) u svome dokumentarnom romanu „Vstreča s maršalom Tito“ - Susret s maršalom Titom.

Tek, kad su se gospodari dosadašnjih prijateljskih blokova fašizma i komunizma, Hitler i Staljin posvađali i započeli međusobni rat ujutro 22. lipnja 1941. istog dana uvečer odlaze komunistički prijatelji nacionalfašista poput Vlade Janića u šumu i započinju krvavu revoluciju, koja je tijekom Drugog svjetskog rata i poraća prouzročila u Hrvatskoj oko milijun ljudskih žrtava. Komunisti su uništili Hrvatsku gospodarski i kulturno strašnije, nego su to činili u prošlosti Vandali i Huni.

Staljinistički komunist Tito bježi iz Beograda u zagrljaj Draže Mihailovića

Poput Janića u Sisku, analogno postupa u Beogradu Walter Josip Broz Tito, koji bježi u šumu k fašističko-četničkom vođu Draži Mihailoviću, s kojim je po potrebi surađivao ili se svađao radi prevlasti. Taj Staljinov učenik i ljubimac Josip Broz imenovan kao Tito, što je kratica od Tajna Internacionalna Tteroristička Organizacija, za službu Adolfu Hitleru zvao se je njemačkim imenom Walter. Dakle, ratni i mirnodobski zločinac „ljubičica bijela“ Josip Broz je bio miljenik dvaju gospodara. Za Hitlera je bio Walter, a za Staljina Tito.

Ovo je odlomak iz veće cjeline pisane pred četiri godine, ali radi informativnosti i aktualnosti dajem ga u javnost.

Dodajem kao završetak samo ovo: današnji hrvatski komunisti, valjda svjestni svojih ratnih i mirnodobskih zločinstava malo rabe svoje iskonske nazive: marxisti, komunisti i predstavljaju se kao antifašisti, čak bez "komunistički" antifašisti. Neka se komunisti i njihovi potomci predstavljaju, ako hoće čak kao andjeli, ali pisana i još živa povijest znade da su komunisti bili i jesu najveći ratni i mirnodobski zločinci u čitavoj ljudskoj povijesti.

Polazeći od ove istine, Hrvatski narod ne smije birati za predsjednika RH komunističkog agnostika Ivu Josipovića jer time pada na ispitu povijesti i podržava protuhrvatsko ponašanje komunista u Hrvatskoj. Nota bene!

Basel, prosinca 2014.

Uz obljetnice rođenja i smrti poglavnika Dr. Ante Pavelića

Najveći hrvatski političar i državnik 20. stoljeća bio je Dr. Ante Pavelić jer je u najtežim povijesnim okolnostima pritisnut između dvojice nacifašističkih manijaka, Mussolinija u Rimu i Hitlera u Berlinu uspio stvoriti najveću državu Hrvatsku, koja se je prostirala od Drine do Dragonje i od Drave, Dunava i ušća Save kod Zemuna do Boke Kotorske, Dubrovnika i otoka Hrvatskog Jadrana.

Nažalost, bjesnio je rat i kao svaki rat bio je praćen sa svima ratnim stradanjima, razaralaštvima i zločinima zaraćenih strana protiv ljudi obostrano i svestrano.

Ta zla u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj bila su utoliko strašnija jer su se osim stranih vojnih trupa na hrvatskom državnom prostoru našli srbskofašistički četnici i komunistički partizani, koji su ubijali Hrvatski narod, progonili ga s vjekovnih ognjišta, pljačkali i uništavali sva njegova kulturna, sakralna, gospodarska i prirodna dobra.

Tako se je od naroda željena Nezavisna Država Hrvatska pretvorila u najstrašnije ratno poprište u Europi.

Sve ratujuće vojske na hrvatskome prostoru i savezničke izvana ratovale su protiv države Hrvatske i protiv Hrvatskog naroda. Evo ih poimence (abecedno):

-Bosanski odmetnici u komunističke partizane, u fašističke četnike i poturice, primjerice Huska - "Kud prolazi Huska, tu je zemlja Turska...

-Bugari u službi njemačke vojske bili su okrutni prema Hrvatima...

-Crnogorski fašistički četnici i takozvani protalijanski Zelenaši.

-Francuzi, napose Elzeseri u njemačkoj vojsci, bili su veći zločinci, nego Nijemci. U Slunju su kindapirali sve muškarce za odstrijel i jedva ih je spasila hrvatska Oružnička jedinica iz Ogulina.

-Hrvatski odmetnici: komunistički partizani i orjunaši, pridruženi srbskim četnicima Momčila Đujuća ... su najstrašnije i najbrutalnije ratovali protiv Hrvatskog naroda i njegove država NDH.

-Mađari pod vladavinom Drugog Hitlera Miklosa Hortya, najveći saveznici Hitlerove Njemačke okupirali su Hrvatsko Međimurje i Baranju - mađarizirali Hrvate, a neposlužne progonili ili ubijali.

-Nijemci svih vojnih formacija ratno su strogo kažnjavali Hrvate. Nametnuli su u Hrvatskoj njemačke rasne zakone.

-Slovenci, odmetnuti u komunističke partizane i fašističke četnike su istaknuto ratovali protiv ratne Hrvatske i Hrvata...

-Srbi svih ideologija, napose četničko-fašističke, komunističke i izbjegličke-kraljevske borili su se protiv Hrvatske, ubijali masovno i progonili Hrvatski narod. Pomagali su ih talijanski fašisti, kraljevci iz Londona i Britanci...

-Talijani svih vojnih postrojbi, napose fašisti su na svakom koraku ugrožavali Hrvate i okupirali su dio priobalne Hrvatske po Londonskom ugovoru Talijana sa silama Antante iz 1915.

Nakon kapitulacije Italije 8. rujna 1943. veliki broj Talijana je formirao talijanske partizanske jedinice, koje su se borile protiv Hrvatske i Hrvata.

-Ovdje treba dodati i po snazi i moći najveće neprijatelje Nezavisne Države Hrvatske. To su bili protuosovinski saveznici: Amerikanci, Britanci i Sovjeti ... Amerikanci i Britanci su strašno bombardirali hrvatske gradove, napose: Zadar, Rijeku, Sl. Brod, Senj, Split i Zagreb. Sovjeti su pred kraj rata vodili borbe protiv NDH napose u Slavoniji i Srijemu. Svi su pomagali velezločinca Tita u borbi protiv Hrvatske i protiv Hrvata: oružjem i sa svima ratnim potrebštinama, uključujući i ratno zrakoplovstvo.

Iz iznešenoga je vidljivo, da Nezavisna Država Hrvatska nije imala nijednoga pravoga saveznika, čak niti u Nijemcima i u Talijanima, koji su svaki na svoj način utjecali na stvaranje Nezavisne Države Hrvatske jer im je trebala jedna prostorna formacija, s kojom će gospodariti.

Primjerice, Jasenovac je bio njemački rasni logor u Hrvatskoj, u kojemu se ustaške postrojbe obavljale service za Nijemce.

Hrvatski narod nema do sada pravu povijest Nezavisne Države Hrvatske. Ona je bila želja, potreba i ostvarenje naslova NDH, ali vrlo malo sadržaja, koji bi trebao ispunjavati naslov Nezavisne Države Hrvatske.

Dvije obljetnice

Ove kalendarske godine, od koje još imamo četiri dana (danas je 28. prosinca 2014) padaju dvije obljetnice vezane uz život i smrt hrvatskog političara, državnika i pisca Dr. Ante Pavelića, poglavnika Nezavisne Države Hrvatske.

To su 125. obljetnica rođenja i 55. obljetnica smrti čovjeka, koji je čitav svoj život u vrlo teškom dijelu svjetske i hrvatske povijesti posvetio Hrvatskom narodu i njegovoj državi.

Mjesto rođenja školovanje i smrt

Po roditeljima Mariji i Mili Pavelić, Ličanima iz Krivog Puta, sin Ante Pavelić je rođen prije 125 godina, 14. srpnja 1889. godine u hercegovačkom selu Bradini kraj Konjica. Tu je Mile Pavelić bio u željezničarskoj službi.

Osnovnu školu je pohađao u raznim bosansko-hercegovačkim mjestima, a gimnaziju u Travniku, Senju, Karlovcu i Zagrebu, gdje je 1910. maturirao i upisao studij na Pravnom fakultetu. Kao izvrstan student diplomirao je 1914. godine i već 1915. stekao doktorat prava.

Poglavnik, Dr. Ante Pavelić je umro 28. prosinca 1959. godine u Madridu, nakon predhodnog ranjavanja od zločinačkih agenata Titove jugoslavenske Udbe.

Vremenski slijed najvažnijih djelovanja Ante Pavelića

Već kao gimnazijalac postaje 1907. članom Hrvatske stranke prava i time počinje njegova politička i državotvorna djelatnost.

Godine 1918. preuzima visoke dužnosti u HSP-u i postaje njeni tajnik pa zatim predsjednik.

Godine 1921. izabran je za gradskog zastupnika u Zagrebu.

Oženio je 1922. Maru Lovrenčević i u braku su imali troje djece, dvije kćeri: Višnju i Mirjanu i sina Velimira.

Izabran je 1927. za zagrebačkog oblastnog zastupnika.

U lipnju 1927. predstavljao je zagrebačku gradsku općinu na Europskom kongresu gradova u Parizu.

Na povratku iz Pariza odlazi u Rim i u ime HSP-a predaje Promemoriju, u kojoj predlaže Italiji suradnju u rušenju Jugoslavije, koja se još tada (1927) zove Kraljevina SHS.

U toj Promemoriji glavnina se odnosi na stvaranje Nezavisne Države Hrvatske uz pomoć Italije i hrvatske prilagodbe talijanskim interesima s polazištem u Londonskom sporazumu Italije sa Silama antante iz 1915. po kojemu je Italiji trebalo pripasti pola Hrvatske, južno od Kupe. Ta "prilagodba" se pripisuje Dr. Anti Paveliću kao veliki grijeh, iako je on spasio dio Hrvatske, od talijanske okupacije, na koji su Talijani imali pravo po Londonskom sporazumu. Na primjer, spasio je Dubrovnik i Konavle sa zaleđem, Makarsko primorje, gradove Šibenik, Senj...i nekoliko otoka... Poslije kapitulacije Italije 8. rujna 1943. Dr. Ante Pavelić je vratio u Hrvatsku, sve što su Talijani prisvojili po Londonskom sporazumu.

Na parlamentarnim izborima 1927. godine, Dr. Ante Pavelić je s Antom Trumbićem izabran za zastupnika u beogradskoj "Narodnoj skupštini" na listi Hrvatskog bloka.

U svojim govorima u beogradskoj Skupštini istupao je protiv velikosrpske politike i izjašnjavao se za hrvatsku samostalnost i neovisnost. S takvim hrvatskim stavovima izazivao je protiv sebe velikosrbske političare, koji su Hrvatsku smatrali proširenom Srbijom.

Usmjeravao je pravašku mladež na djelovanje za hrvatsku samostalnost i državotvornost te pokrenuo listove "Starčević i Kvaternik", zatim list "Hrvatski domobran" s programom ostvarenja samostalne države Hrvatske, uključujući i pripreme za borbene akcije.

Iza zločinačkog atentata na hrvatske zastupnike HSS-a u beogradskoj Skupštini, 20. lipnja 1928. Dr. Ante Pavelić pristupa Seljačko-demokratskoj koaliciji.

Nakon proglašenja Aleksandrove Šestosječanjske diktature 1929. godine, najavljuje Dr. Ante Pavelić u Bakačevoj ulici u Zagrebu osnivanje Ustaškog pokreta s glavnim ciljem rušenje Jugoslavije i stvaranje Nezavisne Države Hrvatske na njenom povijesnom prostoru.

Iste 1929. godine odlazi Dr. Ante Pavelić u emigraciju, najprije u Beč, potom s Gustavom Perčecom u Budimpeštu.

Već 20. travnja 1929. Dr. Ante Pavelić je u Sofiji, gdje s vođama makedonske emigracije potpisuje deklaraciju o uzajamnoj pomoći Hrvata i Makedonaca u rušenju Jugoslavije i stvaranju neovisnih država Hrvatske i Makedonije.

U Beogradu, 17. srpnja 1929. Sud za zaštitu države osudio je u odsutnosti Dr. Antu Pavelića na smtnu kaznu.

Nakon Bugarske odlazi Dr. Ante Pavelić u Italiju, gdje dobiva utočište i podkraj 1930. osniva Tajnu revolucionarnu nacionalističku organizaciju Ustaša, s istaknutim ciljem razbijanja Jugoslavije i uspostave neovisne Hrvatske države uz pomoć Italij

Ustaški pokret utemeljio je Dr. Ante Pavelić na vojnim i urotničkim načelima i postaje poglavnikom Pokreta i buduće države Hrvatske.

U drugoj polovici 1931. u Italiji osniva prvi logor za vojnu obuku u mjestu Bovegno, u pokrajini Brescii, te potiče osnivanje drugih logora u Italiji i u Mađarskoj.

Velebitski ustanak, noću 6/7. rujna 1932. godine. Akciju je vodila ustaška organizacija u Gospiću, koju je vodio Andrija Artuković, a članovi su bili Juraj (Juco) Rukavina (bivši austrougarski časnik, koji je bio i najvažniji vođa akcije), Marko Došen (posjednik), Josip Tomljenović i Nikola Orešković (trgovci).

Ta je grupa bila u vezi s ustaškim vodstvom u emigraciji, a neki su od njih odlazili u Italiju i Austriju, gdje su se sastajali s poglavnikom Dr. Antom Pavelićem i drugim ustaškim prvacima.

U Glavnom ustaškom stanu 1. lipnja 1933. Poglavnik obznanjuje Načela Ustaškog pokreta u 17 točaka te kao cilj Pokreta ističe uspostavu samostalne u nezavisne Hrvatske države na čitavom njenom povijesnom i etničkom prostoru, što se ima pravo ostvariti svima sredstvima pa i uporabom sile oružja.

Poglavnik pokreće i organizira promičbene akcije, diverzije i atentate. Nakon spomenutog Velebitskog ustanka 1932. orgtanizira 1934. atentat na diktatora, fašističkog kralja Aleksandra u Marseilleu. Radi toga biva po drugiput u odsutnosti osuđen na smrt.

Nakon Marseilleskog atentata, 9. listopada 1934. godine, pod pritiskom Francuske, talijanske ga vlasti 17. listopada 1934. uhićuju i zatvaraju u Torinu (1934-1936).

Podkraj listopada 1936. dovršio je Dr. Ante Pavelić obsežniji elaborat za njemačko Ministarstvo vanjskih poslova pod naslovom Hrvatsko pitanje.

Nakon približavanja Jugoslavije i Italije i sporazuma Ciano-Stojadinović, 1. travnja 1937. izdaje Poglavnik odredbu, kojom razriješava ustaše djelatne službe i raspušta sve logore na tlu Italije.

Poglavnik, Dr. Ante Pavelić nastavlja zatočeništvo u Sieni (1937-1939), a za to vrijeme Srbi u vlastima uvode fašizam i nacizam u Kraljevinu Jugoslaviju..

Nakon pada ministra Milana Stojadinovića, talijanske okupacije Albanije i priprema za napad na Jugoslaviju, poziva 23. siječnja 1940. talijanski ministar vanjskih poslova Galeazzo Ciano Poglavnika i dogovara s njim plan akcije napada na Jugoslaviju i uspostavu Nezavisne Države Hrvatske, koja treba biti pod talijanskom zaštitom. Uz to je predviđen ulazak u monetarnu i carinsku uniju, a zatim i u personalnu uniju s Italijom.

Nakon beogradskih događanja 27. ožujka 1941. prviput prima Poglavnika Benito Mussolini, a nakon, što je Slavko Kvaternik 10. travnja 1941. u njegovo ime proglasio Nezavisnu Državu Hrvatsku, ponovo ga prima Mussolini i odobrava mu ulazak u Hrvatsku

Dr. Ante Pavelić se je na čelu skupine ustaša vratio u Hrvatsku i nakon kraćeg boravka u Karlovcu, stigao je u Zagreb i od 15. travnja 1941. kao Poglavnik imenovao Hrvatsku državnu vladu, u kojoj je bio predsjednik Vlade i ministar vanjskih poslova.

Osniva domobranstvo i organizira upravnu i diplomatsku službu; preoblikuje Ustaški pokret u ime Ustaša - hrvatski oslobodilački pokret-UHOP; uspostavlja Glavni ustaški stan - GUS i Ustašku nadzornu službu - UNS.

Slijedi čitav niz stvaranje državničkih odnosa s Italijom (nepovoljnih za Hrvatsku) i s Njemačkom, pri čemu je Hrvatska morala podrediti svoju unutrašnju i vanjsku politiku politici Sila osovine Berlin - Rim. Tu spada uspostava totalitarnog režima po uzoru na Njemačku, uvođenje rasnih zakona i otvaranje logora Jasenovac kao rasni i radni logor za razne prestupnike...

Tijekom 1942. već u siječnju saziva Hrvatski državni sabor, ublažava ratna zlostavljanja, Srbima u Hrvatskoj priznaje status "pravoslavnih državljana NDH" i donosi Odredbu o osnivanju Hrvatske pravoslavne crkve.

Na čitavom prostoru NDH bijesni strašni rat protiv Hrvatskog naroda i njegove domovine-države NDH. Napose neprijateljski djeluju komunistički šumski odmetnici predvođeni Staljinistom, šumskim maršalom Titom i fašistički srpski četnici Draže Mihailovića, Momčila Đujića... i drugih odmetnika, koje pomažu Talijani i istovremeno Britanci...

U drugoj polovici 1942. dolazi do promjena u NDH na svima poljima. U listopadu uklanja Poglavnik Eugena Kvaternika s dužnosti i na njegovo mjesto dolazi Nikola Mandić. Talijani preko svojih saveznika srbskih četnika naoružavaju komunističke partizane.

Središnji dio Hrvatske s gradovima Bihač, Cazin, Rakovica i Slunj padaju tijekom studenoga 1942. u plijen četniko-partizana.

Koncem prosinca zauzimaju šumski odmetnici Krašić i time počinje masovna grobnica Hrvatske vojske i civila u Jazovki, čemu je upravo 72. obljetnica.

Ovdje valja istaknuti, što zapostavlja komunistička povijest, da su četnici i partizani djelovali kao saveznici i služili su se s obadva imena do kapitulacije Italije 8. rujna 1943.

Talijanskom sabotažom dolazi do kvara na zrakoplovu, kojim je letio za Gospić Jure Francetić. Nakon komunišičko-četničkog mučenja umire Jure Francetić, 28. prosinca 1942. u Slunju pa je i tomu 72. obljetnica na dan , kada se piše ovaj povijestni dokument.

U listopadu 1943. objavljuje Dr. Ante Pavelić Državnopravnu izjavu o razrješenju Rimskih ugovora i uključuje sve prostore izgubljene po Lndonskom sporazumu u državni teritorij NDH.

Sudbinu NDH vezao je Dr. Ante Pavelić uz sudbinu nacističke Njemačke te je podkraj listopada 1944. zaustavio akciju M. Lorković i A. Vokić za odvajanje NDH od Njemačke.

U travnju 1945. sudjelovao je u kombinacijama stvaranja Hrvatsko-srpskog-slovenskog antikomunističkog bloka.

Napustio je Zagreb 6. travnja 1945. što je bio uvod u kraj Nezavisne Države Hrvatske.

U emigraciji je živio u Argentini, gdje je osnovao Hrvatski oslobodilački pokret - HOP.

1957. se vraća u Španjolsku, gdje je od posljedica Udbinog atentata umro 28. prosinca 1959. i sahranjen je na Madridskom groblju.

Za života napisao je Dr. Ante Pavelić više političkih rasprava i 4 vrijedne knjige: Politički roman LIEPA PLAVKA (1935) i političku raspravu protiv komunizma STRAHOTE ZABLUDA (1938). Spomena vrijedne su i dvije knjige povijesno-političkog sadržaja pod naslovom DOŽIVLJAJI. Kćer

Višnja Pavelić objavljuje u Madridu otčeva djela i sada priprema za objavljivanje jednu najvrijedniju knjigu SABRANIH DJELA Dr. Ante Pavelića.

Važna pripomena

Za ovaj dokumentarni članak obilno je korištena knjiga TKO JE TKO U NDH, koja je objavljena u našem vremenu, 1997. u Zagrebu pa time članak dobiva zeleno svjetlo za objavljivanje u hrvatskome tisku i elektroničkim portalima...

Mr. sc. Dragan Hazler - hrvatski djelatnik

Basel, 28. prosinca 2014, - na obljetnički dan smrti Dr. Ante Pavelića i viteza Jure Francetića

Svima čitateljicama i čitateljima članka želim sretnu 2015. godinu i sve one, koje slijede!

Dragan Hazler

Jure Francetić je najveći hrvatski gerilski ratnik

Juru Francetića su oklevetali Srbi svih ideologija, komunisti i orjunaši. Hrvati ne će nikada postati i biti suvereni narod, dok u svemu ne zabrane srbska tutorstva nad sobom i dok ne izvrše lustraciju komunista. Ta srbska tutorstva na Hrvatima započela su već davno, ali su zapljusnula u velikom valu sa Strossmayerovim Đurom Popovićem-Daničićem...

Khuenovim podilaženjem Srbima i posrbljenim Vlasima u Hrvatskoj i s jugoslavenskim Hrvatima, među koje spadaju i zanešeni (ne znam je li se može reći lakovjerni Hrvati jer su bili vrlo obrazovani) poput članova tzv. Jugoslavenskog odbora Ivana Meštrovića, Ante Trumbića i Frana Supila. Na ove se nadovezuju orjunaši poput Grge Ađelinovića Vicka Krstulovića, Ante Josipovića i tek da spomenem Ivu Andrića, Viktora Novaka, Goldsteine ... i malne masovno komuniste u Hrvatskoj.

Iz toga, tijekom vremena obnavljanog jugodrača i jugogamadi vrebaju i današnji mrzitelji Hrvata poput Sjepana Mesića, Ive Josipovića, Ive Sanadera i njihovih pripuza - Slovenke Vesne Teršelič i okorjelog velikosrbskog Vlaha - četnika Milorada Pupovca.

U ove protuhrvatske redove spada politička i nacionalistička Srbska pravoslavna crkva od vremena odmetutog Rastka Nemanjića (samoproglašenog svetog Save) preko Makarija i Arsenija Čarnojevića do današnjih prota i patrijarha u Srbiji i u Hrvatskoj.

Srbskim klevetama i sotoniziranju napose su izvrgnute Ustaše s Jurom Francetićem

Znade se zašto Srbi svih ideologija i pripuzi iz Hrvatske - komunisti i orjunaši mrze, kleveću i sotoniziraju Ustaše. Odgovor je sasvim kratak i jasan kao ljetni dan usred podne Suncem obasjan.

Ustaše su bile jedina Hrvatska vojska uz pripomoć domobrana, koja je najuspješnije pobjeđivala sve velikosrbske genocidne nasrtaje na Hrvatsku. U svima obranbenim ratovima protiv genocidnih Moljević-Mihailovićevih fašističkih četnika napose se je isticao hrvatski vitez Jure Francetić i uz njega Rafael Boban.

Srbi i spomenuti protuhrvatski komunisti pripisuju ustašama u zločine uspješnu obranu Hrvatske jer su ustaše borbeno poražavale protuhrvatske Srbe svih ideologija u svima ratnim sukobima.

To srbsko potvaranje ustaša zločincima počinje od likvidacije velikosrbskog naci-fašističkog diktatora Aleksandra Karađorđevića kao osvetu za ubojstvo Stjepana Radića i drugova u Beogradskoj skupštini. Srbi nastavljaju pojačano klevetama i sotoniziranjem ustaša nakon Velebitskog ustanka i napose protiv ustaša Poglavnika Ante Pavelića i ustaša Crne legije Jure Francetića, koji je Dražine fašističke četnike "*Gonio preko Drine - plivali su kao svinje!*"

Iz toga okorjelog srbskog fašističko-četničkog drača pojačanog komunističkim jugodračom proizlaze sve klevete, sve lazi, sva demoniziranja i sotoniziranja ustaša. Srbi i komunisti se služe takovim ogavnim lažima i protiv mrtvih ustaša kao što je vitez †Jure Francetić.

Ostanimo kod istine, ali ne prihvaćamo klevetu i laži!

Nitko ni u maloumnju ne može reći da ustaše u ratnoj obrani Hrvatske nisu pravile zločine. Sve vojske u svima ratovima, odkad povijest znade za ratove prave zočinstva. Svaki rat bez obzira na njegov predznak je zločinstvo. Prema tome i ustaše su u borbi za uspostavu i obranu ratne države Hrvatske - NDH pravile zločine, iako kvantitativno promatrano ustaše su pravile barem deseterosruko manje zločinstava prema svojim neprijateljima i vandalizmom, nego su to činile druge vojske u Hrvatskoj, napose fašistički srbski četnici i staljinistički komunistički partizani.

ALI srbska fašistička i yugokomunistička ideologija je nametnula povijestni kriterij ratnog zločinstva samo ustašama i taj kriterij se mora odbaciti i ustaše moraju dobiti svoje pravo mjesto u hrvatskoj povijesti. Ostale okupatorske vojske i najveće zločince - komuniste u Hrvatskoj se štiti od zločinačkih atributa. *Zašto???!!!*

Ponovit ću jer je važno: od svih vojska, koje su ratovale u Hrvatskoj od 1941. do 1945. najmanje zločinstava su pravile ustaše. K tome ustaše, uz pomoć domobrana su bile jedina vojska, koja se je borila za Hrvatsku, u onakovim okolnostima, koje su im bile nametnute, a sve druge vojske,

napose srbski fašistički četnici i Staljin-Titovi komunistički partizani su se borili protiv Hrvatske.

Uz ostale evo tri ekstremna slučaja, u kojima su ustaše pokazale visoku ljudskost!

Ostanimo samo kod ova tri oblika ustaškog ponašanja prema najvećim protivnicima i neprijateljima države Hrvatske, kojima su ustaše poštedile život.

1. Ustaše nisu ubile istaknute Jugoslavene, nego s izdanim Hrvatskim putovnicama odpremile su iz Hrvatske najveće Jugoslavene toga vremena: Ivu Andrića, Kristijana Krekovića i Ivana Meštrovića...

2. Ustaše nisu ubile u Jasenovcu Antu Ciligu (najvećeg komunistu svoga vremena), nego su ga s Hrvatskom putovnicom poslale u Europu. Tko ne vjeruje neka pročita Ciligin dokumentarni roman: "Sam kroz Europu".

3. Što tek reći za komunistu Andriju Hebranga i njegovu suprugu s djevojačkim imenom i prezimenom Olga Straus Khon, koji nisu ubijeni u Jasenovcu, nego su predani partizanima u zamjenu za nekakvog jedva spomena vrijednog zarobljenog ustašu.

Tek ću spomenuti iako tematski ne pripada ovom pisanju da sam ne samo dobro poznavao †Andriju Hebranga za života u Slunju, nego sam baš na današnji dan 26. prosinca 1942. zajedno s Markom Skukanom bio ministrant pri vjenčanju Andrije Hebranga i Olge u Slunjskoj crkve Presvetog Trojstva. Vjenčao ih je vlč. Dragutin Rimac.

Kruta sudbina u Titovoj komunističkoj vladavini prema ovim komunistima je poznata

Hrvatski komunist Ante Ciliga, s kojim sam se upoznao u Rimu proveo je u emigraciji do pojave Tuđmanove Hrvatske.

Andriju Hebranga je Tito dao ubiti, a supruga Olga Hebrang je dio života prepatila u komunističkom zatvoru i morala je promijeniti prezime Hebrang u Markovac.

Ovo sam naveo iz osobnog i iz dokumentarnog poznavanja Cilige i Hebranga, kojima su "ustaški zločinci" poštedili život, a titovi

komunstički "humanisti" su Ciligu držali na puščanom okidaču u emigraciji, a Hebranga su mučki ubili i ne zna mu se niti za grob.

Dodat ću ovdje također iz osobnog poznavanja, da su komunistički partizanočetnici u Slunju ubili jednu siromašnu ženu Jelenu - Jeku Sminderovac jer je za plaću prala rublje ustašama i i ubili su Miju Neralića jer je bio školski podvornik za vrijeme ustaša u Slunju.

Evo još strašnijeg primjera ponašanja Titovih komunističkih partizanočetnika. Prema komunističko-partizanskoj dokumentaciji "Zbornik 18, HAK Karlovac, poubijali su komunističko-četnički partizani 700-800 ranjenika u Slunju 15 i 16. studenoga 1942. i oko 300 zarobljenih domobrana". Dakle, matematika govori, da su Srbi svih ideologija i komunisti bili barem deseterosruko strašniji zločinci, nego ustaše, koji uopće nisu bili zločinci, nego bojovnici za Hrvatsku, ali je među njima bilo zločinaca, što nitko pa ni pisatelj ovih redaka ne poriče.

Još strašnije od Cilige i Hebranga prošao je pravednik - vitez Jure Francetić

(Rođen 2. srpnja, kršten 3. srpnja 1912, u selu Vivoze nedaleko Otočca, umro od komunističko-četničkog mučenja u Slunju, noću uoči 28. prosinca 1942. u Slunju).

Zato uz Dan smrti skrećem pozornost svima Hrvatima, da se 28. prosinca ove godine s pietetom sjetimo dana mučeničke smrti Jure Francetića, kojeg su mučili i umorili Srbi i komunisti. Uz sve druge komunističke zločine uzmimo i ovaj kao krupni razlog da ne glasujemo za komunističkog zločinca IVU JOSIPOVIĆA, nego za Hrvaticu ili Hrvata, koji se natječu za predsjedničku ulogu u Hrvatskoj.

Najbolji branitelj Hrvatske od genocidnih fašističkih četnika bio je Jure Francetić

Sin ponosne hrvatske Like Jure Francetić, najveći hrvatski gerilski ratnik svih vremena oklevetan je od Srba jer ih je kao genocidne neprijatelje Hrvata pobjeđivao u svima ratnim sukobima i napose u četničkim pohodima na klanje i progon Hrvata u Istočnoj Bosni i Hercegovini. Srbske klevete Jure Francetića prihvatili su komunisti u Hrvatskoj, orjunaši, jugoslaveni i poneki hrvati pisani s malo "h" poput povjesničara Viktora Novaka, Tvrtka Jakovine i Ive Goldsteina.

Takvi stanovnici Hrvatske, a ne Hrvati mrze sve hrvatsko pa tako i hrvatskog junaka †Juru Francetića.

Ponovimo ovdje samo nekoliko istina o Juri Francetiću

-Vojnička hrabrost ratnika Jure Francetića i njegov humani odnos prema zarobljenim neprijateljima su dobro poznati.

-Jure Francetiće se je borio protiv svih hrvatskih neprijatelja, napose protiv fašističkih srbskih četnika, protiv crnogorskih četnika, protiv četnika Momčila Đujića, protiv fašističkih Talijana i protiv Staljin-Titovih komunističkih partizano-četnika. Do kapitulacije Italije 8. rujna 1943. oni su se nazivali četnici i partizani.

-Radi borbe protiv Talijana i talijanskih saveznika, Poglavnik ga je morao premjestiti s Istočne bojišnice u Liku, gdje nije bio neophodno potreban jer su Lički ustaše dobro branile svoj zavičaj.

-Talijani su iz osvete prema Juri Francetiću ugradili kvar u zrakoplov, kojim je iz Zagreba za Gospić letio Jure Francetić s pilotom domobranskim zastavnikom Mijom Abičićem.

-23. prosinca u ranim popodnevnim satima zrakoplov se je srušio u srbsko-četničkom selu Močile između Rakovice i Slunja.

-Ranjenike nakon pada zrakoplova su udarcima puščanim kundacima i sjekirom izmrcvarili partizano-četnici u čemu se je napose istakao zločinac Mile Trbojević.

-Nakon, što je Hrvatica Mica Milašinčić spriječila daljnje mučenje zarobljenih ranjenika "jer je to protivno Međunarodnoj konvenciji", doveženi su ranjenici na seljačkim kolima u Slunj.

-Partizano-četnici su pozivali Slunjane da im pokažu svoj plijen.

-Pisatelj ovih redaka se je našao tu kao ministrant jer su ranjenici bili u kolima pred crkvom, točnije pred Župnim uredom.

-Žalostan do dubine srca, poznavajući od ranije Juru Francetića osobno i napose kao odličnog branitelja Hrvatske na Drini, prišao sam ka kolima u

kojima je ležao zamotane glave vitez Jure Francetić i stavio sam svoju ruku na hladnu ruku Jure Francetića. To je bilo naše posljednje rukovanje.

-Za vrijeme ležanja u bivšoj ustaškoj pa u partizanskoj bolnici u kući Mate Mikana, a ne u Župnom uredu, kako se često piše posjetio sam nekoliko puta hrvatske ranjenika viteza Francetića i pilota Abičića.

-Na sam blagdan Božića posjetio je Francetića i Abičića šumski maršal Tito i sa svojim "hrvatskim jezikom" rekao: "*Ove bandite nečemo da lečimo, nego će dobiti svakog dana čašu vode i parče leba, da se što dulje muče...*"

-S ponosom ističem da sam sa skupinom svojih vršnjaka (svi članovi Hrvatske ustaške mladeži) pripremio atentat na Tita talijanskim bombama. Atentat je promašen jer se zločinac Tito iz posjete Rastokama nije vraćao istom cestom u Slunj, nego je lađevačko-bosanskom cestom preko Cazina otišao u Bihać.

-Jure Francetić je u mukama umro ujutro oko 4 sata, 28. prosinca 1942. godine.

-Istoga dana, nakon ministriranja na Velikoj misi vido sam dosta okupljenih ljudi i još više partizanočetnika.

-Tu je stajao i jedan kamion i pored njega u krvavoj plahti zamotan mrtvi Jure Francetić i živi, svezanih ruku na leđima Mijo Abičić.

-Nekakav patizansko-četnički komesar je održao svoj protuustaški govor i partizanke su okupile svoje drugove u Kozaračko kolo.

-Nakon toga su mrtvog Juru Francetića stavili u kamion i bacili k njemu živoga zavezanog Miju Abičića.

-Uskočilo je u kamion nekoliko partizano-četnika i njihovih drugarica i kamion se je uputio prema Rakovici i mi Slunjani smo mislili da voze ove nesretnike u Bihać i da će ih tamo zamijeniti za svoje zarobljenike iz Jasenovca.

-Kamion nije došao u Rakovicu, nego je skrenuo cestom u Močile, gdje je nastradao vitez Jure Francetić i zastavnik Mijo Abičić.

-Tu su pod zapovjedništvom komesara Mješine Kukića mrtvi Jure Francetić i živi Mijo Abičić bačeni u duboku bezdanu nedaleko bunara u Močilama.

-S tim zločinom se je javno hvalio Mješina Kukić i o njemu su govorli seljaci iz Močila i učenici, koji su u Slunju pohađali gimnaziju.

-Ta bezdana u Močilama je masovna grobnica za oko 800 nedužnih ljudi pretežno Hrvatica i Hrvata iz Rakovice i oko 50 iz Slunja.

-Ta masovna grobnica Hrvata nalazi se na prostoru Poligona HV "Eugen Kvaternik" Slunj i nije pristupačna Građanskim Hrvatima za podizanje grobnog spomenobilježja niti za komemorativna bogoslavlja.

-Zato molim, primatelje ove poruke, da je proslijede Hrvatskom vojnom ordinarijatu uz molbu da se uz tu masovnu grobnicu Hrvata (oko 800 žrtava komunističko-četničkog terora) i uz vječni počinak viteza †Jure Francetića i †Mije Abičića održi barem jedanput godišnje komemorativno misno slavlje.

-Nadnevak je manje važan, jer su komunisto-četnici počeli bacati u tu bezdanu ubijene i žive Hrvatice i Hrvate, 12. studenoga 1942. godine, mrtvaog u strašnim, mukama viteza †Juru Francetića i zastavnika Miju Abićiča (živoga!) bacili su u bezdanu 28. prosinca 1942. godine. -Nastavili su komunističko-partizanski i četnički zločinci bacati u bezdanu ubijene i žive Hrvatice i Hrvate do 1946. godine.

-Dakle, Dan održavanje komemorativnog misnog slavlja prepušta se odredbi Hrvatskog vojnog ordinarijata uz dogovor s Gospićko-Senjskim biskupom, Prof. Dr. Milom Bogovićem.

-Spomen obilježje †Vitezu Juri Francetiću iz Slunja, koje je pisatelj ovih redaka podigao sa svojim sredstvima uz pomoć veterana - Hrvatskih domobrana i Ustaša, a uklonio ga je orjunaš Ivo Sanader po nalogu oružnjele Slovenke Vesne Teršelič, trebao bi se vratiti i postaviti u Močilama uz masovnu grobnicu, gdje uz oko 800 nedužnih Hrvata počiva vitez †Jure Francetić i zastavnik Hrvatskog zrakoplovstva, pokojni †Mijo Abičić.

-Neka je vječna slava svima Hrvaticama i Hrvatima palima ili ubijenima jer su voljeli i branili svoju domovinu Hrvatsku!

Dragan Hazler - hrvatski domobranski častnik u pričuvi

Basel-Zagreb, 26. prosinca, na dan Svetog Stjepana.

Čestitam imendan svima Stjepanima i Šteficama, koji vole domovinu Hrvatsku i ujedno ih molim da ne glasuju za hrvatskog izroda, komunističkog agnostika Ivu Josipovića. Hvala! Dh

Nacionalne manjine u RH ne bi smjele imati pravo na nadpravo!

Država Hrvatska ima, bez dvojbe najbolji odnos prema nacionalnim manjinama, u usporedbi sa svima drugima državama Europe. Unatoč tomu, Hrvatska dobiva još uvijek „packe“ od birokracije Europske Unije radi nedovoljno datih prava (čitaj nadprava!), privilegija i novčane pomoći nacionalnim manjinama.

Članak iz 2008. ali ga aktualiziraju za objavu srpska i talijanska nacionalna manjina!

Osobno sam potomak švicarske nacionalne manjine u Hrvatskoj pa mi taj status daje pravo samokritike i kritike nacionalnih manjina u Hrvatskoj bez straha od „pacaka“ iz birokratskih kabineta Europske Unije, kojih se inače jako boje hrvatski politički birokrati.

Iz prvog gramatičkog lica svoga nacionalno-manjinskog korpusa prosvjedujem puninom svoga samo jednoga ljudskog i građanskog biračkog glasa protiv svih nadprava za nacionalne manjine i napose protiv dvostrukog prava glasa i protiv financiranja nacionalnih manjina od osiromašene Hrvatske, odnosno od hrvatskih platiša poreza.

Ako Ustav Republike Hrvatske jamči ravnopravnost svima svojim građanima, po kakovom se to NAD-USTAVNOM kriteriju traže i dobivaju razna nadprava, što znači da Ustav krše nacionalne manjine, koje traže i dobivaju razna nadprava, a još više krše Ustav birokratski vlastodržci, koji odobravaju i daju nacionalnim manjinama razna nadprava na teret matičnog naroda - Hrvata

Prema podatcima iz "Prizme" za 2007.

Hrvatska je samo u jednom obliku plaćanja nacionalnih manjina u 2007. utrošila 131 milijun kuna i to - jednima za njihov nacionalni folklor iz zabave, drugima za njegovanje njihovih neradnih navika, trećima za jačanje naboja velikosrbskih želja kroz dvostruko pravo glasa, četvrtima za talijanizaciju Istre... Iz HTV-1 „Prizme“ doznaje se, da će to darivanje novca nacionalnim manjinama u 2008. biti znatno veće.

Tako nešto nema nigdje u normalnome svietu, da jedna država plaća useljenim građanima za nerad, za folklorističke zabave... unešeni strani nacionalizam i politiku svoje iskonske države u useljenu državu, u ovom slučaju u Hrvatsku. To je s onu stranu zdrave ljudske pameti.

Naime, ponašanje useljenih građana u Hrvatsku i njima prilagođene hrvatske birokratske politike je protueuropsko, protukulturno i protucivilizacijsko jer takvi građani ne priznaju međunarodne pravne, kulturne i civilizacijske tekovine integracije i asimilacije, nego se čak nameću matičnom narodu dvostrukim pravom glasa i svima nedopuštenim načinima, uključujući genocidni i vandalistički rat protiv matičnog naroda.

Ova ista kritika vriedi i za hrvatsku političku birokraciju, koja novcem osiromašenih hrvatskih poreznika kupuje glasove nacionalnih manjina, kojima je bolje tako - obstati kao nacionalna manjina jer ih se plaća, da ne postanu integrirani i asimilirani u Hrvate.

Evo još jedne moje nacionalno-manjinske samokritike i kritike upućene svima onima u Hrvatskoj, koji kultom nacionalnih manjina i plaćenjem nacionalnih manjina dezintegriraju i osiromašuju Hrvatsku. Naime, hrvatski politički birokrati se hvale, da u Hrvatskoj žive 22 nacionalne manjine, unešene u Ustav, a što je s onim nacionalnim manjinama, koje nisu obuhvaćene Ustavnim „zagrljajem“?!. Isto tako, hrvatska politička birokracija se hvali investicijom u nacionalne manjine iznosom od 131 milijun kuna u 2007. godini, a zašto taj novac nije podijeljen (na primjer): siromašnim umirovljenicima, djeci bez roditelja, za sprečavanje i liječenje kancerogenih bolesti ili za granju dječjih vrtića, škola i za brojne potrebne projekte, a ne za ploaćanje nacionalnih manjina.

Nije li razboritije, normalnije i humanitarnije, da se navedeni milijuni kuna daju za pomoć nezbrinutoj djeci, samohranim majkama, invalidima svih oblika (na pr. sliepcima), umirovljenicima, itd. a ne nacionalnim manjinama. Uostalom u Ustavu Republike Hrvatske stoji da su svi građani u Hrvatskoj ravnopravni. Kako onda mogu biti nacionalne manjine nadravnopravne i biti novčano nagrađivane jer su nacionalne manjine.

Zašto se, primjerice Amerika, Kanada, Australija, Francuzka, Njemačka, Nizozemska ... i moja iskonica Švicarska ne hvale, koliko imaju nacionalnih manjina i s koliko novaca ih plaćaju, da bi trajno njegovali svoju tuđinsku pripadnost u državi, koju oni priznaju svojom samo u onim segmentima, koji im odgovaraju.

Ne! *Nema nacionalnih manjina* u naprednim državama svieta jer primjenjuju prirodno, državotvorno, ustavnopravno, interesno-nacionalno ... međunarodno prihvaćeno i priznato načelo integracije i asimilacije.

Hrvatska čezne ući u zajednicu država Europske Unije, a nosi sa sobom kao „miraz" nacionalne manjine. Prepuštam, pametnijima i stručnijima od sebe, da dadu svoj sud o nadpravima i novčanom pomaganju nacionalnih manjina u Hrvatskoj, što ne postoji u Ustavu Republike Hrvatske.

Ponavljam, da je prošle (2007. godine) osiromašena Hrvatska, koju je jedna od nacionalnih manjina (Zna se, koja je to nacionalna manjina!) gurnula prema prosjačkome štapu dala samo u gotovinskome novcu 131 milijun kuna za nacionalne manjine. To nije niti stotinka od svote, koju daje Hrvatska za saniranje ratnih šteta, koje je počinila jedna nacionalna manjina (Zna se, koja je to nacionalna manjina!) diljem Liepe naše.

Naime, moja iskonska domovina Švicarska i najnaprednije države Europske Unije ka kojoj Hrvatska malne zaljubljenički žuri uopće nemaju kategoriju nacionalnih manjina, nego je svaki došljak bio on poželjni djelatnik, emigrant ili avanturist tretiran kao stranac i kao takav se trudi da integracijom i asimilacijom stekne pravo građanstva i nacionalnosti dotične države.

U Hrvatskoj se može govoriti o nacionalnim manjinama samo „niz dlaku" popraćeno pohvalama, poželjnostima, unaprjeđivanjema, novčanim podporama socijalne naravi i za njegu folklora, ozakonjenim nadpravima (primjerice dvostruko pravo glasa, škole na njihovom jeziku, što znači da ih Hrvatska ne školuje ljude za sebe, nego za njihovu iskonsku državu),

dodjelama abolicije i amnestije za pobunjenike, čak i za zločince iz redova Srbske nacionalne manjine, itd...usw...etc.

Izreče li neki Hrvat, makar i najdobronamjerniju kritiku usmjerenu na bilo što vezano uz nacionalne manjine, napose na najprivilegiraniju srbsku nacionalnu manjinu, dobiva za to prilično teške obtužbe pa nerietko čak vrieđajuće oznake kao na primjer: šovinist, nacionalist ... pa i fašist.

Bogu hvala, osobno sam pripadnik nacionalne manjine u Hrvatskoj pa si mogu priuštiti dobronamjernu kritiku - kritike na preveliku (rekao bih) uzajamnu raskalašenost prava za nacionalne manjine u Hrvatskoj, a da mi nitko ne može pripisati nijedan negativni naziv ili atribut.

Odmah ću dodati, da niti sve nacionalne manjine u Hrvatskoj nisu ravnopravne. Najravnopravnija je Srbska nacionalna manjina jer je najbrojnija i zadržala je brojne segmente iz zločinačkog rata, kojeg je vodila protiv Hrvata i svih nesrba. Tek primjerice, od srbskih mina pogibaju još i danas i još će dugo pogibati Hrvati. Oni ne vade te svoje mine jer su ih namienili protiv Hrvata, što znači da još uvijek ratuju protiv Hrvatske. Vade ih Hrvati uz silne troškove i pritom stradavaju. U Donjem Lapcu su skinuli sve hrvatske nazive ulica i stavili imena Srba, među kojima ima zločinaca prema Hrvatima; u Vukovaru i drugdje po pretežno srbskim naseljima postoje spomenici četnicima; u miešanim školama zlostavlja se hrvatsku djecu; u Vukovaru i drugdje crtaju srbske četničke grbove i fizički zlostavljaju ljude na njihovom radnome mjestu...

Sve druge nacionalne manjine (22 u Hrvatskoj) su manje ravnopravne od Srba. Dovoljno je pogledati HTV-emisiju „Prizma“ i po trajanju za pojedine nacionalne manjine se u to uvjeriti.

Prije nego nastavim moram se barem temeljno predstaviti. Potomak sam jedne stare švicarske loze Hasler, od koje je moj šukundjed Nikolaus Hasler po Napoleonovoj liniji došao u Slunj i njegovi potomci, među kojima sam i ja Karlo Hasler (fonetiziran u Jugoslaviji) u Dragan Hazler postao - postali smo svi Hrvati sa zadržanim sjećanjima i nekim svojstvenostima svoga švicarskog podrietla. Kao takav (nastavljam samo o sebi) osjećam se jednako ponosan na svoje švicarsko podrietlo i na svoju

hrvatsku opredjeljenost ili osjećam se jednako ponosan na svoju pripadnost švicarskoj nacionalnoj manjini i dragovoljnu integraciju - asimilaciju u hrvatsku naciju. Najkraće: Ja sam Hrvatski Švicarac i Švicarski Hrvat, iz čega proizlazi da sam Hrvat, utoliko više jer se ne želim svrstavati u skupinu, gdje je nacionalna manjina, koja je već nekoliko puta u povijesti, a napose u zadnjem Srbsko-agresivnom ratu na Hrvatsku uništavala i pljačkala sva hrvatska dobra te proganjala, svestrano zlostavljala i ubijala matični narod Hrvate.

Ovime nisam „odkrio toplu vodu" niti rekao nešto novo, nego skrećem pozornost svima nacionalnim manjinama u Hrvatskoj, da bi se trebale ovako europski ponašati. Naime ovakovom integracijom i asimilacijom su nastale brojne (možda i sve?!) europske nacije. Kao prvi uzorni primjer navodim Švicarsku. Švicarska nacija se sastoji od 4 temeljne etničke skupine - Germano-alemanske, Franko-romanske, Italo-Romanske i Retro-romanske. One su temeljnica Švicarske nacije, u koju su integracijom i asimilacijom uključeni pripadnici svih ili skoro svih naroda svijeta, koji iz raznih razloga i motiva dolaze u Švicarsku i u njoj ostaju. Naime, u Švicarskoj nema nacionalnih manjina, nego je svaki žitelj u njoj Švicarac ili stranac. Stranci su u nekim pitanjima, rekao bih „pozitivno" uskraćeni: nemaju pravo glasovanja, ne mogu služiti vojsku i ne mogu biti nastavnici u školama iz uže nacionalnih premeta. Ima još par neznatnih uskraćenosti strancima, koji nisu vriedni spomena. Takav odnos Švicarske prema strancima je dovljan kao stimulacija strancima da nakon integracije i asimilacije dragovoljno kupuju švicarsko državljanstvo i time službeno postaju Švicarci. U svome osobnom osjećaju, u obitelji, u vjeri... mogu oni i nadalje biti ono što su bili, ali od dana (kupovinom) dobivanja švicarskog državljanstva oni su samo državno i politički Švicarci.

Slično je u svima zapadnoeuropskim državama. Primjerice, u Nizozemskoj je jedva jedna trećina današnjih Nizozemaca nizozemskog (flamanskog) podrietla, a dobre dvije trećine su integracijom i asimilacijom svih pridošlih nacija, rasa, vjera i svjetonazora nastali Nizozemci.

U srednjoeuropskim državama, primjerice Italiji i u Austriji su formalno dozvoljene nacionalne manjine, ali tendencija dragovoljne integracije i asimilacije je neuporedivo jača i dominantnija od zadržavanja statusa nacionalnih manjina. Neke nacionalne manjine u Austriji, primjerice Hrvati i Slovenci su zadržali kult prema svome podrijetlu, ali su i oni, po brojnim unutarnjim pitanjima i po svome vanjskome predstavljanju samo Austrijanci.

Naime, nijedna zapadna zemlja ne zabranjuje svojim građanima stranog podrijetla njegovanje svoje tradicije bilo u obitelji ili u javnosti, ali za razliku od Hrvatske ne dobivaju folklorne družine stranaca novčanu podporu zato, što se znoje u svojim tradicionalnim igrama kao što je to u Hrvatskoj.

A sada evo dodatnog osvrta na nacionalne manjine u Hrvatskoj. Država Hrvatska ima, bez dvojbe najbolji odnos prema nacionalnim manjinama, u usporedbi sa svima drugima državama Europe. Unatoč tomu, Hrvatska dobiva još uvijek „packe“ od birokracije Europske Unije radi nedovoljno datih prava (čitaj nadprava!), privilegija i novčane pomoći nacionalnim manjinama. Europska Unija to radi svjestno i namjerno, ali po svemu sedeći Hrvatska je politički nezrela, da shvati tu stratežku perfidiju birokratskih nadgospodara u Europskoj Uniji.

Uzmimo slučaj Roma i njihove, vjerojatno genetske braće Srba u Hrvatskoj, iako Romi ne priznaju da potječu od Srba, nego iz Srbije. No, pustimo po strani podrietlo i genetsko srodstvo Roma i Srba i ostanimo samo kod pitanja, zašto Hrvatska dobiva od EU-birokracije najviše ukora upravo radi Roma i Srba. Odgovor je kratak i jasan, samo hrvatska politika, nema senzore, da odkrije perfidiju u toj strategiji EU-birokracije, a ona znači: Hrvatska treba dati Romima i Srbima sva nadprava, sve pomoći u socijali i gospodarstvenim oblicima..., samo da se ovi zadrže u Hrvatkoj i da ne dolaze obterećivati, da ne kažem i kriminalizirati Europsku Uniju.

Naime, je li tko još vidio da Romi u Hrvatskoj imaju uređene kuće i okućnice, pijeskom nasipane (ako ne sfaltirane) pristupne puteve i je li tko još vidio perad (barem kokoši) i poneku ovcu ili kozu oko romskih kuća?!

Ne, toga nema. Romi dolaze u velikome broju, uglavnom iz Srbije u Hrvatsku, njih 22 tisuće (podatak od njihovog saborskog zastupnika), dobivaju od Hrvatske socijalnu pomoć i pritom glume da nemaju posla, a ne trude se niti urediti svoju okućnicu i jedini posao im je vrhunski demografski zanat. Djecu, uglavnom ne daju u školu, nego ih „kućno školuju“ za romski tradicijski način života.

Srbija ne daje svome iskonskome romskom stanovništvu niti nadprava ni socijalnu pomoć pa nije čudo, da Romi napuštaju maticu zemlju Srbiju i dolaze na socijalu u Hrvatsku, na račun hrvatskih poreznih obveznika.

Hrvatska treba donijeti Romski zakon, prema kojemu svaki Rom mora živjeti od svoga rada i obvezno mora slati djecu u školu.

Naime, svi mi, narodi Europe smo bili u davnini nomadi ili polunomadi, ali su nas vrijeme i nadolazeće okolnosti prisilile na civilizacijski i kulturni razvoj. Ako Romi nisu kroz cielu poviest prihvatili civilizacijske i kulturne procese, onda ih na to treba danas prisiliti.

Napried spomenuti Romski zakon o radu i učenju bi trebala donieti Europska Unije i sve europske države ga razraditi i primjenjivati. Nijedan narod niti nacionalna manjina, uključujući i Rome ne može zlorabiti nikakvo pravo, da živi na račun drugog - drugih naroda.

Molim, kao potomak nacionalne manjine u Hrvatskoj, kako sam se namjerno gore predstavio tvrdim da ovo nije s moje strane mržnja prema Romima i još manje rasna diskriminacija, nego je upravo suprotno: Putokaz, upute i prometni znakovi Romima na putu u civilizaciju, kulturu, rad, stvaralaštvo i sva druga, ljudima dostojna ostvarenja kroz znanje i znanost.

Ukori Hrvatskoj od birokracije Europske Unije radi Srba - Srbske nacionalne manjine u Hrvatskoj imaju isto svoj razlog u perfidnoj strategiji Europske Unije. Naime, Europska Unija kori Hrvatsku radi nedovoljno datih nadprava Srbskoj nacionalnoj manjini, a poznato je da i sama EU svestrano pomaže u svima socijalnim i gospodarskim oblicima Srbe u Hrvatskoj, a ne Hrvate, koji su bili svestrane žtve baš srbskih

zločina i sada su još uvijek žrtve kroz srbske nagazne mine posijane po Hrvatskoj.

EU pomaže Srbe u Srbiji, u Bosni i Hercegovini i Srbsku nacionalnu manjinu u Hrvatskoj, samo da oni ostanu, tu gdje jesu i da ih što manje dođe u države Europske Unije. Objašnjenje ovome je dosta zahtjevno pa ga prepuštam svakome na razmišljanje, a ja ću samo podsjetiti da Europa hoće biti mirna, radina, stvaralačka i napredna Europa, a ne Velika Srbija po zakonima sulude velikosrbske nacionalne i vjerske ideologije: „Gde se nalazi najdalji srpski grob dotle je Srbija!“ Europa hoće mir, a „Srbin hoće da ratuje, a ne da radi!“ Srbska narodna poslovica kaže: „Čovek, koji radi, gubi vreme!“ Nije to samo srbska tradicija, nego i suvremenost. Europa pamti ne samo Balkanske ratove i Sarajevski atentat, kojim su Srbi izazvali Prvi i Drugi svjetski rat, nego i Mileševićevu ideologiju: „Ako ne umemo da radimo, umemo da se bijemo!“ Europa zanade, da su brojni europski ratovi, bilo turski bili srbski imali svoje ishodište u Srbiji. Europa znade da je srbski patent nabijanje živih ljudi na ražanj i (što je možda najnedužnije?!) prisiljavati katolike na srbsko nacionalističko pravoslavlje. Europa znade, da Srbin na svaku najdobronamjerniju kritiku poteže kamu.

Ovo su samo natuknički spomenuti razlozi, zašto Europska Unija pomaže „Srbe svuda i svagde“, samo da ih što manje dolazi u države Europske Unije. Zato i ne daje Srbima ulaz u države Europske Unije bez vize, koja se također izdaje Srbima „na kapaljku“. No, Srbi kao Srbi, nađu uvijek kanale, kojima dođu u Europske države i tu se ubrzo predstave kao univerzalni kriminalci (droge, ubijstva, krađe, silovanja...). Čast iznimkama jer i među Srbima ima normalnih, radinih i poštenih ljudi. No, ovo je već rubni dio ove rasprave, kojim se ne ću baviti.

Zato se Europa bori sa svim mogućim načinima, uključujući nezamislive oblike i podilaženja Srbima, samo da oni ostanu tamo, gdje jesu. Zar se u tako nešto nismo uvjerili ovih dana, kad njemačka kancelarka, Frau Angela Merkel poziva u Berlin „umiljatog“ velikosrbina Borisa Tadića i daje mu na Dan njemačkog jedinstva 3. listopada nagradu „Quadriga“, koja se dodjeljuje pojedincima i organizacijama za „vizionarstvo,

hrabrost, odgovornost i angažiranje za bolji svijet," iako Tadić i njegova Vlada nije izručila obtuženika za najteže ratne zločine, generala Ratka Mladića.

Tek uzput podsjetit ću iako to nije predmet razprave: Zar ovo nije lekcija hrvatskom podilažljivcu Dr. sci. Ivi Sanaderu i bezrazložnom trošitelju hrvatskog novca Stjepanu Mesiću, koje Frau Merkel nije nagradila „Quadrigom" jer znade, da ih ima i bez nagrade..., a drug Mesić ionako putuje po azijskim vukojebinama, ne da bi nešto dobro učinio za Hrvatsku, nego da mu „rit vidi sviet" (recimo ipak: Bogu hvala!), što u tim zemljama nije mogao, u svome stilu naškoditi Hrvatskoj.

Dragan Hazler

Hrvati dijaspore su za Europsku Hrvatsku s predsjednicom Kolindom

Predsjednica Kolinda je najavila ujedinjenje svih Hrvata. Samo slogom na djelu - radno i u ponašanju ujedinjeni Hrvati domovine, dijaspore i iz okruženja predvođeni prvom damom Hrvatske - predsjednicom Kolindom Grabar Kitarović mogu i hoće izvesti domovinu - državu Hrvatsku na pravi put gospodarskog, kulturnog, demografskog i općeg napredka...

Za to nam se treba otvoriti mogućnost, dobiti radnu dozvolu za par minuta, a ne čeketi dvije godine i podmićivati državne činovnike.

Poznata je stara hrvatska narodna mudrost, koja suvremenim izrazom glasi: "Složna braća i sestre pravu i bogatu kuću grade, a nesložni je razgrađuju". Predsjednica svih Hrvata Kolinda je to najavila obnovom i sprovođenjem ZAJEDNIŠTVA svih Hrvata.

Zajedništvo je odlični glavni projekt predsjednice Kolinde

Vrijednost ove hrvatske mudrosti prepoznala je predsjednica svih Hrvata Kolinda i uzela ju je kao vodilju, kojom će uz pomoć Božje ruke i svih domoljubnih Hrvatica i Hrvata učiniti sve ono, što Hrvatsku može i hoće izvući iz bijede, u koju su je gurnuli Milošević-Pupovčevi Srbi, Stjepan Mesić, Ivo Sanader, otac Ante i sin Ivo Josipović, magloviti kukurikavac Milanović, protuhrvatski Račanovi komunisti i orjunaši od Vicka Krstulovića do Ive Sanadera, zamaskiranoga lažnog Hadezeovca.

Takvima poput Ive Josipovića je mjesto u povijesnoj ropotarnici i zato nismo glasovali za njega jer ne dozvolimo da vodi Hrvatsku u ponor beznađa, u kojega tone napose pod komunističkom i agnostičkom palicom Ive Josipovića i Zorana Milanovića. Oni ne vole Hrvatsku i osim počinjene štete i ljudskih žrtava nisu za Hrvatsku ništa dobroga učinili.

Mi, ujedinjeni Hrvati i Hrvatice, koji volimo i trebamo našu domovinu - Europsku, a ne balkansku Hrvatsku lustrirat ćemo ostatke komunističke bande, napose ubrložene u SDP-u Rezolucijom EU 1481 i ne ćemo dozvoliti da nas ta komunistička rulja vodi u propast.

Hrvatski narod je za Europsku Hrvatsku, a ne za balkansku regiju

Naša predsjednica Kolinda, za koju sam i ja dao svoj glas nastavlja po nekim ponašanjima smjer Hrvatske u Balkansku regiju, s kojom će se vladati (suvladati za EU) iz Beograda. To Kolinda ne smije činiti ni svojevoljno, ni slijedom lažnih konvencija niti pritiskom Brüssela, Washingtona...ni Boga ni vraga. Sa svima u budućnost, ali ne s genocidnim i pohlepnim Srbima!

Pozivati najvećeg četnika na inauguraciju je protiv zdrave pameti!

Gospođa Kolinda Grabar Kitarović poziva na predsjedničku inauguraciju (ustoličenje) najvećeg hrvatskog neprijatelja, srbskog četničkog fašistu Tomislava Nikolića u ulozi predsjednika Srbije, koja nije dosada vratila Hrvatskoj nijednu vrijedniju pljačkovinu, od srbskih mina pogibaju hrvatska djeca i odrasli ljudi, čak i životinje domaće i divljač.

O srbskim zločinstvima od 1918. istaknuto od 1941. do 1945. i ponovljeno od 1991. do 1995. postoje tisuće knjiga i milijuni hrvatskih grobova počinjenih od Srba svih ideologija, koji moraju upozoriti predsjednicu Kolindu na razboritost.

Srbija do danas nije odustala od svojih pohlepnih namjera velike srbije na hrvatskom prostoru, nego SANU usavršava planove za okupaciju Hrvatske i genocid na Hrvatima - SANU memorandum 2 i Srpska pravoslavna crkva zasjela je Zagreb i iz njega vlada Slovenijom i vascelom Italijom. Zašto to ne čini iz Beograda?!

Koliko je meni (pisatelju ovih redaka poznato) još nije podpisan niti mirovni sporazum između ratnozločinačke Srbije i Hrvatske kao polycidne žrtve svekolikog srbskog terora genocidom, urbicidom, pljačkom i vandalizmom ...

Ako buduća izabrana predsjednica Kolinda Grabar Kitarović sve to ne vidi i ne suosjeća sa svojim Hrvatskim narodom i dočekuje preko crvenog tepiha na tropoljubac sa živućim najvećim zločincem prema Hrvatima, onda meni kao Hrvatu ne preostaje drugo, nego povlačim svoj glas, kojeg sam s puno radosti dao za Kolindu.

Dozvoljavam si pod gornjim naslovom "Hrvatski narod je za Europsku Hrvatsku, a ne za balkansku regiju" zapitati predsjednicu RH gđu Kolindu Grabar Kitarović, čiji glas ona sluša i sprovodi: Glas Hrvatskog naroda, koji ju je izabrao ili nečiji nalog za poljubac sa srpskim fašističkim četnikom Tomislavom Nikolićem velezločincem prema Hrvatskoj i prema Hrvatima.

Predsjednica RH i svih Hrvata, gdja Kolinda Grabar Kitarović treba ostati na Pantovščaku!

Buduća predsjednica RH Kolinda Grabar Kitarović se povlači u skromniju rezidenciju u zgrebačkoj Visokoj ulici. Ne gledajući šire tu skromnost moglo bi se uvjetno pozdraviti i zaboraviti troškove uređenja nove/stare rezidencije, ali je upitna razborotost u toj skromnosti?

Dakle, Kolinda Grabar Kitarović iz skromnosti napušta predsjednički Pantovščak, a ostavlja na tom širem prostoru predsjedničkog Pantovščaka, doživotnog predsjednika Stjepana Mesića, parazita, kojeg hrvatski narod plaća godišnje preko tri milijuna kuna. Umjesto na Pantovščaku taj okorjeli komunistički udbaš bi trebao imati doživotni odmor na Golome otoku, kojeg je uz Tita i titovce planirao i krvoločni udbaš, otac Stjepana Mesića...

Kad je u pitanju raskoš i smjer u skromnost, postavlja se ozbiljno pitanje po kojoj to zasluzi srpskohrvatski glumac Rade Šerbedžija tituje i srbuje na Brijunima?! To pitanje ne postavlja nova predsjednica RH gdja Kolinda. Osiromašeni Hrvatski narod plaća troškove Brijuna za Radu Šerbedžiju i njegove prijatelje iz Srbije, koji dolaze k njemu na besplatno ljetovanje...

Ima li u Hrvatskoj jedan čovjek - žena ili muškarac, koji bi Radu Šerbedžiju preselio u skromniji stan, a Hrvatska bi mogla iznajmiti Brijune UN-u ili EU za jednu međunarodnu instituciju. Na ovaj način bi Hrvatska dobivala najamninu za Brijune, imala bi cjelogodišnji državnički i srodni turizam, Hrvati bi se zapošljavali u uslužnim djelatnostima i kroz sve to širio bi se glas o Hrvatskoj po cijelome svijetu. Zar to ne bi bilo bolje za Hrvatsku, nego Brijune prepustiti na uživanje srpskohrvatskome

glumcu Radi Šerbedžiji i njegovim srbskim prijateljima i gostima, što nažalost plaća Hrvatski narod.

Imam - imamo mi Hrvati u dijaspori brojne prijedloge za unapređenje Hrvatske

Slijedeći prijedlozi (ovo je dio iz veće cjeline!) imaju svoju svrhu, ako će gdja Kolinda Grabar Kitarović biti predsjednica Hrvatske i svih Hrvata, a ne sluškinja Balkanske regije kao što su bili slugančići - udbaš Stjepan Mesić i komunistički agnostik Ivo Josipović.

l. Pomiriti i ujediniti sve Hrvate (uvijek se misli skupmo Hrvatice i Hrvate!) domovine i dijaspore. Hrvati u dijaspori imaju ljubav, sredstva, kapital, volju, znanje... i tehnogije, kojima će zaokrenuti pad Hrvatske i usmjeriti sve u željeni napredak. Ne ćemo trebati zaduživanje niti strane investitore (ne ćemo ih niti odbijati!). O ovome pobliže u drugom pismu!

2. Zakon o otvaranju radnih mjesta, koji koči otvaranje novih radnih mjesta do dvije godine, još dulje ili nikada, treba odmah ukinuti. Radne dozvole se trebaju izdavati u par minuta, kao što je to na primjer u Švicarskoj, kontrolne službe (kojih ionako imamo previše u Hrvatskoj) trebaju vršiti nadzor i pripomoć pravilne sprovedbe dozvole za pošteni rad, a ne se baviti kažnjavanjem onih koji hoće raditi.

3. Unapredjivati hrvatsko gospodarstvo na svim poljima djelatnosti, proizvoditi sve za sebe i za IZVOZ. Uvoziti samo ono, što mi ne možemo proizvoditi. Hrvatska danas uvozi barem 90% raznih proizvoda, koje Hrvatska može proizvoditi za svoje potrebe i za IZVOZ. Na uvozu zgrću milijune uvozнički lobbyji - tajkuni - protuhrvati - lopovi...

4. Paralelno sa svima uključenim djelatnostima NAPRAVITI 10-godišnji plan općeg razvoja Hrvatske. Taj plan trebaju praviti domoljubni stručnjaci, a ne podobni političari i uvoznici.

5. Najvažnija radna mjesta u Hrvatskoj su zemljoradnja (u najširem smislu!) i pomorstvo uključujući turizam (isto u najširem smislu). Turizam bi trebao biti (uz prodavanje usluga) najveći hrvatski bezcarinski izvoz, što danas turizam nije. Turisti na Jadranu jedu ne samo belgijsko odmrznuto meso, nego i uvoznu salatu. To je ljudska i nacionalna sramota hrvatske gospodarske politike, koja se mora pod hitno mijenjati.

6. Demografiju u padu treba spriječiti. Ima više realnih načina. Hrvatska država raspolaže s milijunima hektara poljodjelskog, šumskog, krškog, primorskog i otočnog zemljišta ... Svakome mladom čovjeku Hrvatici i Hrvatu, koji namjerava otići u tuđinu, treba ponuditi dio zemlje, na kojemu si može zasnivati sve životne potrebe i obitelj.

To se odnosi i na davanje mladim ljudima druge oblike imovine, koja sada uglavnom propada: vojni objekti i kuće u napuštenim selima... Na taj razrađeni i sprovođeni način Hrvatska će ojačati demografski i gospodarski, znanstveno, stručno, kulturno i umjetnički ...

a) prirodnim priraštajem

b) povratkom Hrvata iz dijaspore u domovinu

c) uvozom marljivih i asimilativnih djelatnika iz drugih država. Ne trebamo neasimilativne nacionalne manjine, koje u Hrvatskoj služe kao pete kolone svojim matičnim državama...

Završno samo po pitanju nacionalnih manjina u Hrvatskoj i oslovljavanje

Pisatelj ovih redaka je Hrvat iz švicarske nacionalne manjine - četvrto koljeno. Posve sam asimiliran u Hrvate jer to smatram normalnim. Treba se prilagoditi domadaru, a ne nametati mu ideologiju i politiku države svoga iskona, kako to čine brojne nacionalne manjine u Hrvatskoj, napose Srbi i Talijani, koji su svu hrvatsku Istru potalijančili talijanskim natpisima ili dvojezičnim natpisima.

Ponavljam istinom matematičke točnosti. Nemam osobno ništa protiv zadržavanja svoga nacionalnog iskona, uključujući i običaje svih nacionalnih manjina u Hrvatskoj, ali sam polazeći od norma europskih država protiv petokolonaške politike u Hrvatskoj, koju Srbi čak nameću Hrvatima u Vukovaru i drugdje. To je protivno prirodnom zakonu i poštenju u ponašanju pa makar to izglasali u ovome ili onome postotku komunjare i hrvatski bezdušnici u Hrvatskom (državnom) saboru. Oni toliko "vole" državu Hrvatsku, da su izbacili iz trorječne sintagme pojam "državni", ali se hvale sa zvijezdom petokrakom, koja je poslala u smrt više od 100 milijuna nedužnih ljudi. Više nego 10 Hitlera zajedno! Nota bene!

Ovaj pojam "državni" treba vratiti i naslov Hrvatskog parlamenta treba glasiti: Hrvatski državni sabor jer postoji mnogo raznih sabora, ali samo jedan Hrvatski državni sabor.

Analogno vrijedi i za obraćanje narodu: Hrvatice i Hrvati! & građanke i građani!

Jesu li državu Hrvatsku stvorili i kroz čitavu povijest održavali i branili Hrvati i Hrvatice ili građani i građanke, među kojima ima i onih, koji su ratovali protiv Hrvatske.

IMENA HRVATSKOG SE NE ĆEMO ODRICATI RADI NIKOGA JER U NJEMU SMO MI HRVATI!

Za dom i domovinu Hrvatsku uvijek spremni!

Sve za Hrvatsku, a Hrvatsku nizašto! (Dr. Franjo Tuđman prvi predsjednik Hrvatske i svih Hrvata.) Takove i takovi trebaju biti u ponašanju i djelu Tuđmanove sljedbenice!

Dragan Hazler - hrvatski djalatnik

Basel, 17. siječnja 2014.

Posvećujem ovaj članak velikom hrvatskom domoljubu, najplodnijem hrvatskom dokumentarnom piscu svih vremena, mojem nezaboravnom prijatelju u međusobnom suradništvu †Zvonimiru Kulundžiću, rođenom 17. siječnja 1908. u hrvatskom gradu Osijeku.

Slava Ti dragi Zvonimire i lahka TI ZEMLJA HRVATSKA, koju si iznad svega volio!

Tvoj prijatelj i suradnik Dragan Hazler

Hrvati u BiH nisu dijaspora, nego držvotvoni narod u svojoj državi

Nije mi namjera nikoga uvrijediti, ali moram jasno upozoriti hrvatske medije i političare da još uvijek ne znaju što je dijaspora pa griješe iz neznanja ili namjerno. Proučavajući pojam dijaspore od Židovskog progona u Akad ili Babilon oko 500 godina prije Krista do našeg vremena postao sam malne stručnjak za dijasporu.

Kao takav usuđujem se uputiti sljedeću pouku i kritiku na one, koji pogrješno barataju pojmom, sadržajem i pravom dijaspore.

Godinama sam se trudio na uvjeravanju hrvatskih političara, medija i jezikoslovaca pa i nekih hrvatskih "iseljenika" da mi Hrvati, koji živimo u tuđem svijetu nismo iseljenici u pravome značenju te riječi, nego smo Hrvati u rasijanosti ili u dijaspori. Štoviše, ako je među nama čak neki pravi iseljenik iz Hrvatske, njegovi potomci rođeni u državi useljenja nisu više iseljenici /useljenici, ali jesu Hrvati u rasijanosti ili u dijaspori ako su zadržali svoju hrvatsku nacionalnu svijest.

Grčka riječ *diaspora*, znači rasijanost. NE, kako dvojako stoji u Klaićevom Rječniku stranih riječi: "rasijanost" i "rastepenost" (ili) "rasutost". Ovo drugo dvoje po Klaiću nije točno jer nijedan narod u rasijanosti nije rastepen i izgubljen kroz rasutost kao žito posijano na asfaltu, nego je uvjetovano nekim okolnostima promijenio svoje stanište, svoj "rasadnik", svoju iskonsku domovinu.

Dakle, točan prijevod i značenje riječi dijaspora je rasijanost, što je u srodstvu sa sijanjem, iz kojeg slijedi rast, plodovi i umnožavanje, a ne s rastepenost, iz koje slijedi nestanak.

Mi Hrvati, koji smo kroz bilo koju nepovoljnu okolnost napustili zavičajnu domovinu Hrvatsku nismo iseljenici u iseljeništvu /useljeništvu, nego smo Hrvati u dijaspori.

Nažalost, naša Matica u Zagrebu se ne zove Matica Hrvata u rasijanosti (ili u dijaspori), nego Hrvatska matica iseljenika. Pisatelj ovih redaka nije član te Matice jer se ne smatra iseljenikom, nego Hrvatom u dijaspori.

U hrvatskoj političkoj i medijskoj retorici smatraju dijasporom Hrvate u BiH

(Radi podpune jasnoće donosim u cjelosti članak iz Večernjeg lista i molim svaku redakciju, koja će eventualno objaviti moju raspravu o dijaspori, da objavi i članak iz V.L.) Hvala! D.H.

Ovaj kriterij potvaranjem Hrvata u BiH dijasporom je višestruko ne samo pogrješan, nego i narodnosno, dravnički i politički... štetan.

Hrvati u BiH nisu dijaspora ili rasijanost, a još manje rasutost, nego su starosjedilački, državotvorni narod u svojoj iskonskoj domovini - državi Bosni i Hercegovini.

Znam da će mi se zamjeriti radi sliedeće istine:

Hrvati iz BiH ne bi uopće trebali imati pravo glasovanja za parlament u Republici Hrvatskoj. Ako to pravo imaju Hrvati iz BiH, onda mora vrijediti isti pravni kriterij i recipročno. To znači da bi Hrvati iz Republike Hrvatske trebali imati pravo glasovanja za parlament R. BiH.

Ovim "tutorstvom" Republike Hrvatske i "privilegijom" Hrvatima iz BiH svodi se iste na status nacionalne manjine u dijaspori.

Skida se Hrvate u BiH sa statusa ravnopravnog naroda s Bošnjacima i sa Srbima (u BiH) i spušta ih se na razinu nacionalne manjine, koja traži svoje mjesto u parlamentu Republike Hrvatske, umjesto da bosansko-hercegovački Hrvati brojčano i po drugim sadržajima jačaju i ostvaruje svoje pravo u parlamentu R. BiH.

Hrvati u Vojvodini, u Srbiji, u Crnoj Gori i Sloveniji također nisu Hrvati u dijaspori, nego su većinom starosjedilački Hrvati na tlu svoje domovine politički otuđene od Republike Hrvatske, kroz susjedne otimačine, krađe dijelova povijestne Hrvatske i Hrvatskog naroda.

Oni su, dakle Hrvati u državama okruženja, a ne u dijaspori. Za njih bi bilo opravdanja da sudjeluju u Hrvatskom saboru, ali u tom slučaju dolazi u pitanje i sudjelovanje srbske nacionalne manjine iz Hrvatske u parlamentu Republike Srbije. Opravdanost te metode treba bilateralno razmotriti i donijeti ovakav ili onakav zaključak.

Naime, u svima srodnim situacijama pravnih država Europe vrijedi bilateralna recipročnost na temelju bilateralnih ugovora između dvije države. Hrvatska nema takove ugovore. Evo primjera: U Hrvatskoj imaju Makedonci, Kosovari i Lovenci staus nacionalne manjine a Hrvati u Makedoniji i njih oko 50.000 u Sloveniji nemaju status nacionalne manjine. Kosovari su prognali Janjevačke Hrvate, što čak nisu niti Srbi radili, a Hrvatska je bila medju prvima, koja je bezuvjetno priznala državu Kosovo.

Za takva rješenja mora se znati točan status i tretman Hrvatskog naroda: državotvorni narod, rasijanost ili dijaspora Hrvatskog naroda ili (i) starosjedilački Hrvatski narod u okruženju.

Ovo pogrješno tretiranje Hrvata u BiH dijasporom je štetno i za nas Hrvate u pravoj dijaspori jer nam se time "krade" naše pravo na zastupnike iz dijaspore u Hrvatskom parlamentu.

Mr.sc. Dragan Hazler, predsjednik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u dijaspori

Basel, 03. listopada 2011.

Slijedi konfuzni i pogrješno tretirani pojam i sadržaj dijapore u Večernjem listu, na što se odnosi prednja dobronamjerna i ispravna kritika.

Otkako Hrvati iz BiH glasuju, HDZ je uvijek dobivao sigurne glasove i zastupnike

Piše: Zoran Krešić

Ostvare li se glasna razmišljanja da će stranke okupljene oko Hrvatskoga narodnog sabora u BiH (HNS) utemeljiti zasebnu listu za dijasporu na izborima za Hrvatski sabor, HDZ Jadranke Kosor mogao bi prvi put doživjeti da mu dijaspora okrene leđa ili da u zalihi osvojenih mandata ne može zasigurno računati s osiguranom kvotom od njih troje. Otkako Hrvati iz dijaspore, a ponajprije iz BiH, glasuju, HDZ je uvijek dobivao svih dvanaest 1995., odnosno četiri zastupnika 2000. godine te pet kada je bivši ministar obrazovanja Dragan Primorac ujedinio dva HDZ-a u BiH 2007. godine koje je samo godinu dana prije podijelio Ivo Sanader.

Bez dogovora

Mandati iz dijaspore redovito su bili razlog medijskog obračuna oporbe s HDZ-om u Hrvatskoj te sotoniziranja ovoga instituta zbog pojave mrtvih birača ili dvostrukoga glasovanja. Za razliku od proteklih izbora, zasad još nije bilo ozbiljnijih dogovora između čelnika triju HDZ-a o tome tko će se naći na listi za Hrvatski sabor, što samo dodatno potvrđuje navode da bi stranke okupljene oko HNS-a mogle prvi put samostalno krenuti u lov na glasove. Zapravo, podjela u dijaspori, odnosno BiH, već se dogodila na proteklim, doduše predsjedničkim izborima, kada je 'naše gore list' Milan Bandić mobilizirao hrvatske birače iz BiH, pa je njih 94 posto glas povjerilo upravo tom Gruđaninu na čelu hrvatske metropole. Tada HDZ-ov pulen Andrija Hebrang praktično nije ušao u drugi krug zbog toga što mu je dijaspora, odnosno HDZ-ovo biračko tijelo u BiH, pokazala prst dolje.

U jedanaestoj izbornoj jedinici HDZ je do sada uglavnom uspješno 'ratovao' s desnicom koja, razjedinjena, nije imala nikakva izgleda ostvariti uspjeh. S druge strane, SDP-ova koalicija u Hrvatskoj do sada, a najavljuju to i na sljedećim izborima, nema ambicija sudjelovati u izbornoj utrci za tri zastupnika. Smatraju kako bi vjerojatno na taj način izgubili vjerodostojnost. Istodobno, SDP-ova je koalicija šetnjom u Hrvatskoj u predstavljanju svoga programa i dijela vanjskopolitičkih ambicija navela vrlo primamljivu, napose za Hrvate u BiH, inicijativu za održavanje regionalne konferencije za BiH.

Hrvati iz BiH, naime, osjećaju se zapostavljenima i ostavljenima od Zagreba, a njihov ustavni položaj u BiH iznimno je loš jer su im nakon posljednjih izbora u toj zemlji Bošnjaci nametnuli člana državnoga Predsjedništva, izbacili ih iz utjecajne Vlade Federacije BiH... Također, službeni Zagreb već je nekoliko puta bio na strani vlasti u Federaciji koja je formirana mimo izborne volje Hrvata u BiH. Posljednji je primjer imenovanje Stipe Prlića za novog direktora HT-a Mostar i smjena Vilima Primorca. Te se promjene svakako nisu mogle dogoditi da nelegalne federalne vlasti u Sarajevu nisu imale zeleno svijetlo iz Zagreba. Upravo

taj događaj bit će vjerojatno najveći poticaj da Hrvati u BiH na izbore u Hrvatskoj izađu s neovisnom listom.

Prečesto na gubitničkoj strani

Prema tumačenjima političkih analitičara, Hrvatima u BiH više ne odgovara da se nalaze između dvije vatre, odnosno počesto na gubitničkoj strani. S neovisnom listom i samostalnim nastupom na izborima napokon bi se izvukli iz ralja međustranačkih prepucavanja u Hrvatskoj. Na taj bi način Hrvati iz BiH sebi otvorili prostor da se njihov glas snažnije čuje, umjesto tek kukurikanja HDZ-ovih zastupnika koji su bili dio mašinerije za dizanje ruku o temama koje im uglavnom nisu zanimljive i ne tiču se Bosne i Hercegovine, a poglavito teškog položaja njihova naroda.

Dodatak Dragana Hazlera: Hrvati u BiH su konstitutivan narod, a ne dijaspora.

Ovim člankom, sadržajno i teorijski, pravno i politički, nacionalno i državnički bi se trebali pozabaviti stručnjaci za ova kompleksna pitanja. Osobno odustajem od rasprave jer je prekomllicirana. Izjasnit ću se samo istinom, da Hrvati iz BiH, glasovanjem u Hrvatskoj postaju nacionalna manjina u BiH, a oni to nisu, nego su konstitutivan narod. Ako Hrvati iz BiH kao konstutivan narod mogu glasovati u Republici Hrvatskoj, zašto mi Hrvati iz RH ne bismo mogli ostvariti pravo glasovanja u BiH po istome kriteriju. Za ovo "vrzino kolo" treba malo više odgovarajućih znanja i obostrane dobre volje. Zato se kao obični čovjek Hrvat ne ću upuštati u raspravu o ovoj zamršenoj temi.

Dragan Hazler, dopisao 26. siječnja 2015.

Avnoj i Hrvatska

Osobno sam čuo od Vjećeslava Holjevca, čak više puta u Slunju i u Matici hrvatskoj u Zagrebu, da je za avnojevsku podjelu Jugoslavije, ovakovu kakova ona jest najodgovornija hrvatska delegacija na avojevskom zasjedanju u Jajcu, 28. i 29. studenoga 1943.

Prema osobnom sjećanju na partizaniju i avnojevsku Jugoslaviju i prema učestalim razgovorima s Vjećeslavom Holjevac u Matici hrvatskoj od 1967-1970. godine, kad je umro.

Bio sam koncem studenoga 1943. odrastao dječak u završetku četrnaeste životne godine. Po roditeljima i školi odgojen u svjetonazoru ozbiljnog shvaćanja života zasnovanog na marljivom radu, poštenju svih oblika, kršćanskom moralu i ponosu na pripadnost Hrvatskom narodu. U tim odrednicama, shvaćanjima i ozračjima odvijao se i razvijao moj život i oblikovao svjetonazor za sva vremena.

Već tada, za vrijeme moga uzrasta hrvatski nacionalni osjećaj i hrvatska politika odvraćala me je od jugoslavenstva svake vrste i od tuđih ideologija upletenih u hrvatsko nacionalno biće tijekom Drugog svjetskog rata. Nisam se oduševljavao niti prihvaćao talijanski fašizam, njemački nacionalsocijalizam niti boljševički komunizam svih pripadnosti, među kojima je za Hrvatsku bio najopasniji jugoslavenski i sovjetski komunizam velikosrbske varijante.

Približno tako može se reći za svjetonazor i opredjeljenje većine Hrvata svih dobnih uzrasta u Slunju onog vremena. O pripadnosti ili naklonjenosti slunjskih Hrvata tuđim ideologijama jedva se može govoriti. Nijedan Slunjanin ni Slunjanka nisu tijekom Drugog svjetskog rata pripadali fašizmu, ni nacionalsocijalizmu, nego samo domoljubnom hrvatstvu i hrvatskoj vojski svih rodova, a tek nekolicina se je opredijelila za komunizam. To su bili pojedini Slunjani, koji su radili u tvornicama i slično u Zagrebu, Karlovcu i drugdje te tamo postali komunisti i za vrijeme rata našli su se u Slunju među komunističko četničkim partizanima. Evo ih poimence abecedno: Mile Gračan, Antun Gunić, Pante Katić, David Modrušan i kasnije pridruženi Slavo Obajdin i Toma

Žalac, što čini jedva 0,2% ondašnjeg stanovništva mjesta Slunja. Svi mi ostali Slunjani bili smo hrvatski usmjereni, pretežno opredijeljeni za Hrvatsku seljačku stranku i Hrvatsku stranku prava te vjerno stajali iza naše Crkve katoličke i Hrvatske vojske - domobrana i ustaša. Nismo volili u našoj sredni okupatorske Talijane, Nijemce i srbokomunističke partizane, što vrijedi i za srbske fašističke četnike inače saveznike partizana i Talijana sve do kapitulacije Italije. Ako se je netko u to vrijeme usudio postaviti komunistima pitanje o međusobnoj suradnji partizana i četnika, dobio je brzi odgovor: „*Od naše suradnje imamo goleme koristi jer preko četnika, dobivamo od Talijana hranu, odjeću, oružje i municiju, a četnici su naša braća.*“

Tijekom Drugog svjetskog rata slunjsku djecu i mladež su pretežno odgajali roditelji, zatim Crkva i manje škola jer nije redovito djelovala. Naše dobre učiteljice, sve Slunjanke, uzorne žene i čestite Hrvatice: Jelena i Lucija Cindrić, Ankica Lovrenčić-Kosanović, Jelena Kovačević i Katica Štefanac započinjale su školsku obuku, vodile ju u teškim ratnim okolnostima i prekidale, kad su uvidjele ratnu opasnost za školsku djecu i za sebe.

Slunj je preživljavao vrlo teške i tragične godine tijekom Drugog svjetskog rata. Čak 22 puta se je mijenjela hrvatska vlast i hrvatska vojska s partizanskom okupacijom i komunističkim četnicima - partizanima, koji su bili vrlo okrutni prema Hrvatima u Slunju i čitavom Slunjskom okružju. Najteži oblik komunističko-partizanske okrutnosti je bio mučenje i ubijanje ili proganjanje ljudi srednje i mlađe životne dobi, da bi kroz progon ljudi „radi neprijateljstva“ iz partizanije na prostor NDH mogli pljačkati njihovu imovinu. Tom metodom služili su se partizani kao izgovorom za pljačku obiteljske imovine i svakodnevni prisilni rad, kako za preostale odrasle u obiteljima tako i za djecu i mladež. Ja sam sa svojim vršnjacima morao prisilno obavljati sve oblike fošpona (prisilna služba), dežurati tjedno jedan dan u Gradskom odboru radi raznašanja raznih obavijesti, letaka i partizanskih novina, goniti goveda od Slunja do Rakovice, ponekad i do Korenice. To su bila krda goveda, koja su partizani popljačkali od seljaka u Slavoniji i odpremali su ih u Dalmaciju, gdje su s Englezima zamjenjivali goveda za oružje i drugu vojnu opremu.

Prisilni goniči su bila djeca uz partizansku pratnju. Do Slunja su ponekad dogonila goveda djeca iz Gline. Pod muss išli smo na partizanske priredbe – odrasli i djeca. U to vrijeme partizanski politički komesari su se po čitave dane izmjenjivali sa svojim govorancijama na slunjskim ulicama. Čitav Slunj je bio trajna javna tribina za komunističko-partizansku promičbu s istaknutom četničko-fašističkom bojom. Kroz to smo, htjeli ili ne htjeli znali za sva ratna i politička zbivanja u Slunju, u Hrvatskoj, u Jugoslaviji i na europskim ratnim bojišnicama. Takvim načinima smo doznali za zasjedanje Avnoja u Jajcu, 28. i 29. studenoga 1943. i o zaključcima. Iako mi Slunjani ni tada nismo vjerovali u komunističko-partizansku pobjedu zanimali smo se za njihove političke igre jer su bile na javnu štetu Hrvatske i Hrvatskog naroda.

Znali smo iza jajačkog zasjedanja Avnoja o površini Hrvatske ako pobjede komunisti. Prikazivani su razni crteži zemljopisno političkih karata, prema kojima je Nezavisna Država Hrvatska bila podijeljena na Federalnu narodnu Hrvatsku i Federalnu narodnu Bosnu i Hercegovinu. Njene granice prema Srijemu i Bačkoj bile su otvorene ili različito ucrtavane. Sva Istra osim grada Trsta bila je u Hrvatskoj. Dalmacija je bila crticama zamljopisno odvojena od Hrvatske i čak se je govorilo o autonomnoj pokrajini Dalmaciji. Prostor Avnojevske Jugoslavije je bio provizorno podijeljen na 6 federalnih jedinica, kasnije 6 republika i nekoliko autonomija, koje su u jednim izražavanjima slovile kao pokrajine, u drugima kao oblasti, a u trećima izmiješano kao pokrajine i oblasti. Federalne jedinice su bile: Slovenija, Hrvatska, Bosna i Hercegovina, Srbija, Crna Gora i Makedonija. Kao pokrajine najviše se je spominjalo Vojvodinu i nešto manje Dalmaciju, koja je dobila svoju kult pjesmu - himnu – „Dalmacija biser grana // Ti si kuća partizana. Domovina // Domovina zove nas...“ Autonomnih oblasti bilo je više: Kosovo i Metohija, Sandžak i Boka Kotorska. Granice Hrvatske prema Vojvodini su bile otvorene, a prema Srbiji su bile izcrtkane Savom i Dunavom. Zemun je tada pripao Vojvodini. Bosna i Hercegovina je imala izlaz na more kod Herceg Novoga i Sutomora. Kasnije se je pojavio bosansko-hercegovački izlaz na more iz turskog vremene - kod Opuzena.Vojvodinu se je spominjalo kao pokrajinu od tri dijela: Banata,

Bačke i Baranje, ali ne i Srijema, koji je tada bio otvoreno pitanje. Kasnije je Baranja u posijeratnom spletkarenju Milovana Đlasa o promjeni granica, pripala Hrvatskoj.

Tako je u Slunju prikazivana buduća komunistička Jugoslavija, ustrojena na zasjedanju Avnoja u Jajcu, 28. i 29. studenoga 1943. Meni je ostala u čvrstom sjećanju ta avnojevska Hrvatska, prostorno okradena i svedena na nekakav kiflić.

Po završetku rata, napose od 1946. nadalje mijenjale su se i ustaljivale granice između federalnih jedinica, koje tada dobivaju stalni naziv republika, što vrijedi i za promjene na pokrajinama i oblastima. Milovan Đilas je svojim metodama tvorac Autonomne pokrajine Vojvodine na štetu Hrvatske. Priključio je Vojvodini hrvatski prostor istočnog Srijema, svu Bačku i Banat, a Hrvatskoj je ostala Baranja. Dio povijesno hrvatskog Srijema sa Zemunom priključio je Đilas direktno Srbiji. Grad Zemun podređen je Beogradu. Tom razgraničenju po Đilasovoj metodi protivio se je Andrija Hebrang, što ga je 1948. stajalo života.

Istočni Srijem i Bačka, koje je Hrvatska donijela 1918. kao „miraz" u Jugoslaviju postaju po Đilasovim, Brozovim i Rankovićevim metodama zauvijek izgubljeni za Hrvatsku. Naime, već po završetku Drugog svjetskog rata i nadalje Beogradski komunistički režim proganja i masakrira vojvođanske Nijemce, Mađare i Hrvate, a istovremeno naseljava na njihove posjede Srbe i Crnogorce. Tako su Srbi u Vojvodini postali od bivše manjine nacionalna većina. Nijemaca je gotovo nestalo srpskim progonom i srbskim masakrom (oko 700.000), a broj Mađara i Hrvata smanjio se za oko 300.000 – svakih po oko 150.000.

Republika Srbija je dobila Zemun sa Zemunskim okružjem i suverenitet nad Autonomnom pokrajinom Vojvodinom, autonomna oblast Sandžak je ukinuta i prostor pripojen Srbiji, a Kosovo i Metohija su i nadalje još dugo vremena slovili kao oblast pod nadležnošću Srbije. Dalmacija je postala, što je uvijek i bila sustavnicom, tada zvane Federalne Republike Hrvatske, ali ju je kod Neuma presjekao koridor, koji je pripojen Bosni i Hercegovini. To je izvedeno na temelju pripadnosti toga koridora nekadašnjem Turskom carstvu. Dakle, kad je u pitanju teritorijalna krađa

Hrvatske, onda se uvažavaju čak i okupacioni koridori po Turcima. Tadašnji predzidijum, kasnije sabor Hrvatske na čelu sa slabićem Vladimirom Nazorem i na partijskom čelu s Vladimirom Bakarićem nije branio integritet niti avnojevske Hrvatske, iako je ova bila svedena na ostatke ostataka povijesne Hrvatske.

Federalna republika Bosna i Hercegovina izgubila je Herceg Novi i Sutomore. Govorilo se tada da su se predsjednik BiH Đuro Pucar – Stari i crnogorski predsjednik Blažo Jovanović dogovorili uz crnogorski pršut i bokeljsko vino o predaji Crnoj Gori Sutomora i starog bosanskog grada Herceg Novoga, kojeg je utemeljio bosanski herceg Stjepan. Još prije toga nestalo je Oblasti Boke Kotorske, koja je pripojena Crnoj Gori.

To su bile velike administrativne preinake, novi nazivi i razgraničenja avnojevske Jugoslavije na štetu Hrvatske u Srijemu i Bačkoj, u Boki Kotorskoj i Neumu, što bi se moglo reći i za hrvatske gubitke u Istri i u Bijeloj krajini u korist Slovenije. Tu spada i gubitak hrvatskog dvorca Mokrice, koji je postao slovenskim.

Niti na ovome se nije ostalo. Bilo je još korekcija avnojevskih granica između Hrvatske i BiH kod Bihaća (Zavalje...), u Istri sa Slovenijom 1954. kad su ukinute zone A i B i još u nekim selima u Hrvatskom Zagorju i Međimurju. Sve korekture avnojevskih granice od 1943. i 1946 do 1954. - neke i kasnije išle su na štetu Hrvatske. Hrvatske vlasti po državnoj i po komunističkoj liniji nisu vodile brigu niti o povijesnom niti o avnojevskom prostoru Hrvatske, a prostor Banovine Hrvatske od 1939. do 1941. ili prostor Nezavisne Države Hrvatske od 1941. do 1945. nije se smjelo niti spominjati.

Sadašnja suverena država Republika Hrvatska, od Tuđmana naovamo opoziva se u svemu na avnojevske granice, a ove ne poštiva nijedna susjedna država nastala raspadom avnojevske Jugoslavije. Štoviše, postavlja se pitanje, koje su to avnojevske granice, kad su one iz Jajca već onda (1943) bile nejasne i 1946. su radikalno mijenjane, a tada je Avnoj već bio ukinut.

Već devedesetih godina Slobodan Milošević je ukinuo autonomne pokrajine Vojvodinu i Kosovo te ih anaktirao u Srbiju, zatim je oružano napao i poremetio granice s Hrvatskom i BiH.

Godine 1996. sporazumom u Daytonu međunarodno je usvojena podjela BiH na Federaciju BiH i Republiku Srpsku. Srbija je mijenjala nekoliko puta svoje granice i nazive države: 1. SR Srbija s autonomnim oblastima i pokrajinama; 2. SR Jugoslavija sa Srbijom i Crnom Gorom bez priznavanja autonomije Vojvodini i Kosovu i 3. Konfederacija Srbije i Crne Gore. Kosovo je pod zaštitnim patronatom UN.

Nedavno se je odcijepila Crna Gora od Srbije, proljetos (2008) Kosovo je postalo država nezavisna od Srbije.

Slovenija drži pod okupacijom hrvatsku Svetu Geru i spori se oko Piranskog zaliva. Hrvatski prostor - Dunavski meriandri su pod kontrolom Srbije.

Dakle, iz dosadašnjeg se vidi, da nijedna država nastala iz raspale avnojevske Jugoslavije, osim Hrvatske ne poštiva niti se opoziva na avnojevske granice, nego nastoje za sebe ugrabiti što više hrvatskog prostora na kopnu i na moru. Popuštanje Hrvatske Sloveniji i Italiji po pitanju Zerpa je sramni i ponizujući nacionalni poraz.

Ovim političkim poštenjem, ako ne i političkom nezrelošću, Hrvatska šteti sebi kao državi i Hrvatskom narodu.

U toj graničnoj zbrci postavlja se pitanje, što je to uopće unutarnja podjela po Avnoju, kad se znade da zasjedanjem Avnoja u Jajcu, 28. i 29. studenoga 1943. nisu određene čvrste i stalne granice. Nešto čvršće, ali isto promjenjive avnojevske granice učinio je tek Milovan Đilas 1946. Ove su napose, kad je riječ o Hrvatskoj mijenjane čak do 1990. s tim da je 1991. izbio Srpsko-agresivni rat na Republiku Hrvatsku i BiH s poremetnjom međusobnih granica.

Republika Hrvatska treba tražiti svoj povijesni prostor, onaj kojeg je 1918. unijela u Jugoslaviju, a ne se opozivati na nekakav Jajački avnoj, kojeg (1943. i kasnije) nije nitko u svijetu priznavao. Avnoj je ukinut u Beogradu

7. do 10. kolovoza s neriješenim granicama unutar Jugoslavije i sa susjedima. Đilas je rješavao unutarnje granice Jugoslavije tek iza 1946. kad je Avnoj bio već mrtav. Dakle, na koje i kakove avnojevske granice se opoziva Republika Hrvatska. Ona time priznaje, čak nepotpuno komunističko dogovaranje, koje ne priznaje nitko u svijetu.

Republika Hrvatska mora rješavati pitanje granica sa susjedima prema stanju prije obadvije Jugoslavije jer su one bile Hrvatima nametnute države protiv volje Hrvatskog naroda.

Što je govorio Vjećeslav Holjevac o avnojevskoj podjeli Jugoslavije u Jajcu, 29.XI.1943

Osobno sam čuo od Vjećeslava Holjevca, čak više puta u Slunju i u Matici hrvatskoj u Zagrebu, da je za avnojevsku podjelu Jugoslavije, ovakovu kakova ona jest najodgovornija hrvatska delegacija na avojevskom zasjedanju u Jajcu, 28. i 29. studenoga 1943. Naime, srpska delegacija na jajačkom zasjedanju Avnoja zastupala je podjelu Jugoslavije na tri naroda kao što je to bilo za Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca. Tom podjelom bi budućoj Hrvatskoj ostao prostor Nezavisne Države Hrvatske s Istrom, Slovenija bi dobila Trst s okolicom i Goricu s granicom na Soči, a sav istok, tj. Srbija, Crna Gora, Stara Srbija (Makedonija) i Vojvodina (Banat i Bačka) činile bi buduću Srbiju. Tome se je usprotivila hrvatska delegacija, zahtijevajući da Crna Gora i Makedonija postanu samostalne jedinice. Taj hrvatski prijedlog je Srbija uzela uvrjedljivo i odgovorila sa svojim prijedlogom: Ako Crna Gora i Makedonija trebaju biti samostalne republike, onda to mora biti i Bosna s Hercegovinom i Dalmacija. Taj prijedlog je usvojen uz dopunu s autonomnim pokrajinama i oblastima, ali s provizorno naznačenim unutrašnjim granicama.

Ako su točne interpretacije Vjećeslava Holjevca o Avnojevskoj Jugoslaviji i njenoj provizornoj unutarnjoj podjeli, onda to nije državnički zrelo kodificirano razgraničenje i opozivanje Republike Hrvatske na avnojevske granice je nejasno i pravno promašeno.

Prema tome, kako je već naprijed izraženo Republika Hrvatska treba tražiti razgraničenje sa susjedima na temelju prostornog stanja, kojeg je 1918. unijela u Kraljevinu SHS, kasnije prozvanu Jugoslavijom.

Autonomna pokrajina Vojvodina je posve izmijenila avnojevsku Jugoslaviju

Podunavlje i Potisje (tada bez Srijema), koje je zahvaljujući hrvatskom banu Josipu Jelačiću dobilo polovicom 19. stoljeća status Vojvodine kao kulturne i vjerske autonomije, a 1946. priključen joj je hrvatski dio Istočnog Srijema i nastavlja svoj vijek u Jugoslaviji kao Autonomna pokrajina Vojvodina.

Taj prostor je povijesno mijenjao narode i gospodare. Prije turskog osvajanja polovicom 16. stoljeća pripadao je Hrvatsko-Ugarskoj Uniji; žitelji su bili uglavnom Hrvati i Mađari, vjere rimokatoličke. Za oko 130 godina turske okupacije mijenjala se je narodna struktura i vjera. Oslobođenjem Podunavlja, Potisja i Srijema od Turaka 1690. (Eugen Savoyski i Luka Ibrišimović) ti krajevi su ostali slabo napučeni s nešto starosjeditelja Hrvata i Mađara. Tijekom zadnjeg desetljeća 17. stoljeća uslijedilo je sustavno i spontano naseljavanje tog opustjelog prostora. Glavne narodne skupine naseljenika bili su Hrvati (Bunjevci i Šokci), Mađari, Nijemci i Srbi. Uz ove valja spomenuti doseljavanje: Austrijanaca, Čeha, Roma, Rumunja, Rusa, Rusina, Slovaka, Ukrajinaca i drugih narodnih skupina. Sve do Drugog svjetskog rata najbrojniji su bili Nijemci, Mađari, Hrvati i Srbi.

Nacionalna struktura Vojvodine opet je radikalno mijenjana od 1945. nadalje. Naime jedan dio Nijemaca je od straha pred komunistima napustio Vojvodinu; najveći dio Nijemaca su Srbi masakrirali i ostatak prognali u Njemačku. Slično su se Srbi ponijeli prema Mađarima i Hrvatima. Računa se da je Vojvodina srbskim metodama masakra i progona izgubila oko 700.000 Nijemaca, te oko 150.000 Mađara i oko 150.000 Hrvata.

Na posjede ovih prognanika naselila je Beogradska velikosrpska politika Srbe i Crnogprce. Tako su Srbi postali nacionalna većina u Vojvodini, a slijede ju Mađari i daleko iza njih Hrvati. Sve ostale nacionalne manjine

(ukupno 22) zadržale su svoj prirodni priraštaj i relativno nisku zastupljenost u vojvođanskom nacionalnom mozaiku.

Vojvodina je bila i sada je multinacionalna, multikulturalna i multireligiozna. Tijekom zadnjih desetljeća javlja se tendencija autonomnog preustroja Vojvodine i njenog vezanje za Europsku Uniju.

Takva nastojanja su se javljala napose devedesetih godina prošlog stoljeća, kada je Slobodan Milošević ukinuo autonomiju i aneksirao Vojvodinu u sastav Srbije. Za taj smjer Autonomne Vojvodine u sustavu Europske Unije bilo je raspravljanja u nekim europskim medijima i u redovima nekih političara, ali do toga nije došlo jer je vojvođanska inicijativa oslabila kroz Miloševićevu aneksiju i nije bila poduprta od susjednih naroda napose od Mađara i od Hrvata.

Prema iznešenome, već na slučaju Vojvodine s promjenama granica, nacionalne strukture i prostora 1946. u odnosu na stanje, na jajačkom zasjedanju Avnoja 28. i 29. XI. 1943. pada u bezvrijednost Avnojevski model Jugoslavije. Od 7. kolovoza 1945. nema više Avnoja, a do tada pa i kasnije kroz Đilasovu politiku, nisu se stabilizirale unutrašnje, međurepubličke granice. Prema tome, na koje se to avnojevske granice opoziva Republika Hrvatska prema svojim susjedima i to uvijek sebi na štetu?

Basel, 29. studenoga 2003.i dopunjeno 15.rujna 2008.

Hrvatska se mora osloboditi svih tutorstava iz Beograda

Pod tutorstvo Beogradu uveli su nas podobro istaknuti Hrvati. Mi ne ćemo biti ni postati slobodni, državnički, politički, suvereni, narod nacija Hrvati sve dotle dok se ne oslobodimo podpuno svakog srbskog tutorstva. Stjepan Radić je rekao: *Sa Srbima da, ali pod Srbima nikada NE!*

Najistaknutija povijesna hrvatska tragedija započela "Ujedinjenjem! Od 1918. godine Srbija i "glavni grad" Beograd nameću državno, političko, nacionalno, jezično (ne-)kulturno i svako ino tutorstvo Zagrebu i čitavoj Hrvatskoj. Počelo je tutorstvo Beograda i posrbljenog Novog Sada u Hrvatskoj i ranije napose kroz dobronamjerne visokoobrazovane Hrvate koji su htjeli ostvariti dobre susjedske i prijateljske odnose sa Srbima pa su im pomagali i davali razna prava... Ne računajući još starija hrvatska pomaganja, darivanja i dodvoravanja Srbima, počnimo spomenom od "Seoba Srbalja" u hrvatsko-mađarsko Podunavlje i Potisje krajem 17. stoljeća. Tu im naš dragi ban Josip Jelačić polovicom 19. stoljeća omogućava srpsku autonomiju i daje se čak ustoličiti od srpskoga patrijarha Rajačića. Dalje se istaknuti Hrvati natječu pomaganjem Srbima (Josip Pančić), darivanje autorstva Hrvatske himne primitivnom srpskom kadetu Josipu Runjaninu (Ferdo Livadić), a u darivanjima prijateljstava, povlastica, prava... Srbima, ističu se J. J. Strossmayer, hrvatski vukovci, jugoslavenski odbor, "guskani u maglu", orjunaši...i nešto kasnije hrvatski komunisti i partizani. Nažalost bilo je Hrvata i među srpskim četnicima. Neka se prepoznaju sami, da ih ne izazivam na protunapad.

Ostanimo na čas kod djelovanja vrlo zaslužnog i dobronamjernog đakovačkog biskupa Josipa Jurja Strossmayera, kojemu se ne će umanjiti nijedna njegova zasluga (sječa slavonskih šuma za kupovanje umjetničkih slika!) ako se ukaže na njegove lakovjerne ekumene sa Srbima, da ne kažem povijesne pogreške...

Umjesto Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti radi Srba i drugih Južnih Slavena osniva J. J. Strossmayer u Zagrebu Jugoslavensku akademiju znanosti i umjetnosti. Nijedan narod u svijetu radi obzira prema susjedima ne odriče se sebe pa razne isprike, koje mu se i danas navode i pripisuju su za "mačku narep" - škode nam. Ta Strossmayeroja

JAZU se je više bavila svetosavljem, zakonikom cara Dušana, Kosovskim mitom i brigom o srpskom jeziku, povijesti, kulturi i običajima, nego hrvatskom državom, hrvatskim kneževima i kraljevima, hrvatskim velikanima znanosti, hrvatskim jezikom i vjerom, primjerice zanemarenim Grgurom Ninskim i njegovom obranom hrvatskog jezika i Hrvatima od iskona do danas...

Taj dobronamjerni Hrvat austrijskih korjena predstavlja se sloganom "Jedinstvu vjera i naroda!" i potiče ekumenu s državnopolitičkom Srpskom pravoslavnom crkvom, koja shvaća ekumenu kao svoju vlast ispod "srbskog neba do zadnjeg srbskog groba".

Koji hrvatski ekumenist sa zdravim rasuđivanjem može shvatiti i prihvatiti ekumenu sa Srpskom pravoslavnom separatističkom crkvom, koja slavi Rastka Nemanjića samoproglašenog u svetog Savu, a taj je oko 200 godina iza Mihajla Cerularija izvršio raskol katoličke Srbije od jedine prave Kristove katoličke crkve, kojoj je pripadala Srbija do 1219. godine. Ta SPC ne prihvaća za blagdane niti suvremeni Gregorijanski kalendar!?

Valja ovdje dodati još jedan dokumentarni podatak, koji je manje poznat katoličkoj hrvatskoj javnosti, čak i onoj u HAZU ex JAZU. Naime, u Baselskom općem i ekumenskom koncilu (1431.-1439.) sve ondašnje nacionalne pravoslavne crkve su pristale na ekumenu, jedina iznimka je bila Srpska pravoslavna crkva (dokumentarno iz koncilskih akata u Baselu - D.H.).

Ekumenist Josip Juraj Strossmayer dovodi u novoustrojenu JAZU (a ne HAZU) srbskog jezikoslovca Đuru Popovića (preimenoivanog u Đuru Daničića) da od hrvatskog jezika i Gajevog korienskog (etimologijskog) pravopisa, ponajboljeg u Europi stvara srpskohrvatski ili hrvatskosrpski rječnik s primitivnim fonetskim pravopisom po načelu Srbina Vuka Stefanovića Karadžića: "Piši kako govoriš, a govori kako pišeš!" Što bi se dogodilo s velikim europskim i svjetskim jezicima, primjerice s engleskim i francuskim da primjene "Vuka". Vuk je i danas dominatan u hrvatskom jeziku, napose u pravopisu, a Gajev pravopis "kumovanjem Srba i lakovjernošću Hrvata proglašen je ustaškim". O sotoniziranim ustašama

od srbskih fašističkih četnika, komunista, SANU-ovaca i SPC-a tijekom ovog pisanja.

Nije srbsko nametanje Hrvatskoj i Hrvatima samo u "zajedničkom" jeziku, zajedničkoj državi, zajedničkoj vojski, nego u svemu "bilo to milom ili silom". Na to srbsko "bratstvo i jedinstvo"" točnije na srbsko ubijanje Hrvata i srbsku batinu nemali broj Hrvata se je navikao i prihvaća to zlo kao dobro i kao nekakvu pokoru (zašto?) napose kroz ekumenu Rimokatoličke crkve u Hrvata i kroz komunistički antifašizam - KPJ (SDP).

Srbi vladaju u Zagrebu kroz petokolonašku politiku Srpskog narodnog vijeća, kroz Srpsku prosvjetu, kroz srbskočetničko ponašanje (Milorad Pupovac...), kroz sudjelovanje u svima strukturama vlasti i medija višim od svih proporcija, kroz nametanje srpske ćirilice i napose kroz državno-političko ponašanje Srpske pravoslavne crkve.

Tko ne vidi, da Srpska pravoslavna crkva ima u Zagrebu više vlasti, nego Katolička crkva u Hrvata kojom se vlada iz Vatikana, neka si kupi Gethaldusove naočale. Vlast Hrvatske biskupske konferencije je nadlažna samo za prostor Republike Hrvatske, čak bez BiH i bez Zadarske nadbiskupije i Porečko-Pulske biskupije, koje su neposredno pod Vatikanom. Nismo li svjedoci nedavnog oduzimanja jednog samostana u Istri jer su u njemu bili talijanski redovnici. Hrvatski biskup, koji je branio hrvatsko pravo suspendiran. Tko vlada s Hrvatima?

Srpska pravoslavna crkva vlada ne samo u Hrvatskoj, nego iz Zagreba vlada u Sloveniji i u "vasceloj Italiji". Dakle, Zagreb je po nadležnostima istaknutije središte Srpske pravoslavne crkve nego Beograd i dakako ima više vlasti od Rimokatoličke crkve u Hrvata jer se iz Zagreba vlada (ponavljam radi porazne istine) ne samo srpskim pravoslavljem u Hrvatskoj, nego u Sloveniji i "vasceloj Italiji". Nota bene! Kad gledam na HTV-1 ekumensku emisiji i podilaženje gospodina Kužine svakom srpskom proti zgadi mi se emisija i isključujem televiziju. "Šlag na tortu" je izgradnja srpske pravoslavne gimnazije - budućeg srpskog univerziteta na Svetom duhu, donadavno najhrvatskijem dijelu Zagreba.

Što tek reći o drugim oblicima vlasti i nametanja Srba u Hrvatskoj i ubijanja Hrvata

Od 1918. godine na "tekovinama" Vuka, Dositeja, Garašanina, Pribićevića Srbi vrše genocid na Hrvatima u Hrvatskoj. Neizbrojiva su sva ubijanja počev od domobrana u Zagrebu, seljaka u Slavoniji i Podravini, intelektualaca i političara na ulici (Šuflaj, Kozarčanin...), političara u beogradskoj skupštini (Radić i drugovi), žandarmerijska ubijanja hrvatskih seljaka na duhanskim nasadima po hrvatskim selima, ubijanje hrvatske mladeži na crkvenim svečanostima (gospićki gimnazijalci i slunjske djevojke, kad su u kolu zapjevale: „*Još ću jednu pjesmu zapjevati, zapjevati, zapjevati, živjeli Hrvati*"), ubijanje Hrvata u emigraciji, ubojstva velikog broja Hrvata uoči i u početku Drugog svjetskog rata (Bjelovarski kraj, Hercegovina, Slunjski kraj i čak Crikvenica (Milutin Kvaternik).

Hrvatska povijest nažalost ne spominje niti opisuje sve srpske zločine vršene u Hrvatskoj od 1918.-1941.), a još živi stariji ljudi, kao pisatelj ovih redaka se sjećamo srpskih žandarmerijskih zločinstava prema Hrvatima (šopanje kuhinjskom solju) i ta žandarmerijska zločinstva su pomagali petokolonaški i četničko-fašistički usmjereni hrvatski Srbi. Primjerice, u Slunju su istaknuto zločinački pomagale okrutnim žandarima ove srbske obitelji: Dragaš, Dodig, Popović, Šaša i Vujnović.

Više puta sam pisao, ali hrvatska povjesnica ne prihvaća: Prvi oružani napad na Slunj je izvršio već 12. travnja 1941. elitni bataljun srbskih četnika pomognut od lokalnih srbskih četnika iz Primišlja, Raletine, Tobolića, Tržića i Veljuna. Ovi lokalni srpski fašistički četnici su nastavili sa zlodjelima, već 17. travnja 1941. sajekli su telefonske stupove od Slunja prema Ogulinu i Karlovcu, pljačkali su, mučili i ubijali putnike na prometnicama...Već 5./6. svibnja 1941. kolju (doslovce kolju) 8-članu hrvatsku obitelj Jose Mravunca, mirnog i marljivog mlinara na Korani. Četnički vođa tog masakra uoči Đurđev dana bio je veljunski pravoslavni prota Branko Dobrosavljević sa svojih 27 četnika. Ovi su uhićeni, identificirani i Pokretni prieki sud NDH ih je 9. svibnja 1941. osudio na smrt strijeljanjem. Strijeljanje je izvršio stroj Maksa Luburića u Hrvatskom Blagaju, nedaleko od počinjenog zločina na obitelji Mravunac. Na ovaj

srpski četničko-fašistički zločin nad mirnom hrvatskom obitelji Josse Mravunca sam se osvrnuo (uz ostalo) radi velečetnika Milorada Pupovca, koji je na spomenik tim četnicima u ćiriličnom pismu napisao (NE 27, NEGO!) "...538 srpskih žrtava ustaškog terora". Tako to velečetnik Milorad Pupovac umnožava "žrtve ustaškog terora" po čitavoj Hrvatskoj, a podobro mu pomaže povjesničar komunističko-četničke orjentacije doktor (laži) Đuro Zatezalo. Iza ovoga su tisuće stranica notornih laži o Hrvatima, napose u Slunjskome kraju.

Najkraće o četničkim i ustaškim zločinima u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj

Sve zločine protiv Hrvata u NDH započeli su srpski fašistički četnici i njima su se pridružili talijanski fašisti, njemački nacisti i napose staljinističko-titoistički komunisti samozvana NOB ili partizani.

Nitko normalan ne poriče niti ustaške zločine, iako su se oni sprovodili ponajviše u obrani hrvatskog naroda i njegove države od naprijed spomenutih neprijatelja, ponajviše od Srba svih vojnih i civilnih ideologija. Kad je riječ o ustaškim zločinima na Srbima, na Židovima isto i na Hrvatima, onda treba reći istinu da su te zločine uglavnom pravili takozvani *ustaše majari* ili *divlji ustaše* - pljačkaši. Znade se povijesno, da je pravosuđe NDH osudilo berem stotinu takovih divljih ustaša, primjerice 14 u Banja Luci, 4 u Slunju, 2 u Vagancu... i veći broj u Jasenovcu. Glupo bi bilo poricati ratne ustaške zločine jer su ih ustaše činile, kao što to čine sve vojske u ratu, ali dokumentarno se znade, da je postojalo nekoliko srpskih planova za genocid na Hrvatima, dok na ustaškoj strani ne postoji nijedan genocidni plan za Srbe. Kad bi na ustaškoj strani takav plan postojao, onda ne bi bilo Jasenovca niti drugih radnih logora u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, nego bi ustaše poubijale sve zarobljene Srbe kao što su to Srbi svih fašističko-četničkih, komunističkih, srpsko-pravoslavnih i drugih ideoligija radili sa zarobljenim Hrvatima. Nakon obveznog mučenja Srbi su odmah ubijali zarobljene Hrvate - vojnike i civile, čak i djecu. Napose je poznat srpski fašističko-četnički (Mihailović-Moljevićev plan o velikoj Srbiji), u kojoj treba poubijati sve Hrvate, a ostaviti samo 200.000, koje će se posrbiti. Jednaki zločin prema Hrvatima, napose prema hrvatskoj vojski (ustašama i domobranima...) činili su Titovi šumski

odmetnici, kasnije prerasli u tzv. Jugoslavensku armiju. Tito nije imao za vrijeme rata nikakve "Jasenovce" ma kako oni okrutni bili, nego je sve zarobljene hrvatske vojnike (i brojne civile) genocidno ubijao za vrijeme rata, u poraću (Bleiburg i Križni putovi) i u miru sve do 1954. godine.

Srbi svih ideologija (čak po Memorandumu SANU) kako u Srbiji tako i petokolonaški Srbi u Hrvatskoj vodili su genocidni rat u Hrvatskoj od 1991-1995. Tu su pobjednički Hrvati napravili četiri povijesno neoprostive pogreške:

1. Nazvali su Srbski genocidni i okupacijski rat protiv Hrvatske (i protiv BiH!) Domovinski rat i time čak retorički štite srbske zločince. Sva zapadna leksika naziva taj rat građanskim umjesto Srpski genocidni i okupacijski rat na Hrvatsku. Samo pravim nazivom bi bila kažnjena Srbija za svu buduću povijest. Ovako se događa obratno. Srbi govore i pišu: "U Hrvatskoj je vođen Domovinski rat i mi smo dolazili, da ga smirimo!" Svijet im to vjeruje pa Srbija nije kažnjena pred Međunarodnim sudom. Hoće li kod Hrvata proraditi pamet i lijepo, ali porazno ime "Domovinski rat" zamijeniti pravim nazivom: *Srpski genocidni i okupacijski rat na Hrvatsku*. Nota bene!

2. Hrvatsko pravosuđe pod utjecajem predsjednika Tuđmana objavilo je amnestiju i aboliciju Srba, koja je zaštitila brojne vrlo istaknute srbske zločince: ubojice, silovatelje, pljačkaše i postavljanje ubitačnih mina po Hrvatskoj, od kojih i sada ginu nedužni Hrvati i turisti, domaće i divlje životinje.

3. Nakon pobjede u "Oluji", Hrvatski branitelji nisu preuzeli vlast u Hrvatskoj, nego su je prepustili komunistima u obadvije najveće stranke: SDP = KPJ i HDZ. Većina HDZ-ovaca drže u ormaru partijske knjižice. Zato Hrvatska tone u svemu jer komunistima u obadvije stranke i njihovim trabantima poput HNS-a i srpskih stranaka i orjunaša nije do napredka Hrvatske, nego do svojih džepova.

4. Mediji su ostali u rukama bivših komunista i Srba, a zna se da su mediji četvrti oblik vlasti.

Velika nada za Hrvatski opći preporod polaže se u novu predsjednicu RH, gospođu Kolindu Grabar Kitarović. Do nas hrvatotvornih, državotvornih, domoljubnih, gospodarskih... i znanstvenih Hrvata i marljivih djelatnika jest u tome, što ćemo svestrano i uporno pomagati našu predsjednicu Kolindu u svima njenim (našim) pravilnim i naprednim činima.

Ovime čestitamo našoj predsjednici Kolindi Grabar Kitarpović na izboru i na svečanoj inauguraciju za njenu svetinjsku ulogu za boljitak i sreću Hrvatskome narodu domovine i dijaspore i lojalnim građanima u Hrvatskoj. Nelojalne treba iz Hrvatske istjerati, da ne remete red, mir i napredak u državi Hrvatskoj, koju ne vole.

U ovome članku je tek dio istina iznešen natuknički. Hrvatska bi trebala stvarati timove od domoljubnih i stručnih znanstvenika, koji bi pokrenuli i vodili Hrvatski opći preporod.

Dragan Hazler, hrvatski djelatnik

Basel, 14. veljače 2015. - dan prije inauguracije predsjednice RH Kolinde Grabar Kitarović

Tko voli zločinca Tita taj je zločinac kao i Tito!

Bista zločinca Tita može stajati samo na Golome otoku, a ne u dvoru Predsjednice hrvatskoga naroda. Marxist - komunistički zločinac Tito je za povijesnu ropotarnicu, a njegovi komunisti su za lustraciju po EU R.1481.

Samo zločinac može voliti zločinca bez obzira na njegovo ime!

Njemački Židov Karl Marx je prije Hitlera najavio genocid na narodima. Marxov genocid je bio usmjeren na male narode, a manje na rase. Marx je poimence spomenuo Hrvate kao "otpadni narod", kojeg treba uništiti. Neposredni povod za potpuno uništenje Hrvata vidio je Marx u tome, što su Hrvati bili prvi narod u povijesti, koji su pod vodstvom svoga bana Josipa Jelačića oružano uništili komunistički pokret u Budim Pešti predvođen marxistom Košutom Lajošom. Dodajem ovdje da su Hrvati također PRVI NAROD U SVIJETU, koji je oružano ustao protiv fašizma - Labinski rudari 1921.

Tito je bio trostruki ubojica Hrvata - kao marxist, kao staljinist i titoist

Prvi i glavni Titov poriv ili motiv za masovno ubijanje Hrvata bio je u dijalektici Marxove komunističke ideologije, prema kojoj treba posve uništiti Hrvate kao "otpadni narod". Tito je bio marxist, dakako i sljedbenik marxista Lenjina i Staljina, napose Berije pa je sprovodio marxizam - masovbno ubijanje - genocid na Hrvatima.

Drugi poriv za genocid Josipa Broza Tita na Hrvatima bio je "učenje genocidnog zanata" kod patološkog ubojice ljudi Josifa Visarionoviča Staljina, kojega su Rusi bacili u otpad.

Treći poriv Tita za marxističko ubijanje Hrvata (ubijao je Tito i druge narode!) bio je u njegovoj sadističkoj ubilačkoj naravi počev od ubijanja ptica i životinja u lovu do masovnog ubijanja Hrvata - zarobljenih vojnika i civila. Danas se znade za oko 2.500 odkrivenih masovnih grobnica Titovog terorističkog genocida na Hrvatima samo u Hrvatskoj i u Sloveniji. Masovne grobnice Hrvata u BiH i u drugim predjelima od Vojvodine do Makedonije se ne istražuju. Nisu istražene sve masovne

grobnice Titovog genocida niti u Hrvatskoj. Primjerice, neistražene su ove najveće masovne grobnice Hrvata: Budački, Čemernica, bezdane u Debeloj Glavi i u Močilama izmešu Slunja i Rakovice...

Je li bisti takovog genocidnog velezločinca TITA mjesto u Predsjdničkim dvorima RH? NIJE!

Hrvati su europski narod među najviše stradalima u Europi

Hrvati spadaju među narode, koji su u svojoj domovini naviše stradali u Drugom svjetskom rata, poraću i u doba mira. Po broju počinjenih zločina na Hrvatima i po broju vandalizama na prvome mjestu, među svima zločincima su Titovi komunisti ustrojeni po Marxovoj teoriji...

Marxistički komunisti u Hrvatskoj predvođeni Staljinovim prijateljem i saveznikom Josipom Brozom zvanim Tito (skraćenica od Tajna Internacionalna Teroristička Organizacija!) vole sebe nazivati antifašistima. Tako se nazivaju i danas potomci komunističkih zločinaca iz Titove smoupravljačke ere. To su najviše sljedbenici KPJ/SKH preimenovanih u SDP, kako je Tito nazvao svoju KPJ davne 1943. godine.

Nitko ne osporava titovcima naziv antifašisti, iako su poznata brojna savezništva Titovih komunista sa srpskim fašističkim četnicima i talijanskim fašistima, A DO NAPADA HITLERA NA SOVJETSKI SAVEZ KOMUNISTI I NACISTI SU BILI NAJVEĆI SAVEZNICI. Nacist Hitler i marxist Staljin su zajednički ratovali protiv mirne Poljske.

Postoje nepobitni povijesni dokazi, da su marxistički komunisti kao najradikalniji antifašisti bili u svoje vrijeme najveći zločinci u Hrvatskoj jer su ubijali vlastiti hrvatski narod i vandalski uništavali sva kulturna, sakralna, gospodarska, čak i prirodna dobra. Ispred i iza svih zločina u Hrvatskoj stoji po zapovjednoj odgovornosti marxist Josip Broz Tito.

Je li bisti takovog genocidnog velezločinca TITA mjesto u Predsjdničkim dvorima RH? NIJE!

Može sebe netko nazivati anđeoskim imenom, ali ako je on pod tim imenom izvodio zločinstva onda je taj anđeoski imenjak zločinac. Danas u Hrvatskoj Titovi sljedbenici govore samo nekim dobrim djelima toga

Tita "Jove Čaruge", ali ni slučajno "se ne sjećaju", da je Tito na razini Jugoslavije poubijao 1,7 milijuna ljudi i da je sa svojom "umjetničkom nadarenošću" stvorio Goli Otok za "odmor" svojim ponajboljim suradnicima i još tridesetak sličnih mirnodobskih logora za mučenje ljudi, koji drugčije misle nego on. Upravo takav "anđeo" je bio MARXIST - antifašist Tito i njegovi antifašistički borci, genocidni ubojice svojih pravih protivnika (vojska i službenici NDH) i potvaranih zločinaca. U potvarane zločince spadali su neutralni ljudi za vrijeme rata i u poraću ako nisu slijedili Titovu ideologiju na primjer, ako se nisu odricali svoje imovine, ako su se opirali ulasku u radne zadruge, ako su bili religiozni i ako se je sumnjalo u njihovu ljubav i odanost Titu i partiji. Za ovo posljednje iz bezbroj primjera evo samo dva točna podatka:

1. U Rakovičkom i Cazinskom kraju su ljudi ustali protiv ulaska u seljačke radne zadruge i Titov režim je 1949. poubijao oko 500 ljudi. Taj mirnodobski zlačin izvršen je po Titovoj ideologiji čak iza raskola sa Staljinom (1948).

2. Za nevjernike ili (i) potvorene nevjernike u Titovu ideologiju otvaraju se brojni mirnodobski logori, među kojima je bio već spomenuti najstrašniji Goli Otok, gdje su se isprobavale i uvodile najstrašnije Titove metode mučenja ljudi, uključujući samomučenje kao oblik pokore.

Nemoguće se je upuštati u nabrajanje svih Titovih zločinstava jer ih ima, uz najkraći opis za 10-tomsku enciklopediju pa u nemogućnosti pisanja Enciklopedije Titovih zločinstava iznijet ću ovdje samo nekoliko onih o kojima se manje govori i još manje piše:

1. Po zapvijedi Tita "ljubičice bijele" prognano je iz Titovine oko 600.000 Podunavskih Nijemaca, među kojima je oko 100.000 poubijanih. Nije Tito štedio ni njemačku novorođenčad niti starad. Tito je izvršio genocid na njemačkom narodu, koji je živio i marljivo djelovao u Panonskoj ravnici od 1690. godine , kad je Eugen Savojski prognao Turke iz tog dijela Europe. Tito je uz progon i ubijanja nedužnih Podunavskih Nijemaca izvršio pljačku njihove imovine i konfiskaciju posjeda, koje je darivao svojim istomišljenicima pretežno Srbim pa je tako posrbio bivšu mađarsko-hrvatsku Bačku i Banat kao i hrvatski Srijem..

Zašto prognani Nijemci i država Njemačka ne pokrenu sudski postupak protiv Srbije radi genocida na nedužnom njenačkom narodu i radi pljačke imovine, najviše u tzv. Vojvodini, koju je prisvojila Srbija.

2. Titov režim je prognao iz Vojvodine oko 150.000 Mađara "radi kolaboracije" s Hortijevom nacističkom Mađarskom i oko 100.000 Hrvata, "kolaboratora s ustašama" da bi u Srijemu i u Bačkoj ostvarili srpsku većinu i po Đilasovoj metodi priključili hrvatski Srijem do Zemuna u tzv. Vojvodinu i Srbiju.

Zašto država Republika Hrvatska ne traži povratak Srijema u Hrvatsku, što može izvesti kao uvjet u pristupanju Srbije u EU?!

3. Izgleda da su svi zaboravili, a upitan je i povijesni zapis o Titovom progonu u Tursku oko 300.000 muslimana iz Sandžaka, Bosne, Kosova, Crne Gore i iz Makedonije. Titovi prognanici žive uglavnom u zapadnom dijelu Carigrada i govore svoje jezike. Ovi prognannici bi trebali tražiti barem naknadu za svoju konfisciranu imovinu.

4. Tito je 1948. progonio Židove iz Jugoslavije u novouspostavljenu državu Izrael. To se je odvijalo pod "Dobrovoljno moraš!" Neki Židovi su mijenjali prezime na pr. Weiss u Vajić (vrlo poznati Prof. Dr. Božidar Vajić na Farmaceutskom fakultetu u Zagrebu) Bilo je čak i samoubojstava. radije, nego "Dobrovoljno moraš" seliti u Izrael jer to htjela "ljubičica bijela" Tito. Slučaj samoubojstva i ime Johanitesa, koji je u Tvrtkovoj ulici počinio samoubojstvo vjerojatno znadu Goldsteini pa bi bilo pravedno da ga dadu za točan povijesni događaj umjesto da Johanitesa uvrste u Jasenovačke žrtve bilo po Luburiću ili još više (zatajeno) po Titu.

Naprijed je napisano da bi za sva Titova zločinstva trebala 10-tomska enciklopedija. Za spomen naslova Titovih zločinstava bi trebalo vrlo mnogo pisati pa sam se u ovome članku poslužio samo s nekoliko primjera. I to je dosta da se velezločinca Tita izbaci iz Predsjedničkih dvora, iz svih javnih ustanova i da se njegovo ime makne s gradskih trgova, ulica i svih drugih toponima u Hrvatskoj.

Titovu komunističku partiju SDP i druge političke stranke u Hrvatskoj treba lustrirati po EU rezoluciji 1481, koju je usvojio Hrvatski sabor, ali ne

brine ni Hrvatski sabor ni Europska Unija o sprovedbi lustracije komunista u Hrvatskoj.

Mr.sc. Dragan Hazler - hrvatski djelatnik u dijaspori

Basel, 1. ožujka 2015.

Šalje se:

-Našoj uzornoj predsjednici RH i svih Hrvata, gdji Kolindi Grabar Kitarović

-Hrvatskim medijima u domovini i dijaspori kao i suradnicima - Hrvaticama i Hrvatima...

Završno: Titovoj bisti nije mjesto u predsjedničkim dvorima RH i titovom imenu nije mjesto na Trgu Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu. Medjunarodna javnost je stavila Tita na 10. mjesto najvećih zločinaca 20. stoljeća. Tito spada u povijesnu ropotarnicu. Dragan Hazler

HAZUD pisao predsjednici: Očekujemo od naše predsjednice da odmah ukloni bistu velezločinca Tita

Bista Josipa Broza Tita najvećeg zločinca svih vremena u Hrvatskoj mora biti odmah, bez odlaganja uklonjena iz Predsjedničkih dvora na Pantovščaku i odpremljena u povijesnu ropotarnicu. Taj čin je bio obećanje gospođe Kolinde Grabar Kitarović u predizbornim govorima i svi mi antikomunistički i antifašistički Hrvati i Hrvatice očekujemo od naše izabrane predsjednice Kolinde Grabar Kitarović da odmah ukloni bistu velezločinca Tita iz predsjedničkih dvora na Pantovščaku.

Pismo gdji predsjednici RH i svih Hrvata Kolindi Grabar Kitarović

Draga i poštovana Predsjednice RH, svih Hrvata i državljana RH!

Ovim pismom, koje slijedi predstavljamo se kao Vaši prijatelji, štovatelji podržavatelji i suradnici na izvršavanju svih planova izraženih u Vašem inauguracijskom govoru i onih u Vašim predizbornim najavama.

Vaš inauguracijski govor, draga naša predsjednice Kolinda smatramo najavom Hrvatskog općeg preporoda, potrebnog ovom izmučenom narodu kroz komunizam i velezločinca Tita. Za oporavak i napredak hrvatskog naroda i države Hrvatske kroz Hrvatski opći preporod mora se lustracijom po EU rezoluciji 1481 lustrirati žive komuniste poput Stjepana Mesića i zabraniti svaki kult mrtvom velezločincu Titu. Titu i Mesiću nije mjesto na Pantovščaku, nego u povijesnoj ropotarnici i na Golom Otoku.

Vi ste gopođo Predsjednice RH - Kolinda Grabar Kitarović izabrana za našu uzornu voditeljicu od domoljubnih Hrvatica i Hrvata antikomunističkog i antifašističkog svjetonazora protkanog bogoštovljem. Vama, najavljeno poimence već pjevaju vjernički Hrvati i Hrvatice završno u misnim slavljima: "Rajska djevo, kraljice Hrvata..."

Ovo pismo piše ispred 150 Hrvatskih akademika na kraju podpisani i ovdje predstavljeni Mr.ph.sc &. Ing. biochem. Dragan Hazler - umirovljeni znanstvenik, istaživač i neotehnolog s međunarodnim priznanjima i ugledom kroz ostvarene učinkovitosti u NOVARTISU - CH

Basel. Ne predstavljam se ovako i k tomu kao predsjednik HAZUDD-a ni radi formalnosti niti (NE DAJ BOŽE!) radi samohvale, nego radi najave, da kao takav hoću i mogu biti zajedno sa 150 hrvatskih znanstvenika i stručnjaka od suradničke pomoći svih oblika za gospodarski i svaki drugi razvoj naše domovine - suverene države Republike Hrvatske. Svaka korisna i potrebna suradnja vrijedi ne samo za oko 150 hrvatskih akademika, nego za baem deseterostruko više naših suradnika, prijatelja i rodjaka, koji smo okupljeni kroz HAZUDD dali svoj glas za Vašu izbornu pobjedu predsjednice RH i svih Hrvata u domovini i u dijaspori. Mi, ovdje predstavljeni u Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti domovine i dijaspore - HAZUDD udružujemo hrvatsku znanost i sve struke domovine i dijaspore na zajedničko djelovanja i svaku suradničku pomoć Vama, naša draga predsjednice Kolinda da zajednički oporavimo i uzdignemo našu Hrvatsku, u kojoj će ljudi živjeti od svoga rada i uzornog ponašanja dostojnim životom svoga vremena i datosti, koje nam pruža najljepša zemlja na svijetu - naša prirodno bogata Hrvatska.

Ovdje se moram jasno izraziti: Hrvatska ne će i ne može ostvariti gospodarski i svaki drugi napredak kroz Vaš najavljeni Hrvatski opći preporod, dok u njoj vladaju živi komunisti i duh najvećeg zločinca svih vremena na našem prostoru Josipa Broza Tita.

Lustraciju komunista preporuča i naređuje Hrvatskoj Europska Unija Rezolucijom 1481, koju je usvojio Hrvatski sabor. Svi mi Hrvati i državljani RH kao članovi Europske Unije dužni smo sprovoditi zajedničku strategiju i politiku EU i Republike Hrvatske - u ovome slučaju lustraciju živih komunista i uklanjanje iz javnosti svaki kult najvećem zločincu Josipu Brozu Titu.

Mi smo obvezni prema EU i još više prema svojoj savjesti, prema svome poštenju, prema domoljublju i prema vjeri u Boga svemogućega lustrirati ne samo žive, nego i mrtve komunističke zločince, najvećeg zločinca među njima Josipa Broza Tita, kojeg je nadležna svjetska javnost uvrstila među desetoricu najvećih ratnih i mirnodobnskih zločinaca u svijetu 20. stoljeća.

Tito je u Europi iza Hitlera, Staljina i Lenjina na četvrtom mjestu najvećih ratnih i mirnodobskih zločinaca 20. stoljeća. U Njemačkoj nema kulta Hitleru, u suvremenoj Rusiji nema kulta Lenjinu i Staljinu i u Hrvatskoj ne smije vladati nikakav kult velezločincu Josipu Brozu Titu.

Bista velezločinca Tita mora van iz Predsjedničkih dvora i brisanje svakog kulta velezločincu Titu u javnosti, napose s gradskih trgova i ulica. Trg Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu ne smije biti zanijekan, ponižen i nagrđen imenom velezločinca maršala Tita.

Uklonite gospođo predsjednice RH Kolinda Grabar Kitarović bistu velezločinca Tita iz Predsjedničkih dvora kao najvažniji i najprioritetniji čin bez odlaganja, a ako to ne učinite uklonit će Tito Vas nakon prvog mandata. Ponavljam radi važnosti: Ne zaboravite, draga i poštovana predsjednice RH Kolinda da su Vas za predsjednicu RH i svih Hrvata izabrali antikomunistički i antifašistički Hrvati i Hrvatice, a ne komunisti, koje Mesić naziva antifašistima, a bili su užasniji zločinci, nego fašisti. Vi osobno svakodnevno vidite, kako se prema Vama odnose komunisti i njihovi potomci.

Komunizam je proglašen u cijelome naprednom svijetu kao najveće zločinstvo prema ljudima i prema svima - umom i trudom stvorenim dobrima. Po svojim zločinstvima komunizam je višestuko veće i strašnije zločinstvo, nego je to bio užasni fašizam i nacizam. Na prostoru Hrvatske za vrijeme Drugog svjetskog rata uz nekoliko manjih bio je samo jedan strašni logor Jasenovac, a komunisti, kroz Stjepana Mesića nazivani antifašistima imali su u mirno doba samo u Hrvatskoj oko 20 "Jasenovaca" i čak posebno kao svoje čistilište GOLI OTOK. Sve vojske koje su ratovale u Hrvatskoj počinile su blizu 100.000 ratnih žrtava, a komunistički antifašisti pod vodstvom velezočinca Tita poubijali su samo u Hrvatskoj oko 600.000 Hrvata. K tomu su komunist u Hrvatskoj prognali ili sa svojim zločinačkim metodama prisilil oko 1,5 milijuna Hrvata na napuštanje Hrvatske.

Ne zaboravimo, da je Titova JNA pod crvenom zvijezdom započela 1991. godine najstrašniji genocidni, okupacijski, silovateljski, pljačkaški i vandalski rat protiv Hrvatske. Titova armija je razorila Vukovar i desetke

hrvatskih gradova, uključujući Dubrovnik - krunu svih ljepota i draži u Hrvatskoj i u cijelome svijetu.

Titova armija, kad joj je vrhovni zapovjednik bio Stjepan Mesić je nanijela Hrvatskoj neizbrojive strašne zločine svih oblika: tisuće mrtvih nedužnih ljudi, tisuće izranjavanih Hrvata, tisuće mučenih i silovanih Hrvatica, 514 ubijene hrvatske djece, uništeni hrvatski gradovi i sela, minirano srbskim minama više od trećine Hrvatske, od kojim mina ginu svakodnevo vaditelji mina, djeca i odrasli, domaće i divlje životinje.

U svima zločinstvima, od kojih su tek primjerice neki pobliže spomenuti glavni velezločinac je bio živi Josip Broz Tito i uzor za zločinstva koje je pravila Titova armija od 1991. nadalje bio je vođa Tito sa slikama, s pjesmama Titu i s Titovim poprsjima u svima središtima tzv. Republike srpske krajine, primjerice u Kninu, u Vukovaru, na vojnom poligonu u Slunju i drugdje.

Bista Josipa Broza Tita najvećeg zločinca svih vremena u Hrvatskoj mora biti odmah, bez odlaganja uklonjena iz Predsjedničkih dvora na Pantovščaku i odpremljena u povijesnu ropotarnicu. Taj čin je bio obećanje gospođe Kolinde Grabar Kitarović u predizbornim govorima i svi mi antikomunistički i antifašistički Hrvati i Hrvatice očekujemo od naše izabrane predsjednice Kolinde Grabar Kitarović da odmah ukloni bistu velezločinca Tita iz predsjedničkih dvora na Pantovščaku.

Taj obećani i potrebni čin - uklanjanje velezločinca Tita će pozdraviti sav antikomunistički i antifašistički hrvatski narod i bit će vjerni sljedbenik i suradnik predsjednici RH Kolindi Grabar Kitarović u sprovedbi najavljenog Hrvatskog općeg preporoda.

Uz izraze osobitog poštovanja, odanost i vjernost našoj Predsjednici u svakoj suradnji za dobrobit hrvatskome narodu, pozdravljam osobno i ispred 150 Hrv. akademika HAZUDD-a

Mr. sc. Dragan Hazler - predsjednik

Basel - Zagreb, 9. ožujka 2015.

Trebamo Hrvatski opći preporod!

Hrvatska ne poziva Hrvate iz dijaspore na povratak u domovinu, nego suprotno otežava povratak s brojnim preprekama, uključujući i visoki porez za povratnike. Taj spriječava čak umirovljenike na povratak u Hrvatsku jer im mirovinu proguta porez, što se odražava na lošiji život u domovini, nego u dijaspori.

D O M O V I N A - D I J A S P O R A

Predsjednici RH, gospođi Kolindi Grabar Kitarović

Domoljubnom hrvatskom narodu svih djelatnih zanimanja

Domoljubnim hrvatskim znanstvenicima, stručnjacima i političarima

Dragi i poštovani!

Dozvolite mi bez ikakvog uvoda i komplimenata istaknuti tri temeljnice, koje trebamo aktivirati za spas, opći oporavak i napredak države Hrvatske i cjelokupnog hrvatskog naroda svih geneza.

To su:

1. Svestrano povezivanje Hrvata domovine i dijaspore!

2. Lustracija komunizma i svih srodnih političkih lopovluka!

3. Sloboda i brzo otvaranje svakog gospodarskog i inog poštenog radnog mjesta i djelovanja na njemu - Hrvatski Opći Preporod (HOP).

1. Svestrano povezivanje Hrvata domovine i dijaspore!

Investicije Hrvata iz dijaspore domovini Hrvatskoj su najvažnije investicije jer je u njima domoljublje, dobre namjere, poštenje i briga za spas, oporavak i napredak naše domovine - države Hrvatske.

Hrvatskoj su dobrodošle i pravilno usmjerene strane investicije, ali najbolje i najperspektivnije investicije raznih oblika u svestranu obnovu i napredak hrvatskog gospodarstva, znanosti, kulture i svih domoljubnih sadržaja su u međusobnom povezivanju Hrvata domovine i dijaspore.

Nažalost povezanost Hrvata domovine i Hrvata dijaspore nije nikada u povijesti bila na nižoj razini i svestrano slabija, nego je sada. To udaljavanje jednih od drugih Hrvata je stvorio i nadalje stvara neokomunizam u Hrvatskoj i taj isti vladajući dvopartijski neokomunizam samozvani "antifašizam" (točnije skupo jurišanje na vjetrenjače jer je fašizam umro 8. rujna 1943. godine!) stvara i dalje raskol između Hrvata u domovini i Hrvata u dijaspori.

Komunisti u svima dosadašnjim vlastima Republike Hrvatske, uz iznimku vladajuće ere predsjednika Dr. Franje Tuđmana djeluju protivno svih povezanosti Hrvata domovine i Hrvata dijaspore.

U dijaspori ima više Hrvata, nego u iskonskoj domovini RH, BiH i u okruženju

Računa se da u dijaspori živi oko 4 milijuna Hrvata (Američki Hrvati navode da u dijapori živi 4,7 milijuna Hrvata), a službena povezanost domovine i dijaspore je zabrinjavajuće slaba.

U dijaspori ima naprednih Hrvata u znanosti, u strukama u gospspodarskim potencijalima, posebice s novčanim mogućnostima... s jakom voljom investicijskih pomoći hrvatskom narodu u domovini za izlazak iz svake krize prema općem boljitku, ali država Hrvatska mora stvoriti i otvoriti put s trajnim zelenim svjetlom općeg prijateljstva, povezanosti i suradnje.

Matične države svih naroda u svijetu imaju bolje odnose sa svojim sunarodnjacima u dijaspori, nego je to Hrvatska prema svojoj dijaspori. Pisatelju ovih redaka je to poznato iz višegodišnjeg suradničkog djelovanja u Saveznoj komisiji za strance u Švicarskoj "Bundeskommission für Ausländer", gdje se je raspravljalo o dijasporama svih država.

Odnos Hrvatske prema svojoj dijaspori se ne popravlja, nego suprotno - dokazivo se pogoršava. Tek prmjera radi:

-Hrvatska ne poziva Hrvate iz dijaspore na povratak u domovinu, nego suprotno otežava povratak s brojnim preprekama, uključujući i visoki

porez za povratnike. Taj spriječava čak umirovljenike na povratak u Hrvatsku jer im mirovinu proguta porez, što se odražava na lošiji život u domovini, nego u dijaspori. Zašto visoki porez umirovljenicima - povratnicima?! Oni ionako sav svoj novac ostaviti Hrvatskoj, primjerice kuupnjom raznih potrebština, pomaganjem rodbini i socijalno ugroženima.

-Hrvatima u dijaspori je otežano svako glasovanje jer su glasačka mjesta samo u diplomatskih predstavništvima, a ta mogu biti i često jesu udaljena za glasače čak po više desetaka i stotina kilometara. Drugi narodi u dijaspori glasuju poštom ili u svojim društvima u dijaspori...

-Kulminacija svega protiv Hrvata u dijaspori je u zadnjem Popisu stanovnika 2011. godine u kojemu Hrvati u dijaspori nisu bili niti rublički uključeni za mogućnost upisa u žitelje RH niti smo bilo kojim načinom mogli dobiti Popisne obrazce... Usporedimo se na primjer s Mađarima, koji primaju u mađarsko državljanstvo sve koji se deklariraju Mađarima i država im daje gratis sve dokumente

-U predizbornoj promidžbi, predsjednik Zoran Milanović je promukao od silnih govora protiv Hrvata u dijaspori. Nije Zoran Milanović jedini, nego samo najistaknutiji protivnik i neprijatelj Hrvata u dijaspori valjda zato jer ovi nisu komunisti.

- U redovima svih vlasti u Republici Hrvatskoj nema nijednog zastupnika - Hrvata ili Hrvatice iz dijaspore. Apsurd svih apsurda jest u tome što se u RH smatra dijasporom Hrvate, koji žive kao državotvorni narod u svojoj državi BiH. Iz te "dijaspore" u Hrvatskom saboru mogu biti tri zastupnika (IZJEDNAČENO SA SRPSKOM NACIONALNOM MANJINOM U RH), što znači iz prave dijaspore Hrvati RASIJANI PO CIJELOME SVIJETU nemaju nijednog zastupnika niti zastupnicu u Hrvatskome saboru.

-Dodajmo još samo medijsku nepovezanost. Sve države u svijetu, uključujuići balkansku Srbiju i Republiku Kosovo imaju cjelodnevni medijski - TV-program za svoju dijasporu, a HRT ima jedanput tjedno 35-

minutnu emisiju Glas domovine. Taj se bavi uglavnom s Gradišćanskim Hrvatima i Hrvatima u okruženju (Vojvodina, Srbija i Boka kotorska...).

Odustajem, od daljnjeg nabrajanja manjkavih i loših odnosa Republike Hrvatske prema svojoj dijaspori jer bi za to trebalo nekoliko stranica.

Odnos Republike Hrvatske prema svojoj dijaspori se mora posve mijenjati u obostranu korist. Taj potrebni čin očekujemo, uz našu suradnju od predsjednice RH, gospođe Kolinde Grabar Kitarović. U zaglavlju predstavljena Hrvatska akademska zajednica domovine i dijaspore - HAZUD u Baselu i HAZUDD u Zagrebu stavlja se dragovoljno u svaku suradničku pomoć našoj predsjednici RH i svih Hrvata - gospođi Kolindi Grabar Kitarović. Na nas se, poštovana gospođo, I NAŠA PREDSJEDNICE MOŽETE OBRATITI PO PITANJIMA SVIH OBLIKA SURADNJE.

2. Lustracija komunizma i svih srodnih političkih lopovluka!

Komunisti samozvani "antifašisti", koji su po svima zločinstvima bili neusporedivo zločinačkiji, nego fašisti su namjerno doveli Hrvatsku pred bankrot da mogu pokazivati narodu, kako je za komunističkog socijalizma bilo bolje, nego sada.. Ova dvoimena komunistčka partija (vladajuća i oporbena) u Republici Hrvatskoj je uvela i sprovodi sve protuhrvatske metoda bezvlađa i uništavanja kao što su: korupcija, krađa svih oblika, prodaja tuđincima najvrijednije nacionalne imovine, zatvaranje tvornica i poduzeća, što uvjetuje nezaposlenost ljudi, pad demografije manjim prirastom od pomora i odlazkom mladih školovannih ljudi u tuđinu radi bezperspektivnosti u domovini.

Svima tim zlima treba stati na kraj vlastitim antkomunističkim snagama i uz pomoć EU rezolucije 1481 za lustraciju komunizma iz svih struktura vlasti.

K pobrojenome (korupciji, pljački, kočenju rada, nepotrebnom uvozu, zatvaranju tvornica...) pripada vrlo skupa država kroz sve strukture, organizacije i politiku, primjerice: visoka primanja političara i privilegirane mirovine, teritorijalna podjela Hrvatske na dvadesetak županija i oko 500 općina, nadalje 22 suverene nacionalne manjine, koje

Hrvatska plaća, zatim oko 50.000 nevladinih udruga sufinanciranih iz državnog proračuna, oko 40.000 privilegiranih komunističkih "boračkih" mirovina, među kojima ima ratnih i mirnodobskih zločinaca, skupo plaćanje komunističkih antifašista poput Stjepana Mesića, oko 3 (tri) milijuna kuna godišnje. Njegovo zasluženo mjesto (udbaš u titovini, predsjednik SFRJ i komandant JNA, kad je ova razarala Vukovar i Hrvatsku, gubljenje čekova milijunske vrijednosti darovanih od Hrvata iz dijaspore za potrerbe Hrvatske u Obranbenom domovinskom ratu, razvojačenje najzalužnijih častnika HV, "svjedočenje u Den Haagu", predaja tajnih državnih dokumenata, stvaranje Balkanske regije (treće ili četvrte velikosrbske jugoslavije!), obnova komunistička partije, gradnja obiteljske vile "iz posuđenog novca...

Mesić je uzet samo kao primjer, a "Mesića" poput Sanadera, Polanščeka, Marine Lovrić-Mercel... i stotina Remetinčana ima Hrvatska više nego nezbrinutog otpada...

Reupubika Hrvatska je članica Europske Unije i ova je dužna pomoći Hrvatskoj u lustraciji komunizma i svih drugih lopovluka u Hrvatskoj. Bez lustracije komunizma i njemu srodnih lopovluka Hrvatska ne može krenuti naprijed.

3. Sloboda i brzo otvaranje svakog gospodarskog i inog poštenog radnog mjesta i usklađivanje trajnog djelovanja - Hrvatski opći preporod (HOP).

Jedna od najvećih kočnica gospodarskog razvoja Hrvatske je otežano i sporo dobivanje dozvole za otvaranje novih radnih mjesta. Taj Zakon treba posve ukinuti i prepisat za Hrvatsku odgovarajući švicarski ili njemački zakon. Pisatelju ovih redaka je poznato, da za otvaranje nekih radnih mjesta u Švicarskoj treba od par sati (čak od par minuta) do nekoliko dana, a u Hrvatskoj treba za takovo radno mjesto do dvije godine plus razne intervencije i "mitologija".

K tome, u Hrvatskoj ima vrlo mnogo kontrolora, koji na primjer nađu u blagajni višak od dvije kune i zatvara se ugostiteljski objekt u turističkoj sezoni. Poznati su još banalniji nalazi kontrolora uz izricanje kazna, za koje ne ćemo zlorabiti nedužna slova hrvatske abecede.

Hrvatska treba postati veliko radilište. Poljoprivredna zemlja u plodnoj Slavoniji i drugdje je zapuštena. Država niti daje niti prodaje tu svoju zemlju ljudima, koji bi je obrađivali u ratarstvu i stočarstvu, a Hrvatska uvozi godišnje (prema nedavnom izvješću) za dvije milijarde Eura prehranbenih proizvoda, od toga 1,2 milijarde mesa, a hrvatsko mesno (i mliječno!) stočarsvo propada, Hrvatska uvozi 50% mlijeka, 92% češnjaka iz Kine, 63% lana i više od polovice potreba svih oblika povrća i voća u turističkoj sezoni.

Svakodnevno raste broj nezaposlenih i stvaraju se dulji repovi pred socijalnim kuhinjama umjesto da se ljudima omogući rentabilni rad posvuda napose u zemljoradnji, stočarstvu, voćarstvu... na moru... i na tim osnovama treba graditi prerađivačku industriju za svoje potrebe i za izvoz.

Hrvatska uvozi sve vrste voća osim mandarina. Pred proljećom smo. Zašto Hrvatske ne zasadi na primjer u poljoprivredno pasivnim krajevima Like i Korduna 200.000 mladih oraha, isto toliko plemenitih lijesaka za lješnjake, uz more desetke tisuća mladih smokava, rogača, badema... pa ćemo se za dogledno vrijeme osloboditi uvoza južnog voća i lješnjaka iz Turske, oraha iz Rumunjske, jabuka iz Poljske, badema iz Amerike...

Hrvatska je šljivorodna, a šljive nam propadaju. Na zapadnim tržištima nema hrvatske šljivovice kao nekada ranije. Osobno sam vidio u Topuskome, da ljudi ne beru šljive, nego ih ostave da trunu na tlu jer je trošarina na rakijske kotlove vrlo visoka i na šljivovicu također, a mora se platiti odmah ili u krako vrijeme. Ljudi ne mogu prihvatiti takove uvjete i puste da šljive trunu na zemlji.

Najveća smetnja svima oblicima domaće proizvodnje je prekomjerni uvoz svih proizvoda, koje možemo i moramo sami proizvoditi za svoje potrebe i za izvoz.

Hrvatski uvoz i izvoz se moraju uravnotežiti, s tim da izvoz bude veći od uvoza.

Hrvatski narod je marljiv, hoće raditi, hoće proizvoditi i viškove proizvodnje prodavati i izvoziti. Za odumiranje svih vrsta proizvodnje u Hrvatskoj glavni krivac je nesposobna i k tomu pokvarena politika. Lakše je uvoziti i ubirati porez već na granici, nego se mučiti s vlastitom proizvodnjom...

Za sve vrste industrije Hrvatska školuje mlade ljude. Ovi, po završetku školovanja odlaze u dijasporu jer ih Hrvatska NEĆE (ne, ne može!!!), NEGO NEĆE ZAPOSLITI.

U hrvatskoj politici svih smjernica imamo više podobnjaka, nego sposobnjaka. To se mora mijenjati EU rezolucijom 1481, koju je usvojio Hrvatski sabor, ali se ne bavi lustracijom jer bi trebao početi već u svojim redovima.

Odgovornost je i na Europskoj Uniji, koja se miješa u štošta i u svašta (počev od kumica sa sirm i vrhnjem .na tržnicama do zabrane Hrvatskom primorcu da udicom ulovi par ribica za večeru), ali ta ista EU ne nadzite sprovedbu luststracije komunizma u Hrvatskoj.

Hrvatska ne smije biti prema Brüsselu "Sluga sam pokoran" služati svaku birokratsku glupost, nego ravnopravno razgovarati i sa zdravom hrvatskom pameti utjecati na vođenje razborite politike u Europskoj Uniji.

Iz iznešenoga se vidi da je stanje u Hrvatskoj u svima područjima postalo vrlo zabrinjavajuće i jedini pravi put izlaska na pravi put prema ostvarivanju pravih i potrebnih projekata jest Hrvatski opći preporod. Za HOP imamo ljude u domovini i u dijasporri, ali ih trebamo izabrati za politiku, gospodarstvo, kulturu i sve ostalo, a ujedno lustrirati komunizam i lopovluke kao glavne krivce za ovakovo stanje u Hrvatskoj. Treba ozdraviti opću politiku u Hrvatskoj!!!

Dragan Hazler, Hrvatski djelatnik

Basel, 18. ožujka 2015.

Hrvatska ima najlošija iskustva u povijesti sa Srbijom i ne treba biti žrtva EU politike

EU treba Srbiju i njene susjede da ih ne preuzme Rusija. Zar ovakovu Srbiju treba Hrvatska pomagati da uđe u Europsku Uniju. Ne i Ne! Hrvatska treba ustrojiti posebnu Komisiju za Srbiju i ta joj postaviti uvjete, koje mora ispuniti, da bi postala članicom Europske Unije.

Svima je posve jasno da Europska Unija, što vrijedi i za SAD hoće Srbiju s njenim zemljopisnim susjedima u svome taboru i tako ih oteti savezu i utjecajima Rusije. U tome je za EU povećanje prostora i žitelja, proširenje tržišta, otvoreni široki put za istok "Drang nach Osten!" i svi drugi infrastrukturni interesi. Europska Unija gura taj postupak preko svoje članice Republike Hrvatske. Ova se pak dragovoljno javlja za svaku susretljivost Srbiji kao da je zaboravila vrlo teška iskustva u sestrinskom zagrljaju (čitaj davljenju!) od Srbije od 1918. do 1995./97. s brojnim neriješenim pitanjima do danas (srbske ubitačne mine po Hrvatskoj, okupirano Hrvatsko Podunavlje, od ranije okupiran Hrvatski Srijem, neplaćene ratne štete, Hrvatski branitelj Veljko Marić u srbskom mučilištu...). Takva, ponižavana, pljačkana i masovno ubijana Hrvatska od Srbije žuri po trećiput ući u najopasniji njeni zagrljaj. Poznavajući hrvatske gubitke nanešene od Srbije u dvije velikosrbske Jugoslavije taj treći "sestrinski zagrljaj" bi mogao značiti nestanak hrvatskog naroda iz svoje vjekovne domovine Hrvatske. Naime, Srbija oživljava, rehabilitira i unaprijedjuje fašističke četnike, sljedbenike Draže Mihailovića i Stevana Moljevića, koji su objavili plan za uništenje svih Hrvata, uz iznimku 200.000. koje će se posrbiti.

Na hrvatskom putu u novo "*bratstvo i jedinstvo*" sa Srbijom već je komunistički srbofil Stjepan Mesić u suradnji s EU stvorio administrativno-teritorijalni pojam Zapadni Balkan, za kojeg se rabe dodatni sinonimi, u Hrvatskoj Zapadno-balkanska regija ili samo Regija, a u Srbiji: Zapadno-balkanski region ili samo Region, kojim će se uz Brüssel vladati iz Beograda. Tako to najavljuju svi srbski političari počev od miroljubivoga †Đinđića do četničko-fašističkih političara poput Šešelja i Nikolića...

Hrvatska nema sa Srbijom riješena brojna pitanja od 1918. dosada

U rječniku suvremenih hrvatskih polititičara najučestalije se govori o potrebi podataka za mrtve i nestale Hrvate u Srbskom genocidnom i okupacijskom ratu na Hrvatsku (1990-1995/97). Već i samim pogrešnim nazivom Domovinski rat, a zapadna lexika ga beziznimno naziva Građanski rat, Hrvatska štiti genocidne Srbe od pravog naziva - genocidni ratni zločinci. Svaka čast mrtvim Hrvaticama i Hrvatima iz zadnjeg srbskog okupacijskog i genocidnog rata protiv Hrvata, ali, ako je riječ samo o mrtvima ima Hrvatska neriješena pitanja srbskih ubijanja Hrvata od 1918. naovamo.

Niti pojmovno ne možemo pobrojiti sve hrvatske žrtve prirođenog srbskog terora pa evo samo par primjera kao podsjertnik: Strijeljanje domobrana u Zagrebu već 5. prosinca 1918., strijeljanje slavonskih i podravskih seljaka, za koje je prosvjedovao zagrebački nadbiskup Antun Bauer kod diktatorskog kralja Aleksandra; strijeljanje hrvatskih zastupnika u beogradskoj skupštini 20. lipnja 1928. godine, zatim ubijanje ili (i) batinanje na gradskim ulicama na primjer Šuflay, Kozarčanin, Budak...; ubijanje gospićkih gimnazijalaca na hodočašću u Senju; ubijanja seljaka u Slunjskome kraju - u duhanskim dolinama i na hodočašću u Glavici... Napose su poznata srbska genocidna ubijanja Hrvata početkom i tijekom Drugog svjetkog rata po četničkom planu Moljevića i Draže Mihailovića. Ustaški odnos prema Srbima u Hrvatskoj u II. svjjetskom ratu je bila blijeda odmazda za enormno brojna ubijstva nedužnih Hrvata od srbskih četnika i pridruženih partizana. Ta srbska ubijanja Hrvata napose poprimaju na intenzitetu i po brojnosti početkom i tijekom Drugog svjetskog rata i prelaze u fazu najveće hrvatske tragedije u čitavoj povijesti: Bleibušška tragedija i Križni put s četveroredima u smrt.

U mirnodobskim razdobljima prevladavala je uz ubijanja srbska pljačka Hrvatske!

Srbija je već 1918. započela konfiskacijom takozvane državne imovine u Hrvatskoj, zgrade iz vremena Hrvatske vojne granice. vojarne, državne zgrade pošte, zgrade kotareve, općina, sudova, redarstvene postaje..., koje je ona pripisala propaloj Austrougarskoj pa ih je konfiscirala i u dosta

slučajeva darivala zaslužnim Srbima i Srbskoj pravoslavnoj crkvi...K tome je uslijedio pljakaški način promjene novca, naseljavanje u Hrvatsku srbskih Solunaša i invalida, koje je Hrvatska plaćala...

Srbija je prisvojila hrvatske zemlje, (Hrvatski Srijem, dio Hrvatske Bačke i Boku Kotorsku, koje je Hrvatska unijela kao svoje zemlje u novu državu Kraljevinu SHS, kasnije prozvanu Jugoslavija.

Srbska četničkofašistička ubijanja Hrvata u Hrvatskoj, u BiH i u Srijemu i Bačkoj (ubijanja i progoni) uslijedili su još intenzivnije u Drugom svjetskom ratu i u poraću. To je bilo popraćeno pljačkom hrvatskih dobara svih oblika, čak i dijela umjetničke darovnice od Ante Mimare, koja je umjesto u Zagrebu završila u Beogradu.

Uz neizbrojivu pljačkovinu hrvatske imovine od strane Srbije, spomenimo samo kulturno blago, arhivsku imovinu i filmsku imovinu od Nezavisne Države Hrvatske. Sve je to u Beogradu i Srbija ne vraća Hrvatskoj njeno.

Srbije se tradicijski bavi stvaranjem Velike Srbije na hrvatskim prostorima. Ranković naseljava Srbe u Hrvatsku Istru, gdje ih nije nikada bilo do 1948. godine.

Srbskim fašističkim četnicima pridružili su se i komunisti i zajedničkim snagama ubijaju i progone oko 600.000 Nijemaca iz tzv. Vojvodine. Isto tako Srbija izseljava u Tursku oko 300.000 muslimana. Nepodnošljivi srbski šovinistički režim prema Hrvatima prisiljava ove na napuštanje okupiranih hrvatskih krajeva: Srijema i Bačke, u velikom broju iz Hrvatske, iz BiH i iz Boke Kotorske.

Niti to nije bilo Srbiji dosta plus pljačku hrvatskih deviza, nego SANU objavljuje Memorandum o ugroženosti Srba, što je uz ostale okolnosti bio povod za srbski genocidni i okupacujski rat na Hrvatsku i na BiH od 1990.do 1997. godine, a još ranije eksperimentalno na Sloveniju. Uz ove ratove bijesni srbski rat i protiv Albanaca na Kosovu, što je izazvalo čak NATO na bombardiranje Srbije, da bi se okanila okupacijskih ratova. protiv susjednih naroda.

Zar ovakovu Srbiju treba Hrvatska pomagati da uđe u Europsku Uniju. Ne i Ne! Hrvatska treba ustrojiti posebnu Komisiju za Srbiju i ta joj postaviti uvjete, koje mora ispuniti, da bi postala članicom Europske Unije.

Zar nismo jasno čuli usred Zagreba iz usta srbskog ministra vanjskih poslova Vučića, da će granica između Srbije i Hrvatske ići polovicom Dunava, što znači da Srbija ne namjerava vratiti Hrvatskoj oko 1000 km/2 okupirane Hrvatske s lijeve strane Dunava.

Zar već u ovome spomenutom dokumentarnimm prikazom srbskih zločinstava prema Hrvatskoj (a to je tek dio cjeline)) nije dovoljno razloga, da Hrvatska uvjetuje ulazak Srbije u EU povratkom svega hrvatskoga i plaćanjem ratnih šteta učinjenih Hrvatskoj. Hrvatska nema razloga za nijednu milost prema zločinačkoj Srbiji, a ako je Europskoj Uniji do Srbije, onda treba pomoći Hrvatskoj, da od Srbije dobije sve ono, što je Srbija dužna Hrvatskoj vratiti i platiti.

Basel, 19. ožujka 2015. - na Dan svetog Josipa zaštitnika Hrvatske.

Ime zagrebačkog Židova Johanitesa

Sve do 1954. ratni i mirnodobski zločinac Tito je masovno i pojedinačno ubijao svoje protivnike i neprijatelje, dakako i one, koje je takvima potvarao. Zagrebački kongres KPJ je unio promjenu u Titovo zulumčarenje i masovno ubijanje.

Izvadak iz Zapisa Dragana Hazlera, srpnja 2004.

Prof Dr. Ing. Edo Kunštek, bivši hrvatski komunist, kasnije sveučilišni profesor rudarstva u Boliviji, u Cochabamba-i bio je zajedno s hrvatskim komunistima (i drugima isto, ali ovdje ostanimo samo kod hrvatskih) u Moskvi na pranju mozga kod Staljina. Prema riječima očevidca – sudionika u spektaklu Staljinove čistke ubijeni su: pravi Zagorac – Hrvat Josip Broz, braća Cveići, Gorkić i strieljani su Sokol iz Banja Luke i Edo Kunštek iz Zagreba.

Steiner je kao hrvatski komunist židovskog podrijetla poslan u Sibir, gdje je proveo 7000 dana i pušten u Hrvatsku 1987. i napisao je o tome (za ono vrijeme) najčitaniju knjigu pod naslovom „7000 dana u Sibiru". Pri strijeljanju Edo Kunštek je prostrijeljen, ali je ostao živ i uspjelo mu je vrlo mučki doći iz SSSR-a u Kinu i iz Kine dalje u Boliviju, gdje je umro 1993. Imam tri velika registra povijesne građe od Kunšteka, uključujući naša dopisivanja. Isti taj Prof. Dr. Edo Kunštek mi je rekao da je ovog Tita pod imenom ubijenog Josipa Broza poslao Staljin u Jugoslaviju da u njoj napravi red. Ovaj Tito je Poljak, što se početkom II. svjetskog rata nije niti tajilo. Srbsko-četničke patrizanke iz Primišlja, dolazile su u „oslobođeni Slunj" od 14. studenoga nadalje i pjevale u kolu: Drug nam Tito, poljskoga je roda, al' je vođa našega naroda." Vladimir Nazor u pjesmi Titov Naprijed pjeva: „//Otkuda dođe pustolove; // Tko si, kud vodiš tu jadnu čeljad?// Goli su – bosi, bijedno ljudsko meso, // Nevoljna krv, što dah je moj smrzava..." U zadnjim svojim pjesmama, prije nego su ga vlastiti komunisti otrovali, pjeva Nazor Rusiji i Titu: „Rusijo majko, zar ćeš ugušiti dijete svoje?" Nazoreva pjesma, mislim da se zove „Hrast" ima ovaj stih: „Uz Tita i Staljina – dva junačka sina// Nas ne će ni pakao smest..."

Govorilo se je u Zagrebu, od konca lipnja 1949. godine nadalje, kad sam bio u predmaturalnom razredu, da su njegovi (zna se tko su ti njegovi) otrovali Vladimira Nazora, kojeg su našli mrtvoga u zahodu. Za ono vrijeme je to bila normalna pojava. Nazora i nekoliko godina kasnije Mošu Pijadu, su njihovi otrovali, prvoga u Zagrebu, a drugoga u Parisu. Andriju Hebranga su ubili jer se je ponašao „ustaški", tražeći da Hrvatski Srijem bude u ondašnjoj Narodnoj republici Hrvatskoj. Židova (ime?) Johanitesa su natjerali u zagrebačkoj Tvrtkovoj ulici, da skoči s III. kata. Osobno sam vidio to samoubojstvo jer sam kao student stanovao u neposrednoj blizini Tvrtkove ulice, u Švearovoj 7, suprot Križanićeve gimnazije. Židove su „dragovoljno" transportirali u Izrael, a koji to nisu htjeli poput Božidara Kunca i Zdenke Kunc, koji su nesmetano pjevali u Zagrebu za vrijeme ozloglašene NDH, emigrirali su u Ameriku. Židov, inače sveuč. profesor u Zagrebu za vrijeme NDH se je zvao Božidar Weiss, a u ondašnjoj beogradskoj filijali Zagrebu, morao se zaštititi od „dragovoljnog" preseljenja u Izrael promjenom prezimena u Vaić. Na Golom otoku završilo je život više Židova iz Hrvatske i iz čitave Titovine, nego u Pavelićevom sabirnom logoru Jasenovcu. Nota bene, jasenovačke Židove poubijali su srbsko-komunistički partizani, kad su 17. travnja 1945. zauzeli logor Jasenovac. O tome je govorio i nešto pisao u dokumentarnom djelu „Sam kroz Europu - jasenovački zatvorenik, visokorangirani hrvatski komunist Dr. Ante Ciliga. Jasenovački ustaše ga nisu ubili, nego su ga pustili na slobodu. Nisu Jasenovački ustaše ubili niti zatočenog hrvatskog komunistu Andriju Hebranga, ali su se za njegovu smrt pobrinuli jugokomunisti i to u doba mira 1948. godine.

Sve do 1954. ratni i mirnodobski zločinac Tito je masovno i pojedinačno ubijao svoje protivnike i neprijatelje, dakako i one, koje je takvima potvarao. Zagrebački kongres KPJ je unio promjenu u Titovo zulumčarenje i masovno ubijanje. Milovan Đilas, kao njegov prvi ratni i poratni suradnik je na tome Partijskome kongresu raskrinkan za svoje „Slobodne teme", koje je objavljivao u ondašnjem dnevniku – glasilu KPJ – Borbi.

Ovaj izvadak iz veće cjeline šaljem Baselskom Gromovniku, sa svrhom da pronađe ime od unesrećenog Židova Johanitesa, koji je sebi uzeo život, kad su Titovi milicionari došli po njega da ga „dragovoljno“ presele u Izrael.

Unapried Ti Hvala Gromownitsche Basiliensis, za uslugu, koju ćeš mi učiniti.

Uz pozdrav

Za dom - Spremni!

odani Ti Dragan Hazler

Mile Budak žrtva komunističkog terora

Tko je mogao Čovjeku - Mili Budaku oko vrata štrik svezati?! Mogli su samo komunisti - staljinisti - titoisti - patološke ubojice iz strasti! Najbrutalniji završetak velikog hrvatskog književnika

Uvodna pripomena

Slijedi prilog iz osobnog poznavanja preko moje pokojne punice i pokojne supruge, koje su bile u prijateljskim odnosima s obitelji Mile Budaka, iz predgovora djelima Mile Budaka od više autora, napose od F. Nevistića i iz leksikona: "Tko je tko u NDH" - Hrvatska 1941. do 1945.

Postupam tako, da što bolje prikažem Milu Budaka od ličkog siročeta, kroz mladost u kojoj ga život nije mazio do zrelog čovjeka nadarenog svima providnostima i toplom ljudskošću, u koju Budak stavlja ličkog čovjeka, ali ne zanemaruje svojim perom niti druge ljude.

Takvog Milu Budaka sa zasluženom aureolom poštenjaka i diplomiranog čovjeka vode životna iskušenja, lički rečeno "od nemila do nedraga" i on se uspješno hrva u njima čistim natjecanjem, dok se nije pojavio najzločinačkiji režim vremana - komunizam, koji ovome pravedniku steže omču oko vrata.

Bokun hrvatske tragedije

Hrvatska povijest obiluje mnoštvom tragedija. Ima zbivanja, po kojima nam Hrvatska izgleda kao duga tisućgodišnja drama s neizbrojivim tragičnim likovima.

Među djelatnicima uma i pera, tragedija Mile Budaka je najveća i najstrašnija. Bilo je hrvatskih pisaca i pjesnika, koji su rano umirali od tuberkuleze (Sudeta), od prehlade (Šenoa), od živčanog sloma (Kovačić, Vidrić), od raka (Matoš, Kranjčević), bilo ih je koji su pali na bojnom polju (Galović), koji su strijeljani (Kozarčanin, Cesarec), ali nijedan nije završio na strašnim vješalima kao Mile Budak.

Teško je biti sudac unutarnjih stanja i ushićenja srca, a meni se ipak čini, da nijedan od spomenutih pisaca - pjesnika nije toliko volio Hrvatsku kao Mile Budak. Pa ipak protiv svih pravila ljudskog uma i svih osjećaja

ljudskog srca, čak i protiv svakog smisla ljudskog postojanja, Mile Budak završava najsramotnijom smrću, na vješalima - kao lopov, izdajica, razbojnik! I to u glavnome gradu naše i njegove Hrvatske, obtužen radi "izdaje" vlastitog hrvatskog naroda.

Kakova je to tragedija namijenjena nama Hrvatima, da se u njoj ljubav za svoj dom, za svoju obitelj i za domovinu proglašava izdajom, a djelovanje protiv Hrvatske zadobiva lijepe nazive i kiti ih se medaljama i diplomama za zasluge. Slijedom Shakespeara: "Nešto je trulo u zemlji Hrvatskoj!"

Ovo je izvanji okvir za objektivno prosuđivanje tragedije Mile Budaka. A tko bi bio u stanju prenijeti se u onu raspjevanu i toliko osjetljivu dušu autora "Ognjišta", "Kresine"... i "Basala"... pa da u svoj njezinoj širini i dubini osjeti tragiku sramotne i nasilne smrti, kako ju je osjetio on, kad je morao sagnuti svoju umnu glavu, već davno načetu srbskom batinom, da mu krvnik natakne omču oko vrata.

Jezovitijeg događaja jedva je moguće naslutiti. Njegova nedorasla kći Grozda na putu kroz Sloveniju nezaštićena, izložena neprijatelju hrvatskog naroda, obuzetog strašću najtamnijih poriva, završit će negdje u bezdani slovenskog alpskog krša. Nakon gubitka majke, Budak je spjevao pjesmu - "Svojoj dječici", koja završava:

"Visine, duljine, daljine u vječnosti su u Svemogućega, Sirotice moje..."

A kakve su tek sad sirotice, kakav je sirotan njihov otac Mile! Do jučer idol svoga naroda, danas shrvan i slomljen s tugom bez granica u srcu, penje se na vješala. Mozak, koji je neumorno gradio Hrvatsku sretnih ognjišta - jednoga do drugog, prsnuo je pod pritiskom štrika, stisnutog protuhrvatskom krvničkom rukom.

Oči se Miline gase u osvit ljetnog dana nad rođenom grudom, koju je volio više od svega. Srce, koje je kucalo, živjelo i drhtalo nad sudbinom Hrvatske , puklo je pod užetom, satkanim u Hrvatskoj, ali stegnuto rukom njezina neprijatelja. Tko je u stanju zamisliti tragičniju smrt?

Mile Budak, najveći naš književnik iz naroda za narod, sin ponosne zemljice Like, drage nam zemlje Hrvatske, rođen je u Svetome Roku 30.

kolovoza 1889. godine, a od zločinaca komunista, obješen u Zaprešiću, nedaleko Zagreba 7. lipnja 1945. godine.

Pitao sam jednog komunističkog pisca, zašto je smaknut ovaj anđeo Čovjek, koji je perom navještavao dobro i riječima podučavao na dobro, a on mi je odgovorio:

"*Upravo zato jer je bio dobar smaknuli su ga komunisti, bojeći se da njih i njihove sljedbenike odvede na put dobra, što je za njih bilo neprihvatljivo jer su oni sijali zlo, slijedili zlo i živjeli od zla.*"

Mile Budak se rodio u podvelebitskom Svetom Roku, u Lici. Rođen je poslije očeve smrti te tako došao na svijet kao siroče. Tako ga je od kolijevke pratila nemila sudbina. Na riječi utjehe, koje su tužnoj majki upućivali suseljani nakon smrti supruga i rođenja sinčića Mile, ona je odgovarala, kako bi sve bilo lakše, "da nije ove sinje kukavice u kolijevki". Mile, div podvelebitski - sinja kukavica već iza poroda!

U rodnom kraju ispod Velebita, Mile je prviput djetinjim očima grlio sunce na Hrvatskome nebu, pružajući ručice da zagrli Velebit, na kojem je kao dječak napajao svoje mlade oči i snažio hrvatski duh gorštačkim ponosom Starčevićeve Like.

Jedan stariji Milin brat bio je austrijski financijski činovnik u Bosni i on je tu preuzeo skrb za najmlađeg brata Milu. Tu se školuje i završava gimnaziju u Sarajevu.

U kući brata Jose, koji je oženio Njemicu, došao je Mile u dodir s jezikom i duhom, koji su mu bili tuđi. Tako je i tu doživljavao neugodnosti, izrugivanja i zapostavljanje pa je htio pobjeći kući u Liku. Ipak prevladava sve te nevolje, završava gimnaziju u Sarajevu Silvija Strahimira Kranjčevića.

Tako je uzrastanjem stasao u svome ponosu, zagrljen dvojicom velikana, pjesnički nježnog Kranjčevića i u duši rustikalnog Ličanina i velebitskog diva Ante Starčevića. Taj zagrljaj u Hrvatskome trojstvu: genetici i utjecaju Kranjčevića i Starčevića odredio je put, slavu i tragiku ovome čovjeku sa srcem punim ljubavi, u kojemu nije bilo mjesta za mržnju.

Godine 1910. započinje u Zagrebu na Filozofskom fakultetu studij povijesti i zemljopisa, ali ubrzo prelazi na pravo. Na nesvršenome studiju pograbio ga je Prvi svjetski rat, izazvan hitcima iz srbske ruke, u gradu Sarajevu, gdje se je Milin mladi duh kalio za subinski put jednog Hrvata do vječnog mraka pod štrikom isto svezanim srbskom rukom.

Već 12. studenoga 1910. izabran je na glavnoj godišnjoj skupštini Starčevićanske akademske mladeži za prvog tajnika i preuzeo uređivanje publikacije Mlada Hrvatska.

Koncem ljeta 1914. uvojačen je u austrougarsku vojsku, koja je pod vodstvom nesposobnog generala Poćoreka neslavno ratovala u Mačvi, povijesnoj hrvatskoj banovini, koju su nam ukrali Srbi u službi Turčinu.

Ranjen dospijeva Mile u bolnicu u Valjevu, gdje ga zarobljava srbska vojska, s kojom je propješačio Srbiju i Makedoniju pa preko albanskih klanaca dospio u talijansko zarobljeništvo na otočiću Asinaru kraj Sardinije.

Iz zarobljeništva se vraća tek 18. kolovoza 1919. godine i završava studij prava s doktoratom 1920. godine.

Kao pripravnik zapošljava se Dr. Mile Budak u odvjetničkome uredu kod Dr. Ante Pavelića, s kojim od tada doživotno surađuje.

Ulazi u obnovljenu Hrvatsku stranku prava i biva izabran na njenoj listi za zagrebačkog gradskog zastupnika.

Istaknut domoljubljem postaje Mile Budak starješina Hrvatskog sokola, urednik Hrvatske misli (1924) i Hrvatskog prava (1924. do 1932.).

Kao odvjetnik branio je Dr. Mile Budak u svibnju komunističkog prvaka Vladimira Ćopića.

Nakon odlazka Dr. Ante Pavelića u emigraciju, preuzima Budak vodstvo HSP-a i s njime pristupa Seljačko-demokratskoj koaliciji (SDK), u kojoj blizko surađuje s Vladkom Mačekom.

Krajem listopada 1929. biva Dr. Mile Budak uhićen od zloglasne policije diktatora kralja Aleksandra i zatvoren na 7 mjeseci zbog političke djelatnosti.

Slavko Ježić u djelu "Hrvatska književnost od Početka do danas, 1100-1941, Zagreb 1944. veli za Milu Budaka: "Zabavljen zvanjem i javnim poslovima nije dospio na pisanje, sve dok mu 6-siječanjska diktatura kralja Aleksandra, 1929. nije dala dovoljno slobodnog vremena, zatvorivši ga bez istrage."

Njegov pravi književni rad počinje 1930. godine. Do 1941. izdao je čitav niz knjiga i postao najreprezentativniji hrvatski književnik. Nakon niza djela: "Pod gorom" (1930); "Raspeće" (1931); "Na ponorima" (1932); "Opanci dida Vidurine" (1933), Matica hrvatska izdala je njegovo najveće i najbolje djelo u četiri svezka "Ognjište" (1938). Te iste godine objavljen je i roman "Direktor Križanić", pa onda "Rascvjetana trešnja", "Na Veliki petak", "Musinka"(1941), "Ratno roblje", "Na vulkanima" i "San o sreći" (1942).

Uvečer 7. lipnja 1932. godine, dakle u jeku srpske kraljevske diktature izvršen je na Milu Budaka policijski atantat, iz kojega je teško izranjavan jedva izvukao živu glavu.

Tajni agent režima pokušao mu je batinom smrskati glavu, kao što će to kasnije učiniti hrvatskome učenjaku, istaknutome albanologu Milanu Šufflay-u. Iako teško ranjen, Budak je izbjegao smrti. Zločinačke namjere srpskog dvora nisu se ispunile. Odlazi zbog toga u emigraciju, gdje se pridružuje Ustaškome pokretu Dr. Ante Pavelića, s kojim je i prije surađivao kao istaknuti pravaš.

Mile je smatrao ustaše takvima, kao što im ime kaže, junačkim ustanicima protiv nametnutog zla od nacifašističkog režima Aleksandra Karađorđevića. Takvi su i bili ustaše tijekom čitave hrvatske povijesti, napose protiv ugnjetavačkih fašističkih Srba, pa su ih zato Srbi sotonizirali, a hrvatske posrbice prihvatile tu sotonizaciju najhrabrije hrvatske vojske, koju su po hrabrosti nadmašili samo Hrvatski branitelji od 1991. do 1995.

Budak se vratio u domovinu 1938. godine, kad je ustaška djelatnost u Italiji i u Njemačkoj bila zabranjena u skladu s novom beograskom politikom Dr. Milana Stojadinovića, da se uspostavi savezničko prijateljstvo velikosrpske Kraljevine Jugoslavije s nacifašističkom Osovinom Berlin - Rim.

Dok je Milan Stojadinovć poljubcima s Hitlerom i Mussolinijem potvrđivao savezništvo srbskog nacifašizma s Osovinskim nacifašizmom, antifašist i antikomunist Dr. Ante Pavelić je ispaštao u talijanskome zatvoru pišući djelo Strahote zabluda, hrvatski ustaše, buntovnici protiv beogradskog nacifašizma nosili su svoju hrvatsku sudbinu izolirani na talijanskome pustom otoku.

Zar iz ovoga hrvatski yugokomunisti ne vide da je Srbija, a ne Hrvatska uvodila i sprovodila nacifašizam na prostoru velikosrpske Kraljevine Jugoslavije, pod čijom diktaturom je stenjao hrvatski narod.

Ustaški pokret protiv nacifašističke Kraljevine Jugoslavije su Srbi proglasili fašističkim, a yugohrvatski komunisti su tu velikosrpsku optužbu prihvatili i njome opterećuju i danas sav hrvatski narod, čime ga na samo vrijeđaju, nego ubijaju ustanički duh naroda, kao najpotrebniju i najsvetinjskiju opciju za ustanak protiv svakoga zla.

Srbija je rodila autoktoni nacifašizam i pridružila mu je osovinski nacifašizam, a Hrvatskoj je to strašno zlo nametnuto.

Na poziv Vladka Mačeka sudjeluje Mile Budak od 5. do 7. studenoga u Zagrebu, u ime HSP-a na sastanku Izvršnog odbora SDK, kada su usvojene "Zagrebačke punktacije", potom, kako je već naprijed dotaknuto, 02. veljače 1933. emigrira, prvo u Austriju, zatim u Italiju.

Početkom 1934. u Berlinu, gdje je čelnik ustaškog ureda, uređuje i izdaje godišnjak "Nezavisna hrvatska država". U svibnju 1934. izlazi mu u SAD-u, u izdanju "Hrvatskog kola", politička rasprava "Hrvatski narod u borbi za samostalnu i nezavisnu hrvatsku državu", u kojoj opisuje gorko hrvatsko iskustvo u velikosrpskoj Kraljevini Jugoslaviji i predviđa rat između Hrvatske i Srbije kao jedino rješenje za hrvatski narod jer srpska politika ne prihvaća, gazi i čak kažnjava svaki pokušaj rješavanja

hrvatskog pitanja pregovorima Hrvatske sa Srbijom. Dr. Ante Pavelić ga 6. svibnja 1934. imenuje poglavnim doglavnikom te je uz Marka Došena jedini doglavnik imenovan prije uzpostave Nezavisne Države Hrvatske.

Početkom listopada 1934. godine, nekoliko dana prije atentata na diktatora Aleksandra Karađorđevića u Marseilleu, Dr. Pavelić ga hitno poziva u Italiju, gdje jedno vrijeme sa ženom živi u zajedničkome kućanstvu s Pavelićevom obitelji.

Deseti siječnja 1935. imenuje Dr. Pavelić doglavnika Milu Budaka zapovjednikom svih ustaških logora u Italiji.

Na Liparima boravi od siječnja 1935. do početka veljače 1937. godine, kada je razriješen dužnosti zapovjednika logora.

Kraće vrijeme živi Dr. Mile Budak u Messini, a zatim u Salernu kraj Napulja, gdje piše svoje poznate romane: Ognjište, Na vulkanima, i Rascvjetana trešnja (III. i IV. dio).

U okviru procvata odnosa između Italije i Jugoslavije, nakon Beogradskog sporazuma 25. ožujka 1937. godine i nakon sastanaka predsjednika Jugoslavenske vlade Dr. Milana Stojadinovića s talijanskin fašističkim državnicima, sredinom lipnja 1938. u Villa d'Este, vraća se Dr. Mile Budak u Zagreb, bez dogovora s Dr. Antom Pavelićem.

U Zagrebu Dr. Budak organizira zajedno sa Slavkom Kvaternikom domovinski Ustaški pokret i postaje mu politički predvodnik.

Početkom veljače 1939. godine pokreće Mile Budak tjednik Hrvatski narod, glasilo Ustaškog pokreta.

U Zagrebu sastaje se Dr. Mile Budak dvaput s Dr. Vladkom Mačekom i izražava podršku politici HSS-a. Na njihovom trećem susretu u rujnu 1938. u Rogaškoj Slatini razilazi se s Mačekom zbog njegova nastojanja da rješenje hrvatskog pitanja postigne sporazumom s Beogradom jer s neprijateljem, koji te tlači ne možeš stvarati prijateljsvo na takvoj osnovi.

Zato napada politiku vodstva HSS-a, ali se istovremeno zalaže za sudjelovanje na izborima 11. prosinca 1938. i glasanje za Mačekovu listu,

čime izaziva napade dijela desnice oko publikacija "Nezavisnosti" i "Hrvatskog borca, ali i "Hrvatskog dnevnika" glasila HSS-a.

Povodom Sporazuma Cvetković - Maček od 26. rujna 1939. objavljuje protumačekovski letak pod naslovom "Lajbek je zakopčan", u kojem osuđuje Mačekovu politiku i sporazum sa Srbima, od kojih se ništa dobroga za Hrvate ne može očekivati.

27. veljače 1940. Dr. Mile Budak je uhićen, ali je nakon tragične smrti supruge Ivke (11. travnja 1940.) pušten iz zatvora radi djece te je živio pod strogim policijskim nadzorom. Početkom ožujka 1941. narušenog zdravlja odlazi u bolnicu, gdje je krajem mjeseca operiran pa je proglašenje Nezavisne Države Hrvatske dočekao u bolesničkoj postelji. U bolnici je napisao uskrsnu čestitku Nezavisnoj državi Hrvatskoj pod naslovom. "Uz radosnu zvonjavu Uskrsnih zvona, uskrsnula je Nezavisna Drćava Hrvatska!"

Imenovan je 12. travnja 1941. predsjednikom privremenog Hrvatskog državnog vodstva, 16. travnja ministrom bogoštovlja i nastave u prvoj Vladi NDH, što je službeno produženo 24. lipnja iste godine.

Prema sigurnim dokazima štitio je nepoćudne i komunistički usmjerene intelektualce od ekstremnih ustaša pa i samoga Miroslava Krležu.

Od 02. studenoga 1941. do 23. travnja 1943. bio je hrvatski veleposlanik u Berlinu, a od 23. travnja 1943. ministasr vanjskih poslova.

Posredovao je i sudjelovao audijenciji Miroslava Krleže kod poglavnika, Dr. Ante Pavelića, kojom prilikom je Poglavnik pokušao privoliti Krležu na uključenje u kulturni život u NDH.

Tijekom 1944. više je puta Dr. Mile Budak predlagao Miroslavu Krleži da zajedno pokrenu časopis "Hrvatska", ali je Krležin eho izostao.

Na osobni zahtjev 05. studenoga 1943. Dr. Mile Budak je razriješen dužnosti ministra vanjskih poslova i umirovljen.

Za života Mile Budak je član Društva Hrvatskih književnika (DHK od 1910) i predsjednik za vrijeme NDH.

U prosincu 1941. izabran je za redovnog člana Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti HAZU u Zagrebu.

Iz Zagreba odlazi Dr. Mile Budak 06. svibnja 1945. godine, ali su ga britanske vojne vlasti 18. svibnja 1945. u Rosenbachu izručile jugoslavenskim komunističkim vlastima. Vojni sud II. armije obtužio ga je za izdaju domovine i ratni zločin te osudio na smrt vješanjem. Ono što nije mogao izvršiti Karađorđevski kraljevski Beograd, izvršio je na podmukli način komunistički velikosrbski Beograd, obtuživši ga radi ustaštva i izdaje domovine.

Ovaj veliki sin svoje domovine Hrvatske završio je život sramnom tragikom velikosrbskog komunističkog bezumlja 7. lipnja 1945. u Zaprešiću.

Za grob mu se ne zna, a grobni križ postavljen od Budakovih štovatelja u zavičajnom Svetom Roku porušili su 2004. neokomunisti i kršitelji ljudskih prava za žive i mrtve: dipl. intrigantica i mrziteljica Hrvata - Slovenka Vesna Teršelič, orjunaš Ivo Sanader i njegov pripuz Dr. Darko Milinović... Neka se ovo znade za povijet mladim hrvatskim naraštajima. To isto su učinili ovi nehrvati uklanjanjem spomenobilježja hrvatskome vitezu Juri Francetiću, kojeg su postavili Slunjski domobrani ovom najuspješnijem bojovniku protiv fašističkih četinka Draže Mihailovića, protiv talijanskih fašista, ali i protiv zločinačkih komunista od staljinista Josipa broza Tita.

Na ovu sramnu osudu diplomiranog Čovjeka, vrhunskog književnika i hrvatskog domoljuba kao i na rušenje spomen križa mrtvome čovjeku, probuđeni iz groba solferinski pjesnik Lavoslav Vukelić, uzviknuo bi opet snagom vapijućeg i pravednog pjesničkog glasa: "Bože, ako jesi, gdje si!?"

Književnik Dr. Mile Budak samostalno je ponovio izdanja svojih djela i objavio nova djela u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, kako slijedi:

Ognjište, I.-IV. (III. izdanje 1941.), prema kojemu je snimljen film, netragom izgubljen(?). Roman Ognjište bio je dvaput dramatiziran (Tito Strozzi i Vojmir Rabadan) te se za vrijeme Nezavisne Države Hrvatske

izvođen u kazalištima Zagreba, Sarajeva, Osijeka te u Beču, Pragu i Sofiji. Poslužio je i kao libreto (glasboslov) za operu (Antunu Dobroniću).

Budakovo "Ognjište" prema Slavku Ježiću ostaje kao glavno njegovo djelo i jedan od najboljih romana hrvatske književnosti uopće. U njemu je Budak ostvario težnju novije svjetske književnosti, da pisac pokaže u djelu narodne i psihičke osebine svoga naroda i svoju povezanost s narodom. Budakovo djelo nije razumska konstrukcija pomno proučenih detalja kao Reymontovi "Seljaci", nego intuitivno uživljavanje i dozivanje u sjećanje dojmova iz najranijeg djetinjstva. U "Ognjištu" je nezaboravno prikazan čitav duhovni i tjelesni život ličkog seljaka u svoj njegovoj praiskonskoj snazi i dinamici, sa svim svijetlim i tamnim stranama, a napose u onoj nagonskoj, bezbrojnim generacijama naslijeđivanoj težnji, da se ne utrne ognjište, da se ne prekine kontinuitet obitelji.

Bilo je prigovora Budaku. da je u nekim svojim osobama, posebice u Blažiću, jednome od glavnih likova u romanu "Ognjište" dao negativan, zao i nadasve mračan tip čovjeka.

Kritičari su išli još dalje, navodeći: "Kakav je morao biti čovjek Mile Budak, gledan iz perspektive zloće njegova Blažića!"

Ne može se razboriti čovjek složiti s ovakovim mišljenjem. Ako se radi o jednome superiornijem duhu, o čovjeku snažnog umjetničkog talenta onda su i njegove mogućnosti razvitka u jednome i u drugom pravcu mnogo veće od onih u prosječnog čovjeka. osim toga jedno je slutiti i osjetiti "vidjeti" u umjetničkoj intuiciji ponore zla u ljudskoj duši, a drugo je u njih se utapati, ponirati i s njima se izmiriti, odbacujući, prezirući i zaboravljajući ushićenja prema višem, plemenitom, prema dobru.

Budak je zaista, umjetničkom intuicijom, duboko zavirio u kolijevke i u ponore ljudske duše, gdje se odigravaju nikad dovršene borbe između dobra i zla. Kao što je u liku Blažića Budak dao vrhunski lik ljudske zloće, upornosti u zlu, u Aneri, Blažićevoj žrtvi, dao je lik hrvatske majke - vjernice, koja svoj vijek proživljava u metafizici vjerovanja i ljubavi. A Budakov Lukan predstavlja mrava radnika, ličkog seljaka, koji svojim golemim šakama prevrće, brazdi i zasijava crnu zemlju, čuva ognjište,

obitelj i blago, jedva razlikujući ljubav prema ljudima i prema zemlji, blagu i stvarima. Sve je to za njega jedna cjelina.

Bez zemlje nema ognjišta, nema blaga, nema zajednice, nema zadruge, nema obitelji ni naroda. Sve to čini naravnu organsku cjelinu. Nju treba primiti kao bitak i voditi je razborito, s odanošću i ljubavi, čuvajući naravni sklad i ravnotežu. A sve to, da se sačuva, da se održi ognjište kao središte ovog jedinstva, kao simbol narodnog života u prošlosti, u sadašnjosti i u budućnosti.

Sukobi dobra i zla u Budakovoj duši bili su duboki, olujni i potresni, primjereni njegovome superiornom umjetničkom talentu. Blažić je tuđi čovjek u ličkoj seljačkoj sredini. Zaražen tuđim duhom, bio je u Americi i on samo prividno živi s ličkom seoskom sredinom. Ne prihvaća njegovih vjerskih, moralnih ni pravnih zasada. On bi htio biti zakonodavac samo jednu noć - od Danice do Danice, pa da vidiš, kako bi se zakoni mijenjali! Pobuna i nihilizam govore kroz njegovu dušu.

Jedno zlo, nedozvoljena ljubav, bezumna strast izvlači iz njegova mozga i njegovih grudi najnevjerojatnije planove novih zločina. On maltretira vlastitu ženu, sanja o izvlašćenju vlastitih sinova, kuje plan, po kojem bi imao postati sinoubojica. I ništa ga to ne smeta: ni molitve seljaka u crkvi, ni smrt oko njega, ni rat sa svojim strahotama. Propovijed plovana ga ništa ne dira. On pritome spava, dok nije osjetio prigovore protiv sebe samoga. Od tada, umjesto poboljšanja, Blažić sve prkosnije prezire vjersko-ćudoredne zasade svoga sela i upravo se veseli, kako će sve to pogaziti. Blažić je tip savršenog zločinca.

Mile Budak gleda Blažića tuđincem u sredini svojih dragih ličkih ognjišta, a njegovu žrtvu Aneru gleda kao anđela. On joj se divi i obožava je, uz nju je, iako umjetnički posve neprimjetno. A Lukan batina Blažića, ponižava ga i konačno ubija.

Predstavnik ognjišta - snaga, radinost i predanost hrvatskoj ličkoj sredini, dokončava s ovim tuđincem, koji navještava vremena savršenih zločinstava.

Ostajući nedvojbeno uz dobro, Budak završava svoj veliki roman stavljajući na usta Lukana: "Sveznajući i svemogući oprosti mi, kad znaš da sam mora'! I blagoslovi moje ognjište! Prekriži se, uzme torbu na rame, sjekiru u ruke i udari niz stranu pa na Velebit". Završavajući dodaje:

"Mjesečeve su zrake obasjale crkvu Svetog Roka pa se je toranj čudesno isticao kao neumorni stražar i zaštitnik naših, patničkih i nerazorivih ognjišta".

Nastavak o drugim djelima Mile Budaka slijedi!

Posvećujem ove redke pokojnoj supruzi Vlasti rođenoj u Budakovome Svetom Roku, odrasloj u Zagrebu, gdje se je družila s Budakovom djecom, napose s vršnjakinjom Grozdom, koju je kao djevojčicu zaklao krvnički nož komunističkih zločinaca i bacio u neku od jama slovenskog alpskog krša.

Mr. sci. Dragan Hazler

Basel, Slunj u srcu, 30. kolovoza 2010.

Na obljetnički dan rođenja Mile Budaka 30. kolovoza 1899. - 30. kolovoza 2010.

Do kada će Hrvati zabranjivati spomen ustaša i potvarati ih fašistima?!

Istovremeno se u Hrvatskoj hvali komunistički antifažizam – komunizam (KPJ=SDP), a matematičkom istinom se znade da je komunizam bio i ostao najveće zločinstvo, ne samo 20. stoljeća, nego čitave europske povijesti. Sljedbenici toga najvećeg zločinstva djeluju i vladaju u Hrvatskoj pod nazivom SDP.

Ustaše nisu bili ni fašisti, ni nacisti ni zločinci poput srbskih fašističkih četnika i Titovih komunističkih ratnih i mirnodobskih zločinaca, nego Hrvatska braniteljska vojska starija od fašista, nacista i od komunista. U nametnutom ratu pravili su ustaše i zločine kao što ih prave sve vojske u svima ratovima, ali se svima zločini umanjuju, a ustašama se zločini multipliciraju ...

Nakon pogibije hrvatske vojske i kralja Petra Svačića u Petrovoj gori 1097. godine, ustaše i domobrani pojavljuju je 10. Travnja 1941. kao prva prava Hrvatska vojska da brani svoju domovinu Hrvatsku. Da nije bilo za vrijeme Drugog svjetskog rata ustaša i uz njih domobrana, danas nebi bilo Hrvatskoga naroda.

U Drugom svjetskom ratu tri planirana genocidna zločinstva survala su se na Hrvatski narod da ga posve unište.

1. Srbski fašistički četnici po planu Moljević-Mihailović imali su u Drugom svjetskom ratu zadatak uništiti sve Hrvate i ostaviti samo 200.000, koje će se denacionalizirati u Srbe. Opće poznati povijestni dokument.

2. Komunisti pod vodstvom velezločinca Tita su slijedili svoga utemeljitelja, njemačkog Židova Karla Marxa, koji je proglasio Hrvate odpadnim narodom, kojeg treba posve uništiti To su u Drugom svjetskom ratu sprovodili komunističko-marxistički partizani pod vodstvom komunističkog velezločinca Tita (deseti na listi najvećih ratnih i mirnodobskih zločinaca 20. stoljeća u cijelome svijetu).

Hrvatska vojska ustaše s domobranima spasili su Hrvatski narod od ova dva planirana i sprovođena genocidna zločinstva: od udruženih komunista i srbskih četničkih fašista.

3. Nacifašizam je također masovno ubijao Hrvate i bili su u planu totalnog uništenja kao Slaveni, uz masovno ubijanje Židova i Roma. Na sreću Hrvata, nacifašizam je pobijeđen pa su Hrvati nadživjeli to zločinstvo.

Ustaše su diktirano okolnostima bile u Sustavu Sila Osovine

Svi europski narodi u Drugom svjetskom ratu, osim Britanaca, taktičkog suzdržavanja Španjolaca i Portugalaca... su bili u Sustavu Sila Osovine Berlin - Rim. Čak su Staljinovi Sovjeti bili najveći saveznici u Sustavu Sila Osovine i zajedno s Hitlerom su sprovodili genocid i vandalizam u mirnoj Poljskoj. Tek nakon što je puklo prijateljstvo između Hitlera i Staljina 22. lipnja 1941. Sovjeti su postali neprijatelji Sila Osovne Berlin-Rim.

Sve okupirane države iz Osovine Berlin Rim imale su vojsku, koja je "milom ili silom" služila podređeno ili čak dragovoljno uz Mussolinijevu fašističku vojsku i uz Hitlerovu nacističku vojsku.

Primjerice, samo okupirana Petainova Francuska - dio bivše velike Francuske - oko dvaput veća od NDH, poslala je na Istočno bojište desetak divizija Francuza i dodato u njemačke jedinice, koje su ratovale interno u Europi. Ratne godine 1943/44. jedna njemačka divizija pretežno od Francuza boravila je češće puta u Slunju i Slunjskome kraju i teško smo se s vojnicima sporazumijevali jer nismo znali francuski.

Belgijanci, Nizozemci, Danci, Norvežani, Mađari, Rumunji, Bugari, Srbi, Slovaci, Slovenci, Baltički narodi i vrlo istaknuto FINCI, anektirani Austrijanci i Česi sudjelovali su u ratovima protiv komunističkih Sovjeta na strani Sila Osovine Berlin - Rim, kojoj se je pridružio i Japan.

Samo u Jugoslaviji su masovno ubijani vojnici iz službe Silama Osovine

Nakon rata nije bilo masovnog ubijanja u tim državama, koje su sudjelovale u Sustavu Sila Osovine kao u Hrvatskoj, u kojoj je masovno poubijano i prognano od strane srbskih fašista i od Titovih komunista oko trećinu svih Hrvata...

Primjerice u Norveškoj je smrtno osuđen Vidkun Quisling i još trinaestorica istaknutih djelatnika za Hitlerov Reich. U Slovačkoj je osuđen predsjednik, inače biskup. Slično je bilo u svima državama, koje su silom ili milom (poput Mađarske) bile i službi Sila Osovine.

Štoviše u glavnim državama Sustava Sila Osovine u ITALIJI ubijen je samo Mussolini.

U Njemačkoj u Nürnberškom procesu osueno je na smrtne kazne oko dvadesetak najvećih nacističkih zločinaca.

U Japanu su osuđena na smrtnu kaznu samo šestorica najistaknutijih ratnih zločinaca ostali na zatvorske kazne, koje su im ubrzo oproštene.

Primjerice austrijski nacist Kurt Waldheim, koji je ratovao i po balkanskim prostorima nije ubijen poslije rata, nego je čak dva mandata bio generalni sekretar UN-a.

Samo Titovi komunistički zločinci su masovno ubijali sve hrvatske vojnike i istaknutije bogatije civile, koji nisu bili na njihovoj strani. Masovne grobnice, koje su počinili Titovi zločinci na hrvatskim vojnicima i civilima kao i nedužne žrtve u njima su neizbrojive, a po oblicima sprovođenja zločinstava su užasnije, nego Hitlerove GASNE komore. U strahovitim gasnim komorama se je umiralo, a Titovi zločincu su nakon mučenja bacali žive ljude, čak i hrvatsku djecu u bezdane ili su ih žive zazidali. Primjer HUDA JAMA i bezdane oko Slunja.

Tito je u Europi iza Lenjina i Staljina treći po redu najveći ratni i mirnodobski zločinac, ali ova prokomunistička Hrvatska slavi velezločinca Tita u svima oblicima kulta. Komunizam u Hrvatskoj, napose komunizam u KPJ= SDP se mora zakonski zabraniti, a Tita smjestiti na GOLI OTOK ili u ropotarnicu za odpad.

Nezavisna Država Hrvatska je silom prilika pripadala Silama osovine

Ustaše i domobrani nisu bili iznimka među vojnicima svih država u Europi. I oni su se diktirano ratnim okolnostima našli na strani Sila osovine. NDH je dala po nametnutim normama jednu diviziju Hrvatske vojske na Istočno bojište protiv Staljinovog komunizma i par stotina

hrabrih hrvatskih mornara, koji su na juriš zauzeli sovjetski komunistički grad Odesu. Tada je nastala popularna hrvatska pjesma: "*Hridine Odese već gore i ruši se crveni stieg ... Ustaške čete već jure i gone komuniste u bieg ... Napried mornari sa plavog Jadrana, uz vas je Poglavnik i ciela Hrvatska ...!*"

Ovdje treba istaknuti jednu hrvatsku iznimnost kao važan ustaški i domobranski sustav: Nezavisna Država Hrvatska bila je jedina država u Sustavu Sila Osovine, u kojoj nije postojala ni fašistička ni nacistička stranka. Boljeg dokaza od ovoga ne treba tražiti za istinu da ustaše i domobrani nisu bili ni fašisti niti nacisti, nego Hrvatska braniteljska vojska u ratnom nametnutom kaosu, koji je bio najstrašniji u čitavoj povijesti...

Srbi su započeli ubijanje Hrvata i rat prije proglašenja NDH!

Nezavisnu Državu Hrvatsku je pogodio strašan Drugi svjetski rat, kojeg nisu izazvali niti željeli Hrvati ni Hrvatska vojska ustaše i domobrani. Rat u Hrvatskoj protiv miroljubivog Hrvatskog naroda su započeli srbski fašistički četnici, čak puno prije 10. Travnja 1941. - Dana stvaranja NDH. O tome postoji matematički točna i bogata dokumentacija, ne samo ova o:

- Ubijanju domobrana 5. prosinca 1918. u Zagrebu,

- Ubijanja hrvatskih zastupnika u Beogradskoj skupštini 1928.

- Ubijanja hrvatskih seljaka u okolici Sl. Broda, u Podravini i drugdje,

- Ubijanje na ulicama Zagreba, primjerice Šufflay, Kozarčanin...

• Ubijanje hodočastnika u Slunju i Gospićkih gimnazijalaca i Senju,

• Ubijanje u Crikvenici, 9. travnja 1941, primjerice Milovan Kvaternik,

• Ubijanje hrvatskih seljaka u okolici Bjelovara i u Hercegovini početkom travnja,

-Spriječeni četnički masovni pokolj Hrvata u Slunju, 12. travnja 1941...

Ne braneći ustaške i domobranske zločine, istina je i to da su brojni počinjeni iz osvete za spomenuta i stotine nespomenutih zločina počinjenih Hrvatima... a svi zajedno nisu bili niti desetnina od komunističkih zločina.

Osim samo primjerice, gore spomenutih ubijanja Hrvata prije stvaranja NDH, preporučam jednu dokumentarnu knjigu s podatcima o četništvu i zločinima u Središnjoj Hrvatskoj čak desetak godine prije Drugog svjetskog rata jer je autor knjige komunist i prvoborac Vjenćeslav Holjevac, "*Zapisi iz rodnog grada, Zagreb 1972*".

Ustoličenjem Nezavisne Države Hrvatske genocidna srbskočetnička gamad je pojačala svoja zločinstva protiv Hrvatskog naroda. Pridružili su se četnicima komunistički zločinci, koji su sprovodili plan njemačkog Židova Karla Marxa, prema kojemu treba posve uništiti odpadni Hrvatski narod.

Hrvatskom narodu i njegovoj vojski ustašama i domobranima nametnnut je rat od srbskih fašističkih četnika, ka kojima su se prodružili čas savezнички, čas posebno komunistički zločinci, među kojima je bilo Hrvata, ali glavninom su i komunisti bili Srbi.i pripadnici svih naroda po zlu stvorene Jugoslavije.

Zaključak

Svaki rat je zločinstvo protiv ljudi i protiv svih dobara stvorenih po Bogu po ljudima. Tijekom ove rasprave je više puta napisano, da u ratu sve vojske prave zločine. Dodajem nedvojbeno da su zločine na ljudima i raznim dobrima pravile također Ustaše i domobrani. ALI matematika, kao kraljica znanosti govori jasnoćom svojih pokazatelja da su Titovi komunistički zločini i srbski četničkofašistički zločini na Hrvatima bili više nego deseterostruko do stostruko veći i svestrano brutalniji, nego svi ustaški i domobranski zločini.

Jasenovac i Stara Gradiška su ustaški i komunistički zločini.

Komunistički zločini na hrvatskim kulturnim, sakralnim i gospodarskim dobrima su opsegom neprocjenjivi, a gubitkom nenadoknadivi.

Masovne grobnice Hrvata (i drugih naroda), koje su počinili Titovi komunisti su još uvijek neistražene i žrtve neizbrojene.

Dosada je u Sloveniji odkriveno i označeno oko 800 komunističkih masovnih grobnica s tisućama mučenih i poubijanih Hrvata, ne samo zarobljenih Hrvatskih vojnika, nego staraca i majka s djecom.

Među najstrašnija mučilišta i ubijališta Hrvata u Austriji je Bleiburg, u Sloveniji su: Dravograd, Tezno, Sava Dolinka, Celje, Kočevje... i nedavno odkrivena Huda jama, u koju su komunistički zločinci zazidali žive nedužne Hrvate i druge ljude, među kojima je bilo na desetke djevojčica i djevojaka. U Hrvatskoj je Saborska komisija za utvrđivanje žrtava Drugog svjetskog rata i poraća odkrila i obradila više od tisuću masovnih grobnica, u kojima su Titovi komunisti poubijali više od milijun Hrvata i što prognali, što poubijali oko 600.000 Podunavskih Nijemaca.

U čitavoj ljudskoj povijesti Europe nije bilo većeg zločinstva, nego je to komunizam. Među pravnim državama Europe jedina je Hrvatska, u kojoj komunizam nije kažnjen niti zabranjen. Novoizabrana vlast u Hrvatskoj mora zabraniti ime i djelovanje KPJ = SDP i lustrirati još žive komunističke zločince. Također se mora u Hrvatsku uvesti jednaki kritički pogled i ocjena hrvatske povijesti 20. stoljeća. Nota bene!

Dokad će komunisti i četnici vladati u hrvatskim medijima

Sram vas budi mladi komunjare u medijima i drugdje u RH!!! Dokad ćete vi komunistički potomci, isto kao i vaši komunistički roditelji nazivati NDH zločinačkom, a glorificirati Titovu Jugoslaviju, koja je bila po svima negativnostima uperenima protiv Hrvatskog naroda i svih njegovih dobara barem 10 do 100 puta zločinačkija nego ratna Nezavisna Država Hrvatska prema svima svojim neprijateljima.

Nitko normalan pa tako ni pisatelj ovih redaka ne poriče nego naprotiv osuđuje (osuđujem! D.H.) zločinstva koja su u Drugom svjetskom ratu izvođena od jednog dijela vlasti u NDH i jednog dijela radikalnih privrženika tom dijelu vlasti i njoj vjernih vojnika. ALI, veći dio svih vlasti u NDH nisu bili zločinci!!! NDH nije bila zločinačka država, nego ispunjena vjekovna želja većine Hrvatskog naroda. Nažalost nastala je u vrlo nepovoljnim okolnostima i nije mogla biti bolja jer su je svi ugrožavali, čak i Hrvati marxove i staljinističkotitoističke bande. Niti najveći dio Hrvatske vojske USTAŠA i DOMOBRANA nije bio zločinački nastrojen, nego braniteljski bojovnici svoga Hrvatskoga naroda i države. USTAŠE i DOMOBRANI su bili jedina vojska na tlu NDH, koja se je u postojećim okolnostima borila za DRŽAVU HRVATSKU I ZA OBRANU HRVATSKOG NARODA, UGROŽENOG OD KOMUNISTA, NACISTA I FAŠISTA.

Najveći neprijatelji Nezavisne Države Hrvatske uz marxističke, staljinističke i titoističke partizane, bili su srbski fašistički četnici, napose oni pod vodstvom žednog hrvatske krvi Dražom Mihailovićem.

U Srbiji se obnavlja fašističko četništvo, niču spomenici Draži Mihailoviću kao gljive iza kiše, sve srbske vlasti i većina srbskog naroda su protkani fašističkim četništvom.

Hrvatski mediji kritiziraju samo ustaše i domobrane, ali ne srbske četnike

Još nismo doživjeli od komunjara u medijima Republike Hrvatske osude i negativno izražavanje o srbskim fašističkim četnicima. Naprotiv Vesna Pusić prima četničkog velezločinca iz okupirane Banovine Aleksandra

Vučića preko crvenog tepiha, a Hrvatsko pravosuđe ne izdaje nalog za hapšenje toga velezločinca.

Ovih dana su bili izbori u Srbiji. Pobjednik je četnički zločinac Aleksandar Vučić. Novinarke i novinari iz Kumrovečke komunističke škole, kao glavni djelatnici u Hrvatskim medijima NISU se nijednom odgovarajućom negativnom riječi izrazili o Aleksandru Vučiću niti Tomislavu Nikoliću 100%-tnim nasljednicima fašističkog četništva Draže Mihailovića.

Ima ljudi u Hrvatskoj, koji smatraju da je prošlo vrijeme za sprovođenje EU rezolucije 1481 za lustraciju komunista. Ne, upravo se nameće potreba za lustraciji. Glavni komunjara, sekretar komunističkog SDP, dijeli Hrvate na „Mi i oni!“, Republiku Hrvatsku naziva „slučajnom državom“, govoreći protiv Hrvata u dijaspori je promukao, nasilno uvodi srbsku ćirilicu u Hrvatskom Vukovaru, ubija Hrvatskog branitelja, koji je rušio taj simbol velike Srbije, privrženi prokomunistički sud, kažnjava Hrvatsku braniteljicu Zoricu Gregurič i još nekoliko Hrvatskih branitelja, koji spriječavaju posrbljivanje Hrvatskog Vukovara nametanjem srbske ćirilice.

Kakovi su to hrvatski mediji, koji nisu u ničemu odlučujućem uz Hrvatski narod, nego su uz komuniste poput Mesića, Milanovića, Fumića... Takovi tzv. hrvatski mediji štite protuhrvatske stavove raznih pročetnika poput Milorada Pupovca i podilaze Šoroševcima... i drugim hrvatskim neprijateljima poput Vesne Teršelič, Zorana Pusiča – osobnog prijatelja od Save Štrbca, čelnika iz SAO krajine...

Većina hrvatskih medija (velika čast i hvala vrijednim iznimkama!!!) su izbacili imenicu države Hrvatske i zamijenjuju Hrvatsku za zemlja, kopno, unutrašnjost. „Spikerice“ iz Kumrovečke škole javljaju: „U zemlju je ušlo trostruko više vozila, nego je izašlo iz zemlje“, nita bolje nisu niti izvjestiteljice o vremenu. Jedna od njih, s ruskim imenom u nekoliko svojih izvješća spomene tek jedanput Hrvatsku. Inače je u njenom riječniku: zemlja, unutrašnjost, u središtu unutrašnjost, kopnu, sjeverni predjeli unutrašnjosti ... Jedini je Zoran Vakula, koji na svakom mjestu gdje treba kaže Hrvatske.

Prestanite nazivati Nezavisnu Državu Hrvatsku zločinačkom, jer time sebe nazivate zločincima. Ima vas „Kumrovčanka“, koje ste unuke od USTAŠA I DOMOBRANA pa time same sebe nazivate zločinkama.

Uz najljepši domoljubni pozdrav:

Za dom i domovinu Hrvatsku – uvijek spremni!

Mr.sc. Dragan Hazler – hrvatski djelatnik u dijaspori

Prilaže se članak u kojemu „Kumrovčanka“ nazivaju ND Hrvatsku zločinačkom. Stidite se!!! Dragan Hazler – Hrvat: antifašist, antikomunist i antinacist

Na HRT greškom pročitana čestitka godišnjice NDH

Srijeda 10.4.2013. 21.14

Voditelji emisije "Dobro jutro Hrvatska" na Hrvatskoj radio-televiziji (HRT) danas su slučajno, zbog sopstvene nepažnje, pročitali poruku jednog gledaoca u kojoj se čestita 10. april, dan zločinačke Nezavisne države Hrvatske. Do incidenta je došlo kada su voditelji oko 7.40 sati čitali komentare gledaoca na društvenim mrežama, preneo je veb portal index.hr. Prva dva komentara bila su pozdravi ekipi emisije i gledaocima, a treći komentar glasio je - "Evo jedan lipi pozdrav uredništvu ove emisije, a svim Hrvatima/cama sretan i veseo 10. april". "To je možda vezano za ono ko je sve rođen 10. aprila", rekla je, nakon što je pročitala taj komentar, voditeljka Melita Hrengek, i nastavila da vodi emisiju u jednako ležernom i opuštenom tonu kao i do tada. Prethodno, emisija TV Kalendar je najavljena sledećim rečima: "Mnoge slavne osobe su rođene na današnji dan, 10. aprila. Uz Slavoljuba Penkalu tu je i naša velika književnica i pesnikinja Vesna Parun, zatim naš dragi kolega proslavljeni TV reditelj Anton Marti, po kojem je jedan od naših studija na Hrvatskoj televiziji dobio ime. Pa tu je još i Pulicer i puno, puno još ljudi ... Pogledajte TV Kalendar". Iz kancelarije za odnose s javnošću HRT-a smatraju da se nije dogodilo ništa posebno dramatično. Kako prenosi index.hr, oni poručuju da su u emisijama koje u etar puštaju komentare gledalaca ponekad moguće neželjene situacije, ali veruju da je voditeljka emisije "Dobro jutro Hrvatska" idealno odreagovala. "Smatramo da se u današnjoj emisiji nije

dogodilo ništa dramatično. U etar emisije uživo se "provukao" jedan neprimeren komentar gledaoca. S obzirom da se radi o interaktivnoj emisiji, koja u etar svakodnevno pušta mišljenja i komentare gledalaca, ponekad su moguće i neželjene situacije. Voditeljka je ignorisanjem komentara gledaoca, odreagovala idealno za taj tip emisije", smatra kancelarija za odnose s javnošću HRT-a.

Post scriptum:

Tko je pisao ovaj članak nehrvatskim pravopismom?! Jeli i to proizvod Kumrovečke škole? Hrvatska treba lustraciju komunističkih i srbskih zločinaca, također hrvatskih pripuza k zločincima.

Dragan Hazler

Titoizam kao najveće zločinstvo u ratu i u miru

Mi suvremeni Hrvati ne učimo dovoljno iz svoje prošlosti! Čudan smo mi narod Hrvati, čemu je posvećene ova rasprava! Za opisati ponašanje Hrvata u svemu prije ere nametnutog zločinačkog komunizma i sada trebalo bi ne samo pisati knjige, nego uvesti u škole obvezatni predmet.

To se odnosi na sve što život čini životom, kojeg je komunizam poremetio ili čak nepovratno uništio pa će ova rasprava biti tek simbolični spomen s nekoliko primjera iz ere Titovog komunizma.

Prije toga treba reći, što današnjim pokoljenjima nije jasno, da je Hrvatska prije nametnutog komunizma kao najvećeg zločinstva u povijesti svih vremena bila država marljivog naroda, većeg izvoznika vlastitih proizvoda, nego uvoznika tuđih proizvoda kao što je ova komunistička Hrvatska sada. Hrvati su radili sve nametnuto životnim potrebama i navikama - plaćene i neplaćene poslove. Treba posebice istaknuti da smo znali raditi sve, odnosno svi sve i u usporedbi s drugim narodima u Europi držali smo sigurni prosjek. Danas smo na dnu dna Europe i ne poduzimamo neobhodno potrebni Hrvatski opći preporod za oporavak i napredak, nego i dalje tonemo poput utopljenika bez volje da se spasi.

Prije komunizma sve je u životu bilo sukladno vremenu, prilikama i općem razvitku u Hrvatskoj i živjelo se je od svoga rada i svoje pameti dosta dobro.

Pojavljuje se ideologija komunizma privlačna lažima i zločinačka istinom!

Tijekom 19. stoljeća pojavio se u Europi prokleti Židov Karl Marx sa svojim komunizmom, koji je lijepim najavama bio privlačan napose za radnike u tvornicama, a sa svojom teorijom učio je da se komunizam može ostvariti samo revolucijom, „koja guta vlastitu djecu“. Komunizam se je u praksi pojavio i djelovao kao genocid, holokaust, revolucija u trajanju, ateizam, međuljudske svađe, netrpeljivost... i nerad. To nam potvrđuje komunizam slikom i prilikom svih zločinstava počev od genocida do vandalizma Revolucija u Rusiji 1917. godine, koju predvode Židovi Lenjin, Trocki...

Sjetimo se samo zločinačkih scena komunizma u Hrvatskoj za vrijeme rata i revolucije od 1941. nadalje pod vodstvom marxističkog diktatora, šumskog maršala Tita, koji je doslovce primjenjivao židovski marxizam: „Nakon pobjede revolucije treba obračunati s unutrašnjim neprijateljima!“

Tito je nastavio obračun s unutrašnjim neprijateljima i nakon rata!

Komunizam u Hrvatskoj iza revolucijske pobjede u ratu nastavio je revoluciju u miru. Primjerice, uz produžetak masovnih i pojedinačnih ubijanja Hrvatica i Hrvata, prisiljavao je seljake na odlazak sa zemljoradnje u gradsku industriju i tako od marljivih i dobrih seljaka stvarao loše radnike, neproduktivni proletarijat. Sjetimo se samo nekih izreka iz ere komunizma u njihovim značenjima i primjeni: „Ne može me se tako malo platiti, kako ja mogu malo raditi!“

Komunizam je nazvao seljake kulacima, inokosima ... i čak neprijateljima socijalizma i kočničarima društvenog razvoja. Položaj seljaka postao je težak i nepodnošljiv, čak opasan po život: komunizam im je oduzimao zemlju, prisiljavao seljake u razne kolektivizacije, kao takozvane Seljačke radne zadruge, uvodio trudodane, ukidao starinske načine raznih samoučenih i učenih obrtnika, koje je također prisiljavao na zanatske zadruge. Takvim metodama komunizam je uništio hrvatska sela i obrtništvo u Hrvatskoj.

Prisile na sve promjene iz „kapitalističke zaostalosti“ u socijalistički napredak nerijetko su punile zatvore, mučilišta i logore s nepokorenim seljacima. Bilo je i seljačkih buna, koje su završavale brojem i oblicima kažnjavanja strašnije, nego u vrijeme bune Matije Gubca. Primjerice, u seljačkoj pobuni protiv prisile u zadruge poubijano je Cazinskom i Rakovičkom kraju (1950.) uz brojne osude na zatvore oko 500 seljaka, što nadmašuje Seljačku bunu Matije Gubca i Matije Ivanića.

Negativne posljedice svih komunističkih reforma bile su vidljive u svemu. Uz spomenute loše ishode evo primjerice još nekih:

Od dobrih seljaka, koji su proizvodili sve što se na zemlji može proizvoditi stvoreni su loši industrijski radnici, nestalo je brojnih

zemljoradničkih proizvoda, uvedene su svuda socijalističke racionalitzacije, koje su imale samo loše posljedice.

Tako na primjer prehrana u Titovom socijalističkom raju odvijala se je racionalizirano na takozvane točkice i ograničena kupovina tekstilija i cipela na bonove ... sve do 1953. godine.

Američka UNRA spašavala je narod od gladi. Komunističke vlasti oduzimale su ljudima stoku i „viškove" poljodjelskih proizvoda, ljudi su morali kupovati takozvane „zajmove" i pod cijenu kazne za neposluh morali su ljudi izvršavati „obveze prema državi" u određenim količinama drveta: orahovine, kestena čak i drenovine... Ljudi su prisiljavani na neplaćene šumske i druge teške radove, a omladina je morala ići na „dobrovoljne" radne akcije, primjerice gradnju željezničkih pruga: Brčko – Banovići; Šamac - Sarajevo, zatim graditi Novi Beograd „da bude kao Moskva"...

Sve trgovine su pretvorene u socijalističke trgovine. Na određeni način postale su i sve struke taoci „naprednog socijalizma".

Čak su socijalizirane škole i fakulteti, podržavljena je medicina i farmacija, a ekonomija i pravo, što bi se moglo protegnuti i na filozofiju postale su institucije za učenje i sprovedbu marksističkog komunizma i socijalizma. Uvedeni su u sve škole i fakultete marksitički predmeti, vojna obuka i izmišljavani su neprijatelji socijalizma, s kojima su se opravdavale sve pripreme za obranu.

Namjerno je spomenuta medicina i farmacija ne samo radi podržavljenja struka, nego radi vrlo loših i neprihvatljivih reforma na fakultetima.

Studenti tih fakulteta organizirali prvi studentski štrajk u Titovini početkom školske godine 1952/53. Štrajk se je odvijao od Farmaceutskog fakulteta u Zagrebu smjerom k Šloserovim stubama, gdje su se udružili studenti Farmacije i Medicine i uspinjali se prema Medicinskim fakultetima na Šalati. Dakako, štrajk je ugušen vrlo brutalno. „Narodna milicija" u pješačkim kordonima i na konjima je nemilosrdno mlatila polugladne studentice i studente, čime je položila s odličnim uspjehom svoj socijalistički zadatak. Osim izmlaćenih studenata, među kojima je bio

i pisatelj ovih redaka, našlo se je znatan broj studenata u zatvorima, a bilo je i sedmero mrtvih.

Nekoliko dana se je raspravljalo o tom neprijateljskom štrajku, u kojem su se protustudentski isticali: Anka Berus, njezin suprug i sva Komunistička partija Hrvatske u Zagreba ... Ne smije se zaboraviti i protustudentski stav Titovog prijatelja, inače poznatoga Prof. Dr. Andrije Štampara, tvorca reforma na fakultetima Medicine i Farmacije. Nevjerojatno, ali istinito, studente su branili Mika Tripalo i Mirko Cukor, ondašnji čelnici Saveza studenata Zagrebačkog sveučilišta.

Goli Otok – škola mučenja za „čisti socijalizam"!

Opisivano ovdje je bila i era stvaranja Golog Otoka, kao dodatak već postojećim logorima mučenja i ubijana poput logora Foče, Glavnjače, Lepoglave, Mitrovice, Via Roma u podzemlju Rijeke, Zenice, Titovog Jasenovca i još tridesetak većih Titovih mučilišta, a onim mučilištima na razini lokalne Udba-e nitko ne zna broja - zlodjelovali su u svima gradovima, mjestima pa i selima...

Eru masovnih i učestalih pojedinačnih ubijanja „neprijatelja socijalizma" i izmišljenih neprijatelja socijalizma preinačio je velezločinac Tito oko 1960. godine. Primjerice, Milovana Đilasa nije pogubio kao ranije Andriju Hebranga niti poslao na Goli Otok kao tisuće nevinih ljudi, nego u mučilište Zenicu.

U nemogućnosti i s najistaknutijim primjerima dotaknuti sva zločinstva i nastranosti Titovog komunizma što vrijedi i za sve druge komunizme treba barem reći: Sudeći po svevrstnim zločinstvima Marksovog komunizma u Europi, uz Lenjivov i Staljinov genocid, sadizam i vandalizam... najužasniji je bio Titov komunizam u svima zločinačkim oblicima.

Tito je najveći tvorac mazohizma u svijetu!

U Hrvatskoj nema obitelji, u kojoj Tito sa svojim komunističkim dželatima nije ubio jednog ili više članova ili i na sve načine sadistički mučio i zlostavljao. Te strahote je sprovodio Tito i prema svojim komunističkim suradnicima na svima lokacijama u državi, a napose na Golome Otoku.

Preživjeli „Golootočani“ i dobri poznavatelji Staljinovih čistki, govore da je Titov Goli Otok po svojim strahotama svih oblika mučenja nadmašio Staljinove Gulage u Sibiru. Kad se znade kakav je Tito bio zločinac, genocidni ubojica, narcisoidni sadist, kojemu su svestrana zločinstva bila životna slast, postavlja se zagonetno pitanje: *Zašto još uvijek taj univerzalni superzločinac ima veliki broj svojih ljubitelja, štovatelja i privrženika u Hrvatskoj?!* Univerzalni, najviše kvalificirani velezločinac Tito, po međunarodnom kriteriju deseti na ljestvici najvećih zločinaca dvadesetog stoljeća u svijetu, uspio je od velikog broja Hrvatica i Hrvata napraviti trajne mazohiste. Tim zločinačkim svojstvom Tita, kojim je uspio nametnuti mazohizam (ljubav prema mučitelju) znatnom dijelu Hrvatskog naroda trebali bi se pozabaviti najveći hrvatski i svjetski psiholozi i psihijatri.

Grad Zagreb nazvao je najljepši svoj dio: Trg Hrvatskog narodnog kazališta imenom najvećeg zločinca u čitavoj hrvatskoj povijesti: Trg maršala Tita. To je poraz ne samo hrvatske kulture i umjetnosti, nego poraz svih zdravih kriterija i ponosa – poraz zdravog nacionalnog duha Hrvatskog kršćanskog naroda. Zašto bar Crkva u Hrvata ne preuzme brigu za ozdravljenje i pokajanje onog dijela Hrvata, koji voli i ljubi svoga najveeg zločinca Tita?!

Hrvatski narod se mora osloboditi mazohizma prema najvećem zločincu Titu i baciti ga u najdublju povijesnu ropotarnicu, iz koje se neće nikada povratiti njegov zloduh u Hrvatski narod. Ime velezločinca Tita treba bez odlaganja ukloniti s Trga Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu i sa svih drugih toponima u Hrvatskoj. Slavljenike kulta Titu treba poslati na liječenje u psihijatrijske bolnice u Hrvatskoj i u one ponajbolje u Europi.

Uz domoljubni pozdrav čestitim Hrvaticama i Hrvatima: ZA DOM I DOMOVINU HRVATSKU – UVIJEK! „Dok nam hrašće bura vije! - Dok nam živo srce bije!“

Basel – mjeseca svibnja uoči obljetnice Bleiburške tragedije i Križnih putova mučenja i smrti Hrvata, kojima je zapovijedao velezločinac Tito. D.H.

Jeli ovo Hrvatska, za koju smo se borili???!!!

Ne smijemo nikada zaboraviti da su Marxovi i Titovi komunisti lijevi i desni pojačani sa srbskim fašističkim četnicima i petokolonašima najveći neprijatelji Hrvatske i Hrvatskoga naroda. Razlikuju se samo po tome, što HDZ-ovci drže crvene knjižice u ormaru, a KPJ-SDP-ovci u džepu. Ni jedni niti drugi ne misle niti rade za Hrvatsku, nego za svoje džepove koalirane u tuđinskim bankama.

Hrvatskim braniteljima

Vlastodržcima u Hrvatskoj

Hrvatskom narodu

Pravosuđu u Hrvatskoj

Ne miješajmo prirodne datosti i dobre ljude s onim što čini politika!

Hrvatska je lijepa i prirodno bogata zemlja s pretežno poštenim, dobrim i marljivim ljudima uz dio onih od kojih je komunizam i (ponajaviše) srbski četnički fašizam napravio pokvarenjake svih vrsta.

U ovoj Hrvatskoj je dobro sve prirodno, a ne valja ništa, što ovisi o ljudima komunističkih i petokolonaških struktura vlasti i onima, koji se na njih nadovezuju.

Ne smijemo nikada zaboraviti da su Marxovi i Titovi komunisti lijevi i desni pojačani sa srbskim fašističkim četnicima i petokolonašima najveći neprijatelji Hrvatske i Hrvatskoga naroda.

Razlikuju se samo po tome, što HDZ-ovci drže crvene knjižice u ormaru, a KPJ-SDP-ovci u džepu. Ni jedni niti drugi ne misle niti rade za Hrvatsku, nego za svoje džepove koalirane u tuđinskim bankama.

Ni jedni ni drugi se NISU do sada niti formalno ispričali djeci Ustaša i Domobrana, koje su u desetcima tisuća poubijali u ratu i mnogo više iza Drugog svjetskog rata i u ovome srbskom genocidnom i okupacijskom ratu 1990-1997. godine, koji još nije završio. Od srbskih nagaznih mina svakodnevno ginu hrvatska djeca i odrasli ljudi, divlje i domaće životinje...

Lažu i jedni i drugi o USTAŠAMA i DOMOBRANIMA, a ovi su bili JEDINA HRVATSKA VOJSKA u Drugom svjetskom ratu.

Sve druge vojske, napose Titovi komunistički partizani i Srbi svih ideologija.su ubijali Hrvate u odorama i u civilu, ne štedeći niti hrvatske majke ni hrvatsku dječicu.

Tko Hrvatsku Ustašku vojsku naziva zločincima taj i ta je najveći živući zločinac – zločinka!

Isti ti komunisti i Srbi sa svojim potomcima drže u zločinačkim raljama današnje živuće pokoljenje Hrvatskog naroda. Uspjeli su čak od znatnog broja Hrvatica i Hrvata napraviti mazohiste, koji vole ubojice svojih roditelja i rođaka - svoje mučitelje komuniste i fašističke četnike Srbe, a mrze svoje predke jer su bili USTAŠE I DOMOBRANI. Ovo je malne jedinstven slučaj u redovima svih naroda svijeta, da se potomci (dio potomaka!) ovako odnose mržnjom prema svojim predcima.

Trebalo bi u Hrvatskoj zakonski – ustavno zabraniti potvaranje Ustaša i Domobrana zločincima jer je više od 90% Hrvata bilo sa svojim domoljubnim opredjeljenjem uz Ustaše i Domobrane. To znači da i danas pravi zločinci – komunisti i Srbi nazivaju sav Hrvatski narod zločincima.

Ustaše i Domobrani su se kao ratna vojska u nametnutim okolnostima borili za zaštitu Hrvatskog naroda i uspostavu države Hrvatske, koja nije bila idealna u ratu, ali bi zasigurno bila najbolja država Hrvatska da je obstala u miru. Srušili su ju najveći hrvatski neprijatelji Marxovi komunisti u redovima Titovih bandita i faštički zločinački četnici.

Marxovci i Srbi svih ideologija su zločinci, koji svoje zločinsvo zataškavaju sotoniziranjem ustaša!

Znamo i ne smijemo nikada zaboraviti da je njemački Židov Karl Marx proglasio Hrvate odpadnim narodom, kojeg treba uništiti. To je sprovodio marxovac – velezločinac Tito sa svojim banditima. Drugi vjekovni neprijatelj Hrvata su Srbi svih ideologija, lakomi na zemlju Hrvatsku i na more Hrvatsko. Takovi su Srbi svih vremena od cara Dušana do Slobodana Miloševića i njegovih sljedbenika u Srbiji (Nikolić,

Vučić...) i petokolonaša u Hrvatskoj, među kojima su najistaknutiji Srbin po profesiji Milorad Pupovac i Vojislav Stanimirović.

Napose od 1918. naovamo Srbi ubijaju Hrvate na svakom prostoru zemlje Hrvatsske pa čak na gradskim ulicama Šuflaj i Kozarčanin...) na hodočastima u Senju i Slunju, hrvatske seljake u Slavoniji, napose u Podravini... i čak hrvatske zastupnike u beogradskoj skupštini jer ih na to vodi bezkrajna pohlepa na hrvatsku zemlju i more.

Tim srbskim namjerama su se osvetom i obranom najuspješnije suprostavili Ustaše i domobrani, koje nisu mogli pobijediti oružjem pa su prešli na lažne obtužbe, na sotoniziranje, demoniziranje i klevetanje Ustaša i Domobrana.

Ponavljam već spomenuto. Najveća tragikomika jest u tome, da je jedan broj Hrvatica i Hrvata prihvatio i sprovodi srbsku mržnju i lažne klevete na Hrvate - Ustaše i Domobrane. Srbi s pridruženim komunistima nazivaju ustaše i domobrane zločincima jer ih nisu mogli pobjeđivati u ratu, kad su branili svoj narod i svoju domovinu.

NIKADA USTAŠE I DOMOBRANI nisu išli osvajati Srbiju, ali srbski osvajači išli su do Trsta. Nažalost brojni Hrvati i Hrvatice ne rabe zločinački naziv za prave zločince: komuniste i četničke fašite, koji su pravili stostruko veća zločinstva na Hrvatskom narodu, u napadima, nego Ustaše i Domobrani u obrani svoga naroda i svoje Hrvatske...

Laž je da su Pavelić i ustaše dali Talijanima veliki dio Hrvatske!

To je super-laž. Poglavnik Dr. Ante Pavelić nije mogao obraniti od fašističkih Talijana dijelove Hrvatske, koje su Talijani dobili Londonskim ugovorom iz 1915. On je tužnog srca morao to podpisati isto kao što je francuski maršal Philippe Petain morao podpisati za 4/5 Francuske, koju je okupirala nacistička Njemačka. Ima čak nekih povjesničara, koji tako misle i pišu pa im postavljam postavljam im pitanje: Jeli Pavelić dao pola Slovenije Talijanima, a drugu polovici Nijemcima. Jeli Pavelić dao Crnu Goru i Albaniju Talijanima. Ne gospodo i drugovi, praznoglavi političari i slični povjesničari. Nije Pavelić dao ništa Talijanima, nego su oni uzeli

ono što im je dao Londonski ugovor, a u takvim neprilikama uvijek netko mora popisati nasilno konfiscirano...

Zabrinjavajuća je pasivnost Hrvatskih branitelja!

Među naslovljenima prvo sam naveo Hrvatske branitelje i pitam vas: Jeli ovo država Hrvatska, za koju ste se vi Hrvatski branitelji borili i svoje živote davali? Ako mislite da jest, onda „Hvala lijepo!"

Obzirom da se obraćam Hrvatskim braniteljima po pitanju vlasti, u daljnjem ću pisati u istom sklopu, a svaki evetualni čitatelj(-ica) znat će razlikovati, odnosno staviti sve na svoje mjesto.

U ovoj državi koja se zove Republika Hrvatska vladaju isti komunisti i srbski četnički fašisti - (NE-)ljudi ili (i) njihovi potomci pogoršanog svjetonazora, A NE VLADAJU HRVATSKI BRANITELJI NITI ONI HRVATI, KOJI NA OVAJ ILI ONAJ NAČIN RADE ZA HRVATSKU ČITAV SVOJ ŽIVOT.

Vidite li vi to Hrvatski branitelji???

Ako vidite, zašto se jalovo ubijate, umjesto da se udružite i uspostavite u Hrvatskoj pravu HRVATSKU VLAST, koja neće rasprodavati Hrvatsku i VAS HRVATSKE BRANITELJE DELOŽIRATI U STANOVIMA ili VAS DRUGIM NAČINIMA DOVODITI U SVA NEZADOVOLJSTVA.

Takovi Hrvatski branitelji pogođeni komunističkim i „antifašističkim" državnim zlom se jalovo ubijaju, umjesto (ako već nemaju drugog izbora!) da sa sobom povedu u smrt nekoga iz onih redova, koji su ih ugrozili i doveli u počinjenje samoubojstva.

NE ubijajte se, dragi Hrvatski branitelji, nego ubijajte one, koji vas guraju u samoubojstvo!

Ovi vlastodržci bez obzira na stranke u kojima služe sebi su veći protuhrvati, nego njihovi pređi u bivšoj SRH!!!

Pređi od ovih vlastodržaca nisu prodavali hrvatsku nacionalnu imovinu i uz sve neprijateljstvo prema Hrvatima, nisu imali ovako zaleđen i ovako protivnički, da ne kažem neprijateljski odnos prema Hrvatima u dijaspori.

U zadnjem Popisu stanovnika RH 2011. godine uskraćeno je Hrvatima u dijaspori upis u žitelje Republike Hrvatske, a za loše države SRH (ZAISTA LOŠE KOMUNISTIČKE DRŽAVE!!!) smo u dijaspori dobivali poštom Upisnice za popis stanovnika ili smo ih mogli podići u konzularnim predstavništvima, u Hrvatskim katoličkim misijama, u nekim hrvatskim društvima, itd..

U SRH se nije provodila takova strašna neprijateljska hajka protiv USTAŠA kao što se sprovodi sada u RH, iako se znade da su se u redovima HRVATSKIH BRANITELJA zajedno borili potomci USTAŠA i potomci hrvatskih partizana.

Vlastodržci u Republici Hrvatskoj NE VALJAJU, A NE VALJATE NITI VI HRVATSKI BRANITELJI JER IM DOZVOLITE SPROVEDBU LOŠE POLITIKE PREMA VAMA HRVATSKIM BRANITELJIMA I PREMA HRVATSKOJ.

Udružite se svi HRVATSKI BRANITELJI i obračunaje demokratskim metodama sa svima neprijateljima, kriminalcima i svima ostalim lopovima Hrvatske države, Hrvatskog naroda i VAS HRVATSKIH BRANITELJA.

Rasprodaja Hrvatske je zločin, za kojeg bi trebalo obnoviti smrtnu kaznu!

Jeste li se VI HRVATSKI BRANITELJI BORILI I ŽIVOTE DAVALI ZA DOMOVINU-DRŽAVU HRVATSKU, koju ovi lopovi lijeve i desne strane prodaju u korst svojih džepova?!

Nitko ne smije prodati ni pedlja hrvatske zemlje, ni žlice hrvatskog mora niti hrvatske tvornice ili radionice. Svaka prodaja hrvatske nacionalne imovine je IZDAJNIČKI ZLOČIN, za kojega treba podići VJEŠALA na javnom mjestu.

Reforme, kojima nas varaju sve vlade, trebale bi biti otvaranje radnih mjesta, novih poduzeća i novih tvornica s novim proizvodima za domaće i izvozno tržište. Isto se odnosi i na seoska gospodarstva, koja lopovi u vlastima uništavaju jeftinim uvozom, umjesto da na uvoz uvedu visoku carinu i time zašite hrvatskog seljaka.

Umjesto „reformama“ uvoditi nove tvornice suprot tome postojeće tvornice se zatvaraju ili one produktivnije se prodaju strancima u bezcjenje. Trebam li ponoviti da je to zločin, kojeg bi trebalo najstrože kažnjavati, čak smrtnom kaznom.

Imamo u Hrvatskom saboru bitange i hrvatske neprijatelje sa stažom od 25 godina

U Hrvatskom saboru, Hrvatskoj vladi i u odgovarajućim visokim institucijama NITKO ne bi smio biti biran više od dva mandata. Mi danas imamo iu spomenutim državnim tijelima lopove i lopuže iz vremena Račanove i Sanaderove ere, čak i od ranije. Postali su specijalisti(-ice) za nerad i za rasprodaju hrvatskih dobara, uključujući zapostavljanje, ponižavanje i vrijeđanje Hrvatskih branitelja.

Hrvatska mora preobraziti samu sebe u smjeru i sadržaju svih pozitivizama!

Ne treba mijenjati broj županija, čime nas zabavljaju vlastodržci niti sprovoditi novu regionalizaciju Hrvatske. Županije moraju imati sve vlasti na svojim lokalitetima, kao što to imaju KANTONI u Švicarskoj. Švicarska je manja od Hrvatske za nekih 5.000 km/2, a ima s polukantonima čak 26 kantona i sve funkcionira uzorno. Hrvatska se treba ugledati u Švicarsku. Svaka hrvatska županija treba birati jednaki broj zastupnika, na primjer 4 (četvero): jedan za Sabor, jedan za Vladu i jedan za odgovarajući visoki supanj potreba, a četvrti ostaje u Županiji za župana.

Isti kriterij vrijedi i za NAJVIŠE TRI oporbene stranke. Ovo čudovište od 152 političke stranke u Hrvatskoj treba ukinuti i zakonski zabraniti. Taj broj političkih stranaka je za sprdnju i za Guinnessovu knjigu.

Čak u sportu se određuje, kojiko članova može imati liga, a u državi Hrvatskoj se ne određuje broj političkih stranaka. To je absurd absurda. Isto je absurd absurda preko 50.000 nevladini udruga i bezbroj sindikata. Sve se to treba svesti na najviše 20 udruga i na desetak sindikata.

Ako netko želi može biti i 100.000 nevladinih udruga, ali neka djeluju iz svojih članarina i priloga, a ne na jaslama Proračuna države Hrvatske.

Svi smo za poštivanje nacionalnih manjina, ali nismo za plaćanje nacionalnih manjina!

Sustav nacionalnih manjina u Hrvatskoj treba riješiti isto preme vrhunokom dometu za status nacionalnih manjina u najdemokratskijoj Švicarskoj ili u Francuskoj. Nacionalne manjine su ravnopravne s matičnim narodom i nema za njih nikakvih nadprava kao u Hrvatskoj.

Uostalom, u Hrvatskoj živi 80 nacija (podatak iz Wikipedije), a ima 22 nacionalne manjine s posebnim nadpravima na sisanje hrvatskog novca iz proračuna. Takovo čudovište da od 100 zasupljenih nacija NADPRAVA imaju samo 22 nacionalne manjine nije jasno ni Bogu ni vragu i to najviše novaca povlači srbska i talijanska manjina, koje potječu iz nacija, koje kroz čitavu povijest ugrožavaju Hrvatsku. Dakle to su od Hrvatske plaćeni petokolonaši, zasvjedočeni (Talijani u II. svjetskom reatu, a Srbi kroz ćitavu povijest uključujuči i srbski genocidni i okupacijski rata 1990-1997. (i sada u Vukovarskom okolišu).

Nitko nema pravo ugrožavati nacionalne manjine u njihovim osjećajima i pravima jednakima kao što ih ima matični narod Hrvati! ALI isto tako nitko nema pravo novčano plaćati skupine ljudi, koje su potekle iz drugih naroda, a žive u Hrvatskoj.

U naslovu je spomenuti Hrvatsko pravosuđe! Bit će obrađeno u nastavku jer je članak i dovle predugačak. Dakle nasatavka slijedi.

Mr. sc.Dragan Hazler – hrvatski djelatnik u dijaspori

Hrvatsko pravosuđe je zlosuđe prema Hrvatskim braniteljima

Hrvatsko pravosuđe pokazuje svoju snagu i moć prema Hrvatskim braniteljima! Sjećamo se ponašanja Hrvatskog pravosuđa prema generalu HV Bobetku i tek da pripomenem pasivnost Hrvatskog pravosuđa prema zaštiti Hrvatskim braniteljima iz BiH nad kojima se drugčije izživljava ICTY u Den Haagu, nego primjerice na srbskom četničkom zločincu Šešelju.

(Najavljeni nastavak)

Malo upitno i malo kritički na Hrvatsko pravosuđe

Hrvatsko pravoisuđe je vjerojatno najslabija karika u usporednim mjerenjema sa svima djelatnim sustavima u Republici Hrvatskoj, koji su također daleko od pohvale za svoja djelovanja.

Valja ovdje dodati da je Hrvatsko pravosuđe barem suodgovorno za sve državno-političke nepravilnosti i za sve druge vrlo brojne protupravne pojave i protuzakonite čine i ponašanja u Republici Hrvatskoj. Štoviše Hrvatsko pravosuđe je glavni krivac za neke loše pojave u svima društvenim strukturama jer ne djeluje preventivno protiv raznih prekršaja i svih zločinstava niti sankcionira pojedina kršenja zakona Republike Hrvatske.

Kakovo je to pravosuđe, koje ne djeluje protiv prodaje narkotika pred školama u Hrvatskoj i koje dozvoljava noćno okupljanje maloljetnika na pijančevanje i sve što iz pijanstva proizlazi.

Spomenuti su najobičniji pravosudni propusti, a onih krupnih pravosudnih propusta, nedjelovanja, bezzainteresiranosti ... čak nepravda i štetnosti vezanih za Hrvatsko pravosuđe ima za jedan leksikon.

Hrvatsko pravosuđe pokazuje svoju snagu i moć prema Hrvatskim braniteljima!

Sjećamo se ponašanja Hrvatskog pravosuđa prema generalu HV Bobetku i tek da pripomenem pasivnost Hrvatskog pravosuđa prema zaštiti Hrvatskim braniteljima iz BiH nad kojima se drugčije izživljava ICTY u Den Haagu, nego primjerice na srbskom četničkom zločincu Šešelju.

Kako na primjer shvatiti da Hrvatsko pravosuđe strogo kažnjava Hrvatske branitelje za poneki ratni zločin na srbskim žločincima, a ne kažnjava srbske zločince za stostruko veće i planski izvođene strašne srbske zločine na Hrvatima. Rekoh da primjera ima za jedan podeblji leksikon, u što je nemoguće ulaziti pa ću se zadržati na samo nekoliko primjera:

Hrvatsko pravosuđe je kaznilo vrlo strogo hrvatske branitelje (abecedno): Glavaša, Hrastova, Merčepa, Norca ... za pojedine ratne prekršaje ili za neke slučajeve zločina, do kojih dovodi ratna psihoza u obranbenome ratu.

Ako Hrvatski branitelj u obrani svojih ugroženih obitelji i svoga doma vidi najstrašnije zločine počinjene od genocidnog srbskog neprijatelja na hrvatskoj djeci, na svojoj djeci, na silovanim majkama i ubijenim muškarcima, treba li takvima srbskim zločincima darivati cvijeće i nazdravljati s čašom vina ili mu barem pljuskom i batinama uzvratiti.

Nije Hrvatski branitelj ustao da ugrožava obitelji srbskih zločinaca, koje Hrvatsko pravosuđe i jezikoslovlje naziva srbski pobunjenici, nego obratno, da zaštiti hrvatsku pa i srbsku obitelj od srbskih ratnih zločinaca.

Slučaj nekažnjenih srbskih zločinstava u Borovu i u Plitvicama!

Jesu li oni Srbi, što su ubijali hrvatske redarstvenike u okolici Borova i još prije Josipa Jovića na Plitvicama „pobunjenici protiv visokog poreza“ ili su to patološkom mržnjom nabijeni Srbi za ubijanje Hrvata jer im ovi smetaju za ostvarenje Velike Srbije?! Hrvatsko pravosuđe ne kažnjava srbske zločince za stostruko veća zločinstva svih oblika, koje su Srbi počinili na Hrvatima, ali strogo kažnjava Hrvatske branitelje za svaki prijestup. Evo samo jedan kompleksni primjer nekanjenih monstruoznih srbskih zločinstava izražen matematičkom točnošću:

Na prostoru Slunjskog dekanata su srbski zločinci poubijali uz sve oblike mučenja 297 Hrvatica, Hrvata svih dobi, napose staradi i maloljetnika, čak i novorođenčadi od 6 mjeseci. Srbski zločinci su doslovce istinom rečeno klali Hrvate (obitelj Milana Kovačevića - Macana) uz mučenje na očigled njihovih najbližih. Isto se odnosi i na srbska silovanja u Slunju i drugdje.

U selu Dubrava nedaleko mjesta Slunja su čitave obitelji prezimena Morović žive bacali u oganj njihovih zapaljenih kuća. Mučili su katoličke svećenike iz Cetingrada, Slunja i Vaganca... Što tek reći na pljačku i uništavanje hrvatske imovine, na paljenje i rušenje svih hrvatskih katoličkih crkava na prostoru Slunjskog dekanata, čak i devastiranje nekih katoličkih groblja na prostoru Slunjskog dekanata. Što nisu otuđili pljačkom, napose vrlo bogati stočni fond to su srbski „pobunjenici" uništili vandalizmom.

Pisatelj ovih redaka je kao dogradonačelnik grada Slunja bio (uz ostale poslove) zadužen za utvrđivanje ratnih zlodjela, koja su počinili srbski „pobunjenici". U hrvatskim selima Slunjskog kraja nije ostala pošteđena NIJEDNA HRVATSKA KUĆA, čak niti brojne gospodarske zgrade, počev od staja i štagljeva do kokošinjaca. Treba li ovdje uz ove vandalizme i 297 poubijanih hrvatskih ljudi, dodati i srbske ubitačne mine u Slunjskome kraja, ostaje nam sljedeća upitna konstatacija:

NIJEDAN, NIJEDAN i NIJEDAN Srbin i Srbkinja nisu kažnjeni za ova strašna zlodjela, iako su poznati neki počinitelji.

Jeli nemar Hrvatskog pravosuđa prema srbskim zločincima , pardon „pobunjenicima" nekakva pospanost ili je to politički plan prema kojemu Hrvatsko pravosuđe nije plaćeno za kažnjavanje srbskih zločinaca, nego sa bavi kažnjavanjem Hrvatskih branitelja?!

Takovih i strašnijih srbskih zločinstava počinjenih na Hrvatima i hrvatskim dobrima ima u svima hrvatskim mjestima i gradovima takozvane Republike Srpske Krajine napose u Vukovaru, Voćinu, Karlovcu, Glini Pakracu, Petrinji, Cetingradu, Rakovici (Slunju), Širokoj Kuli, Škabrnji...

Što reći na nekažnjeno srbsko-crnogorsko granatiranje Dubrovnika, Splita, Zadra i remek djela Katedrale u Šibeniku...

Srbski silovatelji i mučitelji Hrvatica i Hrvata šeću slobodno ulicama Vukovara i poznaju ih silovana Hrvatice, a najveći zločinac Vojislav Stanimirović – selektor ranjenika za stratište na Ovčari dospijeva do mjesta u Vladi Republike Hrvatske.

Ima li tu u taktici ili neodgovornoj pasivnosti „p“ od Hrvatskog pravosuđa?!

Što tek reći na javno protuhrvatsko djelovanje jedne Slovenke Vesne Teršelič, Zorana Pusića, Milorada Pupovca u državi Hrvatskoj!?

Hrvatsko pravosuđe se ne trudi pomoći Stjepanu Mesiću da pronađe izgubljeni ček na nekoliko milijuna dolara, koje su mu darovali Australski Hrvati za pomoć Hrvatskoj u ratu. Stjepan Mesić se izjašnjava, da će tužiti Hrvatsko pravosuđe jer mu ne pomaže pronaći izgubljeni ćek na milijunske iznose australskih dolara.

U pitanje svih oblika kriminala u Republici ne ću ulaziti jer je to zaista za podeblji leksikon. Doduše s nekim slučajevima poput Čobankovića, Sanadera, Sisačko-moslavačke županice... nas zabavlja Hrvatsko pravosuđe maratonski dugim sudskim procesima i dakako, da zabava potraje što dulje viši sudovi vraćaju nižima za ponovno suđenje, itd...usw...etc...

Brižni slučaj Hrvatskog pravosuđa za Hrvatskog branitelja Tomislava Merčepa.

Ovih dana smo „počašćeni“ sudskom „nepravomoćnom“ presudom Hrvatskom braniteljju Tomislavu Merčepu na pet i pol godina zatvora.

Tu pamet staje svakom normalnom Hrvatu!

Ljudi božji, ima li Republika Hrvatska Hrvatsko pravosuđe za Srbske ratne zločince i za kriminalce, koji se novčano odkupljuju, ili je to Hrvatsko pravosuđe specijalizirano za suđenje Hrvatskim braniteljima i za sprovedbu kazna Srbskog suda na Hrvatskom braniteljju Valjku Mariću...

Srbski zločinci i poluzločinci (oni, što su ljuštili „krumpjere“, radili u četničkim kuhinjama, pokapali mrtve Hrvate, koje su ubili srbski „pobunjenici“ i postavljali ubitačne mine...) oslobođeni su Hrvatskim zakonom o aboliciji i amnestiji svake krivnje. Dakle Hrvatskom pravosuđu ostaje da se bavi samo izricanjem visokih kazna Hrvatskim braniteljima poput (abecedno): Glavašu, Hrastovu, Merčepu, Norcu...

Sa srbskim zločincima se hrvatski političari ljube u Zagrebu

Srbskog zločinca s Banovinskog područja i Gline Aleksandra Vučića prima Vesna Pusić preko Crvenog tepiha. Usred Zagreba zločinac Vučić javlja Hrvatskoj, da će granica između Srbije i Hrvatske ići polovicom Dunava pa ćemo morati mijenjati Hrvatsku himnu: „Dravo, Savo i polovicom Dunave tiho teci...“ Pasivnim ponapšenjem Hrvatskog pravosuđa i politike ostaje Srbima oko 1000 km/2 Hrvatskog prekodunavlja, koje su osvojili u Srbskom genocidnom i agresijskom ratu, kojeg mi Hrvati nazivami „Domovinski rat“ da bi tim nazivom zaštitili Srbe od atributa: Srbski genocidni, okupacijski, pljaškaški, silovateljski, vandalski rat protiv Hrvatske.

Srbi u dijaspori govore: „Hrvati nam trebaju biti zahvalni! U Hrvatskoj je vođen Domovinski rat i mi smo dolazili iz Srbije da ugušimo Domovinski rat!“

Hrvatska - zajednopolitika i pravosuđe stoje na usluzi Srbiji za ulazak u EU.

Trebamo se radovati svakoj zapaljenoj hrvatskoj zastavi u Srbiji, pomalo i u Hrvatskoj. Ne mole Srbiju, da se barem odrekne velikosrbskih ideologija, opraštaju Srbiji ratne zločine. Nitko ne smije reći da je Hrvatska posijana sa srbskim minama, nego samo minama...

Govori se da Hrvatska sprema novi crveni tepih za posjet Vojislava Šešelja i Tomislava Nikolića. I za kraj evo još jedne poslastice: „Pobunjeni“ srbski zločinac iz Petrinje Boris Mikelić se automobilom beogradske registracije vozika po mjestima i gradovima Banovine. Iz Kostajnice odlazi u Republiku Srpsku i vraća se na razna slavlja u Banovini, koja priređuje: Krnjak, Vojnić, Vrgin Most, Topusko...

Bože, ako jesi – gdje si?!

Što nama Hrvatima preostaje, nego Vukelićev uzdah uz Solferino: „Bože, ako jesi – gdje si?! Ili:

Ima li Hrvatsko pravosuđe pravo kažnjavati srbske zločince, pardon „pobunjene Srbe“ ili je to pravo samo za kažnjavanje Hrvatskih branitelja.

Ponovit ću samo jedan primjer: Za neizbrojive zločine počinjene od „pobunjenih“ Srba na prostoru Slunjskog dekanata NIJE KAŽNJEN NIJEDAN SRBIN. Nota bene!

Mr. sc. Dragan Hazler – hrvatski djelatnik u dijaspori

Basel, 18. svibnja 2016.

Slijedi nastavak o djelovanju građanskih sudova u Hrvatskoj. D.H.

Post scriptum: Živim u dijaspori jer sam prognan is Slunja u eri Sanader-Teršelič, a prije progona mi je Hrvatsko pavosuđe (Općinski sud u Slunju!) oduzelo nasljednu očevinu i nekakav „manijak“ je izvršio na mene dva atentata Od jednoga me je Bog spasio, a od drugoga moj odpor prema atentatoru prezimena Čop. D.H.

Mesiću i Mesićevci prestanite vrijeđati Hrvatski Narod!

Univerzalnog zločinca Stjepana Mesića treba kazniti! Hrvatski državni sabor, ako je hrvatski trebao bi zakonski zabraniti vrijeđanje Hrvatskog naroda s etiketama tri najveća zločinstva ne samo u 20-om stoljeću nego u čitavoj ljudskoj povijesti

S većinom Hrvata sam uvijek i sada sam antifašist, antikomunist i antinacist (Dragan Hazler)

Ovakovi univerzalni komunistički zločinci i prevrtljivci u sve druge oblike zločinstava kao što je bio i sada je višestruki predsjednik Stjepan Mesić trebali bi barem šutjeti, a oni ne šute, nego danomice kleveću Hrvatski narod s fašističkim etiketama. Ako potoji antifašizam onda postoji i fašizam. To proizlazi i Mesićevog Komunističkog antifašizma.

Univerzalnog zločinca Stjepana Mesića treba kazniti!

Hrvatski državni sabor, ako je hrvatski trebao bi zakonski zabraniti vrijeđanje Hrvatskog naroda s etiketama tri najveća zločinstva ne samo u 20-om stoljeću nego u čitavoj ljudskoj povijesti

Već u sljedećoj rečenici iza ovih spomena uz velezločinca Sjepana Mesića valja reći istinom matematičke statistike, a ne točnog zbira lažnih podataka:

Hrvatski narod nije bio nikada u znatnijem udjelu: NI FAŠISTIČKI, NI NACISTIČKI NI KOMUNISTIČKI i nitko ga ne smije vrijeđati s tim zločinstvima.

l. Hrvatski narod je bio i sada je u najvećem broju antifašistički jer povijestno-tradicijski živimo ugroženi od Talijana i od Srba, a to su bili i ostali najveći međusobni fašistički i ini protuhrvatski saveznici. Kako bismo mi Hrvati mogli biti saveznici srbskih i talijanskih fašista – svojih neprijatelja kroz čitavu povijest, a napose u eri aktivnog fašizma. Srbski fašistički četnici i talijanski fašisti su bili međusobno najbolji i najvjerniji saveznici. Nota bene!

2. Hrvati su povijestno u prijateljskim odnosima s Nijemcima, koje je kroz Adolfa Hitlera pogodio nacizam. Ovim želim reći da je bio jedan niži

postotak (u svakom slučaju niži od 5%!!!) Hrvata, koji se nisu opirali nacizmu, ali ni takovi nisu bili spomena vrijedni nacisti, nego uvjetni prijatelji.

Poznato je dokumentarno-povijstno, da je ratna NDH bila jedina država u sustavu Sila osovine Berlin-Rim, u kojoj nije uopće postojala ni fašistička ni nacistička partija. Dakle, što to blebeće zločinac svih boja Stjepan Mesić?!

Ponovit ću ovdje malo proširenije jer je jako važno, a iza toga slijedi osvrt na komunizam:

Uz nacističku Njemačku i fašističku Italiju, dakle uz Adolfa Hitlera i Benita Mussolinija najveći saveznici s prostora Kraljevine Jugoslavije su bili Srbi. To znademo već od Srbina Nikole Pašića, koji je Talijanima darivao hrvatske prostore čak i gradova Rijeku i Zadar, od 1918. naovamo.

Kroz srbsku Kraljevinu Jugoslaviju, kojoj su bili na čelu nacifašisti kralj Aleksandar Karađorđević i ministar vanjskih poslova Dr. Milan Stojadinović savez nacifašističkog Beograda s Berlinom i Rimom dostigao je vrhunce. Opće je poznato da su Hrvati bili protiv politike Beograda. Zato su platili životima u Beogradskoj skupštini hrvatski zastupnici 20. lipnja 1928. Hrvati su organizirali i nažalost neuspješno sproveli atentat na nacifašističkog kralja Aleksandra u Zagrebu već u studenome 1933. godine. To je bio hrvatski atentat na nacifašizam u osobi kralja Aleksandra.

Kad su hrvatski i makedonski domoljibi na čelu s Dr.Antom Pavelićem smaknuli srbskog nacifašistu kralja Aleksandra Karađorđevića (Marseille 9. listopada 1934.) došao mu je na pogreb u Beogradu (Oplencu!) jedan od najvećih nacista Heinrich Himmler i suznih očiju, uz ostalo izgovorio: *„Opraštamo se od Drugog Hitlera!“*

Ovdje dodajem još samo jednu proširenu rečenicu:

Hrvati su prvi u povijesti oružano ustali protiv Mussolinijevog fašizma (Labin 1921) i Hrvati su prvi u povijesti smaknuli, uz Hitlera najvećeg nacifašistu Aleksandra Karađorđevića – Hitlera Drugog.

Tko može, osim ovakovih podlih lažljivaca i potuhravata poput Stjepana Mesića potvarati Hrvate fašistima, kad su se Hrvati odkad postoji fašizam i od 1991. do 1995. borili protiv udruženog srbskog fašizma i komunizma – pod kokardom 9i pod petokrakom.

Znade se i to da je baš taj „antifašist" Stjepan Mesić stolovao u Beogradu kao predsjednik SFRJ i kao vrhovni komamdant JNA, kad je njegova fašističko-komunistička JNA s crvenim petokrakama vodila genocidni i okupacijski rat protiv Hrvatske. Krivac broj 1 za YU- i srbski genocidni rat protiv Hrvatske 1991. i nadalje jest imenom i prezimenom kameleonski zločinac Stjepan Mesić.

Lažno prepredeni Stjepan Mesić, obojen sa svima protuhrvatskim bojama i usranom jezičinom sa svima govnima trebao bi biti u doživotnom zatvoru, a ne u rezidenciji na zagrebačkom Pantovščaku.

Pitanjem prilagodljivca uz svako zločinstvo Stjepana Mesića bi se trebala pozabaviti čista Hrvatska povijest i psihologija, a Hrvatski državni sabor kroz Hrvatsko pravosuđe trebali bi osigurati Stjepanu Mesiću doživotnicu u najboljem zatvoru, a kada krepa treba ga spaliti i njegov pepeo baciti u Dunav da ga odnese nacifašističkim i komunističkim Srbima, kojima je zločinačko-politički i bračno služio.

3.O komunizmu kao genocidu, holokaustu i revoluciji, koja guta vlastitu djecu!

O komunizmu kroz tvorca njemačkog Židova Karla Marxa i kroz razrađivače i provoditelje u Europi: Lenjina, Staljina i Tita s nasljednim titovcima trebala bi se pobrinuti Rezolucija EU 1481 za lustraciji (čišćenje) komunizma.

Nažalost, birokracija Europske Unije ne sprovodi nijednu svoju dobru rezoluciju, ali sprodi one loše. Na primjer negativni stav Haaškog suda protiv Bosanskih Hrvata najvećih žrtava srbskog fašističko-nacističkog i

komunističkog genocida. Iz BiH nestalo je više od 400.000 Hrvata kroz srbski genocid svih oblika.

Jedina krivnja bosanskih Hrvata jest što nisu dočekali s cvijećem i pripremljenih vratova za srbske koljače, nego su se opirali s ono malo oružja što su imali.

Europo, u Brusselu i u Den Haagu..., gdje ti je trunak poštenja i odgovornosti, da pravdom zaštitiš Bosanske Hrvate, koji su te branili od osmanlijskih osvajača pola tisućljeća!?

Stidi se pokvarena Europo na slučaju bosanskih Hrvata! Haaški sud nije sud prava i pravde za za Bosanske Hrvate, nego zaštitni sud za srbske velezločince, kakav je oslobođeni Šešelj...

Vraćam se pobliže na komunizam i zločinački titoizam u Hrvatskoj.

Nitko u povijesti nije poubijao toliko Hrvata, kolliko je to napravio zlčinački kominizam Josipa Broza Tita. Bleiburška tragedija i Križni putevi su samo najveći genocidni i ini zločin na Hrvatskome narodu u određenom vremenu. Ovim hoću reći da uz trajni srbski genocid na Hrvatima, 1945. godina je bila vrhunac komunističkog i srbskog genocida u kratkom vremenskom razdoblju.

O kakovom to antifašizmu u Hrvatskoj govori komunistički antifašist Stjepan Mesić?!

Fašizam u Hrvatskoj u redovima Hrvata nije NIKADA postojao, a sada najmanje. Gdje je Komunistički antifaššizam tu mora postojati i fašizam pa makar u obliku vjetrenjača.

Zaboravlja Stjepan Masić pred taj svoj petentirani naziv Komunistički antifašizam dodati genocid na Hrvatima počev od hrvatske novorođenčadi preko pletenica mladih nevinih Hrvatica, živih zazidanih Hudoj jami i drugdje. Zaboravlja hrvatski izrod Stjepan Mesić na više od dvije tisuće masovnih grobnica Hrvata diljem Slovenije, Hrvatske, Austrije i drugdje, što su veledjela komunističkog genocida, ponegdje udruženog sa zločinstvima srbskog genocida svih srbskih ideologija protiv Hrvata.

Pozabavimo se i ovdje brojkama komunista u redovima naroda SFRJ!

U Titovini (SFRJ) je bilo 6 tzv. Republika, među kojima je bila i Socijalistička Republika Hrvatska. Prema svima YU-statistikama u SRH je bilo relativno najmanje pripadnika Savaza Komunista Jugoslavije u odnosu na stanje u drugim republikama (KPJ=SDP=SKJ) za SRH = SKH=SDP. Među tim najmanje brojnim komunistima u SRH bilo je oko polovicu pripadnika Srbske nacionalne manjine u Hrvatskoj.

Dakle za zastupljenost komunista u Hrvatskoj važi slična ili analogna ocjena kao za nazočnost fašista i nacista u Hrvatskoj. Bilo je u Hrvatskoj pripadnika sve tri zločinačke ideologije, ali nikada u relativnoj, što znači još manje u apsolutnoj većini Hrvatskog naroda..

Nažalost komunisti Hrvati i Srbi u Hrvatskoj su ostali, što su bili, samo je jedan dio njih stavio knjižice u ormar, a jedan dio je slijedio Ivicu Račana (Tita Drugog) i narkomana Zorana Milanovića s partijskim knjižicama u džepu i poklonstva crvenom hramu na Iblerovom trgu u Zagrebu. Glede pljačkaškog i drugih negativnih djelovanja protiv Hrvatske ostali su podjednaki: komunisti s knjižicama u depu predvođenih Račanom (zločincem protv Hrvatskog proljeća) i onih s odloženim knjižicama u ormaru. Tek ću spomenuti Kutlu, Sanadera, Čobankovića...

Prvu znatniju rasprodaju Hrvatske započeo je Tito Drugi – Ivica Račan

Brojni pogođeni Hrvati niti ne znaju ili su zaboravili, da je Hrvatske banke prodao Ivica Račan. INU je prodao Ivica Račan. Njegov subrat drpanju Ivo Sanader je samo nastavio Račanove početke s INA-om, Plivom i drugim oblicima „hrvatske pretvorbe".

Kumrovčani („hodočastnici") se još uvijek zaklinju velezločincu Titu!

U Kumrovcu – u kultu velezločincu Titu, čulo se je, kako je za Tita bilo bolje, nego za sadašnjih vlastodržaca. Postavljam takvim naivčinama ili zlonamjernim iskrivljavačima istine jedostavno pitanje:

Tko su današnji vlastoržci i mediji u Hrvatskoj?!:

To su Titovi učenici i sljedbenici To su produkti Titove Kumrovečke škole. Medije u Hrvatskoj predvode uglavnom drugarice iz Kumrovečke škole.

Zar ne čujemo po govoru da je za njih pridjevska imanice Hrvatska malne nepoznanica.

Drugarice iz Kumrovečke škole, jezikoslovke pa i prognozerke vremena zamijenile su imenicu Hrvatska s bezbroj sinonima kao na pr. zemlja, kopno, unutrašnjost, sjeverni dijelovi žemlje... Jezikoslovka Lidija Sprajc – Jovanović zove svoju emisiju Jezik sa svakoga, bez da kaže, koji je to jezik za svakoga. „Kumrovečanke" koje se bave turističkim izvješćima govore: „U zemlju je ušlo puno više vozila nego je izađlo iz zemlje.

Bože dragi, govorim i služim se s 8 jezika i slušam/gledam emisije na tim i drugim jezicima, koje donekle razumim, ali u nijednom od jezika nisam čuo da se domovinu-državu uporno substituira sa „zemlja".

Jasno mi je to kroz marxizam – komunizam, što treba uvijek ponavljati da uđe u gene svakome Hrvatu i Hrvatici: Židov Karlo Marx je proglasio Hrvate odpadnim narodom, kojeg treba uništiti. Hrvatski komunisti su marxovci i njihova je uloga uništavati Hrvate. Za komunističkog manijaka i narkomana su Hrvati: „Mi i oni!". Komunisti su protiv najdomoljubnijeg starog hrvatskog pozdrava:

ZA DOM SPREMNI! Jer se kosi marxizmu.

Za vrijeme NDH su bile kune, ali ne smetaju komunistima u džepu! Bili su domobrani – komunisti ih toleriraju! Ustaše i domobrani su pili istu vodu, disali isti zrak, govorili istim jezikom, kojim se služe i komunisti. To ih ne smeta ili toleriraju.

ALI: ZA DOM – SPREMNI! znači čuvati dom i domovinu, što znači i državu Hrvatsku – pa su zato komunisti – marxisti su protiv. To ne odgovara njihovom bogu – njemačkom Židovu Karlu Marxu. Zato su komunisti – titovci, račanovci, mesićevci i zoranovci protiv najdomoljubnijeg, najdržavotvornijeg, najljepššeg i najvrijednijeg pozdrava, kojim završavam ovu raspravu:

ZA DOM – SPREMNI!

Dragan Hazler – hrvatski djelatnik u dijaspori

Preporučam svima Hrvaticama i Hrvatima da se pozdravljamo: ZA DOM -SPREMNI! i da na nijednim izborima na glasujemo za komunistički – protuhrvatski SDP. D.H.

Post scriptum: O udbaškom velezločincu Stjepanu Mesiću, pohvaljenom udbaškom agentu u Francuskoj veš u doba studija, o njegvu gubitku ćeka na milijunske dolarske vrijednosti, o prvoj pretvorbi Stjepana Mesića, davanjem jedne cementare svojoj kćeri... i o razvojačenju najviših hrvatskih častnika HV, o stvaranju Balkanske unije – nove Jugoslavije, u kojoj bi kraljica trebala biti njegova Milka – Ukrajinka je već dosta napisano pa nisam unosio i te Mesićeve gadurije u ovaj sadržaj.

Ima Stipe Masić još toliko mnogo putra na glavi da bi mogao poslužiti za začin dugo godina njegovim sunarodnjacima Romima. Problem je u tome, što neće Mesićev putar i Romi ne priznaju takvog odmetnika svojim sunarodnjakom. D.H.

Bitka za Verdun: rat u ratu

Toga dana vidjeli smo i čuli predsjednicu RH Kolindu Grabar Kitarović, koja se je za ljubav četničkom predsjedniku Srbije Tomislavu Nikoliću čak dvaput okomila na Ustaše, ali nijedanput na četnike, koji su uz Titove komunističke partizane bili najgenocidniji prema Hrvatima i Bošnacima u Drugom svjetskom ratu, dodajem i u Srbskom genocidnom i okupacijskom rata 1991. do 1995. odnosno do 1997. godine.

POUKA ZA SVE NARODE I DRŽAVE NAPOSE ZA SRBE I SRBIJU

Članak, koji slijedi je preuzet iz Wikipedije i radi svoje pouke treba ga objavljivati. D.H.

Bitka za Verdun je pojam jednog posebnog rata. Njemačka kancelarka Merkel i francuski predsjednik Hollande ove nedjelje podsjećaju na 100. godišnjicu tog besmislenog pokolja bez pobjednika koji je trajao 300 dana.

Francuski vojnici za vrijeme borbi oko Verduna

Rano je jutro, počinje paljba artiljerije. Iz stotina cijevi svih kalibara pucaju Nijemci. Beskonačnih devet sati. Takvo što svijet još nije doživio. Još 200 kilometara udaljeno ih se može čuti, topove iz Verduna. "Čelično nevrijeme", tako je taj užas nazvao pisac Ernst Jünger. 21. veljače 1916., početak njemačke "Operacije sud", nije normalan ratni dan. Već godinu i pol dana se u tom trenutku ratuje na Starom kontinentu, ali tek bitka za Verdun postaje simbol za Prvi svjetski rat.

Samo u Verdunu je poginulo 162.000 Francuza i 143.000 Nijemaca. 500 mrtvih dnevno na njemačkoj strani, na francuskoj još više. Pali borci su tu, u klasičnom vojnom smislu, samo rijetki. Vojnici su zbog sile oružja koje se koristilo u Prvom svjetskom ratu razneseni, rastrgani, pulverizirani. O smislu njemačke ofenzive se i danas još nagađa. Jedno objašnjenje daje Erich von Falkenhayn, tadašnji njemački vrhovni zapovjednik. Verdun je bio "pumpa za krv", kazao je on, pumpa koja je trebala uzrokovati krvarenje Francuza.

Brojni križevi podsjećaju na vojnike koji su dali svoj život 1916. oko Verduna

Zašto Verdun?

Debata oko toga zašto se vodila bitka upravo u tom brdovitom području uzduž rijeke Meuse do danas nije okončana. Vojni stručnjaci i povjesničari su se velikim dijelom usuglasili oko toga da Verdun prilikom osvajanja Nijemaca nije bio pogodna početna točka za napredovanja u smjeru Pariza koji se nalazi oko 250 kilometara udaljeno. Doista, general Erich von Falkenhayn kod Verduna nije htio postići vojni iskorak ili sveobuhvatnu bitku. Htio je da Francuzi doslovno iskrvare.

Cinična kalkulacija, jer za Francuze je Verdun značio više od pukog vojno-strateškog čvorišta. Taj grad u Loreni (ili: Lotaringija, njem. Lothringen, franc. Lorraine) je bio "simbol za njemačko-francusku suprotnost", pojašnjava povjesničar Herfried Münkler. Tu je Karolinško carstvo u 9. stoljeću prvo podijeljeno na tri dijela, prije nego što je krajem Srednjeg vijeka nastalo Zapadno i Istočno Franačko carstvo. Mjesto s velikim psihološkim značenjem za Francuze. Verdun ni pod koju cijenu nije smio pasti u ruke neprijatelja.

Veliki pokolj bez osvajanja teritorija

No, Philippe Petain, branitelj Verduna, proniknuo je von Falkenhaynove namjere. Francuski general je na njemačke krvave namjere odgovorio spretnom taktikom. On je doslovno upleo čitavu naciju u bitku na istoku Francuske. Više od 70 posto francuskih vojnika je poslano na najmanje osam do deset dana u rovove pred Verdun. Tim rotacijskim principom je Petain uspio napraviti psihološki potez s posljedicama: gotovo svaka obitelj u Francuskoj je imala veze s Verdunom. Prije svega između veljače i lipnja 1916. su se tu koncentrirali znatni dijelovi francuske vojske.

Topnička snaga tog rata i u pogledu unazad je još uvijek nepojmljiva. Na manje od 30 četvornih kilometara je ispaljeno oko deset milijuna metaka s ukupnom težinom od 1,35 milijuna tona, kako su izračunali vojni stručnjaci. Zbog neopisive buke su mnogi oglušili. Patnje vojnika je povećao i također neopisivi smrad. Verdun je bio ekstremno komprimirano nasilje na najužem prostoru. Dugoročni ožiljci jedne bitke

materijalima i ljudima koja ni u jednom trenutku nijednoj od dvije vojske nije donijela više od četiri kilometra osvojenog teritorija.

"Debela Berta" je bila njemačka haubica korištena u Prvom svjetskom ratu

U srpnju 1916., nakon neuspjeha manjih njemačkih ofenziva, general von Falkenhayn je naredio "striktnu defenzivu". Tada su odavno već njemačke trupe bile potrebne na drugim frontama. U listopadu te godine su Francuzi napredovali i do prosinca osvojili nazad gotovo sva izgubljena područja. Taj tobožnji francuski uspjeh je u stvarnosti bio vojni pat po cijenu ljudske katastrofe bez premca i početak jednog kulta spomena koji traje do danas.

Kosturnica u Douaumontu

Među nebrojenim spomenicima za 300 kobnih dana bitke za Verdun, nijedan nije tako potresan kao onaj u Douaumontu. Tu, pred najjačom i najsjevernijom utvrdom Verduna, 1927. godine je otvoreno "kosturnica". U glavnom tornju te nadzemne masovne grobnice leže posmrtni ostaci oko 130.000 francuskih i njemačkih vojnika - nepoznatih. Danas se još uvijek dogodi da se slučajni pronalasci kostiju iz vrtova, njiva ili šuma donose u tu kosturnicu.

Kratki komentar i jedna usporedba

Istoga dana 29. svibnja osvrnula se je HTV-1 u svojim emisijama na Bitku u Verdunu i nastup najviših državnika Francuske i Njemačke. Zanimljivo jest, da nije s francuske strane niti s njemačke strane pala nijedna ružna riječ na njemačku vojsku, koja je istini za volju bila agresorska vojska.

Toga dana vidjeli smo i čuli predsjednicu RH Kolindu Grabar Kitarović, koja se je za ljubav četničkom predsjedniku Srbije Tomislavu Nikoliću čak dvaput okomila na Ustaše, ali nijedanput na četnike, koji su uz Titove komunističke partizane bili najgenocidniji prema Hrvatima i Bošnacima u Drugom svjetskom ratu, dodajem i u Srbskom genocidnom i okupacijskom rata 1991. do 1995. odnosno do 1997. godine.

Ovo pitanje trajne mržnje i klevetanja Ustaša, koji su u ratu bili kao i sve vojske u ratu trebalo bi već jednom prestati. Analogno kao njemačka

kancelarka Angela Merkel, koja nije upotrijebila nijednu ružnu riječ protiv njemčkih napadača u Verdunu, što vrijedi i za njenog francuskog kolegu trebalo bi postati i biti uzor srbskim i hrvatskim političarima. Odnos između agresorske Srbije o obranbene Hrvatske konačno bi trebao dobiti drugčiji pristup, kao što je ovaj između Njemačke i Francuske u Verdunu.

Nažalost i na zabrinutost, predsjednik RH ili predsjednica RH kao simbolični otac i majka Hrvatskog naroda govore s istaknutom mržnjom o Ustašama.

Odkuda predsjedniku i predsjednici Republike Hrvatske tolika mržnja na Ustaše, kad se znade da su Ustaše bile jedina hrabra vojska, koja je branila Hrvatski narod i svoju hrvatsku državu i to ponajviše od vjekovnih hrvatskih neprijatelja Srba – u slučaju Drugog svjetskog rata od Srbskih fašističkih četnika.

Svako hrvatsko (jednostrano!!!) ispričavanje srbskim genocidnim zločincima svih ideologija, napose srbskom fašističkom četništvu spada u kroatofobiju i u posebni oblik hrvatskog mazohizma prema svome mučitelju i genocidnim ubojicama – srbskim fašističkim četnicima.

Dodatno evo i najvažnije pitanje: Kako pokoljenje djece Ustaša, dodajem i hrvatskih komunista može živjeti i djelovati složno za Hrvatsku s tolikom dozom mržnje prema svojim genetskim predima Ustašama?! Odgovor na ovo pitanje prepuštam hrvatskim psiholozima i znanstvenim stručnjacima za ratove – ako Hrvatska ima takove stručnjake.

Razni politički nastupi čak u Hrvatskom državnom saboru nabijeni mržnjom na Hrvatski narod kroz Ustaše postaju danomice sve veći nacionalni problem.

Ide se tako daleko da se zabranjuje starinski najdomoljubniji hrvatski pozdrav: "Za dom spremni!" samo zato jer su ga rabile i Ustaše. Tom bolesnom logikom, zabranit će nam se i disanje zraka jer su ga disale Ustaše.

Politička besmisao i mržnja prelaze granice Hrvatske pa najljepši domoljubni pozdrav "Za dom – spremni!" inicijativom hrvatskih mrzitelja, napose u komunističkoj partiji SDP-u postaje predmetom međunarodnog pravosuđa.

Tu je zaista teško izreći svaku hrvatsku bol, ali i kritiku komunističkog bezumlja u mržnji hrvatskog domoljublja pa završavam uzvikom hrvatskog pjesnika Vulelića iz pjesme SOLFERINO: "Bože, ako jesi – gdje si?"

Nadam se i želim da se prepoznaju u ovih nekoliko rečenica bolesni mrzitelji svega hrvatskoga i da se počnu liječiti! Hrvatski narod treba slogu, a ne kopati iz povijesti Ustaše i Partizane i umjesto pomirbe, zlorabiti ih za podkurivanje svađa i mržnje. Učinimo zajednički KRAJ tome!

Ps. Iz šire obitelji ili rodbine Dragana Hazlera 19 mladića su kao Ustaše i kao Domobrani dali svoj život za obranu Hrvatskog naroda i Hrvatske od svih neprijatelja. Nota bene! D.H.

Hrvatska predsjednica radi svoje časti ne smije razgovarati sa zločincima Vučićem i Nikolićem

Pismo za oprez hrvatskoj predsjednici Kolindi Grabar Kitarović. Aleksandar Vučić i Tomislav Nikolić su velečetnički genocidni i okupacijski zločinci, s kojim se ne razgovara niti pregovara, nego im se uvjetno naređuje, što moraju izvršiti. Uz sve ostalo, Srbija mora vratiti Hrvatskoj svu pljačkovinu, nadoknaditi ratne štete, vratiti lijevo Podunavlje ... i Srbija mora platiti deminiranje Hrvatske i doživotne mirovine obiteljima poginulih hrvatskih odstranjivača srbskih mina.

Zar će s potomcima od ovih fašističkih četnika u priloženom tekstu „Homogena Srbija“, s velečetnicima Aleksandrom Vučićem „banovinskim“ i Tomislavom Nikolićem „Vukovarskim“ hrvatska predsjednica podpisivati međusobnosti za nacionalne manjine u Hrvatskoj i u Srbiji.

To je izvan obične ljudske i svake državno-političke pameti jer između Srbije i Hrvatske nije pravno i državnički riješen NIJEDAN problem – nijedno dugovanje Srbije Hrvatskoj.

Hrvatska mora međunarodnim metodama prisiliti Srbiju da se za sada i za vazda odrekne ideje o Velikoj Srbiji na tuđim i na Hrvatskim prostorima (Vidi priloženu kartu Velike Srbije!). Bez toga i svih neriješenosti dugova Hrvatskoj, Hrvatska NE SMIJE DOZVOLITI SRBIJI ulazak u Europsku Uniju.

Dodajem još jednu (od stotina) značajki: Ubijeni predsjednik Srbije Zoran Đinđić je javno istakao desetke puta, da će Srbija biti vladar REGIONA kad uđe u EU.

Nedavno se je i pokvarena i protuhrvatska EU izjasnila o „OKRUPNJIVANJU PROSTORA NA ZAPADNOM BALKANU“ i najdiplomatskije EU vrši pritisak na Hrvatsku radi hrvatskih uvjeta za ulazak Srbije u EU, kojih uvjeta bi se Hrvatska prema mišljenju EU treba la odreći.

Ne samo da se Hrvatska ne smije odreći ovih „uvjetića“, nego Hrvatska mora staviti pred Srbiju sve uvjete i UVJETINE i bez riješenja istih NEMA SRBIJI ULAZKA U EU - NIKADA!!!

Ova priložena karta „Homogene Srbije je DANAS izrazitije u svima srbskim zločinačkim glavama, nego je to bila u eri Moljević-Mihailovićevog plana o čistki Hrvata.

Odonda do sada je Srbija vodila „Građanski rat“ s Hrvatskom, a ne GENOCIDNI OKUPACIJSKI rat, kojega i mi nazivamo pogrešno „Domovinski rat“, umjesto Srbska genocidna agresija, što bi bila kazna Srbiji za čitavu budućnost.

Slijedi preuzeto iz *Wikipedije*, što moraju objavljivati svi hrvatski mediji, da se Hrvati zamisle o svojim popuštajućim odnosima prema Srbiji. U međuvremenu je SANU objavila, čak dva Velikosrbska memoranduma, dok HAZU ex JAZU u Zagrebu spava Strossmajerovim snom o bratstvu sa Srbime pod geslom: „Jedinstvu vjera i naroda!“

Homogena Srbija je spis četničkog ideologa Stevana Moljevića iz 1941. godine, kojim se zagovara stvaranje Velike Srbije i njeno etničko čišćenje od drugih naroda.

Nakon izbijanja krvavog građanskog rata u Jugoslaviji (1941-1945), izbegli banjalučki advokat, Stevan Moljević, u Nikšiću 30. juna 1941. godine objavljuje spis „*Homogena Srbija*“, koji postaje progamsko načelo četničkog pokreta. Iako formalno jugoslovenski opredeljen (službeni naziv: *Jugoslovenska vojska u otadžbini*), četnički pokret se rukovodio velikosrpskom ideologijom, zalažući se za stvaranje Velike Srbije u Velikoj Jugoslaviji.

U svome spisu, dr. Moljević piše:

"*Osnovna greška u našem državnom uređenju bila je što 1918. g. nisu bile udarene granice Srbije. Ta se greška mora ispraviti, danas ili nikad. Te se granice danas moraju udariti, i one moraju da uhvate celo etničko područje na kome Srbi žive sa slobodnim izlazima na more za sve srpske oblasti koje su na domak mora.*"

— Homogena Srbija, Stevan Moljević, 1941.

Koncept „Homogene Srbije“ je zvanično zagovarao „Veliku Jugoslaviju“ i u njoj „Veliku Srbiju“. Moljević se nije suprotstavljao opstanku Jugoslavije, ali je insistirao da se unutar jugoslovenske države jasno omeđe sve srpske zemlje i one učine homogenim u etničkom pogledu:

"*Preseljavanje i izmena žiteljstva, naročito Hrvata sa srpskog i Srba sa hrvatskog područja, jedini je put da se izvrši razgraničenje i stvore bolji odnosi između njih, a time otkloni mogućnost da se ponove strašni zločini koji su se dešavali i u prošlom ratu, a naročito u ovom sadanjem, na svemu području na kome su Srbi i Hrvati bili izmešani, i gde su Hrvati i Muslimani s planom išli za istrebljenje Srba.*"

U drugoj polovini decembra 1941. Stevan Moljević šalje pismo Dragiši Vasiću sa priloženom kartom o razgraničenju i sa uputstvima za etničko čišćenje:

Prilažem vam kartu o razgraničenju sa Hrvatima. Pitanje je kako da se ovo sve izvede.

1.) Što se tiče granica prema susedima, to će pitanje da se reši mirovnim ugovorom, iako bi i tu bilo najbolje stvoriti svršen čin pre nego što pregovori i počnu; ali nam za to nedostaje vojnička snaga koja je ludo upropašćena.

2.) Što se tiče našeg unutrašnjeg pitanja, razgraničenja sa Hrvatima, tu držimo da treba odmah, čim se ukaže prilika, prikupiti sve snage i stvoriti svršen čin:

a) zaposesti na karti označenu teritoriju;

b) očistiti je pre nego li se iko pribere.

Zaposedanje bi se, mislimo, moglo izvesti samo tako ako bi se jakim odredima zaposela glavna čvorišta i to: Osijek, Vinkovci, Slav. Brod, Sunja, Karlovac, Knin i Šibenik, te Mostar i Metković, a onda iznutra pristupiti čišćenju zemlje od svih nesrpskih elemenata. Krivci bi imali da budu na mestu kažnjavani, a ostalima bi valjalo otvoriti put — Hrvatima u Hrvatsku, a muslimanima u Tursku (ili Albaniju).

Organizaciju za unutrašnje čišćenje valjalo bi odmah pripremiti, a moglo bi se, jer u Srbiji ima mnogo izbeglica iz svih srpskih krajeva, samo nama iz Beograda poručuju da tamo ne idemo.

– Pismo Stevana Moljevića Dragiši Vasiću sa uputstvima za etničko čišćenje (decembra 1941.)

Željena homogenost Moljevićeve Srbije se postizala sredstvima etničkog čišćenja i genocida. U tom cilju Draža Mihailović je 20. decembra 1941. godine poslao posebnu instrukciju komandantima četničkih odreda Đorđiju Lašiću i Pavlu Đurišiću na čijim područjima (Crna Gora, BiH, Sandžak) se nalazio velik broj muslimana. U tom dokumentu, između ostalog, naglašavaju se i ovi zadaci četničkog pokreta[5]:

• Stvoriti veliku Jugoslaviju i u njoj veliku Srbiju, etnički čistu u granicama Srbije-Crne-Gore-Bosne i Hercegovine-Srema-Banata i Bačke.

• Borba za uključenje u naš državni život i svih još neoslobođenih teritorija pod Italijanima i Nemcima (Trst-Gorica-Istra i Koruška) kao i Bugarske, severne Albanije sa Skadrom.

• Čišćenje državne teritorije od svih narodnih manjina i nenacionalnih elemenata.

• Stvoriti neposredne zajedničke granice između Srbije i Crne Gore, kao i Srbije i Slovenačke, čišćenjem Sandžaka od muslimanskog življa, a Bosne od muslimanskog i katoličkog življa...

• U krajevima očišćenim od narodnih manjina i ne-nacionalnih elemenata, naseliti Crnogorce (u obzir dolaze siromašne i nacionalno ispravne i poštene porodice)...

U januaru i februaru 1943. Jugoslovenska vojska u otadžbini je sprovela opsežne operacije genocida i etničkog čišćenja u istočnoj Bosni i Sandžaku. Nakon operacije Đurišić je u izveštaju Mihailoviću napisao:

Izveštaj Pavla Đurišića načelniku štaba Vrhovne komande od 13. februara 1943.

"Akcija u Pljevaljskom, Čajničkom i Fočanskom srezu protivu muslimana izvršena je. Operacije su izvedene tačno po naređenju i izdatoj zapovesti. Napad je počeo u određeno vreme. Svi komandanti i jedinice izvršili su dobijene zadatke na opšte zadovoljstvo. Sva muslimanska sela u tri pomenuta sreza su potpuno spaljena da nijedan njihov dom nije ostao čitav. Za vreme operacija se pristupilo potpunom uništavanju muslimanskog življa bez obzira na pol i godine starosti. Naše ukupne žrtve su bile 22 mrtva od kojih 2 nesrećnim slučajem i 32 ranjena. Kod muslimana oko 1.200 boraca i do 8.000 ostalih žrtava: žena, staraca i dece."

Polovinom januara 1944. u selu Ba održan je Svetosavski kongres pripadnika JVuO, koji je raspravljao o posleratnom uređenju Jugoslavije polazeći od Moljevićeve platforme. Na kongresu je usvojena Baška rezolucija, kojom je odlučeno da Jugoslavija bude nasledna parlamentrana monarhija, sa tri federativne jedinice: srpskom, hrvatskom i slovenačkom. Srpska jedinica je trebalo da obuhvati današnju Srbiju, Crnu Goru, Makedoniju, Bosnu i Hercegovinu i veći deo Hrvatske. Međutim, četnički projekat Velike Srbije u Drugom svetskom ratu doživeo je slom pobedom partizana i uspostavom 6 federalnih republika, te stvaranjem 2 autonomne pokrajine u okviru Srbije.

Ovo se mora objaviti i ponavljati Hrvatima za čitanje i osvješćivanje od srbskih laži svih oblika i nametanja Hrvatima sa svima taktikama, uz masovnu primjenu genocida na Hrvatima, da bi na Hrvatskome očišćenom prostoru od Hrvata, stvorili Veliku Srbiju. Upravo to treba objavljivati iz srbskih izvora jer tu se SRBI sami predstavljaju u svojoj genocidnoj i okupacijskoj „slici i prilici“ kao najveće ubojice susjednih naroda, napose Hrvata da bi na hrvatskim lešinama vladala Velika Srbija. Srbi su toliko pokvareni, da se niti ne stide svojih genocidnih zlodjela, da bi zadovoljili svoju pohlepu za tuđim. Po zločinstvima svih vrsta, napose po ubijanju ljudi, nema Srbima ravnih u SVIJETU. Srbi su okupacijski i genocidni zločinci.

Mr. sc. Dragan Hazler

Basel, 18. lipnja 2016.

Zašto EU, UN i NATO ne naoružavaju lijevu obalu Drine?!

Protiv Rusije, čak uz njene granice postavlja UN, EU i NATO oružano okruženje! To je baza za obnovu Hladnog rata u Europi, kojeg je zaustavio Gorbačov ... Zašto EU,UN i NATO ne naoružaju lijevu obalu Drine protiv ratnonohuškačke Srbije?

Opće je poznato da su kroz povijest sve države Europe, bez iznimke, uključujući i Rusiju vodile međusobne lokalne ratove jedna protiv druge.

Prva skupina država izražena s približnom točnošću, koje su vodile ratove protiv drugih država u Europi bile su: Francuzka (napose Napoleon), Nijemačka (napose Hitler, ali i prije njega) i Italija. Nisu bez grijeha ni Britanci i davni preteče Mađara – Huni i par stoljeća kasije Karolinzi?"...

Druga skupina država, koja je vodila oko 500-godišnji rat protiv europskih država bili u udruženi („silom i milom!") Srbi i Turci. Srbi i Turci – Osmanlije su bili strašna opasnost za Europu!

Sjetimo se obrane Europe u Sigetu (Nikola Šubić Zrinski): Srbsko - Tursku vojnu silu protiv Europe vodi poturčeni Srbim Mehmed Paša Sokolović.

Slično je i protiv obrane Bihaća, Siska i dugih hrvatskih gradova i krajeva, koje napada i osvaja za Tursku - Srbin Nikola, poturčen pod imenom Hasan paša Predojević.

Samo u periodu od 1543. do 1612. godine, kako povijest navodi Srbi su Osmanlijskom Carstvu dali 13 velikih vezira, sedam njihovih zamjenika, 23 vezira, osam admirala (kapudin-paša), brojne guvernere provincija i s bezbroj velikih defterdara (šefova financija) i najviših administrativnih službenika.

Nismo daleko od istine, ako tvrdimo da je (od Turaka poražena na Kosovu 1389. i postupno pomilovana Srbija) predvodila sve turske okupacijske ratove, ne samo protiv susjedne Hrvatske i Mađarske, nego protiv svih država Srednje i Zapadne Europe.

Hasan-paša Predojević rođen je kao Nikola Predojević, pravoslavni Srbin porjeklom iz Bileće u Hercegovini.

Gazi Hasan-paša Predojević je bio peti Srbin - beglerbeg Bosne i to od 1591.-1593. godine. Spada u najslavnije osmanske vojskovođe 16. vijeka, dok je poznat u Bosanskoj povijesti napose kao osvajač hrvatskog grada Bihaća.

Poturčeni Srbin Safvet-beg Bašagić za Predojevića kaže da je svestrano zaslužan i posebice da je bio veliki i neustrašiv junak. Po njegovim podhvatima i osvajanjima dobio je počastni naziv gazi-junak.

Uz mač, strijelu i na sve moguće srbske patente mučenja i ubijanja protivnika sudjelovala je Svetosavska SPC sekta, koju je 1219. izdvojio iz Kristove crkve Rastko Nemanjić, odmetnik iz Kristove Crkve i samo-proglašeni Sveti Sava.

Tako, primjerice pećki patrijarh Svetosavske SPC sekte Makarije proglašava 1557. srbskim, ujedno i turskim Jadranom do Trsta, od Trsta preko Budima na Temišvar i dalje preko Videma i Soluna do Istanbula.

Srbija je takova bila u stoljetnim osvajanjima Europe kao turski saveznički vazal i Srbija je takova ostala nakon što je Berlinskim mirom postala samostalna kneževina pa samoproglašena kraljevina.

Spomenimo samo Balkanske ratove sa Srbijom kao glavnim akterom, Sarajevski atentat 28. lipnja 1914. kojim je Srbija izazvala Prvi svjetski rat i na kraju rata bila nagrađena državom SHS, koju 1929. proglašava srbski diktator kralj Aleksandar Kraljevinom Jugoslavijom.

Iako, svestrano promaknuta kroz Zapadne saveznike Englesku i Francusku, Srbija se kroz kralja Aleksandra, nazvanog Hitler Drugi i ministra vanjskih poslova Dr. Milana Stojadinovića veže savezom za osovinu Berlin – Rim – za Hitlera i Mussolinija.

U toj ulozi tijekom Drugog svjetskog rata Srbija sudjeluje kroz Nedića s Hitlerom i prva u Europi je poubijala sve Židove, a kroz Dražu Mihailovića sudjeluje Srbija s talijanskim fašistima i sprovodi planski genocid na Hrvatima (Moljević-Mihailovićev plan od 1941), uz milost, da će poštediti živote samo za 200.000 Hrvata, koje će denacionalizirati u Srbe.

Srbija je uvijek vodila politiku dvostoličarstva. Tako u Drugom svjetskom ratu Beograd je u savezu s Londonom (Nedić) i istovremeno preko velelezločinca Tita s komunističko-staljinističkom Moskvom.

Tako je Srbija iza Drugog svjetskog rata opet nagrađena od naivne ili od pokvarene Europe. Srbija kao takova postaje gospodar komunističke Jugoslavije ... Srbija progoni u Njemačku i ubija oko 600.000 Podunavskih Nijemaca, Srbija progoni oko 350.000 muslimana raznih nacionalnosti u Tursku, a preostalima daje naziv „Neopredijeljeni“, čisti Vojvodinu od dijela Mađara i Hrvata i naseljava sa Srbima i Crnogorcima.

Povijestno sa zaboravlja, ne samo da je Srbija prva u Europi poubijala sve Židove, nego se također prešućuje da je Srbija s Titom i Rankovićem prognala desetke tisuća Židova pretežno iz Hrvatske u novoosnovanu državu Izrael. Te prognane Židova kvazipovjesničar i proglašeni doktor bez mature Ivo Goldstein ubraja u Žrtve Jasenovca.

Srbija se nije nikada odrekla svoga povijestnog ponašanja okupacije i genocida prema susjedima, napose prema Hrvatima, niti je to učinila, nego suprotno povećala je: Tito-Rankovićeva Jugoslavija, postupno Miloševićeva Srbija i sada obnovljena četničko-fašistička Srbija s Aleksandrom Vućićem, Tomislavom Nikoloćem, Šešeljom i ostalom fašističko-četničkom bandom u Beogradu.

Od cara Dušana i Makarija preko raznih planova Dositeja, Karadžića, od tzv. Načertanija, „Srbija do zadnjeg srbskog groba“... i Moljević-Mihailovićevog genocidnog proglasa i SANU-memorandumi I (1976) i nedavno SANU- Memorandum II (2012?) Srbija ostaje u svome suludom projektu za stvaranje Velike Srbije. U prvoj fazi je to po granici: Karlobag – Karlovac – Virovitica, a nadalje „do zadnjeg srbskog groba.“

U Trstu već dulje vremene postoji hram Svetosavske SPC-sekte za blagoslov Velike Srbije. Opće je poznato da Sveosavska SPC-sekta gospodari iz Zagreba sa Slovenijom i „vascelom Italijom“.

Ovo o Srbiji, kao najopasnijoj državi u Europi za stvaranje i vođenje ratova nije iznešeno kao kritika radi kritike niti kao pohvala radi pohvale, nego kao podsjetnik zaboravljivim političaima Europe i Hrvatske na

Srbiju, kao najpodlijeg i najkrvoločnijeg izazivača i predvodnika malne svih ratova u povijeti Europe.

Vrhunska zabrinutost svih nas ugroženih u svezi tih okupacijskih i genocidnih srbskih ratova je u toma, da je Srbija uvijek nagrađena od naivne ili od pokvarene Europe.

Evo tek nekoliko primjera nagrada Srbiji za zlodjela

Kroz vazalski savez s Turcima dobila je bivše mađarsko - hrvatske prostore s gradovima Beograd i Šabac.

Iza Balkanskih ratova dobiva Srbija Kosovo i Makedoniju...

Iza Prvog svjetskog rata, kojeg je Sarajevskim atentatom izazvala Srbija dobiva prevlast na Hrvatske, Slovenske i Crnogorske zemlje.

Iza Drugog svjetskog rata Srbija uzurpira Hrvatski Srijem sa Zemunom, proširi svoju vlast na Ugarako-Hrvatsko Podunavlje i Potisje (Bačku i Banat) tzv. Vojvodinu...

Iza Srbskog okupacijskog i genocidnog rata 1991-1995/97. na Hrvatsku (i na BiH), kojeg mi Hrvati pogrešno nazivamo Domovinski rat pa time štitomo Srbe od genocida, Srbija dobiva Daytonom pola BiH i stvara državu Republiku Srbsku...

Zaboravljamo, da Srbija drži pod okupacijom oko 1000 km/2 lijevog Hrvatskog Podunavlja. Usred Zagreba velečetnički fašist Aleksandar Vučić izjavljuje, da će srbska granica s Hrvatskom ići polovicom Dunava. Nitko od hrvatskih političara (Vesna Pusić kao domaćin) nije mu se nti retorički suprostavila.

Republika Hrvatska će morati mijenjati državnu himnu!

Dakle, Republika Hrvataka, ako ne postane vlasnik cijelog svoga Dunava, koji oduvijek protječe dijelom hrvatskog prostora s obadije obale, morat ćemo mijenjati tekst stare Hrvatske himne, koju je 1830. spjevao Antun Mihanović i u njoj je stih: „Teci Savo, Dravo Teci niti Dunav silu gubi... kud li šumiš svijetu reci da svoj narod Hrvat ljubi“...

Dakle, ako se ne opamete političari RH i ako uvjetno ne prisile Srbiju na povratak okupiranog lijevog Hrvatskog Podunavlja, Republika Hrvatske će morati mijenjati Državnu Himnu:

„Teci Savo, Dravo teci ni ti POL-Dunave silu gubi...“

Ovo je apel na hrvatsku državno-polititičku pamet, ako takovu pamet uopće imaju potitičarke i političari Republike Hrvatske poput Opačićke, Stazića i napose Čede Grbina i Zorana Milanovića „Mi ili oni?!“

Ovaj članak je podsjetnik za opamećenje polutičarma Europe u Hrvatske(i BiH)

Glavna svrha ovog članka je podsjetnik za EU, UN i NATO, da se oružana obrana Europe (ujedno prvih ugroženih naroda Hrvata i Bošnjaka od okupacijske i genocidne Srbije!) mora izgraditi na lijevoj obali rijeke Drine.

Srbija je za okupaciju Europe uvijek bila, jest sada i ubuduće će biti mnogo istaknutija, nego Rusija, koja nije nikada vodila osvajački rat u Europi, nego jedino kroz savezništvo Hitlera i Staljina i nametnuti staljinizam u dijelu Europe iza Drugog svjetskog rata, a Srbija u svima svojim savezima ratuje stoljećima protiv Europe.

Dakle ORUŽANO PREDZIĐE EUROPE na lijevoj obali Drine i ukidanje genocidne Republike Srbske. Njene genocidne psine poput Plavšićke, Milorada i Karačića protjerati preko Drine, da se na taj prostor mogu vratiti njegovi vjekovni žitelji Hrvati i Bošnjaci, koje su prognali i u velikom broju poubijali Srbi....

BOG i HRVATI! ZA DOM SPREMNI!

Dokad će Hrvatska dozvoliti da se o ustašama govori samo najgore?!

Uz Rođendan najuzornijeg Ustaše Jure Francetića, 3. rpnja 1912. u Vivozi pokraj Otočca. Članak je aktualan za objavu uvijek, tijekom godine, a ne samo uz Jurin rođendan. Hvala! Ovo je zapravo najavljeni nastavak, na davno objavljeni prvi dio u DRAGOVOLJCU.

Govor protiv Ustaša potječe od srbskih četničkih fašista i od komunista, ali i od normalnih Srba, ako uopće ima normalnih Srba.

U Slunjskom kraju započeo je ZA DOM SPREMNI! intenzivno iza Rakovičke bune Eugena Kvaternika i njegovih Ustaša 8. listopada 1871. Ustaše Dr. Ante Pavelića su nastale kao svojevrstna repriza Ustaša Eugena Kvaternika. Čak su Pavelićevi Ustaše, ali i sve Hrvatice i pravi Hrvati preuzeli Kvaternikov pozdrav: Za dom – Spremni!

Taj najdomoljubniji hrvatski pozdrav ZA DOM – SPREMNI! se zabranjuje u ovoj suvremenoj nehrvatskoj Hrvatskoj, ali su komunistički antifašisti zadržali strašan pozdrav: SMRT fašizmu – Sloboda narodu! A SAV NAROD proglašavaju fašistima pa mu i sada prijete smrću, čak i pozdravom. S. Mesić.

Za dom – spremni je zasigurno stariji od Rakovičkih – Kvaternikovih Ustaša, ali tada u Slunjskom kraju postao je svakodnevni pozdrav uz: Hvaljen Isus i Marija, Dobro jutro! Dobar dan ... i Bog i Hrvati od Kvaternikove Rakovice do Tuđmanove Hrvatske.

Upitno je samo zašto su taj govor mržnje protiv pozdrava i protiv Ustaša – protiv svojih roditelja prihvatila ustaška djeca u ne baš malom postotku.

Utoliko je upitnije što su Hrvatima tu mržnju protiv svoje najbolje vojske, protiv genetskih roditelja namemetnuli srbski genocidni i okupacijski zločinci i uz njih Marx-Staljin-Titoistički komunisti.

Ovo je jedinstven slučaj u svijetu, da djeca mrze svoje roditelje, a tu mržnju su im nametnuli najveći neprijatelji Hrvatskoga naroda: primitivni, genocidni, okupacijski, pljačkaški, silovateljski i vandalski Srbi.

Tu zaista mora čovjek solferinski zapitati: „Bože, ako jesi, gdje si?“ jer ponašanje velikog dijela Hrvatskog naroda prema svojim roditeljima – Ustašama je zaista jadno, tmurno i zagonetno – mrziti svoje roditelje! D.H.

Srbska mržnja na Hrvate je stara koliko je star i taj nesretni Srbski narod!

Ostanimo samo kod nekoliko najpoznatijih primjera uzetih iz novije povijesti:

Usred Zagreba 1904. piše Srbska Riječ: Do istrjebljenja vašega ili našega! Bože, gdje si? D.H.

Ubojstvo oko 20 domobrana u Zagrebu, 5. prosinca 1918. i Hrvati iz toga ništa ne uče.

Pjesma, koju su javno pjevali Srbi prije Drugog Svjetskog rata po cijeloj Hrvatskoj je jezovita:

„Oj Hrvati, neka neka duboka vas jama čeka! Duboka je jedan metar, a dugačka kilometar...“

Za vrijeme Drugog svjetskog rata genocidni Srbi su dometnuli ovoj užasnoj pjesmi još i ovu:

„Oj Hrvati, al' ćemo vas klati, kad se Pero iz Londona vrati!“

U velikosrbskoj Jugoslaviji sprovođena su masovna ubojstva hrvatskih seljaka oko Slav. Broda, u Slunjskome kraju, u Podravini, gdje su čak djeca morala platiti metke, kojima su srbski žandari poubijali njihove očeve. Pisatelj ovih redaka ima originalnu potvrdu, Nalog na obitelj, koja mora platiti metke, kojima su srbski žandari strijeljali otca obitelji u jednom podravskom selu.

Ubojstva na ulicama, na primjer u Zagrebu: znanstvenik Šufflay i književnik Kozarčanin...

Srbsko ubojstvo u Beogradskoj narodnoj skupšttini: Hrvatski zastupnici: braća Radići i Đuro Basariček...

Ubojstvo gospićkih gimnazijalaca - hodočastnika u Senju...Bože, zašto si to dozvolio?!

Ubojstvo slunjskih djevojaka jer su u kolu zapjevale uz svetište Majki Božjoj škapularskoj: „Još ću jednu pjesmu zapjevati – zapjevati, zapjevati – Živjeli Hrvati!“ Na to su srbski žandari zapucali na kolo. Od strijeljanja srbskih žandara, što odmah, što naknadno od rana izdahnulo je 7 (sedam) mladih hrvatskih djevojaka – djevojčica, koje su tek počele živjeti svoju hrvatsku, kršćansku-katoličku mladost... Čovjek se uz to pita: Ima li Boga?! Ili nas je zaista prepustio sotonama, ovdje srbskima.

Fašistički četnici u srbskim selima Slunjskog kraja i drugdje u Hrvatskoj

U svima srbskim selima Slunjskog kraja, već ood 1930. godine, a analogno je i u cijeloj Hrvatskoj stvaraju se organizirani oružani četnički četnički odredi za klati Hrvate. Vidi o tome dokumentarne prikaze u knjizi Vjećeslava Holjevca: „Zapisi iz rodnoga grada, Nakladni zavod MH, Zagreb 1972.“

Drugi svjetski rat već u pošetku i srbski četnici protiv Hrvata u NDH!

Srbski četnici počinju masovna ubijstva Hrvata u svima krajevima, tek rimjerice:

Već, 6. travnja, dakle prije proglašenja NDH 10. travnja, srbsko-četnički pokolji Hrvata u selima oko Bjelovara, u Hercegovini, u Crikvenici i posvuda u Hrvatskoj...

Bataljun eitnih četnika uz pridružene Srbe – seljake i četnike oružano je napao Slunj već 12. travnja s planom poklati sve Hrvate. Slunj se je jadva obranio. O tome nešto više tijekom pisanja ovog dokumentarnog prilloga. Ili u posebnom osvrtu.

Već 5. svibnja Veljunski i okolni Srbi pod vodstvom prote svetosavske sekte SPC, Branka Dobosavljevića kolju – doslovno kolju 8-članu mirnu hrvatsku obitelj Jose Mravunca: kolju djecu pred majkom... pradivljački užas, kakovog mogu počiniti samo Srbi urođeni koljači ljudi...

Početkom Drugog svjetskog rata Moljević i Mihailović izdaju Plan po kojemu treba poubijati sve nesrbe i sve Hrvate, od kojih treba ostaviti 200.000 Hrvata, koje će se denacionalizirati u Srbe... Vidi u Jozo

Tomasevich (SN Goldseinov Liber): „Četnici u Drugom svjetskom ratu, Zagreb, 1979.“

Nakon neuspjelog četničkog klanja Hrvata u Slunju početkom na Veliku subotu, uslijedilo je već 17. travnja 1941. rušenje telefonskih stupova između Slunja i Ogulina, zlostavljanje pastira, zlostavljanje i čak ubijanje putnika, oduzimanje stoke goničima i ubijanje goniča. Na primjer: Goniču stoke od Slunja prema Ogulinu Hrvatu Mići Zmailoviću su ne samo srbski seljaci oduzeli stoku, nego su mu zavezali ruke i noge te oko tijela svezali teški kamen i bacili ga u rijeku Mrežnicu ispod mosta između Tržića i Primišlja...

Evidentirano je točno 101 ubojstvo Hrvata samo na prometnici Slunj – Ogulin. Ubojice su bili lokalno Srbi – odmetnici u četnike ili kao obični srbski ubojice Hrvata iz mržnje i radi pljačke...

Počeo je u Hrvatskoj Drugi svjetski rat i Ustaše su u obrani ubijati Srbe

Nitko ne može i ne smije poricati ustaška ubijanja Srba, bez obzira ne načine i metode.

Ali, ne smije se izostavljati razloge, zbog kojih su Ustaše ubijale Srbe. Iako je bio rat, Ustaše nisu ubijale Srbe zato jer su Srbi, nego su ubijali Srbe radi njiohovih zločinstava na Hrvatima.

Ustaše su ubijale Srbe samo u Hrvatskoj i u obrani Hrvata i Hrvatske

Ustaše su ubijale Srbe iz osvete za srbska zločinstva počinjena nad Hrvatima, od „nedužnih“ srbskih seljaka u civilnim dronjcima i u četničkim odorama.

Ustaše su ubijale Srbe zatečene na vršenim zločinstvima svih oblika na prostoru NDH. Na primjer, srbski seljaci su došli u seosku Oružničku postaju, poubijali oružnike uzeli njihovo oružje i zatečenu imovinu... Nakon toga su „pobunjeni“ Srbi zapalili oružničku postaju.

Srbski seljaci kao takovi ili zaraženi srbsko-četničkom mržnjom prema Hrvatskoj već od 17. travnja 1941. počeli su u Slunjskome kraju rušiti telefonske stupove...

Tijekom Drugog svjetskog rata od samog početka nadalje su Srbi posvuda u Hrvatskoj pravili nepojmljiva zločinstva svake vrste na Hrvatima.

Srbi seljaci nabijeni mržnjom na Hrvate ili iz koristoljublja ubijali su ne samo pastire radi pljačke stoke, prolaznike na cestama i putnike u vozilima, nego su ubijali čak hodočastnike i katoličke vjernike za vrijeme misnog slavlja u crkvama.

Kroz naše polje odlazio je četnički vođa Dmitar Dragaš podizati srbske seljake na ustanak!

Po živom sjećanju i pamćenju slunjski vođa četnika Dmitar Dragaš odlazio je skoro svako večer u srbsko selo Zbjeg i Mrzlo Polje organizirati srbske seljake za ubijanje Hrvata.

U dvorišnoj zgradi četničkog vođe Dmitra Dragaša bilo je skladište četničkog oružja i strjeljiva, koje je zbrinjavao Hrvat Petar Potnar kao plaćeni radnik. Još je živa njegova kćer Jelena, možda i Ivanka, koje ovo znadu i prepričavaju.

Oružar četničkog oružja i strjeljiva Petar Potnar je umro 2.000-te godine, govorio je pisatelju ovih redaka, da je kamionima stizalo oružje i stjeljivo k Dmituu Dragašu prije Drugog svjetskog rata. To oružje i strjeljivo je razašiljano srbskim seljacima i četnicima u sva srbska sela Slunjskog kotara.

Dokumentarno je poznato da su se Srbi od Knina do Banovine bunili prosvjedima drugim metodama protiv proglašenja Banovine Hrvatske.

U Slunj je došlo jednog jesenskog popodneva 1939. godine oko 200 Srba iz Slušnice, Bročanca, Močila i Ljubče pa su povišenim glasovima prosvjedovali protiv Banovine Hrvatske i vrijeđali Hrvate. Osobno sam vidio te srbske prosvjednike i s mojim vršnjacima kamenovali smo ih. Pridružili su im se i neki Slunjski Srbi. Po spominjanju ondašnjih Hrvata, to su bili ovi Slunjski Srbi: Milan Adžibaba, Mane Barać, Rade Dodik, Dmitar Dragaš, Milan Popović, Niko Šaša i Jovan Trkulja...

Kad su došli u Rastoke, Rastočki Hrvati uz pomoć Slunjskih i obližnjih Hrvata iz sela, dočekali su ih bičevima i šibama. Bježali su kao zečevi, čak su skakali u Koranu da bi nizvodno pobjegli.

Prije i napose početkom Drugog svjetskog rata pojačana su srbska zvjerstva protiv Hrvata!

Poznat je slučaj ubojstva hrvatskih katoličkih hodočasnika 26. srpnja u Srbu, koje velečetnik Milorad Pupovac uz nazočnost praznoglavih i praznodušnih hrvatskih političara (Josipovića, Mesića, Pusićke...slavi svakog 27. srpnja kao Srbski ustanak.

PROTIV KOGA USTANAK MILORADE I TKO TI DOZVOLI I ČAK PLAĆA TAKAV PROTUHRVATSKI DERNEK?! Hrvatska treba LUSTRACIJU jer ovo suludo stanje i ponašanje vodi Hrvatsku u ponor i nestanak.

Sličnih slučajeva srbskog ubijanja, koje Srbi nazivaju USTANCIMA bilo je posvuda u hrvatskim selima oko Plitvičkih jezera, oko četničkog Plaškoga, u Tržiću između Ogulina i Slunja, nedaleko Udbine, u hrvatskim selima oko Petrove gore...

Što tek reći na razne četničke zasjede uz pomoć srbskih seljaka po prometnicama uz masovna ubijanja Hrvata i pljačku hrvatskih dobara. Bila je to svakodnevica u Slunjskome kraju, ali izdvajam samo jednu jer mi je osobno poznato i vidio sam posljedice svojim očima. To je bilo iz zasjede srbsko ubijanje hrvatskih domobrana i sestara redovnica u Presjeki između srbskih sela Slušnice i Bročanca. Domobrani su u dva teretnjaka prattili župana Kvaternika u Bihać i bili su iz zasjede napadnuti od lokalnih Srba. Bilo je mnogo poginulih domobrana i obadvije redovnice. Kvaternik se je jedva spasio jer je bio u vozilu iza napadnutih kamiona s domobranima.

Pred Glinskim mostom ispred kuće Milana Crnkovića su glinski Srbi brusili noževe i uzvikivali, kako će klati Hrvate, „ali to treba biti s oštrim noževima da se ne muče:“

U tome pripremanom zločinstvu su ih ustaše predusrele, odvele u sektašku svetosvasku crkvu u Glini i oveći broj postrijeljale. Dakako Srbi imaju svoju lažnu priču i broj ubijenih „nevinih“Srba (PRAVIH ZLOČINACA) su udeseterostručili i proglasili ih nedužnim žrtvama ustaškog terora. Ustaše su ih predusrele u srbskom zločinstvu na Hrvatima u Glini.

Zašto hrvatski povjestničari ne pišu povijest, na iskazima još živih svjedoka, umjesto srbskih laži. Dobrica Ćosić, najveći srbski pisac četničke orjentacije kaže: „Srbi su sve postgli na lažima!“ Poznavajući hrvatske Srbe, tvrdim da su oni veći lažljivci, nego njihova subraća u Srbiji. Poznam dobro te podle i svestrano pokvarene hrvatske Srbe. Podpisujem izjavu: Dragan Hazler

Srbi četnici i komunisti se hvale da su u Slunju, prilikom „prvog oslobođenja Slunja“ 15. studenoga 1942. zarobili 700 do 800 ranjenika. Vidi „Zbornik 18, u režiji doktora falsifikata Đure Zatezala, str. 446, HAK, Karlovac 1989.“ Sve te ranjenike (osim 22, koje su žive zazidali u dvorišnoj kući Nikole Neralića) su dijelom poklane u školi, na lijevom prozoru prizemno i većim dijelom žive ranjenike pobacali u duboku bezdanu na Debeloj Glavi oko 4 km. Udaljenoj od Slunja. U toj bezdani uz pobacana ranjenike ima još najmanje 2000 Hrvata. Zabetonirali su je stručnjaci JNA i na tom mjetu postavili repetitor za bivši Vojni poligon JNA – Slunj, sada Poligon HV „Eugen Kvaternik“ Slunj.

U prvom članku, kojemu je ovo najavljeni nastavak, pisao sam da su na „Dan oslobođenja Slunja osloboditelji partizano-četnici“ prisilili oko 30 mladih majka s djecom u naručju da skaču u nabujalu Koranu, u kojoj su se svi potopili. Zanimljivo da nad srbskom dječicom poubijanom od Ustaša (bilo istina ili laž) SVI SUZE LIJU, a ovdje je uz svjedoke potopljeno najmanje 30 hrvatske nevine dječice, o kojima se ne govori niti imaju spomenik. Namjeravao sam na Koranskom mostu zajedno s Milanom Skukanom postaviti spomen ploču za te hrvatske majke i dječicu, koje su „osloboditelji“ poslali u smrt. ALI mene su uz ostalo radi podizanja spomeničke kulture u Slunju (Francetić, spomenik svima Hrvatima palim za domovinu, oko 30 spomen-križeva, spomenploča Mići Neraliću , i

napose radi uklanjanja partizansko-četničkih ploča po Slunju - PROGNALI iz Slunja (Sanader, Teršelička i gradonačelnik Ivan Bogović). Moj suradnik Milan Skukan prošao je još gore od Ustaše Dragana Hazlera.

Milan Skukan, inače pošteni i domoljubno čelik Hrvat se je prije dvije godine „utopio“ u nekakvoj bari nedaleko Slunja, upravljajuću autom sa zadnjeg sjedala. Bože, ovi današnji „prijatelji Hrvata“ ne znaju niti svoje ubojstvo uvjerljivo prikazaati kao samoubojstvo. Zanimljivo je da se ne vodi nikakva medicinsko-sudska istraga o „samoutapljanju“ istaknutog slunjskog Hrvata Milana Skukana. Doduše, tek da spomenem i Ustaša Dragan Hazler je izbjegao dva atentata na sebe, od kojih je jedan bio „igračka“, a u drugom, vrlo opasnome me je spasio samo BOG! Hvala Ti Bože! Atentatoru, prezimena Čop sam oprostio u dokazivom sudskom postupku.

Ovdje se mora ponoviti: Ustaše, manje domobrani su ubijali Srbe – četnike pretežno u seljačkim odjećama, a manje u četničkim odorama, ali Bog znade i još malobrojni Hrvati poput pisatelja ovih redaka, starog 88 godina, da Ustaše nisu nikada PRVI počinili ubijanjem Srba, nego su to činili iz osveta za srbska zločinstva počinjena na Hrvatima i u obrani Hrvatske i Hrvata od svih srbskih genocidnih ugroza.

Živi sam svjedok udruženih zločinstava srbskih žandara i srbskih seljaka protiv Hrvata u Slunjskom kraju, nekoliko godina prije Drugog svjetskog rata. Nešto o tome pise Vjećeslav Holjevac u knjizi Zapisi iz rodnog grada. Na primjer Holjevac navodi ubojstvio Hrvata u selu Glinice na samom početku rata jer su srbski seljaci izmislili da u selu ima ustaša.

Godine 1938. u Slunju su Srbi, među njima jedan od četničkih vođa, ravnatelj Građanske škole u Slunju Dušan Vitas obtužili oko 20 mladih i srednjestarostnih Hrvata – Slunjana da su noću izbušili stupove od gimnastičkih preča u školskom dvorištu.

To je bila super laž. Žandari pod zapovjedništvom, također srbskog četnika, kapetana II klase Pavla Nećaka su superzvjerski mučili ove nedužne Hrvate, ne samo batinama i na mučilištima, nego je svaki od njih bio šopan sa šakama kuhinjske soli, a nisu im žandari dali niti kap vode.

Svi ovi mladi ljudi, koje sam sve osobno poznavao su ubrzo poumirali. Najdulje su živjeli Jure Sminderovac i Mile Jareb do oko 1948. i kao zadnji mladi umrli.

To su činili na Hrvatima, svojim susjedima slunjski Srbi, kojih je tada bilo u Slunju 39 (imam poimenični popis, kojeg je napisao moj stariji brat, inače statistički stručnjak Nikola Hazler i njegovu suradnici).

Ove srbske zločince u Slunju ukupno blizu tridesetak, među kojima i 15-godišnju djecu su poubijali Ustaše tek 4. kolovoza 1941. godine, kad su se duboko uvjerili u njihovo napriateljstvo prema Hrvatima i prema Hrvatskoj Državi.

Ustaše su poštedile neke srbske obitelji (Petković, Kosanović i miješanu obitelj Cvitković te nekolicini pojedinca: prosjak Paval i Nikola Crni) jer nisu djelovali neprijatrljski i zločinački protiv Hrvata i protiv NDH.

Te slunjske Srbe zločinački djelujuće protiv Hrvata, kao i tako odgojenu djecu oko 15-godišnjake Dragaš i Desanku Tepavac poubijale su Ustaše pod vodstvom Vitala Baljka iz Bihaća u Radenkama blizu Slunja. Bilo ih je oko 30, ali na spomeniku podignutom iza Drugog svjetskog rata piše: 380 nevinih žrtava ustaškog terora.

Pripominjem, da su na svima srbskim spomenicima ustaškog terora trocifrene brojke pa se zbrajanjem dobiva da je u Slunjsom kraju poubijano više od 70.000 Srba, a znade se službeno da je broj stanovnika – Hrvata i Srba bio 1931. oko 48.000.

S ovim multipliciranim brojkama srbskih žrtava ustaškog terora trebali bi se znanstveno i stručno pozabaviti demografi, povjestničari, statističari... Ako ništa drugo treba se obnoviti djelovanje Saborske komisije za utvrđivanje broja ratnih i poratnih žrtava Drugog svjetskog rata. Ta Komisija Karlovačke županije, u kojoj su Ing. Mladen Šomek, Ing. Nikola Katić i Mr.sc. Dragan Hazler plus suradnici je prije ukinuća ustanovila oko 8.600 hrvatskih žrtava i oko 2.200 srbskih žrtava u Slunjskom kraju – bivšem Slunjskom kotaru.

Moram završiti i ostaviti za treći nastavak jer je nemoguće u tako krakom opisu niti dotaknuti sva srbska zločinstva u Slunjsom kraju. Nastavak slijedi, kad vremenski uzmognem.

Mr.sc. Dragan Hazler – proglašeni Ustaša, a ja sam na to ime ponosan jer su mi ga dali neprijatelji.

Basel, 5. srpnja 2016.

O svetaštvu Blaženoga Stepinca odlučuje sektaška i fašistička SPC

To je izvan pameti papinske, kaptolske i vjerničke pasivnosti hrvatskih rimokatolika. SPC je sektaška i profašistička srbska državno politička tvorevina.

Kao umirovljeni znanstvenik farmaceutske i biokemijske struke, koja nema veze s crkvenom poviesti, znadem da tzv. SPC nije Kristova Crkva, nego Svetosavska sekta Rastka Nemanjića samozvanog Svetog Save. Pitam opće i crkvane povjestničare jeli njima uopće poznata državno-politička poviest SPC-a i njeno fašističko ponašanje u Drugom svjetskom ratu pa i sada, kad u Srbiji vladaju fašistički četnici – nasljednici fašističkog zločinca Draže Mihailovića. I sada Svetosavska sekta SPC „svuda i svagde" napose u Srbiji vladarski surađuje s četničkim zločincima Tomislavom Nikolićem – Grobarom i Aleksandrom Vučićem – zločincem iz Banovine (1991-1995) koji je uz ostale zločine u Banovini, za koju je rekao da neće nikada više biti ustaška, granatirao zajedno s kapetanom Draganom Katoličku Crkvu u Vidoševu kao proicirani zločin uz okladu za pečeno janje na ražnju. O zločinačkom ponašanhu u Glini postoji sačuvani govor Aleksandra Vučića i filmska snimka rušenja tornja i cijele zgrade Katoličke crkve u Vidoševcu pokraj Gline.

S takvim velezločincima se ljubi orjunašica Vesna Pusić, što me ništa ne čudi previše jer su orjunaši i srbski fašistički četnici bili uvijek saveznici. Središte srbskih fašističkih četnika Momčila Đuiča i dalmatinskih orjunaša nije bilo samo u Kninu, nego u Krešimirovom Šibeniku.

Dobro, tu hrvatsku političku naivnost i glupost teško shvaćam kao Hrvat hrvatsko-ustaške duše i još teže prihvaćam, ako se sjetim ubijanja Hrvatskih domobrana 5. prosinca 1918. u Zagrebu od orjunaša Grge Anđelinovića rođaka orjunaške komunistkinje Vesne P.

ALI, kako shvatiti poljubce i rukovanje predsjednice RH Kolinde Grabar Kitarović, kojoj sam ja Dragan Hazler – USTAŠA – proglašen tim vrijednim naslovom od Srba jer me se boje, prikupio najmanje 1000 Hrvatskih glasova.

Već onda me je kritizirala Hrvatica iz Brinja Marica Draženović i Hrvat iz nepoznatog sela – pravnik Hrvatina Ante Baraba – Miš i rekli su mi da dajem svoj glas za pogrešnu osobu. Žao mi je što ih nisam poslušao. Hrvatska predsjednica se jezikovnim blatom baca na Nezavisnu Državu Hrvatsku i s mržnjom govori o hrvatskom pokoljenju svojih roditelja Ustaša i Domobrana, a hvali zločinačke titove partizansko-četničke specijaliste za Bleiburg, Jazovku, Debelu Glavu, Močile, Hudu Jamu, Macelj ... i još barem 2000 masovnih grobnica Hrvatica i Hrvata, samo zato jer su voljeli svoju domovinu Hrvatsku i borili se za nju... To nije samo hrvatski jal i hrvatska zloba u nehrvatskoj duši „Hrvatice" Kolinde Grabar Kitarović, nego je to hrvatožderstvo ili croatokanibalizam i k tome uključeno kroz Kolindine balave poljubce sa srbskim ubojicama Hrvata najtipičniji oblik mazohizma. Hrvatska predsjednica se rukuje i ljudi sa Srbima – genocidnim ubojicama i okupatorima Hrvatske, silovateljima Hrvatica i pljačkašima, vandalima i sijačima ubitačnih mina po Hrvatskoj. To nije samo izvan pameti i razboritosti, nego je to najviši stupanj pokvarenosti i ponižavanja poštenog i domoljubnog Hrvatskog naroda.

Jako mi je žao da sam glasovao za takovu predsjednicu i navukao još najmanje tisuću Hrvatica i Hrvata, koji su za nju glasovali mojim nagovorom. Stidi se sam sebe Dragane Hazleru. Pokajao se jesam i molim Boga da mi oprodsti taj grijeh radi Kolinde Grabar Kitarović.

SRAM VAS BUDI, HRVATSKA PREDSJEDNICE KOLINDA GRABAR KITAROVIĆ! D.H.

Na najvišem hrvatskom političkom mjestu pljujete po najhrabrijoj Hrvatskoj vojski svih vremena – USTAŠAMA i DOMOBRANIMA od 1941. do 1945. Pljujete po najvećem, najiskrenijem i najdomoljubnijem pokušaju stvaranja hrvatske države, nakom blizu 1000 godina robovanja tuđinima.

Pljujete po tom ljudskom – nadljudskom pokušaju, koji se zvao Nezavisna Država Hrvatska, a Vi ste predsjednica pljačkaške komunističke nazovi države, koja to i nije u usporedbi s NDH. Nedavno ste najavila (TKO VAS JE ZA TO OPUNOMOĆIO?) da će Hrvatski vojnici stati u borbene redove NATO-a protiv Rusije.

Tko će biti odgovoran, ako Putin radi pokvarenice Kolinde Grabar Kitarović pošalje Hrvatskoj „kao dar“ jednu raketu. Dosta gluposti - o hrvatskoj glupači nema kraja: Dragan Hazler. - USTAŠA ZA BOGA I ZA HRVATSKU.

Nastavljam faktološki o poviestnim prilikama,u kojima je dominantna Svtosavska sekta SPC!

Prelazim odmah na najkonkretnije da se ne izgubim u Hazlerovskoj pisanoj obširnosti, koju baš radi obširnosti nitko niti ne čita, a ovo što sliedi treba čitati svaka katolička vjernica i vjernik, ne smo Hrvatice i Hrvati, nego i sljedbenice i sljedbenici Krista u cieloome svietu.

U Drugom svjetskom ratu, kad je ondašnji nadbiskup Katoličke crkve u Hrvata Dr. Alojzije Stepinac spašavao sve ljude bez obzira na njihovu rasu, naciju, vjeru i političku opredieljenost, u nazočnosti patrijarha i popova državno-političke sekte, zvane Srbska pravoslavna crkva, Nedićeva Srbija je prva u Europi i u svietu očistila Beograd i Srbiju od Židova, što nije uspjelo tako brutalno čak ni Hitleru, Eichmannu i zločincima iz Auschwitza i Treblinke i ...

Kristalno je jasno i postoji poviestna dokumentacija da se je Srbija hvalila na sve načine putem Radia Beograd, pišući u ondašnjim srbskim i njemačkim medijima, hvaljenjima s nadpisima po tramvajima i beogradskim zidovima pa čak i na posebnim izdanjima poštanskih markama, da je „Srbija prva u Europi slobodna od Jevreja“ - kako Srbi nazivaju Židove.

Posvuda se je moglo čitati njemački:

SERBIEN IST DER ERSTE JUDENFREI EUROPA-STAAT!

I srbski:

SRBIJA JE PRVA DRŽAVA U EUROPI OČIŠĆENA OD JEVREJA (od Židova).

Pisatelj ovih redova je u to vrijeme kao odlični učenik morao čitati novine za starije ljude slabijeg vida, za polupismene i nepismene ljude u mojem najbližem susjedstvu u Slunju i napose za stariju obitelj, moje prve susjede

Jurašin jer je iz te obitelji djevojka Marica Jurašin bila udana za ondašnjeg srbskog kapetana Milana Matića i živjela je u Beogradu, na adresi Lekino brdo (broja se ne sjećam). Tijekom rata preselila je Marica Matić s djecom Predragom i Nenadom negdje u Mačvu k muževoj porodici jer je u Beogradu zavaladala oskudica i glad.

Novcima Maričinih roditelja Ive i Jagice Jurašin, ja sam svakog dana kupovao novine „Hrvatski narod“ i „htjeo ili ne htjeo“ morao sam čitati Maričinim roditeljima (teta Jagica nepismena a tetac Ive Jurašin zvani „Kaplar“ staračkи oslabljenog vida). Čitao sam svakodnevno izdanje „Hrvatskog naroda“ da Maričini roditelji znadu bar nešto, što se događa u Beogradu radi njihove kćeri i unuka.

Tako su mi ostali u neizbrisivom sječanju strašni postupci Beograda i Srbije protiv Židova.

U nijednom novinskom članku niti redku nisam pročitao da je Svetosavska Srpska pravoslavna crkva spašavala Židove (Jevreje). Ponavljam: odlično se sjećam, da nisam nigdje pročitao kako SPC spašava Jevreje, nego suprotno pročitao sam kako ondašnji parijarh SPC-a u Beogradu, Gavrilo Dožić hvali Nedićevu vladu jer je pravoslavnu Srbiju očistila od Jevreja.

Suprotno tome pojavila se je ponekad u „Hrvatskom Narodu“ kritika na zagrebačkog nadbiskupa, Dr. Alojzija Stepinca da nedovoljno surađuje s vlastima NDH i da se brine samo za Crkvu, a nedovoljno za ratne porilike u NDH.

U narodu se je govorilo da Stepinac spašava Židove, čak i Srbe, koji nisu bili ugroženi, ako su se lojalno odnosili prema NDH, što je Hrvatski narod – muško i žensko s radošću prepričavao jer su Hrvati inače miroljubivi prema svima ljudima bez obzira na nacionalnost i vjeru...

Odmah ću dodati da su Hrvati u Slunju spasili na stotine Židova, čak i ovog mrzitelja Hrvata Ivu Goldsteina. Neka porekne da nije istina! Čekam ga dokazima, a njegovoj majki – Karlovačkoj Židovki zahvaljujem jer je zbrinjavala ranjenoga USTAŠU viteza Juru Francetića i njegovog

zrakoplovnog pilota Miju Abičića. Neka to porekne današnji protuhrvat Ivo Goldstein – čekam ga na povijestni dvoboj. Dragan Hazler.

Občenito se znade iz poviesti, ALI SE ZABORAVLJA ONO NAJVAŽNIJE da je SPC ne samo Svetosavska sekta Rastka Nemanjića, nego se je ta sekta oko 1219. odciepila od Kristove Crkve, od Svete stolice u Rimu. Inače Crkveni raskol je bio za Mihaila Cerularia, davne 1054. godine.

Štoviše odmetnik iz Kristove crkve i Svete Stolice u Rimu - Rastko Nemanjić samozvani Sveti Sava je proglasio nevažećom rimsku - Papinsku krunidbu svoga brata Stjepana Nemanjića. Krunio je Stjepana Nemanju - Srbina rimokatoličke vjere rimski papa Honorius III. (18.7. 1216. - 18.3. 1927.). Prije papinstva zvao se je Cencio Savelli. Za par dana 18. srpnja je okrugla 800-ta obljetnica rođenja odličnog pape Honoriusa III. Od brojnih njegovih zasluga spomenut ću samo dvije:

1. Godine 1216. 22.9. papa Honorius III. potvrđuje dominikanski red i tu obljetnicu u rujnu ove godine će vjerojatno proslaviti odlični hrvatski dominikanci i dominikanke.

2. Isti papa Honorius III. Potvrđuje franjevački red, 29. 11. 1223. To je još prerano za najavu obljetničkog slavlja. Ovaj odlični papa ima oko dvadeset zasluga, koji zavrijeđuju jubilarna slavlja zahvalnosti. Ne mogu se u to upuštati radi preobširnosti, ali ću dodati:

3. Ima papa Honorius III. zasluga i za Srbe, ali ga je srbski izrod, Rastko Namanjić samozvani Sveti Sava osnivač Svetosavske sekte SPC uvrijedio odbacivanjem krune pape Honoriusa III i sam sebe proglasio nadležnim kruniteljem svoga brata Stjepana – Stevana srbskom krunom za srbskog kralja. – S tim Svetim Savom Srbska katolička crkva je okrenula leđe Kristovoj crkvi sa Svetom stolicom u Rimu...

Samozvani Sveti Sava odmetnik od Kristove Crkce kruni još jedanputa svoga brata sada zvanog prema grčkom Stefana Nemanjića takozvanom sugubom srbskom krunom za srbskog kralja. Što reći na to Nemanjićevo odmetničko ponašanje, nego solferinski: „Bože, ako jesi – gdje si?!“

Toga odmetnika od Krista – Rastka Nemanjića slave svi Srbi (po srbskoj narodnoj poslovici: „Ko u vladi tome u paradi!“) i pritom misle da su kulturni narod. Doduše Srbi su kradljivci kulturnih ostvarenja od drugih naroda, kao na primjer. Dubrovački pisci, Nikola Tesla, Mile Cindrić, odkrivač autoktone omorike – Hrvat iz Bribira...), itd...etc...itd. Mađarski pisac Petffi je Srbin, Ivo Lola Ribar je Srbin.

Upravo srbskim udaljavanjem od Krista (1219) kroz odmentnika Rastka Nemanjica, Srbi su postali najbritalniji narod Europe, poturice, manijaci gdje otac živi sa ženom od svoga sina (Nečista Krv, Sofka i druga dokumentarna povijestno-književna djela od Borisava Stankovića) koji narod (Srbi) proizvode ratove (Balkanski ratovi, Prvi svjetski rat), srbsku otimačinu tuđih prostora (Hrvatski Srijem i Bačku, još ranije Hrvatsku banovinu Mačvu i hrvatski grad Šabac), ubijstva i progon drugih naroda(600.000 Podunavskih Nijemaca), Židobve 1941 godine...mržnju prema susjedima... Što je u tim srbskim specifikumima najzanimljivvije, da oni za svoja zlodjela i stradanja u njima uvijek okrivljuju druge. Tko ne pozna velečetnika Milorada Pupovca, njegov Srb, Veljun, Jadovno, Jasenovac...). U tome su najveće žrtve srbske genocidnosti i mržnje Albanci i Hrvati.

Dobro nam je poznato da je svetosavska sekta SPC kao političko-vjerska tvorevina bila priznata čak od Turskog carstva, za razliku od Kristove Rimokatoličke crkve, koja je, napose u Albaniji i u Bosni sve do pojave fra Anđela Zvizdovića bila nemilosrdno proganjana.

Radi tih nemilosrdnih progona Hrvati – katolici i bogumili u Bosni su prelazili na islam ili još više na Svetosavsku sektu - srbsko pravoslavlje jer im je bilo po govornoj jasnoći bliže, nego islam na arabskom jeziku. Otuda i danas imamo bosanske Srbe s hrvatskim prezimenima kao Barić, Ivić, Ivanović pa čak i kao Horvat i Horvatić. Većina današnjih bosanskih Srba su genetički Hrvati. O tome znade Povijest Bosne, na primjer od Dr. Fra Dominika Mandića i genetička znanost, na primjer od Prof. Dr. Ivana Jurića „Podrijetlo Hrvata – genetički dokazi autohtonosti, Matica hrvatska, Vinkovci, 2013“.

Glede nacionalnosti, Hrvatska je pogođena time što nema razvijenu demografsku znanost, baziranu na točnoj povijesti i genetičkoj znanosti. Hrvatsku povijest su uvijek pisali tuđinci pa i sada Ivo Goldstein i nekakav protihrvat Jakovina...i „Jakovine" poput Viktora Novaka. Kad bi se ta povijestno-demografska znanost pozabavila puninom znanstvenih dokaza, našlo bi se da su malne svi Srbi u BiH hrvatskog podrijetla, a Srbi u Hrvatskoj su najvećim dijelom posrbljeni Vlasi, u čemu je najprljaviju povijestnu ulogu odigraka Svetosavsak sekta SPC-a.

Na primjer, velikan znanosti Nikola Tesla nije Srbin u što ga je pretvorio srbski četnik Fotić, nego je hrvatski Vlah (NE SRBSKE PRAVOSLAVNE VJERE), nego Grčko-nesjedinje vjere. Molim, tko ne vjeruje, neka otiđe u Karlovački gimnazijski muzej ili Arhiv gimnazije i pogleda gimnazijsku dokumentaciju učenika NIKOLE TESLE, gdje jasno piše da je Nikola Tesla Hrvat Grčko-Nesjedinjene vjere. Gimnazijalac Nikola Tesla pri putovanju iz Smiljana u Karlovac u ondašnjim diližansama, koje su bile u vlasništvu Slunjskih obitelji Viličić pa kasnije Kvaternik zadržavao se je u Slunju i družio (uz otsale) s mojim krvnorodbinskim Tetkom Milom Cindrićem kao Hrvat s Hrvatom. Poznavao sam Franju Ivšića -Didu (umro u srpnju 1948), kad sam ja bio 19-godišnjak. Dida je bio prevoznik u Viličić-Kvaternikovoj diližansi i dobro je poznavao vlaškog Hrvata Nikolu Teslu jer ga je vozio u svojoj kočiji – diližansi. Čak je gimnazijalac Nikola Tesla noćio ponekad kod obitelji Ivćić, ali češće kod obitelji Cindrić. O hrvatskom Vlahu (s osjećajem Hrvata) govorila mi je mnogo tetka JELENA Cindrić mlađa sestra naprijed spomenutog Mile Cindrića, koji je postao profesor fizike i izgradio je prvu hidrocentralu u Slunju 1927. godine i u tome se je savjetovao sa svojim prijateljem (Hrvatskim Vlahom – Hrvatom) američkim znanstvenikom Nikolom Teslom. Kad je Tesla bio u Zagrebu, družio se je najviše s Prof. fizike Milom Cindrićem. A sada evo nešto za duševni orgazam.

Moj rođeni tetak (superhrvatčina) Prof. Mile Cindrić je prognan iz Rijeke jer je pjesmom: „Nije Rijeka mađarska, neg je Rijeka Hrvatska // Van s njima, van s Mađarima // Ne ćemo ih mi!/ Tada je moj tetak Hrvatčina izgubio službu u Rijeci i otišao u Srbiju. Evo istine za duševni orgazam,

koju iznosim jezikoslovnom matematičkom istinom: MILE CINDRIĆ – SRBSKI PROFESOR DOBIVA ODLIČJE SVETOG SAVE.

Osobno posjedujem to lijepo pozlaćeno (izrađeno odličje prema srbskoj narudđbi u Švicarskoj!) - lijep medalju u originalnom poklon pakovanju, imena SVETOGA SAVE, na koju je moj tetak „Srbin Prof. Mile Cindrić" čak dobivao mjesečnu nagradu po Din 170.

Tko ne vjeruje, neke otiđe k mojem zetu i kćeri: VIKTORU i KROATI PILEPIĆ – HAZLER (obadvoje sveučilištni profesori na Farmaciji u Zagrebu) u stan Borongaj Aerodrom 10 c, II. kat, i moja djeca će vam pokazati to vrijedno Odličje SVETOG SAVE i ćirilicom pisane Potvrde ili Uplatnice na Din 170, koje je za života primao „Srbin" Prof. Mile Cindrić.

Tako Srbi prave Srbe od ponajboljih Hrvata. „Brat je mio, koje vere bio, samo naka je Srbin!" Nitko mi neće vjerovati, da je meni Draganu Hazleru – USTAŠI ponuđeno počastno srbstvo, na jednoj bogatoj jubilarnoj večeri u Baselu, kod obitelji pok. Dr. Dobrivojevića, s kojim sam stručno surađivao ispred mojeg poslodavnog Koncerna SANDOZ u Baselu. Dakako to sam sa zahvalnošću odbio.

Vratimo se s nekoliko izreka i povijesnog ponašanja Svetosavske sekte ili Srbske državnopolitičke predvodnice Srba kroz čitavu povijest do danas:

„Mi Srbi smo najstariji narod u svetu! Nebo je plave boje u njemu sedi Srbin Bog! Sve što je pravoslavno to je srbsko! Srbija je do zadnjeg srbskog groba..."

Pogledajmo i dokumentarnu poviest! Dvojica rođene braće, poturčeni Srbin Mehmed Paša Sokolović i Pečki patrijarh svetosavske sekte SPC-a Makarije djeluju najbrutalnije protuhrvatski. Mehmed paša Sokolović sa 150.000 poturčenih Srba ratuje u Sigetu protvi hrvatskog junaka Nikole Zrinskoga, s oko 2.500 branitelja. Srbski poturica Sokolović je čak zatajio smrt cara Sulejmana, da mu se ne bi razpala vojska, umjesto da je pozvao Nikolu Zrinskoga da zajednički udare protiv Turaka. Bilo je bezbroj takovih poturčenih Srba običnih turskih vojnika, koji su nabijali na ražanj zarobljene Hrvate, a bilo je na desetke turskih oficira (molim ne čstnika, kako general Stipetić i hrvatski jezikoslovci nazivaju četničke oficire), srbske geneze kao na primjer Hasan paša Predojević, kojega je Hrvatski

ban Toma Bakač natjerao (1993?) na Kupu pored Siska i u njoj se je utopio poturica Predojević.

Rođeni brat od naprijed spomenutog poturice Sokolovića, pečki patrijarh Svetosavske sekte Makarije proglašava 1557. godine Srbskim svetosavskim carstvom: obalom Jadranskog mora do Trsta pa od Trsta na Budim, od Budima na Temišvar i na jug preko Vidina do Soluna sa srbskim pravom na participaciju u Istabulu – Carigradu ili grčki - Constantinopolu.

Ima primjera pohlepe Svetosavske sekte SPC na Hrvatsku za čitav leksikon. Ovdje ću dodati samo jedan. SPC – svetosavska sekta iz Beograda ovlastila je svoje patrijarhe u „Srbskoj Hrvatskoj", da iz Srbskog Zagreba vladaju sa „srbskom" Slovenijom i vascelom „srbskom" Italijom.

To je Svetosavskoj sekti SPC-a vrlo jednostavno jer ima veliku podržku u hijerarhiji Katoličke crkve u Hrvata. Od stotina primjera, evo samo jednoga. Zagrebački kaptol gradi u najhrvatskijem dijelu Zagreba, na Svetom Duhu Srbsku gimnaziju, koja pripada Setosavskoj sekti SPC-a, a toranj zagrebačke Prvostolnice obnavlja se već desetak godina iz milodara osiromašenih vjernika Katoličke crkve u Hrvata.

Meni Draganu Hazleru s mojom šačicom ostarjele hrvatske katoličke pameti nije jasno ponašanje vrhovništva Katoličke crkve u Hrvata.

I ovdje ću ostati samo na jednom primjeru: Kako to da vrhovništvo Katoličke crkve u Hrvata tako olako i bezbrižno pusti onome protuhrvatu u Vatikanu, da on daje protuhrvatskim patrijarsima Svetosavke sekte SPC-a da ona određuje sudbinu svetaštva za Blaženoga Alojzija Stepinca?!

Ja sam obični laik – vjernik Kristove crkve – katoličke i znadem da srbski patrijarsi i nitko osim određenog nadležtva Kristove crke nema jurisdikciju za bilo kakovo miješanje u određivanje svetaštva Blaženome Alojziju Stepincu. Znade li taj početni „A" u abecedi Kristovog krščanstva onaj protuhrvat u Vatikanu papa Franjo i njegovi poslušni podanici biskupi Katoličke crkve u Hrvata.

Recimo da je moj stav preradikalan (pisao sam papi Franji pismo s kritičkom poukom), ZAŠTO katolički biskupi, čak i kardinali Katoličke crkve u RH i u BiH ne poduče „svetog otca“ - papu Franju. Opet ću ostati samo kod jednog primjera jer osobno strahujem od hazlerovske preobširnosti u pisanju.

Svima čak pučkoškolcima u RH i u BiH je poznato da je posljednja kraljica Hrvatske Bosne Katarina Kosača, darovala Bosansko kraljevstvo Svetoj stolici. Papa Franjo je bio u skupom posjetu Sarajevu i Bosni, ali nije nijednom rječju izgovorio jezikoslovni pojam Hrvat – hrvatski, a kamo li da se kao nominalni posjednik Bosanskog kraljevstva brine za sudbinu svojih „ovčica i ovnića“ u jadnoj Bosni i Hercegovini.

Sve o svetaštvu Blaženoga Alojzija Stepinca prepuštam BOGU SVEVIŠNJEMU, koji bi „po svojo savjesti“ trebao postupiti prema vrhovništvu Kristove Crkve u Svetoj Stolici i u sluganskim RH i BiH, kako je ISTI BOG postupio prema Adami Evi.

Rekoh i ostah živ jer naš BOG OTAC vidi da ovaj skromni Njegov vjernik Dragan Hazler pravilno misli. Zato ostajem uz Boga Otca, Sina njegova Isusa Krista i Duha Svetoga uz pozdrave:

BOG i HRVATI! ZA DOM SPREMNI – USTAŠA ZA BOGA i HRVATSKU – SLJEDBENIK KRISTA U MISLIMA, RIEČIMA, PONAŠANJIMA I DJELIMA – starčić HRVAT vjernik u Krista

Dragan Hazler „88“

Basel, 12. srpnja 2016.

Oprosti Bože i narode, opet sam bio preobširan, a nisam napisao niti milijuntinu od potrebnoga u mislima i u razgovoru s dragim Bogom i njegovim narodom Hrvatskim.

Post scriptum: ja Dragan, kršteno Karlo Hazler (izvorno Švicarski Hasler) – Hrvat iz Slunja sam na rubu staračke pameti i na rubu sljepila pa ne mogu u napisanomu izpraviti tipkarke pogreške. Molim za oproštenje one malobrojne Hrvatice i Hrvate, koji će ovo čitati. HVALA! Dragan Hazler, bivši vrlo uspješni znanstvenik i istraživač svjetskih razina u

Sandoz/NOVARTISU, sada biedni starčič, koji očekuje poziv od BOGA, a ako me ON neće, neka me preda Vragu pa ću se barem kod vraga naći u društvu s papom Franjom i sa srbskim patrijarsima. Sluga Božji - Dragan Hazler

Ako te službeno proglase Ustašom ne brani se, nego budi ponosan!

Kad su me Ustašom potvorili ja se toga ne branim jer su Ustaše bile najbolja Hrvatska vojska svih vremena i jedina vojska u Drugom svjetskom ratu, koja je branila Hrvatski narod i ratnu državu Hrvatsku, onakvu kakova je u ratu bila.

Nije kritika, nego dopuna i pojašnjenje uz važne dodatke

„Webmaster HAZUD-a odlazi na privremeni rad u drugi kanton pa oko mjesec dana ne će biti novih objava na portalu. Načelo (The Principle) – Zemlja je u centru svemira! objavljeno 14. travnja 2016. od Posljednja vremena Šokantna tvrdnja: 'Zemlja je u … Continue reading → „

Ova najava je opravdana i poštena, ali nepodpuna i potreban je osvrt na nju!

Opravdana najava je i bez podpisa; opravdana je iako nedovoljno jasno, bez „od - do"; opravdana najava, ali je neopravdano bar spomenuti na neki da od dvojice vrhunskih i jedinih aktivista za sve poslove HAZUD-a u Baselu ostaje samo jedan čovjek. Taj jedan čovjek, manje ili više svima poznat u sustavu suradničkih odnosa i djelatnosti u Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti domovine i dijaspore ili HAZUDD-a je ostao sam s prekomjernim svojim poslovima i „htjeo ne htjeo" mora preuzeti sve poslove, koje obavlja „Webmaster HAZUD-a", kojih ima bar trostruko više, nego je sve „Webmaser HAZUD-stvo".

Zadnje od zadnjega jest da „drugi čovjek" ne može niti iz staračko-zdravstvenih razloga napustiti HAZUD Basel radi tekućih poslova - svojih plus „Webmaster-ovih" druge naravi, nego je važnije od toga dati na znanje svima suradnicima, da će brojni od njih biti uskraćeni za reflex na svoja, počesto važna pisma, rasprave, podržke, stavove itd...etc...usw... Moram dodati, što ponavljam često, ali nitko ne abadira, da je „drugi čovjek" ne samo staračk slab, nego svakodnevno mu slabi vid, što vodi u sljepilo za pisaći rad i čitanje , a zasada još ne za krupne stvari i za lijepo i privlačno oko sebe

Ova pojašnjenja uz opravdanu najavu „Webmastera HAZUD-a“ su neophodno potrebna i molim sve vrijedne suradnice i suradnike da o njima misle, kad se obraćaju na HAZUDch.

Potrebni su i drugi ukazi i pojašnjenja za članstvo HAZUD-a i sve suradnike

HAZUD ili Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti u dijaspori - u Baselu, istovremeno i u Zagrebu osnovana je 25. ožujka 1978. godine. Glavni „krivci“ su: u Zagreb Antun Bauer – Jelačićevac, a u Baselu Dragan Hazler – Ustaša.

U Baselu je HAZUD jedva jedvice dobio službenu dozvolu za svoj osnutak, obstanak i djelovanje jer je Titov Beograd službeno tražio od Švicarskih vlasti u Baselu i Bernu da zabrani ustaši – apotekaru Draganu Hazleru osnivanje ustaške akademije jer će ona djelovati na razbijanje bratstva i jedinstva jugoslavenskih građana na privremenom radu u inozemstvu. Ustaša Dragan Hazler se je našao pred službenom zabranom HAZUD-a, ali mu je sinula ideja da HAZUD djeluje suradnički s Crkvom – s dozvoljenim Hrvatskim katoličkim misijama u Švicarskoj.

Nadležni tužitelj Dr. Hund je na to rekao: „Donesite mi, gospodine Hazler u roku od mjesec dana pisanu potvrdu od Hrvatske katoličke misije da ste s njom u suradništvu pa ćemo onda odlučiti. Mi smo zaista kao HAZUD in statu nascendi surađivali s HKC u Švicarskoj, napose s fra Ljubom Krasićem i s basaelskim fratrom Berislavom Kutle. Ne samo to, nego je fra Lucijan Kordić u Švicarskoj i nekoliko vrhunskih crkvenih dostojanstvanika diljem svijeta bilo u članstvu HAZUD-a ili su se podrškom izjasnili za HAZUD. Evo nekolika, onda živih: Silvije Grubišić, Lucijan Kordić, Dominik Mandić, Ljudevit Rupčić i neki dostojanstvenici u Hrvatskoj i u BiH su bili vezani uz osnivača HAZUD-a u Zagrebu Prof. Dr. Antuna Bauera.

Treba li ovdje dodati da je sve ankete i ondašnja pisma od HAZUD-a objavljivao tjednik DANICA, kojeg su izdavali hrvatski fratri u Chicagu.

Sve ovo glede suradnje HAZUD-a i naše Crkve odgovara punini istine, ali nitko od spomenutih i brojnih nespomenutih crkvenih

dostojanstvenika nije bio nadležan za napisati službenu potvrdu, kakovu je tražilo Javno tužilaštvo Kantona Basel-Stadt.

Upućivani smo na nadležnu RKT-instituciju za HKC u dijaspori u Mostara pa ova preko Zagreba i nuncija u Beogradu do nadleštva u Vatikanu. U razgovorima smo zaključili da bi za ostvarenje takove Potvrde trebalo dvije godine, a mi moramo riješiti sudbinu HAZUD-a u mjesec dana.

Vrlo žalostan u tim mislima dobio sam večernju posjetu. Radi sljedeće vjerodostojnosti evo identiteta posjetitelja: Pjesnici – novi emigranti Ilija Šikić i Ivan Vule. Nakon što sam im iznio stanje u cjelosti, koje neću ovdje još jednom ponavljati, riječ je uzeo Ivan Vule (doslovce):

„Ja poznam osobno tajnika Sinodalnog vijeća Hrvatske katoličke crkve u Zagrebu, Dr. Milivoja Barbarića. Smijem li ga ja zamoliti takovu potvrdu?“ Dakako, da mu je to bilo dozvoljeno.

Odmah su uslijedili telefonski razgovori Vule i Hazler iz Basela s dr. Milivojem Barbarićem u u Zagrebu, koji je izrazio dati suradničku pomoć i zamolio nas je da zatražimo pismeno Potvrdu s obrazloženjem.

Još iste večeri je Dragan Hazler napisao zamolbeno pismo na adresu Sinodalno vijeće HKC – Dr. Milivoj Barbarić, Branimirova 11 – Zagreb.

Za nekih desetak dana dobili smo svetčanu POVELJU PATRONATA HKC nad Hrvatskom akademijom znanosti i umjetnosti u dijaspoiri sa sjedištem u Baselu.

To je zaista svetčana povelja, kao što je nekada dodijeljivana slobodnim kraljevskim gradovima.

Napravio sam kopije i zajedno s originalom donio predočiti u Kantonalno javno tužiteljstvo.

Ovim činom je službeno dozvoljena registracija, postojanje i djelovanje HAZUD-a u Baselu, temeljem ZGB, Abschnitt II, Art. 62...

Skladno tome je napisan STATUT HAZUD-a, u koje je usvojilo CH-nadležtvo po slovu spomenutih zakonitosti i u STATUTU uz ostalo pravo članova na titulu Hrv. akad. HAZUD-a.

Zašto sam ovo po prviput napisao za javnost i molim da se objavi – tko hoće?!

Ovo sam morao doslovce napisati jer još i sada ima ne samo zlobnica i zlobnika iz Kumrovečke komunističke škole, koji ovome rađanju HAZUD-a pripisuju štošta i svašta, nego ima i visokih dostojanstvenika u RKT u Hrvata, koji se nikako ili negativno ponašaju prema HAZUD-u.

Jedan od takovih je čak tjedan dana koristio svoju (NE-) moć da ukine HAZUD, što dakako nije uspjelo njemu niti Titovom liječniku Dr. Zdenku Škrabalu u ulozi ambasadora RH u Bernu.

Treba li dodati i to da je Zakonodavac RH objelodanio Zakon protiv uporabe sintagme „Hrvataka akademija“ štiteći tu sintagmu samo za HAZU ex JAZU.

Saborski analfabete RH nisu niti toliko juristički pismeni da znadu o nevežećoj jurisdikciji zakona RH u drugim državama.

Nije im uspjelo ukinuti/zabraniti Hrvatsku Akademiju Amerike (1953) u New Yorku ni Hrvatsku akademiju znanosti i umjetnosti u dijaspori (1978) utemeljenu u Baselu.

Ima u svezi ovih zagonetnosti čitav niz absurda, koje na osobnu odgovornost iznosim!

Zanimljivo je nakon ove protuakademijske aktivnosti Zakonodavca RH i još više radi stava dostojanstvenika RKT u Hrvata protiv HAZUD-a jer mu je obstanak osigurala Hrvatska katolička (starokatolička) crkva, koja je KRISTOVA CRKVA , a ne nikakva sekta, kao svetosavska, nemanjićka sekta SPC.

Jedini njeni neoprostivi grijeh (uz neke sitne kao na pr. razvod braka!) je što ne priznaje nepogrješivost pape, u čemu upravo sada pokazuje svoju ispravnost jer na primjer ovaj protuhrvatski papa Franjo daje patrijarsima sektaške svetosavske (Ne KRISTOVE) SPC, da određuju svetačku

sudbinu mučenika i blaženika ALOJZIJA STEPINCA. Jeli to papinska nepogrešivost??? Nota bene!

Bozanić, Bogović i svi drugi (ne znam im svima prezimena pa ih ne pišem) bi trebali znati ono osnovno da SPC nije Kristova Crkva, nego odmetnička sekta. 1219. je Rastko Nemanjić sam sebe proglasio SVETI SAVA i osnovao svetosavsku SPC, koja je prva politička crkvena sekta, nakom Crkvenog raskola 1054. za Mihaila Cerularia.

Što iz svega toga proizlazi?!

Zagrebački Kaptol sa svima Kaptolčićima u Hrvatskoj bratsko-sestrinski surađuje sa Svetosavskom sektom SPC (doslovce se uvlače kaptolci protama u guzicu!!! - treba pogledatu HTV-emisije, koje vodi nekakav RKT-teolog Kužina, koji se marljivo uvlaći protama SPS-sekte u srpsko dupa!).

Takvi RKT-bogomoljci zagrljeni sa svetosavskim političkim sektašima zamjeravaju nama HAZUD-u, što nas je spasila Hrvatska Katolička Crkva, koje je nastala na Dolingerovoj i Strossmayerovoj pobuni protiv papine nepogrešivosti. To je bilo na Prvom Vaticanskom koncilu 1871. za vrijeme papapovanja Pius-a IX, dakako Talijana s dugim imenom: Giovanni Maria Graf Mastai Ferretti, rođen 6.6.1846 -7.2.1878.

Još zanimljiviji je „nepogrešivi“ Kaptol u Zagrebu, koji srpskoj svetosavskoj sekti SPC gradi SRBSKU GIMNAZIJU u najhrvatskijem dijelu Zagreba, na Svetom Duhu, a toranj Prvostolnice se godinama na ruglo katoličkom Zagrebu popravlja iz milodara.

Milorad Pupovac vuče za nos kros svetosavsku sektu sve hrvatske političke praznoglavce!

Što tek reći na Pupovčev velečetnički poziv i odazov čitavog političkog vrha u Hrvatskoj, koji dolazi slaviti badnjak Svetosavske sekte SPC-a i velečetnik Milorad Pupovac ih sve vuče za nos počev od orjunaša Sanadera do trgovca Oreškovića.

Rimokatolici u Hrvatskoj glasuju u visokom postotku za KPJ = SDP!

Uz takovu hijerarhiju RKT u Hrvata i protuhrvatskog papu Franju nikakvo čudo da od 90% rimokatolika Hrvata, visoki postotak glasuje za komunističku partiju SDP. Jedan od razloga jest da na katolički živalj utječe jaka komunistička promičba, a RKT- hijerarhija zabranjuje svećenicima govoriti o politici u crkvama. Kako pobijediti uz takovo ponašanje komuniste i Srbe, kad se znade da svetosavska sekta SPC i nije ništa drugo nego srbska politička organizacija.

„Nešto je trulo u zemlji Kroaciji!“ „Nešto je trulo u Vaticanu i u sluganskom Kaptolu!“

Predobro nam i ide, kako nas odgaja država Hrvatska u RKT-crkva u Hrvata.

Napisah i osta živ. Bit ću zahvalan svima, koji se usude ovo objaviti od Ustaše Dragana Hazlera

Kad su me Ustašom potvorili ja se toga ne branim jer su Ustaše bile najbolja Hrvatska vojska svih vremena i jedina vojska u Drugom svjetskom ratu, koja je branila Hrvatski narod i ratnu državu Hrvatsku, onakvu kakova je u ratu bila.

Hvaljen Isus i Marija! BOG I HRVATI! ZA DOM SPREMNI!

Dragan Hazler – Ustaša, prozvan od Titovog Beograda 1978.

Basel, jutro 4. srpnja 2016. uz Dan Svete Elizabete

Od sina zvjezdaša sa pet krakova ne možemo očekivati da radi za hrvatske interese

Mi tek trebamo od RH napraviti državu, a tko misli da će ju napraviti sin zvjedaša s pet krakova Andrej Plenković neka ide na pričest u Vrapče.

Osobno spadam u vrlo mali broj Hrvata, koji se nedaju od nikoga zajebavati zbog moga Hrvatstva niti vući za nos, nego svakome nametljivcu uzmem (uzmemo) pravu mjeru, najprije retorikom, uvjeravanjem, korigiranjem, a ako ništa ne uspijeva Bog nam je ostavio batinu.

"Batina je u RAJU RASLA". Pred jedno dva mjeseca izbatinao sam dvojicu okorjelih četnika (svakog za sebe) u Topuskome, da im NIKADA više neće pasti na um četnikovati i vrijeđati Hrvate u Hrvatskoj pred USTAŠOM Draganom Hazlerom i pred meni sličnim Hrvatima..

Jedan je bio toliko drzak da me je iza leđa nenadano povukao za uho jer sam u Čemernici govorio dvojici suputnika, uz mene o komunističko-četničkom zločinu nad oko 2000 zarobljenih Hrvatskih domobrana poubijanih u Čemernici oko 20. svibnja 1945. ... Četnik je iz zadnjih sjedala u autobusu prosvjedovao, rekavši da su to bili zločinci i trebalo ih je poklati. Nisam se obazirao na njegove bezvezarije radi uznemirivanja putnika. Izašao sam iz autobusa prije provokatora četnika i zaboravi sam na njega. Kad najedanput me netko iza leđe povuče za uho i počne me šamarati ne jako bolno po obrazu. "Nisi slušao USTAŠO, što sam ti govorio o poubijanim zločincima u Čemernici". Okrenuo sam se i dao mu punim udarcem nogom u cjevanicu - podkoljenicu. Nasrnuo je tada na mene fizički još bjesnije, a onda sam mu dao još jače nogom udarac u muda. Srušio se je, ostao je stenjati i vikati zamnom "Pička ti materina ti ćeš mene da biješ u mojoj srpskoj zemlji - bijedni Ustašo!" Odgovorio sam mu: Hvala! najljepšu riječ USTAŠA najradije primam k srcu, a napose mi je draga, kad mi je izgovaraju kukavički bjednici četnici jer se boje jedino USTAŠA. Ostao je ležati, a žena ga je tješila i nije mu dozvoljavala ponovljeni napad na USTAŠU.

Taj spektakl u svađi četnika i USTAŠE su čuli svi susjedi i imao sam osjećaj da su na mojoj strani. O drugome četniku blizu bazena je priča predugačka, ali sam ga osobno porazio, a uz mene je bilo desetak VELIKIH hrvata i NIJEDAN NIJE PODRŽAO moju borbu s četnikom. Otišao je na Recepciju Hotela i prijavio me je. Došao je u pratnji jednog službenika, koji mi je rekao da napustim bazen jer izazivam nered. Suprostavio sam se, a on je rekao da će pozvati policiju. "Pozovite, molim vas Hrvatsku policiju da mi pomogne obračunati s četničkim napadačem. Zatim su njih dvojica razgovarali u četriri oka i službenik je otišao bez riječi i bez pozdrava meni. Hrvatske vlasti bi se trebale pobrinuti o ponašanju četnika u Banovini, koje je tako naučio glinski banditi Aleksandar Vučić, s kojim se ljubi ne samo Vesna Pusić, nego i predsjednica RH Kolinda Grabar Kitarović. Također se sa smješkom slika s četničkim vođom, poznatim koljačem u okolici Vukovara - Grobarom srbskim predsjednikom Tomislavom Nikolićem. Nikakav protokol ne opravdava prijateljstvo u svima odnosima predsjednice RH Kolinde Grabar Kitarović s okorjelim srbskim zločinačkim četnicima, koljačima u Hrvatskoj: Aleksandrom Vučićem i grobarom Tomislavom Nikolićem. Tako nešto ne bi učinio niti okorjeli protuhrvat Stjepan Mesić. Srbski četnici likuju, kad im "naivna" predsjednica RH Kolinda Grabar Kitarović posvećuje pažnju u zajedničkom slikanju s Kolindinim smješkom.

Još užasnije od Topuskoga imao sam u Veljunu pred četničkim spomenikom dana 6. svibnja 2000. Dao sam tri nogoguza petokolonaškom četniku Miloradu Pupovcu (u zaštiti Josipa Boljkovca). Rekao sam mu: "Briši odovuda jer ću ti odsjeći glavu i staviti je na ovaj četnički spomenik, kojeg je obnovio novciuma dobivenim od miinstra kulture Blaškovića. Sramno je pobjegao petokolonaški srbenda Milorad Pupovac iz Veljuna i NIKADA više nije navratio u Veljun. Na Teršeličkinoj glavi je jedna mlada Slunjanka - prava Hrvatica slomila petu svoje nove cipele, ali Teršelička, ni Pupovac, niti Mesić NISU NIKADA više posjetili hrvatski Slunj, kojega je tada čuvao hrvatski vitez JURE FRANCETIĆ, kojeg je podigao NEKAKAV USTAŠA DRAGAN HAZLER. ORJUNAŠ SANADER JE NAKON 5 GODINA Francetićevog stražarenja uklonio noću spomenobilježje Francetiću.

Prije uklanjanja spomenobilježja Juri Francetiću u Slunju orjunaš i dokazani pljačkaš hrvatske imovine posredstvom gradonačelnika Ivana Bogovića (polubrata ili brata od biskupa Mile Bogovića) policijski prognao USTAŠU HAZLERA IZ SLUNJA.

Takvi smo mi Hrvati prema svojim zaslužnim ljudima, a držimo ime najvećeg zločinca Maršala Tita na Trgu Hrvatskog narodnog kazališta. Mi Hrvati smo u svojoj nametnutoj zbunjenosti: KROATOKANIBALI i CROATOMAZOHISTI po nauku namatnutom od Srba. Petokolonaški samozvani reinkarnirani Svetozar Pribičćvić - Milorad Pupovac vuče za nos sve sabornike u Hrvatskom (Državnom???!!!) saboru i oni ustaju njemu u čast. To je ispod razine: SRAMOTA i PONIŽENJE. Nedavno smo svjedočili da je "Hrvatski" sabor odobrio zločinačkoj reinkarnaciji Svetozara Pribićevica, kako sam sebe naziva Milorad Pupovac 8 (osam) milijuna kuna, a Hrvatski branitelji se ubijaju radi krajnje lošeg socijalnog stanja.

Hrvatska treba samo stotinu Hazlera pa će POSTATI i biti prava DRŽAVA Hrvatska jer "RH" nije država pa ni Sabor ne može biti DRŽAVNI. Ako SRH pod Beogradom nije bila država (To je rekao sam Tito: "Prije će Sava krenuti od Beograda prema Zagrebu, nego će Hrvati imati svoju državu - Tito Karađorđevo 1971.) Po čemu bi multinacionalna zajednica RH bila država, kad u njoj vladaju s više prava od Hrvata 23 nacionalne manjine pod vrhovnim žezlom iz Bruxellesa.

Mi tek trebamo od RH napraviti državu, a tko misli da će ju napraviti sin zvjedaša s pet krakova Andrej Plenković neka ide na pričest u Vrapče.

Mi Hrvati nismo zreli u svome imenu, koje se doduže sve manje čuje. Političari (osim Kolinde- "HRVATICE I HRVATI!" pod utjecajem Hrvatice Brune Esich!) se OBRAĆAJU U SVOJIM GOVORIMA: "GRAĐANKE I GRAĐANI!" U RH NAJMANJE PRAVA IMAJU HRVATI, A MI HRVATI U DIJASPORI NITI NE POSTOJIMO. ZASTUPAJU NAS TROJICA HRVATA IZ BIH, ŠTO ZNAČI DA RH SMATRA DIJASPOROM BiH. BOŽE, AKO JESI -GDJE SI?!

DOĐI BOŽE POD HITNO OPAMETITI SVOJE HRVATE, KOJI PO SRBSKOJ PEDAGOGIJI MRZE SVOJE RODITELJE JER SU BILI HRVATSKI BRANITELJI - USTAŠE I DOMOBRANI. TAKO NEŠTO NE POZNA NITI SPROVODI NIJEDAN NAROD U SVIJETU. DANAŠNJI HRVATI POZDRAVLJAJU, dakako u svojoj intimi: ZA GUZICU SPREMNI, A MI SMO MANJINA, KOJA JOŠ POZDRAVLJA: ZA DOM SPREMNI!

Dragan Hazler

U ULOZI Hrvata i u ulozi dočastnika Hrvatske ustaške mladeži s prisegom voljenom Poglavniku Dr. ANTI PAVELIĆU i još voljenijoj DRŽAVI NDH u mukotrpnom rađanju, rođenoj kao mrtvorođenče 1945. koje su u majčinoj utrobi ubili titovi komunistički zločinci i srbi svih orjentacija.

To željeno ŽIVO, nažalost mrtvorođeno dijete NDH mrze današnji "Hrvati", a vole genocidnog Tita, desetog s međunarodne ljestvice najvećih ratnih i mirnodobskih zločinaca 20. stoljeća.

Među takvim "hrvatima", veliki ih je broj - nije lako pravi Hrvat biti!

Basel (Hrvatska u srcu) 29. listopada 2016.

Hrvatska je predziđe kršćanstva bez spomenika za tu zaslugu

HRVATSKA JE 1519. PROGLAŠENA PREDZIĐEM KRŠĆANSTVA

Hrvatska je na europskoj kršćanskoj razini proglašena od pape Lava X. – Leona X. Predziđem kršćanstva, a nema nijedan spomenički znak niti bilo koji drugi znak zahvalnosti za svoju uspješnu ulogu obrane katoličkog kršćanstva Rimskog obreda po Isusu Kristu, apostolima i evanđelistima.

Rimokatolička Hrvatska je obranila kršćanstvo od Turaka i napose od svetosavskih krivovjernika SPC-a ne samo u svojoj domovini, nego i u čitavoj Europi.

Iz zahvalnosti vjerničkom Hrvatskom katoličkom narodu, europske države zajedno s hrvatskim udjelom trebale bi izgraditi velebnu građevinu, u blizini Plitvica i u toj građevini posvetiti Kristovu crkvu naziva Antemurale Christianitatis - "Predziđe kršćanstva", dakako uz priloženi povijestni dokument iz 1519 godine, kojeg je papa Lav X predao hrvatskom banu i biskupu Petru Berislaviću.

Lokacija Crkve Predziđa kršćanstva je najopravdanija uz Plitvice jer je tu poginuo iz tursko-srbske zasjede hrvatski ban i biskup – branitelj kršćanstva Petar Berislavić.

Tragom Papinog priznanja

Povijestni naslov Antemurale Christianitatis "Predziđe kršćanstva" dao je papa Lav X. Ili latinski - Leon X. (11.3.1513.- 1.1 2. 1521.) Hrvatima godine 1519. u pismu banu Petru Berislaviću, biskupu Hrvatske katoličke crkve, ujedno najuspješnijem ratniku protiv nekrsta Turaka i najbrojnijih turskih saveznika krivovjernih svetosavskih SPC Srba, koji su kao svetosavski krivovjernici i kao poturice bili najveći ugroziteljlji Kristove, apostolske i evanđelističke baštine – katoličkog kršćanstva u Europi. O tome slijedom u ovoj dokumentarnoj razpravi:

Svetosavski krivoivjerni SPC-a Srbi su bili najveći neprijatelji katoličkog kršćanstva!

Najbolji turski ratnici protiv kršćanstva u Europi bili su Srbi - svetosavski krivovjerni poturice!

Svetosavski Srbi krivovjernici SPC-a dali su Turcima više od 200 najistaknutijih, ujedno najbrutalnijih ratničkih vođa protiv Kristove baštine u Europi poput primjerice Hasana paše Predojevića, istaknutog napadača na hrvatski katolički grad Sisak 1593.godine, gdje ga je hrvatski ban Toma Bakač s Karlovčanima i Slunjanima prisilio na bijeg pa se je srbski poturica Hasan paša Predojević utopio u rijeci Uni.

Mehmed paša Sokolović je brat od Pećkog svetosavskog SPC patrijarha Makarija

Još poznatiji od Srbina poturice Hasana paše Predojevića bio je prema brojnim povijestnim dokazima najistaknutiji turski ratnik svih vremena protiv kršćanstva u Hrvatskoj i u Europi – svetosavski SPC poturica – Srbin Mehmed paša Sokolović. Taj svetosavski krivovjernik SPC-a i poturica – genetički Srbin Mehmed paša Sokolović poznat je po protukršćanskim ratovima na kopnu i na moru i napose po ratu protiv Hrvata Nikole Šubića Zrinskoga koji je u Sigetu (1566) s oko 2500 hrabrih Hrvata – Kristovih vjernika spriječio turskom caru Sulejmanu II. i svetosavskoj srbskoj poturici Mehmedu paši Sokoloviću protukršćanski pohod na Wien (Beč) s oko 120.000 svetosavskih krivovjernih Srba među kojima je bilo jedva 5-10 tisuća Turaka.

U najozbiljnijima povijestnim opisima Sigetske bitke, može se čitati da su s turske strane ratnici prijetili Hrvatima – braniteljima Sigeta i kršćanstva Europe razumljivim jezikom. To svjedoči puninom istine, da su se krivovjerni svetosavski SPC poturice borili protiv kršćanstva u Europi.

Treba li ovdje podsjetiti da je Srbin – poturica Mehmed paša Sokolović zatajio smrt turskog cara Sulejmana II. da bi mogao nastaviti rat protiv Hrvata Nikole Šubića Zrinskoga i nastaviti protukršćanski rat ciljno usmjeren na katoličko-kršćanski grad Wien - Beč.

Umetak - pripomnena: Beč je mađarski naziv za austrijski grad Wien. Mi Hrvati bismo treabli poštivati austrijsko ime grada i nazivati ga Wien, a ne mađarski Beč. Podsjećam, da mi Hrvati negativno reagiramo, kad nam Zagreb nazivju Agram, Karlovac - Karlstadt, Rijeku – Fiume...

Srbski Poturica Mehmed paša Sokolović nije uspio doći u Wien!

Nije svetosavski SPC krivovjernik, poturica Mehmed paša Sokolović uspio niti stići u Wien jer su mu Hrvati – kršćani, branitelji Sigeta i Europe nanijeli strašne poraze - smaknuli su Hrvati oko 30.000 srbskih poturica i s njma par tisuća Turaka.

Posljednjim jurišom junački poginuli Hrvati i među njima najhrabriji Nikola Šubić Zrinski nanijeli su srbskom svetosavskom poturici Mehmedu paši Sokoloviću i njegovim svetosavskim krivovjernicima tako strašan poraz, da su bijegom napustili Siget i ostavili u njemu mrtvog cara Sulejmana II.

Tijekom 2016. su mađarski arheolozi na tragu nalazka i odkrivanja groba turskog cara Sulejmana II. Povijestno se znade da se je hoidočastilo Sulejmanovom grobu s tursko-srbske strane sve dok vojskovođa Princ Eugen Savojski s kršćanskom vojskom, pretežno Hrvatima u svojim redovima nije oslobodio Mađarsku od Turaka oko 1790. godine.

Još neke istine o krivovjrnoj svetosavskoj Srbskoj pravoslavnoj crkvi – SPC:

Ta krivovjerna SPC je autoktona državnopolitička srbska svetosavska tvorevina i nije identična s nijednom ortodoksnom crkvom, kojima se je formalno upravljalo iz Constantinopola - Carigrada do pada pod osmanlijsku vlast 1453. godine.

Kao prvi protukršćanski zločin u Constantinopolu Osmanlije su opljačkale grčko-ortodoksnu crkvu Haghia Sophia (Aja Sofija) i pretvorili je u džamiju i grad Constantinopol preimenoivali u Istanbul.

Najvažnije je ovdje za iztaknutri, da je krivovjerna svetosavska SPC bila i ostala zauvijek srbska nacionalna politička organizacija, u kojoj je istočni crkveni obred bio mamac i vjerska maska, pod koju su perfidni patrijarsi, vladike i prote uvlačili kroz povijest ne samo Srbe, Cincare, Vlahe, Bugare i sadašnje Makedonce, nego i Hrvate u Crvenoj Hrvatskoj, prozvane Crnogorci, Hrvate Bogumile i Hrvate katolike u Bosni i i Hercegovini.

Posebice treba iztaknuti, da je Ivan Kapistran, legat Apostolske Stolice za Istočnu Europu, podsjeća papu Kalisa III. Da se velik broj bosanskih

krivovjeraca, koji su ispovijedali bogumilstvo (patarenstvo?!) obratio vjeri Rimske Crkve te da papin štićenik srbski despot Đurđ Branković na "granicama Bosne dopušta i potiče prekrštavanje katolika na pravoslavlje“.

Iz kojeg motiva je ovako postupio papa Kalis III. s rimokatolikom Talijanom Ivanom Kapistranom i Đurđom Brankovićem pripadnikom svetosavskog krivovjeja to je pitanje – problem, koje treba znanstveno-satručno pojasniti. Papin stav je bio na štetu katolika Hrvata.

Jedina nemuslimanska vjera, koju Turci nisu progonili ni zabranjivali je bila Svetosavska SPC. Sa Svetosavskom SPC su srbski poturice pa i oni Srbi, koji su još osjećali da su Srbi poslušno surađivali shodno srbskoj narodnoj poslovici: "Ko u vladi – tome u paradi." išli u rat na strani osmanlija.

Evo još samo jedan povijestni primjer za krivovjerje svetosavske SPC, koja je bila i ostala zauvijek Srbska nacionalno-politička organizacija s vjerom kao varkom ili kamuflažom. Naime, sve grčko-ortodoksne crkve su se odazvale na Crkveni koncil u Baselu 1431-1439. godine, kojeg je organizirao i vodio nadbiskup, pariški profesor, Hrvat iz Dubrovnika Ivan Stojković pod motom "Za čistoću Kristove Crkve u glavi i u udovima". Taj Koncil, uz obračun s Husitima... imao je uz opći i ekumenski karakter, napose nakon premještaja iz Basela u Sienu i Ankonu. Što reći ovdje: Jedino Svetosavska krivovjerna SPC se nije odazvala na koncilski ekumenski poziv. Nota bene!

Papa nije bio prvi koji je dao Hrvatskoj naslov! Antemurale Christianitatis "Predziđe kršćanstva". Ponovimo radi značaja, papa Lav X. Ili latinski - Leon X. (11.3.1513.- 1.12. 1521.) dao je Hrvatima godine 1519. godine u pismu hrvatskome banu i hrvatskome biskupu, uspješnom branitelju kršćanstva Petru Berislaviću naslov Antemurale Christianitatis "Predziđe kršćanstva". Ali ,Papa nije bio prvi koji je dao Hrvatskoj takav naslov. Plemstvo južnih hrvatskih krajeva uputilo je već 10. travnja 1494. sa sabora u Hrvatskom gradu Bihaću pismo papi Aleksandru VI. latinski Alexander VI. (11.8.1492. - 18.8.1505.) i rimsko-njemačkom caru

Maksimilijanu I. tražeći pomoć protiv osmanlijskih napada u kojem je Hrvatsku nazvalo Kulom i predziđem kršćanstva.

Znani i neznani hrvatski ratnici i junaci.

Najpoznatiji među njima bili su: branitelj hrvatskog grada Zemuna Marko Skoblić kojeg su Turci svezanog bacili pod bijesnog slona jer se nije htio poturčiti i pokloniti turskom caru, Hrvatski ban i hrvatski biskup Petar Berislavić (1475.-1520.) koji je zbog sjajne pobjede kod Dubice na Uni god. 1513. dobio na dar blagoslovljeni mač i klobuk od pape Lava X. - latinski Leon X (11.31513.- 1.12.1521. godine; senjski kapetan Petar Kružić (1491.-1537.) koji je punih 15 godina branio okruženi Klis, vrhovni kapetan Nikola Jurišić (o. 1490.-1545.), koji je god. 1532. sa samo 700 Hrvata zaustavio 140.000 Sulejmanovih vojnika Turaka i srbskih poturica na njihovom vojnom pohodu za Beč; Hrvatski ban Nikola Šubić Zrinski (1508.-1566.) koji je god. 1542. s oko 400 Hrvata spasio Peštu od sigurne propasti. Godine 1566. Sulejmana II. koji je krenuo s preko 120.000 vojnika osvojiti Wien - Beč i potom čitavu Europu, zaustavio ga je pod Sigetom Nikola Šubić Zrinski s 2.500 hrabrih hrvatskih ratnika, pri čemu su poslali na drugi svijet preko 30.000 Turaka isrbskih poturica, a sami su zbog hrabrosti i junačke smrti "ušli u legendu" svjetske ratne i vojne povijesti.

Nikola Šubić Zrinski

Još neki poznati i slavni ratnici bili su: hrvatski ban Toma Bakač Erdödy (1558.-1624.) koji je s hrvatskim ratnicima ostvario sjajnu pobjedu god. 1593. kod Siska koja je ujedno bila prekretnica u ratu Hrvata s Turcima;

Hrvatski ban Ivan III. Drašković († 1648.) jedini Hrvat na položaju ugarskog palatina u to vrijeme kojeg su nazvali "defensor Croatiae", Nikola Šubić Zrinski, ban Nikola VII. Zrinski (1620.-1664.) i ban Petar IV. Zrinski (1621.-1671.) koji su nanijeli velike gubitke turskoj vojsci, ban Ivan Karlović (1485.-1531.), ban Petar Keglavić (1478.-1554.), Krsto I. Frankapan Brinjski (1482.-1527.), general Ivan Lenković († 1569.), kapetan Grgur Orlovčić († 1526.), ban Matko Talovac († 1445.), ban Juraj V. Zrinski (1599.-1626.), zapovjednik Marko Horvat Stančić (o. 1520.-1561.),

zapovjednik Vid Hallek, ban Petar Erdődy (1504.–1567.), svećenik Marko Mesić (1640.-1713.), fra Luka Ibrišimović (1626.-1698.) i mnogi drugi.

Kad su Turci god. 1453. osvojili Carigrad, okomili su se odmah na grkoistočnu kršćansku crkvu "Aja Sophia", a papa Kalist III. - latinski Kalixtus III. (8.4.1455.-6.8.1458) pozvao je sve kršćanske narode u križarski rat. U kršćanskoj vojsci koja je u srpnju godine 1456. porazila 150.000 turskih vojnika pod hrvatsko-ugarskim Beogradom, sudjelovao je veliki broj Hrvata koje je pokrenuo franjevac Ivan Kapistran (1386.-1456.). Protuosmanlijski i protusvetosavski križar i branitelj kršćanstva, Ivan Kapistran umro je god. 1456. u Iloku, a zbog mnogobrojnih životnih i posmrtnih čudesa, viđenja i pravednih načela, za koje je uzorno djelovao proglašen je Hrvatskim svetcem.

Godine 1521. pao je hrvatsko-ugarski i kršćansko-katolički Beograd pod osmansku vlast, a hrvatski pisci i diplomati ukazali su na dramatičnost i ozbiljnost situacije pišući da je taj hrvatski grad "bedem kršćanstva, ključ Europe, ključ Hrvatske i Ugarske, tvrđava čitavoga Kraljevstva i hrvatsko-ugarska stražica svoga naroda i čitave kršćanske Europe. Sljedeće godine, na njemačkom državnom saboru u Nürnbergu upotrebljen je za Hrvatsku izraz Zwingermaurer (tvrđava -utvržćena kula), a austrijski nadvojvoda Ferdinand Habsburški govorio je da "viteški kršćanski narod" Hrvatā "poput štita" stoji ispred Štajerske, Koruške i Kranjske, te cijele srednje Europe i zapadnoga kršćanskog svijeta. Na sjednici je knez Bernardin Frankapan (1453.-1529.) molio za pomoć, podsjećajući da je "Hrvatska štit i vrata kršćanstva", dok je njegov sin Krsto, 1. Frankopan srpnja 1523. godine, u memorijalu papi Hadrijanu VI. - latinski Hadrian VI. (9.1.-1522.- 14.9.1523. - rodjen u Utrechtu 2.3.1459.) upozorio da je Hrvatska "predziđe ili dver kršćanstva, a naročito pograničnih zemalja Koruške, Kranjske, Istre, Furlanije i Italije". U istom značenju su i stihovi iz pjesme *Trublja slovinska*, baroknog pjesnika Vladislava Menčetića koji 1665. godine piše:

"*Od ropstva bi davno u valih*

potonula Italija

o hrvatskijeh da se žalih

more otmansko ne razbija! ”

Protiv višestruko brojčano jačih turskih osvajača – Turaka i Srba poturica "Ko u vladi – tome u paradi" - Hrvati su vodili najžešće ratove u 16. stoljeću i 17. stoljeću koja su nazvana "duo plorantes saecula Croatiae" ("dva plačuća stoljeća Hrvatske"). Većinu obrane podnosili su Hrvati, financirali su austrijski unutarnji staleži, a obrani granice nije sudjelovao samo hrvatski etnički element, već i njemački, mađarski, te etnicitet kojeg se obično naziva "vlaški" - Vlasi, a čiji su pripadnici bili uglavnom (ne isključivo) grko-istočnjaci, a manje sljedbenici svetosavske pravoslavne vjeroispovijesti (krivovjerja). Od ovih Vlasa je u najvećem broju krivovjerna svetosavska SPC napravila Srbe. Takvi hrvatski Vlasi, napose oni s karakterističnim prezimenima i poiznatim zaslugama su i danas predmet srbske nacističlke pohlepe. Evo samo nekoliko prezimena Hrvatskih Vlaha bez srbskih gena, koje i danas velikosrbska ideologija smatra Srbima (abecedno): Adžibaba, Aralica, Banda, Basara, Basta, Bastaja, Batalo, Beara, Bjelivuk, Bjelovuk, Blanuša, Borovica, Brdar, Cimeša, Čika, Čiča, Ćuruvija, Dereta, Đerđa, Đipalo, Eror, Forko, Gaćeša, Grba, Gunj, Hribar, Jakovina, Kangrga, Klašnja, Kotur, Kozlina, Krneta, Leka, Livada, Malbaša, Masleša, Mudreša, Nećak, Njavro, Opalo, Počuča, Prica, Pupovac, Rubeša, Sekula, Skadarka, Soleša, Šaša, Šaula, Tepavac, TESLA, Trkulja, Tumara, Uzelac, Vujaklija, Zatezalo, Žiga, Žiža, Žuvela, Žuža.

U skoro 400 godina dugom ratovanju protiv osmanlijskih osvajača proslavili su se mnogi imenima znani i neznani hrvatski ratnici i junaci. Najpoznatiji među njima bili su: branitelj Zemuna Marko Skoblić kojeg su Turci svezanog bacili pod bijesnog slona jer se nije htio poturčiti i pokloniti turskom caru...

Hrvatski ban i biskup ban Petar Berislavić (1475.-1520.) je zbog sjajne pobjede kod Dubice na Uni god. 1513. dobio na dar blagoslovljeni mač i klobuk od pape Lava X.

Evo još nekoliko istaknutih Hrvata, branitelja kršćanstva u Hrvatskoj, što znači i u Europi:

Senjski kapetan Petar Kružić (1491.-1537.) koji je punih 15 godina branio okruženi Klis, vrhovni kapetan Nikola Jurišić (o. 1490.-1545.) koji je god. 1532. sa samo 700 Hrvata zaustavio 140 000 Sulejmanovih vojnika na njihovom vojnom pohodu za Beč, Hrvatski ban Nikola Šubić Zrinski (1508.-1566.) koji je god. 1542. s 400 Hrvata spasio Peštu od sigurne propasti. Godine 1566. Sulejmana II. koji je krenuo s preko 100.000 vojnika osvojiti WIEN - Beč i potom čitavu Europu, zaustavio je pod Sigetom Nikola Šubić Zrinski s 2.500 hrvatskih ratnika, pri čemu su poslali na drugi svijet preko 30 000 Turaka, a sami su zbog hrabrosti i junačke smrti "ušli u legendu" svjetske ratne i vojne povijesti.

Još neki poznati i slavni ratnici bili su: hrvatski ban Toma Bakač - Erdödy (1558.-1624.) koji je s hrvatskim ratnicima ostvario sjajnu pobjedu god. 1584. kod Slunja (Banove drage do Muratovca, a godine 1593. kod Siska koje su pobjede ujedno bile prekretnica u ratu Hrvata s Turcima.

Hrvatski ban Ivan III. Drašković (†1648.) jedini Hrvat na položaju ugarskog palatina vodio je vrlo uspješnu obranu Hrvatske pa je nazva:

"defensor Croatiae"!

Hrvatski ban Nikola VII. Zrinski (1620.-1664.) i ban Petar IV. Zrinski (1621.-1671.) koji su nanijeli velike gubitke turskoj vojsci,

Hrvatski ban Ivan Karlović (1485.-1531.), ban Petar Keglavić (1478.-1554.);

Hrvatski Krsto I. Frankapan Brinjski (1482.-1527.);

Vrlo istaknut u pobjedničkim bitkama bio je general Ivan Lenković († 1569.);

Vrijedi spomena UZORNI kapetan Grgur Orlovčić († 1526.);

Hrvatski ban Matko Talovac († 1445.) spada među iztaknute branitelje Hrvatske;

Hrvatski ban Juraj V. Zrinski (1599.-1626.), zapovjednik Marko Horvat Stančić (oko. 1520.-1561.), zapovjednik Vid Hallek;

Hrvatski ban Petar Bakač - Erdődy (1504.–1567.), svećenik Marko Mesić (1640.-1713.), fra Luka Ibrišimović (1626.-1698.) i mnogi drugi.

To je bilo vrijeme, kad je veći dio hrvatskih zemalja, osim Bosne i Hercegovine bio i ostao zauvijek oslobođen ispod osmanlijske vlasti, ali ne i iz uplitanja svetosavskog SPC krivovjerja, koje traje i danas, nanoseći trajno Hrvatima i Hrvatskoj probleme, koje je suverena država Hrvatska pobjedničkom "OLUJOM" trebala zauvijek riješiti, poraziti, otkloniti i zabraniti. Taj "Olujin" propust treba Republika Hrvatska riješiti sada s novim USTAVOM REPUBLIKE HRVATSKE na tekovinama pobjedničke OLUJE i usklađeno sa unutrašnjim i vanjskim zakonodavstvom Europske Unije...

Krivovjerno svetosavsko SPC pravoslavlje i ostatke najzločinakije ideologije komunizma, Hrvatska se mora posve osloboditi da bi postala i bila suverena država Hrvatskog naroda i u njoj živućih lojalnih nacionalnih manjina.

Tu lustraciju mora suverena država Republika Hrvatska, članica EU i svih međunarodnih institucija provesti ne samo radi općeg usklađivanja sa stanjem i ponašanjem sa svima regulacijama u EU i radi zaštite svekolikih prava Hrvata u domovini i u dijaspori, nego i radi sigurnosti, napredka i zadovoljstva Hrvatskog naroda u vlastitoj državi Hrvatskoj.

Poradi spomenutih regulacija Hrvatska treba sprovesti vladavinu prava osuvremenjenim Hrvatskim Ustavnim zakonima, usklađenima sa zakonima u državama EU i totalnom lustracijom uz zabranu svih oblika komunizma i krivovjernog svetosavlja SPC-a kao petokolonaške političke velikosrbske organizacije, koja ometa normalan život Hrvatima u Hrvatskoj, ne samo klevetanjem Hrvata, nego i nametanjem srbskog političkog nasilja, koje Hrvati čak plaćaju. Hrvatski narode, probudi se i ne dozvoli nikome da te vrijeđa i da ti se nameće s nikakvim mirnodobskim genocidom. Upravo ta nametnuta zločinstva na Hrvatima u Hrvatskoj čine nacionalno bolestni Srbi iz Srbije (četniko-fašisti Tomislav Nikolić i Aleksandar Vučić ...) preko petokolonaških Srba u Hrvatskoj, koje predvode ratni i mirnodobski zločinci poput Milorada Pupovca, Vojislava Stanimirovića, Nenada Vlahovića i svih patrijarha,

vladika i prota krivovjernog svetosavlja SPC, kojeg treba u Hrvatskoj zabraniti Ustavnim zakonom i djelovanjem Hrvatske Biskupske Konferencije. Nota bene! Nastavit će se posebno o ovome zamršenom problemu!

Zaključna misao: Ovo je napisano iz osobnih znanja i ljudske nacionalne obveze iz poticaja kroz svakodnevno viđeno te potvrdio kompiliranjem važnih podataka iz više povijestnih i državno-pravnih izvora u EU zakonodavstvu i raznim međunarodnim poveljama, koje se bave nacionalnim pravima suverenih naroda.

Mr.sc. &. Dr. hc. Dragan Hazler - predsjednik HAZUDD-a, umirovljeni znanstvenik svjetskih razina (Sandimun!!!)... i zastavnik Hrvatske Ustaške Vojnice (počašćen činom i pohvalom za uzorno hrvatsko djelovanje, 10. Travnja, 1945. u Karlovcu).

Basel, 12. siječnja 2017.

Nobelovac Prof. Dr. Lavoslav – Leopold Ružička

Rođen u Dalju, nedaleko Vukovara 13. rujna 1887. – umro u Zürichu 26. rujna 1976.

Svakome Hrvatu, svakome Švicarcu i svakome građaninu Svijeta, koji se bavi znanošću ili ga zanima znanost poznato je ime Hrvata, Lavoslava – Leopolda Ružičke, dobitnika Nobelove nagrade za kemiju, 1939. godine.

Hrvati u Hrvatskoj i mi Hrvati, koji živimo u dijaspori, napose u Švicarskoj smo istaknuto ponosni jer od trojice Hrvata nobelovaca, koji su živjeli i djelovali u dijaspori, abecedno (Ivo Andrić, Vladimir Prelog i Lavoslav Ružička) dvojica od njih, stariji Lavoslav Ružička i mlađi Vladimir Prelog, dobili su Nobelove nagrade za svoja znanstvena ostvarenja u Švicarskoj.

13. rujna 1976. se rodio Lavoslav Ružička

Uz taj dan uslijedit će brojni osvrti na Ružičkin znanstveni, istraživalački i pedagoški rad. Svoj prilog o uzrnom kemičaru Ružički dat će i kemičari u Hrvatskoj jedna od najgledanijih emisija Hrvatske radiotelevizije TV-kalendar.

Radi toga svoj prilog o Ružički neću posvetiti njegovom radnostvaralačkom životopisu, nego pozivu svima hrvatskim, švicarskim i inim znanstvenicuma sa zamolbom, da sve što znadu i posjeduju o Ružički šalju u Vukovarski muzej posvećen tome hrvatskom velikanu.

U daljnjem prilažem jedno moje pismo poslano na adresu Vukovarskog muzeja, kojemu je svrha podsjetiti sve bivše Ružičkine studente, prijatelje i znance da se pridruže akciji bogaćenja muzeja u hrvatskome i Ružičkinom Vukovaru.

Slijedi pismo:

Broj: 137/10-DH Datum: 15. ožujka 2010.

Ravnatelju Državnog arhiva u Vukovaru, gosp. prof. Petru Elez

Dr. Franje Tuđmana 8, HR-32000 VUKOVAR, Tel./fax.: 00385 32 425 195

E-mail: drzavni.arhiv.vu@davu.hr

(Puni naslov je napisan, da se njime može poslužiti svaki dobronamjernik, kojeg ću pozvati na suradnju)

Prof. Dr. Lavoslav Ružička bio je neiscrpivi rudnik dragocjenosti

Poštovani profesore Elez!

Zahvaljujem Vam na vrijednom pismu, kojim pozivate i otvarate suradnju na projektu Lavoslav ili Leopold Ružička za potrebe Državnog arhiva u Vukovaru. O Prof. Dr. Lavoslavu Ružički kao Instituciji organske kemije u jednoj osobi i o ljudskoj pojavi kojoj s pravom pripada naslov Univerzalnog čovjeka se ne može pisati u pismima. Za to je potrebna knjiga ili knjige, brojne disertacije i druge radnje.

Zato Vas molim, da ovo moje pismo shvatite kao moju suglasasnost za suradnju s Vama i s Državnim arhivom u Vukovaru, kojem ste na čelu, a kolika će ona biti to ovisi o danima i mjesecima, koje još imam pred sobom u istrošenoj darovnici života. Ja trošim 81. godinu.

Vašim vrlo zanimljivim i poticajno izazovnim pismom, stavili ste me pred veliki i dragi zadatak. Da je ovo pismo stiglo k meni pred 30-40 godina, ja bi Vam odgovorio knjigom ili barem pismom od tridesetak stranica plus još toliko pisama plus dvadesetak slika, plus darovane mi Ružičkine znastvene publikacije s posvetom, plus razne preporuke, posjetnice etc. U koje spadaju neki Ružičkini kulinarski predmeti. Ti kulinarski predmeti poput kuhinjkskih predmeta i tako da kazem ugostiteljskih predmeta poput tanjura, tanjurica, žlica i vilicaa i šalica za za kavu su sustavnice zannstvenog bića, jer znanstvenici i istračivači jedu i piju u svojim laboratorijima. Labortatorij je dom; stan; spavaonica; kuhinja i i improvizirani objedni stol znanstrvenika i istraživača u laboratoriju. To ne znaju niti doro školovani ljudi; koji nisu u rodbinstvu s laboratorije; Laboratoprij je moj dom i nemam drugih domova do tebe moj okučniče: Laboratorij

Profesor Ružička je umro, a ja sam ostario i na putu sam k njemu

Sada je sve drugčije. Nema više živog Profesora Lavoslava Ružičke "Lava Organske Kemije", kojeg sam prvi put otkrio imenom i prezimenom kao hrvatskog nobelovca listajući jedan "Mali leksikon kemičara". Bilo je to davne 1945./46. u Državnoj mješovitoj nižoj gimnaziji moga zavičajnog mjesta Slunja. Možda je taj prvi susret s hrvatskim nobelovcem usmjerio mene na put kemije, kojim sam čas mirnije čas uzbuđenije koračao ili jurio čitav život.

Pravo poznanstvo s Prof. Dr. Ružičkom sam ostvario u Zagrebu

Još kao student Farmacije u Zagrebu, upoznao sam švicarskog nobelovca iz Hrvatske, Prof. Dr. Lavoslava Ružičku. On je navraćao na Zavod za organsku kemiju Farmaceutskog fakulteta u Zagrebu, k predstojniku Zavoda, Prof. Dr. Eugenu Cerkovnikovu. Njih dvojica su bili međusobno vrlo bliski iako su se upoznali tek u zrelim godinama, jer je Cerkovnikov došao u Osijek kao izbjeglica iz Rusije, iza Lenjinove Listopadske revolucije 1917. godine, a Ružička je u to vrijeme već šetao ulicama grada Karlsruhe s Diplomom organskog kemičara i doktoratom stečenim kod čuvenog Prof. Hermanna Staudingera.

Za vrijeme moga studija 1952.-1957. godine Prof. Ružička je češće navraćao u Zagreb. Koliko mi je poznato posjećivao je samo Zavod za organsku kemiju Farmaceutskog fakulteta i već drugog dana se je vraćao u Švicarsku jer je imao u Zürichu fakultetske obveze. U Zagrebu je bio mentor za troje doktoranada, diplomiranih farmaceuta: Mirko Ternbach, Bodo Stavrić i Margita Rill.

Za to vrijeme, kroz nekoliko godina ja sam s još troje studenata (Karlo Dostal, Jaroslav Lehner i Dubravka Pavić, uz još neke promjene) bio demonstrator na Zavodu za organsku kemiju i dodatno sam pomagao asistentici Margiti Rill u raznim laboratorijskim pokusima vezanim uz njeni doktorat. Isto tako sam dva puta tjedno pomagao u izvođenju sinteza raznih sulfonamida za ondašnju vojnu farmaceutsku industriju pod ravnanjem Mr.pharm. Marije Drakulić. Iz zarađenih sredstava na Zavodu podmirivao sam veći dio mojih studentskih potreba.

Obavljao sam ja i druge laboratorijske radove na Zavodu za organsku kemiju kao što su na primjer: Ekstrakcija cistina iz ljudske kose (Završna radnja iz organske kemije) i alternativna metoda za Sintezu DDT-a (Diplomska radnja) i dvije laboratorijske operacije uz predvođenje od Prof. Dr. Lavoslava Ružičke posredstvom Dr. Mirka Ternbacha. To su: Sinteza organskih spojeva sa sumporom u molekularnoj strukturi, uz fiziološke uvjete i Ekstrakcija piretrina 1 i piretrina 2 iz dalmatinskog buhača. Buhačem se je inače, uz sve druge znanstveno-istraživalačke radove i profesorska predavanja za studente bavio Prof. Dr. Lavoslav Ružička.

Moj ondašnji Profesor Dr. Eugen Cerkovnikov je predstavio Prof. Lavoslavu Ružički sav personal njegovog Zavoda. Uz već spomenute (abecedno): Eugen Cerkovnikov, Karlo Dostal, Marija Drakulić, Dragan Hazler, Dubravka Pavić, Margita Rill, Bodo Stavrić i Mirko Ternbach preostalo je još troje: asistent, Dipl. farm. (isto doktorand) Gojko Muačević, laborantica(ujedno skladištarka) Nada Ječmen i farmaceutski tehničar Antun Vugrin, ukupno jedanaestero.

Za vrijeme jednog Ružičkinog posjeta, Prof. Cerkovnikov je organizirao domjenak za sav personal, uključujući i nas studente – demonstratore i suradnike.

Tom prilikom smo pobliže upoznali nobelovca, Prof. Dr. Lavoslava Ružičku ne samo u njegovom nobelovskom i znanstvenom habitusu, nego i u drugom izdanju, kao zabavljača i šaljivčinu. Od cjelovečernjih šarolikih zanimljivosti evo samo jedne Ružičkine šale na račun nas studenata. Počeo ju je doslovce ovako:

"Recite vi meni studentski sveznalice, koji je najpopularniji proizvod organske kemije?" Uslijedilo je naše natjecanje uz navođenje onda aktualnih kemijskih spojeva (prema sjećanju): amino kiseline (Fischer), srčani glikozidi (Stoll), DDT (Müller), nylon, plastične mase… "Niste položili ispit!" Mi smo nastavili nabrajati lijekove, počev od aspirina i kinina preko sulfonamida do antibiotika. Niti to nije zadovoljilo našeg izazivača Prof. Dr. Lavoslava Ružičku. Prešli smo na njegova otkrića:

hormone i razne polimere, ali ni time nismo zadovoljili, ni odgovorili na Ružičkino pitanje.

Onda smo se i mi studenti raskuražili i postavili profesoru Ružički pitanje: Jeli to neki stari kemijski proizvod ili nešto novo, što još nismo učili?! Odgovor je uslijedio: "To je vrlo stari proizvod".

Opet smo se mi bacili u traženje starih proizvoda od Hypokrata, preko Paracelsusa do homeopata Samuela Hannemanna i našeg Rudolfa Steinera, zatim smo se bacili na polimere od Mac-Intoscha, preko Swana, Staudingera do nylonaüa Corothersa i drugih, ali zadovoljavajućeg odgovora nismo dali.

Nakon toga, iscrpljeni našim odgovorima, zamolili smo profesora Ružičku, da nam otkrije ime toga proizvoda.

On se je nasmješio i rekao: "Vino!"

Sad nas je tek izazvao: Ali, gospodine Profesore, to nije organska kemija nego kemija vrijenja, koja spada u biokemiju.

"Sve kemije, koje ste spomenuli spadaju u organsku kemiju!"

Na to smo se mi opet pobunili rekavši: Tu spadaju vrlo brojni proizvodi vrijenja kao što su kiselo mlijeko, sirevi, jogurt, kefir, itd. uključujući i pivo, koje se isto nalazilo na stolu uz vino.

Ružička: "Jest, mladi kolege, ali naš Spasitelj Isus Krist nije pretvarao svoju krv u pivo, nego u vino. Stari Latini nisu rekli: "In pivo veritas!", nego: "In vino veritas!"

Iza toga je uslijedilo ugodno časkanje, u kojem smo svi davali prednost našem uzornom nobelovcu Prof.Dr. Lavoslavu Ružički.

Postdiplomski studij na ETH-u u Zürichu

Moja poslodavna tvrtka SANDOZ AG, kasnije NOVARTIS, u kojoj sam djelovao kao znanstveni suradnik poslala me je na Postdiplomski studij na ETH- u Zürichu. Glavni voditelj je bio Prof Dr. Peter Speiser, inače dobar prijatelj s Prof. Dr. Leopoldom (Lavoslavom) Ružičkom. Kad smo se malo bolje upoznali i Prof. Speiser doznao da sam ja iz Hrvatske

organizirao je zajednički posjet k Prof. Ružički. Tom prilikom bilo nas je samo četvero: domaćini Leon (kako ga je zvao Prof Speiser), njegova supruga iz drugog braka, Gerturde, Speiser i ja. Zadržali smo se u vrlo ugodnom časkanju uz šljivovicu, kavu i dodatke jedno dva sata.

Nadalje, za vrijeme moga postdiplomskog u Zürichu provodio sam malne svako subotinje popodne kod Prof. Ružičke na njegovu izričitu želju. Satima smo sjedili na terasi njegove obiteljske kuće u Freudebergstrasse 101 (nedaleko od ETH – Eidgenossische Technische Hochschule) i razgovarali o svemu i svačemu. Inače, Prof. Ružička je u svemu ljudskome bio toliko univerzalan, da je jedanput, moj prijatelj Dr. Žarko Dolinar rekao: "Ružička je čak i kemičar". Nikad s njim nije bilo dosadno. Najčešće sam nalazio kod njega posjetitelje, njegove bivše studente, doktorande i kolege profesore s ETH. Posjeti kod njega bili su društveni skupovi, u kojima je bilo, ozbiljnosti i šale. Ružičkina društvenost bila je neiscrpna u raznim zanimljivostima iz svih ljudskih domena, uključujući (moram i ja reći) i kemiju. Imao je veliki botanički vrt, kojeg je sam obrađivao i rado govorio o svakoj biljnoj vrsti, a njegova supruga se je znala požaliti, da njezin Leon više razgovara sa svakim cvijetom u svome vrtu, nego s njom. "Da ne volim cvijeće bila bi ljubomorna na njega!" Na to je Ružička sa smješkom reagirao: "Eto vidite, kolega Hazler, mene moja supruga još uvijek naziva cvijećem!" Naime, izjava gospođe Gertrude se je mogla dvojako shvatiti.

Danas je sve drugčije

Nema više na životu našeg Lava Ružičke, našeg, bez premca najvećeg organskog kemičara svoga vremena u cijelome svijetu, nema više bogatoga Ružičkinoga botaničkog vrta u Freudenberstrasse 101, a supruga Gertruda Ružička Frei je nastavila život u svome zavičaju nedaleko Züricha.

Ja sam postao starac kao što je onda bio Prof. Ružička pa sam brojne naše dijaloge zaboravio. I one nezaboravljene ne mogu staviti u ovo pismo jer bi pismo zaista postalo preopširno.

Ružička je volio dopisivanje

U dugom nizu specifičnosti Prof. Lavoslava Ružičke bilo je dopisivanje sa svojim kolegama i prijateljima. Jedan Ružičkin doktorand, moj prijatelj Dr. Ladislav Kocijan, inače Poljak pokazivao mi je jedno tridesetak pisama i još mnogo više blagdanskih i rođendanskih čestitaka pisanih od njegovog profesora Ružičke. Čak je bilo čestitaka pisanih poljskim jezikom.

Inače, Prof Ružička je pored tzv. velikih jezika kao što su njemački, engleski, francuski, španjolski, talijanski i dosta dobro ruski, znao i druge slavenske i neslavenske jezike, uključujući latinski, grčki i mađarski. Znao je i brojna pisma, uključujući i hrvatsku glagoljicu.

Već sam spomenuo Ružičkino dopisivanje mojim prijateljem Ladislavom Kocijanom.

Telefoniranje mu je bilo manje omiljeno, nego dopisivanje

Ružička nije volio telefon. Razne telefonske razgovore smatrao je slanjem riječi u svemir. Ne vjerujem, da smo si mi dvojica kroz dvadesetak godina našeg obnovljenog poznanstva i prijateljstva telefonirali petdeset puta. Suprot tome, imao sam oko 50 Ružičkinih rukopisnih pisama, razglednica, slika s posvetom i publikacija s posvetom… Oko polovinu od toga sam poslao u Vukovar, kad je bio otvoren Ružičkin muzej. Nekoliko pisama i slika sam darovao u Zbirku Žarka Dolinara i jedno 4 ili 5 pisama sam darovao mojoj kćeri Prof.Dr. Kroati Hazler Pilepić. Osobno imam još vrlo malo originalnih Ružičkinih rukopisa i slika (fotografija). To ću postupno poslati u Vukovar. Zamolit ću i moju kćer, da i ona pošalje originalna pisma ili barem polovicu originalnih i polovicu kopija Ružičkinih pisama u Vukovar. Ali sve to neće biti sutra, nego u dogledno vrijeme. Poznam ja još neke ljude, koji su kontaktirali s Prof. Ružičkom. Jedan od takvih je naš čovjek Dr. Edo Krušlin, koji živi u Baselu. Nekolicina Hrvata iz grada i kantona Züricha su posjećivali Prof. Ružičku. Spomenut ću samo dvojicu za koje sam siguran: Ing. Zvonko Čičić, Ing. Stipe Roščić…

Zamolit ću ja sve poznate da pošalju, što imaju direktno na Vašu adresu, gospodine Elez ili na mene pa će to na neki način prispjeti k Vama u Vukovar za Ružičkin muzej.

Srbski barbari su nepopravljivo uništili Ružičkin muzej u Vukovaru

Žao mi je da su srpski barbarski uništavatelji tako strašno razorili lijepi hrvatski grad Vukovar i popljačkali ili uništili gospodarska, kulturna, umjetnička, povijesna, arhivska i druga blaga toga grada. U tom uništavnju, uz sve drugo, netragom su nestala i Ružičkina pisma pisana meni, koja sam je darovao Vukovaru.

Ovo što još imam predat ću za sadašnji Državni arhiv u Vukovaru i kako sam već rekao, zamolit ću moju kćer u Zagrebu, da to i ona učini.

Ja sam voljan darovati Državnome arhivu u Vukovaru ili Gradskoj knjižnici nekoliko stotina primjeraka knjiga iz raznih struka, pretežno pisanih njemačkim, manje engleskim i nekoliko francuskim jezikom. Isto tako mogu darovati nekoliko godišta časopisa GEO i još nekih publikacija.

Vraćam se još malo u studentsku mladost

Ponavljam već naprijed spomenuto, da sam već kao student Farmacije u Zagrebu, upoznao švicarskog nobelovca iz Hrvatske, Prof. Dr. Lavoslava Ružičku. On je navraćao na Zavod za organsku kemiju Farmaceutskog fakulteta u Zagrebu, k predstojniku Zavoda, Prof. Dr. Eugenu Cerkovnikovu. Njih dvojica su bili međusobno vrlo bliski – ljudski i znanstvenosuradnički, iako su se upoznali tek u zrelim godinama, jer je Cerkovnikov došao u Osijek kao izbjeglica iz Rusije, iza Lenjinove Listopadske revolucije 1917. godine, a Ružička je u to vrijeme već šetao ulicama grada Karlsruhe s Diplomom organskog kemičara i doktoratom stečenim kod slavnog Prof. Hermanna Staudingera.

Mr.ph.sci. Dragan Hazler.

ZA DOM SPREMAN! - ZA DOM SPREMNI!

Tko to u Hrvatskoj nije ZA DOM SPREMAN?!

Tko je u Hrvatskoj protiv pozdrava ZA DOM SPREMNI! Ako ima takovih, a izgleda da ih ima jer se predstavljaju vandalizmom u Splitu (i drugdje!) prema pozdravu uklesanom u spomeniku ... Takove treba ili takovoga treba poslati u psihiatrijsku instituciju po potvrdu da je teško duševno bolestan.

Ako pak ne dobije potvrdu da je duševno bolestan, onda ga treba svrstati u hrvatske neprijatelje i držati ga pod nadzorom, da ne sruši nečiji dom jer je protiv pozdrava domu, protiv odanosti domu, protiv poštivanja doma, a dom je svojevrstna svetinja nad svima svetinjama: dom je kolijevka ljudskog života, izvor svake dobrote, stjecište ljudske sreće i svega dragoga i ožalošćenoga za izgubljenim, što čovjeka u životu prati.

U rodnom domu izgovaramo prve riječi: "mama, tata, seka, braco!" U domu smo prviput zaplakali i u domu smo pokazali svoj prvi smješak i zapjevali.

O domu i domovini ima najviše hrvatskih pjesama. Kad si u svijetu vraćaš se doma u domovinu Hrvatsku uz suze u očima pjevaš domu i domovini.

Malne svaki hrvatski pjesnik pjeva o domu, o domovini, o Hrvatskoj. Primjerice, evo prve kitice iz pjesme od Silvija Strahimira Kranjčevića:

MOJ DOM

"*Ja domovinu imam; tek u srcu je nosim,*

I brda joj i dol;

Gdje raj da ovaj prostrem, uzalud svijet prosim,

I ... gutam svoju bol!"

Što tek reći na pjesmu STARI DOME! iz Rakovičko-Slunjskog kraja, gdje su ustaše Eugena Kvaternika 1871. pozdravljajući *ZA DOM SPREMNI!* podigli ustanak protiv tuđinskog ugnjetavanja. Vidi djelo Augusta Cesarca: DOMOVINE SIN!.

Ovu pjesmicu učile su majke već predškolsku djecu Rakovičko-Slunjskog kraja, a tko ju nije znao naučio ju je u I. razredu Osnovne škole.

STARI DOME

Stari dome otca moga

Stari dome djeda mog,

Mio mi je svaki kamen,

Svaki ug'o zida tvog.

U tebi me majka rodi

U tvom krilu rastem ja ...

Bosilje u loncu miri,

Na ognjištu vatra sja.

Ja u tebi još ne vidjeh:

Zlato svilu ni šifon,

Al' si meni ti najdraži

Moj hrvatski mili dom!

Stari dome otca moga,

Stari dome djeda mog,

Uvjek budi čvrst ko kamen

I dobri te čuv'o Bog!

Koji je to i kakav je to žitelj u Hrvatskoj, koji je protiv pozdrava ZA DOM SPREMNI, a živi u domu, u kući u stanu, u vojarni, u Domu za nezbrinutu djecu, u Domu umirovljenika, u najvećem i najvoljenijemu domu -

Domovini, a ta najdraža riječ svakog žitelja počinje u domu misaono i sadržajno.

Ako žitelj Hrvatske, bez obzira na to je li genetski Hrvat ili nacionalnomanjinac - državljanin Hrvatske mrzi pozdrav *ZA DOM SPREMNI!* onda se takav predstavlja kao hrvatski neprijatelj.

Za što je takav spreman, ako nije spreman za dom. Takvome treba psihološka pomoć, a ako i ova nije dovoljna onda mu treba psihiatrijska pomoć onog oblika i stupnja, kojeg odredi psihiatrijski stručnjak.

Ima u Hrvatskoj ostataka komunista i njihovih potomaka

Većina komunista je za Marxa, Staljina i Tita , a ne za Dom. Oni su ionako umobolnici i zločinci određeni za lustraciju po EU rezoluciji 1481. Postavlja se najozbiljnije pitanje: *Zašto još uvijek nije u Republici Hrvatskoj sprovedena lustracija komunista, a Hrvatska je postala članicom Europske Unije?!* U tome duetu vlada velika inkompatibilnost i kroz nju EU gubi u međunarodnom ugledu.

U Hrvatskoj još uvijek vlada kult komunističkim zločincima!

U Hrvatskoj postoje još uvijek toponimi s imenom najvećeg zločinca svih vremena na našem prostoru: Josipa Broza Tita, kojeg je Međunarodni ocjenjivački sud stavio na deseto mjesto najvećih ratnih i mirnodobskih zločinaca, dvadesetog stoljeća u cijelome svijetu i na četvrto mjesto u Europi.

Taj velezločinac Tito je poslao u smrt više od milijun Hrvata, a u bijeg iz domovine radi spašavanja golih života od Titovog genocida pobjeglo je više od milijun i pol Hrvata.

Tito je bio zločinac i prema svima drugim narodima po zlo stvorene Jugoslavije. Uzmimo samo jedan primjer dodatnog Titovog zločinstva. Po Titovoj zapovijedi je poubijano i prognano iz Vojvodine i susjedstva više od 600.000 Podunavski Nijemaca, nedužnih marljivih seljaka. Pitamo se, zašto država Njemačka šuti o poubijanim Nijemcima, o prognanim Nijemcima i o konfiskaciji njihove imovine, koja je data pretežno komunističkim i četničkofašističkim zločincima. Zašto država Njemačka

šuti o tome?! Gospođa Bundeskanclerin Angela Merkel bi trebala znati nešto o Titovom genocidu nad Nijemcima, a taj velezločinac Tito je odlikovan u Njemačkoj. Je li zaista toliko moralno prljava ta europska politika?! Zašto Njemačka ne poništi odličje dato velezločincu Titu??? To je sramota države Njemačke, koja upravo sada sudi Titovim udbašima, a najveći udbaš Tito stoji u državnim vitrinama. Taj velezločinac Tito je tijekom rata uništio vandalizumom malne čitavu Hrvatsku: demografski, gospodarski, kulturno i ino ... Potrudio se je Tito svojim genocidnim zanatom i u JASENOVCU ... Zato Tito nije nikada posjetio Jasenovac.

Tito je Akademik HAZU ex JAZU!!!

Nije velezločinac Tito samo nacionalna sramota sa svojim imenom na trgovima hrvatskih gradova i mjesta, obala i perivoja, Brijuna i rodnog sela Kumrovec, kojeg je Bog ili vrag kaznio rođenjem toga budućeg velezločinca, nego, primite se za stolac da na padnete čitajući sljedeće podebljane rečenice: Josip Broz Tito je počasni i redovni član HAZU ex JAZU. Puninom, molim jer je to jedva za vjerovati: Josip Broz Tito je počasni i redovni član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti - one Srossmajerice: Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti preimenovane u HAZU! O Bože, zašto si dozvolio da se pošteni i domoljubni Hrvatski narod kažnjava s velezločincem Josipom Brozom Titom?! Previše je o mrziteljima DOMA u HRVATSKOJ jer se slova već bune protiv njih!

S takvim psihičkim bolestnicima, okorjelim komunistima, koji vole Tita i partiju se nema što raspravljati. Oni su bolestni i treba ih izolirati radi njih samih i radi toga da neki od njih ne ugrožava okolinu. Poželimo takvima ozdravljenje, a ja i mi, koji volimo svoj dom, ostajem - ostajemo uz najdomoljubniji, najdraži i najljepši pozdrav: *ZA DOM SPREMNI!*

Dragan Hazler - hrvatski djelatnik od kolijevke pa do groba - *ZA DOM SPREMAN!!!*

Basel, 31. siječnja 2015.

Tito je sa svojim zločincima 7. lipnja 1945. mučenjem ubio Milu Budaka i kćer Grozdu

MILE BUDAK I KĆER GROZDA BUDAK SU ŽRTVE TITOVIH ZLOČINSTAVA

Ta strašna viest se je je već oko 10. lipnja 1945. proširila po okupiranoj Hrvatskoj i kroz učiteljice Jelenu Cindrić, Luciju Cindrić, i razrednu učiteljicu pisatelja ovih redaka Katicu Štefanac znala se je u Slunju. Ciela Hrvatska se je zgražala radi toga najstrašnijeg ubojstva pravednika Mile Budaka kao najboljeg domoljubnog književnika i ponos Hrvata.

U Slunju bili su u omiljenoj ličkoj trojki svoga vremena: Mile Budak, Jure Francetić i poglavnik Dr. Ante Pavelić. Takav najvoljeniji hrvatski pisac bio je Mile Budak ne samo za vrieme Nezavisne Države Hrvatske, nego uoči Drugog svjetskog rata i koa neprežaljeni pokojnik za sva vremena.

Imenom i bivstvom Slovinj Grad = Hrvat Grad - skraćeno Slunj

U najhrvatskijem gradiću u Hrvatskoj, kojemu je u imenu Hrvatska, u Slovin ili Slovinj Gradu = Hrvat Gradu, Slunju se je govorilo, dakako vrlo opreznim prepričavanjem, da su Titovi zločinci ubili u Zaprešiću najvećeg hrvatskog književnika Milu Budaka i njegovu 16-godišnu kćer Grozdu.

Ljudi - žensko i muško su se zgražali i plakali skrivennim suzama u očima i onima u dubini ljudskih duša. Kao utjehu ljubili su pojedovane knjige najvećeg, najdomoljubnijeg i najvoljenijeg hrvatskog pisca svih vremena. Nema u Slunju kuće, u kojoj nisu čitana Budakova djela počev od najomiljenijega Ognjišta preko Rascvjetale trešnje... i Doktora Križanića "dobrotvora"... do Hajduka, Gospodina Tome, Dida Vidurine i Kresine...

I sada se u Slunju čitaju sačuvana književna djela i posljednji Budakov roman iz Kresojića grozda Bazalo, koji je spašen i objelodanjen zaslugom nekolicine Hrvata, uključujući i dvojicu iz diaspore: Branka Dilberovića i Dragana Hazlera. Knjigu BAZALO se može kupiti na zahtjev u Matici hrvatskoj. Svaka Hrvatica i svaki Hrvat treba pričitati posljednji Budakov roman BAZALO.

BAZALO je Ličan u traženju hrvatskog putokaza

Ponavljam radi značaja i pouke: Svaka Hrvatica i Hrvat bi trebali pročitati Budakovog Bazala, koji se je iza brojnih lutanja našao na Velebitskom Svetom brdu. U polnoći Bazalo tu susreće živog Isusa Krista. Svjetlostnim sjajem obdanio je Isus sav Hrvatski Velebit i savjetuje Bazalu važnu poruku svekolikom Hrvatskom narodu. Ostario Bazalo umire s neuništivim Hrvatskim kamenom, kojeg je cielog života nosio uz srce prislonjenog. Kamen je ostao iza Bazala da bude vječiti čuvar i simbol neuništive Božje Hrvatske.

Tu, na tlu Hrvatske Like, kolijevke Budaka, Francetića, Kurelca, Starčevića, Mirka Norca i Tomičića ... Lička bura sa svojom snagom pjeva himnu Velebitu:

"*Velebite, divna goro naša - Ti su kuća hrvatskih Ustaša!*"

Bez Ustaša nema prave države Hrvatske, nego surogat s 23 petokolonaške vlade - placebo država - ostatak ostataka Hrvatske u obliku kiflice.

Živuće Hrvatice i Hrvati bi trebali idejom, voljom, snagom, pravom i pravosuđem, da nakon pada Jugoslavije sprovedu Ostavinsku razpravu, prema kojoj svaki narod, treba dobiti natrag, ono, što je 1918. unio u Jugoslaviju...

Vratimo se na najzločinačkije ubijstvo u poviesti zločina na nedužnim ljudima

Ubojstvo hrvatskog književnika Mile Budaka i njegove kćeri 16-godišnje Grozde je bilo najzločinačkije komunističko-partizansko ubojstvo, dakako ne jedino, nego VIŠE OD MILIJUN POUBIJANIH HRVATA, ponajviše uz predhodno mučenje žrtve. To je komunizam "S ljudskim licem" od ŽIDOVA KARLA MARXA I FRIEDRICHA ENGELSA.

Strašno ubojstvo otca Mile Budaka i kćeri Grozde Budak, izveli su komunistički zločinci 7. lipnja u Zaprešiću. Trebalo bi bar sada, ako nije dosada doći to strašno ubojstvo u javnost da kroz njega današnja pokoljenja Hrvata, kakav je ubojica bio poljski Židov Josip Broz, kojega je Staljin, nakon što je strieljao Josipa Broza bravara bez prsta iz Kumrovca imenovao sekretarom KPJ i dao mu ulogu sekretara Tajne Internacionalne Terorističke Organizacije, što se po prvim slovima piše i izgovara TITO.

Kćer Grozdu doveli su zločinci da vidi mučeničku smrt svoga otca Mile Budaka.

K piscu OGNJIŠTA i brojnih veledjela hrvatske književnosti - pravedniku Mili Budaku, prije stezanja štrika oko vrata dovedoše Titovi zločinci njegovu 16-godišnju kćer Grozdu, gimnazijalku iz Redovničke gimnazije u Zagrebu blizu Savske ceste. Grozda je pohađala gimnaziju zajedno s Ličankom iz Svetog Roka Anom Vlastom Moharić, pokojnom suprugom pisatelja ovih redaka, majkom naše djece Alemke i Kroate.

Batinama izmučenu djevojčicu Grozdu silovali su pred otcem Milom Budakom prije, nego su mu micanjem stolice ispod nogu stegnuli štrik oko vrata. Još par sati, mučena batinama i silovanjem živjela je Grozda plačući za otcom Milom Budakom i od svestranih bolova, s kojima su je mučili Titovi komunističko-partizanski zločinci.

Gdje je grob pokojnog Mile Budaka i Grzde, da im postavimo nadgrobni spomenik?!

Ni danas se ne za za grob najvećeg domoljubnog hrvatskog književnika pa se postavlja pitanje na Društvo Hrvatskih književnika, na Maticu hrvatsku, na HAZU ex JAZU, na još žive komunističke zločince poput Josipa Manolića, Stipe Mesića i onih komunističkih-četničkih zločinaca, što se okupljaju na derneke u Kumrovcu, u Srbu u Jasenovcu... da barem pokažu mjesto, gdje su zakopali nedužne žrtve Milu Budaka i njegovu kćer - 16-godišnju djevojčicu, silovano i mučki ubijeno, maloljetno diete.

Zašto sadašnja Hrvatska šuti o ovome strašnom zločinu, kojeg je diktirao TITO?!

Među više od milijun Hrvatica i Hrvata, koje je zapoviedno poubijao taj velezločinac Tito i njegovi krvnici ima i dans živih. To su sadašnji dernekaši iz Kumrovca, mladoženja Josip Manolić i sin od velikog udbaškog zločinca Stjepan Mesić, koji si je uzurpirao pravo doživotnog predsjednika RH i komunističkog čelnika.

Zašto driema Hrvatsko pravosudje?!

Ima li ova placebo država Republika Hrvatska Hrvatsko pravosuđe, da osudi najveće zločince protiv Hrvatskoga naroda - žive komuniste i fašističke četnike ili je Hrvatsko pravosuđe specijalizirano za suđenje

Hrvatskim Braniteljima poput Glavaša, Merčepa, Norca, Vlahova i junaka iz Lore...

Zločinac od Vukovarske Ovčare Vojislav Stanimirović i okorjeli srbskofašistički četnik Milorad Pupovac sudjeluju u najvišim vlastima placebo države s 22 petokolonaške vlade, koje plaća Hrvatski narod. K ovima spada i vlaško-srbski glumac Rade Šerbedžija, nasljednik Tita na Brijunima, umjesto da Hrvatska iznajmi Brijune za poslovnice UN-a ili EU-a pa bi imala ne samo najamninu, nego i cjelogodišnji državnički turizam.

Republika Hrvatska je po medjunarodnom kriteriju radi TITA zločinačka država!

Velezločinac Tito je na desetom mjestu Medjunarodne tablice navećih zločinaca 20. stoljeća u cielome svietu. Republika Hrvatska je po po kultu velezločincu Titu - inače poljskom Židovu, koji u Republici Hrvatskoj ima svestrani kult, napose u gradskim toponimima, Opatijskom šetalištu, u Kumrovcu. zavičaju pravog Josipa Broza "bez prsta" rodjenog 7. svibnja 1890. godine. Spomenici ovoga ili onoga oblika, napose biste lažnog JOSIPA BROZA TITA (kumrovečki šloser Josip Broz bez prsta nije ima nadimak TITO i nije znao da postoji poljski skladatelj Frederic Chopin). Bista Staljinovog JOSIPA BROZA TITA, instaliranoga kao zamjenika za ubijenog bravara bez prsta njeguju se, primjerice u HAZU ex JAZU, u Družbi braće Hrvatskog zmaja, u HAZU-galeriji, u prostorijama nekih fakulteta ...

Može li se Hrvatski narod udružiti i za sva vremena baciti u odpadu ropotarnicu velezločinaca Tita i sve njegove komuniste i fašiste.

U tome nam BOG pomogao i EU rezolucija za lustraciju Tita i Titovih komunista i Titovih fašista.

Dragan Hazler - u svima misaonim i djelatnim ulogama za Hrvatsku: Bog i Hrvati! Bože čuvaj Hrvatsku! Za dom i domovinu Hrvatsku - UVIJEK!!!

"Dok nam Sunce Zemlju grije // Dok nam hrašće bura vije // Dok nam živo srce za HRVATSKU bije!" D.H.

Basel/Zagreb,početkom lipnja 2017.

Hrvatska poviest zapostavlja i krivo ocienjuje brojna zbivanja u prošlosti!

Preživjeli Hrvati po pogrešnom poviestnom i političkom odgoju i dalje slave kult Titu, iako ga je medjunarodna javnost stavila na 10-o mjesto najvećih zločinaca 20-og stoljeća u cielome svietu.

HODČASTIMO SVI U PETROVU GORU NA PETROVO 29. LIPNJA!

HRVATICE I HRVATI IZ DOMOVINE I IZ DIASPORE POSJETIMO 29. LIPNJA GROB POSLJEDNJEG HRVATSKOG KRALJA PETRA SVAČIĆA - SNAČIĆA, KOJEG SU UBILI I PORAZILI HRVATSKU VOJSKU KRIŽARI PAPE URBANA II. A NE MADJARI, KAKO NAS ZAVARAVA HRVATSKA POVIEST PA OKRIVLJUJEMO MADJARE, A NE PAPU URBANA II. I NJEGOVE KRIŽARE, KOJE JE PREDVODIO VRLO OKRUTNI GOTTFRIED VON BOUILLON. Podatak je iz dokumentarne knjige od Hansa Kühner-a: "*Das Imperium der Päpste*, Fischer Verlag Freiburg, 1980, Seite 139".

Hrvatska poviest zapostavlja i krivo ocienjuje brojna zbivanja u prošlosti!

Nije to samo slučaj pogibije hrvatskog kralja Petra Svačića ili Snačića nego laži, zataje i krivotvorine prate Hrvate od 7. tisućljeća prije Krista kroz cielu poviest, napose od 1941. naovamo. Po vladavini mazohističkog srboljublja i po komunističkim i srbskim klevetama hrvatska poviest zabranjuje čak i sada spominjanje jedinog Hrvata, koji se je u nepovoljnim okolnostima borio za Hrvatsku. Bio je to Dr. Ante Pavelić, za kojeg nema niti groba u Hrvatskoj. Hrvatska poviest i politika još i sada njeguju kult poljskom Židovu - komunistu prozvanom od Staljina Tito.

Poglavnik Dr. Ante Pavelić je štitio Hrvatski narod i vraćao u NDH pokradene hrvatske krajeve (Boku, Bosnu, Istru, Sriem do Ušća ...), a sadistički ljubljeni Tito je poubijao i prognao oko dva i pol miliona (ne "milijuna") Hrvata, dakako i veliki broj drugih naroda u srbo-komunističkoj i fašističko-četničkoj Jugoslaviji.

Preživjeli Hrvati po pogrešnom poviestnom i političkom odgoju i dalje slave kult Titu, iako ga je medjunarodna javnost stavila na 10-o mjesto najvećih zločinaca 20-og stoljeća u cielome svietu.

Taj Tito nije Josip Broz, rodjen 7. svibnja, 1890. u Kumrovcu, bravar bez jednog prsta. Kumrovečkog Josipa Broza je Staljin ustrielio sa 6 metaka jer nije po njegovoj volji vodio komuniste u Jugoslaviji i predao je KPJ poljskom komunistu prozvanom Josip Broz - TITO, što se izvodi iz prvih slova: *Tajna Internacionalna Teroristička Organizacija*, koju je Staljin predao u vodstvo Poljaku Josipu Brozu, kojeg je proizvao TITO.

Hrvatska poviest je toliko bezzainteresirana, nesposobna ili nemoćna, pa se ne zna osloboditi velezločinca Tita, inače virtuoza za genija poljske glasbe: Frederica Chopina, koji je bio nepoznanica za kumrovečkog bravara Josipa Broza, kojeg je u moskvi ubio Staljin. Svjedok Staljinovog strieljanja Josipa Broza iz Kumrovca je hrv. komunist Ing šumarstva Edo Kunštek, zajedno strieljan sa Sokolom iz Banja Luke. Šumar po zanimanju Edo Kunštek je pukim slučajem, što je vrlo riedko i mukotrpnim lutanjem i snalaženjem dospio je preko Kine čak u Boliviju, gdje je postao sveučilištni professor u Catakhambi. Iz Kunštekovog životopisa za ovdje je dovoljno znati da Tito nije Hrvat i Hrvatska bi mu trebala ukinuti svaki kult.

Gubitak Kraljevine Hrvatske 1097. nije do danas obnovljen niti točno prikazan!

Za točno pojašnjenje ovog naslova i podnaslova potreban je enciklopedijski nastup ili podeblja knjiga. U ovome članku o gubitku države Hrvatske - *Kraljevine Hrvatske*, koja do danas nije obnovljena na svom prostoru i u suverenosti, nije gubitak točno prikazan. Neće se moći u ovome prikazu obuhvatiti sve značajke niti natuknicama.

Nije lako ni razpravljati o poviesti gubitka države - Velike Kraljevine Hrvatske iz ove „kiflice RH“ ili placebo državice na jedva petini nekadašnjeg Kraljevstva Hrvatskoga. U poviestne zbrke nameću nam se uz ostalu mutež i brojne dvojbe.

Ovaj članak će biti dosta obširan i kompliciran jer će se morati radi uzporedne istine ulaziti u druga poviestna razdoblja, ali će se ovdje ipak

bar podsjetiti poviestne znanstvenike, da „mućnu glavom, zasuču rukave“ pa prionu pisati točnu poviest hrvatsku.

Dvojbe o poviesti poraza Hrvata od Madjara 1097. godine u Gvozdu

Evo samo nekih dvojba vezanih uz „pobjedu“ Madjara i uz „poraz“ Hrvata - proljeća 1097. godine:

- Uz lokaciju posljednje bitke za spas države - Kraljevine Hrvatske brka SE pojmove Gvozd - Petova gora - njenu lokaciju, koju se stavlja na prostor od Hrvatskog Juga do Slovinije - Slavonije.

- Nije li neobično da se Gvozd proglasi Petrovom gorom po „poraženom hrvatskom kralju od Madjara?!“

- Navodi se u poviesti i u literaturi 1097. godina za bitku i pogibiju hrvatskog kralja u mjesecima travanj - svibanj, ali bez točnog nadnevka, što zbunjuje jer je to relativno novija poviest, u kojoj se znade čak i sat u danu važnog dogadjaja ...

- Da bi nam poviest gubitka države Hrvatske, ondašnje velike Kraljevine Hrvatske od Mačve i Drine do blizu Soče te od Drave i Dunava do Jadranske Palagruže postala upitnijom - dvojbi se i s imenom hrvatskog kralja: Petar Svačić ili Petar Snačić?!

- Hrvatska poviestnica piše čak obilnije, nego madjarska da su Mađari porazili Hrvate, što je krajnja sumnja i upitnica. To je neistina jer se znade da Madjari nisu nikada u poviesti ratnički pobiedili Hrvate, nego obratno.

- U svima medjusobnim bitkama počev od kralja Tomislava (i ranije kao „madjarske preteče“ Hune i Avare!!!) do pobjede hrvatskoga bana Josipa Jelačića protiv madjarskog Marxiste Bele Huna čak u Budim Pešti 1848. godine. I tu su Hrvati pobiedili Madjare u njihovome glavnom gradu.

- Nadalje, u svima lokalnim sukobima, primjerice na Trgu bana Josipa Jelačića - pobjednika protiv Bele Huna do paljenja madjarskih zastava u Zagrebu u vrieme madjarona Khuena Hedervary-a i odcjepljenja Hrvatske od Madjarske (1918) - uviek su bili pobjednici Hrvati.

- Ako su Madjari pobiedili Hrvate 1097. godine, zašto je došlo do Hrvatsko-Madjarskog ili Madjarsko-Hrvatskoga sporazuma poznatog kao *Pacta conventa* tek 1102. godine, čak 5 godina „iza poraza od Madjara“ u Gvozdu 1097. goidine.

- Poznato je iz svih ratova u poviesti da pobjednik nameće poraženome uvjete obstanka i godina plaćanje danka odmah s prekidom rata, a ovdje „pobjednici Madjari“ u ono vrieme još malne poludivlje horde pregovaraju prijateljski s „poraženim Hrvatima“ tek nakon 5 godina.

- Svih 12 hrvatskih plemena sporazumievaju se za zajedničku dvojnu državu pod madjarskim kraljem, iza hrvatske kraljice, Madjarice - Jelene liepe supruge kralja Zvonimira jer je hrvatska kraljevska loza izumrla.

Uz malo ponavljanja, evo medjunarodne uzporedbe!

- Čitava poviest svih naroda nas uči da pobjednik u ratu nameće poraženome uvjete mira još za trajanja rata ili u većini slučajeva odmah nakon prestanka rata, a ne stvara s poraženima ravnopravni sporazum kao „Madjari i Hrvati“ - Pacta conventa 5 godina „nakon poraza od Madjara???!!!“

- Ako su Madjari pobiedili Hrvate i pritom ubili „neprijateljskog kralja Petra Svačića ili Snačića“, kako to da je taj Hrvatski kralj dobio grobnicu s obilježjem, a njegovo ime nosi ne samo Petrova gora, nego i brojni toponimi na toj lokaciji kao na primjer Petrova Poljana, Petrovac, Petrov grob, Kraljev grob, Grobnik...

- Jedan toponim se zove Madjarski most, koji simbolikom povezuje dva naroda, tada (i kasnije!) u vrlo prijateljskim odnosima jer je u Hrvatskoj još živio duh Madjarice Jelene Liepe, hrvatske kraljice - supruge/udovice najvećeg hrvatskog kralja Zvonimira.

- Ovako bi se moglo razpravljati u nedogled, ali umjesto toga, evo kratke istine/pouke iz Shakespearovog Hamleta izražene ovako: „*U kratkoći srž je moći // A obširnost vanjski jad je u nemoći!*“

Križarska vojna Urbana II. je porazila tada veliku državu - Kraljevinu Hrvatsku!

- Nisu Madjari porazili Hrvatsku vojsku, srušili tada veliku i moćnu državu - suverenu Kraljevinu Hrvatsku i ubili hrvatskoga kralja Petra Svačića ili Snačića, nego je to učinio prvi Križarski rat pape Urbana II. Italijana (molim s "I") - imenom Odo de Lagery - papa od 12.3. 1088. do 29.7.1099.

- Prvi križarski rat (1096. - 1099.) vodili su najpoznatiji francuski, flandrijski i normandijski velikaši, među kojima se ističu Goddfried Bouillonski i njegov brat Baldovin.

- Oni su krenuli na Istok u kolovozu 1096. godine transalpskim putevima ... preko današnje Austrije, Madjarske i ondašnje velike - današnje 3-5 puta umanjene Hrvatske pa preko Balkana do Bizanta. Već tiekom 1097. godine na vojnom pohodu preko Male Azije izborili su prvu pobjedu, osvojivši Niceju, zatim pobjedivši u bitki kod Dorileja domogli su se Edesse i Antiohije 1098.

- Već 15. srpnja 1099. Križari su osvojili Jeruzalem, opljačkali ga i počinili velik pokolj stanovništva. Svećenik Rajmund Aguilers napisao je: "U Salomonovom hramu (u Jeruzalemu), gazili smo do koljena u krvi, pa čak i do konjskih uzda, po pravednom i čudesnom Božjem sudu."

- Oko 40.000 Muslimana, zajedno sa Židovima pobijeno je u ta dva dana, i tako je Jeruzalem "očišćen od nevjernika". Zabilježeno je takodjer da su spalili jednu sinagogu punu Židova.

- Nakon zauzimanja grada u bazilici Svetoga groba održana je misa zahvale. U rukama Križara Jeruzalem je ostao oko 100 godina. Budući da je cilj rata bio ostvaren mnogi su se Križari vratili u svoje zemlje. Neki su, međutim, ostali i nastavili se probijati duž istočne sredozemne obale.

- Središte posljednje, tada osnovane križarske države je Tripoli. Križarska osvajanja su se odvijala ovim redom:

- Godine 1097. Križari stižu u Constantinopol - današnji Istanbul.

- Godine 1098. Francuska i normanska vojska zauzele su Edessu i Antiohiju.

- Godine 1099. Križari su zauzeli Jeruzalem i podijelili obalno područje na četiri križarske države: Jeruzalemsko Kraljevstvo, Grofoviju Tripoli, Kneževinu Antiohiju te Grofoviju Edessu.

- Iako Križari nisu postigli slavne vojne pobjede, koristili su diplomaciju kako bi okupili impozantan broj europskih plemića u Lyonu, uključujući Hugha IV. područje Mecklenburga i centralne Pomeranije, koje je bilo opljačkano jer je to iziskivala ratna potreba.

Križarske vojne nosile su impozantna imena:

- Christus Rex: Križarska vojna - za Krista Kralja!

- Križarska vojna svete Krunice Pija X., koji najavljuje novu Križarsku vojnu svete Krunice kao duhovnu pripravu za 100. obljetnicu ukazanja Gospe Fatimske.

- Križarska vojna protiv Crkve bosanske - brutalno ratuje Nikola Tavelić, kasnije proglašen kao prvi hrvatski svetac...

- Sveti Nikola Tavelić - prvi hrvatski svetac (1340. - 1391.)

Iako smo mi Hrvati jedan od najstarijih kršćanskih naroda Europe – kršćansko ime nosimo od Isusovog stoljeća. Pavlov učenik Tit pokrštavao je Hrvate u Dalmaciji, imamo prve mučenike; medju kojima je poznati Sveti Duje i drugi; koji ukrašavaju Oltare Lateranske crkve u Rimu, imamo najvećeg pokrštavatelja Europe – Svetog Jerinima i Svetog Ivana Hrvatskoga ..., Hrvatskog biskupa Grgura Ninskoga, Kardinala Ivana Stojkovića, biskupa polyhistora Andriju Jamometića, Hrvatskog biskupa i bana Petra Berislavića, Marka Antuna de Dominisa, nadbiskupa Jurja Haulika, nadbiskupa Antuna Bauera, nadbiskupa Franju Kuharića, ZAŠTO smo ipak dobili službeno proglašenog sveca tek god. 1970. godine, dok Italijani imaju stotine svetaca...

Vojne su bile uglavnom lokalni pljačkaški upadi kojih, kako smo vidjeli, nije ni bilo u znatnijem broju uoči turskoga osvajanja.

- Sve ili najveći broj križarskih vojna je išao preko Hrvatske i pritom je Hrvatska pljačkana i razarana; odvođeni su Hrvati sa sobom u rat protiv nekrsta, ali hrvatska poviestnica dosta prešućuje križarske zločine da se

ne zamjerimo organizatoru. Jedino jasno se spominje križarsko razaranje Zadra.

- Četvrti križarski pohod: kršćanska vojska je razorila kršćanski Zadar ...

1. studenoga 1202. godine križarski brodovi stigli su do Zadra... Valja ovdje pohvalno i zahvalno spomenuti da je mlada hrvatska znanstvenica Jasna Novak Milić, mr.sc. - FFZG napravila i obranila na Zadarskom sveučilištu odličnu doktorsku disertaciju o križarskim ratovima, napose onima povezanima s Hrvatskom... Bravo Jasna i veliko hvala! D. H.

- Inače u Hrvatskoj poviestnici može se jedva naći spomen o strašnim lokalnim križarskim ratovima, koje je uz ostale vodio Nikola Tavelić protiv hrvatskih bogumila u Bosni i Hercegovini.

- Iako smo mi Hrvati jedan od najstarijih kršćanskih naroda Europe – kršćansko ime nosimo već dvije tisuće godina, a ne 13 stoljeća, kako nas laže Židovsko-Italijanski Rim i druge tuđinske poviesti o Hrvatima.

- Pavlov učenik Tit je pokrštavao Hrvate već u prvom - Kristovom stoljeću.

- JERONIM iz Stridona je u 4./5. stoljeću preveo svete knjige iz grčkog... u latinski i sa svetim krstom latinskim jezikom kultivirao kršćanstvom Europu.

- U Hrvatskoj smo imali biskupije prije, nego u Rimu i u Italiji. U 3/4. stoljeću imamo biskupije (uz ostale u ovim hrvatskim gradovima - abecedno): Cibale, Demetrius - Sriemska Mitrovica, Mursa, Salona, Senia, Siscia, Stridon... U Hrvatskoj - Sriemskoj Mitrovici održavani su koncili protiv MANI-jevskog krivovjerja, kad su u Rmu još hranili gladne lavove s prvim kršćanima.

Zašto hrvatski poviestničari ne uvedu red i istinu u hrvatsku prošlost, iz točnih izvora o Hrvatima od drugih naroda, na primjer iz: Golo Mann : Weltgeschichte, Leopold von Ranke - Universalhistoriker - Geschichte...

Povrat k naslovu

Prvi Križarski rat je pokrenut 1096.-1099. bojnim pokličem "Deus Vult" (Bog to želi), pozivom na uništenje nevjernika u "Svetoj Zemlji".

Križari u Njemačkoj prvo su se obračunali s "nevjernicima među nama", Židovima u dolini rijeke Rajne.

Tisuće su odvučene iz svojih domova ili mjesta gdje su se skrivali, i sasječeni ili živi spaljeni ("vatra čisti").

Onda su religiozne legije pljačkale i ubijale putem sve do Jeruzalema. Svećenik Raymond Aguilers je napisao:

"U Solomonovom hramu (u Jeruzalemu), gazili smo do koljena u krvi, pa čak i do konjskih uzda, po pravednom i čudesnom Božjem sudu."

Oko 40.000 Muslimana, zajedno s Židovima je pobijeno u ta dva dana, i tako je Jeruzalem "očišćen od nevjerničke ruke".

Zabilježeno je i da su spalili jednu sinagogu punu Židova. Nakon pokolja svi su se okupili oko navodnog Kristovog groba na misu zahvale. U njihovim rukama je grad ostao oko 100 godina.

Prvom križarskom ratu je prethodio govor pape Urbana II. koji je dana 25. studenog 1095. godine pozvao kršćanske plemiće u rat. Evo Jedan doslovni navod iz biografije pape Urbana II.:

„Die willkürlich gezählten acht Kreuzkriege wurden von einer ganzen Reihe von Nebenkreuzkriege begleitet.

Der erste Kreuzkrieg begann mit unbeschreiblichen Judenmassakern vom Rhein bis nach Prag. Sie wurden zum Beginn des kirchlichen Antisemitismus in seiner exekutiven Form.

Blühende Gemeinden mit hoher Kulturentwicklung gingen unter in Blutt und Brand. Und bei der Eroberung Jerusalems durch die Horden Gottfrieds von Bouillon, zwei Wochen vor dem Tode des Papstes, kam es zu Massenmorden Juden und Moslems, von denen kaum einer überlebte. Schon damit haben die Kreuzzüge sich in Urteil selbst gesprochen.

Sie wurden zur Repräsentanz eines militanten Glaubenbegriffes und eines militanten Papsttums, einer Erobererkirche, die mit nie zu begründenden territorialen Ansprüchen mordend und raubend an der Stätte von Christi Lehren und Leiden erschien...“

Autor knjige: Hans Kühner, DAS IMPERIUM DER PAEPSTE - Kirchengeschichte, Weltgeschichte VON PETRUS BIS HEUTE, Fischer Taschenbuch Verlag, Zürich 1980, Seite 139“

Namjerno se navodi bez prievoda jer ta istina o pljačkaškim, vandalskim i genocidnim Križarskim ratovima (o jednom djeliću) "U ime Krista" užasava svakog normalnog čovjeka - kršćna i svakog drugog vjernika

Osvrt na šikare i bezpuća u Hrvatskoj uoči i za vrieme Križarskih ratova

Hrvatska poviest je zatajila ili uvela netočen redoslied hrvatskih kraljica. Evo podataka prepisanih iz navedenih izvornika:

- Jelena lijepa - madjarski Illona) (?, o.1050. - ?, o.1091.) ugarska princeza - hrvatska kraljica, žena kralja Dmitra Zvonimira (1075.-1089.), kćer ugarskoga kralja Bele I.

- Jelena Slavna – https://hr.wikipedia.org/wiki/Jelena Slavna

- Jelena Lijepa hrvatska kraljica, žena kralja Mihajla Krešimira II. (949.-969.). Bila je omiljena u hrvatskom narodu i poznata kao Jelena Slavna.

. - Jelena Lijepa | Hrvatska enciklopedija hrvatska kraljica (? , oko 1050 – ? , nakon 1089). Supruga hrvatskog kralja Zvonimira. Podrijetlom iz roda Arpadovića, sestra ugarskih kraljeva ... Prva je hrvatska kraljica – Domaslava, a ne lijepa Jelena!? |https://zmusk.wordpress.com/.../prva-hrvatska-kraljica-domaslava...(??? D.H.)

- Supruga Dmitra Zvonimira je tek četvrta hrvatska vladarica koju znamo po imenu i ta je jerojatno nazivana kraljica Domaslava (?).

Prva hrvatska kraljica - žena hrvatskog kralja Tomislava je kraljica SMILJKA

Postavlja se dokumentarnom snagom pitanje „zaborava“ prve hrvatske kraljice SMILJKE, supruge prvog hrvatskog kralja Tomislava, kojeg je zajedno s kraljicom Smiljkom i Hrvatskim biskupom Grgurom Ninskim 929. godine dao smaknuti papa Ivan XI.

Ovo je napisano samo radi zataje prve hrvatske kraljice Smiljke, jer nikakakva „Liepa Jelena i Domaslava“ nije bila prva kraljica Hrvata ...“, nego je to bila kraljica Smiljka, supruga prvog hrvatskog kralja Tomislava - ban i kralj od 910 - 929.

Dosta je ovih kompliciranih i zbrkanih navoda u hrvatskoj poviestnici i u raznim kompilacijama svih zapisa i vratimo s k najvećnijemu:

ZAKLJUČNO:

Nije namjera niti svrha zamarati evenutualne čitatelje ove razprave/ pitanjem jeli posljednji hrvatski kralj Petar Svačić - Snačić poginuo od Prve križarske vojne ili od potvorenih Madjara. Najvažnije proglasiti taj dogajaj NAJTUŽNIJIM DANOM HRVATSKE DRŽAVNOSTI I OTIĆI NA GROB POSLEDNJEG HRVATSKOG KRALJA.

DRAGAN HAZLER - HRVATSKI DJELATNIK

Basel, lipnja 2017.

Ostavinska rasprava iza raspada obadvije Jugoslavije

Jugoslavije nije do sada (svibanj 2017. godine) sprovedena OSTAVINSKA RASPRAVA, a oko trećina današnje Slovenije se nalazi na poviestnom hrvatskom državnom prostoru. Ostavinsku raspravu trebale bi poduzeti države, koje su unijele svoj državni prostor u Jugoslaviju.

Uvodna pripomena

Napisao sam 18 stranica o Ostavinskoj raspravi iza raspada obadvije Jugoslavije, koja nije provedena i nitko od nadležnih u državama iza obadvije nestale Jugoslavije ne pokreće Ostavinsku raspravu. Ostavljam taj 18-stranični članak za korištenje dokumentarnih podataka, a ne za objavljivanje jer je članak preobširan za svakodnevne i povremene medijske objave, a nije prikladan za objavljivanje u nastavcima jer su podatci previše isprepleteni i jedni bez drugih ne daju jasnu sliku. Zato u daljnjem sliedi kratki članak (ako mi uspije napisati kratko?!), kojim će se samo podsjetiti *nemarne* za Hrvatsku nadležne političare, državnike, pravosuđe ... i pojedince stručnjake da se prime posla oko ostavinske rasprave iza nestanka obadviju Jugoslavija. Hrvatska bi trebala biti glavni pokretač Ostavinske rasprave jer je u obadvije Jugoslavije uniela najviše, a povratila iz propalih Jugoslavija najmanje.

Ostavinske rasprave su širok pojam i obavljaju se sporazumno i pravosudno

Da opet ne odlutam u epsku obširnost o oblicima ostavinskih rasprava i sprovedbama, ostajem samo na nesprovedenoj OSTAVINSKOJ RASPRAVI IZA RASPADA OBADVIJE JUGOSLAVIJE i tu ću se zadržati samo na faktologiji. Ponavljam radi značaja da OSTAVINSKA RASPRAVA mora obuhvatiti obadvije Jugoslavije, jer je Hrvatska uniela čak mnogo više u državu Aleksandra Karađorđevića, nego u Titovinu.

Jugoslavija bez obzira na njene nazive i ideologije je nastala 1. prosinca 1918. godine, uglavnom protiv volje naroda, koji su u nju ušli. Lakovjerne hrvatske političare protiv stava Hrvatskog naroda je uveo u tu državu prečanski Srbin, inače veliki protuhrvat i zločinac veći od Tita - Svetozar Pribićević iz Kostajnice. Taj krajnje neodgovorni, pogrešni, štetni i pogubni čin za Hrvatski narod nazvao je pravi hrvatski političar Dr.

Stjepan Radić: „Odlazak gusaka u maglu!“ Točnije bi bilo „guskana“ jer među njima nije bila nijedna Hrvatica, koja bi time postupkom zaradila ime guske.

Marx-Titova komunističko-fašistička velikosrbska Jugoslavija je nestala ratnim porazom Srbske genocidne, okupacijske, pljačkaške i vandalske ideologije, koju su dokrajčili hrabri Hrvatski branitelji i oslobodi telji iz obadva roda - Hrvatice i Hrvati. Pobjednički Hrvatski narod iza Domovinskog obranbenog i oslobodi teljskog rata od 1991. do 1995. godine nije dobio natrag svoje vjekovne prostore, primjerice: Boku Kotorsku, Bačku, Banat i Sriem do ušća Save u Dunav, nego je još izgubio oko 1000 km² lievog Hrvatskog Podunavlja, koje su Miloševićevi Srbi okupirali i ne vraćaju Hrvatskoj isto kao što Slovenci ne vraćaju Svetu Geru.

Republika Hrvatska će morati mienjati himnu, ako ne vrati lievo Podunavlje!

Velečetnički zločinac Aleksandar Vučić napose poznat po genocidnim zločinstvima i vandalizmom u Glini i Banovini dolazi u Zagreb i Vesna Pusić ga prima preko crvenog tepiha, umjesto da ga Hrvatsko pravosuđe preuzme u obradu. Taj srbski velezločinac protiv Hrvatske, izjavljuje službeno, da će granica između Srbije i Hrvatske ići poilovicom vodotoka Dunava. Hrvatska će morati mijenjati sadašnji tekst državne himne u novi tekst: „Teci Savo, Dravo teci, POLA DUNAVE NE GUBI SILU...

Zabrinjavajuće je razgraničenje i sa Slovenijom, koja nikada nije bila država

Nakon raspada i nestanka Jugoslavije nije do sada (svibanj 2017. godine) sprovedena OSTAVINSKA RASPRAVA, a oko trećina današnje Slovenije se nalazi na poviestnom hrvatskom državnom prostoru. Ostavinsku raspravu trebale bi poduzeti države, koje su unijele svoj državni prostor u Jugoslaviju.

Slovenija nije bila nikada u poviesti država, čak se ime naroda Slovenci manje spoominjao, nego plemenska i pokrajinska imena. Slovenci su deminutiv starih Slovena (točniji izraz nego Slaveni!), koji su sačinjavali njemačke države poput Austrije. To su Dolenjci, Gorenjci, Korušani, Štajerci...

Slovenija se je počela formirati kao država iz Dravske banovine, u kojoj je bila trećina hrvatskog prostora. Kroz sebičnu politiku Eduarda Kardelja i Kidriča, Milovana Đilasa i poljskog Židova Josipa Broza, kojeg je Staljin nazvao Tito nastrala je Narodna Republika Slovenija. K ovoj su još dodali Hrvatsko-Istarsko priobalje od Trsta preko Kopra do Pirana...

Državni narodi, nakon nestanka Jugoslavije trebaju sprovedbu Ostavinske rasprave da bi svaki narod dobio natrag u svoje vlastništvo prostor i imovinu, koju su pojedini narodi unieli u Jugoslaviju.

Hrvati u Sloveniji, na svojoj bivšoj zemlji nemaju niti status Nacionalne manjine!

Umjesto naziva Kraljevina SHS uvodi se ime Kraljevina Jugoslavija

Aleksandrovom 6-siječanjskom diktaturom, 1929. godine takozvana Kraljevina SHS dobiva ime Kraljevina Jugoslavije i kralj Aleksandar Karađorđević ju dieli na 9 banovina i posebni prostor Grada Beograda, u kojeg ulaze hrvatski gradovi Zemun i Pančevo (grad iz Hrvatske vojne krajine pod upravom iz Karlovca na Kupi).

Podjelom Kraljevine Jugoslavije na banovine, uz Zetsku i Dunavsku banovinu, najviše hrvatskog narodnog i državnog prostora je dobila Dravska banovina, koja je kao i druge banovine stvarana po reliefnoj, a ne po državno-nacionalnoj pripadnosti povijestnom državotvornom Hrvatskom narodu. Tako je od Hrvatske otuđeno i pripojeno Dravskoj banovini: Prekomurje, hrvatska sela na lijevoj strani rijeke Sutle, Hrvatsko Podbrežje sa starim hrvatskim zamkom Mokrice, oko polovicu Žumberka i Biele krajine (Nekada u sastavu Slunjske IV. pukovnije Hrvatske Vojne Krajine). Nadalje, vodotokom rieke Kupe pripalo je Dravskoj banovini nekoliko hrvatskih naselja, čak i stari hrvatski grad Čabar, kojeg je Hrvatska jedva dobila natrag.

Slunjani su za vrieme Hrvatske Vojne Krajine pohađali školu u hrvatskome gradiću Černomalju.

U sadašnjem Hrvatskome Slunju, napose u selima Blagaju i u Pavlovcu živi dvadesetak hrvatskih obitelji doseljenika iz Černomelja, Čkalje i drugih bivših hrvatskih naselja. To su primjerice ove doseljene hrvatske

obitelji: Filipčić, Gržan, Medved, Moćan, Mravunac, Mujić, Mulac, Paunović, Stanišić , Šajfar, Štrk, Volf...

Od Dravske banovine, od koje su komunistički zločinci Tito, Kardelj, Kidrič... i Đilas napravili Narodnu Republiku Sloveniju, sadašnju suverenu državu Republiku Sloveniju. Matematičkom točnošću izraženo, više od trećine današnje Republike Slovenije je na bivšem hrvatskom prostoru, koji je 1929. godine ušao u Dravsku banovinu, a sva Slovenija nije ustrojena na slovenskom državno-nacionalnom, nego na gruntovnom prostoru stanovnika. Slovenija nije nikada u poviesti bila država niti su njeni žitelji bili državotvorni narod.

Po Kardelju, Đilasu i Titu novostvorena Narodna Republika Slovenija je dobila i dio bivšeg Hrvatskog priobalja od Trsta preko strarog hrvatskog grada Kopra do Pirana. Poznata je izreka hrvatskog svećenika u Kopru, kad je tiskan hrvatski MISAL u Kosinju 1482. godine: „Naša štampa gore gre!“

Hrvatska kao najokradeniuja bi trebala pokrenuti Ostavinsku raspravu!

Najzainteresiranija za Ostavinsku rspravu je (trebala bi biti!) Republika Hrvatska jer je kroz obadije Jugoslavije platila najveći danak u gubitku svojih krajeva, u poubijanom i prognanom Hrvatskom narodu, u pljački i običnom oduzimanju, čak u obveznom davanju hrvatske narodne i državne imovine svih oblika i dimenzija u pljačkaške riznice Beograda...

Ustaše i domobrani su bili hrvatska osloboditeljska vojska - ne fašisti i nacisti

Dodajmo tome i ono najvažnije: Hrvatski narod sa svojom vojskom Ustašama i Domobranima pokušao je 1941. godine izboriti i obnoviti svoju suverenu državu - Nezavisnu Državu Hrvatsku, prvu svoju državu, nakon što je Križarska vojna pape Urbana II. pod vodstvom Gottfrieda von Bouilon-a (Ne Mađari, kako povijest laže Mađare i Hrvate da bi prikrila zločinstrvo pape Urbana II) brutalno porazila Hrvatsku vojsku i ubila hrvatskoga kralja Petra Svačića - Snačića, 1097. godine u Gvozdu, prozvanom po kralju Petrova Gora.

Taj hrvatski pokušaj i 49 mjeseci ratnog postojanja NDH od 1941. do 1945. godine su komunistički zločinci pod vodstvom poljskog Židova Josipa

Broza, kojeg je Staljin nakon strieljanja zagorskog Josipa Broza (onoga bez malog prsta!) nazvao TITO i Srbi svih ideologija su toliko razarali NDH, okaljali sa svima lažima i podvalama i k tomu su poubijali i prognali više od milijun Hrvata, a preostalima su utjerali strah u kosti i poremetili osjećaje o samima sebi. Ta zbunjenost traje i sada kod većeg diela Hrvatskog naroda, što ne začuđuje, kad se znade da u Hrvatskoj vladaju komunistički sinovi, Soroševci kroz Vesnu Teršelič, Goldsteini, Pusići i srbski fašistički velečetnici iz Beograda kroz petokolonaše: Milorada Pupovca, Aleksandra Jovanovića, Arsena Grčića, Milanku Opačić ... i kroz prekobrojne petokolonašpke Srbe u svima hrvatsim medijima i drugim strukturama, napose u krivovjernoj SPC.

Milorad Pupovac (samozvani reinkarnirani velezločinac Svetozar Pribićević), je onaj što je preko policajca Grge Anđelinovića već. 5. prosinca 1918. godine strijeljao hrvatske domobrane u Zagrebu. Evo primjerice još nekoliko srbskih petokolonaša, koji u Hrvcatrskoj djeluju za Srbiju: Vojislav Stanimirović - Ovčarski, Čedo Višnjić i sva krivovjerna SPC sa svojim protama, vladikama i petrijarsima... Uz ove Srbende, mrzitelje svega hrvatskoga, najveći neprijatelji Hrvata su patrijarsi svetosavlja - krivotvorene SPC, koju je stvorio seksualni manijak Rastko Nemanjić, sam sebe proglasio svetim SAVOM. On je odvojio I219. godine Rimokatoličku Srbiju od Svete Stolice, okrunio brata krunom i prozvao ga je STEFAN PRVOVENČANI, DA MU NITKO NE MOŽE PRIGOVORITI, da živi vanbračno s bratom nevjenčano. To je vrhunac nemorala SPC-a, kojeg slavi najistaknutiji srbski petokolonaš Pupovac, koji dovodi "hrvatske guske i guskane" na poslavu svetosavlja u krivovjernom SPC. Imaju li hrvatski političari mozga, ako već nemaju hrvatske duše, kad se odazivaju, zaista kao guske na pšenično koljivo reinkarniranog Svetozara Pribićevića u petokolonaskom srbskom zločincu Miloradu Pupovcu. "Bože, ako jesi - gdje si?"

Bez lustracije - nema Kroacije!!!

Hrvatska može postati Hrvatskom - suverenom državom bar na ovome reduciranom prostoru tek nakon lustracije svih hrvatskih neprijatelja. To

će ujedno biti i ozdravljenje - povratak zdravog Hrvatskog duha u ozdravljeno Hrvatsko tijelo...

Što je Hrvatska uniela u Jugoslaviju 1918. godine?!

Hrvatska je uniela 1. prosinca 1918. godine u Jugoslaviju najveći prostor i najveća bogatstva svih oblika, a nestankom Jugoslavije Hrvatskoj je pripalo najmanje njenog prostora i otuđene imovine. Umjesto povratka Hrvatskoj svega, napose hrvatskog prostora - protivno Međunarodnim konvencijama Srbija je minirala ubitačnim minama dvije trećine Hrvatskog prostora u RH i čitavu BIH.

Srbski genocidni rat ubitačnim minama u RH i u BiH još uviek traje pa je potrebno tužiti Srbiju Medjunarodnom sudu. Genocidna Srbija treba biti SUDSKI kažnjena i platiti sve oblike smrti i štete svih oblika, koje srbske mine čine u U RH i u BiH

Ostanimo i dalje na faktologiji:

Hrvatska je uniela u Jugoslaviju svoj nacionalno-državni prostor, u koji je uz današnji prostor Republike Hrvatske pripadao Istočni Sriem do Ušća Save u Dunav sa svima gradovima počev od Šida i Mitrovice preko Petrovaradina, Rume, Karlovaca i Kamenice ... do uključujući hrvatskoga grada Zemuna.

Kroz stvaranje banovina 6-siečanjskom diktaturom kralja Aleksandra Hrvatskoj su oduzeti i pripojeni u Zetsku banovinu: Dubrovnik, Konavlje i sav prostor Hrvatske Boke Kotorske sa svima hrvatskim-katoličkom naseljima; od kojih spomenimo samo vječno hrvatski KOTOR s najstarijom hrvatskom katoličkom katedralom Svetog Tripuna, Budvu, Tivat, Sutomore ... i Herceg Novi, kojeg je utemoljio Hrvatsko-Bosanski kralj Tvrtko I. Kotromanić. Njegovo današnje ime Herceg Novi potieče od titule Hrvata *hercega* Stjepana Vukčića Kosače.

Grad Novi (nazivan: Sveti Stefan, Novi, Castrum de Sottorina, Castrum Novum, Novi Grad, Herceg Novi) stvoren je planski od strane kralja Tvrtka I. Bosanski kralj Tvrtko I. je nastojao osloboditi se ekonomske ovisnosti u primorju pa je naredio osnivanje novog grada u Dračevici (Novi) i u Slanskom primorju (Brštanik). U njima je planirao otvoriti

slanice i trgove za prodaju soli. Izgradnja Novog završena je 1382.godine, ali prvobitna namjera nije ispunjena. Tvrtko je odustao od slanica i prodaje soli.., a Grad Novi je dobio drugu funkciju.

Novi je smješten u sredini župe Dračevice u Topaljskom zaljevu, nedaleko od ulaza u Bokokotorski zaljev. Prvi njegov naziv je Sveti Stefan. Novi je bio rezidencija vojvode Sandalja Hranića Kosače, Stjepana Vukčića i njegovih nasljednika. Tvrtkovu ekonomsku politiku primjenjivao je Stjepan Vukčić koji je u Novom otvorio tkaonicu. Osmanlije su zauzele Novi 1482. godine kao zadnje uporište ranijeg posjeda Hrvatskoga roda Kosače.

Općenito Boka Kotorska je poznata kao kolievka Hrvatskih svetaca. Do stvaranja Jugoslavije stanovništvo Boke Kotorske bilo je malne 100% HRVATSKO KATOLIČKO. NIGDJE U HRVATSKOJ NEMA TOLIKO HRVATSKIH KATOLIČKIH CRKAVA I SVETIŠTA NA TAKO MALOME PROSTORU KAO U VJEKOVNOJ HRVATSKOJ BOKI KOTORSKOJ, koja je oduzeta od Hrvatske i mora se Hrvcatskoj vratiti.

Kakav je sada nacionalni sastav Boke Kotorske, nakon svestanih progona Hrvata, pogledajmo podatak za Herceg Novi iz wikipedije:

Po posljednjem službenom popisu stanovništva iz 2003. godine, općina Herceg Novi imala je 33.034 stanovnika, raspoređenih u 27 naseljenih mjesta.

Nacionalni sastav:

- Srbi - 17.470 (52,88)
- Crnogorci - 9.447 (28,59)
- Hrvati - 798 (2,41)
- nacionalno neopredijeljeni - 2.746 (8,31)
- ostali - 2.573 (7,81)

Vjerski sastav:

- pravoslavci - 27.785 (84,11)

- katolici - 1.440 (4,35)
- ostali - 851 (2,57)
- neopredijeljeni - 1.557 (4,71)
- ne vjeruju - 770 (2,33)
- nepoznato - 631 (1,93).

Ostavinska rasprava mora riešiti sve nastranosti i pogreške

Ovakova strašna sudbina Hrvatskog naroda jest na svima od Hrvatske otuđenim prostorima: u Crnoj Gori, u Sloveniji, u Srbiji, čak i u BiH - svojevremeno najhrvatskijoj Zemlji Hrvatskoj - u Katoličkom Kraljevstvu Stjepana Tomaševića, koje je Hrvatsko-Katoličko Kraljevstvo, posljednja hrvatska kraljica Katarina Kosača darovala u vlasništvo SVETE STOLICE.

Današnji pape, napose Papa Franjo ne vodi baš nikakvu brigu o prostoru Kraljevine Bosne, od koje su Tito, Izetbegović, Srbi i Dayton napravili ovu srbsku muslimansku (BOŠNJAČKU!!!) BiH - prostor obespravljenih Hrvata, poubijanih i prognanih više od pola milijuna sa svojih ognjišta u zadnjem srbsko-genocidnom ratu.

O tragičnoj sudbini Hrvata-katolika u BIH, ne vodi uspješnu brigu NITKO ni Sarajevo, ni Zagreb, ni EU, ni DAYTON, ni VATICAN...ALI vodi Kazneni sud ICTY u Den Haagu, koji nepravedno kažnjava Hrvate, koji su se branili od genocida, mučenja, progona i svh drugih zločinstava, koja su Hrvatskom narodu u BiH, nanosili genocidni okupatori - pradivljački Srbi, Mudžahedini, čak i odmetnuti Hrvati iz katoličke u muslimansku vjeru - samozvani Bošnjaci. Nastavak sliedi!

Dragan Karlo Hazler - hrvatski djelatnik u diaspori

Basel, 2. svibnja 2017.

SDP-ov Plan 21 iz pogleda Dijaspore

Trajne hrvatske aktualnosti prikazane na jednostavan način

Stranka na vlasti je predizborno najavljivala plan razvoja! Takozvani Plan 21! Za plan razvoja potrebno je zapošljavati ljude i stvarati svestrano bolje uvjete rada i zaradu. Sada vidimo da su nas Kukurikavci posve prevarili: Njihov plan razvoja se temelji na otpuštanju radnika, na zatvaranju radnih mjesta, na povećanju PDV-a i na smanjivanju plaća i mirovina. Takove metode ne vode u jačanje hrvatskog gospodarstva, nego obratno u njegovo slabljenje.

Za svaku stranku ili stranke u Hrvatskoj osnovna briga treba biti čovjek Bez obzira na to, koje stranke u Hrvatskoj vladaju, gorući problemi su podići hrvatsko gospodarstvo i početi vraćati inozemni dug. Nažalost te radosti nisu na vidiku, nego obratno.

Hrvatski izvoz mora biti veći nego uvoz.

Zahvaljujući turizmu, Hrvatska ima izvozno tržište na svome prostoru i moru. Taj oblik omogućuje Hrvatskoj najpovoljniji oblik izvoza. Nažalost, turisti na Hrvatskome Jadranu jedu uvozno voće i povrće, piju uvozna vina i druga pića, mlijeko i mliječne proizvode, čak i uvoznu vodu. Tu spada i uvozno meso, a naši seljaci u Slavoniji moraju ukidati svoje farme. Kako će Hrvatska izvoziti (ako uopće ima što izvoziti) na visokokonkurentno europsko tržište, kad nije konkurentna s vlastitim proizvodima na vlastitom bezcarinskom turističkom tržištu.

Proizvodnja mora rasti, a time i zaposlenost!

Za gospodarski i opći hrvatski napredak proizvodnja svih roba mora zadovoljiti domeće i strano tržište. Tu se podrazumijeva, da izvoz mora biti znatno veći od uvoza, privatizaciju dovesti u red, osigurati rad i zaposlenost, demografski napredak, zarade, mirovine i stanovanje moraju biti na razini ljudskog dostojanstva.

Stara poslovica nas uči: Pruži se koliko se možeš pokriti!

K ovim temeljnicama valja razvijati ljudsku svijest i savjest, da se ne živi iznad realnih mogućnosti. Ne mora svaki Hrvat voziti skupi automobil;

bicikl je jeftiniji, zdraviji i ekološki podobniji jer vozi na energiju vozača (-čice), a ne na skupi benzin ili druga zagadjujuća goriva. Hrvatska ima golemo izvozno tržište u svojim turističkim krajevima, što znači, da pred svakim takmacem u izvozu roba ima „vanjsko"- tržišnu prednost, koju treba za sebe koristiti.

Uz gospodarski i novčarski preporod, koji mora u Hrvatskoj nastupiti odmah, bez odgadjanja postoje još dvije skupine problema, koji traže, da ih Hrvatska razborito riješi. To je a) pitanje ozdravljenja pravosudja na svima područjima, uključujući procesuiranje svih ratnih zločinaca iz obadva zadnja rata i poraća – „lustracija" i b) Hrvati u dijaspori i Hrvati starosjeditelji u susjednim državama. Hrvati u BiH nisu dijaspora, nego Hrvati na svome tlu.

Ova dva kompleksna pitanja su medjusobno povezana, utoliko više što im je tinjajuće žarište u protuhrvatskom djelovanju komunista i njihovih sljedbenika. Naime, uvjetovano komunizmom na ovaj ili onaj način – silom ili „milom" više od milijun Hrvata je od Drugog svjetskog rata do Domovinsko Obranbenog Rata napustilo Hrvatsku. Pribroji li se ovom broju one Hrvate, koji su napustili Hrvatsku za vrijeme zloglasnog velikosrpskog režima Kraljevine Jugoslavije i potomke od obadvije skupine emigracije, broj Hrvata u dijaspori, koji se još takvima osjeća kreće se oko tri milijuna. Nažalost i danas Hrvati napuštaju Hrvatsku! Zašto?!

Hrvatska danas bilježi negativno demografsko kretanje. Jedina narodnosna skupina u Hrvatskoj s pozitivnim demografskim trendom su Romi.

Republika Hrvatska, ako hoće da Hrvatska obstane i da se razvija mora pojačati svoje demografske potencijale. To je jedino i realno moguće kroz organizirani i beneficirani povratak Hrvata iz Dijaspore u Hrvatsku.

Ovdje moram biti „zločest" pa ipak bez srdžbe i mržnje postaviti sljedeće pitanje: Ako Republika Hrvatska obnavlja i izgradjuje kuće Srbima, koji su u Domovinskom Obranbenome Ratu ubijali i progonili Hrvate, razarali Hrvatsku i posijali je s ubitačnim minama, što znači da još uvijek Srpski genocidni rat protiv Hrvatske i Hrvata nije okončan, ta ista Hrvatska bi

trebala Hrvatima – povratnicima iz dijaspore dati barem gradilišta i stvoriti im mogućnosti za sudjelovanje u gospodarskom razvoju Hrvatske.

Hrvati povratnici iz Dijaspore će svestrano koristiti Hrvatskoj!

Naime svaki Hrvat iz Dijaspore će donijeti u Hrvatsku sve kapitalne vrijednosti, koje Hrvatska treba:

a) živote i zdrave demografske potencijale, b) novčani i drugi kapital za svoje uzdržavanje i za investicije u nova radna mjesta; c) razna stručna znanja, nove tehnologije i uzorne radne navike; d) znanja stranih jezika potrebnih Hrvatskoj za svaki napredak i usmjerenje; e) oživljavanje pustih predjela Hrvatske…

Matica hrvatskih useljenika – MHU

Imamo Hrvatsku maticu iseljenika. Za najvišu pohvalu je djelovanje HMI, ali ime podsjeća na instituciju za iseljavanje. Upravo zato trebamo osnovati Maticu hrvatskih useljenika, koja će se baviti useljavanjem Hrvata iz dijaspore u Hrvatsku

Postavlja se sljedeće pitanje uz naprijed iznešeno o povratnicima Hrvata iz Dijaspore: Je li Hrvatskoj razboritije vratiti svoje ljude iz dijaspore, obogaćene sa svima potrebnim vrjednotama, uključujući i domoljublje, nego uvoziti s Istoka nestručne Albance, Bugare, Makedonce, Rome, Rumunje, Srbe, Turke…

Svjestan sam da će isti oni komunjare, koji nastupaju protivnički i čak neprijateljski prema Hrvatima u Dijaspori proglasiti ksenofobom pisatelja ovih redaka pa im evo poslovičnog odgovora:

„Bog je najprije sebi bradu stvorio, a onda svima drugima." Kada mi povratimo u Hrvatsku milijun Hrvata iz Dijaspore, onda će ovi stvoriti radna mjesta za sebe, zaposlit će domovinske Hrvate i trebat će zasigurno djelatnike s Istoka, a uvezeni djelatnici s Istoka ne će stvoriti Hrvatima radna mjesta i kako nam je to poznato do sada, svoj zaradjeni novac će iznositi iz Hrvatske.

Zaključno

Dakle, je li Hrvatskoj bolje uvoziti Hrvate iz Dijaspore, koji će jačati sve hrvatske potencijale, nego uvoziti privremenu radnu snagu s Istoka, koja će iznositi novac iz Hrvatske, a nažalost medju poštenima i marljivim djelatnicima naći će se i onih, koji će Hrvatsku koristiti kao narko-tržište. *Nota bene!*

Shakespeare bi rekao ovoj Hrvatskoj s poremećenim kriterijem: "Nešto je trulo u zemlji Hrvatskoj!"

Komunizam ili marxizam tako nazvan po svome tvorcu, Karlu Marxu je stvoren za genocid na nedužnim ljudima. Podsjetimo se samo da je Karl Marx (1818.-1883.) proglasio da svi mali narodi, među njima istaknuto spomenuti Hrvati moraju nestati. Ali ne zaboravimo da je Karl Marx ili kako ga s pravom zovu Hitler prvi najavio masovno ubijanje u cijelome svijetu. Neka nam to kaže sam Marx: "*Komunizam može pobijediti samo revolucijom. Revolucija guta vlastitu djecu*." Marx je stvorio Lenjinov morbidni komunizam (boljševizam). Ovaj je potakao stvaranje Mussolinievog fašizma i povijesna ideologija zla je produžila u Staljinov komunizam udružen s Hitlerovim nacionalsocijalizmom. Iz ovih zločinstava po Marxu, Lenjinu, Mussoliniu, Staljinu i Hitleru rođen je zločinac Tito i po njihovom uzoru i vlastitom samoupravljanju Titova revolucija je u ratu, poraću i u miru gutala vlastitu djecu, poglavito Hrvate.

Dakle, ako se u Ustav Republike Hrvatske unosi Zakon o nezastarjevanju ubojstva iz političkih motiva, onda je to nejasnoća, laž, obmana i samoobrana komunističkih zločinaca. *Osnovni motiv masovnih i pojedinačnih komunističkih ubijanja ljudi u Hrvatskoj bilo je neprihvaćanje komunističke ideologije.* Prema tome, ako se u Ustav RH unosi nezastarjevanje kazne, mora stajati radi neprihvaćanja komunističke ideologije ili radi neprihvaćanja komunističkog ideološkopolitičkog jednoumlja…

Formulacija nezastarjevanja kazne radi ubojstava nedužnih ljudi mora istaknuti komunističku ideologiju, po kojoj i za koju su ubijani ljudi, a ne samo politiku kao nejasan pojam. Komunisti su u Hrvatskoj masovno ubijali, mučili, svestrano zlostavljali i progonili ljude, koji se nisu bavili baš nikakvom politikom.

Komunizam je bio i ostao najveće zločinstvu u čitavoj ljudskoj povijesti

Komunizam je bio i ostao po svima protuljudskim kriterijima najveće zločinstvo, koje se je nametnulo ovome svijetu tijekom 20. stoljeća i nastavilo u nekim državama u 21. stoljeću.

Među desetoricom najvećih ratnih i mirnodobskih zločinaca 20. stoljeća devetorica su komunisti i među njima samo jedan nekomunistički zločinac: Adolf Hitler. Tito je nepravedno tek na desetom mjestu najvećih zločinaca u svijetu i na četvrtom mjestu najvećih ratnih i mirnodobskih zločinaca u Europi. Tito zaslužuje istaknutije zločinačko mjesto.

Među države s komunističkom vladavinom u 21. stoljeću spadaju Sjeverna Koreja, Kuba i Hrvatska, a Kina i još neke države radikalno napuštaju komunizam.

U Hrvatskoj se je komunizam reformirao iza komunističkog socijalizma i komunističkog antifašizma u komunističku avangardu, koja je u Hrvatskoj nazivala sebe: Marksisti, Komunistička partija Hrvatske (KPH), Socijalna demokratska partija (SDP), Savez komunista Hrvatske (SKH)… Sada se Komunistička partija Hrvatske službeno naziva Socijalno demokratska partija ili SDP, ali postoji i Komunistička partija sa sjedištem na Pantovščaku (Mesić i njegov učenik Josipović), zatim Komunistička partija Ivana Fumića, Komunistička partija u Sisku s Marinom Lovrić Merzel čuvaricom nasljeđa komunističkih zločinaca iz Petrove gore i novo osnovama u Kumrovcu Komunistička partija mladih.

Za one, koji ne znaju ponavljam po ne znam koji put, da je šumski maršal, inače jedan od najvećih ratnih i poratnih zločinaca Josip Broz Tito preimenovao KPJ u SDP već davne 1943. godine jer je na taj način lagao Britance i Amerikance, koji su mu pružali ratnu pomoć.

Hrvatska je jedina država u Europi, u kojoj vlada komunizam i unatoč ulazka u Europsku Uniju ne sprovodi EU rezoluciju 1481 za lustraciju komunizma.

Ovdje treba dodati, da bi EU rezolucijom 1481 trebalo ukinuti KPJ = SDP. Za opstanak i vladavinu komunizma u Hrvatskoj najodgovornija je Europska Unija, koja je Hrvatskoj nametnula Rezoluciju 1481 za lustraciju komunizma, a ne nadzire sprovedbu Rezolucije. Drugi odgovoran za

postojanje komunizma (SDP, Mesić-Josipovićev komunizam, Fumićev komunizam, Merceličin komunizam, Komunistička partija mladih) je Hrvatski sabor, koji je ratificirao EU Rezoluciju 1481, ali nije osnovao nijedno tijelo, koje bi se bavilo lustracijom komunizma.

Hrvatska treba Savez ili Udrugu za sprovedbu EU rezolucije 1481

Među odgovorne za postojanje komunizma u Hrvatskoj spadaju i Hrvatski branitelji. Pobijedili su komunizam u odorama JNA, a ostavili su na vlasti pljačkaški komunizam u civilu. koji vrijeđa i ponižava Hrvatske branitelje.

I danas je jedina snaga u Hrvatskoj, koja može politički bez borbe poraziti i likvidirati komunizam u Hrvatskoj. Uputa i računica je jednostavna. Oko 500.000 Hrvatskih branitelja ima još barem toliko članova svojih obitelji, rodbine i prijatelja antikomunističkog svjetonazora.

Na svakim izborima u Hrvatskoj ovaj broj Hrvatskih branitelja – antikomunista pobjeđuje komuniste bez opaljenog naboja, bez pesnice i bez nogoguza.

Zašto se Hrvatski branitelji ne udruže i tako stvore Hrvatsku anikomunističku vlast, a ne trpjeti svakodnevne uvrede i poniženja od komunista u dvije vodeće partije i i od njihovih pripuza.

Hrvatska mora postati antitotalitaristička antikomunistička država!

Hrvatska mora biti slobodna od totalitarističkog i pljačkaškog komunizma, isto kao što je slobodna od propalih i nestalih totalitarizama: fašizma i nacizma.

Hoćemo Hrvatsku slobodnu od komunističkog pljačkaškog i uništavajućeg totalitarizma jer vodi Hrvatsku u uništenje i nestanak.

Hrvatski branitelji, osnujte Udrugu za sprovedbu EU rezolucije 1481!

Pozovimo na odgovornost Europsku Uniju, koja nesvjestno tolerira komunizam u Hrvatskoj, a predadala je Hrvatskoj Rezoluciju 1481 protiv komunista – protiv komunizma. Kroz Komunističku partiju Hrvatske pod nazivom SDP, koje joj je ime dao velezločinac Tito četvrti na listi

najvećih ratnih i mirnodobskih zločinaca u Europi i 10. na svijetu, nazočna je Titova KPJ – SDP u vlasti Europske Unije. Hrvati, antikomunisti moraju osloboditi Hrvatsku od totalitarističkog i pljačkaškog komunizma i moraju spasiti Europsku Uniju od infiltracije hrvatskih komunista u središnjicu Europske Unije.

Jedan umetak: Komunisti i vlasti u Hrvatskoj infiltrirane komunistima zabranjuju najljepši, starodrevni hrvatski domoljubni pozdrav "Za dom spremni", a vladajuća partija nosi naziv SDP, koji joj je dao Tito – najveći zločinac svih vremena, koji se je pojavio na hrvatskome i susjednom prostoru 20. stoljeća. Po vladavinom te komunističke partije poubijano je mučeno i prognano ili pobjeglo spašavajući goli život više od milijun Hrvata i još toliko susjednih naroda. Zar baš nikoga u Hrvatskoj ne smeta KPJ pod nazivom SDP, a mnoge smeta "Za dom spremni!" Zabrinjavajuće je ponašanje svih struktura u Hrvatskome narodu jer su i sada koa i od Drugog svjetskog rata mirni poslušni podanici zločinačkog komunizma – SDP-a i pripuza.

Evo još jedne "poslastice" iz povijesti Drugog svjetskog rata aktualne i danas:

Četnički vođa Momčilo Đujić (to je onaj što ga Pupovac s Josipovićem i Pusićkom slavi u Srbu) je paroh Srpske pravoslavne crkve – bio je četničkofašistički vođa u Hrvatskoj i svi njegovi oficiri su bili prote SPC. Dakle, pod vodstvom čelnika Srpske pravoslavne crkve poubijano je oko 100.000 Hrvata, a u Hrvatskoj nitko ne zabranjuje Srpsku pravoslavnu crkvu, iako se je pokazala zločinačkom i u Domovinskom obranbenom ratu.

Baš suprotno, državnici RH odlaze na derneke SPC-a, država Hrvatska obnavlja zgrade SPC i izgradila je Srpsku pravoslavnu gimnaziju u najhrvatskijem dijelu Zagreba – na Svetom Duhu, a ta ista država Hrvatska zabranjuje starodrevni hrvatski pozdrav "Za dom spremni!" Shakespeare bi rekao toj Hrvatskoj s poremećenim kriterijem: "Nešto je trulo u zemlji Hrvatskoj!"

Hrvatska ne smije zaraziti komunizmom Brüsselsku vlast Europske Unije

Uskoro su izbori u Hrvatskoj za zastupnike u Europskoj Uniji. Za te izbore ne smije Hrvatska dozvoliti kandidaturu nijednome članu komunističkog SDP-a i iz pripuznih stranaka niti bivšim (sadašnjim) komunistima iz drugih stranaka.

Izborima kandidata mora nazočiti Komisija Europske Unije, a kandidati moraju predočiti pismenu biografiju od djetinjstva do dana kandidature i tu biografiju mora potpisom ovjeriti troje nekomunističkih Hrvata.

Hrvatski narod mora konačno otvoriti oči i vidjeti da ga komunisti u svima razinama vlasti varaju, pljačkaju, ponižavaju, prodaju hrvatsku nacionalnu imovinu i vode u propast narod i njegovu državu Hrvatsku. Hrvatski komunisti, ako dospiju u vlast Europske Unije, odvest će u nju u propast. To treba reći gospodi u vlastima Europske Unije, u koje ne smije ući nijedan komunist iz Hrvatske.

Hrvatski branitelji pokažite se na djelu

Hrvatska ima oko 50.000 nevladinih udruga, više od 140 političkih stranaka i osnivaju se nove udruge i stranke, a nitko se ne će primiti osnivanja Udruge, Saveza ili Stranke za sprovedbu Rezolucije EU 1481 protiv komunističkog pljačkaškog i uništavajućeg totalitarizma, iako bi ta udruga bila obilno plaćena od Europske Unije, a predsjednik bi mogao računati na mjesečnu plaću do 10.000 Eura. Dakle, Hrvatski branitelji, što čekate. Idite u Brüssel i ugovorno osnujte Udrugu, Savez ili Stranku za lustraciju komunista u Hrvatskoj.

Komunisti iz Petrove gore, 21. lipnja 1941. otišli su pljačkati sela i minirati pruge!

Na komunističkim dernecima, koje svake godine na dan 21. lipnja organizira u šumi Brezovica sisačka županica Marina Lovrić Merzel, hvale se još živi komunisti da su odmah po dolasku u šumu započeli pljačkom imovine hrvatskih seljaka i miniranjem željezničkih pruga, pri čemu su pogibale kumice i ostala hrvatska sirotinja. Ta hrvatska sirotinja je za njih bila "fašisti" pa su uveli protiv njih pozdrav: Smrt fašizmu!

Taj komunizam druga Tita i drugova Titića u Hrvatskoj je uz počinjena univerzalna zločinstva, primjerice vandalizmom itd. izvršio genocid najbrutalnijim ubijanjem, progonom i bijegom ljudi pred nesnošljivom diktaturam na više od milijun Hrvata oba dva spola, svih dobnih uzrasta, uključujući hrvatsku djecu.

Komunizam u Hrvatskoj pod maskom antifašizma ubijao je ljude protivne ili potvorene da su protivnici komunističke ideologije.

Čak umjereni komunist Vladimir Nazor je pjevao: *"…Tko drugčije kaže // Kleveće i laže // Osjetit našu će pest!"*

Držati Srbe u politički stvaranom strahu od Hrvata znači okrivljavati Hrvate

U kući Srpkinje Nade Krnete i njenog sina Rade Krnete u Slunju, Ivana Trnskoga 6 nađeno je 1995. nakon "Oluje" oružje, bombe, strjeljivo i druga vojno-četnička oprema, što je preuzela HV i Hrvatska policija.

Kućne prostorije Nade i Rade Krnete, uključujući tavan, podrum i garažu bile su pune opljačkanih predmeta svih vrsta i oblika i to od susjeda Hrvata, koji su pobjegli pred opasnostima od srpskih četnika. Susjedi su prepoznali svoje predmete.

Očito, da su ta kažnjiva zlodjela počinili dvoje Krneta: majka Nada Krneta i njezin sin Rade Krneta, inače bivši aktivni četnički borac, ili oni znadu tko je to počinio u njihovoj kući. Nada Krneta živi u Slunju, a njezin sin – četnik živi u Baranji, u jednoj obiteljskoj kući.

Zar ovo nije prilično jasan predmet za sudsko gonjenje?! Tko bi to trebao pokrenuti i kako?! Ima li Hrvatska djelotvorno pravno ustrojstvo za istraživanje i sudsko kažnjavanje takvih zločinaca, koji su Hrvatsku bacili u vrtlog bijede i tuge više, nego svi tajkuni?

Meni osobno su nepoznati počinitelji iz redova srpske nacionalne manjine za vrijeme SAO krajine u Slunju popljačkali svu imovinu u obiteljskoj kući, koju sam naslijedio od pokojnih roditelja i sva oruđa iz gospodarskih zgrada… Kuću i sve objekte su razgradnjom i pljačkom upotrebljivih dijelova (na pr. vrata, prozori, stropovi, instalacije, crijep…) su devastirali do V. kategorije oštećenosti, utvrđeno od Komisije za procjenu ratnih šteta Županije karlovačke. Spalili su svu obiteljsku pismohranu i slike. Ja nemam slika svojih roditelja niti svojih iz djetinjsve i maladosti u Slunju.

Obzirom, da nisam bio prijavljen 1991. u Slunju ja nemam pravo na obnovu kuće od strane RH niti bilo koju naknadu za sve izgubljeno, jer sam bio bio primorani politički emigrant.

Oni pak srpski udbaški oficiri i slični službenici iz Srbije imaju pravo po zakonima RH, na povratak stana, na dodjelu zamljišta za kuću ili čak kuću.

KOMU TO MOŽE BITI JASNO?!

Ja sam kao Hrvat u Hrvatskoj oštećen i bez prava sam na naknadu, a Srbe iz Srbije na službi u Hrvatskoj (makar ona bila i nečatsna!?) se poziva natrag i vraća im se stanarsko pravo ili im se daje ovaj ili onaj oblik naknade.

Sumnjam da su zlodjela s mojom kućom i imovinom počinili samo slunjski Srbi, pretežno iz moga susjedstva i pljačkanu imovinu su navodno odvozili u Bosnu i Srbiju na prodaju ili…?

Na području bivše općine Slunj, na površini 804 km^2 ne postoji nijedna hrvatska kuća, koja nije opljačkana, devastirana i u najviše slučajeva spaljena. To isto se odnosi i na gospodarske zgrade – pljačku stoke, poljoprivrednih strojeva i druge imovine.

Na tlu Dekanata slunjskog opljačkane su i spaljene su sve katoličke crkve i kapelice – njih 17 (jedino tri kapelice su samo opljačkane i podobro devastirane, ali nisu spaljene!); neke crkvene zgrade, poput cetingradske crkve su višekratnim miniranjem sravnjene sa zemljom i izbrisane s tla, uništavani su spomenici na katoličkim grobljima i čak grobnice…

Sakralne objekte su uništili slunjski ili krajiški Srbi, ako ne zli duhovi!, a obnavljaju se (ono što je obnovljivo) iz skromnih sredstava Republike Hrvatske i od milodara vjernika.

Tko je za ova zlodjela odgovoran, koga tužiti i od koga dobiti naknadu za opljačkane i zauvijek uništene sakrane objekte i umjetničke vrednote plus dokumentaciju…

Rimokatolički svećenik slunjski mi je nedavno rekao, da su dosad popisane 352 hrvatske žrtve srpskog terora u Dekanatu Slunjskom počinjene od Srba.

To nisu sve hrvatske žrtve srbskog bezumlja jer se još vrlo brojne vode kao nestale. Dodajmo ovdje još samo brojne ranjenike – invalide i obitelji s izgubljenim roditeljem ili drugim članom. A MINE SRPSKE od kojih se svakodnevno pogiba i zemljište je neobradivo?!

Tko je odgovoran za ovaj srpski etnocid nad hrvatskim civilima svih starosti, uključujući djecu i nemoćne starce?! Koga tužiti i od koga satisfakciju dobiti?!

Prilažem nepotpuni poimenični Popis hrvatskih žrtava srbskog terora u Slunju od 1991-1995. s opisom načina smaknuća žrtve. Na njemu je oko 297 hrvatskih žrtava s opisom zločinstva.

Za sve te žrtve do sada nije kažnjen nijedan srpski zločinac!

Kako i koga tužiti, od koga dobiti barem juristički satisfakciju?!

Ako je ovako mali broj Srba (njih oko 1540 plus 100 osuđenih) mogao počiniti tako silne ratne zločine u Hrvatskoj, nepojmljivih veličina i oblika, predlažem, da ih kaznite nagradom. Treba ih staviti u jednu sigurnosnu karantenu i oko nje napraviti vidikovac pa neka služe gledateljima za turističke svrhe.

Od koga su to Srbi ugroženi, da ih se tako brižno treba čuvati i zbrinjavati?! Zna se! Od Hrvatskog naroda, kojeg se ovim finim i perfidnim načinom potvara genocidnim narodom – "Ko nas bre zavadi?!".

Držati Srbe u politički stvaranom strahu od Hrvata znači okrivljavati Hrvate, koji su u povijesti bili stalno ugrožavani od Srba, a nijedanput obratno. Čak i u NDH su Srbi izazvali Hrvate na ono što se je međusobno n e l j u d s k i događalo.

Ne ulazeći, dublje u povijest, srpska država Jugoslavija od 1918.-1941. je ugnjetavala, izrabljivala, zlostavljala i ubijala Hrvate (a ne obratno) pripremajući ih tako na otpor i na organiziranje Pavelićevih ustaša za obranu golih hrvatskih života na svojim ognjištima.

Primjerice, do 1941. u mojem Slunju nije uopće bilo ustaša, ali je bilo vrlo dobro organiziranih i suvremeno naoružanih četničkih organizacija. Već 12. travnja 1941. mjesto Slunj je oružano napao elitni bataljun srpskih i crnogorskih četnika pomognutih od tamošnjih četnika iz Primišlja, Tržića i Veljuna. Slunj je spašen od četničkog pokolja, sličnog Foči (nešto kasnije!) samo zahvaljujući vojnicima (Hrvatima), koji su se nakon 10. travnja, iz

ličkih garnizona vraćali kućama preko Slunja pa su pritekli Slunjanima u obranbenu pomoć.

Tko je tu koga ugrožavao i izazivao na zlo?! Povijesno su krivci Hrvati!

Za koga međunarodne trupe čuvaju hrvatski rt Prevlaku i koga bi to Hrvati ugrožavali na Prevlaci?! Jesu li Hrvati dosad uzimali krajeve i gradove susjedima ili su to susjedi, koje mi "ugrožavamo" uzimali nama. Primjerice Boka kotorska i Istočni Srijem sa Zemunom.

Nije li i Međunarodni kazneni sud u Den Haagu sa svojim ograničenjem uglavnom na Hrvate i Srbe u službi političko-jurističke psihologije za stvaranje genocidnosti kod Hrvata i paranoje kod Srba – može i obratno(!?) i IZMIJEŠANO..Neka nam ti donkihotski političko-psihološki emisari za produkciju izmišljanja ugroženosti i genocidnosti pokažu jedan jedini uzorni primjer, kojeg su oni uspješno riješili.

Oni nisu za rješavanje, nego za stvaranje problema. Kad to shvate Srbi i Hrvati nestat će straha od paranoje i uvreda s genocidnosti!

Sav kriminal u Hrvatskoj ima svoju masku

Poznam nekoliko ljudi, koji se poput g. Mirka Omrčena bave kriminalom u Hrvatskoj. Nisam ovlašten iznositi njihov identitet, ali ću im poslati ovaj članak pa neka zauzmu svoj stav. I ja spadam u odkrivače i progonitelje kriminalaca, ratnih i poratnih profitera. U tome je jedan od razloga (ima ih više, a moje spomenobilježje vitezu Juri Francetiću bio je samo povod) da sam prognan iz Slunja. Tek ću spomenuti da su prije toga izvršena na mene dva neuspjela pokušaja atentata. Slučaj je poznat pravosudju, ali sam ja odustao od gonjenja počinitelja jer ga se smatra neuravnoteženim pa bi ishod bio ravan nuli (ništici). Progonu sam pridružio i svoju odluku, da se je bolje iz toga gnijezda maknuti jer bi mogao biti ja (s-)maknut. Zato živim u DRUGOM progonu u Švicarsku. Prvi progon/bijeg bio 1971. Dosta kao uvod.

Ja smatram, da mi (recimo: svjestni, domoljubni, državotvorni, pravdoljubivi… i pošteni Hrvati) se trebamo organizirati u jednu pravosudnu instituciju za sprovedbu EU rezolucije 1481 za lustraciju totalitarizama. Nije to samo (ALI JE GLAVNINA!) lustracija marxističkog komunizma i srbsko-četničkog fašizma, kojemu je srodan i komunistički ("anti"-) fašizam tipa udbaša Stjepana Mesića i agnostika Ive Josipovića – sina od "Eichmana" Golog Otoka.

Ovo, što se u Hrvatskoj naziva neoliberalizam je zapravo neokomunizam, koji sa svojim otvorenim i zakulisnim kriminalom hoće pokazati današnjici da je Titov genocidni marxizam bio bolji od Tuđman/Račanovog reformiranog komunizma.

Dakle, sav kriminal u Hrvatskoj ima svoju masku i tu masku, odnosno masko-nositelje treba lustrirati.

Osobno nisam bio niti jesam pristaša Hrvatske na koljenima u EU. ALI, što je tu je. Trebamo koristiti EU rezoluciju 1481 i srodne rezolucije protiv svih totalitarizama, koji su u Hrvatskoj zaštićeni i predvođeni "reformiranim" marxizmom.

To je to, mladi gospodine Mirko Omrčen i vi srodni djelatnici protiv kriminalaca u Hrvatskoj, koji su umreženi u svima strukturama – svih

vlasti pa i (nažalost!!!) velikog dijela Hrvatskog naroda, koji svjestno (manje nesvjestno! bira kriminalce u sve vlasti u Hrvatskoj.

Ne bih ostavio nedužnom niti hierarhiju naše Crkve jer ona zabranjuje svećenicima politiku u Crkvi pa nam se događa da vjernice s još nerastopljenom Sv. hostijom idu glasovati za komuniste. Svećenici se ne trebaju baviti politikom, ali smiju reći, što im je čak dužnost: Ne glasujte za komuniste!

Dakle, trebamo ANTIKRIMINALISTIČKU INSTITUCIJU zasnovanu na EU rezoluciji 1481, pa će sudionici u njoj (ja ne jer sam prestar i iznemogao – 85) dobiti od EU političku, moralnu i novčanu podržku.

Jedna od mogućnosti organiziranog djelovanja protiv kriminalaca u Hrvatskoj je Razred HAZUD-a, kojemu je na čelu predstojnik, inače častnik Hrvatskih branitelja, Hrv. akad. Mladen Pavković.

Što čekate?! Počnite već danas. Samo INSTITUCIJOM se možemo boriti protiv kriminala, koji je zavladao u Hrvatskoj, u svima njenim porama.

Osobno poznam imenom i prezimenom i "dubinom kotlića za palentu" nekoliko slunjskih tajkuna. Mislim da ih je čak bolje ne iznositi u javnost jer si onda obranu i potrebne svjedoke. Treba ih iznenaditi!

Eto, tek toliko, gospodine Mirko Omrčene, da znadete, da u meni imate skromnog suradnika, koji Vam preporuča djelovanje kroz Instituciju!

Uvozimo krumpir iz sedam država a Međimurci su ga nekad proizvodili za tri Hrvatske

Uvozimo krumpir iz sedam država i to iz: Belgije, Nizozemske, Njemačke, Mađarske, Srbije, Kosova, Albanije. Donedavno su Međimurci proizvodili krumpira za tri Hrvatske. Treba li hrvatski zemljoradnik, kojih je sva manje jer se uvrštavaju u Zagrebu i Splitu u redove humanitarnih kuhinja, čekati da mu nesposobni ministar Jakovina ili premijer kažu: Sadi krumpir, grah, češnjak, krastavce, salatu… To nije moja generacija čekala ni od Mačeka ni od Šubašića, nego je proizvodila svega u viškovima. Mi smo, uz redovitu ishranu, hranili (dohranjivali) goveda, ovce i svinje – krumpirom, rajčicama i salatom, a danas turisti na Jadranu jedu talijansku salatu, belgijsko odmrznuto meso, a "dalmatinski pršut" se radi iz uvoznog mesa.

Ne valjamo niti MI – "raja", a očekujemo od Pusićke i Teršeličke da budu bolje. Hrvatska uvozi 63% lana, a trebali bismo ga izvoziti 300%. Nećemo valjda očekivati od Ive Josipovića, da nam sije lan i muze krave, kojih je sve manje. Josipovića "raja" zove ODMRZNUTA LIGNJA, a daje mu pohvalne bodove na svim ispitivanjima. Sada ga ogovaraju radi ljubavnice, a jadna je svaka ljubavnica, koja od njega nešto očekuje.

NE NEŠTO, nego SVE JE TRULO U ZEMLJI HRVATSKOJ!

Ja sam na primjer u SLUNJU, prije nego su me istjerali iz Slunja radio sve, čak i sadio uspješno lubenice, pa me je ovo pokoljenje Slunjana proglasilo nenormalnim, a Županija Karlovačka je tražila od mene predočenje fakultetske diplome, jer po svjetonazoru današnjice, obrazovani ljudi NE TREBAJU RADITI. Ne valjamo mi u ni jednoj narodnoj strukturi. Jesmo li čuli ikada od naših svećenika u propovijedi … "Obrađujte zemlju, prerađujte voće, meliorirajte rijeke i potoke, održavajte poljske puteve… Svi smo mi zakazali, a nas starce, koji želimo jos nešto raditi, proglašava se luđacima. Mladi međusobno razgovaraju mobitelom na tri metra udaljenosti … Dogovaraju se o drogama … ili kako će izmlatiti učiteljicu, jer im daje loše ocjene … Ima ta mobitelska balavčadija podršku od roditelja …

Stari Grk se zamislio nad izrekom: UPOZNAJ SEBE!

Mi niti ne pišemo takve izreke. Mi se divimo slikama osmijeha Vesne Pusić i Zorana Milanovića. Zoran je sav u dugu, uključujući i "kućnu menažeriju!" Nedavo jednoj inteligentnoj novinarki nije Zoran dao do riječi, jer bi pobrkao napamet naučene komunističke fraze … Svuda licemjerje.

KUD PLOVI OVAJ BROD; Hrvatska je pred potonućem, pred ponorom, pred nestankom

Uvijek je u našoj povijesti bilo Hrvata za Hrvatsku i onih drugih, ali su bile takove okolnosti da su oni "drugi" izabirali lošiji put za Hrvatsku, ali ne i njenu ugrozbu za podpuni nestanak. Čak niti najgori među "drugima" – hrvatski komunisti nisu djelovali za podpuni nestanak Hrvatske, nego za njeno poniženje, njeno smanjenje na polovicu hrvatskog prostora; sprovodili su ubijanje svih Hrvatica i Hrvata, koji nisu bili za tu njihovu komunističku Hrvatsku.

Komunisti, najveća kazna, koja se je u čitavoj povijest survala na Hrvatski narod nisu masovno ubijali svoje protivnike samo u ratu (u revoluciji, koja guta vlastitu djecu), u kojem su se komunisti stjecajem okolnosti našli na strani pobjednika, nego su nastavili još strašnijim i još masovnijim ubijanjem svojih protivnika, napose Hrvata iza rata.

Hrvatski komunisti udruženi s komunistima "bratskih naroda", napose sa Srbima su za vrijeme svoje vladavine, što poubijali, što prognali, umanjili broj Hrvata u Hrvatskoj i u BiH za najmanje 2,5 – dvaipol milijuna i to pretežno ubijanjem i progonom hrvatske mladosti.

Komunisti su ubijali Hrvate i izvan Hrvatske, na primjer u Austriji, u Italiji, u Sloveniji, i u državama od "bratskih naroda" iz okruženje ili Regiona, kako se to kaže retorikom Europske Unije i Srbije za buduću Jugoslaviju, ovog puta za Veliku Srbiju.

O poubijanim Hrvaticama i Hrvatima, komunisti za vrijeme svoje pune vladavine nisu dozvolile ni spominjati hrvatske žrtve počinjene zločinom komunističkog genocida.

Hrvatska je kroz povijest bila uvijek svođena na nekakav obstanak, bilo conventovski ili podanički, bilo cetinski ili vazalski, bilo kvislinški ili brozovski …, ali od 1991. Hrvatska je bila svedena na borbu za goli obstanak.

U toj borbi smo pobijedili vanjskog neprijatelja: genocidne, okupatorske, pljačkaške, silovateljske i feritističke (pravandalske!) Srbe, ali nismo pobijedili unutarnje neprijatelje: hrvatske komuniste i udbaške ubojice

niti njihove protuhrvatske saveznike – petokolonaške Srbe, koji su bili po zločinstvima najstrašniji hrvatski neprijatelji, strašniji od onih iz Srbije.

Već i vrabci na granama znadu da su komunisti u sva tri oblika hrvatskih vlasti po diktatu EU abolirali i amnestirali inicijativne, infrastrukturne i kolateralne sbrske zločince iz reedova petokolonaških Srba jer su jedni drugima potrebni.

Na prvi pogled to je malo mutno, ali ako reazbistrimo tu mutež onda nam postaje sve jasno.

Masonska Europska Unija je ne samo kroz ideologiju Karla Marxa, nego kroz sve svoje ideologije i planove protuhrvatska. Ta masonska i podla Europska Unija je prisilila ovu Hrvatsku u svome "Statu nascendi!" da proglasi aboliciju i amnestiju petokolonaškim Srbima i stvaranje Regiona za obnovu "bratstva i jedinstva" s prekodrinskim i drugim Srbima.

Hrvatima je tobože polaskala EU s Rezolucijom 1841 o lustraciji komunista kao kompenzaciju za aboliciju plus amnestiju srbskim zločincima, ali ne sprovodi lustraciju.

Ta ista masonska EU uvlači Hrvatsku u totalni nestanak kroz sinergiju: Ideologije Karla Marxa o uništenju Hrvata kao nenaroda i utapanje Hrvatske u Region pod geslom "Ko nas bre zavadi". Region s Hrvatskom i s Kosovom, koji će privlačiti Srbe na sebe je jamčevina Europskoj Uniji, da Srbija ne može ostvariti svoj bijeg k majčici Rusiji.

U svemu tome, ako ne krepa ta masonska neman Europska Unija, nestat će Hrvatske jer će Srbija kao gospodar u Regionu ostvariti svoj vjekovni san Veliku Srbiju, a ovoj je oduvijek i zauvijek u planu genocid svih vrsta na Hrvatima, da bi na hrvatskom prostoru ostvarila svoj "vekovni san" Veliku Srbiju.

Masonska Europska Unija znade da svoj patronat na jugoistoku Europe može ostvariti kroz Region, a regionalci su udruženi hrvatski komunisti ne samo u KPJ-otu preimenovanome u SDP, nego u redovima komunista i u svim strankama.

Nažalost, ovu spletku svih zala, uključujući i nestanak Hrvatske kroz njeno podaništvo u Europskoj Uniji ne razabire veliki dio Hrvata, napose zato jer im svi Hrvatski mediji sole pamet s lažnom soli Europske Unije pa su takovi dali svoj glas za ulazak Hrvatske u EU na referendumu.

Časno je, ali vrlo teško biti Hrvat, što ću parafrazirati stihom iz jedne Ljermontove pjesme:

"*O kako je teško, o kako je bolno, kad nemaš kome pružiti ruku u minutama najteže duševne patnje…!*" (grubi, ali točan prijevod iz ruskog originala).

Upravo u tome je pojačana bol, patnja, tragedija i beznađe Hrvatskoga naroda jer nema kome pružiti ruku, da ga spasi od ponora, u kojega pada kroz masonsku Europsku Uniju i srbski Region.

Pustimo po strani što je lakoma Europska unija bacila u dužničko robstvo Grčku i inače napredne države poput Španjolske, Portugala, Italije… i ostanimo samo na hrvatskome tlu.

Je li Europa branila Hrvatsku i BiH od Vukovara do Srebrenice. Ne, pustila je Srbima da sprovode svoj genocidni zanat na primjer u Ovčari, u Borovu, u Voćinu, u Širokoj Kuli, u Slunju, u Škabrnji…

Je li Europska Unija pomogla Hrvatskoj i BiH da se oslobode od srbske terorističke okupacije? Ne! Upravo suprotno naredila je komunističkome sudu u Hrvatskoj da kažnjava jedan dio Hrvatskih branitelja i oslobodiltelja, a one najistaknutije kažnjava Den Haag – središte eurounijske pokvarene savjesti. EU kažnjava Hrvate jer su se usudili osloboditi Hrvatsku od srbske genocidne gamadi i pritome su nehotice ili u borbi ubili ponekoga srbskog gamaditoida.

S BiH je Europska Unija i jednako misleća "darovateljica" demokracije kroz topovske cijevi i avionske bombe USA postupila još drastičnije. Za srbski masakr u Srebrenici na desetak tisuća Bošnjaka, plus Sarajevo plus Bihać plus, plus plus… nagradila je genocidne srbe s pola BiH s državom Republikom Srpskom.

Tko misli da je masonska Europska Unija samo abolirala/amnestirala srbske zločince i stvorila Region taj je kratkovidan i treba ići u zagrebačku

kliniku "Sunce" zamijeniti očne leće i ugraditi ušne školjke. Takvima lakovjernim Hrvaticama i Hrvatima treba pročistiti i uši da ne vjeruju lažima. Kroz diktat Europske Unije Hrvati su već izgubili suverenitet u vlastitoj državi i dijele ga s 23 nacionalne manjine, iako smo čak u titovini učili da je suverenitet naroda nedjeljiv. Danas Hrvati u Hrvatskoj uživaju participaciju u subsuverenitetu po regulama EU, a znade se da glavne države Europske Unije niti priznaju niti dozvoljavaju status nacionalnih manjina i useljenika u svoje države. I pisatelj ovih redaka nema baš nikakvih prava kao useljenik u najdemokratskijoj državi u svijetu, a useljeni nomadski Romi (nemam ja ništa protiv Roma! imaju u Hrvatskoj veće prava (i čak privilegije), nego Hrvati.

EU nam je oduzela Zerp, veći jadranski prostor nego je Slavonija, oduzela i dala Srbiji lijevo Podunavlje, proširila Slovensko pravo na Jadran, prepustila Slovencima Svetu Geru…, zabranjuje kolinje i pečenje rakije, zabranjuje običaje i reducira bračne odnose. Za veći broj od dozvoljenih plaćat će se bračna kaznena pristojba

Kroz "rodbinstvo" s Europskom Unijom Hrvatska je izgubila u miru između dva popisa stanovnika preko 300.000 mladih ljudi i dobila preko milijum umirovljenika.

Gubitak mladih Hrvatica i Hrvata, kojima su i dalje otvorena vrata za odlazak na EU-tržište suvremenim robljem, nadomjestit će EU i USA s Afrikancima koji bježe iz svojih domovina jer ih Amerikanci i Eurounijaši darivaju s previše demokracije iz topovskih cijevi sa zemlje i bombaškom "manom" iz zraka.

Dakle, opustjele otoke, Jadransko priobalje i po potrebi hrvatsku unutrašnjost naselit će EU/USA s Afrikancima i s istoka raznim Balkanezima, u prvome redu srbima, Romima i Kosovarima.

To je približna slika Hrvatske, inače već dužničke robkinje, pred ponorom kroz ulazak pod papuču Europske Unije.

Dakle Hrvatice i Hrvati razbistrite um, izoštrite vid, sluh i druga čula za spas i preporod Hrvatske!

Dragan Hazler, zabrinuti Hrvat za Hrvatsku i svoj voljeni narod Hrvatski

Jesu li hrvatski audiovizualni i drugi mediji dovoljno odgovorni?

Najskromniji uvod

U sljedećem pisanju ne pada mi na um kritizirati hrvatske medije jer bi se u tom slučaju našao kao nezaštićeni čovjek, koji dira u košnicu pčela. Pisanje ću osvrhoviti pitanjima i ukazima na štošta, čime se nedovoljno bave hrvatski mediji ili se njima bave previše, ali kako? Umirovljeni sam znanstvenik i istraživač farmaceutske i biokemijske struke u Sandoz /Novartisu s učinkovitostima međunarodne vrijednosti iza sebe. Nisam ovo napisao radi nikakvog samohvalnog predstavljanja, nego radi isticanja kompetentnosti za raspravu po pitanjima, o kojima će biti riječ u ovoj raspravi, napose prvom podnaslovu, koji glasi:

Tko je nadležan i odgovoran za promicanje lijekova na HRT-u?

Lijek nije prehrana niti bilo koja potrošna roba, nego je stručno propisano sredstvo za održavanje zdravlja, za liječenje bolesti i protiv raznih ugroza, koje mogu izazvati bolest. Za propisivanje i izdavanje lijeka nadležni su, svaki u svojoj domeni liječnik (medicinar) i ljekarnik (farmaceut) s fakultetskim diplomama i položenim državnim stručnim ispitima.

Na HRT-u se promiču za sada svi lijekovi, osim (još ne?!) onih iz grupa zvanih stručno: venena, separanda i opojne droge – morfij, heroin, kodein…

Doduše, iza brojnih reklamiranih lijekova stoji preporuka, da se za pobliže informacije o lijeku može korisnik obratiti na svoga liječnika ili ljekarnika. To mi sliči na javno korištenje oružja ili igre bombom, ali za uporabu obratite se na svojeg vojnog i policijskog stručnjaka.

Ako se HRT (vrijedi i za druge medije!) bavi lijekovima bez stručnog obrazovanja, bez Hipokratove prisege, bez zakonika Farmakopeje i bez važećih propisa o lijekovima… onda ne trebamo liječnike s 5-7 godina studija plus specijalizacije… niti ljekarnike s 4-6 godina studija i raznih specijalizacija, uključujući postdiplomske studije, magisterije i doktorate, nego prepustimo medicinu i farmaciju novinarima i laicima s njihovom školskom spremom. *Nota bene*!

U državama EU i u Švicarskoj je ipak malo drugčije

Tvrdim iz svakodnevnih zapadnih HTV informacija, iz stručnog znanja i iskustva da zapadnoeuropski mediji ne promiču lijekove u toj mjeri i tako neodgovorno kao hrvatski mediji. Ima i u zapadnim medijima tih pojava i pokušaja za tržišnu promidžbu lijekova, ali to je tek simbolika u usporedbi s HRT-om i drugim hrvatskim medijima.

Kao stručnjak s dvije fakultetske diplome plus razne obrazovne dodatnosti i iskustvo molim odgovor na pitanje: Tko je nadležan i odgovoran za promicanje lijekova na HRT-u? Evo ovih dana imamo u Hrvatskoj slučaj smrtnog trovanja djeteta s antidepresivima. Mogu li se u Hrvatskoj i antidepresivi kupovati telefonom kao preparati iz divljeg kestena? Tko je odgovoran za tu tragediju smrtno otrovanog djeteta?!

Zašto po tom važnom pitanju uporabe i zlouporabe lijekova za ljudsko zdravlje šuti Ministarstvo zdravstva Republike Hrvatske, odgovarajući i odgovorni fakulteti, Društvo hrvatskih liječnika i Hrvatsko farmaceutsko društvo?! Zašutjeli su o tome i mediji kao da je otrovan štakor, a ne dijete.

Mesićevi antifašisti, nevladine udruge, homoseksualci i druge manjine

Hrvatski mediji, mislim u prvome redu HRT, dodajem i hrvatski političari plus razne tzv. nevladine udruge troše bezbroj sati, mjeseci pa i godina uz visoke potroške novaca iz državnog proračuna na neke teme poput homoseksualaca, nacionalnih manjina, antifašista, hvalospjeva komunistima i sotonizaciji ustaša… Osobno nemam ništa protiv homoseksualaca, ali to je njihova ljubav, intima i životna praksa i neka je žive za sebe i neka se ne nameću nama, koji više cijenimo žene, nego njih.

Zašto se hrvatski mediji ne bave više raznim parazitima u hrvatskome društvu poput antifašističkog sekretara Stjepana Mesića, koji se poput Cervantesovog Don Quijote de la Mancha u Španjolskoj, bori u Hrvatskoj protiv fašista kojih nema.

Taj hrvatski Don Quijote je poznat po gubitku čeka na nekoliko milijuna dolara iz dijaspore darovanih Hrvatskom narodu u ratnim oskudicama, apanažu za njega na Pantovščaku plaća hrvatski narod godišnje oko 3 (tri) milijuna

kuna i uz "antifašizam taj velikan mutne prošlosti" gradi dvije vile s novcima, koje mu je posudio prijatelj.

Zašto nam Mesić ne predstavi prijatelje jer ima dosta Hrvata, koji radije od njih posudili kune i to bezkamatno, nego "švicarce" uz visoke kamate.

Zašto se hrvatski mediji ne pobrinu da se udbaš, komunist, tromandatski predsjednik, graditelj vila, itd…usw…etc… drug Stipe nađe u društvu sebi sličnih od Sanadera do Vidoševića. Uostalom on im je bio nadređeni pa ga slijedi kazna po zapovjednoj odgovornosti. Što tek reći na njegovu zapovjednu odgovornost tzv. JNA, koja je razorila Vukovar i poslala u smrt u mučilišta tisuće Hrvata iz Vukovara, baš onda kad je "drug Stipe" bio vrhovni komandat zločinačke JNA…

Zašto hrvatski mediji ne djeluju kao korektiv političara od Mesića preko raznih Sanadera do Milanovića i Pupovca?!

Zapušteno godpodarstvo svih oblika

Gospodarstvo svih oblika, napose poljodjelsko, obrtničko, energetsko i industrijsko… je u kaljužetini do davljena i lažno bi bilo reći, da nisu svi zabrinuti. Stručnjaci i nazovistručnjaci, još više političari i politikanti, ponavljaju u medijima i u političkim arenama: "Trebamo učiniti!…, Trebamo poduzeti!…, Trebali smo se drugčije postaviti!… Zaboravili smo!…Propustili smo!…,

Očekujemo strane investitore… Ne dolaze jer su naši propisi prekomplicirani i dugotrajni… i slična kukurikanja nam već probijaju uši.

Zašto nadležni, sve te "Trebamo, moramo, propustili smo…" ne pretvore u samozapovjedni radni prezent, a komplicirane propise neka bace u spljivaonicu otpada. O spaljivaonici slijedi. Nadležnici su nadležni za svaki podhvat i čin pa se trebaju u tome aktivno uključiti.

Ovako se dalje ne može u smislu ostvarivanja uspjeha. Najbolje govore primjeri pa ću se poslužiti samo nekima od njih, a za sve je potreban leksikon.

Hrvatske rijeke i potoci teku u bezcjenje

Naše brdske rijeke i potici, napose one/oni bogati vodom i u najvećim sušama teku u bezcjenje "s naše gore u tuđe more". Bit ću matematičkom točnošću konkretan: Samo u Slunjskom kraju može se (bez spomenute birokracije radi koje stranci zaobilaze Hrvatsku!) izgraditi, malne "preko noći" najmanje 50 (pedeset) malih i osrednjih hidroelektrana. Tvrdim ovo iz znanja i iskustva. Naime, moj šukundjed – Švicarac, građevinski ing. Nikolaus Hasler izgradio je po nalogu maršala Marmont-a samo na slapovima Slunjčice u Rastokama oko 30 mlinica/vodenica u vremenu kraćem od godinu dana. Srbski zločinci su dio tih mlinica uništili već u Drugom svjetskom ratu i u poraću.

Ostale su aktivne 22 (dvadesetidvije) mlinice do 1991. U srbskom genocidnom ratu, kojeg mi pogrešno nazivamo Domovinski rat, srbski zločinci su minirali i drugim vandalizmima uništili sve mlinice u Rastokama i dodatno su minirali najveći slap "BUK" i Tonkovićev most preko Korane.

Ostali neizbrojivi srbski zločini u Slunjskom kraju i 297 poubijanih Hrvata ne pripadaju ovoj raspravi.

Ovdje treba reći, da bi počinitelji ovih vandalizama, trebali obnoviti sve što su porušili. Ovo je jedna poruka Miloradu Pupovcu, hrvatskom ministru/ici graditeljstva, ministru financija i medijima, koji bi se trebali baviti više ovakvim temama, nego Pusićkinim homoesksualcima, Mesićevim antifašistima i Milanovićevim ćiriličkim poločama…

Na svakom slapu jedna hidroelektrana

Na svakom slapu, gdje su bile mlinice u Rastokama (vrijedi i za druge lokacije u Slunjskom kraju i drugdje u Hrvatskoj) može se u vrlo kratkom vremenu izgraditi i staviti u funkciju najmanje 50 (pedeset) hidroelektrana.

Zašto odgovarajući nadležnici ne dođu u Slunj i kažu: "Gradi i proizvodi energiju!!!" kao što je Isus rekao: "Ustani i hodaj!"

Uz energetiku, mogli bismo vodu iz gorskih potoka i rijeka flaširati i cisternirati za arapska i druga tržišta.

Cijelu Slunjčicu u duljini od 5.700 metara hladne vode moglo bi se (treba se bez odlaganja!) pretvoriti u ribnjak za pastrve… Osim za hrvatske potrebe, mogao bi Slunj izvoziti kvalitetne pastrve u europske i druge države.

Zašto hrvatski mediji ne potiču političare i politikante na ovakove gospodarske akcije?!

Poljepšava žensku ljepotu i jača mušku snagu!

K spomenutim resursima u Slunjskome kraju neizostavno treba koristiti ljekovitu vodu iz Korane, koja prema narodnoj predaji: poljepšava žensku ljepotu i jača mušku snagu, mogli bismo je prodavati na domaćim i svima drugim tržištima. Zašto to ne radimo?!

Kad bismo imali političare gospodarstvenike, iskorištavali bi sve prirodni resurse, napose one, koji su trajno koristivi, a nikad presušivi. Nažalost mi nemamo takve političare pa nam zato ide baš ovako kako ide, sve nizbrdo.

Topusko zjapi neiskorišteno, a bivša se sisačka županica hvali poduzetnostima i uspjesima!

Evo srodnih primjera neiskorištenih resursa u Topuskome kao i u Slunju. Topla i vruća voda u golemim količinama iz termalnih bazena mora se rashladiti prije utoka u rijeku Glinu.

Zašto se u Topuskome, uz najbrži "blagoslov" nadležnih političara ne izgradi sustav od desetak staklenika, grijanih najjeftinijim načinom – gratis?

Topusko, uz svoje druge ponude poznate još od rimskog doba do danas, moglo bi snabdijevati čitavu Hrvatsku s povrćem iz staklenika. Zašto to ne radimo?!

Topusko ima najčišći zrak u Hrvatskoj (dar Petrove gore), ima sve sportske objekte za vodene, kopnene i dvoranske sportove i nisu

iskorišteni, a hrvatski sportaši odlaze na treninge i priprema za natjecanja u Sloveniju. To je Bogu za plakati!

Uz bivšu sisačko-moslavačku županicu pod kojom je bilo Topusko još je netko odgovoran, što je Topusko kao najljekovitije termalno kupalište u Europi nedovoljno korišteno. Evo teme za medije pa se njome pozabavite za opću korist Hrvatske i hrvatskog naroda.

Poljodjelsvo, voćarstvo, povrćarstvo i cvjetnjaci

Hrvatska, uz Ukrajinu (černozjom) raspolaže dokazivo s najplodnijom zemljom u Europi pogodnom za sve poljodjelske, povrćarske, voćarske, vinogradarske i cvjećarske kulture.

Tko je odgovoran da u Slavoniji milijun hektara najplodnije zemlje nije prodano seljacima za obradu, a uvozimo prehranbenih proizvoda za oko milijardu i pol Eura. Nekoga se za to treba staviti u Remetinec jer je to srodan zločin kao Sanaderova, Polančecova, Čobankovićeva… i Vidoševićeva škola špekulacija i lakih zarada.

Hrvatska uvozi sve vrste voća i povrća

Netko je odgovoran za uvoz voća povrća svih vrsta, a istaknut ću bezvrijedni kineski češnjak, kojeg uvozimo za 92% potreba. Još strašnije od toga jest, da neki povrćari koriste kineski češnjak kao sadni materijal i tako uništavaju prvorazredni hrvatski češnjak.

Nema toga povrća, kojeg ne uvozi Hrvatska. Zanemaren je (djelomice čak i izgubljen) prvorazredni lički krumpir i umanjena proizvodnja krumpira u Međimurju i drugdje pa uvozimo krumpir stranog ukusa. To je za plakati i nekoga radi uvoza krumpira treba batinati.

Krumpir nije samo prvorazredno povrće za ljude u kulinarstvu priređen na desetke načina, nego povrće za prehranu svinja, rogate i druge stoke.

Kupujemo iz uvoza alkohol za farmaceutsku i kemijsku industriju, a mogli bismo imati vlastitu industriju alkohola iz krumpira, a ostatak iza vrijenja može poslužiti za hranu životinja.

Hrvatsku vode radno nesposobni političari i politikanti

Netko je rekao istinu, da Hrvatska ima ne samo političare kradljivce, nego i nesposobne politikante, koji ne znaju raditi i nemaju pojma za organizirati neki proizvodni rad, nego ga uništavaju pljačkom, nametima, prodajom i gašenjem proizvodnje.

Postavlja se najozbiljnije pitanje: Dokad će moći na suhome ploviti hrvatski brod bez pravog kormilara?

Postavljam pitanje s punom odgovornošću: Za koji proizvodni rad i organizaciju rada su sposobni: Zoran Milanović, Vesna Pusić, Ivo Josipović, Stipe Mesić, Milorad Pupovac, Tomislav Karamarko, Slavko Linić…?

To su ljudi, koji u komunističkim obiteljima nisu nikada učili raditi, niti znaju što je rad. To je uvježbavano za zvanje svojih roditelja: "Vjernost Titu i partiji, ljubav za zvijezdu petokraku, mržnja na Boga i bližnjega svoga, primanje plaće za izmišljeni antifašizam, za klevetu ustaša, za dolazak na četničke i komunističke derneke, za zaštitu komunističke partije SDP i novo osnovane Komunističke partije…"

Radni i sposobni čovjek ne može niti doći u hrvatske vlasti, a ako se i nađe takav se mora prilagoditi većni političkih parazita, rasipnika i ljubitelja luksusa poput lijepe županice…

Najavio sam spaljivaonice otpada

Otpad proizvodimo svi, zbrinjavanje želimo svi, a protiv spaljivaonica organiziramo prosvjede i primjećuje se nazočnost medija uz prosvjednike. Evo osobnog iskustva iz grada Basela, u kojem živim jer sam 1971. pobjegao iz Hrvatske, a 2004. sam protjeran iz Hrvatske (iz Slunja).

U gradu Baselu u neposrednoj blizini središta grada, gdje i osobno stanujem djeluju korisno dvije spaljivaonice: glavna gradska spaljivaonica i spaljivaonica otrovnog otpada od farmaceutsko-kemijske industrije. Zrak i okoliš u tom dijelu grada su uzorno čisti i nikada se nije pojavio nijedan prosvjed niti referendum protiv spaljivaonica, iako su Švicarci poznati kao prosvjednici referendumaši.

Zagreb i svi drugi gradovi i mjesta moraju imati spaljivaonice otpada. Ako su spaljivaonice stručno izgrađene i od stručnih ljudi vođene, onda spaljivaonice otpada nisu štetne za ljude i za okoliš. Ovo sam napisao iz dva glavna razloga: 1. prosvjeduju ljudi, koji strahuju radi neznanja i 2. u Resniku su se mediji pridružili prosvjednicima. Zašto jedni i drugi ne predlože bolje rješenje za zbrinjavanje otpada, nego su to spaljivaonice.

U Švicarskoj se ljudi natječu, da na svojoj lokaciji dobiju spaljivaonicu otpada jer ta djelatnost osigurava trajna i dobro plaćena radna mjesta. Očekuje se pravilan stav medija i odgovornih.

Mi Hrvati smo "protiv", gdje bismo trebali biti "za" i obratno smo "za", gdje bismo trebali biti "protiv". Koga zanima, neka razmisli o "za" i "protiv", napose na izborima. Hvala!

Dragan Hazler – hrvatski djelatnik

Basel, 12. studenoga 2013. – na obljetnički dan Rapalskog ugovora, plod nepromišljenosti!

SVETI MARTIN BISKUP TOURSA SIN NAŠE DOMOVINE

U nizu brojnih povijesnih osoba iz naše domovine, koje su još za trajanja Rimskog carstva nadahnjivale Europu kršćanskom kulturom među prvima bio je Sveti Martin, rimski vojnik, pokršteník, asket, putnik, čudotvorac, utemeljitelj najstarijih samostana u zapadnoj Europi, biskup Toursa, svetac, zaštitnik francuskih kraljeva i kao svetac patron je države Francuske… Darovan od nas Europi još prije Svetog Jeronima i veže nas s njom od davnine do danas i za vazda.

Martin je rođen 316. godine na obali naše rijeke Mure, gdje mu je otac vojnik čuvao Rimsko carstvo od provale barbara. U 15. godini života, slijedeći oca Martin postaje rimski vojnik, kroz majku dobiva kršćanski odgoj, kojeg potvrdjuje krštenjem u 18. godini, kad se i razvojačuje i u kršćanskom opredjeljenju ostaje cijeli zivot. Misionar je u Panoniji, Dalmaciji, Italiji i Galiji. Postaje učenik Hilarija iz Poiteirsa i osniva prvi samostan u zapadnoj Europi, što stavlja Hrvate na prvo mjesto u povijesti samostana.

U gradu Baselu, na tromeđi Francuske – Njemačke i Švicarske druga po starosti je Crkva Svetog Marima – St. Martinskirche.

Kao biskup Toursa (372-397) podiže pokraj grada samostan Maius Monasterium, koji se održao do danas pod imenom Marmoutiers. Umro je u Candesu 397. godine. Opisao ga je još za života u prvom značajnom djelu kršćanske hagiografije njegov suvremenik Sulpicij Sever (363-425). Obrađuje ga crkvena i opća povijest, književnost, poezija, likovna i skulpturna umjetnost, narodna predaja, šale, pučki običaji i slavljeničke regule, primjerice Križevački štatuti.

Takav kult prema Svetom Martinu nastavlja se i danas, što svjedoči najnovija knjiga, izdana u Zagrebu, 1996. pod naslovom Sveti Martin na Muri od ove trojice autora: Juraj Kolarić – Blaž Tota – Stanko Jelić.

Svetom Martinu se pripisuju čudotvorstva, napose u dolini rijeke Loire i u Parizu; veliki je altruist, što je inspiriralo slikara El Greca da naslika djelo Sveti Martin i prosjak, koje prikazuje kako Martin još kao rimski vojnik vidjevši polugolog siromaha, dijeli mačem popola svoj ogrtač i

pruža ga siromahu. Ta je tema česti prizor crkvenog slikarstva kroz čitavu povijest.

Saint Martin and the Beggar by El Greco (Wikimedia Commons)

Među hrvatskim slikarskim prikazima Svetog Martina ističe se djelo Nikole Božidarevića u crkvi na Dancama u Dubrovniku.

Još za života stekao je Martin veliku naklonjenost naroda i klera pa su po njemu dobila ime mnoga mjesta i sela u Europi, što istaknuto vrijedi za kapele i crkve.

Naziv kapela potječe od našeg Svetog Martina. Naime, on je jedan od prvih ispovjedatelja, koji je u Crkvi dobio službeni kult. Na njegovom grobu čuva se ogrtač i kapa = capella, što će reći glava Svetog Martina pa je iz toga nastao naziv za bogomolju kapela, koji je poprimio opću uporabu. Dakle, capela = kapela je još jedan hrvatski dar svijetu, koji je zaživio za sva vremena i to preko Francuza kao i kravata isto preko Francuza. Uz spomenuti capelu je kasnije izgrađena bazilika Svetog Martina.

Uz ostale povezanosti Hrvata i Francuza, kojih ima mnogo u međusobnostima ova dva naroda napose od Karolinga do danas trebalo bi u svima zejedničkim slavljima neizostavno spominjati Capelu i Kravatu.

Samo u Francuskoj postoji oko 3700 crkava i samostana, ne spominjući imena naselja i druge nazive posvećene našem, europskom i svjetskom Svetom Martinu. Njegovo ime nose u europskim zemljama i kod nas mnoge crkve i razni lokaliteti. U sjevernoj Hrvatskoj se čitav mjesec studeni u narodu naziva Martinščak.

Sveti Martin je kao redovnik, misionar i biskup bio abstinent, a ipak je najpoznatiji u narodu po Martinju, po krštenju mošta, da bi postao vino.

Naša legenda to tumači Martinovom dobrotom, veselom naravi, njegovim unošenjem radosti u ljudska srca. Vino razveseljuje ljudska srca pa čin krštenja mošta u vino na blagdan Svetog Martina, 11. studenoga svake godine daje tom danu obilje narodnog veselja.

Ima i drugih dopunjujućih tumačenja. Naime, na dan Svetog Martina završavala je gospodarska godina, ubirala se desetina, uređivale nove najamnine, sklapali su se ugovori i obavljali razni dogovori. Taj dan označavao se kao početak zime, početak Crkvene godine uz misna slavlja i mužare, palili su se martinski krijesovi, priređivale martinske gozbe s posluživanjem martinske guske ili purice s mlincima, pilo se novo vino, pekao se martinski kolač, a martinske pjesme upotpunjavale su ove narodne običaje veseljem i radošcu. Pjesma obično pocinje:

"Došel je došel Sveti Martin,

Vino bu krstil, ja ga bum pil."

Kult prema Svetom Martinu je razvijen medju svima Hrvatima, ali istaknutost slavlja raste od rijeke Kupe na sjever i doživljava svoj vrhunac u podravskim krajevima, dakle u širem zavičaju Svetog Martina. Slavlje obično završava ili se polagano privodi k svomu kraju obično ovim napjevom:

"Prešel je prešel Sveti Martin,

V nebe je prešel, vino je pil."

U Slunju, uz Martinje 1996.

Pripomene za Martinje ove 2014. godine

-Ako odgovara redakcijskom kriteriju hrvatskih portala i drugih medija slobodno mogu objavljivati ovaj članak o Svetom Martinu hrvatskome, francuskome, europskome i svjetskome.

-Sveti Martin i Sveti Jeronim su najveći hrvatski darovi kršćanskom svijetu u ranoj postkristovskoj povijesti.

-Osmorica poglavara – papa u Katoličkoj crkvi nosila su ime Martin.

-Uz hrvatsko narodno slavlje pripada dostojno mjesto i crkvenom slavlju Svetog Martina u svima hrvatskim katoličkim crkvama. Ovo vrijedi i za sav kršćanski svijet.

-Začetnik crkvene reformacije zvao se je Martin Luther.

-Prema Leksiku prezimena SR Hrvatske, objavljenom u Zagrebu 1978. za popis iz 1948. bilo je tada Hrvatskoj 142 preizmena s osnovom Martin kao na primjer: Martak, Martenić, Martenović, Martičević, Martić, Martinov, Martin, Martinac, Martinaz Martinašević, Martinček, Martinčević, Martinčić, Martinolić, Martinov, Martinović, Martinovski, Martinšek…

-Pribroje li se tu i prezimena od izvedenica i inačica od imena Mrtin može se vjerovati, da prežime od imena Martin ide u red najraširenijih u Hrvatskoj.

O drugim zanimljivostima vezanima uz našeg i svjetskog Svetog Martina valja pogledati u knjige, psane u svima europskim i svjetskim jezicima, uključujući i hrvatske knjige.

Dopisano i dopunnjeno slikom Svetog Martina od El Greca uz imendan 2014. godine.

Harač na sve osim na NOB-mirovine i plaćanja nacionalnih manjina

Pisatelj ovih redaka je potomak nacionalne manjine

Moram se predstaviti po pitanju gornjeg naslova jer počesto dobivam od čitatelja kritiku na sebe, koja se svodi na narodnu izreku: "*Lako je s tuđom "stvari" razbijati plotove – razbijaj ih sa svojom*".

1. U mojem rodu i porodu nitko nije bio pripadnik tzv. NOB-a pa mogu o toj sorti hrvatskih neprijatelja pisati objektivno.

Svi dobno sposobni muškarci iz moje obitelji, bliže i druge rodbine bili su uglavnom dragovoljci – hrvatski vojnici. Žene i djevojke su služile svojoj domovini Hrvatskoj na svoj način. Majke su odgajale djecu u domoljubnom, kršćanskom i poštenom duhu, a djevojke su bile aktivne članice raznih udruga Hrvatske mladeži. Devetnaest mojih najbližih i daljnjih rođaka je dalo živote na Oltar domovine Hrvatske kao domobrani i ustaše. I ja osobno sam bio pitomac Doknadne dočestničke škole hrvatske ustaške mladeži i jedva jedvice ostao živ. Ponosan sam, što pripadam takvom hrvatskom rodu i dodajem još to, da smo kroz svoj pošteni i marljivi rad bili uvijek nadprosječno bogati u hrvatskom mjestu Slunju.

2. Potomak sam švicarske nacionalne manjine (Hasler/Hazler) u četvrtom koljenu, ali sam Hrvat, što su postali i moji predci već u prvom koljenu. U ovoj prelijepoj Hrvatskoj ne biti Hrvat, nego nekakakva nacionalna manjina (tuđinac) jest petokolonaštvo ili sitni interesi jer Hrvatska, jedina među civiliziranim državama plaća nacionalne manjine. U tome je jedan od razloga, da se na primjer broj Romske nacionalne manjine kroz prirodni priraštaj i kroz useljavanje udeseterostručuje između dva popisa stanovnika u Hrvatskoj. Bravo Romi, vi ste jedini, koji se brinete za demografiju Republike Hrvatske.

Toliko po ove dvije točke, da se znade, gdje pripadam i time poštedim dobronamjerne i one druge kritičare od neispravno upućivanih riječi povodom moga pisanja.

Za vrijeme Drugog svjetskog rata ja sam bio malodobni dječak i školarac, kako sam se gore predstavio, a sada sam starac i skoro svi moji vršnjaci su već pokojnici. Mene ne će ni dragi Bog ni crni Vrag. Kažu mi rijedki još živi prijatelji: "Za Boga imamo previše grijeha pa te on ne će, a za Vraga imamo premalo pa nas ni on ne će".

Tzv. borci NOB-a su za sudske protokole i za Guinnessovu knjigu

Nakon ove umjestne ili neumjestne šale s Bogom i Vragom za nas obične Hrvate evo malo matematički točne statistike za zločince, koji su ratovali protiv ratne države Hrvatske.

Takozvani borci NOB-a s uzurpiranim pravom na privilegirane boračke mirovine bi trebali biti starci i starice od oko 90 godina na više. Ako Hrvatska ima oko 41.000 boračkih umirovljanika trebalo bi ih podvrgnuti sudskoj istrazi i ako se (ne daj Bože!) ustanovi da ih ima toliko onda je Hrvatska za Guinnessovu knjigu po komunističkim starcima oko 90 do 100 godina.

Zanimljivo jest, da se neki nadležnici u Republici Hrvatskoj bave statističkim brojenjem i provjerom Hrvatskih branitelja protiv srbske genocidne agresije na Hrvatsku, ali nitko pa niti ministar financija se ne bavi provjerom boraca NOB-a i provjerom pridošlih nacionalnih manjina u Hrvatsku radi novčanih podpora, koje im Hrvatska daje.

Pravedni Hrvatski narod je bio osuđen na nestanak po dva plana

Fašisti i komunisti su isti – bili su superzločinci, čas saveznici čas protivnici. Oni se predstavljaju kao antifašisti, a njihov anifašizam je bio čak 4 (četiri) puta užasniji po broju ubijenih ljudi i po drugim zločinima, nego Hitler-Mussolinijev nacifašizam.

Zločinački komunisti – ideološka kopilad Židova Karla Marxa i zločinački srpski četnici – kopilad "Crne i bele ruke" uz blagoslov SPC-a se kriju pod nazivom antiašizma, što bi im trebala zabraniti nadležna svjetska javnost, napose EU Rezolucijom 1481…

Srbski fašistički četnik Milorad Pupovac, zahvaljujući hrvatskoj političkoj i općoj naivi zlorabi ime i krije svoja srpska zločinstva pod nazivom antifašističke lige, točnije bi bilo "ljige" od ljigavost, s kojom je protkan Milorad Pupovac…

Nije jedini fašistički srpski četnik Milorad Pupovac i udbaš Stjepan Mesić, koji se predstavljaju antifašistima, a to im je jednostavno i omogućeno jer ih tolerira i čak izabire u vlasti RH naivni i nacionalno-politički nezreli hrvatski narod.

Mi Hrvati olako prihvaćamo srbske i komunističke klevete, vrijeđanja i lažne osude na svoje ime i na ime svoje najbolje vojske onoga vremena: na ustaše i domobrane, koji se nikada nisu predstavljali fašistima niti su bili fašisti. Da nije bilo ustaša i domobrana danas ne bi bilo Hrvata niti ove Hrvatske, koja se prostire na manje od polovice povijesne i etničke Hrvatske za vladavine Tomislava, Krešimira i Zvonimira…

Nijedan čestiti Hrvat, a takova je bila većina u NDH se nije predstavljao fašistom. Fašizam nam je bio nametnut i borili smo se protiv fašizma u srpsko-četničkoj i u talijansko-fašističkoj varijanti. U toj protufašističkoj (isto i protukomunističkoj) borbi napose se je istakao hrvatski vitez – ustaša Jure Francetić.

Pravedni Hrvatski narod je bio osuđen na nestanak po dva plana

Po dokumentiranom planu Židova Karla Marxa, Hrvate je trebalo sve uništiti – izbrisati s ove zemlje. Taj plan genocidnog smaknuća svih

Hrvata i zabrane samostalne države Hrvatske sprovodili su marxistički – komunistički zločinci pod vodstvom Staljinovoga fekalca Tita.

Toga velezločinca Tita, desetog na međunarodnoj listi najvećih ratnih i poratnih zločinaca 20. stoljeća u cijelome svijetu ili 4-toga zločinca u Europi slave u Hrvatskoj ne samo njegovi komunistički zločinci i njihova kopilad, nego i znatan dio naivnih Hrvata.

Poznam Hrvate kojima je velezločinac Tito poubijao više od 20 članova obitelji i najbliže rodbine a oni ipak slave i hvale toga zločinca Tita – monstruma u ljudskoj koži.

Hrvati su bili osuđeni na smrt po srbskim ideologijama, a najistaknutije po srbskom fašističkom četničkom genocidnom planu pod imenom svojih zločinačkih vođa fašističkih četnika Stevana Moljevića i Draže Mihailovića. Po ovome Moljević/Mihailovićevom planu, blagoslovljenom i podržanom od Srpske pravoslavne crkve trebalo je poubijati Hrvate obadviju vjera, a ostaviti na životu samo 200.000, koje će se denacionalizirati i posrbiti.

Taj srbski genocidni plan nije uspio jer ga je poremetio hrabri hrvatski ratnik – ustaša Jure Francetić i njegova Crna legija, dakako i sva Hrvatska vojska od NDH – domobrani i ustaše.

Zar se ne pokazuje zajedništvo komunista i fašističkih četnika na zlodjelu, uklanjanja spomenobilježja vitezu Juri Francetiću u Slunju, kojeg je podigao pisatelj ovih redaka uz pomoć veterana domobrana i ustaša. Rušenje spomenika Juri Francetiću je učinila zločinačka koalicija komunista, orjunaša, teršeličaša, pusićaša i četničkih fašista za kaznu iz osvete jer je Jure Francetić vodio uspješnu borbu protiv svih hrvatskih neprijatelja: protiv srpskih fašističkih četnika, protiv crnogorskih fašističkih četnika, protiv talijanskih fašista i protiv Marxovih staljinističko-titovih komunističkih zločinaca.

Naprijed spomenuti marxistički komunisti i srpski fašistički četnici bili su saveznici na sprovedbi genocida na Hrvatima u Drugome svjetskom ratu i u poraću.

Srbski genocid na Hrvatima vodili su zajedno fašisti i komunisti 1991-1995/97.

U savezničkoj ulozi protiv Hrvata i Hrvatske našli su se marxističko-titovi komunisti i srbski fašistički četnici u Srbskom okupacijskom, genocidnom, silovateljskom, pljačkaškom i vandalskom ratu od 1991-1995/97.

Mi Hrvati pogrešno nazivamo taj rat Domovinski rat pa na taj način štitimo srpske i komunističke zločince od isticanja njihovih zločinačkih imena i svih zlodjela.

Svakodnevno slušamo i čitamo na primjer: U Domovinskom ratu je posve srušeno ili teško oštećeno oko 1500 katoličkih crkava, oko 100 grobalja, ubijeno 402 hrvatske djece, poginulo više od 20.000 Hrvata, silovano nekoliko stotina Hrvatica žena i djevojaka, minirano ubitačnim minama trećina Hrvatske…

Od mina iz Domovinskog rata pogibaju hrvatska djeca, pastiri, domaće i divlje životinje…

Hrvati su vodili "Domovinski rat" pa smo sve te spomenute zločine i višestruko više nespomenutih počinili mi Hrvati sami sebi. Tako se to isčitava iz naslova Domovinski rat…

Do takvih zabuna i zabluda dolazi ako se nešto nazove pogrešnim imenom. Već sam bezbroj puta napisao da se rat od 1991. do 1995/97. treba službeno zvati: Srpski okupacijski i genocidni rat na Hrvatsku. Nikakvo čudo da hrvatski naprijatelji zlorabe izraz antifašizam…

Dernek u Srbu je zajedništvo srbskih četničkih fašista i komunističkih zločinaca

Savez obadvojih genocidnih strategija protiv Hrvata i protiv Hrvatske vidimo u zajedničkim dernecima komunista i fašističkih srbskih četnika: u Brezovici, u Jasenovcu, u Kumrovcu, u Veljunu i uskoro 27. srpnja u Srbu. Vjerujem da će Hrvatski branitelji i dio domoljubnog hrvatskog naroda spriječiti ovaj komunističko-fašistički dernek i rastjerati tu prouhrvatsku gamad pod dva imena: fašistički četnici i marxistički komunisti.

Mr. sci Dragan Hazler – antifašist i antikomunist

HRVATSKA TREBA OPĆI PREPOROD!

Dobro postavljena diagnoza je početak uspješnog liječenja svake bolesti! Hrvatska država ima dijagnozu – bolesna je! Postoji i lijek samo ga treba primijeniti!

U nas Hrvata je otežano liječenje brojnih bolesti, jer su bolesti zahvatile i ugnijezdile se u sve slojeve naroda, u državnike i političare pa i u crkvene dostojanstvenike. Počet ću od zadnje spomenutih.

Kroz čitavu našu povijest, koja nije bila lakša od ove sadašnjosti, Crkva je bila glavni čuvar, učitelj i predvodnik naroda ne samo na vjerskome polju, nego u svemu, a danas Crkvena hierarhija kažnjava svećenike, koji se miješaju u vancrkvene djelatnosti, u politiku.

U tome je vjerojatno glavni razlog da "stoka sitnog zuba" s još nerastopljenom hostijom u ustima odlazi iza Bogoslavlja glasovati za komuniste. U dva najkatoličkija grada u Hrvatskoj: u Rijeci i u Zagrebu vlada KPJ=SDP. Tako ga je Tito imenovao još 1943.

U doba moga djetinjstva u hrvatskome Slunju glavni političari su bili svećenici – dekani Dekanata slunjskog i župnici: vlč. Ivan Mikan, vlč. Dragutin Kukalj i vlč. Ivan Nikšić. Njihovo djelovanje u Crkvi i izvan Crkve je bilo od neprocjenjive važnosti, a današnji, inače odlični dekan i svećenik u slunjskoj Crkvi Presvetog Trojstva, vlč. Mile Pecić nije NIKADA došao niti blagosloviti spomenobilježje hrvatskome vitezu Juri Francetiću, koje je stajalo desetak metara od Župnog ureda. Da je kojim slučajem vlč. Peciću bilo dozvoljeno zaštititi to spomenoobilježje Svetome Jurju jer sam na spomenobilježje dao ugraditi dominantan mesingasti križ, nikada ga ne bi mogao srušiti Ivo Sanader u posluhu Slovenke, Vesne Teršelič, mrziteljice svega hrvatskoga.

Što vrijedi Hrvatskoj, da se 80% naroda izjašnjava katolicima, kad taj Narod ne prakticira katoličanstvo NI kroz CRKVU niti ga svećenici predvode u politici. To Vam je poznato pa ću Vas poštediti od daljnjih podataka.

Poznato je da je Hrvatska u 2012. uvezla hrane za 2,5 milijarde dolara i drugih proizvoda za najmanje 10 milijardi dolara. Uvozimo 92% češnjaka, 67% lana, oko 50% mlijeka; svaki Hrvat pojede 13 kg uvozne svinjetine.

Neosporiva je odgovornost političara, ali ništa manje nije odgovornost niti Naroda. Iznešeni podatci su iz hrvatskih medija. Turisti u Hrvatskoj jedu uvozno povrće i voće, uvozno meso, spavaju na kineskoj posteljini, jelo im se priređuje na uvoznom plinu ili struji, kupuju uvozne suvenire, voze se po uvoznome asfaltu, s uvoznim benzinom … Jedino još koriste hrvatsku vodu, zrak i usluge. Hrvatska nema zarade od turizma!

Po mojem sudu za ovaj kompleksni promašaj s uvozom predmeta, koje možemo sami proizvoditi (barem najveći dio!) podjednako su krivi političari i "stoka sitnog zuba". U Slunju moga djetinstva svaka obitelj je bila država u državi – proizvodila je sve (osim strogo industrijskih, uglavnom metalnih proizvoda), a sada u užem Slunju, dokle dopire moja spoznaja, bave se povrtlarstvom i tek simbolično poljoprivredom samo 4 obitelji: Dvije obitelji Modrušan, obitelj Josipa Jurašina i obitelj †Nikole Hazlera. Svi ostani se snabdijevaju kod Šiptara i sajmenim danom od pretržaca uvoznog povrća, voća, mesa…

Dozvolite mi da u ovome pisanju ostanem na primjerima jer oni jasno govore. Dolazim 4 puta godišnje u Hrvatsku i osim kraćih boravaka kod moje djece u Zagrebu, provodim vrijeme u Topuskome. Tu ima tople ljekovite vode na pretek. Osim par kuća grijanih s tom vodom čitavo Topusko se grije na drva.

Ovdje se otvara pisanje za roman:

Topla (vruća) voda se mora rashlađivati prije, nego se ulijeva u rijeku Glinu, da ne uništi ribe. U Topuskome nema nijednoga staklenika za uzgoj povrća, a vruće vode na pretek. Topusko ima vrlo kvalitetna malne sva sportska igrališta, primjerice olimpijski bazen, teniska igrališta (otvorena i zatvorena), stolni tenis, mini-golf, košarku, odbojku, odlično nogometno igralište uz atletske potrebštine, šetnje i planinarenje.

Hrvatski sportaši idu na pripremne treninge u Sloveniju. Tko je za to odgovoran?!

Kupajući se u otvorenome bazenu prošle godine, našla su se uz mene trojica Makedonaca. Pitam ih, da li nemaju bliže termalna kupališta? Odgovor: Mi smo dopremili povrće i voće za Petrinju, Glinu, Topusko i Gvozd pa se malo kupamo prije povratka u Makedoniju.

Zemlja u Banovini je čak plodnija od zemlje u Slavoniji, a Makedonija hrani voćem i povrćem prorijeđeno hrvatsko stanovništvo u Banovini. To je za suze, a ne samo za kritiku.

Poslužit ću naslovom jedne novele moga prijatelja †Petra Šegedina:

Svi smo mi odgovorni!

Političari su najodgovorniji jer bi oni trebali diktirati domaću proizvodnju i ograničavati nepotrebni uvoz. Time se otvara stotinjak tisuća sigurnih radnih mjesta.

Po mojem sudu, svekoliki Hrvatski narod narod treba (NEODGODIVO!!!):

HRVATSKI OPĆI PREPOROD!

To bi bila terapija i ozdravljenje za Hrvatsku!

Nažalost, ima mnogo loših i protuhrvatskih pojava, događanja, ozakonjenja, ponašanja i djelovanja, koja su neshvatljiva za ljude, koji vjeruju da zdravo misle.

Mi Hrvati, osim kroatokanibalizma prema samima sebi nemamo drugih neprijatelja, nego Srbe i Talijane (možda zakamuflirano i Mađare). A kako se odnose politički nadležni Hrvati, Hrvatski branitelji, "stoka sitnog zuba" i Katolička crkva u Hrvata prema spomenutim neprijateljima i hrvatski mediji ("naši mediji")?

Iz bezbroj primjera podsjetit ću Vas samo na 1-3 primjera iz četiri spomenute hrvatske skupine:

1. Nadležni im daju a) aboliciju i amnestiju, b) nadprava za nacionalne manjine, koja uključuju primanje novčane podpore i c) pravo na dvojezičnost, gdje im ima 1/3… Ovako nešto ne pozna nijedna pravna država u cijelome svijetu.

2. “Stoka sitnog zuba” se s njima ženi/udaje, prijateljuje i podilazi im više, nego za Titovine…

3. Hrvatski branitelji su prihvatili i zaljubili se u pojam Domovinski rat, a taj izraz je za nas porazan, a za zločinačke Srbe rehabilitirajući. Srbi u dijaspori govore: “*U Hrvatskoj je vođen domovinski rat i mi smo doši da ga oružano smirimo*”.

   Nisu se borili Slavonci protiv Dalmatinaca niti Istrani protiv Ličana da rat bude DOMOVINSKI, nego smo se svi borili protiv genocidnih i agresivnih Srba. Nota bene!

   Isto kao što je odbijena BiH tužba protiv Srbije za genocid, bit će odbijena i odgovarajuća hrvatska tužba.

   Jedino, kako se možemo odužiti Srbiji za sva vremena jest, da “Domovinski rat” preimenujemo u “Srbski genocidni i okupacijski rat na Hrvatsku”.

   U zapadno europskim lexiconima i medijima rat u Hrvatskoj se naziva Građanski rat.

   Dakle, ima li bolje i racionalnije pouke i postupka, nego Domovinski (čak bez obranbeni!) rat nazvati: *Srbski genocidni i agresivni rat na Hrvatsku*. Ta bi im kazna ostala u povijesti za sva vremena, a Hrvati bi imali satisfakciju.

4. Katolička crkva u Hrvata im je dala nekoliko crkvenih zgrada, među njima najstarija crkva Svetog Nikole u Puli. *Osobno sam vidio i čuo kako prota SPC govori njemačkim turistima, da su Srbi večno ovde i da to potvrđuje ovaj srbski Hram.* Hrvatska će im i dozvoliti izgradnju Srbskog hrama SPC u zidinama Dioklecijanove palače. Dozvolila im je i gradnju Srbske gimnazije u najhrvatskijem dijelu Zagreba – na Svetome Duhu. U ekumenskim HTV-emisijama podilazi se protama SPC-a kao da su božanstva. Koliko je ovo pametno, neka drugi prosuđuju.

5. Iz HTV izvora znadem, da u HRT/HTV ima 35% Srba. Nikakvo čudo da se svaki pojam Hrvatska substituira sa “Zemlja” i “Regija”, a svaki pridjev “hrvatski-a” se zamjenjuje s “Vaš gledatelji, naši gledatelji…”

Hrvatska i Hrvati su u krizi svih vrsta i oblika. Opće loše stanje još više ugrožava Europska Unija i opće gašenje proizvodnje svih oblika, osim slugančenje europskoj gospodi.

Hrvatska treba "HRVATSKI OPĆI PREPOROD "!

Pitanje je samo tko će ga i s kim sprovoditi.

Dragan Hazler, predsjednik HAZUD-a u Baselu

HRVATSKI SABOR; Ima li Hrvatska ijedan zakon za višu pozitivnu ocjenu

Hrvatska obznanjuje loše zakone i u primjeni opoziva se na njih

U daljnjem ću podsjetiti samo na neke zakone, koje je izglasao Hrvatski sabor, a prosječni puškoškolac će u njima vidjeti nedorečenosti, pogreške, štetnost, neprovedivost i druge loše strane, ali to ne vide ili ne žele vidjeti tvorci, primjenjivači i procjenitelji tih zakona.

Polazeći od podnaslova: Ima li Hrvatska ijedan zakon za višu pozitivnu ocjenu, nemoguće mi je uzeti pod lupu svaki zakon izglasan u Hrvatskom saboru pa ću se osvrnuti primjerice samo ne neke od njih.

Zabrinjavajuće jest, da se sva tri oblika hrvatskih vlasti (zakonodavna, izvršna i pravosudna) opozivaju u primjeni na te loše zakone, kad im to ustreba. Neka mi se oprosti, što ne ću doslovce navoditi ime zakona, nego na meni mogući način ukazati na njega primjerom, posljedicama kroz sprovedbu zakona i na opći kaos koji ozakonjeno vlada u Hrvatskoj.

Ustavni zakon o manjinama

-U Republici Hrvatskoj se Ustavni zakon o manjinama sprovodi pogrješno u svima oblicima. Evo samo nekih:

Najmalobrojnije nacionalne manjine, u koje spada i pisatelj ovih redaka su ustavnim zakonom neobuhvaćene, a one su zapravo prirodno najugroženije, ako se uopće može govoriti o ugroženosti. Ja se ne osjećam ugrožen i dragovoljno sam prihvatio hrvatsku nacionalnost jer biti nacionalnomanjinac u ovoj prekrasnoj državi Hrvatskoj dovodi u pitanje zdravu pamet.

-Nigdje u međunarodnim konvencijama ne stoji da je država domadar obvezna plaćati podpore nacionalnim manjinama jer je to zapravo ljudsko podcjenjivanje. Čovjek zdrav, radno sposoban, uživa u Hrvatskoj sva ljudska prava i punu ravnopravnost, a Hrvatska ga plaća samo zato jer on nije Hrvat. Ne želim tom ponašanju države Hrvatske davati ocjenu, nego pripomenu. Umjesto, da s milijunima kuna podupire Hrvatska nacionalnu demografiju, ona plaća neradne useljenike s Balkana …

-Po Hrvatsku najopasnije nacionalne manjine, primjerice Srbi i Talijani imaju svekolika prava veća, nego matični narod Hrvati, što nije razborito, nego je suludo i nema osnove u međunarodnim konvencijama o ljudskim i nacionalnim pravima.

Primjerice, Srbi koriste ili zlorabe neka ponašanja, koja nisu odobrena Međunarodnim konvencijama kao na primjer:

-Nacionalne manjine u drugoj državi nemaju pravo voditi politiku svoje iskonske države. Srbi u Hrvatskoj imaju srpske političke stranke i političku Srpsku pravoslavnu crkvu, koja kroz Hrvatsku širi vjersko-politički imperijalizam. U Zagrebu je središte SPC-a za Hrvatsku, za Sloveniju i za "vascelu Italiju". To je vjersko-politički srbski imerijalizam, o kojemu nema ni trunka zelenog svjetla u međunarodnim konvencijama o ljudskim i nacionalnim pravima.

-U Hrvatskoj uživaju sva nadprava manjine iz onih država, u kojima Hrvati nemaju status nacionalnih manjina. Zašto Hrvatska ne primjenjuje načelo reciprociteta. Koja država ne priznaje Hrvate kao nacionalnu manjinu na svome prostoru (na primjer Makedonija, Slovenija, jedva i Italija!), zašto bi Hrvatska trebala priznavati nacionalnomanjince iz tih država u Hrvatskoj?! "Kolko ti meni, tolko ja tebi pa smo kvit!"

-Ustavni zakon RH o manjinama poziva se na konvencije o ljudskim pravima, a političari ga primjenjuju na svoj način i suprotno većini stava Hrvatskog naroda.

-Prema spomenutim konvencijama: "Kada pripadnici pojedine nacionalne manjine na prostoru općine ili grada čine *većinu* (podcrtao D.H.) stanovnika imaju pravo na dvojezičnost" i to ako im odobri država domadar. Primjerice, u Berlinu ima više od dva milijuna Turaka (ima ih više nego Nijemaca!), ali nema ni traga tursko-njemačke dvojezičnosti, nego samo njemački.

-Republika Hrvatska je u Ustavnom zakonu o manjinama *većinu* stanovnika manjine zamijenila 1/3 stanovnika pa tako imamo dvojezične gotovo sve općine i gradove u Istri.

To Hrvatska daruje istarskim Talijanima, koji su za vrijeme Mussolinijevog fašizma mijenjali – talijanizirali čak i hrvatska prezimena na grobljima.

U mojem zavičajnom Slunju, u vrijeme Mussolinijeve okupacije Hrvatske u talijanskom fašističkom bataljunu bilo je 27 talijanskih fašista iz Istre, koji su natucali malo hrvatski. Tako smo doznali broj istarskih fašista samo u jednom bataljunu. Oni su bili čak zločinačkiji, nego fašisti iz Calabrije ili Toscane…

-Hrvatska daruje nacionalna nadprava istarskim Talijanima, koji su za vrijeme Mussolinijevog fašizma mijenjali – talijanizirali čak i hrvatska prezimena na grobljima i svi živi Hrvati su morali talijanizirati svoje prezimena. Progonili su i ubijali istarske Hrvate, na primjer Mijo Mirković – Mate Balota. Otokar Keršovani…

-Hrvatska Istra je inače vrlo komplicirana glede podmuklog useljavanja drugih naroda. One Talijane, koje je Mussolini naselio u Istru, ZAVNOH je usvojenim propisom protjerao u Italiju.

-Aleksandar Ranković je s namjerom posrbljivanja naselio u hrvatsku Istru tisuće četničkih Srba iz Srbije, koji danas čine nedprosječnu zastupljenost Srba u RH, ali vlasti Republike Hrvatske ne vraćaju te velikosrbske naseljenike iz Istre u Srbiju.

Za identičan slučaj u Istri vladaju dva posve različita mjerila. RH čuva velikosrbe u Istri iako ovi osiguravaju zapadnu granicu suludo planirane Velike Srbije na hrvatskom prostoru. Za razliku od Hrvatske, koja ne vraća u Srbiju Rankovićeve Srbe, useljenike u Istru, Srbija progoni i zlostavlja Hrvate – starosjeditelje iz Srijema, Bačke i Banata… "Nešto je trulo u partijskoj i strankaškoj politici Hrvatske!"

-Nedavno je predsjednica Hrvatske nacionalne manjine u Milanu izjavila na HTV-u da Hrvati u tom gradu, što vrijedi za cijelu Italiju, imaju vrlo ograničena prava i ne dobivaju nikakvu novčanu podporu. Mala i siromašna Hrvatska daje Talijanima u Istri sva nadprava i novčanu podporu. Zašto se Hrvatska ne ponaša po načelu reciprociteta za nacionalne manjine?!

Srbi su poubijali i prognali Hrvate i stekli genocidom trećinsku zastupljenost!

-Srbi se pojavljuje kao trećina u brojnim hrvatskim općinama, u kojima su baš Srbi poubijali i prognali Hrvate pa su ostvarili trećinsku srbsku zastupljenost. Primjerice, oko Srba, Lapca, Udbine, Plaškoga, Veljuna… su poubijali ili (i) prognali sve Hrvate.

Vukovar!

Najstrašniji zločin svih oblika genocida i vandalizma… na Hrvatima u Hrvatskoj počinili su Srbi u Vukovaru i uz upis Srba iz Vojvodine ostvarili su trećinski status.

Po neispravnoj primjeni Međunarodne konvencije u hrvatskom Ustavnom zakonu. "Umjesto *većinu*, Hrvatski ustav uveo je *trećinu*." Dakle, Hrvatska obznani bilo kakav zakon, neprihvatljiv za Hrvate (konkretno neprihvatljiv baš nikako za Vukovar!) i onda ga partijske vlasti, komunističkog SDP-a u Hrvatskoj primjenuju opozivajući se na taj zakon. Zašto komunistički SDP ne mijenja "ustaški" zakon HDZ-a i četnika Milorada Pupovca?!

Srpska ćirilica je odrednica u velikosrbskim ideologijama!

-Brojne Hrvate, među koje spada i pisatelj ovih redaka ne bi smetala primjena trećine, umjesto većine, kad Srbi u Hrvatskoj ne bi nametali svoje srbstvo za sprovedbu velikosrbskih ideologija s krajnjim ciljem stvaranja Velike Srbije na hrvatskom prostoru.

-Politička Srpska pravoslavna crkva, Srpska prosvjeta, srpska ćirilica, srpske političke stranke i sve velikosrbske ideologije, koje se baziraju na ubijanju i progonu Hrvata uz naseljavanje "ugroženih" Srba imaju za cilj pretvaranje hrvatskog prostora u Srbiju. Radi toga svaki svjestni Hrvat je protiv ćirilice u Vukovaru i u cijeloj Hrvatskoj.

Uostalom, Hrvatska se je odrekla svoje hrvatske ćirilice, koja je čak starija od srbske (zapravo bugarske) ćirilice u srbskoj uporabi pa zašto bi Hrvatska svoje napuštala, a tuđe usvajala.

-Srbskoj ćirilici nije mjesto javne uporabe u Hrvatskoj! Po (ne-)logici srbske nacionalne manjine u Hrvatskoj s ćirilicom, sutra se može sjetiti

njemačka i austrijska nacionalna manjina s uvođenjem pisma gotice u Hrvatsku, Bošnjaci – muslimani s uvođenjem arapskog pisma… Pred nacionalnomanjinska ludovanja Srba i Talijana Hrvatska treba staviti crveno svjetlo zabrane. Međunarodne konvencije ukazuju na pravo dvojezičnosti, ako matični narod to odobri, a zašto bi mi Hrvati to odobravali?! Čime su to zaslužili bivši talijanski fašisti i srbski četničkofašistički zločinci?!

Ćirilica, SPC, Načetranije, SANU-memorandumi … su osvajačke vodilje velikosrbstva

-Točno se vidi da partijske politike: komunistički SDP s brojnim trabnantima i HDZ s plačljivim velikosrbinom Miloradom Pupovcem ne poznaju niti najnoviju velikosrbsku ekspanzionitičku politiku. Podsjetit ću ih:

-Banovina Mačva s banom Nikolom Iločkim je bila Hrvatska i postala je Srbija. U Šapcu još sada postoji stara hrvatska katolička crkva veća, nego u Varaždinu, a Srbi su sveli broj Hrvata u tom gradu na dvocifreni broj.

-Srijem sa Zemunom je bio uvijek hrvatski pa su Srbi prognali i poubijali Hrvate i priključili ga Srbiji. Bakarićeva Hrvatska se je olako odricala hrvatskog prostora ne samo prema Srbiji (Srijem, Bačka…) i Sloveniji, nego je prihvatila tursku-okupacijsku granicu s Bosnom kod Opuzena, kao da je BiH turska državno-pravna i prostorna nasljednica…

– Beograd kroz povijest nije bio nikada srbski do 1866. godine, a odtada pa nadalje postao je ne samo glavni grad Srbije, nego središte velikosrbskog imperijalizma svih oblika.

– Bačka i Banat (srbski prozvane Vojvodinom) su pripadali Hrvatsko-Ugarskoj državi, s većinskim stanovništvom Nijemcima, Hrvatima i Mađarima, zatim Srbima, Slovacima, Rumunjima, Romima… Srbi su pod vlašću Rankovića, Đilasa i Tita poubijali ili (i) prognali oko 600.000 Nijemaca, oko 250.000 Hrvata i Mađara i na posjede poubijanih i prognanih starosjeditelja naselil Srbe po velikosrbskoj krilatici "Naseli pa vladaj!" Tako su hrvatsko-ugarska Bačka i Banat postale postupno: "*Verska srpska autonomija, pa versko-kulturna autonomija Vojvodina, pa*

Autonomna pokrajina Vojvodina" i od Miloševića naovamo sastavni dio Velike Srbije.

-Ne vide li hrvatski partijski i stranački političari, što su Srbi učinili genocidom u BiH na Bošnjacima i Hrvatima u zadnjem srbskom okupacijskom i genocidnom ratu: Republika Srpska, kojoj vidimo za vedrih dana granice s tornja zagrebačke katedrele – udaljena zračnom linijom oko 50 km.

-Jesu li hrvatski partijski i stranački političari protuhrvati, kad daju i čak nude Srbima više nego ovi traže: Srbi su za vrijeme zločinačke okupacije i genocida na Hrvatima u Vukovaru okupirali oko 800 km² lijevog Hrvatskog podunavlja i država Hrvatska ne traži povrat svoje zemlje i dunavskog porječja.

Ima li Republika Hrvatska nacionalno-državnu politiku?!

Porazne i štetne posljedice iz neispravnog hrvatskog zakona

-Neispravnu primjenu Međunarodnih konvencija u hrvatskom zakonodavstvu ("većina – trećina"), Srbi u Vukovaru i još u Hrvatskom desnom podunavlju će iskoristiti da se referendumom priključe Srbiji. To će Srbi Vukovara i podunavlja učiniti, čim Srbija uđe u Europsku Uniju, koja daje narodima i nacionalnim manjinama pravo na samoodređenje.

-U Vukovaru imaju Srbi sve elemente i odrednice velikosrpskih ideologija: "Srbi svuda i svagde", srbske četničke i druge grobove, srbske političke stranke, političku Srpsku pravoslavnu crkvu, srpske škole na srpskom jeziku, Srpsku prosvetu, Maticu srpsku, srbsku ćirilicu, ponegdje dvojezično, a u nekim djelovima samo srbsku ćirilicu, Srbski konzulat… Dakle kroz ovu labavu politiku SDP-a i HDZ-a prema srbskoj nacionalnoj manjini u Vukovaru i u Podunavlju pitanje je samo vremana, kad će se povlašteni vukovarski i podunavski Srbi priključiti Srbiji.

-Hrvatska se mora nacionalno i politički opametiti i ponašati se kao sve pravne države u Europi.

-Hrvatska za svoj obstanak i razvoj mora napustiti partijsku i stranačku svađalačku politiku za vlast i usvojiti zdravu domoljubnu, nacionalnu,

gospodarsku… razvojnu politiku, u kojoj će se znati da su Hrvati gospodari Hrvatske, a svi drugi su dobro došli kao lojalni građani Hrvatske, a ne kao nametljivci politike iz države svoga iskona. Takvo ponašanje nacionalnih manjina kao u Hrvatskoj (napose, Srbi, Talijani i Romi…) ne piše u nijednoj međunarodnoj konvenciji o nacionalnim manjinama. Nota bene!

Zakon o naknadi ili povratku imovine, koju je konfiscirala komunistička vlast

Po ovome višestrano lošem zakonu za državu Hrvatsku i za oštećene Hrvate, obznanjenom oko godinu dana iza pobjedničke "Oluje" nad komunističkom petokrakom i četničkom kokardom nisu obeštećeni brojni Hrvati, imovinske žrtve Titovog zloglasnog režima. Najjasnije će to pokazati primjer i to na slučaju autora ovog članka jer za svaku riječ spreman sam na sve posljedice:

Mojim roditeljima Josi i Franciski Hazler, Stara cesta 1 Slunj su titovci poslije Drugog svjetskog rata, uz ostalo oduzeli najvrijedniji komad zemlje u mjestu Slunju, koji je bio okućnica, prvorazredno građevno zeljište, vrt, voćnjak, livada, pašnjak i oranica.

Tu zemlju su četniko-komunisti rasparcelirali na gradilišta i dali besplatno "zalužnim" četničko-partizanskim borcima i njihovim rođacima. Sve su to bili lokalni Srbi i novo naselje na oduzetoj hrvatskoj zemlji nazvali su "Malo Dedinje". Odustajem radi preobširnosti od brojnih važnih detalja i odmah pristupam primjeni RH-zakona o povratku ili naknadi za oduzetu imovinu.

Pravo na naknadu iza obiteljske ostavinske rasprave imali smo mi dvojica živih obiteljskih nasljednika: Dragan i Josip Hazler. Ugovorno (nametnuto!) s državnim nadleštvom dobili smo naknadu i to po 250 kuna (ukupno 500) godišnje u trajanju 20 (dvadeset) godina.

Dakle, Republika Hrvatska, na svoje terećenje plaća nama kroz 20 godina ukupno 10.000 (desettisuća) kuna, umjesto da plaćaju dobitnici gradilišta prema važećoj cijeni gradilišta.

Jedna vlasnica kuće na bivšoj Hazlerovoj zemlji, srbska četnikuša Nada Krneta i sin aktivni četnik Rade Krneta prodaju prvorazredno Hazlerovo

zemljište i na njemu svoju bezvrijednu derutnu kuću u vrlo lošem stanju hrvatskom braniteljju za DEM 50.000 (pedesettisuća), a druga Srbkinja (kćer od partizansko-četničke majke) koja je gradilište dobila gratis i započela na njemu graditi kuću prodaje to gradilište za DEM 35.000 (tridesetipettisuća). Ostanimo samo od ukupno sedam partizano-četnika, koji su dobili gratis građevna zemljišta na oduzetoj Hazlerovoj zemlji kod ove dvije Srbkinje, koje unovčuju u svoju korist iznos od DEM 85.000, što je po ondašnjoj vrijednosti (1 DEM = 5 kuna) bilo 425.000 kuna. Prepuštam drugima da preračunaju na analogan način 7 partizansko-četničkih objekata na oduzetoj Hazlerovoj zemlji, što iznosi milijune kuna, a bivši vlastnici, oštećeni Hrvati iz obitelji Hazler (Dragan i Josip) dobivaju kroz 20 godina ukupno 10.000 kuna. I ovaj iznos dobivamo od države Hrvatske, a ne od srbskih partizano-četnika, koji su Hazlerovo zemljište dobili gratis. *U ovome zakonu neme niti "p" od pravosudne pravde.* Na takove zakone svake vrste se opoziva SDP-komunjara Zoran Milanović i njegovi komunistički trabanti.

Pisatelj ovih redaka je jedan od milijuna oštećenih Hrvata kroz zakone velezločinca Tita, a uzeo sam svoj primjer jer je jasan i sličan golemom broju oštećenih Hrvata. U iznešenom je jasno da ova država Hrvatska čak zakonski djeluje protiv Hrvata, a u korist komunističko-četničke srbske nacionalne manjine.

Republika Hrvatska donosi zakone koji graniče s ludilom ili su s onu stranu ludila

Iz skupine takvih zakona Republike Hrvatske, koji graniče s ludilom ili su s onu stranu ludila je zakon o aboliciji i amnestiji srbskih ratnih zločinaca, a srbski genocidni rat protiv Hrvatske još traje s posijanim ubitačnim minama na trećini hrvatskog prostora, srbskim nevraćanjem okupiranog Hrvatskog podunavlja, zatim Srbija nije platila nijednog novčića za razaralaštva Hrvatske, Srbija taji grobove poubijanih Hrvata, Srbija ne vraća ništa vrijednoga što je popljačkala po Hrvatskoj (vratila je nekoliko ostarjelih lipicanerskih kobila, kad su okotile za Srbiju mladu lipicanersku ždrjebad!), Srbija lovi i zatvara hrvatske branitelje, koji su branili svoju domovinu Hrvatsku (Purda… i Veljko Marić, koji robuje u Srbiji 12 godina), a predsjednik RH Prof. Dr. iur. Ivo Josipović se ljubi

tropoljubcem s četničkim voždom – predsjednikom Srbije Tomislavom Nikolićem i u zanosnom tropoljubcu zaboravlja ne samo na hrvatskog branitelja Veljka Marića, nego na sva zločinstva, koja je Srbija učinila Hrvatskoj i Hrvatskom narodu.

Ako je Republika Hrvatska zakonodavno prekoračila granicu ludila i podarila oprost srbskim zločincima, zašto tim oprostom nije obuhvatila i Hrvatske branitelje, jer među njima neki nisu poznavali međunarodne ratne konvencije.

Po hrvatskom zakonu o aboliciji i amnestiji srbski zločinci, napose silovatelji Hrvatica šeću slobodno po Hrvatskoj, dobivaju novčanu podporu ili su u raznim službama počev od lokalnih vlasti i policije do članova Vlade RH ili zastupnika u Hrvatskom saboru. Preblaga je riječ i ocjena, da je zakon o aboliciji i amnestiji srbskim zločincima s onu stranu ludila.

Evo još samo tri primjera iz odnosa Hrvatske prema propisima i zakonima

Republika Hrvatska ne poštiva ni međunarodne odrednice niti stavove Europske Unije, na što je obvezna. Podsjećam samo na tri takova nepoštivanja:

1. Međunarodna javnost je osudila Tita kao ratnog i mirnodobskog zločinca. Po međunarodnom pravosudnom kriteriju Tito je na desetom mjestu najvećih ratnih i mirnodobskih zločinaca 20. stoljeća u svijetu ili na četvrtom mjestu najvećih ratnih i mirnodobskih zločinaca u Europi. Taj velezločinac Tito uživa u Hrvatskoj najveći kult na njemu posvećenim dernecima (Kumrove…) i ime toga zločinca prlja najljepše i najvažnije toponime hrvatskih gradova, na primjer: Trg Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu nosi ime međunarodno proglašenog velezločinca maršala Tita.
2. Europska Unija je obvezala Hrvatsku na sprovedbu Rezolucije 1481 o osudi svih totalitarizama (komunizma!!!). Hrvatski sabor je usvojio EU rezoluciju 1481, ali je Hrvatsko pravosuđe i drugi nadležni vlastodržci ne sprovode. Dakle EU mora preuzeti nadzor nad nepouzdanima – odgovarajućim sprovoditeljima njenih rezolucija i srodnih akata, koji se odnose na Hrvatsku.

3. Dobro nam je poznata spekulacija Vlade RH (Zorana Milanovića) i Hrvatskog pravosuđa glede "*Lex Perković*" i čitavog niza urgencija od strane EU pa ne ću ovdje trošiti riječi na taj hrvatski neposluh…

Na kraju pitanje: Zašto Hrvatski narod bira u sve vlasti ovakove neodgovorne pa i nesposobne političare. Iz njihovih partijskih i stranačkih usta čujemo svakodnevno da se oni bore za preuzimanje ili oduzimanje vlasti jedni drugima, a ne za službu svome Hrvatskom narodu i domovini – državi Hrvatskoj. *Nota bene!*

Mr.sc. Dragan Hazler – hrvatski djelatnik

Basel, 11. rujna 2013.

Interview: doc. dr. Ivica Šarac

Mnogi su svećenici u Hercegovini otvoreno kritizirali postupke ustaških vlasti. Ako nijemci mogu "svladavati prošlost", onda mogu svi pokušati.

O knjizi "Kultura selektivnog sjećanja – Hrvati Hercegovine i Nezavisna Država Hrvatska" autora doc. dr. Ivice Šarca, Ivan Lovrenović je napisao kako po svojoj povijesno-istraživačkoj i političko-etičkoj inovativnosti te po provokativnosti zaslužuje prvenstvo među Hrvatima – od Mostara i Sarajeva, do Zagreba. Ivo Banac, pak, ističe kako "njegovom knjigom počinje jedno novo razdoblje u historiografskom istraživanju najkontroverznijih stranica recentne povijesti BiH". Pa, što je to naš sugovornik napisao?

Prije nego počnemo razgovarati o rezultatima do kojih ste došli u svom opsežnom istraživanju, recite nam zašto smo toliko zaokupljeni Drugim svjetskim ratom?

Rekao bih da nismo zaokupljeni samo Drugim svjetskim ratom, nego prošlošću općenito. Nije, dakako, tu riječ o ljubavi prema povijesnoj znanosti, već najčešće „samo" o zaluđenosti mitovima iz davne prošlosti. A kad čovjek češće promatra tu vrstu zaokupljenosti prošlim pa i "navijačku" strast u raspravama oko uvijek istih "povijesnih" tema ne može se oteti dojmu da prevladava uvjerenje kako "povijest i nogomet poznaje svatko". Evidentno je da je kod nas prošlost odavno privlačnija tema nego što su to sadašnjost i budućnost, a to nije nimalo dobar znak.

Profesore, zašto je to tako?

Izmanipulirana, ponižena i egzistencijalno ugrožena većina danas je toliko razočarana i zgrožena sadašnjošću – u budućnost ionako nema snage i volje usmjeriti pogled – pa joj tako preostaje jedino eskapizam, bijeg od grozne stvarnosti u izmaštane verzije prošlosti, da se barem imaginacija "napuni" duhom davnih povijesnih pobjeda kada se već ovdje sve druge "gube". A ako tomu dodate društveno-političke i medijske manipulatore, nerijetko potpomognute "službenim" povjesničarima – čuvarima politički podobnih "povijesnih istina" koji svjesno ljude navlače i zagrijavaju za teme iz prošlosti (kako bi im odvratili pozornost od pljačke i korupcije ili kako bi ih u određenom

trenutku imali pripravne za mobilizaciju), onda sve to skupa dobiva zastrašujuća obilježja.

U knjizi pišete o tzv. travanjskom ratu 1941. godine. Po čemu je on specifičan i zašto je zaboravljen?

Najprije, pokazao je koliko je iznutra bila trula prva monarhistička Jugoslavija kada se raspala u svega nekoliko dana. Inače, odnosi srpske vladajuće elite prema nesrpskim narodima u Kraljevini Jugoslaviji i djelovanja represivnih tijela na terenu, u prvom redu prema Hrvatima i muslimanima, bili su uzrok mnogih zala koja su se dogodila tijekom rata. Vojska Kraljevine Jugoslavije raspadala se po nacionalnom šavu i uglavnom po načelu kakav će se ponoviti i u devedesetima: "*Srbi ostaju ostali odlaze*". U tom kratkotrajnom Travanjskom ratu (6.-17. travnja 1941.) dogodili su se i prvi međunacionalni sukobi. U Hercegovini su žarišta bila u dolini Neretve, na mostarskom i čapljinskom području, gdje su se sukobile postrojbe jugoslavenske vojske i naoružane lokalne skupine Hrvata i muslimana. Jugoslavenska vojska je, progoneći ove naoružane skupine, popalila stotinjak kuća i pucala po nenaoružanim civilima (Cim, Ilići, Gnojnice, Bijelo Polje). U pohodu vojske i njoj pridruženih skupina srpskih seljaka iz Hercegovine stradala su i neka hrvatska sela od Zavale i Ravnoga, preko Hutova do Gabele, posebice selo Struge kod Čapljine. Inače, to je bio prvi u nizu valova nasilja koji će preplaviti Hercegovinu tijekom II. svjetskoga rata i poraća.

Kakva je bila reakcija hercegovačkih Srba na uspostavljanje NDH?

NDH je proglasom obuhvatio ogroman teritorij koji je definiran kao "hrvatski povijesni i etnički prostor", što su bile nerealne pretenzije. Primijenjeno na hercegovačke prilike, to je značilo puno više teritorija u sklopu NDH od onoga koji je sporazumom "Cvetković-Maček" dobila Banovina kao hrvatska federalna jedinica, a zbog čega su već u razdoblju 1939. – 1941. uslijedile žestoke reakcije srpskih krugova (političkih, vojnih, crkvenih). Jasno je kakva je mogla biti reakcija na jednu, teritorijalno još veću državu s hrvatskim predznakom, kojoj je k tomu na čelo došla jedna izrazito protusrpski nastrojena radikalna skupina bivših političkih emigranata. Rašireno je mišljenje da je režim NDH poduzimao represivne

mjere prema srpskom stanovništvu isključivo zbog toga što se ono protivilo uspostavi NDH, što ne bi bilo ispravno zaključiti. Kako god s jedne strane nisu točne tvrdnje da su masovna ubijanja Srba započela odmah po uspostavi NDH i da je srpska pobuna u Hercegovini uslijedila isključivo kao reakcija na ustaška zlodjela, tako isto nije točna tvrdnja da su represalije nad srpskim stanovništvom bile "samo" odmazda zbog njihove pobune protiv NDH.

Kakva je bila uloga Katoličke crkve i je li ona, kao što joj je jugoslavenska historiografija predbacivala, organizirano sudjelovala u ustaškim zločinima?

"Protunarodni rad i zločin" katoličkih svećenika u Drugom svjetskom ratu bila je česta tema historiografije i publicistike jugoslavensko-komunističkoga razdoblja, dijelom i zbog toga što se tako pokušavalo opravdati nevjerojatno veliki broj pobijenih i utamničenih katoličkih svećenika i redovnika nakon rata. Najveći broj nije aktivno sudjelovao u nastanku i "izgradnji" NDH, ali su u njoj gledali pozitivnu stvarnost za Crkvu i hrvatski katolički puk, pokušavajući praviti razliku između režima i države, što iz današnje perspektive nije neproblematičan diskurs. Mnogi su svećenici u Hercegovini otvoreno kritizirali postupke ustaških vlasti, dok je samo nekoliko njih ušlo aktivno u polje političkoga djelovanja. Nije, međutim, za Hercegovinu potvrđen nijedan slučaj organiziranja, ili sudjelovanjima u zlodjelima, kako je inače glasila službena verzija jugoslavenske historiografije. Osobite su zasluge fra Dominika Mandića da se većina članova Hercegovačke franjevačke provincije ponašala u ratnom kaosu primjereno svećeničkom i redovničkom pozivu.

Ide li tome u prilog i pismo koje je fra Tugomir Soldo 1951. godine pisao Krunoslavu Draganoviću o događajima iz čapljinskog kraja?

Pismo, zapravo izvješće, fra Tugomira Solde ima iznimnu vrijednost i ako se želi iz prve ruke saznati kako su se ponašali svećenici i redovnici, te što se događalo u dolini Neretve u ljeto 1941., valja pročitati svjedočanstvo ovog franjevca koji je u to vrijeme bio na službi u Čapljini. Izvješće je objavljeno u časopisu "Hercegovina franciscana", a u međuvremenu se može pronaći i na mrežnim stranicama.

Može li se veličina određenoga naroda mjeriti i po tome koliko se spreman kritički sjećati vlastitih kolektivnih tamnih mrlja iz prošlosti?

Kritički i neselektivan odnos prema vlastitoj prošlosti, empatija za žrtve "druge strane", osuda zlodjela počinjenih uime vlastitoga naroda…, to je neophodno ako se želi ući u zajednicu "zrelih", civiliziranih naroda. Nijemci su u tim procesima otišli najdalje, valjda zbog količine, kako kažete, vlastitih "tamnih mrlja iz prošlosti". Njima dugujemo i izraz "svladavanje prošlosti". Ako oni mogu "svladavati prošlost", onda mogu svi barem pokušavati!

Najkraći komentar na gornji uradak

Uspoređivati Nijemce i Hrvate u Drugome svjetskom ratu umanjuje objektivnost gornjeg prikaza. Nijemci su vodili osvajački rat i namjerno izvodili zločinstva kao način pobjede. Hrvati su bili napadnuti od Srba svih ideologija, napose od četničko fašističke, od srpskopravoslavne i od komunističke pa su u obrani, kao u svakom ratu ubijali neprijatelje. U hrvatskoj obranbenoj strategiji nema nijednog genocidnog plana za ubijanje Srba. Srbskim pak genocidnim planovima i izvođenjima na Hrvatima od tzv. cara Dušana silnoga preko patrijarha Makarija i Garašanina s produžetkom Mihailović-/Moljevićevih planova za potpuni genocid na Hrvatima do SANU memoranduma … Nitko ne zna broja srpskim genocidnim planovima za Hrvate. Kod pokajničkog "svladavanja prošlosti" bi ipak srpsko lupanje u prsa trebalo biti frekventnije i jače od hrvatskoga, a ono kod Srba ne postoji, nego se i dalje nastavlja Vukovar, Široka Kula, Škabrnja, Slunj, Sarajevo, Bihać, Bijeljina, Prijedor, Srebrenica…

Najvećem srbskom zločincu u Drugom svjetskom ratu Draži Mihailoviću podižu se u Srbiji i drugdje spomenici, a orjunaš Ivo Sanader i Slovenka Vesna Teršelič ruše u Slunju nadgrobno spomenobilježje vitezu Juri Francetiću jer je spašavao narod u Istočnoj Bosni od četničkog klanja pod voždom Dražom Mihailovićem. Srbi nisu pokajnički, nego ustrajno zločinački narod, nažalost uz malo iznimaka, kojima svaka čast.

Nitko razborit ne poriče ustaške zločine, iako su najvećim dijelom vršeni u obrani od srbskih, talijanskih i komunističkih napadača. Kod ustaša treba razlikovati takozvane majare ili divlje ustaše. Oni su bili zločinci za osudu svake vrste. Ubijali su nedužne ljude, ne samo Srbe, nego i Hrvate radi pljačke njihove imovine … Znade se da je Prijeki sud NDH osudio na smrt oko stotinu takvih ustaških zločinaca, divljih ustaša primjerice 14 u Banja Luci, 4 u Slunju, dvojicu u Vagancu i nekoliko desetaka takovih divljih ustaša je završilo u Jasenovcu. Za razliku od ovih, redovna Ustaška vojska nije bila zločinačka, nego obranbena najbolja hrvatska vojska svih vremena i čini se velika nepravda klevetanjem, sotoniziranjem i demoniziranjem hrabre Ustaške vojske, što čine Srbi svih ideologija, da bi time umanjili svoja zločinstva, kojima nema ravnih u Drugom svjetskom ratu na prostoru NDH.

USMENA PREDAJA I DRUŽENJE LJUDI

Odkad su mediji zavladali našim osobnostima sve više se gubi usmena predaja i druženje ljudi. Nekad smo spontano pjevali u skupinama, a danas za nas pjevaju plaćene pjevačice i pjevači preko radia i televizije ili na javnim pozornicama.

Usmena predaja je jednako važna, možda čak i važnija od njegovanja folklora i nekih narodnih običaja. Uostalom, valja napustiti svaku spekulaciju i usporedbu pa reći, da je za održanje naroda u svojim temeljnim svojstvima i karakteristikama važno sve ono što narod čini narodom, a u tome je i usmena predaja. Ona je dobrim dijelom uključena u sve druge narodne sadržaje, koje obnavljamo i njegujemo. Zato smatram da bi trebalo usmenoj predaji dati jači značaj i pokušati spasiti još ono, što se spasiti može. Pokoljenje, koje je u svome djetinjstvu slušalo i upijalo dio usmene predaje izumire i s njime nestaje zauvijek veliki dio sjećanja. Razmišljanja o svemu što spada u usmenu predaju i osobno pamćenje najviše me motivira na ovo zapisivanje.

Inače svome zapisivanju ne dajem nekakovu istaknutu osobnu vrijednost, ali ako ono pokrpa i poneku malu povijesnu rupicu, ne će kroz nju izcuriti ni dio vode niti dio vremena, koje baš sada, u budućnosti od „tada“ protječe i gubi se poput vode rijeke ponornice.

Kritički bi se moglo reći, da je usmena predaja u Slunjskom kraju, što vrijedi nažalost i za čitavu Hrvatsku gotovo posve zanemarena. Najdublja grobnica usmene predaje, bez spomenika na nju je druga polovica 20. stoljeća pa nadalje.

Zanimljivo je podsjetiti, da je u tome razdoblju zakucalo posljednje zvono brojnim starinama, ali se je netko dosjetio, da ih treba obnoviti, njegovati i iskoristiti, barem za turizam. U tu skupinu obnovljenih – obnavljanih starina spada narodni folklor, narodne nošnje, narodni običaji, kulinarstvo, narodne poslovice, stari predmeti kućanske i druge uporabe…donekle i narodne pjesme…

Meni nije poznato, da se je netko u Hrvatskoj pozabavio prikupljanjem i objelodanjenjem usmene predaje, mislim na onu, koja se je govorom prenosila s pokoljenja na pokoljenje.

Nažalost ona nestaje netragom i najteže će biti bar nešto spasiti jer odlaze u vječnost ljudi, koji su još slušali narodnu predaju i oni ju odnose sa sobom u grob. Tijekom vremena, pokušat ću zapisati ponešto iz narodne predaje.

Ovdje ću samo pripomenuti, da sam u školskoj dobi umjesto spomenara, što su ga uglavnom pisale učenice međusobno jedna drugoj, ja sam pisao svojevrsni dnevnik. To su bili zapisi iz svakodnevnog života i neizostavno oni najdramatičniji događaji, koji su se odnosili na životna stradanja ljudi u Drugome svjetskom ratu i u poraću.

Nikada u djetinjstvu i mladosti, što vrijedi za školovanje i sav nastupajući i prolazni život u svima svojim djelatnostima do starosti nisam radio za nekakvu karijeru, nego uvijek usmjeren za nešto dobro učiniti. To se odnosi i na sva moja piskaranja i pisanja, kojima sam se bavio čitav život – bavim se i sada.

Doduše, u brojnim mojim dopisima, upućivanim raznim medijskim kućama bilo je više kritike, nego pohvala. Tu sam, u neku ruku imitator rimskog znanstvenika Seneke, koji je navodno iznad svoga radnog stola imao napisani slogan: *„Prijatelj mi je onaj, koji me kritizira, a ne onaj koji me hvali!“*.

Sveti Juraj – simbolični zaštitnik Hrvata

U travnju je poveći broj imendana, a među njima je nekoliko vrlo istaknutih imena svetaca i biblijskih osoba, od kojih spomenimo ovdje samo: Ezekijela, Svetog Jurja, Svetog Marka – apostola i evenđelistu i zaslužnicu Ozanu Kotorsku…

Imendan po sv. Jurju pada 23. travnja svake godine

Ovdje ćemo se posvetiti samo Svetom Jurju, odnosno znamenitim osobama iz naše prošlosti koje nose ime Juraj.

Naime, u starini je izbor imena Juraj imao svoj simbolički značaj. Smatralo se da je čovjek pod imenom Svetog Jurja zaštičeniji od svih napada i hrabriji, da im se odhrva.

Sveti Juraj je pobjednik nad zmajem – nemani zastrašujućih i opasnih svojstava. Hrvatski narod zaziva Svetog Jurja u pomoć u raznim opasnostima. Ima i običaja vezanih uz Jurjevo, koji su u Hrvata zadobili plemenitije oblike. Ima i poslovica kao na primjer: "O Jurjevu se ovce broje" – u značenju koliko ih je prezimilo.

U Hrvata je omiljeno ime Juraj, valjda za to jer smo se uvijek morali braniti i štititi od raznih neprijatelja opasnih svojstava. Slavimo Svetog Jurja u brojnim crkvama toga imena, samo primjerice: (U Zagrebu – Maksimir kapelica Svetog Jurja, u Lađevcu – grad Slunj Crkva Sv. Jurja). U Senju je bio Samostan Svetog Jurja (templari), od 1312. pretvoren u ivanovce…

Česta su imena Juraj u naših povijesnih velikana vjere, nauke i obrane Domovine. U Hrvata ime Juraj nalazimo u izvedenica kao Jure, Juro, Jurko, Juran, Jurica, Jurina, Đuro, Đuka, Đorđe, Georg i latinski Georgius…

Također mnoge svjetske ličnosti nose ime Juraj, a za spomen i opis potrebna je enciklopedija pa se u ovome članku ne će na njih osvrtati.

Evo u daljnjem približno kronološki spomena nekolicine najistaknutijih hrvatskih Jurja sa svih polja ljudske djelatnosti:

Juraj Korica (Hermolais de Georgius) rabski biskup (1292-1313), napisao je oko 1308. *Povijest sv. Kristofora* zaštitnika Raba. To je sastavio po starim knjigama i po pričanju starih građana. *"Miracula s. Christophori"* pričaju o čudesima, kojima je Sv. Kristofor u tri maha (1075-1105) spasio grad i otok Rab.

Juraj Šubić – knez Bribirski, rođen oko 1290. i oženjen Elizabetom, kneginjom Krčkom (Frankopanskom). Umro je 1346. Sin iz ovog braka zove se također

Juraj Šubić (Zrinski) – knez Bribirski, koji je još bio dječak, kad mu je otac umro. Odgojila ga je majka kod svog brata, njegova ujaka Dujma kneza Krčkoga. Oko njega i Ostrovice vodile su se velike prepirke između hrvatsko-ugarskog kralja Ljudevita i Venecije jer je Ostrovica bila važan punkt za Zadar. Naredili su se tako, da je Juraj dobio grad Zrin i čitavu bušku župu. Tako je knez Juraj postao prvi Zrinski od slavnog plemena Šubića. Umro je oko 1361. godine.

Juraj od Slavonije (oko 1355 – 1416), napisao oko 1390. *Abecedarij kršćanskog nauka.* Hrvatsko pismo glagoljicu naziva Alphabetum charwaticum.

Juraj Dubrovčanin (Georgius Ragusaeus) profesor na Svučilištu u Padovi, osnovanom 1222.

Juraj Kružić (druga polovica 15. st) – biskup Trebinjsko-mrkanski.

Juraj Šižgorić (1420-1509) ili Georgius Sisgoreus Sibenicensis ubraja se među najistaknutije dalmatinske kroničare svoga vremena. Njegov spis *De situ Illyriae et civitatus Sibenici* (o smještaju Hrvatske i grada Šibenika) prikazuje zemljopisne i povijesne prilike Hrvatske i svoga rodnog grada Šibenika.

Juraj Čulinović Gradojević (Slavonius, Dalmaticus, Georgio Schiavone), slikar svjetskog glasa. Rodio se 1434. u Skradinu od oca Tome, koji se doskora nastanio u Šibeniku. Učio je slikarstvo u Šibeniku, Padovi i u Veneciji kod Squartiona. Godine 1459. nastanio se je već kao majstor u Šibeniku i oženio se Jelenom, kćeri arhitekta šibenske katedrale Đure Orsinia. Umro je 6.XII. 1504. Njegovi se vrsni radovi nalaze po galerijama

cijelog svijeta. Tako u londonskoj National-Gallery je njegov poliptih, u berlinskom Friedruch-Museum-u: "Gospa s djetetom". Taj slavni slikar renesanse nije se stidio svoga naroda pak je uz svoje madone znao stavljati glagoljske napise.

Juraj (Mathaei) Matejević, sin Matejev, graditelj i kipar XV. stoljeća. Rodom je iz Zadra. Prvi se put spominje u Šibeniku 1441., onda u Zadru 1449. pa kasnije opet u Šibeniku (1470-1486), gdje je bio građanin i plaćeni graditelj Šibenika i vodio je gradnju šibenske prvostolnice. Gradio je i po drugim dalmatinskim gradovima od Paga do Dubrovnika, gdje je obnavljao knežev dvor. Ogledao se je sa svojim majstorskim radovima u Rimu, Ankoni i drugim taklijanskim gradovima. Umro je oko 1475. zacijelo u Šibeniku. Spada među najslavnije hrvatske graditelje i kipare.

Đuro Utješenović Martinušević (Utjesenovich-Martinuzzi) sin Grgura Utješenovića i Ane Martinušević, rodio se oko god. 1482. u gradu Kamičcu na Krki u Dalmaciji. Stupio je u red Pavlina i postigao visoku karijeru do stupnja kardinala. Njegov život je vezan uz dvorske spletke između kralja Ferdinanda Habsburga i Ivana Zapolje i to ga je stajalo života, 17.XII.1551. Tijelo mu je sahranjeno u grobnici uz Ivana Hunjada u Đula Fehervaru.

*Juraj rodom iz Baga***,** svećenik. Bio je javni notar u Bagu oko 1495. godine. Pisao je hrvatskim jezikom i pismom glagoljicom.

Juraj Dalmatin, izučio za tiskara u Veneciji (1482) s Blažom Baromićem iz Vrbnika, čija je zasluga, što su se poslije istakli u hrvatskim glagoljskim tiskarama.

Juraj Dragišić (Georgius Benignus Argentinensis de Salviatis – 1450-1520) bio je uz najistaknutije ličnosti svoga doba (na pr. Pico de Mirandola) članom fiorentinske akademije – Accademia Plethonica in Firenze.

Đuro Polesnički (od Polesnika), postao je 1516. godine biskup bosanski. Slave ga kao vrlo učena čovjeka od čelik značaja. Poginuo je u Mohačkoj bitci 29.VIII.1526.

Juraj Daničić, rodio se u Senju 1521. od uskočkih roditelja. Kao 18-godišnji mladić pođe s ocem u vojnu na Turke, u kojoj je otac tragično poginuo. Kad se mladi Daničić povratio u Senj izabraše ga uskoci svojim glavnim vojvodom na mjesto njegova pokojnog oca. U toj ga časti potvrdi i kralj Ferdinand I. Otad se Daničić proslavi kao junak i vojvoda udarajući na Turke i Mlečane. Bio je strah i trepet Turaka. Godine 1580. skoro je pao u tursko robstvo, i to ga sklone, da je pošao u Rim pokloniti se papi Grguru XIII. koji ga nadari s 2500 škuda. Kao junaka nagradi ga 1570. nadvojvoda Karlo II. viteštvom, a 1583. darova mu car dragu Žrnovicu pod Ledenicama. Godine 1587. dobije i plemstvo. Zadnje junaštvo izvede 1595. godine, kad je u senjskim planinama potukao zvorničkog bega Safera i oteo mu golemi plijen i veliki broj zarobljenih kršćana. Umro je u Senju 1599. i pokopan u crkvi Svetog Franje.

Juraj Drašković (1525-1587) – biskup zagrebački, kardinal Rimske crkve i ban hrvatski, vlada zajedno s Franjom Frankopanom Slunjskim. Juraj Drašković ima za Hrvatsku brojne zasluge, a jedna od njih za koju se znade, ali ju se premalo vrednuje jest osnutak sjemeništa s humanističkom školom u Zagrebu (1578), u čemu je klica Isusovačkog kolegija – akademije (1633), kojoj car Leopold I. – Poveljom od 23. rujna 1669. pripisuje prava sveučilišta, iz kojeg se "per aspera ad astra" stvara 1874. moderno Sveučilište u Zagrebu, kojemu također kumuje jedan imenjak – Juraj:

Josip – Juraj Strossmayer, koji ima kao biskup đakovački brojnih zasluga za ekumenu kršćana, za kulturu, umjetnost i znanost u Hrvata. Utemeljitelj je Akademije znanosti i umjetnosti i moderne galerije u Zagrebu. Vodio je važnu ulogu na I. Vatikanskom koncilu 1869-1870.

Vratimo se natrag na približno kronološki redoslijed:

Juraj Frankopan II – Slunjski (oko 1500 – 1553). Bio je domaćin i suorganizator Cetinskog sabora (1.1.1527), koji je imao zadatak priznati Habsburge svojim vladarima i učvrstiti obranu Hrvatske i njenog zaleđa od turskog osvajanja. Cetinski sabor je pojačanje hrvatskog opredjeljenja za Europu. Hrvatska je stoljećima branila Europu, u čemu joj nema ravne

europske nacije i države. Mi ne znamo tu ulogu dovoljno povijesno valorizirati u svoju čast, slavu i korist.

Đuro Husti – Huszti. Bio je rodom iz Rasinja. O njegovoj mladosti i nauku znamo samo, da je učio u Pečuhu i da je bio visoko klasički obrazovan. Kad se Turci vraćahu od bezuspješne posade grada Kisega godine 1532. te pljačkahu po Hrvatskoj zarobiše ga negdje i odvedoše u Carigrad. Najprije je bio sužanj i uspije mu pobjeći do Smedereva, gdje ga Turci odkriju i vrate natrag pod još stroži režim. Zatim ga dodijele pod pazku jednom Arapu, s kojime je proputovao gotovo čitavo Tursko carstvo na Istoku i Jugu. U Egiptu je razgledao svih 6 piramida. Preko Kiosa dođe u Mesinu i Napulj pa dalje u Genovu i Rim, gdje je bio gostom Pavla Zondina. Preko Ankone stigne u Rijeku i odtuda preko Metlike u Zagreb. Iz Zagreba je otišao u Požun. Napisao je "*Putopis*" 1566. godine, kojeg je priposlao kralju i protonatoru hrvatskog kraljevstva Mihajlu Ravenskomu. Dalje mu se gubi svaki trag. Njegov je *Putopis* izvrsno vrelo za proučavanje krajeva, kojima je prolazio.

Juraj Lenković od Podbrežja, rodio se u Otočcu na Krki. Posvetio se vojničkoj službi. Već 1578. postao je kapetan Senjskih uskoka., gdje je ostao do 1593. Od tada do svoje smrti 6.VI.1601. bio je general Karlovačke i Primorske krajine. Istakao se je ratobornošću protiv Turaka na raznim hrvatskim bojišnicama. Bio je oženjen sa Suzanom, kćeri kneza Jurja Zrinskoga.

Juraj Cvečić, rodom iz Pazina. Učio je godine 1552. u Wittenbergu na sveučilištu teologiju. Postao je svećenikom u Istri. Kao pristalica protestantizma napustio 1561. Istru te pođe u Urach za slovoslagara i prevoditelja na hrvatski glagoljicom. Tamo je ostao do 1562. Surađivao je kod "*Drugog dijela novog testamenta*" (glagoljicom) te je kod prijevoda cijele Biblije uspoređivao prijevod s talijanskim tekstom. Godine 1563. povratio se je Cvečić po poslu hrvatske tiskare u Istru, ali je i dalje za nju radio i prevodio sve do 1565. godine, kad se je upisao u Padovi na sveučilište, a poslije nauka postao je propovjednikom u Senožeću na Krasu. Posljednji put spominje se 1581. u Idriji.

Juraj Lukšić, hrvatski plemić iz Bruvna. Poginuo je slavno uz Nikolu Zrinskoga u Sigetu 1566. godine.

Juraj Juričić, rodio se u Vinodolu, gdje je bio svećenik te rano prešao na protestantizam. Godine 1547. propovijedao je u Kamniku i u Ljubljani novu vjeru, dok nije 1561. otuda protjeran. Odlazi u Urach u hrvatsku protestantsku tiskaru kao prevoditelj. Tu je radio do jeseni 1563. te je sudjelovao kod prijevoda "*Prodike od tuče*", "*Drugog dijela Novog testamenta*" (glagoljicom i ćirilicom) i "*Crikvenog ordinalca*". Znao je slovenski pa je izdao "*Ene duhovne peisnni*". Vrativši se u Kamnik (1565) bio je u Ljubljani propovjednikom do svoje smrti 26. X. 1578. Kad se je radilo o izdavanju cijele Biblije na hrvatskom jeziku uz pomoć uspoređivanja s raznojezičnim prijevodima Biblija, bude određeno da će Juručić uspoređivati prijevod s češkim i poljskim tekstom.

Juraj Badovinić – bio je 1567. svećenik u Bermu u Istri, a 1559. nalazimo ga kao svećenika i javnog notara u istarskom Humu.

Juraj Zrinski, sin sigetskog junaka Nikole Zrinskoga, osnovao je tiskaru u Nedelišću, koju 1586. premješta u Varaždin, gdje je među ostalima tiskano djelo *Postila* zagrebačkog kanonika Antuna Vramca.

Đuro grof Zrinski sin Jurja i druge njegove supruge Sofije. Rodio se zacijelo u Čakovcu 1598. Poput svojih pređa posvetio se i on vojničkom životu i vojevao je na Turke oko Zrina i Kaniže. 1622. postao je ban Hrvatske. 1626. vojevao je s 1200 Hrvata u Tridesetgodišnjem ratu. Nije se slagao s Wallensteinom, kritizirajući njegove slabosti i navodno ga je ovaj iz osvete otrovao. Bolestan se je sklonuo u Požun, gdje je umro 18.XII.1626. Tijelo mu je pokopano u obiteljskoj grobnici u Čakovcu.

Juraj pl. Vrenić, rodio se oko 1597. u Zagrebu, gdje je svršio početne nauke, filozofiju u Grazu, a zatim bio notar kod Ugarsko-hrvatske komore u Požunu. Obavljao je razne visoke dužnosti u hrvatsko-ugarskim odnosima. Dobio je naslov kraljevskog dvorjanika. Godine 1657. je sudac zagrebački i rektor bratovštine "*Tijela gospodnjeva*". Još 1636. sačinio je oporuku, kojom svoju imovinu stavlja u Zakladu za svrhu naobrazbe Hrvata, koji će polaziti više škole. Umro je 15.I.1658. i pokopan u Crkvi sv. Marka u Zagrebu.

Juraj Malčin, svećenik. Javni notar u Novom Vinodolu oko godine 1598. Svoje notarske knjige i isprave pisao je hrvatskim jezikom – glagoljskim pismom.

Juraj Jurinčić – svećenik. Bio je javni notar i župnik u Dolini u Istri početkom XVII. stoljeća. Od njega potječu glagoljski pisane matice krštenih iz Doline (1605.-1617.). Svoje notarske knjige i isprave pisao je hrvatskim jezikom i glagoljskim pismom.

Juraj Habdelić (1609.-1675.) Tridentski koncil (1545-1563) označio je veliko razdoblje unutarnjeg premišljanja u Katoličkoj crkvi trežeći "*reformatio in capite et in membris*". Njegovi zaključci su posebno oživjeli među Hrvatima kao posljednjoj brani prema Istoku u osmanlijskoj najezdi, koja se sručila na Zapad. U tom se razdoblju osobito razvija misionarska djelatnost isusovačkog reda. Ovdje se zadržavamo samo na Jurju Habdeliću jer je riječ o značajnim Jurjima u hrvatskoj povijesti. Uz brojne njemu slične u zagrebačkoj, sjevernohrvatskoj sredini napose se isticao Juraj Habdelić, inače rektor Isusovačkog kolegija u Zagrebu i pisac nekoliko zapaženih moralno-filozofskih djela. Evo naslova od dva njegova djela: *Pervi otcza naszega Adama greh…* i *Zerczalo Marianszko.* Zrcalo Mariansko je crkvena moralka i još više svjetovna knjiga, koja govori o svetosti, o potrebi moralnog vladanja po razumu i pameti, o bogatima i siromasima, o tjelesnom i duhovnom zdravlju, o ljepoti, o jakosti, o pogibelji od oholosti i opačine kao i o dobrom i o poštenom glasu…Spomen zaslužuje Habdelićev hrvatski rječnik naslovljen kao *Dictionar ili Rechi Szlovenszke svexega ukup zebrane…*

Juraj Križanić, rođen je u Obrhu blizu Karlovca 1618. Nakon svih školovanja u Zagrebu (isusovačka gimnazija), u Grazu (filozofija) i u Bologni (teologija) i doktorata (1642) uputio je Kongregaciji De propaganda fide svoju *Promemoriju,* u kojoj zagovara nastojanje oko unije Rimske crkve i Ruske pravoslavne crkve. S tom idejom odlazi u Rusiju, ali ne nalazi razumijevanje za to ekumensko djelo za zbližavanje istočnih i zapadnih kršćana i biva zatočen u Sibiru. Križanić je bio svećenik i svestrano izobražen učenjak. Napisao je brojna djela, od kojih evo barem dva: *Politika ili razgovori ob vladatelstvu*. To je prvi spomenik ruske

povijesne misli, koji daje ključ za proučavanje društvenih i gospodarskih problema u Rusiji toga doba. Na povratku iz Sibira 1677. zadržao se u Wilni u dominikanskom samostanu i napisao djelo *Historia de Sibiria*. Poginuo je 1683. u borbi s Turcima, koji su obsjedali Beč.

Juraj Frankopan – knez krčki, modruški i tržački. Rodio se oko 1620. (možda u Bosiljevu) od oca kneza Vuka Frankopana. Kao kapetan slunjski i tounjski te žu,beračk bio je vrhovni kapetan karlovačkih konjanika. Vojevao je u tridesetgodišnjem ratu uz svoga šurjaka Petra Zrinskoga po Češkoj i Njemačkoj. Godine 1654. potuče Turke kod Popovca, a 1656. kod Križanić Turnja, gdje je zarobio više turskih poglavica, ali i sam bude ranjen. Kako Đuro Ratkaj piše, knez Juraj Frankopan se bavio slikarstvom, kiparstvom, glazbom i graditeljstvom, napose vojnim. Umro je 17. II. 1661. u Karlovcu, a pokopan je u Crkvi svete Katarine u Zagrebu.

Juraj Plemić od Otoka (Mekušje – Karlovac), odvjetnik modruške porodice Oštriharića, koja se već u XV. stoljeću spominje u službi knezova Frankopana te se pod imenom Plemića naselila u Otok (danas Mekušje u Karlovcu). Već 1682. bio je protonator Kraljevstva hrvatskoga, a kasnije i "exactor" Kraljevine. Istakao se je svojim znatnim i oštroumnim radom oko uređenja pragmatične sankcije (1712.). Umro je početkom 1713.

Juraj – Đuro Baglivi iz Dubrovnika (1668.-1707.) – slovi kao najznamenitiji liječnik svjetskog glasa rođen na hrvatskom tlu. Juraj je učio medicinu u Napulju, a dovršio u Padovi i Bologni, gdje je postigao i čast doktora. Nastanio se 1692. u Rimu, gdje je postao profesor anatomije, a godine 1701. profesor teoretske medicine na rimskom arhiliceju (papinskoj visokoj školi, tadašnjem sveučilištu) poznatom pod imenom "Sapienza". Kao izvrstan liječnik, liječio je među ostalima papu Inocenta XII. i Klementa XII. Proslavio se u prvom redu kao kliničar, praktični liječnik, ali je bio i izvrstan teoretičar i eksperimentator. Napisao je brojna medicinska djela, od kojih pojedina ni danas nisu zastarjela. Bio je član mnogih znanstvenih akademija. U Akedemiji "Arcadia" u Rimu nosio je ime Epidauro Pirzense kako bi se naglasilo njegovo podrijetlo iz Dubrovnika.

Juraj – Đuro Branjug (1677.-1748.). Školovan u Zagrebu, u Beču (filozofiju) i u Bologni (teologiju). Bio je župnik u Zlataru, kanonik u Zagrebu i 1728. postao biskup zagrebački. Za biskupiju ima velike zasluge. Utemeljio je dvije nove župe, sagradio više novih crkava i oltara, brinuo se za svećenstvo i red u crkvi…

Juraj Mulih – Isusovac, književnik. Rodio se 30.IV.1694. u Hrašću (Turopolje). Umro je na glasu svetosti u Zagrebu 31.XII.1753. Misionario je po hrvatskim krajevima u Ugarskoj. U zimi je pisao asketska djela. On je najplodniji hrvatski kajkavski pisac XVIII. stoljeća. Uspješno je obraćao heretike na kršćanstvo. Bio je blag i ponizan. Napisao je svu silu djela, a među njima: "*Pobožnost za vse hasnovita k svetom Ferencu X.*" (Zagreb 1739.), "*Zrcalo pravedno*" (Zagreb 1742.), "Posel apostolski" (Zagreb 1742.), "Škola Kristuševa" (Zagreb 1744.), "*Pobožne i navučene popevke*" (Zagreb 1764.), "*Zakon bratimstva i zavjetak čudnoga žitka dveh bobožnih hižnih tovarušev sv. Izidora i Marice*" (Zagreb 1746.), "*Hrana nebeska*" (Zagreb 1784.), "*Duhovne jačke*" (Đur 1750.).

Juraj – Đuro Marcelović, rodio se 7.IV.1701. u Zagrebu. Starinom iz Dubičke krajine. Pitomac zagrebačkog sjemeništa te je 1716. primljen u Bečki kolegij, a 1720. završio teologiju. Bio je župnik i kanonik u Hrvatskoj i rektor Bolonjskog zavoda. Vrativši se u Zagreb obnaša razne kaptolske časti i službe. Godine 1737. bio je dekan. Sastavio je "*Synopsis diplomatum*" do godine 1500. Umro je u Beču na liječenju 1741.

Juraj Ožegović, rodio se ispod Kalnika 1737. Školovanjem u Zagrebu i u Beću postao je svećenik. Službovao je kao vicearhiđakon u Gradecu kraj Križevaca. Umro je kao plješivički župnik 20.XI.1829. Napisao je "*Praecibus misericordiae opera 3Francisci Thauszi*".

Juraj Antun Hiđa dr. – liječnik. Rodio se 7.II.1752. u Dubrovniku. Školovan u Dubrovniku i u Bologni (filozofiju i medicinu). Služovao po bolnicama u Firenzi, Rimu i Napulju te stekavši mnogo znanja vratio se u Dubrovnik, gdje je slovio kao izvrstan liječnik. Glasoviti je prevoditelj s latinskog i grčkog i pisao je vlastite pjesme – poslanice: "Ivanu Salatiću", "*Gospodinu Pyerku Sorgu*" te "*Pjesan Minčeti*" tvrđavi dubrovačkoj. U toj pjesmi, ispjevanoj 1808. uzdiše za starom slobodom (pjesma naperena protiv

Napoleona I). Preveo je elegije Katula, Tibula, Propercija te Vergilovu Aeneidu.

Juraj Jures – svećenik Zagrebačke biskupije. Napisao je "*Pet kamenov praće Davidove*" (Zagreb 1764,).

Jure Milčetić – javni notar u Dubašnici na Krku oko 1782.-1797. Svoje notarske knjige i isprave pisao je hrvatskim jezikom i pismom glagoljicom.

Juraj Antun Belić-Ligatić, župnik u Cvitoviću, Brinju, napokon u miru u Bribiru. Bio je vojni kapelan koncem 18. stoljeća. Napisao je *Dva razgovora*: I. *Od štimi i uzvišenosti stališa vojničkoga"*, i II. "*Od osobite virnosti, koju vojnik svojemu kralju dužan je izkazati*" (Alexandria 1795.). Još je napisao veliko djelo: "*Kratko ispisanje pomamne i krvoločne Francuzov smutnje…*" (Rukopis 1824.). Prema Rudolfu Strohalu, srednjoškolskom ravnatelju u Zagrebu.

Juraj Drašković, grof trakošćanski, brat "ilirskog" prvaka Janka. Rodio se u Petrinji 4.VIII.1773. i školovao se u Varaždinu, Grazu i Beču, a 1790. oprobao je 5 godina vojnički život i nakon toga se posvetio gospodarstvu. Imao je brojnu obitelj. Od sinova najpoznatiji su mu Aleksandar, prvak unionističke stranke u Hrvatskoj i Ivan Nepomuk, svećenik i narodni mecena. Juraj prožet slobodoumnim, demokratsko-revolucionarnim idejama, ozlovoljen Meternichovom politikom ostavlja 1836. godine zauvijek domovinu i preseli se u Švicarsku, gdje je živio u kupljenom dvorcu Schrofen, općina Kurzrickenbach kod Kreuzlingena na Bodenskom jezeru. Juraj je naslijedio u novoj domovini dva imanja, kojima je gospodario dugi niz godina. Govorio je više jezika i bio literarno i politički nadaren čovjek. Družio se s naprednim ljudima svoga doba i izdaje tečajem 8 godina po jedan svezak svoje publikacije "Freimütige Gedanken aus der Schweiz". Umro je 1849. Prigodom dolaska u Švicarsku posvetio joj je ove stihove (prijevod iz njemačkoga):

Pozdrav tebi zemljo slobode

Ti mi možeš sve opet dati,

U svoje me krilo uzmi,

Što mi tiran je oteo,

Da ja svoje zaboravim muke

Moje nade i radosti,

I svojih milih udes tmurni.

U koj' sam nekoć vjerovao.

Godine 1876. su njegovi potomci preselili u Zürich. Posljednji potomak, Jurjev praunuk Ivan (1876.-1971.) umro je u Zürichu i bio sam mu na pogrebu. Iako je Juraj pripadao povlaštenoj plemićkoj klasi, zastupao je društvene promjene i pisao: "*Slobodno misliti, slobodno djelovati – to je bio u svako doba glavni cilj ljudi i naroda, koji su sami sebe spoznavali, pa će to i ostati. U slobodnom mišljenju čovjek doživljava svoje dostojanstvo… Slobodno djelovanje je uvjet svakog napretka u životu. Ova težnja ljudska poprima od vremena do vremena druge oblike, kako se sve pomlađuje u vječnoj mijeni. Narodi žele svoj život sami uređivati i njime vladati. Narodi su spoznali da su oni, koji su sebi dosada prisvajali pravo da vode i uređuju stvari svijeta, te stvari loše uređivali i upravljali. Oni odsada ne će da to bude po hirovima pojedinaca, nego upravlja i ne sudi u isključivom interesu stanovitih klasa, nego u interesu cjeline, da se radosti života uživaju po zasluzi, da budu rad i vrlina nagrađivani.*"

Juraj – Đuro Ban, rodio se u Perastu, bio je svećenik. Umro je 1776. Za života pisao je pjesme u prosvjetiteljskom duhu. Preveo je s talijanskoga Metastasijevog "*Temistokla*".

Đuro Rukavina Vidovgradski, rodio se u Trnovcu u Lici 20.III.1777. Ratovao je uspješno i hrabro po svima europskim bojišnicama za Austriju. Po završetku ratova protiv Francuza vratio se u Hrvatsku. Kod Kladuše porazio je 1835. tursku vojsku od 12.000 momaka. Zapovijednik je Temišvarske tvrđave u vrijeme Jelačićevih ratova protiv Mađara. Tu je i umro 9.IX.1849.

Juraj Haulik – kardinal, prvi nadbiskup zagrebački. Rodio se 20.IV.1788. u Trnavi (Slovačka) Umro 11.V.1869. u Zagrebu. Gimnaziju i filozofiju učio u Trnavi i Ostrogonum, teologiju u bečkom Pazmaneumu, doktor teologije u Pešti 1820. Nakon službovanja po raznim mjetima i ulogama postaje 1831. dvorski savjetnik ugarsko-hrvatske dvorske kancelarije u

Beču, a godine 1832. veliki prepošt zagrebačkog Kaptola i prior vranski. 8.V.1837. postaje zagrebački biskup, u kojoj ulozi je 7.I.1838. svečano ustoličen u Zagrebu. Bulom "Ubi primum placuit" dignuta je zagrebačka biskupija na nadbiskupiju, a Juraj Haulik 8.V.1853. po nunciju ustoličen kao prvi hrvatski metropolit u Zagrebu. Ubrzo (19.III.1857) postao je kardinal. Bio je veliki mecena naroda, podupiratelj znanosti i umjetnosti. Uz brojne zasluge za Crkvu i narod, istaknuta je zasluga, što je u Zagreb i u Hrvatsku doveo milosrdne sestre i sagradio im samostan i crkvu. Godine 1841. utemeljio je "Hrvatsko gospodarsko društvo", kojem je bio predsjednik. Pomagao je sve hrvatske institucije: Maticu hrvatsku, Akademiju, Sveučilište, Jeronimsko društvo… U Maksimiru je izgradio kapelicu Svetog Jurja i kupio kip Svetog Jurja od bečkog umjetnika Fernkorna, koji je izgradio i kip bana Josipa Jelačića. Napisao je 7 svezaka propovijedi. Tiskao je anonimno brošure "*Zur italienischen Frage*" i "*Oesterreich der Konkordaten Staat.*"

Đuro pl. Križanić – prelat i kanonik. Rodio se 19.IX.1792. u Mekušju – Karlovac. Umro 8.XI.1885. u Zagrebu. Školovao se u Zagrebu, zaređen 1815. Službovao po raznim župama u okolici Zagreba. Utemeljio je dvije Zaklade za đake i udovice i oporučno zaklade za podporu crkve i klera gornjeg Zagorja.

Đuro Jelačić – grof bužimski, brat hrvatskog bana Josipa Jelačića. Rodio se 25.V.1805. u Zagrebu. Završio vojne nauke u bečkom "Teresianumu" i službovao najviše na Hrvatskoj krajini. Kao vrstan časnik postao je 1848. pukovnik u Glini, gdje je zamijenio svoga brata Josipa, kad je ovaj postao ban. Sudjeluje u mnogim ratovima. Najviše se proslavio, kad je u Italiji na juriš zauzeo Peschieru i Bresciu. Kroz vojne uspjehe dostigao je čast podmaršala i za bana Josipa Šokčevića Đuro Jelačić postaje podkapetan sve hrvatske vojske, dakle prvi do bana, koji je u ulozi kapetana. Punih 40 bio je Đuro Jelačić predsjednik Hrvatsko-Slavonskog gospodarskog društva.

Đuro Pavelić – vitez, podmaršal, rodio se 1811. u Trnovcu u Lici. Istakao se hrabrošću u mnogim bitkama braneći Hrvatsku i drugdje. Umro je u Beču 1888.

Juraj Tordinac, svećenik, pisac. Rodio se 17.IV.1813. u Đakovu. Desna je ruka biskupu Josipu Jurju Strossmayeru u svima njegovim aktivnostima. Napredovao je u svećeničkoj karieri i 1865. postao rektor sjemeništa. Kao pristaša Ilirskog pokreta pisao je pjesme za Gajevu *"Danicu"*, u kojoj objavi 1838. pjesmu *"Moja domovina"*, koja je postala popularna u cijeloj Hrvatskoj. Umro je 15.VI.1893. u Đakovu.

Đuro Pulić, svećenik, rodoljub. Rodio se 14.XII.1816. u Dubrovniku. U Dubrovniku je zasnovao dvije knjižnice. Sudjelovao je kod povijesnog dijela "Reichs und Länderkunde des Kaiserthumes. Najodlučniji je borac za hrvatsku narodnost. Napisao je mnogo pjesama i napisa. Njegova *"Nova teodiceja"* nagrađena je od poliglotske akademije u Parizu. Umro je 24.V.1883. u Rimu.

Đuro – Juraj Crnadak, rodio se 1820. u Jasenovcu. Pomagao je rodoljubna društva i biran u odbor Matice hrvatske, suosnivač "Croatie" i član odbora za gradnju hrvatskih željeznica. Bio je jedan od prvih naših stručnjaka na komercijalnom polju. Umro je u Zagrebu 1908.

Jure Horvat – rodio se 23.III. 1830. na Vedešini u Šopronskoj županiji. Za hrvatski narod u Ugarskoj stekao velikih zasluga kao učitelj i hrvatski djelatnik. Izdavao je hrvatski kršćanski kalendar, u kojem je skoro sve sam pisao. Umro je 25.VI.1871.

Juraj Josip dr. Posilović, nadbiskup zagrebački. Rodio se u Ivaniću 24.IV.1834. Umro 26.IV.1914. u Zagrebu. Poslije mature poslao ga je nadbiskup Juraj Haulik u Pazmaneum, gdje je završio teologiju. i godine 1858. zaređen za člane Augustineuma. Doktor teologije u Beču (1861). Iste godine postaje nastojnik nauka u zagrebačkom sjemeništu, profesor biblijskih nauka i crkvenog prava, prisjednik duhovnog stola i urednik *"Katoličkog lista"*. Bio je jedan od pokretača "Hrvatskog književnog društva Sv. Jeronim" u Zagrebu, njegov odbornik i bilježnik od postanka do 1876.. Godine 1874. postaje redovni profesor bogoslovije i prvi dekan fakulteta u sustavu Hrvatskog sveučilišta u Zagrebu. 23.III.1876. postaje biskup Senjsko-Modruške ili Krbavske biskupije, 8.VII. 1894. ustoličen je za nadbiskupa zagrebačkog. Uveo je duhovne vježbe klera, a za puk mnoge misije. Sagradio je u Zagrebu samostan i crkvu Isusovaca. Kao

biskup Senjsko-Modruški proveo je upotrebu glagoljicve. Ostavio je iza sebe bogatu oporuku. Umro je u Zagrebu 30.V.1914.

Juraj Kolombatović, rodio se u Splitu 8.XII. 1834. Školovao se u Splitu, Zadru, Veneciji i Padovi. Objavio oko 30 stručnih radova na hrvatskom, njemačkom i talijanskom jeziku. Uz svoje polihistorsko znanje bio je vrstan ihtiolog (ribozoolog…). Surađivao muzejima u Rimu, , Veneciji, Palermu, Zagrebu i s Kraljevskom akademijom u Beču

Đuro Deželić – gradski vijećnik u Zagrebu i književnik. Rodio se 25. III. 1838. u Zagrebu. Umro je 28.X.1907. u Zagrebu. Još kao đak u Zagrebu utemeljio je "Društvo mladih rodoljuba" za obranu protiv germanizacije. Izdaje list "*Smilje*". Godine 1856. po želji roditelja stupi u sjemenište. Tu nastavlja domoljubni rad kroz list "*Bosiljak*" i šaljivi list "*Porkulab*". Ovime započinje svoj književni rad i istovremeno piše za sve ondašnje novine i časopise. Od 1861-1907. izdaje hrvatski kalendar "*Dragoljub*" i istoimeni časopis. Od 1862. studira pravo i po završetku postaje bilježnik u Županiji zagrebačkoj. Urednik je brojnih publikacija: "*Narodnih Novina*", "*Općinara*", "*Vijenca*" *i* "*Domobrana*"... Odbornik je u brojnim društvima svoga vremena. Pomagao je gradnju turističke kuće na Sljemenu… Među njegovim književnim djelima najpoznatija su: "*Zulejka*", "*Medvedgradski duh*", "*Surka*", "*Burzanci*" i filozofske rasprave: "*Duša*", "*San*", "*Hrvatska narodnost*"… Đuro Deželić je utemeljitelj hrvatskog vatrogastva i prvi predsjednik Saveza hrvatskih vatrogasnih društava. I u politici je igrao znatnu ulogu kao domoljubni Hrvat, a u privatnom životu i u karitativnom radu bio je uzor uzorima.

Juraj dr. Žerjavić (1842-1904), svećenik, pisac, dobrotvor. Kao svećenik službovao je u Zlataru, Mariji Bistrici i Zagrebu. Pravaš-političar, saborski zastupnik, djeluje protiv Khuena Hedervarya. Izdao je knjigu "*Čovjek-majmun*" apologetskog sadržaja. Oko njega su se okupljali pravaši. Ostavio je oporučno Matici hrvatskoj svoje imanje. On je rerčju i djelom budio Hrvate na novi život.

Đuro dr. Kontak – odvjetnik. Rodio se 1843. u Zagrebu. Nakon školovanja i studija Prava u Zagrebu, radi doktorat u Grazu. Zaposlen u Zagrebu. Oduševljeni je rodoljub. 1862. osnovao je "*Kolo*" u Zagrebu i u njemu bio

prvi među aktivnim pjevačima. Bio je prijatelj prirodoslovnih znanosti i kao takav pokretač je "*Hrvatskog naravoslovnog društva*" u Zagrebu. Njegov unuk Drago Kontak jedan je od suosnivača *Ogranka Matice Hrvatske u Baselu* (1967).

Đuro dr. Pilar, rodio se 23.IV.1846. u Brodu na Savi, gdje je započeo školu, nastavio u Zagrebu i završio u Bruxellesu (doktorat filozofije) i u Parizu – na Sorboni i Ecole des mines i ecole du Chimie au jardin des plantes. Za prusko-francuskog rata vratio se u Hrvatsku i postao pristav mineraloškog i geološkog odjela naravoslovnog muzeja. Tu je započeo svoj rada kao naš prvi geološki stručnjak i kao takav postao 1875. sveučilišni profesor. Bio je rektor dva puta, član zagrebačke Akademije znanosti i umjetnosti i član mnogih znanstvenih institucija u svijetu. Govorio je mnogo jezika – sve slavenske te engleski, francuski, njemački i talijanski. Od brojnih radova, najvažniji su mu: "*Flora fossilis Susedana*", "*Geografske koordinate Dalmacije, Hrvatske i Slavonije*" pa opće poznata u cijelom znanstvenom svijetu: *Grundzüge der Abyssodynamik* (Zagreb 1881).Umro je 19.V.1893.

Đuro pl. Tomičić, rodio se 30.X.1843. u Ričicama u Lici. Završivši vojnu akademiju postao je poručnik i istakao se u ratu protiv Prusa. Privremeno napušta vojničko zvanje i pridružuje se Ilirskom pokretu u Zagrebu. Nakon kraćeg vremena se reaktivira i postaje častnik Hrvatskog domobranstva. Tu je napravio karieru do podmaršala. Službovao je u Zadru, gdje je postao vrlo omiljen u narodu. Godine 1903. stupi u mirovinu i nastani se u Zagrebu, gdje djeluje u svima političkim i kulturnim podhvatima onog doba. Godine 1906. postaje u Gospiću narodni zastupnik i rad mu je bio ispunjen istaknutom skrbi za uži rodni kraj i za ostvarenje ličko-dalmatinske željeznice. Umro je u Beču 18.VIII.1916.

Đuro – Juraj Čanić, podmaršal i dobrotvor. Rodio se u Kaniži kraj Gospića 2. XII. 1849. Završio nauke u vojno tehničkoj akademiji i postao poručnik. Sudjeluje u ratu za oslobođenje Bosne i Hercegovine od Turaka 1878. Iza toga službuje u Zagrebu i u Beču. 1893. postaje pukovnik i dodijeljuje ga se za domobranskog zapovjednika 83. brigade. Sljedeće godine postaje

general i zapovjednik VII. hrvatsko-slavonskog domobranskog okružja. Godine 1901. imenovan je podmaršalom. Godine 1903. umirovljen radi sukoba s Khuenom Hedervaryem, kojemu nije dao domobranske trupe protiv tadašnjih demonstracija u Zagrebu. Kao vojnik stekao je mnoga odlikovanja, a istakao se je i kao Hrvat. On je uveo u hrvatskom domobranstvu bezuvjetno poznavanje hrvatskog jezika, što bijaše upereno protiv Mađara, koji su u hrvatskim domobranskim jedinicama kao častnici služili. Pomagao je hrvatska prosvjetna i dobrotvorna društva. Oporučno je ostavio sav svoj imetak kulturnim i humanitarnim svrhama hrvatskog naroda. Godine 1905. napisao je djelo: "Misli o izobrazbi pješačtva", koje je pobudilo pažnju u najvišim vojničkim krugovima. Umro je u Beču 2.I.1911.

Juraj dr. Vrbanić, rodio se 23.IV.1859. godine, gdje je svršio sve škole i postao doktor prava. Godine 1887. dobio je "veniam legendi" kao docent narodnog gospodarstva na Zagrebačkom sveučilištu, kasnije profesor. Slovi kao istaknuti hrvatski gospodarstvenik pa je u toj ulozi napisao mnogo članaka iz narodne gospodarske struke u raznim časopisima. Zasebno je izdao: *"Što je to novac"*, *"Mjenično pravo"*, *"Trgovačko zakonoslovlje"*, *"Upute za obrtničke propise"*, *"Stanbeno pitanje"*, *"Kratka uputa u narodno gospodarstvo"*, *"Ćekovno pravo"*, *"O novcu i vjeresiji"*, *"O gospodarstvu i gospodarskom napretku pojedinaca i naroda"*, itd. Danas je napose aktualan, kad nam je gospodarstvo u općoj krizi.

Juraj Turić, profesor, pisac. Rodio se 3.IV.1863. u Gospiću. Školovan u Gospiću i Petrinji do zvanja učitelja. Kraće vrijeme učiteljuje u Lici, zatim odlazi na studij u Jenu te postaje professor. Službuje u Sarajevu, Petrinji i Zagrebu. Mnogo je pisao u *"Hrvatskoj vili"*, u *"Vijencu"*, u *"Prosvjeti"*, u *"Lovoru"* i drugdje. Evo nekoliko njegovih naslova: *"Malići"*, *"Sveti Mato"*, *"Pod kabanicom" (Hrvatska vila)*, *"Darovi svijeta"* (roman u *Domu i Svijetu)*, *"Krivi akordi"*, "Iz Njemačke", *"Čovjek s pogrješkama"*, , *"Igra životom*<"... Za mladež je napisao: *"Znameniti Hrvati"*.

Juraj Tomljenović, povjesničar, rodio se 1869. u Bužimu kraj Gospića. Nakon mature u Gospiću studira u Zagrebu i postaje povjesničar. Pun domoljubnog zanosa posvetio se hrvatskoj povijesti i napisao brojna djela:

O Uroti Zrinsko-Frankopanskoj (doktorska disertacija). Od vodećih djela za istaknuti je: "*U našoj domovini prije trista godina*" i "*Katarina Zrinska, banica hrvatska*". Umro je početkom kolovoza 1893.

Juraj dr. Majcen, sveučilišni profesor i matematičar. Rodio se 18.I.1875. u Zagrebu, gdje je i umro 1.II.1924. Školovanje je završio u Zagrebu i u Beču. Kao sveučilišni profesor napisao je za studente "*Analitičku geometriju*" (1909) i "*Deskriptivnu geometriju*". Objavio je preko 70 radova u "*Radu*" i "*Nastavničkom vjesniku*". Bio je član i dužnostnik zagrebačke Akademije znanosti i umjetnosti.

Juraj Kocijanić, rodio se u Samoboru 22.IV.1882. Školovanjem postao svećenik. Službovao u Dubovcu kraj Karlovca i u Bjelovaru. U Karlovcu je osnovao podružnicu "*Saveza kršćanskih socijala*". Osnovao je Pučku knjižnicu u Samoboru.

Đuro – Juraj Arnold (1854.-1941..). Djed mu se doselio iz Švicarske za vrijeme Napoleonove vlasti. Po završetku filozofije u Zagrebu, doktorirao je disertacijom *Etika i povijest* (1879). Postavši rektor Zagrebačkog sveučilišta održao je svoj nastupni govor pod naslovom *Filozofija, prirodne nauke i socijalizam.* Poslije se priklonio istaknutom katoličkom gledanju na svijet i napisao *Monizam i kršćanstvo.* Zastupao je jedinstvenost hrvatske narodne kulture i o tom napisao *Jedinstvena hrvatska narodna kultura.* Arnold je bio pjesnik i književnik. Pjesme mu je izdavala Matica hrvatska, u kojoj je bio odbornikom i predsjedniko. Bio je začasnim bratom Braće hrvatskog zmaja.

Juraj Carić, rodio se 1854. Nakon školovanja i službe postao direktor nautičke škole u Kotoru. Dugo vremena bio zastupnik u Dalmatinskom saboru. Napisao: "*Nešto o mjesečnim distancama*" – nautičko-astronomska rasprava (1883.), "*Slike pomorskog života*" (1886.), "*Elementi matematičke geografije*"…

Juraj Ortner – svećenik i književnik. Rodio se 4.IV.1857. u Krapini. Umro 15.V. 1915. u Zagrebu. Školovanje je započeo u Krapini, nastavio i završio do svećeničkog zvanja u Zagrebu. Kao župnik službovao je po mjestima oko Zagreba: Kašini, Gradecu, Mariji Bistrici, Sesvetama i u Selima blizu

Siska. Osim redovitog pisanja za *"Katolički list"* javlja se 1886. s *"Ideal i zbilja"*, *"Država i kršćanski moral"*, *"Grijeh i zločin"*... Dio članaka je objavio u knjizi: *"Različiti članci"* i *"Dom i škola"*. Pisao je i političke rasprave.

Juraj Kapić, rodio se 24.XII. 1861. godine u Jasenicama u Dalmaciji.. Bio je učitelj u Splitu i Bristu. Urednik je *"Pučkog lista"*. Napisao je , među inim: *"Mila Gojsalića poljička junakinja iz godine 1649."* (Split 1888), *"Pučke pjesme"* (Split 1895), a godune 1900. izdao je svoje zanimljiva putopise od Senjske Rijeke do Beča, Budimpešte i Zagreba, od Splita do Trsta i preko u Italiju, te po Bosni i Hercegovini, *"Rukovjet pjesama"* itd. Odlikovao se čistim pravim pučkim načinom pisanja. "Milu Gojsalića…" skladao je Boris Papandopulo kao operu.

Jure Valečić, rodio se 1866. u Prigorju, u selu Purgarija. Bio je seljak, rodoljub i čitav život do smrti je živio od pluga i motike. Kad su braća Radić poveli hrvatski seljački pokret i osnovali Hrvatsku seljačku stranku među prvim seljacima sljedbenicima i osnivačima stranke bio je seljak Jure Valečić. Bavio se seljačkim zadrugarstvom, koloniziranje Hrvata iz pasivnih krajeva u Slavoniju i Srijem. Tako se je i sam preselio iz Prigorja u Veliku Maslenjaču, u Daruvarskom kotaru. Zbog vrijednog i požrtvovnog rada i napose zbog domoljublja i poštenja izabran je za podpredsjednika Hrvatske seljačke stranke, koju je čast doživotno obnaša.

Juraj Dević, rodio se u Splitu 1869. Nakon školovanja postao glumac, naprije u Splitu zatim u Zagrebu.

Đuro dr. Körbler – sveučilišni profesor, pisac. Rodio se 6.VIII. 1873. u Vrhovcu kod Ozlja. Školovao se do sveučilišne diplome u Zagrebu. Godine 1903. postao je sveučilišni profesor za klasičnu filologiju. Bavio se proučavanjem grčke, latinske i starije hrvatske književnosti. Bio je član Akademije znanosti i umjetnosti u Zagrebu.

Đuro dr. Basariček, rodio se 13. ožujka 1884. u Zagrebu u uglednoj hrvatskoj obitelji. Školovan u Zagrebu do diplome i doktorata prava. Već kao mladi pravnik pristao je uz naprednjački pokret mladih i bio prvi tajnik organizacije. No, kad se raziđoše Lorković, Pribićević, Radić i Vilder, Đuro Basariček prišao je Stjepanu Radiću jer je Radić u Hrvatskoj

poveo snažan seljački pokret. Ubrzo je postao desnom rukom Stjepanu Radiću. Po selima je održavao sastanke, dijelio razne knjige i podučavao hrvatski seljački narod. Za službovanja u Brodu na Savi osnovao je "Narodnu Stražu" za odpor protiv mađarizacije. Za vrijeme I. svjetskog rata Đuro Basariček dovodi iz pasivnih krajeva 23.000 djece u Slavoniju i tako im je spasio život. U to vrijeme preuzima on "Ured za zaštitu ratne siročadi". Basariček je izvrstan organizator. Osniva: "Seljačku slogu", "Seljačko žensko društvo", "Hrvatskog Radišu" i "Prosvjetni savez". Ime je dao "Narodnoj Zaštiti" i bio joj dušom. "Hrvatskog Radišu" oživio je etnografskom izložbom, osnovao je "Odbor za spas rođene grude", koji je uz pomoć Zagreba nahranio bijedna hercegovačka, dalmatinska i zagorska sela. No najveća njegova zasluga jest njegov kolonizatorski rad; ona je preselio u bogatu Slavoniju na tisuće seljačkih obitelji iz pasivnih krajeva i tamo stvorio čitava hrvatska sela. Dr. Đuro Basariček mnogo se bavio i književnim radom te je napisao brojne članke u "Domu", "Božićnici" i Narodnoj Straži, koju je uređivao. Najvavažnija mu je knjiga "Konac jedne laži". Radi neumornog rada za svoj narod, izabran je za narodnog zastupnika Hrvatske seljačke stranke, i kao takav ubijen je u beogradskoj Narodnoj skupštini 20. lipnja 1928. zajedno s Radićima.

Juraj Cenkić, rođen i školovan u Zagrebu i Budimpešti, doktor Bogoslovije. Cenkić zagovara u svojim pisanim radnjama poglaviti koedukaciju, u socijalno-političkim spisima formaciju političke stranke poglavito Starčevićeve bez konfesionalne baze, dok je na području crkvenog prava traktirao crkvene stvari i nacionalnu ekonomiju te svjetovno pravo.

Đuro – Juraj dr. Kumičić, rodio se u Zagrebu 19.XII.1887. Sve škole i Pravo svršio je u Zagrebu i postao doktor prava. Služio je u Zagrebu i u Bosni. Poslije I. svjetskog rata bio je kotarski predstojnik u Fojnici. Vraća se u Zagreb i bavi odvjetništvom i pisanjem u razne publikacije. Djeluje u društvu "Braće hrvatskog zmaja". Napisao je jednu trilogiju u slavu 1000-godišnjice Hrvatske.

Đuro Sudeta, rodio se 10.IV.1903. u Staroj Ploščici kraj Bjelovara. Školom je postao učitelj, inače je istaknuti hrvatski pjesnik. Pjesme su mu pretežno religioznog sadržaja.

U novije vrijeme ima u Hrvata tako mnogo Juraja, da je nemoguće upuštati se i bilo kakovo izdvajanje najistaknutijih.

Sveti Juraj slovi kao neslužbeni zaštitnik Hrvata pa je to razlogom da imamo u svojoj povijesti tako mnogo istaknutih Juraja, od kojih sam veći broj ovdje spomenuo.

Nije na odmet spomenuti, da i drugi slavenski narodi svaki na svoj način štuju Svetoj Jurja. Naši susjedi Srbi vežu uz Svetog Đurđa svoje hajdukovanje i četnikovanje za oslobođenje od Turaka: "Đurđev danak hajdučki (četnički) sastanak – Dmitrov danak hajdučki (četnički) rastanak.

Nažalost, tu staru tradiciju motiviranu borbom za oslobođenje od Turaka, primjenjivali su Srbi u zadnja dva rata u svojim četničkim napadima na Hrvatsku i BiH s ciljem stvaranja Velike Srbije na tuđem prostoru, čime su uprljali slavu starih bojovnika za slobodu jer su prešli u okupatore.

Vitez Jure Francetić, Vivoze kod Otočca 2/3.VII.1912. – Slunj, 28.XII.1942. U II. svjetskom ratu se je hrabro i pobjedonosno borio protiv velikosrpskih fašističkih četnika, protiv talijanskih fašista i protiv komunističkih fašista zapovjednik Crne legije, hrvatski vitez Jure Francetić, jedan od prvih pouzdanika poglavnika NDH, dra Ante Pavelića. Dana 10. Travnja 1941. je proglašena uspostava Nezavisne Države Hrvatske, koju je proglasio, nakon Ustanka u Bjelovaru dr. Slavko Kvaternik i od 15. travnja preuzeo Dr. Ante Pavelić. U stvaranju i obrani Nezavisne države Hrvatske vitez Jure Francetić je bio jedna od glavnih čelnika.

Komunistički režim velikosrpske Jugoslavije je demonizirao i sotonizirao sve hrvatsko, što je vodilo na bilo koji način državotvornoj emancipaciji hrvatskog naroda pa tako i 10. travanj 1941. Tome danu i Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, a napose hrvatskoj vojski ustašama pripisali su sve najgore.

U riječniku su izabrali najpogrdnije riječi i izraze, kojima su izvrgavali ruglu i skandaliziranju Nezavisnu Državu Hrvatsku, a ona je bila dobar pokušaj u lošim vremenima. Njenu uspostavu pozdravio je i prihvatio hrvatski narod u svojoj većini. S vremenom je došlo do polarizacije shodno ratnim prilikama od 1941-1945. Nažalost, naša suvremena

povjesnica prihvaća još uvijek kao kriterij valorizacije NDH većinu velikosrpskih klevetničkih ocjena.

Hrvatsku vojsku ustaše i domobrane je velikosrpska ideologija također nekorektno stavila na stup srama, iako ta vojska, braneći svoj narod i svoju državu nije bila ništa bolja niti lošija, nego sve vojske svijeta – svih povijesnih vremena.

Spomenik vitezu Juri Francetiću u Slunju

Prvi spomenik hravtskom vitezu Juri Francetiću postavio je nadsatnik Tomislav Peričić sa slunjskim domobranima 23. trravnja 1943. Srušili su ga 8. lipnja 1943. divljački komunistički i četnički fašisti iz brigade Hamdije Pozderca za vrijeme uličnih borba u Slunju.

Drugi spomenik (obnovu i postavljanje prvoga spomenika) učinio je predsjednik Urv. Hrvatski domobran Mr.sc. Dragan Hazler s Udrugom ratnih veterana Hrvatski domobran, ogranak Slunj, 8. lipnja 2000. godine.

U Hrvatskoj vlada "alergija" na hrvatstvo

KAO HRVATU SVE MANJE SU MI JASNI HRVATI?! Subotom poslije podnevnog dnevnika na HTV-1 slijede ove emisije: 1.Veterani mira, 2. Duhovni izazovi i 3. Prizma – multinacionalni magazin. Tako je bilo i u subotu 25. travnja 2015.

Redovito pratim te emisije HTV-1 i kao domoljubni Hrvat nisam zadovoljan s njima jer su malne kristalno čiste od spomena hrvatskog imena i pridjeva, gdje bi ga trebalo čuti, a isto su čiste i od spomena srbskog imena i pridjeva, gdje bi uz njega bile spomenute krivnje Srba za rat, ubojstva, progone Hrvata, mučenja, silovanja, pljačku, razaralaštva, sijanja srbskih mina po Hrvatskoj…

Govori se o braniteljima, o ugroženim pravima branitelja, o domovinskom ratu, o invalidima Domovinskog rata … bez spomena pridjeva i imena Hrvata… Nikada se ne čuje jasno, čiji je to bio "Domovinski rat", je li u njemu ratovala Slavonija protiv Dalmacije ili Gorski Kotar protiv Like pa se zato zove Domovinski rat! Tvrdim matematiökom istinom da je naziv Domovinski rat pogrešan i štetan za Hrvatsku, a dobro došao za razne zloupotrebe Srbima i Europi.

Reći nekome da je naziv Domovinski rat bez dodatnih atributa nejasan, čak pogrešan može se doživjeti neugodnosti… Eto, ja sam spreman za neugodnosti rekao svoje i ponavljam: Naziv Domovinski rat treba službeno dopuniti ili ga zamijeniti. O tome slijedom pisanja.

Srbi u dijaspori, vjerojatno i u Srbiji govore, da je u Hrvatskoj vođen Domovinski rat od 1991. do 1995. i oni su dolazili u Hrvatsku da zaustave taj Domovinski rat… Umjesto zahvalnosti Srbima za gušenje domovinskog rata u Hrvatskoj, ustaše su organizirale nekakvu "Oluju" i "prognali srbske dobročinitelje… i srpsku nejač".

Naivni i neupućeni svijet vjeruje u te srbske lažne priče. Čak i papa Franjo vjerujue u srbske laži o kardinalu Stepincu. Još gore jest to, da sva europska lexika (pogledao sam u 17 raznih europskih lexikona!) Domovinski rat rat u Hrvatskoj naziva Građanski rat – njemački: Bürgerkrieg in Kroatien.

Srbski okupacijski i genocidni rat na Hrvatsku...

Taj rat od 1991. do 1995/97. bi trebalo službeno nazivati *Srbski okupacijski i genocidni rat na Hrvatsku…* To, najispravnije ime rata trebalo bi ući u hrvatsku i europsku/svjetsku povjestnicu, lexiku i drugu literaturu, što bi opametilo agresivne, genocidne i lakome Srbe na tuđe prostore i imovinu da nikada više ne ponavljaju ratove protiv susjednih naroda.

Doduše, čuje se u spomenutoj i drugim emisijama HTV-1 da se je Hrvatska branila protiv ili od agresora, a nikada ime od tih aresora pa ispada da smo se mi Hrvati podijelili i borili jedni protiv drugih: jedni kao agresori i drugi kao branitelji.

Zašto se ne govori: Srbi agresori, Srbi ubojice, Srbi silovateljii, Srbi mučitelji, Srbi pljaškaši… O ustašama, koji su zaista u teškim okolnostima i raznim nametnutostima Drugog svjetskog rata branili Hrvatsku onakvu kakva je bila u nametnutome ratu, govori se i danas nakon 70 godina sve najgore i ne štedi se pritom hrvatsko ime.

Štoviše zakonski se zabranjuje u ovoj državi Hrvatskoj prastari domoljubni pozdrav ZA DOM SPREMNI! jer su ga rabili i ustaše, ali nitko ne osuđuje ili se vrlo rijetko čuje osuda na: "Slobodane, šalji nam salate, bit će mesa klat ćemo Hrvate!" ili usred Zagreba prijetnja Hrvatima pisana u Srbskoj riječi: "Do istrebljanja vašega ili našega!"…

Nikada ili vrlo rijetko se ne može čuti u HTV-1 emisiji Veterani mira, da je Hrvatska bila napadnuta od srbskih genocidnih okupatora i da se je branila od Srba iz Srbije i pridruženih srbskih zločinaca iz Hrvatske – od srbskih zločinaca, kakove Europa ne pozna u novije vrijeme.

Zašto HTV-1 štiti ime Srbin pa ne znamo, napose ne znaju mlađa pokoljenja, tko im je zapalio kuću, popljačkao imovinu, ubio oca, tko je silovao majku ili sestru, tko je po Hrvatskoj posijao ubitačne mine, tko je poubijao 514-ero hrvatske dječice, ali se suprot tome na HTV-1 do u bezkraj srbuje na primjer u emisiji Duhovni izazovi i u Prizmi, koja je posvećena više Srbima nego za za sve druge – 21 postojeću nacionalnu manjinu zajedno. Ponekad se dogodi malo povoljniji omjer, ali nikada matematički ni približno zadovoljavajući.

Srbsko ime i pridjev u Hrvatskoj (u medijima, u politici i u običnom govoru) je zaštičeno od svake kritike i ističe ga se u napuhanom pozitivnom smislu više nego u doba obadvije velikosrbske Jugoslavije.

Patrijarsi SPC pjevaju na HTV-1 četničko-fašističke pjesme

Svjedoci smo kristalno jasne istine, da su srbski patrijarsi u Hrvatskoj uključujući i zagrebačkog patrijarha pjevali na HTV -1 prošlog tjedna četničke fašističke pjesme i u njima posebice posvećenu srbskom četničko-fašističkom zločincu popu Momčilu Djujiću. Dobio sam dvadesetak E-mailova s tim pjevanjem. evo jednoga na uvid:

"KAK LIJEPE POPEVLJEJU. I IZGLEDAJU. A TEK RIJEČI. BAŠ MI SE SVIDJELO KAK ONAJ ŽALI DA I NJEGA NIJE ČEFNULA GRANATA. BU, BU OPET NEK NE BRINE.

Taj pop Srpske pravoslavne crkve Momčilo Djujić je poklao oko 70.000 Hrvata, podjednako kao broj Jasenovačkih žrtava i o njemu se nekažnjeno pjeva i to predvođeno od patrijarha SPC u Hrvatskoj. Kad se pojavi negdje u Kupresu hrvatsko dijete s ustaškom kapom, onda to kritiziraju ne samo svi mediji u Hrvatskoj, nego i političari, uključujući i ex predsjedik Ivo Josipović.

Kompleks o nadpravima Srba u Hrvatskoj je preobširan za ovu raspravu. Neupućenim Hrvatima preporučam da čitaju srbske "NOVOSTI", koje plaćaju hrvatski poreznici i u njima će pročitati obilje kleveta, laži i napada na Hrvate, napose na "ustaški" pozdrav ZA DOM SPREMNI! Kad bi Hrvatska bila prava država Hrvatska ONA bi zakonski zaštitila ovaj prelijepi pozdrav, da nam ga netko ne ukrade i prisvoji kao svoj. Nota bene!

Evo najkraćih osvrta na spomenute emisije od 25. travnja 2015.

1. Veterani mira

U emisiji Veterani mira govorilo se pravima branitelja iz raznih aspekata, redovite vijesti i uz ostalo jedno dvadesetak minuta o minama u Hrvatskoj. Treba još očistiti oko 500 km/2 (pišem sve oko, iako imam pribilježene brojeve). Od tih mina poginulo je oko 500 ljudi, ranjenih oko

2.200, od kojih teže ranjeno – invalidizirano oko 1200. Dosada je utrošeno za vađenje mina 6 (šest) milijardi kuna. Rok očišćenja Hrvatske od svih mina i drugih ubitačnih sredstava se već nekoliko puta odgađa i sada se planira do 2019.

Nijednom rječju, baš nijednom rječju nije spomenuto da su te mine Srbi posijali po Hrvatskoj i da bi Srbija trebala barem platiti vađenje tih mina. Normalno bi bilo da Srbi odstranjuju te mine jer oni imaju nekakve planove, gdje su postavljali mine.

U Francuskoj su iza Drugog svjetskog rata Nijemci odstranjivali mine. Zašto u Hrvatskoj Srbi ne odstranjuju mine ili zašto Srbija ne plaća troškove vađanja mina i naknadu za poginule pirotehničare i invalidninu za nastradale.

Zašto Hrvatska ne tuži Srbiju pred nadležnim sudom za ubitačne mine koje su Srbi posijali po Hrvatskoj utoliko opravdanije jer su mine zabranjene odgovarajućom Međunarodnom konvencijom. Srbske mine u Hrvatskoj su mirnodobski srbski genocid na Hrvatima i Hrvatska se prema prema tome srbskom genocdu odnosi "kao slijepi pravednik bez ruku".

2. Duhovni izazovi

Nakon emisije Veterani mira uslijedila je emisija Duhovni izazovi, u kojoj su sudeći po imenima samo voditelji(-ce): Kardum i Bašić Hrvatica i Hrvat. Emisija je nastupila sa svojom sućuti prema jasenovačkim žrtvama. I ja, predstavljam se Dragan Hazler izražavam sućut Jasenovačkim žrtvama jednako ustaškim i komunističko-partizanskim. Predsjednica RH Kolinda Grabar Kitarović je izrazila sućut samo ustaškim žrtvama. U čitavoj emisiji nastupali su samo Srbi: patrijarsi SPC, prote SPC i srbski četnici u Hrvatskoj, neizostavno Pupovac, Milošević, Višnjić…

U emisiji Duhovni izazovi slavi se 200 godina srpskog školstva u srbskim krajevima i 10 godina srpske gimnazije u Zagrebu, zatim srpske patrijarhijske suze u Jasenovcu za Srbe, kao da drugih žrtava nije niti bilo.

Izvan svih očekivanja gosp. Bašić je ugostio za razgovor srbskog psihologa VLADETA JEROTIĆA, člana protuhrvatske akademije SANU u Beogradu.

Na sve to čovjek s ljudskoćču i normalnim domoljubnim hrvatstvom ostaje zapanjen i zabrinut. Opravdano se postavlja pitanje je li ova Hrvatska suverena država Hrvatskog naroda i lojalnih nacionalnih manjina ili je ona Srpski vilajet u balkanskom regionu?!

Pohvalno je od hrvatske predsjednice Kolinde Grabar Kitarović što je izrazila svoju i hrvatsku sućut za jasenovačke žrtve povodom proboja iz logora 22. travnja 1945. ali gospođa predsjednica nije imala nijednu riječ niti suzu za jasenovačke žrtve, koje je posijao Titov marxizam u Jasenovcu. Nadajmo se da će Predsjednica komemorirati i hrvatske žrtve počinjene u Jasenovu.

Ovdje postavljam jedno vrlo ozbiljno i povijesno dokumentarno pitanje hrvatskim političarima, hrvatskim povjesničarima te napose hrvatskim biskupima i svećenicima:

Zašto se ne komemorira Titov komunističko-partizanski Jasenovac, koji je prema izjavama još živih svjedoka brojem podjednak ustaškom Jasenovcu, ako nije čak i brojniji.

Po nedužnosti hrvatskih žrtava, koje su po Marxovoj teoriji činili Titovi đelati "osloboditelji" uz obvezno mučenje prije smrtnog udarca *TAJ JASENOVAC – TITOV JASENOVAC SE TAJI OD JAVNOSTI. Zašto???!!!* Zašto mrtvi Hrvati, poubijani od zločinačke komunističke rulje predvođene od velezločinca Tita nisu ravnopravni s drugima mrtvima u Hrvatskoj???

Pisatelj ovih redaka predlaže Hrvatskoj biskupskoj konferenciji da odredi jedan dan u drugoj polovici svibnja kao dan *Hrvatskih jasenovačkih mučenika, koje su većinom kao nedužne Hrvate poubijali Titovi marxistički partizani "osloboditelji".*

3. *Emisiju "Prizma – multinacionalni magazin"* nisam htjeo gledati jer je toliko srpska i prosrpska pa se čovjek pita: Živi li još netko u Hrvatskoj (u Srpskom vilajetu balkanskog regiona) osim Srbskog naroda, kako

ga nazivaju srpski patrijarsi, a i četnik Milorad Pupovac sve manje rabi izraz Srpska nacionalna manjina, a sve više Srpski narod.

Završit ću ovaj članak s još nekoliko upitnih kritika na HTV-1:

– Do pred par godina gledali smo prekrasnu emisiju na HTV-1: "Dobro jutro Hrvatska!". Ta pjesma je pratila prikaz prirodnih ljepota Hrvatske i čak hrvatski folklor, na primjer Dubrovački lindjo. Rado su je gledali i stranci pa je služila i za promičbu turizma u Hrvatskoj.

-Tu prelijepu emisiju zamijenila je emisija s jednim krošnjatim drvetom, na kojem su bile izvješene hrvatske razglednice, koje su se vijorile, ali nisu prikazivane kao sadržajno vidljive.

Ne lezi vraže, kako kaže narodna poslovica doživjeli smo i treće izdanje emisije "Dobro jutro Hrvatska!"

– U toj trećoj izvedbi emisije nema prikaza prirodnih ljepota Hrvatske, niti hrvatskog folklora, niti stabla s razglednicama niti pjesme: Dobro jutro Hrvatska: Sasvim potiho pojavljuje se točenje nekih stranih napitaka i napisano DOBRO JUTRO uz dodatak manje istaknuto "Hrvatska" bez pjesme, u kojoj se pjeva o Hrvatskoj. Tko to u HRT-u određuje, kako će biti izvođena emisija HTV-1: "Dobro jutro Hrvatska!"

U HTV-1 se vrlo obilno zaobilazi Hrvatska i izvedenice iz nje!

O zaobilaženju Hrvatske i hrvatskih pojmova na HTV-1 mogla bi se napisati knjiga:

Nema više u HTV-1 u raznim dijalozima: Pozdrav gledateljima Hrvatske televizije, nego pozdrav "vašim gledateljima" ili samo "pozdrav gledateljima".

Osim Zorana Vakule, izvjestitelja o vremenu, koji normalno spominje Hrvatsku drugi izvjestitelji o vremenu napose izvjestiteljica "Nataša…" u 5-6 izvješća spomene jedanputa Hrvatsku, a inače subjekt izvješća o vremenu je: "zemlja, u zemlji, unutrašnjost, u središtu unutrašnjosti, u našim krajevima, u zapadnim krajevima zemlje…" To znači da su i prognozeri(-ice) vremena, uz častni izuzetak Zorana Vakule postali alergični na imenicu i pridjev Hrvatska.

Navikli smo na izvješća "spikerica HTV-1" u turističkom dijelu godine o ulazku (na primjer) 50.000 vozila u zemlju i 5 do 6 tisuća iz zemlje. One su stekle "alegiju" na pojmove Hrvatska već u Kumrovečkoj školi.

Na HTV-1 imamo emisiju "Jezik za svakoga", a ne kaže nam naslov čiji je to jezik za svakoga. Izgleda da je i tu "ambrozija" prema hrvatstvu rekla svoje.

Bavim se hrvatstvom shodno uzrastu 86 godina, ali mi do danas nije jasno, odkuda toliko antihrvatstva u Hrvatskoj. Bit ću zahvalan Hrvatici ili Hrvatu, koji mi odgovore na to pitanje. Završavam ovu raspravu s domoljubnim pozdravom:

ZA DOM SPREMNI!

Mr. sci. Dragan Hazler

Basel-Slunj 25. travnja 2015.

Kada će prestati mržnja u Hrvatskoj protiv Hrvatske i Hrvata?!

Jasno treba reći već na samom početku!

Ovih dana je raspravljano u Hrvatskom "državnom" saboru o Kaznenom zakonu protiv govora mržnje. Nedavno su u Jasenovcu srbski fašistički četnici i srbski patrijarsi nastupali s ekstazom mržnje na ustaše i na NDH to jest na Hrvatsku i Hrvatski narod. U Press-klubu 3. svibnja povećen je znatan dio vremena govoru mržnje – općnito … U srbsko-nacionalnoj i popratno nacionalno-manjinskoj emisiji HTV-1 PRIZMI po običaju uvijek se iskali poneka mržnja na ustaše i NDH, ali nikada ne na srbskofašističke četnike i na marxističke komuniste – partizane … Srbski tjednik "Novosti", kojega plaćaju hrvatski platiše poreza, izdaje srbska nacionalna manjina u Hrvatskoj samo radi pisanja uvredljivih kritika na Hrvate.

Srbski patrijarsi u Hrvatskoj slobodno pjevaju srbske četničkofašističke pjesme, posebice pjesmu popu Srbske pravoslavne crkve četničkom fašistu Momčilu Đujiću, koji je poklao oko 70.000 posve nedužnih Hrvata.

Zanimljivo je pripomenuti da najviši predstavnici komunističke vlasti Republike Hrvatske slave srbski božić i srbski uskrs s ovim patrijasima, koji pjesmom časte i oživljavaju uspomenu na četničke koljače nedužnih Hrvata u Hrvatskoj.

Treba reći istinu i o marxističkim mrziteljima Hrvatske vojske Nezavisne Države Hrvatske.

Dokumentarno je poznato iako se sve manje spominje da je Židov Karl Marx proglasio Hrvate odpadnim narodom, kojeg treba uništiti. Sljedbenici Marxa u Hrvatskoj su Titovi marxisti – komunisti veći dio partizana.

Marxist Tito je masovno ubijao Hrvate, napose Hrvatsku vojsku Ustaše i domobrane jer su ovi branili Hrvate, čime su vrijeđali njegovog učitelja Marxa.

Titovi marxisti, sprovodeći Marxovu teoriju o odpadnim Hrvatima poubijali su oko milijun Hrvata i prognali iz Hrvatske još dodatno više od miliujun Hrvata.

Ustaše nisu bile niti dorasli šegrti Titovim marxistima – komunistima jer u obrani Hrvatske i zločinačkim metodama odgovorni su za smrt oko 80.000 ratnih žrtava.

Jedan od glavnih razloga komunističke mržnje na Hrvatsku vojsku, na Hrvatsku državu NDH i na Hrvatski narod je upravo u tome, što nisu uspjeli sprovesti u podpunosti Marxov genocid na Hrvatima.

Marxisti – komunisti "antifašisti" u Hrvatskoj mrze vlastiti narod 70 godina iza rata, što je jedinstven slučaj u povijesti svih naroda u svijetu. Ne prihvaćaju pomirbu i ne odustaju od mržnje, a na mržnji se ne može graditi država nijednog naroda pa niti država Hrvata.

Zato Hrvatska propada i radi obstanka i napredka mora primjeniti EU rezoluciju 1481 za lustraciju komunista.

Osvrt na Nezavisnu Državu Hrvatsku – stalnu metu mržnje, kleveta i laži

Nezavisna Država Hrvatska bila je onakova kakova je bila kao što su sve države u ratu i ona je u svojoj obrani i po nalogu Sila osovine, kojima je pripadala pravila zločine, koji su za osuditi. Dodajem unaprijed, da "dobronamjernike" tzv. "antifašiste" (marxiste = komuniste) poštedim od njihovih kritika, da sam ja Dragan Hazler pravi antifašist i pravi antikomunist pa mi to daje legitimaciju da mogu pisati, govoriti i vladati se istinom i pravednošću, koja stoluje u mojoj ljudskoj hrvatskoj savjesti. Dodajem: Po muškoj genetici trebao bih biti nacionalno manjinski Švicarac jer sam pdrijetlom Švicarac u trećem koljenu, ali ja to neću. U najljepšoj državi svijeta Hrvatskoj biti nacionalnomanjinac, a ne Hrvat je propust da ne kažem kazna samom sebi ili čak zločin prema samom sebi. *Ja sam samo Hrvat!*

Nezavisna Država Hrvatska je bila država, koju je puninom svojih domoljubnih i državotvonih osjećaja prihvatio sav Hrvatski narod ili da budem još točniji: ratnu NDH je prihvatio najveći dio, više od 90% Hrvatskog naroda. Kroz čitavo vrijeme marksitičke titovine vrijeđana je

puninom mržnje Nezavisna Država Hrvatska, što znači – vrijeđan je govorom mržnje i sav Hrvatski narod, koji je u svojoj većini prihvaćao, vojnički branio i ljudski domoljubno volio svoju državu NDH i Hrvatsku vojsku – domobrane, mornare, oružnike i ustaše. Ovi su branili Hrvatski narod od marxističko-komunističkog genocida i od genocida srbskofašističkih četnika i njihovih pomagača… Najdomoljubnije im HVALA!

Na početku je izraženo, da su u Nezavisnoj državi Hrvatskoj vršeni zločini: protiv Srba, ponajviše u obrani od srbsko-četničkog klanja Hrvata, a protiv Židova i onda zvanih Cigana po nalogu Sila osovine, poglavito iz Berlina. Ovo sam napisao radi istine i radi osude.

Hrvatski narod nije izmislio niti patentirao ubijanje ljudi bez obzira na naciju, vjeru, rasu…

Odmah valja dodati, da se izbiju lažni dokazi "antifašista" i srbskih četničkih fašista, da je među ustašama bilo pojedinaca zločinaca.

ALI, Hrvatska vojska domobrani, mornari, oružnici i ustaše kao vojno-obranbene formacije nisu bili zločinci, nego branitelji Hrvatskog naroda u ratnoj državi NDH. Ne može se radi šake zločinaca među ustašama i manje među drugim rodovima Hrvatske vojske potvarati zločinačkom državu Hrvatsku – NDH, njenu vojsku i sav Hrvatski narod, koji je tu državu volio i branio jer je ona branila Hrvatski narod.

Nažalost, ta mržnja na sve pod imenom NDH, kroz nju i izvan nje vladala je od samog početka proglašenja NDH, 10. Travnja 1941. kroz rat i poraće u Titovoj Jugoslaviji, nastavila u SRBSKOM genocidnom ratu na Hrvate i Hrvatsku 1991. do 1995/97. Upravo jučer 2. svibnja komemorirali smo smrt nedužnih hrvatskih oružnika, koje su u Borovu poubijali srbski zločinci, koje hrvatska terminologija naziva "pobunjenici", a dosada je samo jedan srbski zločinac blago osuđen na tri godine zatvora.

Mržnja na državu Hrvatsku i Hrvate uz i bez predznaka "ustaše" vlada i danas kod srbske nacionalne manjine u Republici Hrvatskoj i kod Srba "svuda i svagde". Nažalost, mržnja na NDH i Hrvatsku vojsku vlada i

kod hrvatskih komunista i njihovih potomaka jer su oni sljedbenici genocidnog Židova Karla Marxa.

Zgražajući se na takav međuhrvatski odnos "antifašista" i pripuza naspram Hrvata u Hrvatskoj, trebalo bi s razboritim pogledom na hrvatsku prošlost onakvu kakova je bila postaviti ovdje najozbiljnije pitanje:

Može li država Republika Hrvatska obstojati i napradovati, ako u njoj vladju Hrvati "antifašisti" koji mrze sve Hrvate , koji nisu "antifašisti"- one koji su voljeli i branili NDH i ove Hrvate, koji vole Hrvatske branitelje, koji su obranili Hrvatsku od srbskofašističkog četničkog genocida 1991-1995/97.

U saborskoj raspravi o Zakonu protiv mržnje nismo čuli nijednom rječju, da treba staviti "Stop" na mržnju Hrvata, koji su volili i branili svoju ratnu državu NDH.

Nažalost u ovoj državi – Republici Hrvatskoj vodi se sudski postupak, čak proširen na međunarodno polje protiv starodrevnog najljepšeg, najdomoljubnijeg i najpoželjnijeg pozdrava ZA DOM SPREMNI. U "antifašističkoj" i fašističko-četničkoj mržnji pozdrava ZA DOM SPREMNI je mržnja na HRVATSKU jer neprijatelji Hrvatske spriječavaju biti SPREMNIM ZA HRVATSKU.

U Drugom svjetskom ratu jedino Hrvatska vojska, poglavito ustaše i domobrani su se borili za Hrvatsku i za spas Hrvatskog naroda marxističko-komunističkog i od srbsko-četničkog genocida i svih drugih vojski, koje su se borile protiv Hrvata i Hrvatske.

Ustaše i domobrani bi trebali u svakom kraju, u selu i gradu imati veličanstvene spomenike zahvalnosti jer su oni spasili Hrvatski narod od svih neprijatelja, napose od srbskog četničkog klanja i marxističkih komunista. U Hrvatskoj je obratno: Srbski četnički koljači imaju spomenike poput onoga u Srbu, a njihove žrtve – nedužni Hrvati nemaju javne spomenike.

Evo samo jednog primjera, za kojega se mogu svi uvjeriti dokumentarnim dokazima. Srbski četnici iz Veljuna i okolnih srbskih sela su već 5. svibnja 1941. poklali mirnu 8-članu hrvatsku obitelj, mlinara na Korani Jose Mravunca. Vođa klanja Hrvata bio je veljunski prota Srbske pravoslavne crkve Branko Dobrosavljević. Četnički zločinci su odkriveni, točno identificirani i osuđeni na smrtnu kaznu od Pokretnog priekog suda NDH i smaknuti 9. svibnja 1941. Ovi četnički zločinci s deseterostruko uvećanim brojem imaju golemi spomenik u Veljunu pokraj glavne ceste D/1, kojeg je s hrvatskim novcem obnovio četnik Milorad Pupovac, ali poklani nedužni Hrvati nemaju javni spomenik.

Uviđajući tu potrebu, pisatelj ovih redaka sa svojim veteranima domobranima i ustašama podigli smo 2001. veliki spomen križ s raspetim Isusom posvećen nedužnim žrtvama obitelji Mravunac i drugim hrvatskim žrtvama četničkog i komunističkog terora u Hrvatskom Blagaju.

Ovaj članak posvećujem sjećanju na prve hrvatske žrtve srbskočetničkog fašističkog terora, 8-članoj obitelji Jose Mravunca poklanih od veljunskih četnika 5. svibnja 1941.

Slava im! – S nam su!

Mr.sc. Dragan Hazler – predsjednik URV Hrvatski domobran Slunj i osobno

Basel-Slunj, 3. svibnja 2015.

Samo protuhrvati i zlobnici će glasati za SDP-komuniste!

Predstojeći izbori trebaju ukinuti SDP i lustrirati komuniste u svima strankama!

Europska Unija je proglasila Rezoluciju 1481 za lustraciju komunista i Hrvatski sabor je usvojio antikomunističku rezoluciju pa prema tome svaki glas u ovim parlamentarnim izborima za komuniste SDP mora biti poništen. Hrvatski sabor je najviša vlast u Hrvatskoj i treba poštivati odluku Sabora o lustraciji komunista. *Prema tome skreće se pozornost hrvatskim glasačima da nitko ne glasa za komuniste SDP i za komunističke saveznike srbočetnike,* kojih ima u Milanovićevoj vladi 44%.

Ako u nadležnoj vlasti Republike Hrvatske kao članici EU ima poštenja i poštovanja prema Europskoj Uniji i prema većini Hrvatskog naroda, Hrvatski sabor će bez odlaganja zakonski ukinuti i zabraniti postojanje i djelovanje Titovoj, Račanovoj i Milanovićevoj Komunističkoj partiji SDP, koju je kao KPJ – velezločinac Tito nazvao SDP davne 1943. godine.

Uostalom, poznato je da samo komunisti i četnici i uz njih zlobnici i pokvarenjaci glasuju za SDP i za komuniste u drugim strankama. *Iz stava Hrvatskog sabora za EU- lustraciju proizlazi da se ponište glasovi za komuniste i njihove saveznike srbskočetničke fašiste.*

Dakle Hrvatskoj se pruža mogućnost da se na ovim izborima spontanom lustracijom riješi zauvijek komunista i njihovih savaznika srbskočetničkih fašista.

Hrvatska ne može napredovati, dok u njoj ima komunista napose u vlastima.

Komunisti čak ne žele niti priznaju suverenu državu Hrvatsku pa ne rade za nju, nego komunisti su protiv države Hrvatske.

Evo doslovce negativnih stavova trojice glavnih komunista, nasljednika jedan iza drugoga:

1. Tito je u mirno doba izjavio: *Prije će Sava poteći od Beograda prema Zagrebu, nego će Hrvati imati svoju državu!*
2. Račan je predao oružje Hrvatske teritorijalne obrane srbskim fašističkim četnicima i bojkotirao je sa svojim komunistima svaku

Sjednicu Hrvatskog sabora, na kojoj se je oblikovala suverena Država Hrvatska.

3. Za komunjaru Zorana Milanovića, "Hrvatska je slučajna država" i on uvodi u nju velikosrbske simbole ćirilicu, pod kojom je razaran Vukovar i Hrvatska, a srbske ubitačne mine od kojih pogibaju Hrvati, hrvatska djeca i životinje ipisane su ćirilicom.

Sva trojica komunista sprovode genocid nad Hrvatima razlika je samo u odnosu oblika.

-Tito je najviše ubijao i mučio, a bijeg je sprječavao logorima i graničnim KNOJ-em.

-Račan je manje ubijao, ali je više tamničio i uvjetovao bijeg iz Hrvatske, pa je ubijanje Hrvata preselio iz Socijalističke Republike Hrvatske među Hrvate u dijaspori.

-Milanović je uveo genocid prosjačkog štapa, radi kojega godišnje napušta Hrvatsku oko 100.000 mladih i školovanih Hrvatica i Hrvata. Ponavljam radi značaja:

Milanović sprovodi genocid prosjačkog štapa, genocid pada demografije i genocid uvođenja vladavine srbskih fašističkih četnika u Hrvatsku. U Milanovićevoj vladi je 44% Srba – potomaka četnika i komunista – hrvatskih neprijatelja…

Milanović vodi Hrvatsku u propast, a govori da Hrvatska raste.

DA, raste Milanovićeva Hrvatska brojem nezaposlenih, brojem ukidanja industrije (ukida se čak stara tvornica olovaka), prodana Tvornica duhanskih proizvoda, "raste" Milanovićeva Hrvatska rasprodajem još posljednje hrvatske imovine, primjerice: Croatia osiguranje, HPB, Hoteli na Jadranu, Autoceste … Zar to nije Milanovićev rast???

Statistički porast BDP-a od 0,2% (ako je uopće porast ili statističko namještanje?!) NIJE zasluga Milanovićeva, nego onih jadnih radnica i radnika, koji još nisu dobili otkaz poput radnica u "Kamenskom", u Tvornici olovaka…

Još malo vrijemeplovom od Tita preko Račana do Milanovića

1. Josip Broz Tito

Marxist, Lenjinist i Staljinist Tito se je borio za pobjedu revolucije i obnovu Jugoslavije. Preduvjet za pobjedu revolucije bio je genocid nad Hrvatima, rušenje i spriječavanje uspostave države Hrvatske.

U dokumentarnoj knjizi Mladena Ivezića "Genocid nad Hrvatima zapovijeda Tito" na stranici 410 navedeno je 29 Titovih propisa, po kojima je Tito i njegovi organizirani zločinci (Komesari i narodni sudovi, Ppk, Ozna, Udba, Kos, Knoj…) ubijali Hrvate uz predhodna mučenja i prakticirana zlostavljanja.

Obvezni obred mučenja i zlostavljanja prije ubijanja bio je Titov način zastrašivanja Hrvata, pa su unatoč opasnosti bježali i ostavljali Titu i njegovim komunistočetnicima i partizanima svoju imovinu…

Neizbrojivi su Titovi ratni i mirnodobski zločini i na njima je Tito zaradio deseto mjesto u redoslijedu najvećih ratnih i poratnih zločinaca 20. stoljeća u cijelome svijetu.

Normalni ljudi se pitaju, kako može vladati u Hrvatskoj kult takovom velezločincu Titu. Sve države komunističkog bloka su napustile i čak zabranile kult komunističkim zločincima. Tako su postupile čak Rusija, Kina, Kambodža i odnedavno Kuba.

Samo Sjeverna Koreja i Hrvatska njeguju kult svojim najvećim zločincima.

Zagonetka hrvatske abnormalnosti je utoliko veća, kad se znade, da je Titova JNA vodila 1991./92. najstrašniji rat protiv Hrvatske. Prva hrvatska žrtva Josip Jović na Plitvicama,"Krvavi Uskrs 31. ožujka 1991) je zlodjelo Titove JNA. Hrvatsku su bombardirali zrakoplovi Titove JNA. Hrvatske gradove, napose Vukovar je podjednako razorila Titova JNA i odmetnuti srbski fašistički četnici.

Hrvatska kultno slavi toga velezločinca Tita!!! Zašto??? Jesmo li mi Hrvati ludi narod???

Neizbrojive su Titove zločinačke djelatnosti i ne može ih neutralizirati nikakva Titova brijunada uz predaju zločinačke uloge svojim dželatima: Rankoviću,

Djilasu, Moši, Koči, Dolancu, Krajačiću, Račanu, Perkoviću, Josipoviću, Mesiću, Anđelinović-Pusićima…

Zato se pitamo dokad će, umrlom Račanu i živoj komunističkoj barabi Milanoviću trebati Titov kult u spomenicima, u gradskim i drugim toponimima, u Kumrovcu, samo ne u Jazovki, Bleiburgu, Macelju, Jasenovcu, Golom Otoku… i tisućama takove Titove baštine?

2. Komunistički diktator Ivica Račan

Titovom nasljedniku u Hrvatskoj Ivici Račanu znade se *sve*, ali se sve pokriva lažnim pokrivačem. Dolazkom na vlast Ivice Račana 1971. kidnapirano je i utamničeno pod raznim torturama i stupnjevima strogosti oko 20.000 Hrvata, pretežno iz redova inteligencije i studenata. Podsjetimo se na teror Ivice Račana, primjerice sa samo nekoliko žrtava : Budiša, Čičak, Dabčević, Djodan, Gotovac, Ivezić, Komarica, Pirker, Tomičić, Tripalo, Veselica…

Račanova diktatura je ukinula Maticu Hrvatsku, Hrvatsko književno društvo "Tin", zabranila brojna hrvatska glasila, čak i tjednik Vjesnik u srijedu. Za Račana stradavaju "Bugojanci", sudi se Andriji Artukoviću nastaje takozvana Hrvatska šutnja….

Račan je uveo i intenzivirao jače zlostavljanje Hrvata u dijaspori, kako starije emigracije tako i novijih bjegunaca iz Hrvatske i gastarbeitera, nego je bilo čak za ere "brijunskoga" Tita. Evo samo nekoliko istaknutih primjera zlostavljanja i ubijanja Hrvata u dijaspori za Račanove vladavine: Bruno Bušić, Vjekoslav Čižek, Asaf Duraković, Stjepan Đureković, Dragan Hazler, Branko Jelić, Kazimir Katalinić, Lucijan Kordić, Ivo Korsky, Ljubo Krasić, Jakša Kušan, Ante Miletić, Stanko Nežić, Vinko Nikolić, Tihomir Rađa, Mirko Vidović, Ante Vukić, Vice Vukojević… Podcrtani su samo najistaknutiji primjerci od preko 100 ubijenih Hrvata za Račanove vladavine.

Za Račanove vladavine ubijeno je više Hrvata u dijapori, nego za vladavine velezločinca Tita u njegovoj eri brijunade. Postoje popisi ubijenih Hrvata u dijaspori i po danu i godini ubojstva se vidi jesu li žrtve iz Titove ili iz Račanove ere. *Podsjetit ću na samo trojicu najpodlije ubijenih*

Hrvata u dijaspori za Račanove diktature: Bruno Bušić, Stjepan Đureković i Stanko Nežić…

3. Komunistički izrod Zoran Milanović Kukurikavac bez krijeste

Komunjara Zoran Milanović je diplomirani lažljivac, diplomirana bitanga, diplomirani demagog, doktorirani makijavelist i diplomirani mrzitelj "slučajne države Hrvatske" kroz naslijeđene marxističke gene, u kojima je mržnja na Hrvate i na Hrvatsku.

Da bi Milanović ostao na vlasti "zavolio je Dr. Franju Tuđmana", obećava povratak Jure Francetića u Slunj i Budaka u Sveti Rok ako će Slunjani i Gospićani glasovati za njega. Sprema se Milanović izjaviti ljubav predsjednici RH lijepoj gospođi Kolindi Grabar Kitarović. Ali sa zavodništvom poštene supruge Kolinde neće uspjeti impotentna mumija Milanović jer Kolinda ima istaknutu čast, ugled, moral, poštenje, ljepotu izgleda i ljepotu uzvišene hrvatske duše.

Hrvati su dokazivo jedan od najstarijih naroda, ali strašnijih izroda, nego su marxisti Tito, Račan i Milanović nisu nikada imali od ere ljudoždera preko Gorjanovićevog Krapinca do našeg vremena.

Milanovića treba lustrirati i postaviti ga za direktora obnovljenog Golog Otoka i poslati mu na stanovanje: Fumića, Jakovinu, Josipovića, Manolića, Mesića, Perkovića, Pupovca, Sanadera.

Svaka Hrvatica i svaki Hrvat, koji se odluče dati svoj glas za Milanovića i za Titov – Račanov i Milanovićev komunistički SDP trebaju preispitati i potvrditi svoje zdravstveno stanje u Vrapču…

Hrvatska za svoj obstanak i napredak, mora obračunati s komunizmom, koji živi u komunističkom SDP-u i koalirajućim strankama s SDP-om. Dakle, NITKO normalan u Hrvatskoj, nitko pošten i nitko domoljuban u Hrvatskoj NEĆE glasovati za SDP i komunjare. Hrvatice i Hrvati, razmislite prije nego nego ćete glasovati za SDP jer glas za SDP je glas protiv obstanka i napredka Hrvatske. Završit ću narodnom poslovicom: Ako netko dozvoli da ga dvaput iz iste rupe ugrize zmija, onda nije kriva zmija nego on. Dakle, ako netko dozvoli da ga po drugi put prevari SDP, onda nije kriv on, nego onaj ili ona, koji će glasovati za njih.

Zorana Milanovića na poligraf!

Ima više razloga, opravdanja, potreba i stavova zašto bi MOST trebao sastaviti vladu sa HDZ-om, od kojih ću neke najvažnije spomenuti:

1. HDZ i MOST morali bi sprovesti lustraciju komunizma po Rezoluciji EU 1481, koju je usvojio Hrvatski sabor.
2. Shodno toj Rezoluciji EU, usvojenoj od Hrvatskog sabora, voljom većine Hrvatskog naroda HDZ i MOST trebali bi ukinuti ostatak zločinačkog komunizma u Europi, koji se je ugnijezdio poput kukavice u gnijezdo krščanske Hrvatske.
3. Ova kršćanska Republika Hrvatska, inicijativom HDZ-a je izborena od Hrvatskih braniteljica i branitelja u borbi protiv komunističke JNA i njenih saveznika srbskih fašističkih četnika
4. HDZ i MOST ne bi, a i neće dozvoliti da Hrvatska bude europska "Sjeverna Koreja", u kojoj vlada komunizam, točnije komunistički fašizam.
5. Komunizam u Hrvatskoj u svima oblicima: Marxovim, Lenjinovim, Staljinovim, Titovim, Račanovim i Milanovićevim mora postati ugrobljena prošlost, kojoj ne ćemo dolaziti paliti svijeće niti slaviti uspomene…

Nakon ovih 5 protukomunističkih točaka (isto i protufašističkih točaka jer komunizam i fašizam su zavađena družena braća istih zločinačkih gena) svaki Hrvat koji i nadalje podržava Milanovića i Pusićku imaju privilegirano mjesto u Vrapču.

Najveći RAST u komunističkom jeziku Zorana Milanovića je LAŽ i OBMANA!

U hrvatskome Slunju učile su majke djecu (uče ih i sada):

"Ako lažete narast će vam veliki nos i promuknut će vam grlo!".

Pustimo po strani Milanovićev nos, ali vidimo da mu učestalo promukne grlo, što je dokaz laži po spoznaji čestitih Hrvatica – slunjskih majka, da Milanović obilato laže.

Uz sva komunistička nasljeđa crvenog kukurikavca Zorana Milanovića, najistaknutija je laž, obmana i demagogija. Od njih Milanović pati od učestale promuklosti.

U svojim lažima objave ljubavi pokojnom predsjedniku Dr. Franji Tuđmanu, kukurikavac Zoran Milanović ide dalje i svakodnevno hvali HDZ.

Komunistički LAŽLJIVAC, obmanjivač i demagog – kukurikavac Zoran Milanović počinje i završava: *HRVATSKA RASTE!* Koja Hrvatska raste?

Milanovićeva slučajna država Hrvatska i Pusićkina agresorska Hrvatska na BiH ili HDZ-ovska Hrvatska, stvorena idejom predsjednika HDZ-a Dr. Franje Tuđmana s Hrvatskim braniteljicama i braniteljima pretežno HDZ-ovcima?!

Primitivni balkanski kukurikavac Zoran Milanović ispred svojih ružnih balkanizama stalno ponavlja: *HRVATSKA RASTE!*

Bogu hvala i marljivom kršćanskom Hrvatskom narodu, uglavnom HDZ-ovcima u turizmu, u tvornicama i drugoj proizvodnji da Hrvatske skromno raste. Međutim u Hrvatskoj posljednje četiri godine jedino raste komunistički fašizam Zorana Milanovića i jugosrbstvo Vesne Pusić.

Neka nam kaže i pokaže demagoški kukurikavac Zoran Milanović, koliko njegovih komunista i četničkih Srba pridonosi skromnom RASTU HRVATSKE?!

Milanovićev RAST HRVATSKE jest u odlazku mladih i školovanih Hrvatica i Hrvata u tuđinu, za Milanovićeve diktature otišlo je iz Hrvatske nepovratno oko 100.000 hrvatske mladosti.

U Milanovićev "*HRVATSKA RASTE!*" spada prodaja još preostalih tvornica, primjerice Tvornica duhana Rovinj, CROATIA osiguranja, obustava rada u Naftnoj industriji (Sisak), uništenje tekstilne industrije, ukidanje Tvornice olovaka Zagreb, najavljena prodaja hrvatskih autocesta, porast nezaposlenih i povećanje broja umirovljenika u godinama ispod starosti… Raste čak broj prosjaka i socijalnih kuhinja. O rastu međunarodnih dugova i enormno većem uvozu, nego izvozu već i

vrabci pjevaju. Uvozimo slijedom Milanovićeve politike sve, baš sve, a izvozimo uvoznu robu, koja se u luci Rijeka prepakira i šalje u države naručitelje.

Da odmorim samoga sebe od nabrajanja Milanovićevih laži, obmana i demagogije, prilažem odlični članak od svima poznatoga marljivog , vrlo objektivnog i poštenoga Hrvatskog branitelja, pisca i novinara Mladena Pavkovića, kako slijedi:

Milanovića na poligraf

"I prije ovih parlamentarnih izbora bili smo izloženi raznim obećanjima, od kojih na kraju, kao što je to slučaj s onima koje nam je svojedobno ponudila Milanovićeva ili tzv. Kukuriku koalicija ostvarilo malo ili gotovo ništa. Prije ništa nego malo. Na taj način svi su prevareni. I oni koji su glasovali za te i takve, i oni koji nisu glasovali, nisu dočekali da se brdo nerealnih obećanja ispuni.

E, da nam se opet nešto takvoga ne bi dogodilo, treba iznimno dobro „odvagnuti" tko govori istinu, a tko se služi lažima, obmanom i prevarom.

Običan građanin teško će razabrati istinu od laži. No, ti koji su nas u protekle četiri godine doveli do ponora, koji su nas prevarili na nekakvom „planu 21" prije četiri godine, sada su opet ponudli novi plan, kojeg slobodno možemo nazvati – „med i mlijeko".

Hoćemo li ponovno nasjesti?

Koliko ima istine da nas opet ne prevare? Da bi to saznali, predlažemo da se Milanovića, prije nego što ga eventualno predlože za mandatara, pošalje na poligraf ili popularni „detektor laži", pa da vidimo je li iskren u onome što nudi, ili opet prodaje maglu.

Ako prođe na poligrafu, a vjerujemo da ne će, tek tada bi mu koliko-toliko mogli vjerovati.

Sve ostalo je pjena od sapunice."

Pitanje izbjeglica u Europu poglavito u Njemačku i Skandinaviju

Uvodni osvrt na hrvatsku tragediju, koju nam je priredio velezločinac Tito

Uz smrt, logorsko i zatvorsko mučenje, kakovo smo mi Hrvati osjetili i trpjeli od Titove Komunističke partije SDP, najstrašnije je bilo bježanje pred komunističkim SDP terorom. Nažalost taj komunistički teror mirnodobskih oblika nastavio je Račanov SDP od 1971. nadalje i na samrti ga poput štafete predao komunjari Zoranu Milanoviću, koji je postupio po nauku Karla Marxa uništavati Hrvatsku. Tome mora doći kraj kroz lustraciju komunista u SDP na izborima, koji slijede. Hrvatska obveza članice EU jest sprovedba EU Rezolucije 1481 za lustraciju komunista. Najbolja lustracija jest ne dati svoj pošteni glas za SDP, nasljednika najjvećih Titovih zločinaca. SDP treba posve ukinuti i zabraniti djelovanje u Hrvatskoj jer nas podsjeća teorijom i mirnodobskim zločinima na velezločinca Tita, desetog na tablici najvećih zločinaca 20. stoljeća u svijetu. Nažalost, u Hrvatskoj vlada kult Titu.

Na Istoku vlada prema ljudima zločinstvo poput komunističkoga

Jadni ljudi svih starostnih uzrasta, napose majke s malom djecom prisiljeni su bijegom spašavati goli život, ostavljajući svu svoju imovinu i traže spas za goli život u Njemačkoj i u Skandinaviji. Tako im je obećano.

U ovoj ljudskoj tragediji, koju smo mi Hrvati upoznali kroz teror Titovog KPJ – SDP-a pojavljuju se brojne zagonetke. Spomenut ću samo neke od njih iako to nije bezopasno.

1. Za nered u zemljama izbjeglica najveći su krivci Amerikanci jer su ostavili nered iza svih svojih nepotrebnih ratovanja u tim zemljama, a danas ne preuzimaju ili tek simbolično brigu za izbjeglice.
2. Zagonetka je Njemačka i uz nju Skandinavske države. Po svome diplomatskom ponašanju pred Europom i svijetom Njemačka se dragovoljno obvezuje preuzeti većinu izbjeglica.
3. I tu se pojavljuje velika zagonetka. Naime, ako se je Njemačka ponudila primiti izbjeglice, zašto im ne omogući zrakoplovni transport.

4. Ako već Njemačka ne pruža zrakoplovni transport za izbjeglice postoji mogućnost transporta njemačkim vlakovima, poput nekadašnjeg "Balkan – Expressa".
5. Ovi jadni ljudi – izbjeglice postali su problem samima sebi i siromašnim državama kroz koje prolaze na razne načine, ponajviše pješice ili čak plaćanje transporta kao u Srbiji.
6. Mogu li se gospoda iz spomenutih država i iz Europske Unije zamisliti kroz kakovu patnju prolaze ove izbjeglice od svoje domovine preko Turske, Grčke, Makedonije, Srbije, Hrvatske, Slovenije i Austrije do Njemačke. To je sedam država i svaka pruže izbjeglicama koliko može, što je vrlo pohvalno. Kritiku je jedino moguće uputiti Mađarskoj radi ograde bodljikavom žicom i Srbiji, koja naplaćuje prijevoz izbjeglica, a šire se glasovi i o izrabljivanju izbjeglica, čak i silovanjima u Srbiji. To nije nikakvo iznenađenje jer je Srbija povijestno poznata kao nametnik, izrabljivač i svestrani nasilnik, čak i sprovoditelj genocida i vandalizma prema drugim narodima.
7. Jesen je s kišama i nadolazećom hladnoćom, a Njemačka, koja se predstavlja velikim dobročiniteljem, ne pomaže baš nista ili jedva simbolično pomaže izbjeglicama na ovom vrlo teškom i međunarodno kompliciranom putovanju.
8. Pitanje kao prijedlog: Zašto Njemačka ne preuzme izbjeglice sa svojim vlakovima i trijažu može obaviti najbolje u Njemačkoj: izbjeglicama pomoć, spekulantima povratak odkud su došli, majkama s djecom – skrb, a mlade ljude treba podučiti ratnim vještinama i povesti ih u "Križarski rat" za oslobođenje njihove domovine i povratak izbjeglica u svoj zavičaj, kad se ostvare sigurni uvjeti.
9. Ovakovo neodgovorno ponašanje Njemačke i njene glume velikog dobrotvora treba netko od nadležnih u EU i u UN staviti pod lupu i obvezati Njemačku na brigu o izbjeglicama od njihove napuštene domovine do Njemačke.

10. Njemačko, dodajem i američko ponašanje prema izbjeglicama jest: "Brigo moja prijedji na drugoga." Dalje prepuštam retoriku, brigu i obveze nadležnima.

Basel, 22. listopada 2015.

IZRAVNI DEMOGRAFSKI GUBITCI (RATNE ŽRTVE) HRVATSKE (1990.-1998.) UZROKOVANI VELIKOSRPSKOM AGRESIJOM I NEKE NJIHOVE POSLJEDICE

Datum objave: 17. studeni 2015.

/Piše: Dražen Živić (statistika), Dragan Hazler tekst

Na temelju dostupnih izvora i literature ovdje su prikazani, a dijelom i procijenjeni, izravni demografski gubitci Hrvatske tijekom velikosrpske agresije. Analizirani su: vremenski i prostorni okvir izravnih demografskih stradanja u razdoblju između 1990. i 1998. godine, potom veličina, odnosno struktura ratnih stradalnika (hrvatski branitelji, civili, nestali…) te neke posljedice izravnih demografskih gubitaka za demografski razvoj hrvatske države. Istraživanjem je procijenjeno da je tijekom velikosrpske agresije Hrvatska imala približno 20 091 izravnih demografskih gubitaka, tj. izravnih žrtava rata. Od toga broja 14 433 ili 71,8 posto su poginuli, ubijeni ili umrli zbog posljedica rata hrvatski branitelji i civili, 1 658 ili 8,3 posto nestali hrvatski branitelji i civili te približno 4 000 ili 19,9 posto poginuli ili umrli zbog posljedica rata pripadnici srpske paravojske i civilno stanovništvo na bivšim okupiranim područjima. Izravne demografske gubitke Hrvatske karakterizira vremenska i prostorna selektivnost te znakovit, najvećma nepovoljan utjecaj na prirodnu obnovu i dobno-spolnu strukturu stanovništva Hrvatske.“

Podsjetnik hrvatskim Srbima da nikada više ne čine zločine na Hrvatima

Kao višestrana žrtva srbskih zločina *osobno i kao pripadnik hrvatskog naroda*, koji je pretrpio najstrašnije zločine od Srba ne mogu shvatiti niti prihvatiti, da se za ratne zločine sudi Hrvatima koji su se branili od napada i svih zločinstava, koja su nam činili Srbi. Samo dvojica hrvatskih Srba (Babić i Martić) su zanimljivi za Sud u Den Hagu, a iz gornjeg uvoda se vidi broj žrtava, koje su Hrvatima u Hrvatskoj nanijeli Srbi, pretežno hrvatski Srbi.

Sa srbskim zločincima u Hrvatskoj se ne bavi ni Den Haag niti Hrvatsko pravosuđe jer je previše zaposleno sudskim gonjenjem Hrvata, koji su kroz nametnute im teške ratne okolnosti i ratnu psihologiju ubili nekoliko Srba u ratu, kojeg su Srbi nametnuli Hrvatima, a ne obratno. Ne opravdavajući počinitelje tih srbskih žrtava, postavlja se pitanje, zašto se u Osijeku procesuira Hrvate za desetak ubijenih Srba a ne sudi se srbskim zločincima za oko 1500 poubijanih Hrvata u Osijeku i za preko 20.000 poginulih i poubijanih Hrvata u Hrvatskoj kao i za sva druga počinjena zločinstva.

Nepobitna je istina, da nama Hrvatima nisu činili nikakva zvjerstva i zločine nekakvi vanzemaljci, nego živi ljudi i među njima neljudi, koji se zovu Srbi.

Nevažni su pobliži nazivi, kao što su četnici ovoga ili onoga krvožednog vožda, arkanovci, miloševićevci, karađićevci, šešeljevci, mladićevci, beli orlovi, srpske straže Mihailovića Draže, Babićevi Kninjani, Martićevci, heroji kapetana Dragana… pa čak i Jugoslavenska armija jer su zločinci pod svima spomenutim i brojnim nespomenutim nazivima samo Srbi. Neka o tome kažu svoje sljedeći navodi zločinstava u Hrvatsko:

Tko je nas Hrvate oružano napao? Zna se: Hrvatski Srbi, Srbi u JA i Srbi iz Srbije!

Tko je sa hrvatskog prostora prognao Hrvate i tu proglasio Republiku srbsku krajinu? *Srbi!*

Tko je nas Hrvate progonio s naših vjekovnih ognjišta i popljačkao hrvatsku imovinu? *Srbi!*

Tko je nas Hrvate ubijao snajperima? *Srbi,* izvježbani snajperisti za tu manufakturu ubijanja!

Tko je ubijao Hrvate sa svima najstrašnijim metodama klanja i bacanja živih u vatru? *Srbi!*

Tko je mučio i ubijao hrvatske civile i zarobljene hrvatske vojnike, djecu i svećenike? *Srbi!*

Tko je silovao hrvatske djevojke i žene – majke i čak bake? *Srbi!*

Tko je ubijao hrvatske ranjenike, zarobljene na bojišnicama i u bolnicama, u Vukovaru? *Srbi!*

Tko je popljačkao hrvatske kuće i zatim ih palio i uništavao miniranjem? *Srbi*, čak civili!

Tko je popljačkao hrvatske poljoprivredne strojeve, traktore, kombajne…? *Srbi*, čak civili!

Tko je popljačkao bogati stočni fond od protjeranih Hrvata iz okupirane Hrvatske? *Srbi!*

Tko je pljačkao, palio i razarao hrvatske crkve i druge sakralne objekte, čak i groblja? *Srbi!*

Tko je rušio hrvatske prometnice i minirao mostove u okupiranoj Hrvatskoj? *Srbi!*

Tko je godinama granatirao hrvatske gradove, na pr. Gospić, Karlovac, Osijek, Brod…? *Srbi!*

Tko je raketirao Zagreb iz zraka i iz Knina, čak dječju bolnicu – zvončićima…? *Srbi!*

Tko je posijao Hrvatsku ubitačnim minama, od kojih trajno ginu Hrvati? To su počinili *Srbi!*

Tko je izvršio totalnu pljačku hrvatske imovine u okupiranom dijelu Hrvatske? *Srbi!*

Tko je na hrvatskom prostoru naumio ubijanjem i progonom Hrvata stvarati Veliku Srbiju?

…

Ovim nedorečenim podsjetnikom o samoinicijativnim srbskim zločinima u Hrvatskoj, za koje im nije Hrvatska dala nikakav povod mogle bi se i trebale bi se napisati stotine knjiga i dijeliti ih bezplatno Srbima, da iz njih nauče o svojim zločinima i u njima prepoznaju sebe i čvrsto odluče da nikada više ne će ponoviti srbske zločine prema Hrvatima i da se odreknu sulude ideje „Velike Srbije“ na hrvatskom prostoru.

Nažalost, Hrvatska izdaje premalo takovih dokumentarnih knjiga i time šteti ne samo državi i Hrvatima, nego i hrvatskim Srbima i onima iz Srbije jer se zataškavaju srbski žločini i čak se zabranjuje o njima govoriti. Spominjanje srbskih zločinstava u Hrvatskoj, proglašavaju govorom mržnje i netolerancije.

Parafraza Petra Šegedina: „Svi smo mi odgovorni"!

Usuđujem se reći, jer sam osobno, čak višestrano pogođen sa srbskim zločinima, da su za počinjena zločinstva u Hrvatskoj odgovorni svi Srbi. Razlika je samo u tome, da je većina hrvatskih Srba bila direktno uključena u zločinstva kroz raznoimene zločinačke formacije, a srbski civili u okupiranoj Hrvatskoj su obavljali sve infrastrukturne radove i pljačku hrvatske imovine, da bi srbska zločinačka manufaktura ubijanja i industrija genocida i svih drugih cidnosti bila ubitačnija i razornija. Miroljubivi i takozvani mirni ili urbani Srbi u Hrvatskoj nisu doduše ratovali protiv Hrvatske (osim iznimaka!), ali nisu niti u nikakvom obliku prosvjeda, demonstracija, pismenih upozorenja zločincima ustali protiv svojih sunarodnjaka u ulogama teških ratnih zločinaca. Doduše bilo je par iznimaka, koje su pisanjem u Vjesniku pozivala na mir! Dakle, s pravom se može parafrazirati Šegedina, da su za srbski zločinački rat protiv Hrvatske odgovorni gotovo svi Hrvatski Srbi. Razlika je samo u stupnju odgovornosti.

Ovdje je potrebno, posebice izraziti čast, poštovanje i zahvalnost onom dijelu hrvatskih Srba, koji Hrvatsku smatraju svojom domovinom. Takvih je uvijek bilo; ima ih i sada, ali nažalost njih zasjenjuju srbski zločinci u Hrvatskoj poput raznih Babića, Martića, Pupovaca, Stanimirovića… i ovima srodnih srbskih i vlaških petokolonaša u Hrvatskoj.

Vukovarci s plastičnim kesicama, a Kninjani na hrvatskim traktorima

Progonjeni Vukovarski Hrvati i nesrbske nacionalne manjine izcrpljeni srbskom obsadom i granatiranjem grada hramlju uz prijeteću pratnju srbskih vojnika i pjesmu „*Slobodane šalji nam salate, bit će mesa klat ćemo Hrvate*" i nose svu svoju imovinu u plastičnim vrećicama, a Kninski Srbi,

bježeći radi osjećaja krivnje voze svoju i popljačkanu hrvatsku imovinu na svojim i na popljačkanim hrvatskim traktorima.

Tko ne vidi samo u ovome fenomenu razliku od srbskih zločinačkih progona Hrvata i sa svojom odlukom bježećih Srba, taj je jako zločest i sa svojim stavom ostaje nadalje u lažima i zabludama, iz kojih nije ništa naučio.

Dodajmo ovome i Proglas predsjednika RH Dr. Franje Tuđmana, kojim poziva sve Srbe s okupiranih hrvatskih prostora, da ostanu u svojim domovima uz jamčevinu, da im se ne će ništa dogoditi. Sa srbske strane nije bilo u čitavome ratu nijednog takovog poziva, nego suprotno: progon i izseljenje Hrvata iz svojih vjekovnih domova, koje su srbski civili nastavili pljačkati i uništavati.

Nepojmljivo za zdravi razum: Den Haag tražio je od Hrvatske nekakve topničke dnevnike o prekomjernom granatiranju Knina, u kojem je pogođeno par kuća! Zašto Den Haag nije tražio srbske topničke dnevnike o granatiranju Vukovara, kojeg su Srbi sravnili sa zemljom!?

Umjesto svakog drugog zaključka

Napomenuo sam gore, da sam osobno i kao Hrvat višestrano stradao od srbskih zločinstava počinjenih u Slunju. Ubili su mi Srbi snajperima sestričnu Mariju Antolković, rođaka Dragana Modrušana i najmanje desetak blizkih prijatelja, od ukupno 297 nedužnih Hrvata, koje su poubijali u gradu Slunju. Srbi su klali nedužne ljude (obitelj Milana Kovačevića); bacali su žive ljude u zapaljene njihove kuće (obitelji Morović), najbrutalnijim metodama ubijali su staro i mlado (bake preko 90 godine i djecu od 6 mjeseci).

U godišnjacima „Mostovi", u izdanju Slunjskog dekanata nalazi se popis hrvatskih žrtava i opis zvjerskih metoda, kojima su se služili srbski zločinci.

Nijedan Srbin nije sudski gonjen za neopisivo goleme zločine ubijanja ljudi, progona svih Slunjana, pljačke hrvatske imovine i uništavanja svih vrsta i oblika gospodarskih, kulturnih pa i prirodnih dobara (U Rastokama su Srbi minirali najveći slap „*Buk*").

Tek da još spomenem: spalili su i minirali sve katoličke crkve, kapelice i druge sakralne objekte, čak i nekoliko katoličkih grobalja u Slunjskom dekanatu.

Meni osobno su Srbi popljačkali svu imovinu naslijeđenu od roditelja i stečenu s moje strane, zatim su devastirali moju kuću i gospodarske zgrade do stanja nepopravljivosti.

Najstašnije su me Srbi pogodili paljenjem obiteljske pismohrane, slika od najdavnijih i bližih predaka. Ja nemam više slika svojih pradjedova, pokoljenja djedovog, ni od svojih roditelja niti svojih iz životnog razdoblja u Slunju.

Spalili su takozvani "domaći Srbi" moje najdraže uspomene: školske i druge knjige, bilježnice iz školovanja u Slunju, školske svjedodžbe, razne pohvale, spomenare i uspomene svih oblika. To je nepovratljivo i neobnovljivo, a pri pomisli na to duša me zaboli.

Neka mi netko kaže i dokaže, da se takove srbske zločince može voliti i oprostiti im sve zločine počinjene meni osobno i narodu hrvatskome, kojemu dušom i tijelom pripadam.

Unatoč svega toga, ja ne mrzim Srbe, ali ih niti ne volim. Naprotiv, ja ih žalim jer su oni nesređeni jadnici, negdje na granici između normalnoga i onog drugog ekstrema, kojega ne ću imenovati. Valjda ih radi „ovog drugog ekstrema" ne goni Haaško niti Hrvatsko pravosuđe.

Basel, 10. veljače 2009.

Mr.sc. Dragan Hazler, bezkućnik u Slunju, štoviše čak i prognan pa radi toga živim u Baselu

Od Isusa i ranije do sada svjetina se nije promijenila! Pitanje je svih pitanja, hoće li se svjetina u razboritom smislu ikada promijeniti

Prekomplicirano je danas pisati o svima nastranostima u ljudskom društvu

Nastranosti su kao zarazna bolest i šire se svijetom nezaustavljivo. Nažalost od nastranosti nije pošteđena Hrvatska, nego suprotno, Hrvatska je plodno tlo za sve negativnosti, za koje rabimo relativno blagi izraz: nastranost.

Najlakše je okriviti svjetinu. To činim i ja, ali se trajno pitam: "Činimo li dovoljno mi, koji bismo trebali biti odgovorni za svjetinu, da bi ona bila bolja.

Radi pojednostavljenja rasprave ostanimo samo u Hrvatskoj i to na primjerima jer oni najjasnije govore o svemu, na što se odnose.

Strukturalno i općenito – Hrvatski narod je sličan svima narodima u svijetu

Hrvatski narod, kao i svi narodi svijeta sastoji se od manjeg broja učenih ljudi i većeg broja "svjetine". Ovime nije rečeno ništa novo i nikakva mudrost, ali je "izmišljena" postavka za raspravu, koja slijedi.

Učeni ljudi u Hrvatskoj su međusobno razjedinjeni po svima pukotinama. Radi pojednostavljenja podijelimo ih na samo dvije skupine:

Nazovimo prvom skupinom one učene ljude, koji u najširem pogledu pravilno misle i rade.

U drugoj skupini zadržimo komuniste i njihove sljedbenike, nepopravljive mrzitelje svega hrvatskoga, napose od ustaša do Hrvatskih branitelja.

Počnimo u ime kršćanstva

U Hrvatskoj se blizu 90 posto ljudi službeno predstavlja kao kršćani. Među kršćane-katolike spada i pisatelj ovih redaka, što mi daje pravo pohvale i kritike. Pohvalno jest, da kršćanstvo ne uči ljude ništa loše, a kritički upitno jest da se katolička svjetina ne vlada po načelima kršćanstva. Zašto?! Nepodpuni odgovor slijedi iza mesićevštine.

Kako to da kršćanska svjetina na izborima glasuje za komuniste, ateiste?!

Uzmimo sve izbore – parlamentarne, za lokalne vlasti i izbore za predsjednika Republike Hrvatske.

Kako shvatiti da kršćanska svjetina u Hrvatskoj glasuje na parlamentarnim izborima za komuniste i sljedbenike komunista?!

Kako shvatiti da kršćanska svjetina sve više glasuje za komuniste u lokalnim vlastima, čak u Vukovaru?!

Kako shvatiti da kršćanska svjetina izabire dva puta za predsjednika Republike Hrvatske deklariranog komunističkog antifašistu – Stjepana Mesića protkanoga sa svima komunističkim perfidijama i zločinstvima, tek primjerice:

Stjepan Mesić je sin strašnog udbaškog zločinca; on osobno je već kao student dolazio u Francusku zlostavljati hrvatske "gostujuće radnike" i neprijateljsku emigraciju, nastupao je protiv deklaracije o Hrvatskom jeziku, a laže da ju je branio. U istom broju VUS-a je članak Stjepana Mesića i Dragana Hazlera. Prvi napada Deklaraciju o pravu Hrvata na hrvatski jezik, a drugi je brani i opravdava. Idemo dalje:

Stjepan Mesić se dodvara predsjedniku, dr. Franji Tuđmanu i ovaj mu povjerava važne akcije i državničke dužnosti.

U akcijama Stjepan Mesić odlazi u Australiju, gdje uči Hrvate pjevati ustaške pjesme, koje ga je naučila Udba, da s njima zavarava Hrvate. Hrvati u Australiji mu daju ček na milijunske iznose dolara i on je "izgubio" taj ček, a gubitak nije nigdje službeno prijavljen, da bi se poništila vrijednost čeka. Zašto?!

Stjepan Mesić je predsjednik predsjedništva SFRJ i vrhovni zapovjenik JNA, kad je ova najstrašnijim metodama razarala Vukovar i Hrvatsku. U to vrijeme Stjepan Mesić pije kavu s beogradskim babama do 5. prosinca 1991. godine i nije poduzeo baš ništa kod svojih generala JNA da obustavi rat na Hrvatsku niti je otišao u svijet da izmoli pa makar i plačem nadležne institucije UN, NATO i EU da spriječe rat.

Taj isti Stjepan Mesić sa sebi sličnim udbašem Josipom Manolićem pokušava državni udar na Hrvatsku i predsjednik Tuđman, umjesto da ga barem strpa u Remetinec pustio ga je da s Manolićem osniva svoju prokomunističku stranku.

Takvoga Stjepana Mesića, s pravom možemo proglasiti zločincem, hrvatska kršćanska svjetina izabire za predsjednika Republike Hrvatske i to ponavlja za drugi mandat.

U prvome mandatu, predsjednik RH Stjepan Mesić (uz ostalo): razvojačuje hrvatske generale koji su obranili Hrvatsku, odlazi u Den Haag svjedočiti o hrvatskom "zločinačkom ratu protiv nedužnih Srba", Mesić suosniva Balkansku regiju (obnova Jugoslavije), putuje po svijetu poput Tita (Kina, Izrael, Libija…) i troši hrvatski novac za svoj luksus…

Umjesto daljnjeg nabrajanja protuhrvatske mesićevštine, spomenut ću samo Mesićev ateistički i protucrkveni stav te Mesićev Centralni komunistički-antifašistički komitet na Pantovčaku, koji stoji Hrvatsku oko tri milijuna kuna godišnje pa postavljam temeljno pitanje:

Kako je mogla kršćanska svjetina s blizu 90% rimokatoličkih glasača izabrati čak dva puta Stjepana Mesića za predsjednika RH i iza toga ga plaća doživotno za širenje komunističkog otrova u Hrvatskoj.

Dodajem, da je ta ista kršćanska svjetina rimokatoličke sljedbe izabrala za Mesićevog nasljednika Ivu Josipovića, koji je po važnim pitanjima gori od Mesića. Oprašta dug Srbiji.

Ta kršćanska rimokatolička svjetina daje Josipoviću najvišu ocjenu i uživa u njegovim tropoljubcima s najvećim živućim četničkim fašistom (dražinovcem i šešeljevcem), predsjednikom Srbije Tomislavom Nikolićem.

Dodajmo ovome još jedno ključno pitanje:

Ima u Hrvatskoj na pročišćenom službenom spisku oko pola milijuna Hrvatskih branitelja. Ovi imaju svoje bližnje (supruge, roditelje, odraslu djecu, rodbinu i prijatelje). Po tim kategorijama Hrvatski branitelji čine ili bi trebali činiti najbrojnije glasačko tijelo u Hrvatskoj. Obzirom, da su se

Hrvatski branitelji borili protiv komunističke zločinačke rulje s crvenom zvijezdom, očekivati je da oni ne glasuju za komuniste.

Ako ne rimokatolički vjernici i Hrvatski branitelji, tko u Hrvatskoj daje svoj glas komunistima?!

Ovo su vrlo ozbiljna pitanja, koja traže ozbiljan odgovor i odgovarajuće glasačko i drugo ponašanje!

Prema iznešenome, najodgovorniji su Hrvatski branitelji i kršćanski katolički vjernici

Ove dvije skupine birača, ponavljam radi značaja: Hrvatski kršćansko-katolički narod "svjetina" i Hrvatski branitelji – cvijet Hrvatskog naroda, koji se doduše dobrim dijelom preklapaju, ali su i kao takovi najbrojnije glasačko tijelo u Hrvatskoj glasuju za komuniste.

Po kakovoj to onda računici i logici u Hrvatskoj vladaju zločinački komunisti i k tome bezvjerci, a protiv njih se je borila rimokatolička "svjetina" i cvijet Hrvatskog naroda.

Po kakovoj logici i pravdi, trofazni ljubitelj s fašističkim četnikom Tomislavom Nikolićem, koji ne odustaje od "srbskog Vukovara" niti od Srbije od Karlobaga preko Karlovca i Virovitice… dobiva najviše glasova u kao pozitivac u Hrvatskoj???!!!

Hrvatska je najkomunistikija država u Europi

Europska Unija traži lustraciju komunista (Rezolucija 1481 i drugi EU akti). Hrvatski sabor usvaja EU rezoluciju, ali je ne sprovodi. Njemačka i Austrija (trebale bi isto činiti i druge europske države) traže izručenje komunističkih udbaša, ubojica Hrvata u svojim sredinama, a komunistička Hrvatska odbija izručenje. Dodajem, da je i u Švicarskoj Udba zlostavljala desetke Hrvata (i pisatelja ovih redaka!), a ubila je Udovčića i Nežića. Doći će i iz Švicarske poziv za izručenje udbaških ubojica nedužnih Hrvata.

Visoki crkveni dostojanstvenici oštro napadaju zločinitelje u Hrvatskoj

To je pravilno i za pohvaliti, ali je nedovoljno. Rimokatolička "svjetina" ide sa Svete mise na biralište i daje svoj glas za komuniste. Računica je kristalno jasna: Blizu 90 posto rimokatolika bira u sve oblike vlasti komuniste. Možda je jedan od razloga u tome, što je svećenicima zabranjeno bavljenje politikom. To znači da visoki crkveni dostojanstvenici zabranom politike svećenicima svjestno prepuštaju rimokatoličku "svjetinu" da izabire sotone u vlast.

Rekoh na početku (pojednostavljeno!) da se Hrvatski narod sastoji od obrazovanih ljudi podijeljenih na dvije skupine (ispravnu i komunističku!) i od politički neuke svjetine!

Politika je sve što se odnosi na živote, na djelovanja, na protkanosti i uzajamnosti. I vjera je politika pa bi crkveni dostojanstvenici trebali čak poticati svećenika na bavljenje hrvatskom kršćanskom politikom, a ne im zabranjivati i tako dozvoliti da bezvjerni komunisti vladaju nad vjerničkom rimokatoličkom "svjetinom".

Za dom i domovinu Hrvatsku – Uvijek spreman!

Hrvati su siromašan narod jer ga nema tko povesti u berbu bogatstva kojeg ima obilje u Hrvatskoj

Zemlja, koju najviše volim je moja iskonska domovina Hrvatska, a iza nje slijedi moja pradomovina, odnosno domovina mojih muških predaka – Švicarska. Hrvatska ima sve: more, otoke, gore, ravnice, jezera, rijeke, plodna polja, kraške doline, cvjetne livade, pitome brežuljke, pametnu djecu, lijepe djevojke, brižne majke i muževne očeve, bake i djedove kao suvenire iz prošlosti… Uzalud se trudim jer nikada na ću pobrojiti sve što volim u Hrvatskoj. Spomenuh domovinu mojih muških predaka Švicarsku. Uz sve ljepote prirode i od ljudi stvorenoga, koja ona nudi svome čovjeku i ljudima cijeloga svijeta, vrlina Švicaraca je domoljublje, čovjekoljublje, marljivost, miroljubivost, razboritost i štedljivost. Švicarska je uzor Europe i Svijeta u mnogočemu i na pravilnom je putu svaki pojedinac, udruga, narod i država, koji slijede švicarske uzore.

Hrvatsku volim zbog svega, dobroga, lijepoga, dragoga…, ali i tome suprotnoga jer je upravo u natezanju između ta dva pola Hrvatska obstala. Žalosno je, ali istinito: Hrvatska je čitavu svoju povijest s prijelazom u suvremenost proživjela i proživljava u zabranama i ograničenjima. *Naime, u nijednom povijesnom razdoblju nismo smjeli slobodno i javno prezentirati sebe u sebi – Hrvata u Hrvatu*, a to ne smijemo niti danas. Ostanimo radi pojašnjenja samo u zadnjih 100 godina. U prvoj Jugoslaviji se je kažnjavalo svako predstavljanje Hrvatom; u drugoj Jugoslaviji nije se smjelo čak ni pjevati hrvatske pjesme, a sada u Republici Hrvatskoj se ne smije niti promicati naše proizvode pod hrvatskim sloganom. Naime, Hrvatska je postala vazal Europske Unije. Zabranjen je slogan: *„Kupujmo hrvatsko!*“, a umjesto njega uveden je slogan: „Kupujmo kvalitetno!“, što znači tuđe jer su industrijski EU-proizvodi kvalitetniji, nego li su to hrvatski. Taj slogan gledamo svakodnevno na televiziji, koja se doduše zove Hrvatska Radiotelevizija, ali (na pr.) HTV-1 ima polovicu svoga programa posvećeno tuđinskim sadržajima: „sapunicama“, krimićima i američkoj revolver kulturi.

Mislim, da bi bilo za nas bolje napustiti slogan: „Kupujmo kvalitetno!“ i prepustiti izbor kupcima. Ljudi će kupovati one proizvode, koji održavaju radna mjesta i otvaraju nova radna mjesta u Hrvatskoj.

Politička i druga previranja u Hrvatskoj

Hrvatski narod nije strankaški ni demokratski, nego je svađalački narod, što napose vrijedi za hrvatske političare. U svima odlučujućim povijesnim prilikama su ga skupne ili strankaške svađe upropastile. Na primjer: Pacta concenta, Cetinski sabor, Ujedinjenje 1918. Avnojsko opredjeljenje za komunističku Jugoslaviju – sukob do istrjebljenja partizana i ustaša. Hrvatima zaista treba tri puta nahuditi nekakvo zlo, da to oni shvate.

Povijest koju učimo

Općenito je proširena i od brojnih ljudi usvojena latinska izreka: „Povijest je učiteljica života.“ To je relativno točno, ako se uči iz čitave povijesti, to jest iz njenih dijelova, koji su označeno kao pozitivni ili (i) kao negativni. No, i to je upitno za uzor povijesti kao učiteljice života jer postavimo pitanje: Što učimo, s kojom svrhom i za kakovu namjenu. Ovakovo razmišljanje o povijesti nije jalova ili primitivna filozofija, nego opravdano mišljenje o povijesti. Naime, povijest je nažalost opis ratova u svijetu, a o ratovima bi bilo najbolje učiti, da ih posve nestane među ljudima i narodima. Ne valja žmiriti niti pred istinom, da nijedna povijest nije posve točna, a ni u kojem slučaju nije sveobuhvatna. U mnogome zavisi o tome, tko ju piše, za koga ju piše, s kojom namjenom ju piše i kojoj svrsi treba služiti. Kad je tako, a tako nažalost s pisanjem povijesti jest, onda se zaista zaoštrava pitanje o povijesti kao učiteljici života. Pojednostavljeno rečeno i svedeno povijest na metematičke predznake „plus“ i „minus“, možemo govoriti o pozitivnoj i negativnoj povijesti.

Sad se samo po sebi nameće pitanje, koja će nam strana povijesti biti učiteljicom

Hoće li ikada u Hrvatskoj nastupiti lustracija, da mrtve i žive komunističke zločince strpa u povijesnu ropotarnicu!? Ako ništa drugo, trebalo bi ih kao ratne i mirnodobske zločince i štetočine poimence – abecedno popisati ispod naslova: Ratni i mirnodobski zločinci, koji su zlodjelovali u Hrvatskoj.

Komunisti su poubijali tijekom rata i napose u poraću, ukupno blizu milijun Hrvata, koje su potvorili fašistima, a za usporedbu Saveznici su u Japanu kao vodećoj državi nacifašističke trojke osudili na smrt i pogubili samo 6 visokih japanskih političara i prema nekim izvorima osuđeno ja na smrt 174 Japanca. U Njemačkoj je pogubljeno još manji broj ratnih zločinaca. Pitanjem pogubljenih Hrvata i njihove krivnje ne bavi se hrvatska znanost, iako se može gotovo sigurno tvrditi, da su Hrvati kao mali narod platili životima relativno najveći danak u čitavome svijetu kroz komunistička ubijanja.

Primijenimo li na Hrvate, napose na hrvatske političare ovaj improvizirani kriterij pristupa i poimanja povijesti, onda valja reći, da hrvatski političari kao po pravilu, uzimaju najčešće negativni dio nacionalne povijesti, da bi im poslužio za pljuvanje po Hrvatima. To se naročito može točno vidjeti u povijesnom vrludanju hrvatskih političara XX. stoljeća. Najkraće rečeno, hrvatski političari se prislanjaju onoj povijesti, koja prikazuje Hrvate u negativnome svjetlu. Hrvatski političari slikaju sebe u povijesti kao i pred medijskim kamerama.

Ideologije su neprijatelj čovjeka

Ideologije su neprijatelj čovjeka, napose manje obrazovanog i manje mudrog čovjeka. Znanje čak, može biti ideologizirano, ali mudrost ne! Idelogije dvadesetog stoljeća su propale upravo zato jer su se ponijele kao strašni neprijatelji čovjeka. To je marxizam u svima svojim varijantama: komunizam, lenjinizam, staljinizam, titoizam, maoizam… i fašizam kao takav i subrat mu nacionalsocijalizam. Nakon pada fašizma 1945. i komunizma 1999. čovječanstvo se je nadalo boljitku, ali do njega nije došlo. Nastale promjene su u nekim državama donijele boljitak, ali u nekima je ostalo slično kao što je bilo pa i još lošije.

Kud će politika odvesti Hrvatsku

U Hrvatskoj je najgore to, što odgovorni ljudi gotovo nikada na nijednome polju ne misle hrvatski, nego tuđinski. Primjer: cjelokupna hrvatska politika. U svome zadnjem (suvremenom) izdanju hrvatska politika misli

i djeluje kroatofobno i kroatosotonizirajuće, kako ju je naučila velikosrbska iredentistička politika: "Mrzi svoje i podilazi tuđemu!"

Hrvatska je ostvarila državnu suverenost, ali njeni političari, napose onaj nekadašnji drug/gospodin s Pantovčaka i mali crvenkapić Ivica Račan su čvrsto odlučili da se oslobode suvereniteta kroz novo bratstvo i jedinstvo, koje je ovog puta stvoreno u Zagrebu i nazvano Zapadnim Balkanom. Dakako, kad Zapadni Balkan kao Regija Europske Zajednice zaživi, vladat će se njime u Beogradu kao što je to bilo u obadvije Jugoslavije. Dakle, Tuđman je ostvario Suverenu državu Hrvatsku, a njegovi nasljednici su profućkali suverenu državu, a Hrvatska još služi kao jedan od sinonima za taj prostor. Kažem „jedan od sinonima" jer se taj sinonim Hrvatska sve manje rabi u javnim glasilima. Tako na primjer HTV govori: „U zemlju je ušlo oko 100.000 vozila, a iz zemlje je otišlo oko 15.000." U vijestima o vremenu jedino Zoran Vakula spominje Hrvatsku, gdje god je mjesto tom nazivu, a svi drugi meteorolozi, napose meteorologice tijekom čitavog izvješća ne spomenu nijednom pojam Hrvatske, nego je supstituiraju nazivom „zemlja" ili pokrajinizmima. *To je mentalno nasljeđe iz vremena Jugoslavije (velikosrbske Jugoslavije), u kojoj je ime Hrvatska istiskivano, prešućivano pa i zabranjivano.* Ime Hrvatske se je navodilo samo u negativnom smislu. I to nam je ostalo u mentalitetu.

Bivši predsjednik RH nije imao pozitivan odnos niti prema Domovinskom ratu jer je pred Međunarodnim kaznenim sudom za ratne zločine u Den Haagu, svjedočio protiv hrvatskih generala, koji su obranili i oslobodili Hrvatsku od srbske agresije.

Predizborna muljanja političara i depresivan narod

Pitamo se često, mi koji smo zabrinuti za Hrvatsku, među koje spadam i ja osobno, *otkuda tolika doza apatije i depresije u Hrvatskoj*. Odgovor nije jednostavan, ali ga se dade svesti na jednostavnost. Političari ne vode Hrvatsku po volji i potrebi naroda, nego onako, kako to odgovara njihovim interesima. U predizbornoj promičbi obećavaju narodu „brda i doline", a kad dođu na vlast narod je zanemaren.

Neki ljudi završe fakultet, da bi stekli pravo na stručni i znanstveni analfabetizam. U Hrvatskoj se to odnosi napose na političare. Taj status svjedoče ponajbolje sa svojim nekulturnim ponašanjem, pohlepom za vlašću i nehrvatskim jezikom, kojim govore. O nacionalnom rodoljublju uopće ne misle. Za šačicu škuda prodaju sve hrvatsko samo da bi iz te trgovine izvukli i osobnu korist. Narod im je potreban samo kao glasački zbir, a po svima drugim pitanjima, napose po pitanju rada, zarade, socijalnog i mirovinskog zbrinjavanja vlastiti narod im je najveća nebriga.

Sudeći prema ponašanju političara ove nazovi samostalne Republike Hrvatske i njihovog „sluga sam pokoran" odnosa prema Europskoj Uniji – Hrvatska manje sliči na suverenu državu, nego je to bila u vremenima ograničene suverenosti u raznim unijama počev od 1102. do 1991.

Hrvati su siromašan narod jer ga nema tko povesti u berbu bogatstva kojeg ima obilje u Hrvatskoj

Politika Republike Hrvatske motrena kroz njene strankaške političare je perspektivno beznadna politika jer se oni bore za vlast i privilegije, koje su si sami ozakonili. Od izbora do izbora kroz 4 godine trajanja mandata strankaški političari nastoje da se obogate, a glavno im je zanimanje kritika i kritizerstvo svojih stranačkih protivnika. Iz usta jedne od vodećih političarki SDP-a, drugarice Željke Antunović čusmo u jednoj od izbornih kampanja, kako se njena stranka bori za osvajanje vlasti u Hrvatskoj, ali nismo čuli istinito obećanje, da će gospodarski izvesti Hrvatsku na pravi put i tako omogućiti svima žiteljima Hrvatske solidniji život, od ovoga koji znači životarenje.

A sada opet slijedi neizvjesnost i iščekivanje, ima li Vlada koja je tek u konstituiranju dovoljno stručnosti, snage i moći ispravno zagospodariti Hrvatskom i stvoriti od nje bogatu Švicarsku, a hrvatskom narodu vratiti osmijeh na lice?

Čim više se mi Hrvati činimo janjcima, tim više će se naći vukova koji će nas popapati

Naša hrvatska bolest jest u poremetnji kriterija. Velikosrbska ideologija i staljino-komunizam su uspjeli napraviti od velikog broja Hrvata svojevrsne duševne invalide s poremećenim rasuđivanjem o hrvatskim vrednotama. Dobro su zamijenili za zlo. Avnoj i Zavnoh nisu i ne mogu biti hrvatska dobra jer su demografski ubili Hrvatsku, prostorno su je osakatili, bogatstva dali na upravu Beogradu i ostatak ostataka Hrvatske gurnuli su u balkanske ralje velikosrbskog imperija zvanog SFRJ, u kojoj su Hrvate sveli na razinu negdašnje raje u Osmanlijskom carstvu, a Hrvatsku u status vilajeta ili srbskog pašaluka…

Ambicije Srba o Velikoj Srbiji i pokoravanju drugih naroda

Može li zdravi hrvatski razum s NEPOREMEĆENIM kriterijem rasuđivanja dati PREDNOST hrvatskom vilajetu zvanom NRH u balkansko-srbskim (jugoslavenskim) raljama pred samostalnom i od Beograda NEZAVISNOM DRŽAVOM HRVATSKOM!?

Upravo u ovome je „alfa i omega“ za upitnost KRITERIJA hrvatskog rasuđivanja.

Naime, tuđinci svih vrsta, a napose veliko-Srbi i staljino-komunisti su poremetili nama Hrvatima, čak našem znanstvu i strukama kriterije za valoriziranje naših vrednota. Tako na primjer, pojedine povijesne događaje negiraju, stavljaju ih pod upitnik ili pod „možda?“, odnosno „predpostavlja se, moglo bi biti, nema sigurnih podataka, navodno, prema nesigurnim podatcima, nagađa se, prema nepouzdanim izvorima, prema navodima od slabih povjesničara, bez sigurnog dokaza, prema nedokazanom mišljenju nekih povjesničara, prema neprovjerenim podatcima…“ Sva naša povijest je puna ovakovih prefiksa i uvodnih rečeničnih dijelova, kojima je svrha obezvrijediti neku povijestnu istinu.

Mi Hrvati smo dozvolili (ne ulazim ovdje u razloge!) da smo si u svemu, BAŠ U SVEMU poremetili kriterije o SEBI i o svemu SVOME.

Uzmimo primjer s obezvrjeđivanjem Breierovog i Maretićevog zapisa o Zvonimirovom osnutku Slunja – Slovinj Grada ili Slovin Grada i Crkve Svetog Trojstva s istoimenim samostanom 1070. godine. Zašto bi se

obezvrjeđivalo taj postojeći podatak, kad Ferdo Šišić, prvorazredni hrvatski povjesničar na svojoj karti Hrvatske iz 1070. godine upisuje Slunj, Cetin, Bihać i Senj, a nema na toj karti većih gradova, koji su nastali kasnije kao npr. nema Gospića, Ogulina, Petrinje, Karlovca, Rijeke… Vidi Ferdo Šišić, Povijest Hrvata u vrijeme narodnih vladara (Pretisak iz 1925. godine, Zagreb, NZ-MH, 1990). Analogan podatak švicarska povijest ne bi obezvrjeđivala tako kako ga obezvrjeđuje hrvatska povijest pisana podaničkim perom.

"Čula, rekla, kazala" povijest

Dakle, osnutak Slunja – Slovinja ili različito sinonimiziranog grada po Zvonimiru 1070. nije uopće upitan, ali treba tu istinu poremetiti s prefiksom: *„Po nekima grad Slunj je utemeljio...". Takve sintagme pretvaraju hrvatsku povijest u „Čula, rekla, kazala…"* Jer kako bi Slunj mogao utemeljiti nekakav „nepostojeći" Zvonimir, kad se znade da je Slunj osnovao Srbin Šešelj 1991. pa ga je SAO KRAJINA nazvala Šešeljevo. Da je kojim slučajem to velikosrpsko kvislinško čudovište SAO K ostalo živjeti i državotvoriti poput genocidne Republike srpske, za 100 godina, još u tragovima preostali Hrvati s poremećenim kriterijem bi govorili, da je Šešeljevo osnovao Šešelj, na ostacima negdašnjeg rimsko-vlaškog Zluna ili Slunja ili Slovena (što je drugo ime za Srbe!), kojeg se je još zvalo Kvadrata, što očito podseća na srpskog pesnika Branka Radičevića, koji je spevao „Kvadrat(-a) nad hipotenuzom, to zna svako dete jednak je kvadratima nad obe katete". Takvu „tvrdnju" ne bi hrvatska povijest pisala „Po nekima…".

Ima i bezazlenih pristupa pojedinim stavkama u Monografiji: „Točna godina izgradnje grada je nepoznata, ali smješta se u 14. stoljeće, a zašto ne u 7. stoljeće, ako već baratamo nepoznatim godinama, a imamo na prostoru Slunja jedno od 12 najstarijih hrvatskih plemena Kurjakoviće i po njima naselje Slunja Kurjavac. U 14. stoljeću poznate su tu već crkveno-biskupske vizitacije (1334.).

Velikosrbska ideologija (nisu bili bolji ni tuđinci – hrvatski gospodari prije Srba!) je znanstveno stvorila UPITNE, MOGUĆE, NEGATIVNE, itd. pristupe i kriterije vrednovanja svega što je hrvatsko, a mi kao podčinjeni

smo te kriterije prihvaćali. Moglo bi se s pravom govoriti o velikosrbskom leksikonu „hrvatskih upitnika, negativnosti, mana, nedostataka, pogrješaka…“, a mi Hrvati smo sve te tuđinske kriterije ili mnogo njih o nama prihvatili.

U taj velikosrbski i staljino-komunistički leksikon univerzalne i strategijske borbe protiv svega, što na ovaj ili onaj način spada u omalovažavanje hrvatskih starina jest nabijanje hrvatskom narodu razne komplekse manje vrijednosti, komplekse krivnje za nešto u čemu narod nije krivac (ALI GA SE POTVARA!), komplekse trajnog ispričavanja nekome za nešto, kompleks odricanja od svojih svojstava, kompleks sramote samih Hrvata pred sobom.

Mi bismo mogli i sami napisati o sebi LEKSIKON pa i bogate enciklopedije svih NAMETNUTIH krivnja, ovih i onih grijeha, ovakvih ili onakvih pogrješaka itd. kroz koje nam se totalno remeti kriterij o našim vrijednostima i pravi nas se robovima samim sebi i drugima, a rob je neslobodan i ne može misliti razborito kao slobodan čovjek. Na taj način se Hrvate drži u pokornosti.

Mi se stalno ispričavamo, ispovijedamo, stalno se kajemo i već nas prsa bole od povijestnog ponavljanja „Mea culpa, mea maxima culpa“.

Od pokore ili samopokore već smo si gorko pretvorili u slatko. Još samo: *Oprosti mi Bože, što sam Hrvat.*

Nametnuti kompleksi su studiozno smišljeno strateško oružje protiv Hrvata.

Mi zaista trebamo SVOJ UNUTRAŠNJI PREPOROD. Nas se vara i zavarava kao što zavodnik vara naivnu djevojku. Ponavljam, već ne znam po koji put: POREMETILI SU NAM KRITERIJE U NAMA O NAMA!

Pogledajmo si samo o kakvim sitnicama si hrvatski narod od razine „kmeta“ do znanstvenika i političara razbija glavu: Je li ispravna kao PRVA crvena ili bijela boja u grbu, a ako kojim slučajem hrvatski grb dođe u zastavu, onda je to ustaška zastava.. Hrvatski sabor donosi ustavni zakon da izbaci „državni“ iz sintagme Hrvatski državni sabor. Taj isti Sabor obznanjuje Zakon o zabrani upotrebe sintagme „Hrvatska akademija“ i namijenjuje ju samo za HAZU ex JAZU. Jedna Njemačka ima

barem 10 akademija znanosti i pred svima je atributna oznaka „Njemačka…“. Taj isti Sabor mijenja datume za praznike i ukida razinu tisućgodišnjem kršćanskom blagdanu Sveta tri kralja…

Ne znam što reći pa ću se poslužiti izrekom, koja upravo ovih dana luta po hrvatskoj javnosti: Čim više se mi Hrvati činimo janjcima, naći će se više vukova, koji će nas popapati.

Najgore je to, što je velikosrbska i dodatno staljinističko-komunistička protuhrvatska ideologija uspjela poremetiti kriterije kod hrvatskih intelektualaca i znanstvenika.

Hrvatski povjesničar Bogdan Krizman (nije on jedini!!!) naziva hrvatske emigrante zločincima, a o onima, koji su uvjetovali hrvatsku emigraciju od 1929. naovamo piše kao o velikim državnicima, istaknutim političarima…

„Bože, ako jesi – gdje si…?“ (L.V. – Solferino)

Jedan u nizu brojnih zločina od Titovih partizanočetnika: 31. prosinca 1942. strijeljan je svećenik Ivan Juraić

Iako sam futurist po naravi i cjeloživotnom djelovanju kao znanstvenik i istraživač u farmaceutskoj struci, ja se u mojim medijskim člancima više bavim prošlošću, nego budućnošću. Činim to svjestno jer se kao 87-godišnji starac sjećam vrlo brojnih komunističko-četničkih zločinstava nad nedužnim ljudima samo zato jer su bili Hrvati. Komunistički partizani su u Drugom svjetskom ratu i poraću ubijali Hrvate prema odredbi Židova Karla Marxa, koji je proglasio Hrvate odpadnim narodom i treba ih uništiti. Srbski fašistički četnici su ubijali Hrvate po svima velikosrbskim ideologijama, napose po Moljević-Mihailovićevom planu prema kojemu treba očistiti svu zemlju od Hrvata i zadržati ih samo 200.000, koje će se denacionalizirati u Srbe. Da nije bilo ustaša i domobrana, koji su nas branili od komunističkih i srbskih zločinstava, danas ne bi bilo Hrvata.

Iz ovih temeljnih deklariranih i sprovođenih zločinstava Hrvatski narod je platio relativno najstrašniji danak u genocidu i svima oblicima -cida u usporedbi s drugim narodima u suvremenoj Europi.

U ovome članku podsjećam da su Titovi marxistički komunisti i srbsko-fašistički četnici, čas zajednički, čas međusobno posvađeni se natjecali, koji će više poubijati Hrvata i među njima napose nedužnih hrvatskih katoličkih svećenika.

Fra Ante Baković i Fra Dr. Petar Bezina, utvrdili su da je za vrijeme II. svjetskog rata i poraća ubijeno od partizanskočetničkih zločinaca 664 katolička svećenika i 31 časna sestra

Ovdje iznosim samo jedan slučaj *brutalnog ubojstva svećenika Ivana Juraića*, kojemu sam još prije Božićnih dana 1942. bio ministrant u slunjskoj crkvi Presvetog Trojstva. Bio je to divan čovjek, mjereno ljudskošću, svećenstvom, poštenjem, domoljubljem i drugim vrlinama. Do "oslobođenja" Slunjskog kraja bio je svećenik u Rakovici, *u Župi Sv. Jelene Križarice*, tijekom prosinca 1942. zadržavao se je više u Slunju, nego u Rakovici Bio sam ministrant na misama, koje su predvodili zajednički ili

svaki posebno vlč. Ivan Juraić i vlč. Dragutin Štimac. Obadvojica su smrtno stradali u Slunju. Već u vrijeme pada zrakoplova viteza Jure Francetića u Slunju 23. prosinca 1942. pronio se glas da su partizani odveli vlč. Ivana Juraića u zatvor, koji je bio u podrumu kuće od Bare Lovrenčić, udaljene jedva tridesetak metara od kuće pisatelja ovih redaka. Zajedno s mojom majkom nosio sam jelo vlč. Ivanu Juraiću i vidio ga izmučenoga i izranjavanoga, ali se je držao ponosno kao Isus Krist pred smrtnu osudu na Križu. Zadnji put sam ga vidio ujutro 31. prosinca, kad sam mu bez majke donio toplo mlijeko i komad kruha. Izgledao je strašno izmučen. Pitao me je za vlč. Dragutina Štimca i dao ga lijepo pozdraviti. Već iza podne pronio se glas da su partizeni strijeljali vlč. Ivana Juraića na Slunjskom groblju i ostavili ga poluživoga u već iskopanoj jami, koju si je po nalogu partizanskih zločinaca morao sam još dublje kopati

O toj tragediji govorio je grobar Ante Štefanac – zvani Baketan novinaru "Nove Hrvatske" kad je Hrvatska vojska oslobodila Slunj.Taj skraćeni zapis prenio je biskup Mile Bogović u svojoj najnovijoj knjizi "Slunjski kraj i njegova Crkva u prošlom stoljeću i sadašnjosti":

Novinar "Nove Hrvatske započinje:

"*Na slunjskom groblju sam zatekao grobara Antu Štefanca. Sjeli smo na rub male kapelice, a ovaj je počeo sa svojom pričom o onome što je radio za vrijeme dok su odmetnici haračili Slunjem.*

Već trideset godina sam ovdje grobar i na mnoge ljude koji su u našem gradu umrli bacio sam posljednju grudu zemlje… Ali ova zadnja tri mjeseca proživio sam više nego prije, pokopao sam ih više nego prije za deset godina.

Čim su došli, to je bilo 15. studenoga, odpočelo je. Osam teško ranjenih ustaša, koji su ostali u bolnici, bili su prve žrtve odmetničkih zvierstava. Navečer toga dana preda mnom je ležalo osam golih lješina, tako iznakaženih, da ih uobće nisam mogao prepoznati. Osim njih bila je tu lješina nekog nepoznatog mužkarca i jedne nepoznate žene. Njih uobće nisu dovezli do groblja".

Ovdje moram (Dragan Hazler) prekinuti i dodati, da smo te mrtve ljude morali voziti na našim kolima moja majka Franciska i ja. Imena ustaša ne znam niti od žene, ali muškarac je bio domobran Joso od Kate Brinke iz

Cvitovića. Dovozili smo mrtvace pred groblje, koje zovemo Staro groblje. Tu su nam ih ljudi prolaznici iz sela Lađevca istovarili. Josu smo vozili samoga. Ubili su ga partizanskočetnički zločinci kao ranjenog domobrana, ubijen pred domobranskom vojarnom na Sveticama. Pri vožnji su partizanke i obične Vlahinje – Srbkinje, dobacivale mojoj majki vrlo ružne riječi, koje ne mogu ovdje zapisati, puno prostije od ove: "Jeli ti to muž, je… te on"…

Kao 13-godišnji dječak, u zemlju sam propadao od stida i od katastrofalnog beznađa, u kojem smo se našli mi Hrvati u Slunju nakon "oslobođenja" od partizanočetnika noću 14/15. studenoga 1942.godine.

Nastavljam razgovor grobara Ante Štefanca i novinara "Nove Hrvatske" vođen krajem siječnja 1943, kad je Hrvatska vojska oslobodila Slunj.

"*Eto, ovdje dolje pobacali su ih u jednu jamu kao paščad. Još istu večer preda mnom je ležala lješina mog sugrađanina Pere Lalića, koji je ostavio ženu i petero djece. Tako je nastavljeno svakog dana. Najgore je bilo 30. studenoga. Bilo je oko pola noći kad na mojim vratima zalupaše dva partizana te me u kišnoj hladnoj noći odvedoše na groblje. Titravo svjetlo fenjera obasjavalo je strašan prizor… Moji sugrađani, sa kojima sam još pred kratko vrieme radio, smijao i veselio ležali su preda mnom svučeni, izrezani, a ledeni noćni vjetar grušao je još toplu krv.*

Tu je ležao Slavko Kovačević, strieljan u glavu, a prije toga izboden nožem. Oplakuju ga žena i troje djece. Dalje su se nizale lješine Adama Kosa, otca petero djece, Ivana Pavlešića, Stipe Katića, Jose Moćana i Jose Obajdina. Svi ostavljaju po četvero, petero djece…

Pred Novu godinu došao je red na pokojnog župnika iz Rakovice, Ivana Juraića. On je već duže vremena ležao u partizanskom zatvoru i očekivao smrt. Na samu staru godinu izveli su ga iz zatvora usred bijela dana i uputili prema groblju. Ja sam išao iza njih i premda sam se već naučio na ovakve prizore, moram priznati, da sam osjećao kako mi ledene suze klize niz obraze. Župnik je bio poznat kao veliki dobrotvor naroda i bio je obljubljen od svojih župljana.

Konačno smo stigli do groblja. Tu je već čekala iskopana raka, ali ju je morao još dublje ikopati sam župnik. Jedan je partizan grubo naložio: "Svuci se!" Starac se morao podpuno svući i sav je drhtao na onoj strašnoj studeni. "Lezi u jamu!"

On je obratio svoje oči k nebu, prekrižio se i drhtavo se spustio u blato.

Iznad njega već su trojica čekala s naperenim puškama.. Vidio sam ga još kako je legao potrbuške i nisam mogao više gledati. Odjeknula su tri hitca i koraci ubojica su se se lagano udaljavali od groblja. Okrenuo sam se i pošao zasipavati.

Kad sam ga već gotovo pokrio, dogodilo se nešto strašno.Tielo se počelo u grčevima micati i iz rake je doprlo stenjanje."Zatucite me do kraja, još sam živ. Nemojte me zakapati živoga".

Prizor je bio jeziv. Kosa mi se naježila na glavi i potrčao sam kao lud za partizanima: "Vratite se i ubijte ga do kraja, on još živi!"

Vratili su se i sa šest hitaca dovršili svoju krvavu rabotu".

Zločinački partizanočetnici strijeljali su ovog dobrog čovjeka 31. prosinca 1942. u starom Slunjskom groblju i sam si je svećenik morao još dublje kopati jamu, koja je već bila iskopana prije, nego su mu Titovi zločinci s tri ispaljena puščana naboja oduzeli nevini život i kako govori grobar, preživio je strijeljanje pa su morali ponoviti.. Cijeli Slunj i Rakovica, sve staro i mlado, plakalo je skrivečki (jer javno nisu smjeli!) za ovim uzornim čovjekom.

Priredio sam ovaj članak 31. prosinca 2015. na obljetnički dan sjećanja na opisani strašni zločin, kojeg su na nevinom čovjeku izvršili partizanočetnici na slunjskom groblju ali obzirom da se radi o jezivim zločinima partizanočetnika nad nedužnim Hrvatima odustao sam od slanja ovog članka, napisanog 31. prosinca 2015. da poštedim čitatelje tih strahota. Razmišljajući o tome, da bi današnja pokoljenja trebala znati o zločinstvima Titovih partizanočetnika, šaljem isti sada na objavu.

Dragan Hazler, poznavatelj pokojnog svećenika. Bio sam mu ministrant.

Basel, 31. prosinca 2015.

Titoljubke i titoljubci su rudimenti Titovog zločinstva u Hrvatskoj!

Je li to država Hrvatska, u kojoj se Trg Hrvatskog narodnog kazališta zove Trg maršala Tita? Tito je najveći i najsvestraniji zločinac svih vremena protiv Hrvata i protiv Hrvatske! Samo zavedeni i krivo odgajani Hrvati (-ice) mogu voliti genocidnog velezločinca Tita! Takvi titoljubci i titoljubke se moraju izliječiti od sadističkog mazohizma – titoljublja! Slijedi im lustracijska terapija Rezolucije 1481, sada kada je Hrvatska članica Europske unije!

Već se zapaža da titoljublje kod Ive Josipovića pomalo slabi u usporedbi s onim u Srbu!

Titoljubac Mesić razmišlja, hoće li mu EU ostaviti privilegiju od 3 milijuna kuna?!

Titoljubca Mesića muči neizvjestnost komunističko-anitfašističke vile na Pantovščaku.

(Toliko na razmišljanje titoljubkama i titoljubcima u medijima, politici i svugdje!)

Tito je bio i ostao međunarodno priznati genocidni i vandalski zločinac!

Dok se o višeimenome teroristu, najčešće pod imenom Tito ne počne govoriti, pisati i učiti prava istina ne će doći do međusobne pomirbe Hrvata. Već samo ime i uloga Tito, koje mu je dao Staljin govori dovoljno o njemu. *Tito je zbir prvih slova od: Tajna internaciona teroristička organizacija.* Staljinov učenik Tito je po brojnim zločinstvima i izvedbi tih zločinstava bio jednak ili je čak nadmašivao svoga učitelja Staljina.

Međunarodna javnost je bila nepravedna premu genocidnom i vandalskom zločincu Titu, kad ga je stavila čak na deseto mjesto najvećih ratnih i mirnodobskih zločinaca u svijetu 20. stoljeća. Tito zaslužuje po svojim univerzalnim zločinstvima više mjesto od desetoga na međunarodnoj listi najvećih zločinaca. Za to bi se trebala pobrinuti SDP = KPJ!

Velezločinac Tito, bio on Hrvat ili podmetnuti mućak mrzio je svaku Hrvatsku!

Na godišnjicu Titine krepavice na HTV1 rečeno je da mu je na pogreb došlo oko 200 državnika, što je točno – "slični dolaze k sličnome, zahvaliti mu što je za njih radio: slučaj raskola sa Staljinom, nesvrstani, održavanje tvorevine YU…". Sve je to bio "Titov vjetar iz gonje i donje guzice" u leđa onima, koji su ga ispratili iz Ljubljane u Beograd. Bilo je još mnogo lažne lovorike, ali treba od nje štediti slova hrvatske latinice.

Hoće li titoljubne novinarke i novinari kritizirati slavopojke o Titu?!

Zanimljivo je pričekati i vidjeti, hoće li novinari iz Kumrovečke Titove škole, kakovih je većina u Hrvatskoj prosvjedovati protiv hvalospjeva o Titu kao što su prosvjedovali uz hrvatskog viteza i branitelja Hrvatskog naroda Juru Francetića. Za svakog normalnog čovjeka, koji prosuđuje kroz pravilne kriterije: Jure Francetić je bio ratni branitelj Hrvata i države Hrvatske, a velezločinac Tito je bio masovni ubojica Hrvata (i drugih naroda!) i rušitelj države Hrvatske. Nota bene!

Velezločinac Tito je čak pred svoju krepavicu 1971. rekao za javnost: "*Prije će Sava poteći uzvodno nego će Hrvati imati samostalnu državu!*"

Tko normalan može voljeti takvog Tita – genocidnog ubojicu i progonitelja oko 2 milijuna Hrvata (raznim načinima se našli u grobu ili u dijaspori!), vandalskog rušitelja svega hrvatskoga i patološkog mrzitelja svake države Hrvatske. Tito se je od 1941. borio za utamničenje Hrvata u Jugoslaviju i protiv svake države Hrvatske. Zar još uvijek ima hrvatskih slijepaca, koji ne vide tu istinu o genocidnom i svestranom zločincu Titu ili su to titoljubke i titoljubci, koji su kao i njihov Tito protiv Hrvata i protiv države Hrvatske.

Imao je velezločinac Tito i poneko dobro djelo!

Nitko ne kaže da taj genocidni i vandalski velezločinac Tito, deseti na međunarodnoj listi najvećih ratnih i mirnodobskih zločinaca 20. stoljeća nije uz tisuće svojih zločinstava napravio i poneko dobro djelo. Ali se postavlja pitanje je li to jedno pa makar i više dobrih djela opravdanje da se iz mračne prošlosti stavljaju u prvi plan pod reflektore povijesti Titova "dobra djela", a sva zlodjela se zaobilaze, prekrivaju povijesnom

prašinom ili se pred mnoga od njih – negativna zlodjela stavlja pozitivni predznak.

Kad su u pitanju genocidna i druga zločinstva, koja su po zapovjedi i po znanju Tita vršena masovno i pojedinačno na ljudima, zarobljenicima u vojnim odorama, na civilima svih zvanja i zanimanja i na djeci, a taj zločinac Tito je poštedio poneko dijete ili odraslu osobu, ne vrijedi za takovog zločinca matematičko pravilo da "plus ukida minus".

Zločinac je zločinac pa makar on učinio i poneko dobro djelo i upravo takav zločinac je bio Tito.

Bila bi sreća da je Tito imao svoj "Jasenovac" za vrijeme rata, a ne iza rata

Ni u ružnom snu nikome normalnome pa i pisatelju ovih redaka ne pada na um opravdavati ratni ustaški Radni logor Jasenovac. Ipak iz njega je uz sve strahote netko na ovaj ili onaj način preživio: odpuštanjem nakon izdržane kazne, zamjenom za preživjele zarobljenike kod partizana, bijegom… Osim stotina manje poznatih ljudi, Jasenovac su preživjeli i ponajveći komunisti, od kojih evo imena abecedno: Ante Ciliga, Andrija Hebrang, Mladen Iveković…

Tito nije imao ratne logore "Jasenovac", nego je ubijao odmah ili nakon mučenja

U usporedbi s Titovim revolucijskim ratovanjem bez logora za zarobljenike, ustaški Jasenovac je sadržavao barem tračak životne nade. Tito nije logorovao zarobljenike, nego ih je odmah bez milosti ubijao i to uz poznati obred mučenja.

Kad je riječ o masovnim Titovim ubojstvima, navodi se najčešće Bleiburg i Križne puteve kao mirnodobske genocide, a zašto se prešućuju Titova genocidna zlodjela od 1941. nadalje?!

Titoljubci poput Stjepana Mesića opravdavaju Titov genocid na Hrvatima u Bleiburgu i Križnim putevima osvetom za Jasenovac. Uzmimo da je to tako, iako ničim opravdano, a baš nikako ne osvetom i brojem počinjenih Bleiburških i Križno putnih žrtava, koje su deseterostruko veće, nego žrtve svih ustaških Jasenovaca.

Čime Mesić i titoljubci opravdavaju Titov genocid na Hrvatima prije Jasenovca!

Suprot "opravdanom" Titovom gigazločinu na Hrvatima u Bleiburgu i Križnim putevima, postavlja se pitanje čime mogu titoljubke i titoljubci poput Mesića, Josipovića, Manolića i ovima sličnih opravdati Titovo ubijanje nedužnih ljudi od samog početka takozvanog NOB-a 1941-1945.

Komu su bile krive kumice sa svojim košarama u vlakovima, od 1941. nadalje, koje su ubijali

Titovi odmetnici, zvani partizani miniranje pruga i iz zasjeda… Takva miniranja pruga po Hrvatskoj su započeli i učetalo provodili titovci prije Jasenovca i za trajanja Jesenovca. Tko se je tu kome i zašto osvećivao, suvišno je postavljati pitanje kad se znade da je zločinac Tito vodio komunističku revoluciju, a ova guta vlastitu djecu. Neka to opravda Mesić "osvetom"!

Jovo Čaruga je bio jedan od uzornika Čarugi Titu!

I jedan od Titovih mikro-uzora kradljivac i siledžija Jovo Čaruga je uz krađe i zlostavljanje ljudi običavao dati siromasima dio svoje ukrađevine, ali ga to nije spasilo pred pravosuđem, koje ga je osudilo na smrt vješanjem. Titoljubke i Titoljubci kite grob srbskom sločincu Jovi Čarugi u Osiječkom groblju jer ga smatraju Titovim uzornikom.

Tito je veliki "Čaruga", koji je čak vrlo oskudno ili nikako dijelio pljačkovinu sa siromasima. Osobno je živio raskošnije nego kraljevi i carevi u čitavoj ljudskoj povijesti.

Ta Titova raskoš, a ne ideologija je jedan od razloga Titovog razmimoilaženja sa Staljinom. Dok je Titov uzorni zločinac Staljin živio u vojnoj odori i spavao na vojničkome krevetu, Tito je sprovodio sjaj i raskoš, kakog se ni u bajkama ne može zamisliti.

"Konflikt" između Tita i Staljina je Titov hohstapleraj, a ne ideologija!

Nisu se Staljin i Tito "prije i poslije razlaza" međusobno razlikovali. Baš suprotno, Tito je tek nakon razlaza s učiteljem Staljinim uveo u Hrvatsku (u ondašnju Jugoslaviju) najradikalniji staljinizam: hapšenje i smaknuće svojih najbližih (Hebrang, Žujević…Moša Pijade…), izgradnja brojnih

mučilišta i logora, među kojima su neki bili strašniji nego Staljinovi Gulagi: Goli Otok, Glavnjača, Foča, riječka "Via Roma" – Nikad doma! itd…usw…etc…

Tito je bio arogantan prema sirotinji, u čemu je nadmašio Staljina!

Poznato je njegovo ponašanje prema siromašnim seljacima u Kumrovcu, koji su od neimaštine hrane pasli travu. Kad su se potužili Titu, koji je pored njih u luksusnom sjaju kretao u Kumrovec, da im on dade nešto za jesti umjesto da pasu travu, Tito im je odgovorio "*Umjesto da pasete travu, imate malo dalje djetelinu pa tamo pasite.*"

Tito je i u patološkoj sexomaniji nadvisio svoga učitelja Staljina!

U Titov luksuz, raskoš i neumjerenost spada mijenjanje žena poput prljavih čarapa. Najstrašnije jest da je neke od svojih ljubavnica stavljao u zatvor i dao ih ubiti. Takva sudbina pogodila je na primjer Bogdanku Podunavac, a kako je postupio prema jednoj od prvih svojih žena Herti Haas i posljednjoj Jovanki Budisavljević poznata je barem izmišljena fasada.

Ivo Josipović sa zadivljenjem hvali petokraku na kapi titovki u četničkom Srbu!

Je li to Josipovićeva nepromišljenost ili loš odgoj? Prof. Dr. Ivo Josipović bi kao čovjek i napose kao predsjednik države – Republike Hrvatske trebao znati da se pod crvenom petokrakom ubija i muči nedužne ljude i ruše civilizacijska dobra svih oblika od 1917. do danas, blizu 100 godina ili točno 96 godina.

Ako o crvenoj petokraki na kapi titovki tako pohvalno govori bivši predsjednik države Ivo Josipović, onda će i djeca posezati za takovom zločinačkom kapom. Kuda to vodi???!!!

Povijest, opća znanost i opća kultura moraju obračunati s velezločincem Titom!

Komunistička politika u strankama, napose ona u SDP-u (KPJ) i mediji iz Titove kumrovečke škole nameću Hrvatskom narodu kult Tita kao svoje "ljubičice bijele", a sva Titova genocidna i druga zločinstva guraju pod tepih, a pred neka čak stavljaju pozitivni predznak. Rezultat toga je nesloga u Hrvatskom narodu i sve nedaće, koje proizlaze iz nesloge. Zato

povijest, opća znanost i opća kultura podržane od pravilmo usmjerenog Hrvatskog naroda moraju velezločinca Tita maknuti iz javnosti i staviti ga u povijestnu ropotarnicu. Jedino mjesto, na kojemu treba zadržati ime velezločinca Tita je "Titov Goli otkok"! Razni Sanaderi bi trebali obnoviti remek djelo Titovog staljinizma Goli Otok i tu smjestiti svu Titovu ostavštinu.

Manjine u Hrvatskoj imaju veća prava od matičnog naroda

Bivši i sadašnji komunisti i neke nacionalne manjine imaju u Republici Hrvatskoj više sveopćih prava nego pošteni, domoljubni, radno i kreativni, marljivi i čestiti Hrvatski narod. Napose je zabrinjavajuće što takove nacionalne manjine u Hrvatskoj djeluju politički, kulturološki, ideološki , nacionalno….etc… itd. u korist države svoga iskona, a ne u korist matične države Hrvatske. Svaka čast onim nacionalnim manjinama u Hrvatskoj, koje djeluju pošteno i uravnoteženo na čast i za svako dobro Hrvatske i svoje iskonske zemlje.

Napose svoja nacionalna nadprava koriste i nameću Hrvatima potomci dvaju naroda, koji su najbrutalnije uskraćivali i gazili nacionalna prava Hrvatskog naroda u njegovoj iskonskoj domovini i državi Hrvatskoj. To su bili Talijani, koji su čak na grobovima Hrvata u Istri, na okupiranim hrvatskim otocima, u Zadru i u Rijeci talijančili ne samo žive Hrvate, nego su rušili hrvatske spomenike i druga obilježja, čak su hrvatska imena na grobovima talijanizirali i zabranjivali su uporabu hrvatskog jesika u obiteljima. Danas još živući Talijani iz mračne ere fašizma i njihovi potomci u Istri, kojih nema 33,3% su ispisali talijanskim jezikom sve moguće nazive ne poštujući nijedan kriterij.

Srbi u obadvije Jugoslavije i u obadva zadnja rata ponašali su se ne samo nametljivo, četničkofašistički, nego genocidno, pljačkaški, silovateljski i uništavajući sve hrvatsko od života do svakog hrvatskog dobra i znaka. Ti isti Srbi ili iz njihovih redova srbski zločinci posijali su od 1991-1995. trećinu Hrvatske s ubitačnim minama, po kojima još i sada traje srbski genocidni rat protiv Hrvata. Za vrijeme obadvije Jugoslavije su useljavali Srbe u najčišće hrvatske krajeve sa svrhom posrbljivanja. Do 1948. u Istri nije bilo statistčki obuhvativog broja Srba, a od vladavine Tita i Rankovića do danas u Istri živi nadprosjek Srba u Hrvatskoj i zajsdno s Tlijanoma sanjaju o separaciji Istre. Čak se protive da Rijeka bude glavni grad Istarskog dijela Hrvatske.

Srbovanje uz srbski pravoslavni Božić

Srpski pravoslavni Božić u Hrvatskoj pretvoren je u srbovanje i u srbsku politiku, u kojoj se najdrskije i perfidno proziva i vrijeđa Hrvate jer im oni ne dozvole još više srbskih nadprava i srbske nacionalne politike u Hrvatskoj. Predsjednik Srpskog narodnog vijeća Milorad Pupovac koristi "praznik" (nešto što je prazno!), a ne blagdan srpskog pravoslavnog božića za politiku srbovanja, u čemu ga čak podržava dio srboulizavajućih političara u Hrvatskoj.

Na to srbovanje Milorad Pupovac okupi takove hrvatske političare, koji mu se dodvorajaju i daju mu pravo u svima njegovim stavovima i protuhrvatskom ponašanju. Ovdje postavljam nekoliko vrlo ozbiljnih pitanja počev od izreka Milorada Pupovca i hrvatskih političara, koji mu daju pravo – nadpravo.

Pupovac traži još više prava za srpsku nacionalnu manjinu i kaže da zajedništvo u nejednakosti nije moguće i uz ostalo dodaje: "Svakog dana nejednakost se povećava". Ima Pupovac pravo, samo krivo postavlja svoju ocjenu. Srbska nacionalna manjina u Hrvatskoj broji oko 5%, a u svima službama, u medijima i u državnoj politici je čak do deseterostruko veći broj Srba, nego im proprcionalno pripada. Spomenut ću samo dva podatka, koja se u zadnje vrijeme glasno ponavljaju u Hrvatskoj: 1. U vlastima Republike Hrvatske pod vodstvom Zoroklika Milanovića ima 44% Srba i još više komunista. U HRT-u 35% Srba, a što tek reći za Brijune, na kojima je velezločinca Tita naslijedio Srbin Rade Šerbeđžija, kojeg plaćaju hrvatski porezni obveznici… Rade dovodi obilno svoje nepote iz Srbije, koji na račun hrvatskog novca ljetuju na Brijunima.

Zar Hrvatskoj ne bi bilo bolje iznajmiti Brijune za neku instituciju EU ili UN-a, što bi pored najamnine donosilo Hrvatskoj prihod od cjelogodišnjega međunarodnog turizma i službenih posjetitelja?!

Pupovac nije zaboravio iznijeti pitanje srpske ćirilice u Vukovaru, dakako i drugdje, gdje je zastupljenost srpske nacionalne manjine 33,3%. To matematičkom i prirodnom točnošću znači da 66,7% Hrvata mora ne samo trpjeti, nego učiti i znati srpsku ćirilicu. Ovdje se valja malo zadržati. Hrvati imaju svoje narodno pismo glagoljicu i arvacko pismo, zvano bosančica ili hrvatska ćirilica.

Hrvati su se odrekli javne uporabe svojih pisama, a sada ih se prisiljava da moraju u svojoj državi Republici Hrvatskoj dozvoliti, što znači učiti i znati srpsku ćirilicu. U svemu postoji izlaz i rješenje pa ga primijenimo i ovdje. Uvedimo u službenu uporabu napuštena hrvatska pisma glagoljicu, arvacko pismo i srpsku ćirilicu i dodajmo im međunarodno pismo latinicu. Tada će biti zadovoljeni Pupovčevi zahtjevi za srbskom ćirilicom, a također i Hrvati radi spomenute hrvatske glagoljice, koja je nekim slučajem potekla iz usta Zoroklika Milanovića i mandatara Hrvatske vlade Tihomira Oreškovića. Koliko je to racionalno i korisno, neka nam pojasni Milorad Pupovac i Zoroklik Milanović.

Koliko je meni i svima kulturnim ljudima poznato, veliki narod Nijemci i uz njih Švicarsci i Austrijanci su se odrekli svoga starog izvornog pisma zvanog gotica, kojeg je stvorio stari germanski učenjak Vulfila i sada rabe samo međunarodno pismo latinicu. Ata Turk je iza Prvog svjetskog rata uveo u Tursku pismo latinicu umjeto arapskog pisma. Rumunji su se odrekli ćirilice pred nekoliko stoljeća. Egipćani su već davno napustili hieroglife, nasljednici Babilonaca napustili su klinasto pismo, a Rimljani nisu nikada niti prihvatili etrušćansko pismo. Poručujem Miloradu Pupovcu, da Hrvati uvedu u uporabu etrušćansko pismo jer posjeduju na muzejskoj mumiji najdulji u svijetu etrušćanski tekst pa bismo trebali uvesti i nadpise etrušćanskim pismom. Ima li granice srbska politička, nacionalistička i ina megalomanija???!!!

Uostalom, Beograd je pred oko 200 godina postao glavni grad Srbije, a u njemu ima više nadpisa latinicom, nego ćirilicom.

Srbima u Hrvatskoj nitko ne branu uporabu ćirilice u svojim kućama, crkvama i srbskim ustanovama, ali srbska manjina čak brojnija od 33,3% nema pravo i ne može ga imati u nametanju svoje čirilicu većinskom matičnom narodu Hrvatima u državi Hrvatskoj. Točka!

To je nejednakost i nepravda samo ju Milorad Pupovac nije pravilno prikazao. Pobrkao je predznake. Iz usta toga nacionalno bolesnog Srbina još nitko nije čuo u pozitivnom smislu ime Hrvatska, nego zemlja.

Hrvatski Srbi su pod vodstvom raznih "Pupovaca"vodili zadnja dva najstrašnija rata protiv Hrvata u domovini Hrvatskoj, koje ratove su Srbi izazvali, počeli i nabrutalnije genocidno vodili sa strašnim posljedicama za sva vremena. ALI, još nismo čuli Pupovčevu barem konvencijsku ispričnicu za te ratove. Pupovac se ne ispričava niti radi posijanih srbskih mina, od kojih pogiba sve živo od hrvatske djece preko odraslih ljudi do domaćih i divljih životinja. Pupovac ne pomaže hrvatskim obiteljima pronaći mrtva tijela svojih najmilijih, koje su poubijali Pupovčevi Srbi iz Hrvatske i iz drugih krajeva, gdje živi taj osvajački, genocidni i pljačkaški narod Srbi. Nismo čuli niti od Irineja i drugih patrijarha SPC nijednu ispriku za srbska zlodjela u Hrvatskoj.

Zašto se Hrvatsko pravosuđe ne pozabavi Pupovčevim protuhrvatsvom i njegovim prekomjernim srbovanjem?

Zašto Hrvatsko pravosuđe ne zatraži obvezno izručenje srbskih zločinaca, koji su ratovali protiv Hrvata u Hrvatskoj?

Zašto Hrvatska ne dovodi pred Sud pravde Alreksandra Vučića, koji je po Hrvatskoj, napose u Banovini pravio čak veća zločinstva, nego Dragan Vasiljković – kapetan Dragan? U internetu postoje protuhrvatski govori Aleksandra Vučića, kojeg Vesna Pusić prima u Hrvatskoj preko crvenog tepiha uz srbski tropoljubac.

S Pupovčevim četničkim srbovanjem i ponašanjem treba se pozabaviti Hrvatsko pravosuđe…

Pupovac je uveo jubilarnu nagradu imena Svetozara Pribićevića, a to je onaj perfidni zločinac, koji je ne samo odveo hrvatske političke guskane na klanjanje velikosrbskom kralju Aleksandru Karađorđeviću, nego je Pribićević suodgovoran za ubijanje hrvatskih domobrana u Zagrebu. Svetozar Pribićević je tvorac ili sutvorac najstrašnih zakona protiv Hrvata: Vidovdanski ustav, razne oktorirane ustave i zakone, zabranu hrvatskog imena, supomogao je ubojstvo Radića i drugova u Beogradskoj skupštini i sukreator je šestosiječanjske diktature kralja Aleksandra 1929. Svetozar Pribićević se je posvadio s diktatorom Aleksandrom Karađorđevićem 1930. i onda je pobjegao u emigraciju. Zar je bijegom u emigraciju Svetozar

Pribićević opravdao sve svoje zločine protiv Hrvata i da se njegovim zločinačkim imenom naziva jubilarna nagrada Milorada Pupovca i SPC-a. Zar nema u Hrvatskoj poštenih i domoljubnih Srba poput Borojevića, Harambašića, Hranilovića, Medića, Ogrizovića za naziv odličja, nego ime takvog protuhrvata kao što je bio Svetozar Pribićević koristi Pupovac za jubilarnu nagradu, koju dodijeljuje Srpsko narodno vijeće na čelu s Miloradom Pupovcem uz srbovanje na srbskom božićnom politikanstvu. Jeli itko čuo od srbskog patrijarha Irineja, od ikojeg patrijarha i prote ijednu riječ pokajanja za zločinstva, koja su Srbi počinili nedužnom Hrvatskom narodu u hrvatskoj domovini..

Nadati se je da je ovo zadnji "sabor" hrvatskih političara, srpskih ulizica, koje kao guskane u maglu okuplja velikosrpski politicar Milorad Pupovac na srbovanje i dijelenje srbskih lekcija Hrvatskome narodu u Hrvatskoj domovini.

Republika Hrvatska je članica Europske Unije i njena je obveza uskladiti prava nacionalnih manjina s pravima, koja uživaju nacionalne manjine u državama EU i u Švicarskoj.

Nijedna nacionalna manjina u državama EU ne dobiva novčanu podporu iz proračuna EU država kao što je slučaj u Hrvatskoj i nijedna nacionalna manjina u državama Europske Unije se ne smije baviti politikom u službi države svoga iskona kao što se Milorad Pupovac i SPC bave za Srbiju u Hrvatskoj. SPC čak vlada sa Slovenijom i vascelom Italijom iz "srpskog" Zagreba Netko je zaboravio ili poremetio najosnovnija pravila pristojnog ponašanja u Hrvatskoj. *Nota bene!*

Komunističku patriiju SDP u Hrvatskoj se mora zakonom zabraniti

HRVATSKA mora sprovesti LUSTRACIJU KOMUNIZMA, SRBSKOČETNIČKOG FAŠIZMA I ANTIJUGOSLAVIZACIJU – kao masku za velikosrbsku ideologiju.

BEZ LUSTRACIJE NEMA KROACIJE NITI DEMOKRACIJE!!!

Jugoslavenski komunistički antifašizam je bilo najveće genocidno i vandalsko zločinstvo u Hrvatskoj 20. stoljeća i svih povijestnih vremena. To velezlo sa svojim velezločincem Titom treba ući u crne stranice hrvatske povijesti i da ostane kao opomena: NIKADA VIŠE!!!

Komunistička partija Jugoslavije, koju je marxistički staljinist Tito 1943. nazvao *Socijalistička demokratska partija* ili SDP radi dodvaranja Britancima je bila i ostala zloglasni prirepak Staljinove komunističke partije. To potvrđuju povijestni dokumenti, koji su puni ratnih i mirnodobskih zločinstava vođenih od Tita i titovaca po sovjetskim metodama zločinca Staljina i Barije. U komunističkoj Jugoslaviji, u ratu i u miru zločinstva je vodila KPJ=SDP sa svojim "Narodnim sudovima", PPK = Protiv pete kolone, OZN-a = Odjeljenje zaštite naroda, KOS = Kontraobavještajna služba, UDB–a = Uprava državne bezbjednosti…

Komunistički antifašizam je ubijao ljude nakon obreda mučenja

Za vrijeme rata komunistički antifašizam nije imao logore, nego privremena mučilišta zarobljenih i kidnapiranih ljudi i zatim ubijanja jadnih ljudi najbrutalnijim metodama. Prije toga su si sami ljudi morali kopati jame, u kojima su komunistički antifašisti počesto zatrpavali još polužive ljude. Omiljena antifašistička metoda je bila bacanje živih ljudi u bezdane. Najstrašnija metoda komunističkih antifašista je bila: ZAZIDATI ŽIVE LJUDE u NEKI TUNEL ILI RUDOKOP, kao što je slučaj HUDA JAMA u Sloveniji. Zločinačke metode komunističkog antifašizma su neizbrojive. Primjerice OZN-a u Slunju na čelu sa šefom Petrom Zinaićem gušila je ljude i majke s djecom u pećinama s dimom od slame, koju su upalili na ulazu u pećinu. Na koranskom mostu u Rastokama su komunistički antifašisti natjerali 14. studenoga 1942. godine 37 majka –

Hrvatica s malom djecom da skaču u nabujalu Koranu, u kojoj su se svi utopili.

Potreban je leksikon jugoslavenskog komunističkog antifašizma

Trebalo bi napraviti leksikon o metodama ubjanja nedužnih ljudi od strane jugoslavenskih komunističkih antifašista za vrijeme rata "bez logora" i nastaviti s logorima komunističkih antifašista u poraću, kakovi su bili primjerice – antifašistički logori u Jasenovcu, Gradiški, Karlovcu, Jamodolu, Macelju, Slunju, Čemernici, Budačkom i nekim dijelovima Zagreba… U ovim logorima su nakon obreda mučenja ubijani hrvatski zarobljenici i civili na licu mjesta ili su komunistički antifašisti odvodili jadne ljude na poznata stratišta kao: DAKSA, JAZOVKA, MACELJ, BUDAČKI, KOSINJ, PETROVA GORA, brojna stratišta u Zagrebu ispod Sljemena, Gračani… Iz tih i drugih logora su komunistički antifašisti izvodili ljude na ubijanje u brojnim stratištima. Znadem, da će mi mnogi ljudi zamjeriti zašto nisam pobrojio još neke logore komunističkih antifašista, ali ih unaprijed upozoravam da je to nemoguće u jednom članku. Poznato je da u Sloveniji ima oko 600 obrađenih masovnih grobnica, pretežno od Hrvata, a u Hrvatskoj ima preko 1000 masovnih grobnica počinjenih od jugoslavenskih komunističkih antifašista. Nekima od masovnih grobnica predhodilo je mučenje ljudi u privremenim logorima. Na to nam je ukazao i poznati komunistički antifašist Simo Dubajić, koji se hvalio da je poslao u smrt 30.000 Hrvata i žao mu je da nije i više. Znade se da su te jadne žrtve bile mučene prije Dubajićevog ubijanja. Što tek reći za masovne grobnice počinjene od jugoslavenskih komunističkih antifašista u BiH, u Bačkoj, Srijemu i po Srbiji do Makedonije, dokle su sezali "Križni putevi" hrvatskih zarobljenika u organizaciji Titovih komunističkih antifašista.

Prave logore uređuju komunistički antifašisti iza rata!

Uređenije logore gradili su komunistički antifašisti KPJ=SDP iza Drugog svjetskog rata ili su koristili postojeće. I ovdje se može samo primjerice spomenuti one najstrašnije: GOLI OTOK, Glavnjača, Foča, Mitrovica, Lepoglava, Požega, Zenica, Via roma u Rijeci…

Velezločinac Tito se zasitio masovnog ubijanja Hrvata (i drugih)

Godine 1954. je antifašistički velezločinac Tito obustavio masovna ubijanja ljudi, ali je ostavio na snazi razne oblike samomučenja, poput poznatih na Golome Otoku od 1949. nadalje. Zenica je bila poznata po izvođenju ljudi na fiktivna strijeljanja. O tome je pisao poznati književnik Vjenceslav Čižek s 12 godina staža u Zenici. Istinu o takvim mučenjima od strane komunističkih antifašista, ostavio je bivši antifašist Milovan Đilas…

Sve to i bezbroj raznih mučenja i ubijanja je izvodila antifašistička Titova komunistička partija KPJ=SDP) sa spomenutim strukturama za sprovođenje genocida na Hrvatima (i ostalim narodima), Nitko ne poriče toj genocidnoj i vandalskoj komunističkoj bandi antifašizam. Da, komunisti su bili i ostali ideološki antifašisti, ali Titov jugoslavenski komunistički antifašizam je bio višestruko veće i strašnije zločinstvo prema ljudima i svima stvorenim dobrima, nego je to bio fašizam.

Marxov komunistički antifašizam, predvođen velezločincem Titom je genocidno ubijao Hrvatski narod, pljačkao i uništavao imovinu i borio se protiv samostalne države Hrvatske. Poznate su komunističko-partizanske pjesme i izreke: "Narod s nama, koj' prot" nama, mi ćemo s njim pod pete. Komunizam može pobijediti samo revolucijom. Revolucija guta vlastitu djecu. Ne istraživati, nego odmah ubijati. Uz Tita i Staljina dva junačka sina, njih neće ni pakao smest. Staljinov patent je gulag – mučilište nedužnih ljudi. Titov patent je Goli Otok, mučilište i stratište čak istomišljenika.

SDP je imovinski, pravni i ideološki nastavak okrutne KPJ!

Takozvana antifašistička JNA je produkt od KPJ=SDP. Ta antifašistička JNA je vodila najstrašniji rat protiv Hrvatske. Tek ću podsjetiti:

1. Antifašistička JNA je ubila Hrvatskog branitelja Josipa Jovića na Uskrs, 1991. na Plitvicama.
2. Antifašistička JNA je ubila u Podunavlju desetak hrvatskih policajaca.

3. Antifašistička JNA je s Poligona JNA u Slunju granatirala Slunj, "Vazduhoplovsvo" JNA bombardiralo je Slunj i druge gradove u Hrvatskoj.
4. Antifašistička JNA je srušila helikopter s međunarodnim promatračima..
5. Antifašistička JNA je razorila hrvatski grad Vukovar, poubijala više tisuća Hrvata i postrijeljala ranjenike na Ovčari. Zapovjednik antifašističke JNA Šljivančanin je ulazio u Vukovar praćen antifašističkom pjesmom: "Slobodane, šalji nam salate, bit će mesa klat ćemo Hrvate".

Nije spavala niti antifašistička KPJ=SDP na čelu s komunističkim antifašistom Ivicom Račanom. Antifašist Ivica Račan je podijelio oružje iz Hrvatske teritorijalne obrane srbskim fašističkim četnicima u Hrvatskoj.

Isti komunistički antifašist Ivica Račan sa svojim komunističkim antifašistima napušta sjednice Hrvatskog sabora, na kojima "ustaše" proglašavaju samostalnu Republiku Hrvatsku.

Isti komunistički antifašist – sekretar KPJ=SDP naziva HDZ strankom opasnih namjera.

Brojni komunistički antifašistički vojnici se zajedno sa srpskim fašističkim četnicima bore protiv Hrvatskih branitelja.

I na kraju zagonetka svih zagonetki: U Ustavu Republike Hrvatske stoji da je ona zasnovana na tekovinama Avnoja i Zavnoha, a ne izborena od Hrvatskih branitelje upravo u borbi protti Avnojevske komunističke antifašističke JNA.

Ovaj stavak kultu Avnoju i Zavnohu se mora brisati iz Ustava RH i staviti da je Republiku Hrvatsku ostvarena hrabrom borbom Hrvatskih branitelja protiv Avnojevske komunističke antifašističke JNA i protiv srbskih fašističkih četnika.

Bez lustracije Rezolucijom 1481. nema slobodne Kroacije niti istinske demokracije.

HAZUD- Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti Dijaspore daje punu podršku ministru kulture gosp. Zlatku Hasanbegoviću

Stari članak, neobjavljen u Vjesniku radi duljine, sada vrlo aktualan sadržaj i molim medije, napose Hrvatske portale da ga u cjelosti objave sa starim nadnevkom i naslovom jer je Hrvatska postala komunističkijom, nego je bila 1997. *Mojim stavom podržavam ispravan stav ministra kulture, gosp. Zlatka Hasanbegovića.* Slijedi članak:

Dragan Hazler Slunj, 18. siječnja 1997.

KOMUNIZAM JE UČIO DA REVOLUCIJA GUTA VLASTITU DJECU,

A JUGOSLAVIJA – JEDNA I DRUGA JE UBIJALA HRVATSKOJ DJECI RODITELJE

Kad je predsjednik RH, dr. Franjo Tudjman službeno proglasio opće pomirenje između svih Hrvata medjusobno zavađenih suprotnim ideologijama, od kojih nijedna nije bila hrvatski patent, očekivalo se od obadvije strane pomirbeno ponašanje. Umjesto toga nastavljena je kroz sve medije svađa, u kojoj su napose izazovni, nekorektni, lažljivi i nametljivi komunisti i jugonostalgičari.

Nastupom u dosta sličnom stilu pojavila su se dvojica drugova, Silvije Degen i Tomislav Jakić, čelnici ASH Zagreb u svojoj replici gospodinu dr. Srećku Pšeničniku s njihovom tezom pod naslovom:

"*Zločin u vrijeme bivše Jugoslavije i vladavine komunista bio je, ma kako strašan, eksces, a zločin u vrijeme NDH bio je politika.***"**

Da su drugovi u teškoj zabludi već su im u Vjesniku rekli i dokazima podkrijepili istaknuti poznavatelji komunističkih i jugoslavenskih zločina nad Hrvatima, primjerice Ivo Pancirov i Ana Lučić (navodim samo posljednjih dvoje), ali rudiment-komunisti su slični religioznim sektašima i ne daju se uvjeriti pa bi im trebalo najdemokratskijim metodama uskratiti ili zabraniti takovo djelovanje, kao što je to slučaj u SAD-u jer su u prošlosti, svuda po svijetu bili idejni organizatori i praktički sprovoditelji terorističkih akcija i genocidnih revolucija kao najvećih zala u čitavoj ljudskoj povijesti.

Komunistička ideologija je zasnivala ostvarenje svoga cilja, pobjede u cijelom svijetu kroz legalizaciju smrti i zločinstava, koja su sifilitični Lenjin, paranoični Staljin i narcisoidni Tito razradili i sprovodili u praksi.

Čak u pozdrav, usmeni i pismeni uveli su smrt: "Smrt fašizmu – sloboda narodu!", a fašist je bio svaki onaj, kojeg se je po potrebi fašistom proglasilo. Ako je hrvatski seljak, koji nije ni znao što je to fašizam imao tri krave, da bi mlijekom obskrbio osmero djece, komunisti su ga proglasili kulakom, a to je ravno fašistom, ubili su ga pred djecom, da bi mogli nesmetano uzeti krave za sebe, a ako je majka prosvjedovala ubili su i nju. Od hrvatske djece su stvarali siročad, koja je iza rata postajala bijelo roblje, plijen pečalbe i dijaspore.

Pozivam drugove Degena i Jakića u Slunj, da im predstavim barem stotinu potomaka od "hrvatskih kulaka", koje su jugokomunistički partizani nedužne postrijeljali, usmrtili mučenjem, naživo sjekli pa čak u pećinama gušili dimom. Među ubijanima i gušenima bilo je djece (i moga 15-godišnjeg brata Milana Hazlera su u srbskom Raletini naživo sjekli, 20. ožujka 1942) i staraca – na primjer oko 400, što prognanih što poubijanih hrvatskih seljaka u Furjanu kraj Slunja, lipnja 1944.

O tome zločinu, dakako s opravdavajućim jugokomunističkim predznakom mogu drugovi Lang i Jakić čitati u dvoknjižju Dr. Djure Zatezala pod naslovom "Kotar Slunj i kotar Veljun u NOR-u…, Zbornik 18, HAK Karlovac 1988."

Mesić – Pupovac u Srbu

Fašizam i komunizam su bili i jesu u svojim sadašnjim ostatcima dva medjusobno sukobljena medjunarodna zla. Medjutim, Hrvati i hrvatska vojska za vrijeme NDH nisu bili fašisti, nego ljudi, koji su jedva dočekali svoju državu pa ma kakva ona bila i morali su se od prvog dana boriti za njeno održanje. Ne tvrdim pritom, da je ta borba bila bez zločnstava. Suprot tomu jugokomunistički partizani, medju kojima je (više nažalost, a manje na sreću) bilo vrlo mnogo Hrvata borila se je svjesno protiv države Hrvatske, a u prilog stvaranja Jugoslavije, iako su znali da je Jugoslavija tamnica za Hrvatsku i Hrvate u njoj. Uostalom, to je pokazala

praksa od 1918. do balvan revolucije i hirošimskog Vukovara. Vukovar je po drugovima Langu i Jakiću u isto "jugoslavenski eksces".

U prosvjednim pismima na Lang-Jakićeve obmane pisatelji su uglavnom pobijali te obmane i iznosili istinu, ali ima nešto jako važno iz odnosa komunističke (i srpske!) ideologije prema Hrvatima i Hrvatskoj, čime bi se trebali pozabaviti naši povjesničari, a ja ću (po zanimanju umirovljeni znanstvenik farmaceutske i biokemijske struke) tek nešto istine nabaciti tome povijestnom, nažalost neobrađenom kompleksu.

Prvi narod u Europi, kojeg su komunisti trebali izbrisati s lica zemlje bili su "reakcionarni Hrvati" i na "globusu nepostojeći Hrvati".

Tu je ključ i poticaj hrvatskog otpora i borbe za obstanak Hrvata u NDH, a ne u nikakovom prihvaćanju fašističke ideologije. Uostalom NDH je bila jedina država u sustavu Sila osovine Berlin – Rim, u kojoj nije postojala ni faštička ni nacistička stranka.

Podjimo tragom medjunarodno važećih komunističkih dokumenata:

U djelu "Što činiti" Vladimir Iljić Uljanov – Lenjin (ime po rijeci Leni u Sibiru, gdje je robovao) je izradio upute za terorističko i drugo zločinačko djelovanje. Evo par "poslastica", iz inače vrlo bogatog protuljudskog komunističkog repertoara:

"*Bez revolucionarne teorije ne može biti nikakav revolucionarni pokret*; nama je potrebno ustrojiti revolucionare, koji će voditi borbu prema svim pravilima umijeća. Mi moramo imati odbore profesionalnih revolucionara." Tko su bili i kakovi su bili revolucionari – zna se pa nije potrebno trošiti papir i crnilo.

Staljin (s Berijom) i Tito sa svojim ideolozima poput Moše Pijade (srpski Židov) i Đilasa (crnogorski Srbin) svojski se bave sprovedbom teorije u praksu: "*Komunizam može pobijediti samo revolucijom*" (ideologija zločinstva). "Revolucija ne bira sredstva na svom pobjedonosnom putu" (makijavelizam). "Revolucija guta vlastitu djecu" (kanibalizam). "Kad revolucija pobijedi na borbenom polju tek onda joj slijedi obračun s unutarnjim neprijateljem" (genocid iz ideološki usvojene mržnje). Na tom pobjedonosnom putu: "Proleteri svih zemalja ujedinite se!", a o

popjevnim poslasticama poput "Amerika i Engleska bit će zemlja proleterska!" To je najavio Tito rušeći američke zrakoplove iznad Slovenije. Zatim: "Naprijed s nama, tko ni s nama – mi ć'mo s njim pod pete…" da ni ne govorimo o ovome što slijedi.

U tom komunističkom planu općeg obespravljenja i uništenja našao se je još pred 150 godina i ostao do naših dana na meti hrvatski narod jer ga je već u 19. stoljeću najveći komunistički ideolog genocida i holokausta, njemački Židov Karl Marx proglasio Hrvate reakcionarnim narodom, a reakcionarne narode treba uništiti (etnocid).

Nekako istovremeno mađarski komunist i revolucionar Lajoš Košut piše da Hrvatska ne postoji jer je nema na globusu i ne smije je niti biti (negiranje Hrvatima svih ljudskih i nacionalnih prava pa i prava na život).

U isto vrijeme takav stav prema Hrvatskoj i prema Hrvatima zauzeli i zadržali do danas srbski ideolozi i stratezi svih usmjerenja:

- kulturnjaci-jezikoslovci (Dositej Obradović, Vuk Stefanović Karadžić, Djuro Daničić…i svi današinjci);
- političari (stari Ilija Garašanin Nikola Pašić, Karadjordjevići, Dražo Mihailović, Aleksandar Ranković, Slobodan Milošević Radoslav Karadžić, Ratko Mladić…);
- znanstvo i kultura (SANU, Matica srpska, Srbsko književno društvo i sve institucije kulturnih sadržaja i pojedinci u njima: Dobrica Ćosić, Vuk Drašković, Vladimir Šešelj);
- sigurnosne postrojbe (vojska, žandarmerija i spijunaža…);
- elitna velikosrpska predvodništva: četništvo i SPC od Pećkog Makarija (16. stoljeće) do današnjih patrijarha i običnih prota;
- ideologije (kapitalističko-fašistička i komunistička, vladajući slojevi i oporba…

Nije retoričko razbacivanje riječima, nego kruta istina:

Hrvatski narod je prema Marxovoj komunističkoj ideologiji i prema cjelokupnoj srpskoj politici i strategiji trebao nestati s lica zemlje.

Prema tomu, Hrvatski ustanak, 1941. pa ma kakove boje i ideologije bio, njegova svrha i uloga je bila:

1. Spasiti hrvatski narod od internacionalnog komunističkog genocida, zacrtanog po Karlu Marksu i prihvaćenog u sprovedbu po Staljinčiću – Josipu Brozu – Titu i njegovim srbskim suradnicima, primjerice Drapšinu, Đilasu, Pijadi, Popoviću, Rankoviću, Žujeviću…
2. Stvoriti hrvatsku državu kao jedinu jamčevinu opstanka i razvoja hrvatskog naroda pa makar to bilo (u nedostatku saveznika) i s crnim vragom
3. Ustaški pokret i nije bio ništa drugo, nego organizirani hrvatski otpor protiv komunističkog i velikosrpskog genocida nad Hrvatskom i Hrvatima.

Na nositelje i sprovoditelje genocida nad Hrvatskom i Hrvatima Dr. Ante Pavelić je odgovorio njihovim metodama: "*Na ljutu ranu ljuta trava!*"

Neka povijest, za ono vrijeme ponašanja, a ne jugokomunistički pobjednici dade ocjenu takvom Pavelićevom nastupu. Osobno, kao nepovjesničar, iznosim stanje, ali ne i ocjenu.

Zašto je hrvatska povijest još uvijek kolebljiva i za ljubav KOMU? prislanja se uz komunizam, a protiv pravedne borbe Hrvata za opstanak ustoličenje svoje države Hrvatske.

Nijedan razborit čovjek ni narod ne može osuđivati Hrvate za fašizam od 1941. do 1945. jer su se Hrvati pod hrvatskim znakovljem suprostavljali fašizmu i nacizmu (razoružali su talijanske fašiste u svima hrvatskim gradovima pod talijanskom okupacijom!) borili za opstanak i očuvanje svoje države pa ma kakva ona bila.

Sigurno je pritom bilo i mnogo nedužnih žrtava jer svaki rat donosi žrtve. Hrvatska je vodila obranbeni rat. Ne opravdavajući nijednu počinjenu ljudsku žrtvu ni kroz rat ni kroz mir, postavljam pitanje svima neobjektivnim kritičarima, koliko su nedužnih žrtava progutali slični ratovi za reformu ili ustrojstvo država. Podsjetit ću samo na nekoliko Hrvatskoj sličnih primjera: Tridesetgodišnji rat, Francuska revolucija,

Pijemontska Italija, Listopadska revolucija, Balkanski ratovi, Ata-Turkova Turska, Španjolski rat, Kineska revolucija, Alžirski ustanak, stvaranje države Izrael, ustanci za oslobađanje kolonijalnih naroda…

U Bibliji (Novom zavjetu) stoji Isusova izreka u svezi kamenovanja prostitutki: *"Tko se osjeća nevinim, neka se na njih baci kamenom…"* Nitko se nije latio kamena.

Po velikim grijesima, Hrvatski narod pa ma kakav bio nalazi se jamačno na nižem stupnju ljestvice ratnih grješnika, iza mnogih velikih i malih naroda, koji nama pripisuju razne grijehe jer kako kaže starozavjetna biblija: "*Na leđima drugoga vide iglu, a na sebi ne vide brvno."* Nota bene!

Preporučam rudiment-komunistima, da nađu pokajanje jer hrvatski narod im oprašta, ali njihove zločine protiv Hrvata i države Hrvatske ne zaboravlja.

Pisatelj ovih redaka, predstavljam se Dragan Hazler radi nedvojbenosti: jesam antifašist i antikomunist i pritom dodajem: *Titov jugoslavenski antikomunizam uz hitlerizam i staljinizam bio je najstrašnije zločinstvo protiv ljudi i svih stvorenih dobara (genocid i vandalizam!). Dakle, nije svaki antifašizam jednak i Titov antifašizam zaslužuje svaku osudu, a ne kult.*

Međunarodna javnost stavila je Tita na 10. mjesto najvećih zločinaca 20.stoljeća

Ne trebamo izmišljati "toplu vodu"niti brojiti krvna zrnca!

Republika Hrvatska je članica Europske Unije i neka primjeni PRAVA prema nacionalnim manjinama, koja vladaju u najuređenijim državama Europske Unije ili u najdemokratskijoj državi svijeta – u Švicarskoj. Dakle, mi Hrvati iz dijaspore nismo i ne ćemo biti protiv prava nacionalnih manjina u Hrvatskoj, ali ih treba regulirati po europskim normama, a ne po nametanju velikosrbskog ideologa Milorada Pupovca i četničkog zločinca Vojislava Stanimirovića…

U Republici Hrvatskoj ne smije biti nametanja ničega od nikoga. Ovdje se to odnosi na pisma. Na tlu Hrvatske su rabljena ova pisma: Gotsko pismo, Grčko pismo, Latinsko pismo, Jeronimica, Glagoljica, Arvacko pismo ili Bosančica, Hrvatska ćirilica i Srbska ćirilica. Službeno pismo je u Hrvatskoj hrvatski olik latinice.

Ako netko želi osim službenog pisma Hrvatske latinice rabiti još neko pismo neka to čini do mile volje, ali samo za sebe i nema pravo nametati ga matičnom Hrvatskome narodu.

Po sadašnjoj političko-državnoj logici bi svaki Hrvat trebao znati jezik i pisma od 22 nacionalne manjine jer inače, na primjer ne može razumjeti, ako Talijan u Istri ili Mađar u Baranji u nekoj instituciji govori talijanski, odnosno mađarski… To vrijedi i za druge, Talijani i Mađari su uzeti samo kao primjer.

Manja rijeka se u veću ulijeva, a ne obratno.

Dodajem i najvažnije: *U svima državama zapadne demokracije mogu se nacionalne manjine izživljavati u svojim nacionalnim osjećajima do nebesa i natrag, ali im nije dozvoljeno voditi politiku u korist iskonske države. Milorad Pupovac sa svojim Srbima vodi u Hrvatskoj velikosrbsku politiku. To isto čini Srpska pravoslavna crkva u Hrvatskoj. Ni Pupovčevci niti SPC nemaju u svojoj sintagmi ni "H" da bi se znalo tko su i gdje djeluju, ali se znade da na primjer SPC vlada iz Hrvatske u Sloveniji i u vasceloj Italiji.*

Lustracija = demokracija!

Tito – Prije će Sava poteći uzvodno od Beograda prema Zagrebu nego li će Hrvati imati svoju Državu!

Republika Hrvatska mora kao "*sine qua non*" sprovesti lustraciju komunističkih, srbskih, hrvatskih i ostalih zločinaca sukladno EU Rezoluciji 1481, koju je usvojio Hrvatski sabor, ali je ne sprovodi. Bez lustracije nema Kroacije niti demokracije ni obnove populacije niti gospodarskih i drugih uspona kroz reformacije.

Neće lustracija primjenivati smrtne kazne, ni Gole Otoke, ni mučilišta, ni progone… NEGO SAMO isključiti iz svih vlasti komunističke zločince i njihove nasljednike te neke od njih predati Hrvatskom ili EU-pravosuđu.

Nacionalna sramota za Republiku Hrvatsku jest da udbaškim zločincima se sudi u Njemačkoj, a u Hrvatskoj udbaški zločinci, primjerice Josip Manolić i Stjepan Mesić uživaju državne privilegije. Mesić dobiva godišnje oko 3 (tri) milijuna kuna , umjesto da se taj novac rabi za jačanje hrvatskog gosposarstva ili za jačanje hrvatske demografije…

Treba zakonski zabraniti KPJ/SKH=SDP, koja neme niti "H" u sintagmi!

U Hrvatskoj dijaspori vlada mišljenje, da bi trebalo zakonski zabraniti djelovanje SDP ex KPJ/SKH, koju je velezločinac Tito tako nazivao 1943. radi zavaravanja demokratskog svijeta: Socijalistička Demokratska Partija (SDP) i to preimenovanje KPJ (u raznim inačicama SKJ, SKH…) obavio je Tito II, najzločinačkiji komunist u Hrvatskoj, nakon Broza – Ivica Račan, poznat po ukrotama i drakonskim kažnjavanjima, Matice hrvatske, hrvatskih studenata i intelektualaca, poznatih kao "Hrvatsko proljeće"…

Ponavljam: Nakon Hrvatske tragedije 1945. pod vodstvom velezločinca Tita Broza (desetog na listi najvećih zločinaca 20. stoljeća u svijetu ili četvrtog u Europi), reprizu zločinstva na Hrvatima obavio je od 1971. naovamo komunist – sekretar KPJ/SKH=SDP Ivica Račan.

SDP=KPJ/SKH se nikada nije službeno odrekla najzločinačkije ideologije svih vremena – marxističkog komunizma ili još točnije "tekovina" Jugoslavenskog antifašističkog rata, koji je bio genocidna industrija na Hrvatskome narodu (isto i na drugim narodima).

Postojala su barem dva oblika antifašizma:

1. Zapadni ili savezнички antifašizam na Osovini Velika Britanija i SAD. Taj antifašizam je zaslužan za pobjedu nad zločinačkim Talijanskim fašizmom i Njemačkim nacizmom. Ovaj zapadni antifašizam je spašavao ljude i narode od fašističkog genocida.
2. Istočni ili Marxistički antifašizam na osovini Lenjin-Staljinov boljševizam i Jugoslavenski marxističko-komunistički antifašizam predvođen velezločincem Josipom Brozom Titom *se je borio protiv protiv fašizma i nacizma*, što nitko ne osporava, ali je pritom strahovito mučio i masovno ubijao svoje protivnike. Staljinov i Titov antifašizam su bili strašnija mušilišta i genocid nad običnim ljudima, nego je to u Hrvatskoj bio Mussolinijev i Hitlerov nacifašizam.

Komunizam je lustriran u svima pravnim državama Europe osim ne u Hrvatskoj i u Sloveniji.

Ne želim se spuštati u malograđanske rasprave iz izvora SDP o starodrevnom hrvatskom pozdravu ZA DOM SPREMNI! jer su ga rabile ustaše.

Polazeći od tog stava prema pozdravu ZA DOM SPREMNI, kako shvatiti slobodnu uporabu u Republici Hrvatskoj naziva SDP kojeg je nosila najzločinačkija, najgenocidnija, najvandalskija i u svemu najnegativnija KPJ/SKH = SDP, koja je odgovorna za mučenje, smrt, progon i bjeg iz Hrvatske najmanje JEDAN I POL MILIJUNA HRVATA.

Ta, prema međunarodnim kriterijima osuđena i zabranjena komunistička partija KPJ/SKH=SDP ne samo da postoji s aureolama slave, nego ta genocidna partija vlada kroz svoje nasljednike u Hrvatskoj.

Kumrovec – proslava Titovog rođendana

Za 2. travnja 2016. sprema KPJ/SKH=SDP svoje izbore, koje bi trebalo zakonski zabraniti. SDP se dosada nijednim činom, nijednom isprikom niti ponašanjem nije odrekla Marxističke genocidne i holokautske ideologije, koju je sprovodila Titova KPJ=SKJ/SKH. To je napose važno za Hrvatsku jer je Karl Marx kao idejni tvorac genocida i holokausta

odredio da "odpadni narod Hrvate treba uništiti". Upravo to je Marxist Tito doslovno radio: mučio, ubijao, progonio i svestrano zlostavljao Hrvate – čak zabranjujući sve hrvatsko. Velezločinac Tito je imao sebi sličnog nasljednika u Račanu, a Račan u Milanoviću, za kojega je Hrvatska slučajna država, a svi ljudi, koji nisu uz njega su fašisti… U takvom ponašanju Milanović je nadmašio čak Staljina i Tita: *"Narod s nama, koj' prot nama , s njim ćemo pod pete!"*. Za svakog razboritog čovjeka, za svaku razboritu politiku., za svaku kulturu i državnost: *KOMUNIZAM i FAŠIZAM SU NAJVEĆA ZLOČINSTVA NE SAMO 20. STOLJEĆA, NEGO CIJELE LJUDSKE POVIJESTI.* Ponavljam: Velezločinac Tito je prema međunarodnoj osudi na desetom mjestu najvećih ratnih i mirnodobskih zločinaca u svijetu i na četvrtom mjestu najvećih zločinaca u Europi.

Po kojemu to umnozdravom kriteriju može u Hrvatskoj ne samo postojati, nego i vladati KPJ/SKH=SDP, a Republika Hrvatska je članica Europske Unije, u kojoj je zabranjen fašizam i komunizam.

Komunizam u Hrvatskoj – SDP koči svaki oblik razvoja jer nijedan napredni zakon u Hrvatskom državnom saboru se ne može izglasati jer ga KPJ/SKH = SDP spriječava.

Republika Hrvatska mora radi sebe, radi svoga Hrvatskog naroda, radi obstanka i napredka, kao i radi članstva u protukomunističkoj Europskoj Uniji zakonski zabraniti komunističku partiji SDP! Ako će SDP nastaviti mora promijeniti naziv i službeno se odreći komunističkog nasljeđa svih oblika. Hrvatska ne treba ni komunizam niti fašizam. Te mračne prošlosti treba Hrvatska duboko pokopati, da se nikada ne pojavljuju kao najužasniji otrovi u živom Hrvatskom narodu.

Naslovljenima i svima primateljima najljepši domoljubni pozdrav uz stih:

"Dok nam hrašće bura vije, dok nam živo srce bije…"

Mr.sc. Dragan Hazler

predsjednik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u dijaspori – HAZUD u Baselu

Basel, 1. veljače 2016.

Marx-Titova KPJ=SDP i partizani su po Marxovom planu vršili genocid na Hrvatima!

Tito Prvi (Broz), Tito Drugi (Račan) i smutljivi Tito Treći (Milanović) imaju nešto zajedničko: Marxističko protuhrvatstvo. Hrvati ne znaju, da ih je Židov Karl Marx osudio na smrt pred 150 godina jer se to pred njima taji! Enormno visoki partizanski zločini na Hrvatima i sotoniziranje ustaša je udruženo zlodjelo Marxista i velikosrbskih ideologija.

Ovo polje istraživačkog rada i potrebnog „ispravljanja krvlju zaprljane krive Drine!" bi trebala biti istraživačka poslastica za mlade hrvatske znanstvenike, ali osim pogrešno naučenoga i na toj liniji pisanih „naučnih radova" i skromnih honorara za „Trla baba (crveni i srbski) lan da joj prođe dan!" na uobičajenoj kritici ustaša od komunista i od Srba, što mlade Hrvatice i Hrvati uzimaju „dobiveno za gotovo". To je nažalost hrvatska povijestna znanost iz gnijezda Židova Goldsteina preko Jakovina, Markovina, Novaka i Puhovskog do Vesne Teršelič…

Hrvatska mora izvršiti lustracciju komunista i srbskih četničkih fašista.

„Benjamin Sanchez

Ich glaube nicht, dass viele Menschen wissen, dass es ausschließlich Sozialisten gewesen sind, die im 19. und 20. Jahrhundert öffentlich den Völkermord befürwortet haben. Das ist eine wenig bekannte Tatsache. Es erscheint schockierend. Ich habe hier und an anderen Universitäten Vorlesungen darüber gehalten und es wird immer mit einem Gefühl des Schockiertseins aufgenommen…

Zum ersten Mal tauchte es 1849 in Marx Neuer Rheinischer Zeitung auf. Engels beschrieb, dass der Klassenkampf nach marxistischen Begriffen bedeutet, dass, wenn die sozialistische Revolution stattfindet, also Klassenkampf stattfindet, es zurückgebliebene Gesellschaften in Europa geben wird, die zwei Schritte zurückliegen, weil sie noch nicht einmal kapitalistisch sind. Er dachte dabei an die Basken, die Bretonen und die schottischen Hochländer, und die Serben und die Kroaten wiederholt. Er nannte sie Völkerabfall. Und sie würden ausgerottet werden müssen, weil sie in der geschichtlichen Auseinandersetzung zwei

Schritte hinterherhinken, würde es unmöglich sein, sie bis zu dem Punkt voran zu bringen, an dem sie revolutionär werden würden…

Marx hat damit angefangen. Er war der Stammvater des modernen politischen Völkermords. Ich wüsste nicht, dass vor Marx und Engels jemals ein neuzeitlicher Denker öffentlich zur Rassenvernichtung aufgerufen hat. Ich kann nichts Früheres finden. Ich gehe daher davon aus, dass es bei ihnen seinen Ursprung hat.“ – George Watson, Literaturhistoriker der Universität in Cambridge, zitiert aus dem Film The Soviet Story

„Er sprach über die Vulgarität und Schmutzigkeit der Slawen. Er war zum Beispiel der Ansicht, dass Polen kein Recht hat zu existieren.“ – Pierre Rigoulot, Historiker, L'Institut d'histoire sociale, Paris, Ebenda

„Unterliegen müssen jene Klassen und Rassen, die zu schwach sind, die neuen Lebensbedingungen zu meistern (…) Sie müssen in einem revolutionären Holocaust untergehen.“ – Karl Marx, Ebenda”

Nastavak najavljenog Titova KPJ=SDP = genocid na Hrvatima

SAMO Hrvatska i Slovenija u Europskoj Uniji su države, u kojima vlada marxizam = komunizam = revolucija = *genocid na Hrvatima: u ratu i poraću ubijanjem, a u miru mučenjem, iseljavanjem, gladovanjem…* Komunistička Partija Jugoslavije KPJ=SDP od Marxista Tita preko Račana do Milanovića… je uvijek protuhrvatska.

KPJ pod nazivom SDP = Socijalistička demokratska partija

SDP je u Hrvatskoj bio i ostao bez “H” jer se Marxist Tito nije borio za Hrvatsku, nego za komunističku Jugoslaviju. Taj sinonim SDP uveo je je Tito kao inačicu za KPJ već davne 1943. godine da bi se dodvorio Zapadnoj antiosovinskoj koaliciji: Berlin – Rim. Ova mu je nudila potrebnu ratnu pomoć pa je Tito pristao na promjenu, na uvođenje inačice SDP za KPJ.

Poznato je da Marxist i Staljinist Josip Broz ili *Tito Prvi* nakon pobjede u ratu i za trajanja mirnodobske Jugoslavije je rabio KPJ, manje SDP zaključno s Partijskim kongresom 1954. godine. Do te godine u Titovini (koja je mijenjala nazive) vladao je Marxizam državno-političkom ideologijom i revolucijskom praksom (genocidom).

Neće biti na odmet tek spomenuti pojedine oblike Marxizma u slici i u prilici: Za vrijeme tzv. NOB-a i nakon "oslobođenja" visjele su slike ne samo za održavanja vrlo učestalih proslava, nego inače u službenim prostorijama, vojnim uredima, u učionicama svih škola i fakulteta. Važan je slijed slika.

Uvijek je bio prvi njemački Židov Karl Marx i ponegdje drugi Fridrich Engels, koji je dosta izostavljan. Slikokaz je bio ovim redom: Marx, Lenjin, Staljin, Tito. Od 1948. nakon svađe sa Staljinom, slikokaz je bio: Marx, Lenjin, Tito.

Marxizam je bio obvezatan predmet u školama i fakultetima

U srednjim školama i na svima fakultetima bio je obvezni predmet Marxizam. Na nekim fakultetima je marxizam izostao 1952. godine. To je išlo uz blagoslov Tito – Andrija Štampar. Te godine sprovedena reforma Zagrebačkog sveučilišta i isključen je iz Sveučilišta stari zagrebački Bogoslovni fakultet. Iste godine u jeseni pojavio se je prvi studentski štrajk studenata Medicine, Farmacije i Veterine.

Marxizam u osobi diktatora Tita i titovaca – marxista na svima ideološkim i sprovedbenim revolucijskim ponašanjima i djelovanjima je bio na razini masovnih mučanja i ubijanja ljudi, koja su čak Staljina zasmetala jer se je Tito pokazao većim Staljinom, nego je to bio Staljin. To Titovo diktatorsko i univerzalo sadističko i genocidno djelovanje u Titovini protiv svih naroda, napose protiv Hrvata i Podunavskih Nijemaca je u svemu zaista nadmašilo staljinizam i s pravom ga treba nazivati *titoizam*. Spomenimo samo da je Tito (dakako sa svojim najboljim dželatima poput Baste, Blaževića, Boljkovca, Čolakovića, Dapčevića, Đilasa, Holjevca, Josipovića, Jovanovića, Kardelja, Kidriča, Krajačića, Manolića, Mesića, Pijade, Popovića, Pucara, Račana (Tito Drugi), Rankovića, Tuđmana, Zinaića…) nadmašio Staljina. Neki od spomenutih dželata su se pokajali, što nam je poznato.

U maloj Hrvatskoj Marxist Tito je za vrijeme tzv. NOB-a poubijao uz predhodno mučenje više Hrvata (nije štedio niti druge), nego sve

okupacijske vojske zajedno – fašističke, nacističke, srbske (četničko-fašističke) i Hrvatska vojska ustaše i domobrani.

Radi boljeg povijestnog pregleda Titova marxistička ubijanja – genocid na Hrvatima i drugih oblika zlostavljanja mogla bi se najbolje, iako nepodpuno ovako prikazati:

1. Vrijeme tzv. NOB-aod 1941. do 1945. Marxist Tito je poubijao oko 500.000 Hrvata, uz brojna mučenja, koja nije Marx jasno definirao. O Titovom genocidu i vandalizmima trebalo bi napisati enciklopediju.

2. Sljedeći, najveći val Titovog ubijanja Hrvata poznat je kao Bleiburška tragedija (Marxizam ili genocid na Hrvatima u punini svoga značenja), koji traje od svibnja 1945. do 1948. godine… U toj tragediji potvrđenoj s više od 2000 pronađenih masovnih grobnica poubijanih Hrvatica i Hrvata u Sloveniji i Hrvatskoj poput Hude Jame, Jazovke, Debele Glave, Kočevja, Macelja, Titovog Jasenovca, Petove Gore, Budačkoga, Čemernice (još neistražena)… broj hrvatskih žrtava, što ubijanjem, što bježanijom u emigraciju po spomenutoj opciji Titovih zločinstava kreće se oko milijun Hrvatica i Hrvata.

3. Po Marxu, "nakon pobjede revolucije treba obračunati s ostatcima neprijatelja". Najveći Marxovac, u čitavoj povijesti – Tito se je radi prevlasti posvadio sa Staljinom, ali je zadržao i pojačao Staljinovu ČISTKU. Nastupa masovno ubijanje "inokosih seljaka", koji odbijaju ući u tzv. Seljačke radne zadruge, nacionalizacija svega privatnoga i vrhunac *titoizma***:** više od trideset logora – mučilišta, među kojima je najstrašniji GOLI OTOK i nešto "humaniji": Glavnjača, Via Roma, Foča, Titov Jasenovac (od 1945…), Lepoglava, Zenica… Ne zaboravimo da je čak svako općinsko mjesto imalo svoje mučilište i stratište: UDB-u. Mučenja i ubijanja su neizbrojiva pa podsjećam na samo dva slučaja: a) Strijeljanje 52 mlada Hrvata "Kavran i ustaše" 1948. i b) Malne svakodnevna strijeljanja tzv. Križara (odmetnutih ljudi – zaostali hrvatski vojnici i civili, koji su ispred Titovog zločinstva bježali u šume).

4. Povijest zaboravlja dva velika selidbeno-prognanička vala i nekoliko manjih po nalogu velezločinca Marxista Tita: a) Progon uz obilna mučenja i ubijanja oko 600.000 Podunavskih i Slavonskih Nijemaca; b) Progon u Tursku oko 350.000 muslimana svih narodnosti, među kojima je bilo i Hrvata; c) "Dobrovoljno" izseljavanje Židova u Izrael, među kojima je zaista bilo dobrovoljnih napuštanja Titovine i titoizma, ali je bilo i nasilja…

5. Bježanija iz Titovine, za koju je nastupila ublažena retorika: "Odlazak naših građana na privremeni rad u inozemstvo". To traje i danas, o visokom broju odlazaka govori demografski pad u Hrvatskoj (i drugdje na tlu Titovine). Marxist Tito je uveo među "naše građane na privremenom radu" udbine agente, koji su ubijali Hrvate u dijaspori. Ubijani su i posve nedužni Hrvati jer su udbini agenti morali zadovoljiti kvotu i plan ubijanja Hrvata – "neprijatelja socijalizma". Na listi takovih za odstrijel bio je i pisatelj ovih redaka.

Marxist Tito je na desetom mjestu najvećih zločinaca 20. stoljeća

Zločinstva svih oblika i dimenzija, koje je diktirao i sprovodio Marxist Tito sa svojim komunističkim partizanima, kasnije s Udbom…na Hrvatskom narodu su neizbrojiva i neopisiva po svojim strahovitim izvedbama. Marxist Tito je na desetom mjestu najvećih ratnih i mirnodobskih zločinaca 20. stoljeća u cijelome svijetu. Medjunarodna nekrologija stavlja Marxovog Tita na četvrto mjesto najvećih zločinaca u Europi: Hitler, Staljin, Lenjin Tito…

Ovo je tek podsjetnik na Titova zločinstva i s tim smo došli do velike zagonetke

Evo te zagonetke opisno: U Hrvatskoj nema obitelji, iz koje Marxist Tito nije nekoga ubio, sadistički mučio, opljačkao, utamničio, kažnjavao prisilnim radom, zlostavljao radi vjerskog i drugog opredjeljenja… Marxist *Tito Prvi* (Broz) je prenio te genocidne i sadističke metode na svoje marxističke sljedbenike. U Hrvatskoj je to bio Marxist Ivica Račan ili *Tito Drugi*, a ovaj je proslijedio ponašanje Tita na sekretara SDP-a Zorana Milanovića – *Tito Treći*… Pojednostavljeno, ali točno rečeno nitko u povijesti (ni Rimljani, ni Avari, ni Mađari, Ni Mongoli, ni Turci, ni Talijani

ni Nijemci pa niti Srbi…) nisu toliko svestrano zločinački djelovali protiv Hrvatskog naroda kao što su to bili Marxist Tito i njegova komunistička partija KPJ – SDP – SKJ – SDP. To se znade i ako smo ta Titova zločinstva, više ili manje svi osjetili na sebi, kao shvatiti da toga velezločinca Tita i danas voli više od polovice Hrvatskog naroda. To je mazohizam u trajanju jer ga je od Tita Prvoga (Broza), preuzeo Tito Drugi (Račan) i od ovoga Tito Treći – Titić (Milanović).

Zadržimo se malo na Titu Drugome – Ivici Račanu. Taj Ivica Račan je metodama Tita Prvoga ugušio Hrvatsko proljeće, ukinuo Maticu hrvatsku, utamničio oko 200 hrvatskih intelektualaca i studenata, bijegom je napustilo Hrvatsku oko 200.000 Hrvata, pojačao je Udbine agente za ubijanje Hrvata u dijaspori…

Više Hrvata u dijaspori je poubijano i stavljeno na crne liste za odstrijel za vrijeme Račana, nego za vrijeme Broza

Zašto tražiti druge primjere, kad sam i ja Dragan Hazler dospio na listu odstrijela za marxovanja Ivice Račana. Imam sačuvanu Potjernicu , koja je visjela na svima ulazima u Titovinu – SFRJ, čak i s grčke strane. Izdvojit ću iz velikog broja najzagonetniji slučaj na dvojici istaknitih Hrvata: Račan je utamničio uz ostale Dražena Budišu i Vladimira Gotovca, obadvojica s visokim stupnjem inteligencije. Znade se da su obadvojica bili istaknuti i svestrano mučeni za vladavine Račana – Tita Drugoga.

Što reći nakon svega poznatoga?!

Nakon smrti prvog predsjednika RH, Dr. Franje Tuđmana dolazi na vlast u Republici Hrvatskoj Koalicija na čelu s Ivicom Račanom i u toj koaliciji sudjeluje visokointeligentni Dražen Budiša i još inteligentniji Vladimir Gotovac. Ovo ne može objasniti moj 87 godina stari mozak i prepuštam mlađima da to objasne Hrvatima i meni među njima. Za moje tumačenje to je prvorazredni primjer mazohizma. Budiša i Gotovac ulaze u koaliciju s Ivicom Račanom, koji ih je ponizio ispod svih ljudskih razina i zlostavljao metodama, koje je naslijedio od svoga predhodnika Tita Prvoga – Broza. Obadvojica su znali barem ovo, da je Tito Prvi i Tito Drugi protiv države Hrvatske. (tako je nastavio i Tito Treći!). Tito Prvi: "Prije će

Sava krenuti od Beograda prema Zagrebu, nego će Hrvati imati državu!" Tito Drugi ili Ivica Račan je još više protuhrvatski: a) nastavio je s Komunističkom partijom SDP – bez "H", b) podijelio je oružje iz HTO sbsko-četničkim zločincima da se bore protiv države Hrvatske, c) stranku HDZ, koja je obnavljala Nezavisnu državu Hrvatsku naziva "Strankom opasnih namjera", d) bojkotira sve sjednice Hrvatskog državnog sabora, na kojima se je raspravljalo u metodama za uspostavu države Hrvatske…

Tko može na razumljiv način objasniti, zašto Hrvatski narod nakon svih genocida i tortura od strane Komunističke partije KPJ=SDP izabire u vlast Tita Drugoga – Ivicu Račana i njegove komuniste – SDP. To je izvan kriterija ljudske pameti, isto kao što je izvan zdrave ljudske pameti birati u vlast komuniste SDP na čelu sa Zoranom Milanovićem – *Titom Trećim – Titićem.* Uzgred rečeno u komunističkom SDP-u Zorana Milanovića ima nadprosječni broj srbskih komunista pa na taj način Srbi nastavljaju vladati u Hrvatskoj u broju iznad svih proporcionalnih ključeva. Isto kao Marxist Tito Prvi i Tito Drugi, također je i Titić Zoran Milanović protiv držve Hrvatske. Naziva je "slučajnom državom".

Da bi se oslobodila od komunista i srbsko-četničkih fašista, Hrvatska mora sprovesti Lustraciju.

Mr. sc. Dragan Hazler,

Basel, 22. veljače 2016.

Zločini za ubojstva ljudi, silovanja, progone, pljačku i uništavanje kulturne, sakralne i gospodarske imovine ne zastarijevaju (video)

Hrvatska treba izgraditi zatvorske kapacitete

Većina poštenih hrvatskih Srba se je vratila u Hrvatsku, a prema pozivu bivšeg predsjednika Ive Josipovića trebali bi se vratiti svi Srbi. S takvim pozivima ne razbacuje se čak niti plačljivi Milorad Pupovac jer znade da su pošteni Srbi povratnici prijavili svakog zločinca, koji je ubijao, progonio i pljačkao Hrvate. Imena takovih s počinjenim zlodjelima se čuvaju tajno i koristit će se kad se koji zločinac vrati u svoj zavičaj jer odgovornost i kazne za zločini ne zastaruju.

Izgrađene su nove kuće, ali ne i zatvori

Hrvatska je manje ili više svima odbjeglim Srbima izgradila nove kuće ili temeljito preuredila njihove stare kuće pa sa stanovanjem nema problema. Međutim, Hrvatska nema dovoljno zatvorskih kapaciteta. K tome Hrvatsko pravosuđe je jako sporo.

O ovim dvjema istinama, mora razmisliti svaki Srbin prije, nego se odluči vratiti u Hrvatsku.

Naime, ratni zločini ne zastarijevaju, a najviše zločinaca ima u redovima onih srbskih bjegunaca iz Hrvatske, koji se do danas nisu vratili. Brojni među njima misle, da se ne zna njihova zločinačka biografija, ali su u zabludi. Prijavili su ih njihovi vlastiti sugrađani.

Slučaj Slunja i Škabrnje nisu jedini u Hrvatskoj

U Slunju su srbski zločinci poubijali 275 Hrvata i to najbrutalnijim metodama bacanjem živih ljudi u vatru, klanjem ljudi i mučenjima do izdaha, a u Škabrnji su poubijali više od 80 Hrvata, među kojima su uključene žene i djeca. Vukovar nadilazi ova srbska zločinstva.

Do sada je za sve zločine na prostoru grada Slunja pravosudno obrađen i kažnjen samo jedan počinitelj i to veljunski učitelj, k tome Crnogorac. Za Škabrnju je osuđena na kratkotrajni zatvor i već je oslobođena samo jedna Srbkinja.

Srbi, počinitelji zločina se ne vraćaju u Hrvatsku jer znadu, što ih čeka. Zločini za ubojstva ljudi, silovanja, progone, pljačku i uništavanje kulturne, sakralne i gospodarske imovine ne zastaruju.

Brojni pošteni Srbi povratnici u Slunj i svugdje su u svojim izjavama, uz ostalo rekli, da poznaju zločince imenom, prezimenom i po zlodjelima, ali će im identitet dati u javnost tek kad se povrate. Ako bi se prije toga izjasnili, to bi objavili razni mediji i tako upozorili zločince, da se ne vrate. Ovakvi stavovi Srba povratnika šutnjom vrijede i za sve krajeve u Hrvatskoj.

Službenim pozivima hrvatskim Srbima za povratak nitko ne zna broj

Do sada je u prilog hrvatskim Srbima objavljeno vrlo mnogo službenih akata. Prije i za vrijeme "Oluje" objavljivan je kroz sve medije Proglas Srbima, u kojem ih se poziva da ostanu u svojim domovima.

Odmah iza "Oluje" objavio je predsjednik RH Dr. Franjo Tuđman Proglas amnestije, abolicije, kojeg su iskoristili za svoj povratak brojni pošteni hrvatski Srbi.

Raznim službenim pozivima od hrvatskih političara, upućivanim hrvatskim Srbima za povratak u svoj zavičaj teško je reći točan broj jer ih je tako mnogo.

Srbska vlada u Hrvatskoj ili Srbsko narodno vijeće, Srbska prosvjeta, Srbske stranke i napose Srpska pravoslavna crkva pozivaju hrvatske Srbe na povratak u Hrvatsku.

Oni odbjegli Srbi, koji se do sada nisu vratili, znadu dobro zašto se ne vraćaju.

Josipovićev poziv Srbima za povratak je nepodpun

Josipović je trebao biti jasniji i pozvati nedužne Srbe i one Srbe koji su ratovali protiv Hrvatske i pritome počinili zločine. Poseban poziv je trebao uputiti srbskim snajperistima, koji su bez promašaja ubijali Hrvate.

Josipović je trebao najaviti i olakšicu

Ako se povrate dragovoljno to će im biti olakšavajuća okolnost pred Hrvatskim pravosuđem. Ako se pak ne vrate dragovoljno, Hrvatska će nakon poboljšanja odnosa sa Srbijom zatražiti izručenje svih hrvatskih Srba jer obadvije države rade na tome, kao na jednome od uvjeta za svestrano poboljšanje svih državnih međusobnosti. Dakle, Josipović je trebao pozvati na povratak sve hrvatske Srbe: poštene i one druge. *Poštenima mir, a onima drugima Sud i mjesto u zatvoru*. Takvih je mnogo, a Hrvatska već sada nema dovoljno zatvorskih kapaciteta. Dakle, Hrvatska mora pod hitno graditi nove i suvremene zatvore za Srbe po uzoru na Švedsku i mora osigurati podnošljivi tempo – duljinu trajanja sudskih postupaka.

Zaključno:

Hrvatski Srbi vratite se svi u Hrvatsku, pošteni na slobodu, a svi drugi prema zasluzi. U hrvatskim zatvorima su vam zajamčeni svi kriteriji po europskim normama poštivanja ljudskih prava u zatvorima.

Ivo Josipović će vas posjećivati na slobodi i u zatvorima.

Nacionalna sramota – Hrvatska uvozi čak tijesto, kruh i pecivo!

Hrvatski sabor mora uvesti kazne za Vladu i resorna ministarstva

Ima li u Hrvatskoj jedan proizvod, kojeg ne uvozimo?! Nema!!! Hrvatska uvozi sve, baš sve pa je to neizbrojivo za jedan članak, jedva i za knjigu. Zadužujemo se ne samo za nepotrebne skupe automobile i druge luksusne proizvode, nego za odjeću, obuću, posteljinu i namještaj…

Industriju i obrtništvo hrvatske vlade, napose ova Zoranova zabranjuje i ukida. Najnoviji je TOZ.

Uvoz u Hrvatsku i tuđinske veletrgovine rastu, a ionako mali izvoz je upitan!

Svojevremeno su nas neki mediji izvještavali da uvozimo na primjer: 92% češnjaka iz Kine, 63% lana iz europskih država, 80% cvijeća iz Nizozemske, Italije i Njemačke, zelenu salatu, grah i voće iz Italije, većinu povrća i vino iz Makedonije, lješnjake, smokve i drugo južno voće iz Turske, maline iz Srbije, orahe iz Rumunjske, jabuke iz Poljske, Mlijeko iz Francuske

Mađarske i iz BiH, mliječne proizvode uvozimo čak iz Švicarske i iz daleke Švedske, odpisano smrznuto meso kupujemo kao jeftini odpad u Belgiji, svinjske butine za dalmatinski i istarski pršut uvozi Hrvatska čak iz Italije…

Razočarani Hrvati, koji po konzumiranju alkoholnih pića, nažalost(!!!) drže vrh u Europi, piju uvozno pivo ili iz bivših hrvatskih pivovara, koje je prodao strancima Milanovićev uzornik Ivo Sanader i srodni "veliki" Hrvati.

Prema istim izvještajnim medijima, iz kojih spominjemo prednje, napisane primjere jedino proizvodimo dovoljno mandarina, ali i njih sve manje izvozimo, a više uvozimo s opravdanjem radi vremena zriobe. Ovako bismo mogli nabrajati u nedogled i zapitajmo se narodnom pitalicom: "Dokle ćemo ovako naopako?"

Uvozimo sve i plaćamo rasprodajom Hrvatske, a izvozimo mlade i školovane Hrvatice i Hrvate. Na sreću uvozimo Rome, jedini oni brinu za demografiju u Hrvatskoj.

Uvozimo tjesteninu, kruh i pecivo, što je zaista nacionalna sramota!

Nedavno smo u HTV-1 dnevniku izvješteni da Hrvatska uvozi sirovo tijesto, kruh i pecivo iz Austrije, Njemačke i Poljske za 66 milijuna Eura godišnje. Ovaj užasni podatak, uz svakodnevni visoki i rastući dug po stanovniku Hrvatske je dovoljan razlog da se bivšeg predsjednika vlade Zorana Milanovića i njegove ministre pod hitno odpremi u Remetinec, a ako nema mjesta onda ih treba poslati u Glinu. Tamošnji golemi zatvor može ovoj Milanovićevoj vladi i njemu osigurati čak privilegirana zatvorska mjesta s čistim zrakom iz Petrove gore.

Teško je iza ovog, primjerice navedenog izvješća reći nešto pametno, nego puninom istine potvrditi da je za ovo krajnje loše i zabrinjavajuće stanje glavni krivac Hrvatska vlada na čelu s bivšim premijerom, nesposobnim Zoranom Milanovićem i podjednako njemu nesposobnim resornim ministrima, komunistima iz nelustriranoga SDP-a. Ne smijemo pritom poštedjeti niti dio naroda. Donedavno su naši pekari i naše majke same mijesile i pekle proju, kruh i pogaču, rezance i trence, štruklje i kekse, a današnje mlade domaćice kupuju sve te i srodne proizvode u tuđim robnim kućama, koje izvlače novac iz Hrvatske.

Komunističku partiju SDP mora hrvatski narod po EU 1481 i Hrvatskom saboru Zakonom lustrirati, ukinuti i zabraniti svako njeno djelovanje i postojanje jer su: komunizam u SDP-u udružen s liberalnim kapitalizmom međusobno inkompatibilni (nepodnošljivi) pa zato u Hrvatskoj ide sve prema minusu u propast…

U čitavoj povijesti, odkad se znade za Hrvatsku po nesposobnosti je vodeća vlada Zorana Milanovića i njegovi resorni ministri.

Nakada je zagrebački nadbiskup Juraj Haulik osnovao Hrvatsko gospodarsko društvo, kroz koje su se upošljavali ljudi diljem Hrvatske. Današnji nadbiskup Josip Bozanić i brojni biskupi brinu samo o ekumeni s političkom SPC, rad ih ne zanima i politiku za svećenike zabranjuju. Uz takvo ponašanje Crkvene rimokatoličke hijerarhije ne treba nas čuditi, što u najkatoličkijim gradovima poput Rijeke vladaju neprekidno komunisti iz KPJ preimenovane u SDP.

Volimo se hvaliti da smo marljivi, a vlasnici voćnjaka ne mogu dobiti pomoćne radnice i radnike za branje jabuka. Udružena Crkvene organizacije s raznim udrugama otvaraju malne svakodnevno socijalne kuhinje pa u konzumentima vidimo mlade i radno sposobne ljude. Neki od njih dolaze automobilom, kupljenim za "švicarce" po gotovu hranu u socijalnim kuhinjama. Tko vodi brigu o tim mladim ljudima, što dangube po Zagrebu i drugdje, a pola plodne Slavonije je neobrađeno

U ovome osvrtu spomenuti su samo poljoprivredni proizvodi, koje Hrvatska uvozi, a trebala bi ih sve izvoziti jer je istaknuto poljoprivredna država.

Istu i još lošiju ocjenu zaslužuje bivša vlada Zorana Milanovića za sve oblike industrijske i obrtničke proizvodnje: Ugašena je tekstilna industrija, kožna industrija, metalna industrija i u krizi je sve, što se na njih nastavlja. Proizvode iz industrije i obrtništva Hrvatska uvozi. Brojna obrtništva se posve gase u Hrvatskoj. Blokirano je 985 OPG-a zbog neizvršenih obveza po računu.

To ne može tako ići dalje jer vodi državu i narod u propast. Zašto se nezaposlene po gradovima ne podučava za razne obrte: krojače, postolare, urare, pekare, kovače…?!

Zašto se prazni državni i gradski prostori ne ustupe obrtnicima za obavljanje njihovih djelatnosti bez naknade, samo uz obvezu plaćanja režija i održavanje?

U Milanu postoji cijela Ulica obrtnika u kojoj turisti mogu uživati u proizvodima starih zanatlija. Kakva bi to tek turistička atrakcija u Zagrebu bila, kad bi gradski oci dopustili starim zanatlijama da se svakodnevno predstavljaju na Gornjem Gradu!!

Zašto je baš Zoran Milanović najviše radio na ukidanju prijeko potrebne i produktivne industrije u Hrvatskoj?!

Zoran Milanović i njegovi resorni ministri ukidali su sve vrlo potrebne i produktivne industrijske proizvodnje. Sjetimo se samo da je Vlada Zorana Milanovića skoro dvije godine s najbrutalnijim metodama ukidala neobično važan proizvodni Serum zavod u Zagrebu.

Ukida se i proizvodnja u staroj hrvatskoj tvornici olovaka i drugog pisaćeg pribora TOZ pa ćemo pisati s kineskim olovkama. Nitko, baš nitko od nadležnih pa niti predsjednica Kolinda Grabar Kitarović nisu stali u obranu za spas i nastavak proizvodnje TOZ-a.

Rafinerija u Sisku završava proizvodnju s posljednjim zalihama sirovine i Milanovićeva vlada je otpočela njeno ukidanje dogovorno s mađarskim MOL-om.

Zoran Milanović je nastavio i intenzivirao problem pomorstva, ribarstva i brodogradnju. Zatvorio je najstarije hrvatsko brodogradilište u Kraljevici…

Hrvatska čista pitka voda teče u bezcjenje "Sad mirnim tokom, sad divljim skokom – s naše gore u tuđe more!" A. Nemčić), a Zakon zabranjuju flaširanje i cisternirane te vode za izvoz na žedna arapska i druga tržišta. Poznat je slučaj takove zabrane u Slunju, gdje četiri rijeke i brojni potoci s bogatim izvorima vode teku Koranom i Kupom preko Savsko-Dunavskog sliva u Crno more.

Jednako tako je zabrinjavajući slučaj s termalnom vodom u Topuskome, koju se mora prije utoka u Glinu rashlađivati sa skupom hladnom vodom. a zabranjuje se izgradnja staklenika u Topuskome, u kojima bi se moglo proizvoditi povrće za polovicu potreba Republike Hrvatske.

Ovdje u svezi Topuskoga moram spomenuti dvije dokumentarne istine:

1. Opće je poznato, da se Petrinja, Glina, Topusko i Gvozd snabdijevaju povrćem iz Makedonije. Pisatelj ovih redaka je razgovarao s makedonskim poduzetnicima u Topuskome.
2. Osobno sam zainteresirao i poslao jednog mladog hrvatskog inženjera agronomije da izgradi staklenike u Topuskome. Sredstva bi osigurali Hrvati iz Švicarske. Nakon pola godine golemog truda i kucanja na vrata od bivše sisačko-moslavačke županice (prije njenog odmora u Remetincu) do bivšeg resornog ministra vlade Zorana Milanovića – dozvolu nisu dali tome čovjeku. Nakon pola godine je odustao od jalovog gubljenja vremena, truda i sredstava. Javio mi je da je nakon polagodišnjeg truda i uloženih sredstava, na početku, što podsjeća na

dječju bajku o starom patku i pačićima: "Učio ih učio od srijede do petka, al' se nisu maknuli dalje od početka."

Patak Zoran Milanović i njegovi pačići još su više beznadni nego oni iz bajke, jer se ne miču od početka, nego svaki početak Zoranovi pačići otežavaju i vraćaju sve unatrag.

Neka mi oprosti pravi patak i pravi pačići, što ih vrijeđam s nesposobnim Zoranom Milanovićem i njegovim bivšim ministrima, najlošijom vladinom strukturom, kakovu ne pozna hrvatska povijest.

Zašto se Sirijci ne bore za svoj obstanak u domovini?

Ne znam zašto meni postavljaju brojni poznati i manje poznati ljudi iz raznih nacionalnosti pitanja o Siriji i sirijskim izbjeglicama. Nisam ja nikakav stručnjak za Siriju i Sirijce. Moram se već na početku predstaviti i ispričati, što inače ne činim u člancima za medije. Ja sam Hrvat, mr. pharm.sc. Dragan Hazler, umirovljenik u visokim godinama (87). Do mirovine djelovao sam vrlo uspješno u SANDOZ/NOVARTIS-u kao znanstvenik, istraživač, neotehnolog, tvorac novih lijekova, novih aplikacijskih metoda, etc… Od 1971. do 1991. bio sam od YU-Udbe zlostavljani politički emigrant.

Uz prijatelje i znance Švicarce, Nijemce i baselske susjede Francuze, ponajviše pitanja postavljaju meni i Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti u dijaspori – HAZUD u Baselu Hrvati u dijaspori, ali i Hrvati iz domovine. Zašto?! Nisu to samo jednostavna i „suhoparna" pitanja, nego kraći pa i dulji razgovori o sirijskom izbjegličkom problemu, za njih, ali i za europske države, koje ih trebaju udomiti i zbrinjavati.

Ima i provokativnih i neumjestnih pitanja, također i državno-političke naravi, poput ovoga: „ Slažete li se Vi da su za sirijski i sve druge ljudske probleme u onome dijelu svijeta glavni krivci Amerikanci?"

Neka si svatko za sebe odgovori na ovo pitanje, radi kojega ne želim doći u konflikt s Amerikancima, iako ih mnogi okrivljuju za izazvanu ljudsku tragediju i i ostavljeni kaos iza sebe. Ograđujem se potvaranja Amerikanaca kao krivaca za sva zla, koja su pogodila dio svijeta, među kojima su i Sirijci… Neka si svatko misli svoje… Mene smeta, što Amerikanci ne primaju sirijske i druge izbjeglice iz dijela svijeta, primjerice iz Iraka, gdje su ratovali i ostavili kaos iza sebe..

Ima i takovih „drznika", koji smatraju, da su Amerikanci stvorili čitav ovaj izbjeglički problem da bi njime uništili gospodarskog konkurenta Europu. To je pitanje za političare EU i za gospodarstvenike.

Neki sugovornici dodaju da među izbjeglicama ima ekstremnih muslimana, koji će danas sutra izazivati razne incidente u europskim državama, koje će ih udomiti. Ograđujem se i od odgovora na ovo pitanje

i neka si na njega odgovore postavljači pitanja i neka upućuju pitanja na nadležne politiöare.

Izdvajam neka pitanja i stavove Hrvata

Poučeni vlastitim – hrvatskim iskustvima izbjeglica i prognanika, napose od strane Turaka, Talijana, komunista i Srba, Hrvati imaju puno razumijevanja, sućuti i sklonosti za susretljivost i svestrane oblike pomoći sirijskim izbjeglicama. Mislim da sam u pravu, ako kažem da se Hrvati odnose prema sirijskim izbjeglicama ljudskije, nego drugi europski narodi, čak (humanitarnije) nego Nijemci i Njemačka, u koju Sirijci i njima pridruženi Afganistanci, Kurdi i svi pridruženi žele useliti.

Nije ovakav pozitivni sud o Hrvatima plod moga mudrovanja i mašte, niti istraživanja, nego sirijski migranti se najpohvalnije izražavaju o odnosu Hrvatske i Hrvata prema njima. Štoviše, iz zahvalnosti Hrvatskoj, novorođenom djetetu u Sl. Brodu dali su sirijski roditelji ime Croatia.

Zašto se Sirijci ne bore za svoj obstanak u domovini?

Postavljeno mi je i ovo u podnslovu napisano mnogo složenije pitanje i na njega bi trebali iskreno odgovoriti sami Sirijci i najodgovorniji političari u Europskoj Uniji, u Americi, u UN-u i u susjednim državama Sirije, napose Turska, Libanon pa i Izrael. Političari se odnose preme problemu Sirije i Sirijaca, nezrelo, neiskreno, nepravedno i nejasno. Sirijski i njima pridruženi migranti su mladi ljudi, pretežno muškarci i uz njih mlade majke s djecom. Kome su ti mladi ljudi ostavili svoje roditelje i druge starije ljude. O tome se niti ne govori.

Smatram opravdanim pitanje i pojašnjenje, da bi Europa mogla među imigrantima izdvojiti milijun i više mladih ljudi, naoružati ih, vojno izvježbati i uz predvodništvo europskih oficira i hrvatskih častnika, osloboditi Siriju.

To bi bilo najbolje rješenje za sve sirijske izbjeglice je bi i oni radije živjeli u svojoj domovini, nego se poticali po tužini. Hrvatski pjesnik Petar Preradovič je završio svoju poznatu pjesmu stihovima:

"Domovina, kakva bila – rođenom je sinku mila!"

Titove zločine na Hrvatima treba otkriti i komemorirati, a velezločinca Tita pokopati u povijesnu ropotarnicu najvećih zločinaca 20. stoljeća!

Hrvatski Državni Sabor treba obnoviti djelovanje Komisije za utvrđivanje žrtava Drugog svjetskog rata i poraća

Jazovka je započela 1. siječnja 1943. s više od 500 hrvatskih žrtava. Među prvim žrtvama u Jazovki su bili mladi Slunjani, Rakovičani i Bihaćani.

Ponoviti ću u ovome "miscellanea članku" samo nekoliko značajnih događanja na prostoru Središnje Hrvatske, koji su predhodili hrvatskoj tragediji "Jazovka", koju su počinili Titovi partizanočetnici samozvani antifašisti. Svima mora biti jasno da su zločinstva protiv Hrvata u Drugom svjetskom ratu započeli srbski fašistički četnici i pridružili su im se Titovi komunistički partizani. Zato im je najispravniji naziv partizanočetnici ili četnikopartizani. Titovi partizanočetnici, od 1943. su se nazivali partizani ili NOB i pred kraj rata Narodna armija. Pod svima nazivima (bilo ih je još nekoliko) titovci su najveći zločinci svih vrsta, kakovi se prije njih nikada nisu kretali po tlu hrvatskome.

Na žalost, njihovi potomci se ne odriču svojih zločinačkih predaka, nego prave kult njihovim zločinima kako partizansko-komunističkim tako i četničkim. Svrha ovog "miscellanea zapisa" jest na nekoliko primjera zločinstava od tzv. antifašista podsjetiti Hrvate na potrebu lustracije komunista i četnika u Hrvatskoj, kojih ne samo ima veliki broj, nego i vladaju u Hrvatskoj. Upravo potomci zločinačkih komunista, četnika i orjunaša su ukinuli Saborsku komisiju za utvrđivanje žrtava Drugog svjetskog rata i poraća, koju novoustrojeni Hrvatski Državni Sabor treba obnoviti jer Hrvatski narod mora znati tko je ubijao Hrvate, mora znati za hrvatske grobove i na njima komemorirati i pamtiti hrvatske žrtve, koje su počinili Titovi i srbski partizanočetnici.

Krenimo slijedom samo jednog djelića partizanskočetničkih zločinstava, koji do danas nisu istraženi niti ubilježeni u Titova zločinstva:

U listopadu 1942. se je dogovorno s partizanočetnicima predala u selu Perjasica čitava divizija talijanskih fašista s naoružanjem svih oblika uključujući i svevrstno topništvo, tenkove s golemim zalihama strjeljiva i

drugih ratnih potrebština. O tome piše na svoj način i komunistička dokumentacija Đure Zatezala – vidi "Kotar Slunj i Kotar Veljun u NOB-u i socijalističkoj revoluciji – HAK, Karlovac 1989." S tim naoružanjem su partizanočetnici relativno lako tijekom mjeseca studenoga 1942. "oslobodili" Bihać, Zavalje, Vaganac, Petrovo Ličko Selo, Plitvice, Drežnik, Rakovicu, Cetingrad i Slunj s okolnim selima. U tim gradovima i mjestima bilo je relativno malo Hrvatske vojske, slabo naoružane i s oskudnim zalihama strjeljiva. Kao po pravilu zaboravlja se napisati da su u svima mjestima Središnje i Južne Hrvatske bili okupatorski Talijani (svi rodovi vojske, napose fašisti), koje smo doživljavali kao neprijatelje. Talijani su javno ili i izaleđarski surađivali sa srbskim partizanočetnicima. Iz Slunja su Hrvati (doslovce točno rečeno!) triput istjerali Talijane (1. cavaleriju, 2. berseliere i 3. fašiste). *Zadnji izgon Talijana – fašista iz Slunja izvršili su na dan Cvjetnice 1942*. Slunjani uz podporu 10. ustaške bojne pod zapovjedništvom bojnika Slavka Bednjanca. U pitanje Talijana i njihovo savezništvo s hrvatskim neprijateljima – srbskim partizanočetnicima ovdje se neću detaljnije upuštati, nego samo istaknuti da su u Plaškom, Vrhovinama, u nekoliko ličkih gradova, napose u Gračacu pa dalje prema Kninu i u dalmatinskim gradovima zajednički vladali Talijani, četnici i orjunaši, a ovi su surađivali s Titovim partizanočetnicima. Matematičkom istinom tvrdim iz osobnog poznavanja ondašnjih prilika da je taj savez funkcionirao do kapitulacije Italije 8. rujna 1943. Tada su brojni Talijani dakako fašisti pristupili čak u redove Titovih partizanočetnika, što pokazuje da su fašisti i komunisti bili isti.

Kako su Slunjani dospjeli u Krašić i završili u Jazovki

U gore spomenutim borbama od Bihaća prema Slunjskom kraju, sva u oružanim sukobima preživjela Hrvatska vojska iz toga dijela Hrvatske se je povukla u Slunj. S vojskom u Slunj su došli i civili bježeći ispred zločinačkog mučenja i ubijanja, koje su provodili na Hrvatima Titovi partizanočetnici. Slunj se je hrabro branio oko mjesec dana, ali u nedostatku strjeljiva mjesto je palo u plijen partizanskočetničkih zločinaca 14. studenoga 1942. *Tom prilikom za dvomjesečnog stanja "oslobođenog Slunja" Titovi partizanočetnici su poubijali više od 2.000 Hrvata civila, posebice majke s djecom, koje su titovci natjerali da skaču u nabujalu Koranu, i oko 750*

ranjenika (podatak o ranjenicima je iz gore spomenute komunističke dokumentacije pisane od Đure Zatezala). Uz povlačeću Hrvatsku vojsku pobjeglo je iz Slunja u Karlovac više od 30 tisuća Hrvatskog naroda iz svih krajeva od Bihaća do Slunja. Partizanočetnici su u svima "oslobođenim" mjestima i selima vršili strašne zločine: mučenjem, ubijanjem, prisilnim radom, pljačkom imovine i pri bijegu razaranjem svih dobara, paljenjem kuća, javnih zgrada, mostova i miniranjem katoličkih crkava, čak i grobalja.

Među pobjeglim narodom iz Slunjskog kraja i šire bilo je mnogo mladih momaka 17-godišnjaka i 18-godišnjaka. Većina njih su se u Karlovcu dragovoljno javili u Ustašku vojnicu. Kao takovi poslani su u Krašić na ratne vojne vježbe i bili su najbrojniji vojnici u mjestu Krašiću, ali premladi i bez ikakvog ratnog znanja i iskustva. Starijih hrvatskih vojnika, uglavnom iz mjesta i okolice Krašića bilo je relativno malo. Znatan broj ovih vojnika otišao je odobrenjem svojih nadređenih na božićno i novogodišnje slavlje k svojim obiteljima. To su nekim izdajničkim kanalima doznali partizanočetnici i relativno lako su zauzeli Krašić, 1. siječnja 1943. Uslijedilo je ono najstrašnije partizanskočetničko kidnapiranje, mučenje i ubijanje mladih ustaša iz Slunja i okolice u mjestu Krašiću ili su ih odvodili u šumu Jazovku, gdje su ih uz predhodno mučenje ubijali ili čak žive bacali u bezdane. Stariji ljudi iz Krašića i iz drugih dijelova Žumberka govore da je u šumi Jazovki bilo 14 bezdana u kojima su Titovi partizanočetnici poubijali zarobljene Hrvatske vojnike i civile i zatim su zatrpali te bezdane. Danas hrvatska historiografija spominje samo jednu bezdanu, u koju su lipnja mjeseca 1945. Titovi partizani bacali ubijene ranjenike iz zagrebačkih bolnica.

Ponavljam: U svojoj pohlepi za pljačkom i ubijanjem Hrvata nakon najstrašnijih zločinstava u "oslobođenim" krajevima partizanočetnici iz vlaškosrbskih krajeva južno od Kupe napali su krajem prosinca 1942. mjesto Krašić i zauzeli ga već 1. siječnja 1943. Radi pojašnjenja poraza valja znati, da je u Krašiću bila glavnina Hrvatske vojske uvojačene iz redova seoskih mladića, koji su pobjegli iz Slunjskog kraja, Rakovice i manji broj iz Bihaća i okolice. Osim nekolicine mladića, kojima je uspjelo pobjeći uglavnom u Karlovac, sve zarobljene su uz strašna mučenja poubijali

četnikopartizani u Krašiću i glavninu u Jazovki. O tome su mi govorili bijegom spašeni mladi ustaše – Slunjani Mile M. i Mirko S.

Svrha ovog članka nije opis pojedinosti iz bogatog opusa Titovih zločinstava, za što su potrebne knjige, nego *podsjetiti suvremene Hrvate i novoustrojeni Hrvatski Državni Sabor za obnovu Saborske komisije za utvrđivanje žrtava Drugog svjetskog rata i poraća, koju je ukinula komunistička era Ivice Račana, nastavila era orjunaša Ive Sanadera i komunističkog fanatika Zorana Milanovića.*

Podsjetit ću još samo to, da *Slovenija istražuje masovne grobnice Hrvata, žrtava Titovih zločinstava počev od Dravograda preko Maribora, Kranja… do Hude Jame...* a Hrvatska još nije ni poimence ukazala na brojne masovne grobnice poput onih u Petrovoj Gori, u Čemernici, u Budačkome… u okolici svih većih gradova u Hrvatskoj, u BiH i po Dalmatinskom zaleđu, gdje su zajednički ubijali Hrvate: Talijani, četnici, orjunaši i vodeći među njima Titovi partizani.

Uvjet pomirbe Hrvata jest komunističko priznanje i konvencijska ispričnica – javno pokajanje komunista za zločinstva na Hrvatima, koje je čak deseterostruko veće od svih neprijateljskih i ustaških zločinstava, koje komunisti i četnici multipliciraju, a svoje umanjuju ili ih nikako ne priznaju. *Zato je potrebno obnoviti djelovanje Saborske komisije za utvrđivanje žrtava Drugog svjetskog rata i izvršiti lustraciju još živih komunističkih zločinaca i njihovih okorjelih sljedbenika, napose u redovima Milanovićevog SDP-a, kojeg treba radikalno lustrirati ili ukinuti.* Isto vrijedi i za Pupovčevu četničku stranku, koja politički djeluje za državu Srbiju.

U nijednoj pravnoj državi svijeta nije dozvoljeno nacionalnim manjinama voditi politiku u korist države svoga iskona. Samo u Republici Hrvatskoj mogu stranke srbske nacionalne manjine i Srpska pravoslavna crkva djelovati za državu Srbiju. Ovim pitanjem se mora pozabaviti novoustrojeni Hrvatski Državni Sabor.

Mr.sc. Dragan Hazler, predsjednik HAZUD-a u Baselu

Genocid i vandalstvo komunista i četnika je neizmjerivo i neizbrojivo

13. ožujka u srcu Europe postrojili se četnici i slave svojeg vojvodu Dražu Mihailovića.

Titovi komunistički partizani i njihova genocidna mašinerija: "Narodni sudovi" – Komesari – PPK – OZNA – UDBA – KOS, SUP su bili industrija (također i manufaktura!) genocida i vandalizma na Hrvatima, kako je odredio i propisao tvorac komunizma Židov Karl Marx.

"Sve Hrvate treba uništiti! Marxist Tito je poslušno sprovodio Marxov genocid na Hrvatima.

Srbski fašistički četnici, odkad postoje i s istaknutim intenzitetom za vrijeme nacifašističkog kralja Aleksandra Karađorđevića, Draže Mihailovića, Aleksandra Rankovića i Slobodana Miloševića su genocidno punim intenzitetom uništavali Hrvate radi ostvarenja Velike Srbije na hrvatskom prostoru.

Ta dva zločinstva na Hrvatima su samo jenjala, ali dalje postoje i napajaju svoje zločinačke "baterije" marxističkim komunizmom, kojeg sada po Fumiću, Josipoviću i Mesiću…nazivaju "antifašizam", a druže s javno deklariranim četničkim fašistima, sljedbenicima Draže Mihailovića: Tomislavom Nikolićem, Aleksandrom Vučićem, Vojislavom Šešeljem…

Poznavatelji povijesti Drugog svjetskog rata znadu za druženje komunista i fašista na svima razinama počev od Staljina i Hitlera do Tita i Draže Mihailovića…

Prema tome ljubav komunističkog agnostika Ive Josipovića, Stjepana Mesića i Vesne Pusić s najistaknutijim suvremenim srbskofašističkim četnicima nije nova pojava, nego potvrđeno staro prijateljstvo.

Osvrt na nekoliko četničkih i komunističkih zločina

Četnički i komunistički zločinci su ubijali Hrvate i druge nesrbe u svima mjesesecim i danima ne obazirući se na godišnje doba, ali su ta zločinstva prekobrojna i radi toga se u ovom tekstu ograničavam samo na mjesec lipanj i to samo primjerice jer i lipanjska zločinstva komunista i četnika na Hrvatima i drugim nesrbima su neizbrojiva i vrlo obširna za opis.

Prije rata, već 20. lipnja 1928. je nacifašistički kralj Aleksandar preko svoga povjerljivog četnika Puniše Račića izvršio atentat na hrvatske zastupnike ubivši Đuru Basaričeka, Pavla Radića i smrtno ranio Stjepana Radića i još neke zastupnike lakše ranio.

Tijekom Drugog svjetskog rata Dražini fašistički četnici i Titovi komunisti su počinili u lipnju strašna zločinstva: Evo samo jednoga vrlo složenog zločinstva vezanoga za "drugo oslobođenje Slunja 8. lipnja 1943. godine!" Počinili su ga profašistički i komunistički saveznici: krajiški Srbi – četnici udruženi s krajiškim komunističkim partizanima.

Komunistički partizani Hamdije Pozderca s pridruženim fašističkim četnicima su na svakom koraku klali ljude (doslovce noževima), davili ljude u Korani, primjerice Janka Skukana, sasjekli najmanje desetak ljudi naživo (primjerice Antu Grdića, tvorca pjesme "Na Kordunu grob do groba"). Poubijali su šestero djece, među kojom je bilo najstrašnije ubojstvo: 12-godišnje Ljubice Gračan, koju su zaklali pred njenim roditeljima: Marijom i Pavom Gračan.

Iza Drugog svjetskog rata uz svibanj s Bleiburgom i Križnim putevima najviše masovnih ubijanja i pojedinačnih ubijanja Hrvata počinili su Titovi komunisti u lipnju 1945.godine.

Spomenut ću samo šest strašnih Titovih zločina u lipnju 1945. godine.

– U Slunju su ubili u skupinama oko 160 zarobljenih hrvatskih domobrana rodom iz Virovitičkog kraja plus druga masovna i pojedinačna strijeljanja po grmovima oko Slunja.

– Na Debeloj Glavi nedaleko Slunja poubijali su oko 150 civila (žena i staraca) iz Ogulina i pobacali u bezdanu…

– Iz Karlovca su svakodnevno tijekom lipnja 1945. dovozili skupine hrvatskih zarobljenika i strijeljali ih u Budačkome i obližnjoj Petrovoj Gori… Sami su si morali kopati jame.

–Tijekom lipnja 1945. su Titovi partizani poubijali tisuće hrvatskih zarobljenika u Jasenovcu. Zato Tito nije nikada posjetio Jasenovac.

Eksumacija mrtvih je obustavljena jer su mrtvaci bili u odorama Hrvatske domovinske vojske: domobrana i ustaša…

– 7. lipnja 1945. su Titovi ubojice objesili u Zaprešiću, najvećeg hrvatskog pisca Milu Budaka i ubili su nakon masovnih komunističkih slilovanja njegovu 17-godišnju kćer Grozdu. Prema nekim izvješćima Grozdu su komunisti silovali pred ocem Milom, kojemu je visio štrik iznad glave. O tragediji Mile Budaka ima dosta napisanoga pa se može objaviti uz ovu lipanjsku tragediju pa ovdje neću ulaziti u obširniju raspravu.

Umjesto o Budaku evo malo šireg dokumentarnog osvrta prema Leksikonu "Tko je tko u NDH, Minerva Zagreb,1997"o doktoru Ljudevitu Juraku , ubijenom u lipnju 1945. u Zagrebu.

– Ljudevit JURAK (doslovni prijepis) – patolog i sudski medicinar (Zalug, Hum na Sutli 6.X. 1881. – Zagreb, ? VI. 1945). Studij medicine završio je 1910. u Innsbrucku te ostaje raditi kao asistent Zavoda za patološku anatomiju. Nakon što je u Zagrebu osnovana Prosektura javnih zdravstvenih zavoda (smještena u krugu Bolnice milosrdnih sestara početkom 1914. preuzima i do kraja života vodi tu ustanovu, te je tako postao začetnikom humanomedicinske patološke anatomije u Hrvatskoj. Uz to je bio i stalni sudski vještak Kraljevskog sudbenog stola u Zagrebu.

Godine 1921. postaje profesorom opće patologije i patološke anatomije na novoosnovanom Veterinarskom fakultetu u Zagrebu, te je do kraja života djelovao na tom fakultetu, svrstavši se također u začetnike veterinarske patološke anatomije. Posebice se je bavio komparativnom patologijom.

Punih je deset godina, 1922. – 1932. bio i nastavnik sudske medicine na zagrebačkom Medicinskom fakultetu. Među ostalima abducirao je Stjepana Radića, hrvatskog prvaka, koji je umro od posljedica atentata u beogradskoj Skupštini. Stvorio je zbirku preparata Zavoda za patologiju Veterinarskog fakulteta, najbogatiju u Europi. Na tom je fakultetu u dva navrata bio dekan, a u jednom mandatu prodekan. Surađivao je u Hrvatskoj enciklopediji.

Kao renomirani stručnjak na polju patološke anatomije i sudske medicine bio je od 12. do 15. VII. 1943. pozvan, da kao član Međunarodnog

povjerenstva sastavljenog od 11 stručnjaka, istraži masovne grobnice u Vinici u zapadnoj Ukrajini.

Za taj su zločin Nijemci obtuživali Sovjete, a Sovjeti Nijemce… Utvrđujući uzrok (hitac u potiljak) i vrijeme smrti služeći se isključivo znanstvenim metodama i djelujući sasvim nepristrano, povjerenstvo je nedvojbeno utvrdilo da su Sovjeti mučki likvidirali gotovo 2000 ukrajinskih seljaka i radnika. O tome je Jurak napisao članak: *Skupni grobovi u Vinici (Hrvatski narod, 25.VII.1943.)*

Po uspostavi komunističke vlasti (po nalogu NKVD-a uhićen je 15. V.1945. Ponuđena mu je sloboda ako povuče svoj podpis s izvještaja Međunarodnog povjerenstva i izjavi da ga je dao pod prisilom. Kada je to odbio učiniti presudom suda Komande grada Zagreba 9.VI.1945. "zbog djela ratnog zločinstva" osuđen je na smrt. Po nekim izvorima ubijen je i prije sudske presude.

Punih 45 godina poslije sovjetske su vlasti priznale zločin NKVD-a u Vinici; na sjednici Senata Sveučilišta *15. IX. 1991. u Zagrebu je Ljudevit Jurak rehabilitiran* (V. Dugački).

Ovakovih pojedinačnih i još više masovnih ubojstava počiniti su Titovi komunistički partizani u okolici Zagreba ne samo u svibnju, nego napose u lipnju 1945.(Gračani, Sljeme, Maksimir…) na tisuće. Neke masovne grobnice su u novije vrijeme istražene i spomenički obilježene.

Srbski genocid na Bošnjacima i nešto Hrvata u Srebrenici počinjen je u srpnju 1995.

Najveići genocid iza Drugog svjetskog rata u Europi počinili su Srbi u Srebrenici od 13. do 19. srpnja.

Ovdje dodajem taj srbski genocidni zločin uz lipanjske žrtve radi ubijenih 8372 Bošnjaka i nekoliko Hrvata. Ni Srbija niti tzv. Republika srpska ne priznaju taj genocid kao svoje srpsko zlodjelo na nedužnim ljudima samo zato jer nisu Srbi.

Kao dokaz srbskog genocidnog zločina prilažem članak engleskim jezikom iz *Wikipedije* jer je uvjerljiv za sve ljude engleski govornog svijeta.

Tako dolazi pred svijet na vidjelo srbski genocid, ne samo na Hrvatima (Vukovar, Borovo, Dubrovnik, Škabrnja, Slunj, Široka Kula…), nego na Bošnjacima i posebice na Kosovarima.

War crimes

Srebrenica perpetrators lose appeals

Srebrenica genocide guilty verdicts against two Bosnian Serb ex-military officers have been upheld by the UN's appeals chamber in The Hague. It has confirmed life jail terms for Vujadin Popovic and Ljubisa Beara.

The UN Criminal Tribunal for the former Yugoslavia (ICTY) on Friday upheld life-long prison sentences imposed five years ago on the two Bosnian Serbs for genocide at Srebrenica in July 1995.

Presiding judge Patrick Robinson said the tribunal's appeals chamber "affirms the life sentence" against Popovic, 57, and Ljubisa Beara, 75 (also pictured left above),

Life-long jail for Vujadin Popovic

A conviction for genocide is the most serious offense in the war crimes statute.

The pair had been sentenced in 2010 to life imprisonment on genocide, war crimes and crimes against humanity charges.

Popovic and Beara were high-ranking security officers with the Bosnian Serb army commanded by General Ratko Mladic that overran Muslim forces in the UN-declared enclave. Dutch UN peacekeepers surrendered.

Bosnian Serb forces subsequently murdered some 8,000 Muslim men and boys in Europe's worst massacre since World War II.

Sentences also upheld against three others

During Friday's proceedings, the tribunal also upheld verdicts for crimes against humanity for former Bosnian Serb army security chief Drago Nikolic and brigade commander Vinko Pandurevic, who were sentenced to 35 and 13 years, respectively.

It reduced the sentence of former operations chief Radivoje Miletic from 19 to 18 years.

The rulings reached unanimously or by majority by the appeals panel dismissed most of the appellants' challenges.

The ICTY's largest completed case to date opened in The Hague in 2006 and saw some 315 witnesses testify.

Mladic and Karadzic remain on trial

Since its inception, the tribunal has charged 19 people over the massacre – seven were sentenced to long jail terms in June 2010, including Popovic and Beara for genocide.

One of the seven did not appeal and the other has since died.

Srebrenica was Europe's largest massacre since WWII

Mladic and the former Bosnian Serb political leader Radovan Karadzic remain on trial at the ICTY in The Hague on genocide charges.

The ICTY has concluded 141 proceedings, while 15 others are still ongoing before the court.

In 2009, the European Parliament declared July 11 to be a day of remembrance for victims of the Srebrenica massacre.

ipj/gb(dpa, AFP)

Napisao i kompilirao za objaviti u DRAGOVOLJCU i portalima HAZUD-a

Mr.sc. Dragan Hazler

Basel, 11. lipnja 2015.

Na obljetnički dan rođenja braće Antuna i Stjepana Radića u Trebarjevu Desnom kod Siska.

Što je od naivne Hrvatske i Hrvata učinila Europska Unija?

Gurnula je Hrvatsku i Hrvate na prosječki štap i jeftinu radnu snagu u svojim državama za visokoškolovane stručnjake, koje je Hrvatska svojim troškom školovala. Hrvatske djevojke dovlači u EU bordele, a dečke u drogaške izgubljenike!!!

Sada nam Europska Unija totalno uništava gospodarstvo: Ne smijemo čak niti ribariti na svome Jadranu sebi za večeru. Diktira nam oblik i veličinu krastavaca. Otežava kumicama prodaju maslaca i sira. Uništava nam stočarstvo svih oblika uvozom na hrvatsko tržište odpisanog mesa, kineskog povrća, jeftinijeg mlijeka, nego ga hrvatski stočari mogu proizvesti…

EU diktira Hrvatskoj, da ne smije prodavati Rusiji cipele i mandarine, a ta ista EU uvozi energetiku iz Rusije. Što to znači: Zatvaramo Borovo i prestajemo proizvoditi mandarine i jabuke…

Hrvatska plaća Europskoj Uniji, više nego od nje može kao milost isprositi i to kompliciranim obrazcima, koje jedva znade ispuniti osoba s dva fakulteta… To se hrvatski zove zajebavanje.

Ta ista Europska Unija je obznanila Rezoluciju 1481 za lustraciju komunista, ali ih EU ne lustrita niti pomaže Hrvatskoj da lustrira komuniste. Komunisti vladaju u Hrvatskoj po instrukciji Europske Unije. Političari EU se u Hrvatskoj bore protiv kumica, ali ne i protiv komunista i četničkih fašista!!!

Jedina Njemačka je dovela na obtuženičku klupu Perkovićevce za jedno ubojstvo – Đurekovića. A što je s drugim ubojstvima Hrvata u Njemačkoj i u drugim državama Europe, čak u mirnoj Švicarskoj: Udovčić, Nežić…

Najviše Hrvata od 1945. do Vjekoslava Čižeka i Krunoslava Draganovića je izlifrala Italija ili preko Italije. Ni Hrvatska niti Italija ne rasvjetljavaju pravosudne ove Udbine zločine.

Preko Austrije pali su u klopku Titovine Bugojanci, Ante "madracar Vesne Pusićke", časne sestre… Austrija, doduše istražuje ubojice Bleiburških Hrvata, ali ne i novijih žrtava Udbinog terora…

Spomenimo samo još Francusku, u kojoj je kao odlični Udbin agent djelovao Stjepan Mesić. O tome postoji Udbin dokument poznat hrvatskoj javnosti. Ima kopiju originala i pisatelj ovih redaka. U Francuskoj je 1978. ubijen istaknuti hrvatski emigrant Bruno – Ante Bušić. Do sada nije Francuska niti Hrvatska organizirala pravosudni postupak protiv ubojice Brune Bušića. Taj ubojica je nasljednik udbinog agenta Stjepana Mesića i ovaj zasigurno znade, kome je predao Titovu ubojitu štafetu s planom ubijanja Brune Bušića. Razgovorljivi Stjepan Mesić će reći ime i prezime Bruninog ubojice… i drugih Hrvata u Francuskoj određenih za odstrijel… On ne taji ništa, čak niti gubitak čeka s milijunima dolara – darovanih Hrvatskoj od australskih Hrvata…

Što tek reći na pravosuđe EU – ICTY u Den Haagu. Samo ću spomenuti: Najbolje hrvatske branitelje iz Hrvatske i iz BiH (Gotovina, Markač, Kordić…) izjednačila je sa srbskim genocidnim zločincima i sudili im u Den Haagu, a srbske zločince sude simbolično ili nikako kao Radića, Kadijevića, Miloševića, Plavšićku simbolično i pustili su na slobodu najvećeg žločinca protiv Hrvata – Vojislava Šešelja.

Treba li dodati i to, da je taj pošteni Zapad sa svojim sudstvom pravde odbacio Tužbu od BiH protiv Srbije za genocid i druge -cide. Osam i pol tisuća poklanih Bošnjaka i nešto Hrvata u Srebrenici ne znači ništa na europskoj tezulji slijepe Justitie.

Tako će isto biti i s Hrvatskom tužbom protiv Srbije za genocid, pljačku, silovanje i vandalizam…

Čitavu povijest smo junački branili Hrvatski Jadran. Sada nam ga je pod oznakom Zerpa oduzela Europska Unija.

Ta ista EU je uništila takozvanom privatizacijom svu industriju u Hrvatskoj…

Spomenute i stotine nespomenutih pljusaka Hrvatskoj od Europske Unije primaju šutke politički nezreli i u potrebnim snagama oslabljeni Hrvati. Teško im je pomoći jer je EU razjedinila Hrvate i uskratila sva relevantna prava Hrvatima u dijaspori.

Izgleda da je za Hrvatsku jedini izlaz pokoj Europske Unije, a taj dolazi, ali vrlo polako.

Europska Unija je uvodeći sankcije na uvoz iz Rusije uvela gospodarske sankcije protiv sebe. Rusija se okreće prema industraliziranoj Kini i Indiji. Postat će velesila EUROAZIJE, možda bez *samo* Japana i Južne Koreje!

Europska Unija je politički poluslijepa i poluograničena. To je slaba utjeha i nada za Hrvatsku jer: *"Ako slijepac slijepca vodi – obadva u jamu padnu"*.

Dragan Hazler: U Hrvatskoj nema ni Hrvatskog pravosuđa niti PRAVA, a pravda je vjerojatno strana i nejasna riječ!

Hrvatskom pravosuđu ne pripada i ne dolikuje naziv „hrvatsko pravosuđe". jer kad bi ono bilo Hrvatsko pravosuđe onda bi se borilo za primjenu prava i sprovedbu PRAVDE – pravednosti, ali ono ne sprovodi ni pravo niti traži i sprovodi pravednost.

Pravnici i pošteni odvjetnici u Hrvatskoj – udružite se! Udružite se, jer kao pravni stručnjaci znadete bolje od nas ljudi iz drugih struka, gdje treba primijeniti koprivu, gdje kritiku, gdje pravnu "batinu", gdje osudu u javnosti i gdje tražiti i sprovesti LUSTRACIJU onih krivokletnika, koji svojim lošim radom u pravosuđu (u svima segmentima) sramote i ponizuju narod ali i ugled pravne struke.

Meni je ovdje u Baselu, rekeo jedan istaknuti CH-pravnik, zove se Bargetzi, da hrvatski pravnici u Zagrebu imaju vrlo solidno obrazovanje i da su pola stoljeća ispred CH-pravnika. Ja vjerujem u ovo mišljenje od Bargetzia.

Osobno mislim, da ste vi, hrvatski pravnici – onaj pošteni i stručno solidni skup preslabo udruženi i po tome nedovoljno aktivni.

Ne postoji nešto vrijednije i potrebnije Hrvatskome narodu u domovini i u dijaspori nego zajednica – udruženi znanstvenici, umjetnici i stručnjaci u Domovini i u rasijanosti po cijelome svijetu.

Tvrdim i tvrdit ću: *BEZ ORGANIZACIJE NEMA AKCIJE NITI REALIZACIJE.*

Drugo, posve razumijem i razmišljanje i postupke mladih, koji linijom lakšeg odpora odlaze u tuđinu, umjesto da si izbore pravo pod suncem Hrvatskog neba. "*Tuđa zemlja ima svoje – ne poznaje jade tvoje!*" (P. Preradović).

Nemojte nas političke emigrante uzimati za uzor mladima. Mi smo pobjegli da spasimo život, a ne vraćamo se jer nas Hrvatske NEĆE, a ako na svoju istaknutu odluku dođemo u Hrvatsku, onda nam pokradu novce u obliku poreza, da nam ne ostane niti za platiti Staračk dom.

Ne preporučam mladima da napuštaju domovinu. Bolje je u vlastitoj domovini biti i siromašni gospodar, nego u tuđini "bogati?" sluga.

ALI, svatko je odgovoran ili barem suodgovoran za svoju sudbinu.

Hrvatski pravnici u suradnji sa ostalim stručnjacima i narodom trebaju ustrajati na uvođenju kvalitetnih reformi u hrvatskom pravosuđu

Hrvatskom pravosuđu ne pripada i ne dolikuje naziv „hrvatsko pravosuđe" jer kad bi ono bilo Hrvatsko pravosuđe onda bi se borilo za primjenu prava i sprovedbu PRAVDE – pravednosti, ali ono ne sprovodi ni pravo niti traži i sprovodi pravednost.

Tako se ne ponaša niti djeluje PRAVO Hrvatsko pravosuđe.

Pogledajte si samo podilažljivi odnos prema Srbiji, koja je vodila protiv Hrvatske agresivni, genocidni, kulturocidni, silovateljski, pljačkaški i vandalski rat. Srbiju se ne tereti za NIŠTA, baš za ništa, nego joj se nude sve sluganske usluge radi ulazka u EU.

Po pitanju svih segmenata tzv. Hrvatsko pravosuđe je krivosuđe.

Mene je pravednoga, malne kao Isusa posve p r o t u p r a v n o oštetilo u dva slučaja. Osvrnut ću se samo na jedan pravni predmet.

Hrvatsko pravosuđe, dotično Općinski sud u Slunju (sudkinje Marija Živčić i njene zamjenica gospođica Gračan) oduzele su mi kuću naslijeđenu po roditeljima i dale osobi, koja NEMA baš nikakvo pravo, po nikakvoj osnovi! na tu moju kuću.

Palo je na dugom postupku od 11 godina toliko LAŽI, da ih zaista ne bi mogao pojesti pas s maslom.

Odvjetnik je bio 100% svjestan da sam ja 100% u pravu, ali njemu je odgovaralo da postupak, što dulje traje. Ponudio sam mu nagodbu, odnosno, da ću mu platiti, koliko hoće za uslugu da sud završi po PRAVU u najkraćem roku. Nije pristao na to, jer je smatarо da više ima od trajanja postupka. Palo je na postupku LAŽI za čitav leksikon.

Čak sam kažnjen novčano od sudkinje Gračan "radi smetanja u posjedu" jer sam pred vratima moje kuće odložio nekoliko mojih knjiga. Kažnjen

sam, a TE ISTE sudkinje poriču postojanje moje kuće na tom mjestu. Moj rođak u trećem koljenu (od njih "kupljeni") Josip Jurašin izjavljuje, da nije sa mnom u rodu i tvrdi da tu nije kuća postojala. Srušila je kuću dobitnica kućišta od moje kuće za vrijeme trajanje postupka.. Takav postupak vode dvije Slunjanke sudkinje, od kojih je Živčićka išla svakog dana u školu nogostupom ispred moje kuće.

Postupak je za roman. Sudkinja Živčić je meni sastavljala tužbu protiv suprotne stranke, a iza postupka su se sretale na "razgovor ugodni"

Velik broj procesa su istovjetni, samo stranke u postupku nisu iste. Dodat ću još samo jedno: Dobio sam iz Karlovačkog županijskog suda jedno pismo, u kojemu me sudac uvjerava da ja nisam u pravu i prilično drzko mi preporuča, da napustim svoje traženje KUĆE na koju imam milijun postotno pravo , ali na kraju sam ju ipak izgubio.

U Hrvatskoj nema ni Hrvatskog pravosuđa niti PRAVA, a pravda je vjerojatno strana i nejasna riječ.

Krediti i ponude na tržištu su civilizacijsko silovanje ljudi, uz strašna oružja, koja poznamo, najubitačniji su lihvari

Uz strašna oružja, koja poznamo, najubitačniji su lihvari. Njihovi krediti dovode do totalnog osiromašenja čovjeka, koji si na kraju u općoj bespomoći uzima život. Broj samoubojstava u svima državama svijeta je u porastu, a uzrok mu je u većini slučajeva civilizacijsko silovanje – krediti i tržište.

Teško se mi, zvani „mali ljudi" možemo odhrvati globalizaciji, kad ona u jednoj ruci nosi mamac, a u drugoj jaram.

Da bi mogao jarmovati, moraš se odlučiti na lutriju s mamcem. Jasnije rečeno, tržište nudi privlačnu robu, a banke daju kredite pa ti sada budi pametan i izvuci se iz te klopke.

Hrvatska bi trebala ustrojiti Tribunal za osudu fašizma i komunizma, odnosno za osudu sprovoditelja tih protuljudskih ideologija. Taj Tribunal bi trebao kao nekadašnje Inkvizicija suditi ne samo živima, nego i post mortem.

Našeg nadbiskupa Markantona de Dominisa je Inkvizicija izvadila iz groba i dala ga spaliti na Cvjetnom trgu (Piazza di fiori) u Rimu. Komunizam je „post mortem" osudio skoro sve u ljudskoj povijesti prije komunističke ere. Napose se je okomio na povijesne ere: robovlasništvo, feudalizam i kapitalizam. Talijanski komunisti su objesili mrtvoga Mussolinija, dakle dodatna osuda post mortem.

Polazeći od potrebe da žrtve totalitarističkih era fašizma i komunizma, dobiju svoju kakvu takvu satisfakciju, trebao bi Tribunal u Hrvatskoj osuditi poimence mrtve i još žive fašiste i komuniste, ali ne paušalnom osudom, nego na temelju zločina, koje su dotični fašisti i komunisti počinili. U tom slučaju se mora maknuti ime najvećeg zločinca Josipa Broza Tita sa svih trgova i ulica u Hrvatskoj, što vrijedi i za sve druge zločince iz redova obadvije ideologije – fašističke i komunističke.

Mi Hrvati smo kroz nametnuti nacifašizam i komunizam osjetili na svojoj koži pakao globalizacije i općeg jednoumlja, a globalizacija nam se opet nameće kroz perfidiju Europske Unije i Amerike (USA).

Nažalost, brojni Hrvati, naviknuti na diktature jednoumlja poput: „Jedan vladar i jedan Bog na zemlji“ (nacifašizam) i „Proleteri svih zemalja ujedinite se!“ (komunizam) olako prihvaćaju i današnje jednoumlje, koje se zove globalizacija.

Naime, teško se mi, zvani „mali ljudi“ možemo odhrvati globalizaciji, kad ona u jednoj ruci nosi mamac, a u drugoj jaram.

Da bi mogao jarmovati, moraš se odlučiti na lutriju s mamcem. Jasnije rečeno, tržište nudi privlačnu robu, a banke daju kredite pa ti sada budi pametan i izvuci se iz te klopke.

Međutim, nije samo novac dobivan od banaka, koji ljudima zamućuje pamet, nego je to tržište s jeftinim proizvodima. Pritom moramo promatrati te jeftine proizvode na one: a) „Kupi, kratko upotrijebi i baci!“ To su uglavnom jeftini odjevni predmeti, koji u većini slučajeva nisu štetni, mada se niti ta strana ne smije zanemariti. b) Jeftine ponude gemo proizvoda, štetnih po čovjeka kroz konzumiranje i štetnih po okoliš. Dakle, krediti i ponude na tržištu su civilizacijsko silovanje ljudi, a „bog“ svega je globalizacija u udruženim rukama svjetskih banaka (na pr. MMF-a) i svjetskih proizvođača gmo proizvoda (na pr. Monsanto) s produženom rukom u c) zbrinjavatelju tržišta (na primjer Europska Unija!).

Uz strašna oružja, koja poznamo, najubitačniji su lihvari. Njihovi krediti dovode do totalnog osiromašenja čovjeka, koji si na kraju u općoj bespomoći uzima život. Broj samoubojstava u svima državama svijeta je u porastu, a uzrok mu je u većini slučajeva civilizacijsko silovanje – krediti i tržište.

Osobno sam djelovao kao znanstveni istraživač i stvaratelj novih lijekova, novih tehnologija i novih (dakako uz postojeće) aplikacija pojedinih lijekova. Meni, odnosno nama znanstvenim istražiteljima je trebalo najmanje 10 – 12 godina, da stvorimo, svestrano ispitamo i predamo tržištu jedan novi lijek. Čak se je pokazalo, da je u nekim slučajevima i 12 godina bilo prekratko vrijeme pa su uslijedili popravci i usavršavanja lijeka.

Ne znamo ni s čim se hranimo

S današnjom gen-tehnologijom i gmo-proizvodima je djelovanje znanstvenika i primjenjivača (trgovaca) do potrošača vrlo kratko vrijeme, ponekad nekoliko mjeseci pa nikakvo čudo, da imamo novorođenčad s nepredvidivim nedostatcima i bolestima. Uzmimo na primjer lecitin iz soje. U Americi se proizvodi 80% gemo soje, a soja je sirovina za široku paletu prehranbenih proizvoda kao na pr. sojino mlijeko, sir od soje i spomenimo još samo sojin lecitin, koji se upotrebljava u brojnim prehranbenim pripravcima kao na primjer čokolada. Dakle, zamislimo si koliko na sve načine unosimo sojin gemo lecitin, što znamo, što ne znamo i što je čak zakonskim propisima dozvoljeno.

Propisi EU, dozvoljavaju u hrani gemo sastojke do određenog postotka. Svojevremeno se je govorilo i pisalo do 5%. Nije mi poznato najnovije stanje, iako je i ovaj postotak vrlo zabrinjavajući.

Hrvatski sabor i Vlada Republike Hrvatske ne štite Hrvatski narod u ničemu!

„Mi lažemo da bi smo obmanuli sebe, da utešimo drugoga, lažemo iz samilosti, lažemo iz stida, da ohrabrimo, da sakrijemo svoju bedu, lažemo zbog poštenja. Lažemo zbog slobode. Laž je vid srpskog patriotizma i potvrda naše urođene inteligencije. Lažemo stvaralački, maštovito, inventivno. U ovoj zemlji svaka laž na kraju postaje istina"

(Dobriša Ćosić, srpski pisac i jedan od kreatora Memoranduma SANU)

Beograd vlada s ćirilicom u Hrvatskom saboru i u Vladi RH. „Anđeo" kojem se klanjaju političari u Hrvatskoj je Milorad Pupovac!

U hrvatskim vlastima i u medijima ima trećinu Srba, napose u komunističkoj srbskohrvatskoj partiji SDP-u pa izvolite drugovi zakonodavci i mađijaši: predstavite se srpskom ćirilicom.

Ćirilica spada u skup srpskih idelogoija za posrbljivanje Hrvatske.

O kakovoj to suverenoj i neovisnoj državi Republici Hrvatskoj se govori, kad je Hrvatski narod u njoj više izvrgnut tuđinskim nametanjem, tuđinskim izrabljivanjem, tuđinskim gospodarenjem, poslušnošću tuđincima, miješanjem tuđinaca u hrvatski život počev od tržnice domaćim sirom i hrvatskim mlijekom preko odricanja od hrvatskoga mora (ZERP!), banaka i industrije do bračnih kreveta i pouke djeci, kako će nabijati prezervativ na bananu i kojom rukom će masturbirati.

Prije nego prijeđem na nametanje ćirilice i kapitulaciju Hrvatskog sabora od gubitničkog Beograda u srpskom genocidnom i okupacijskom ratu na Hrvatsku i pobjedničkog Beograda u miru, spomenut ću samo par primjera, kojima ću tek simbolično pojasniti podatke nabacane u prvom stavku ovog članka.

Hrvatski sabor i Vlada RH s Hrvatskom u genitivu ne štite Hrvatski narod!

Hrvatski sabor i Vlada Republike Hrvatske ne štite Hrvatski narod u ničemu, već suprotno: sve nacionalne manjine, a napose talijanska i srpska imaju u svemu veća prava, nego matični hrvatski narod, koji skupo plaća tu bagru pokvarenjaka u svima vlastima, da na njemu vježba i

primjenjuje pederske zakone i propise Europske Unije i svekolika nametništva iz Beograda, uključujući i ćirilicu.

Taj Sabor, Vlada i drugi oblici podaničke vlasti u RH nameću Hrvatskome narodu veći harač nego je to bio za vrijeme Matije Gupca i Turaka uz poslušno sprovođenje nametništava i naređenja iz Brüssela, Washingtona, Beograda i Ljubljane, Podgorice i Rima, te talijanskoga i vatikanskoga.

O nabačenome, neka eventualni čitatelji i čitateljice ovih redaka donose svoj sud i primjere raznih nametništava, jer je te gadurije toliko mnogo, da će mi slova zamjeriti navođenje bezbroj loših primjera. Ta, nazovimo ih jednim imenom zla, koja se iz Sabora i Vlade… nameću Hrvatskome narodu su za Guinessovu knjigu rekordnih oznaka i brojeva i ujedno za ispitivanje savjesti i pameti brojnih vlastodržaca pred neuropsihijatrijskom komisijom u Vrapču.

Danas je Hrvatska izrazitija sluškinjica u svemu, nego je bila za vrijeme zločinca Tita!

Podaništva Hrvatskog Sabora (bez državni, jer i nije državni, nego podanički i svađalački) i još lošijih Vlada RH, u kojoj je Hrvatska ostala u genitivu, kako je bila za Ace Rankovića i Tita Broza, ide u enormna zaduživanja, korupcije bez granica, rasprodaje i darivanje Hrvatske do ludila (na primjer ZERP…), gašenje industrije (Hrvatska uvozi čak i čačkalice), uništavanje poljoprivrede (Hrvatska uvozi sve što smo čak i u komunizmu proizvodili, primjerice uvozi: 92 posto češnjaka, 65 posto lana, odpisano meso iz tuđih zaliha, ciparsko-rumunjsku konjetinu pod junetinu i mlijeko s alfa toksinima i drugim otrovnim gadurijama…. Čak Bosna upozorava Hrvatsku na lošu politiku s mlijekom „Quo vadis Croatia“.

Hrvatski sabor djeluje po direktivama Brüssela, Washingtona, Beograda i Vatikana

Poslušnost i podaništva Hrvatskog sabora nisu samo Brüsselu, Washingtonu i Beogradu, nego i Vatikanu (opraštanje srpskim zločincima!).

Pođimo sa samo nekoliko primjera, od zadnje spomenutoga Vatikana i od „dobrih“ pouka i odnosa pape i hijerarhije u Hrvatskoj prema „ovčicama“, na što se simbolično, nažalost, u dosta primjera i stvarno svodi hrvatski narod;

- Abolicija i amnestija srbskim zločincima i ne mržnja neprijatelja
- Zabrana politike katoličkim svećenicima, znači prepustiti katolike komunistima
- Papa ne dolazi u Hrvatsku da proglasi blaženika Alojzija Stepinca mučenikom i svetim, nego nosi poruku Hrvatima da im je EU najbolji put u budućnost
- Vatikan oduzima Hrvatskoj samostan u Istri? To može napraviti sutra i u Zagrebu! Nota bene!
- Kapitulanska ekumena hrvatskog katoličanstva pred državnopolitičkom Srpskom pravoslavnom crkvom, pred srpskim protama i patrijarsima, koji nam sole pamet u svim HTV-vjerskim emisijama….. izaziva gađenje, kod svake Hrvatice i Hrvata, koji još imaju u sebi ljudskog, katoličkog i hrvatskog ponosa.
- Zar nismo ništa naučili iz komunističke ekumene „bratstva“ i „jedinstva“ pa sada se na hrvatskim vjernicima sprovodi ekumena nadvlasti državnopolitičke srbske pravoslavne crkve, koju bi trebalo zabraniti u Hrvatskoj i poticati osnivanje, rad i djelovanje Hrvatske pravoslavne crkve?!
- Ako ne znaju „ovčice“ trebali bi znati „pastiri“ da srbske patrijarhe po načelu „investiture“ imenuju srbski vladari. Dakle preko hijerarhije državnopolitičke srpske pravoslavne crkve vladaju u Hrvatskoj srpski državni vladari (Milošević i nasljednici). Nota bene!

Što ima Hrvatska od navedenih preporuka i pouka iz drugih centara nametništva:

- Korupcionaška privatizacija i sva zla iz nje, više neradnika nego radnika u RH

- Inozemna zaduživanja za uvoz – luxusa i otpada (belgijansko meso i ciparsko-rumunjska konjetina pod junetinu) zeleno svjetlo iz EU, nekažnjivo po diktatu iz Brüssela
- Novčana potpora srbskim koljačima, minerima Hrvatske i silovateljima Hrvatica (po nalogu Brüssela)
- Beogradska kidnapiranja i zatvaranja hrvatskih branitelja (Purda, Veljko Marić) – izjednačavanje krivnje srbskih genocidnih zločinaca i Hrvatskih branitelja (EU i Den Hag)
- Ministarstvo branitelja napravilo listu pravih hrvatskih branitelja iz koje Beograd može birati ponajbolje za kidnapiranje (produkt komunističkog SDP-a i suradnje s Beogradom!)
- Hrvatski vojnici stradavaju u obrani i napadu za američki imperijalizam (Sanader i NATO- Washington)
- Gašenje proizvodnje u Hrvatskoj i uvoz svevrstnog otpada iz Europske Unije
- Balkanska regija – nova Jugoslavija, kojom će u Hrvatskoj suvladati Brüssel i Beograd
- Oko 500.000 Hrvata prognali srpski zločinci iz BiH a srbske zločince nagrađuje Dayton novom državom Republikom Srpskom!
- *Vlada SDP-a i koalicija donosi 2002 godine Zakon o nacionalnim manjinama, porazan za Hrvate*, jer nacionalnemanjine su među ravnopravnima najravnopravnije (dvostruko pravo glasa, dobivanje novčane potpore, skupa i nepotrebna dvojezičnost, besplatno korištenje medija…..) Istovremeno kad se u Hrvatskoj gasi najstariji dnevnik VJESNIK, Hrvatska plaća izdavanje srpskih „NOVOSTI“, koje pljuju po Hrvatskoj i vrijeđaju Hrvatsku i Hrvatske branitelje!
- Srbi grade svoj srpskopravoslavni hram u zidinama Dioklecijanove palače, da bi dokazali da je Dioklecijan bio Srbin, isto kao što upravo sada Nišu dokazuju da je Konstantin bio Srbin i da su Srbi sproveli Milanski edikt 313. godine.

Ovo je samo podsjetnik, a dalje neka razmišljaju i dopunjuju eventualni čitatelji ovih redaka!

Nije posrbljivanje Hrvatske, kroz kapitulaciju Hrvatskog Sabora samo ćirilica, nego i ćirilica. Bojim se dalje dirati u osinjak jer ga ima svuda i svugdje, u svim vlastima.

Tko je dao i dozvolio nametničkim Srbima da grade s hrvatskim novcem srbsku gimnaziju u najhrvatskijem dijelu Zagreba, na Svetome Duhu, i tko daje graditi srpski hram u zidinama Dioklecijanove plače u Splitu? Netko bi za to trebao odgovarati pred hrvatskom savješću, ako je još imamo?) i pred odgovornim vlastima (ako ih Hrvatska ima?!).

Na Svetome Duhu i u dijelu Dioklecijanove palače se već okuplja broj Srba kroz srbske učenike i profesore do 30 posto pa će uskoro nastupiti dvojezičnost i ćirilica na Svetom Duhu i u Dioklecijanovoj palači, odobrene po klimavcima u Hrvatskome saboru.

Osim za ćirilicu na Svetome Duhu, u Dioklecijanovu palaču i na Brijunima kroz izdajicu Radu Šerbedžiju, koji će kroz dovođenje svojih nepota iz Beograda i tamo ostvariti srpsku većinu. Uskoro će Brijuni biti srpsko-talijanski jer se to plaća hrvatskim i talijanskim novcem!?

Ne smijem dalje u započetom slikanju jer je to državno politička pornografija i multisexualni politički kupleraj.

Uz ubijanje više od milijun ljudi svih nacionalnosti u komunističkoj Jugoslaviji, Tito je prognao iz Jugoslavije oko 600.000 Nijemaca i konfiscirao njihovu imovinu

Republika Hrvatska prihvatila je pojedine akte Europske Unije, UN i drugih nadležnih svjetskih organizacija, ali ih ne sprovodi.

Tako na primjer:

Svjetska javnost je prepoznala i uvrstila jugoslavenskog diktatora Josipa Broza Tita medju 10 najvećih ratnih i mirnodobskih zločinaca dvadesetog stoljeća u svijetu.

Republika Hrvatska se ne obazire na stav svjetske javnosti o velezločincu Titu i na poznate činjenice o zločinačinstvima diktatora Tita, iako je odgovoran za smrt više od milijun nedužnih ljudi. U Republici Hrvatskoj se slave sve Titove obljetnice i u svima hrvatskim gradovima: trgovi, ulice, obale i drugo nose njegovo ime.

Uz ubijanje više od milijun ljudi svih nacionalnosti u komunističkoj Jugoslaviji, Tito je prognao iz Jugoslavije oko 600.000 Nijemaca i konfiscirao njihovu imovinu.

Tito je inače poznat, uz ubijanje ljudi i po pljački imovine i uništavanju mnogih kulturnih, vjerskih, gospodarskih, prometnih i drugih civilizacijskih dobara.

Nadležna svjetska javnost, u ovome slučaju Europska Unija mora post mortem donijeti pravedan sud o diktatoru Titu i zabraniti svaki kult tome velezločincu. Znade se, da su sve bivše komunističke države obračunale sa svojim diktatorima. Čak su Rusi uklonili Titu ravnoga Staljina iz javnosti, a smo Hrvatska još uvijek glorificira velezločinca Tita kroz sve načine, čak i u školama, što je vrlo štetan uzor za mlade naraštaje.

Komunizam je "Pod Berlinskim zidom" pao u svima državama Europe, ali ne u Hrvatskoj.

U Republici Hrvatskoj je na vlasti Komunistička partija Hrvatske pod naslovom SDP, koji je naslov uveo diktator Tito još 1943. godine kao sinonim za KPJ. Europska Unija treba pomoći antikomunističkim i

antifašističkim Hrvatima da se Komunistička partija SDP ukine i zabrani njeno djelovanje.

U Republici Hrvatskoj nije jedini zločinac Josip Perković. On je samo u vrhuncu "sante leda".

U Republici Hrvatskoj ima oko 41.000 (službeni podatak) privilegiranih umirovljanika, srodnih Perkoviću iz redova najzaslužnijih starih komunista. Takovima treba preispitati pravo na privilegirane mirovine i iz redova od 41.000 umirovljenih komunista izvesti pred Tribunal pravde po kriteriju Europske Unije sve zločince slične Josipu Perkoviću. U današnjoj Republici Hrvatskoj "razni Perkovići" kao na primjer poglavar zloglasnog logora Goli Otok dobiva odličje od predsjednika Republike Hrvatske, Prof. Dr. sc. iur. Ive Josipovića.

Europska Unija je donijela, uz ostale Rezoluciju 1481 gdje se osuđuju totalitarni komunistički režimi. Hrvatski sabor je ratificirao EU Rezoluciju 1481, ali je ne sprovodi. Dakle, nije dovoljno da EU obznani neki pozitivni akt i ratificira ga Hrvatski sabor, nego EU mora nadzirati sprovedbu svih antikomunističkih i antifašističkih akata u Hrvatskoj.

Slučaj "Lex Perković" i protupravni postupak Vlade Republike Hrvatskepoznat je cjelokupnoj hrvatskoj javnosti.

Inicijativom gospodje bundeskancelarke Angele Merkel je pokrenut slučaj Perković i drugih Titovih ubojica Hrvata u Njemačkoj.

Gospiđa Merkel trebala bi pokrenuti i pitanje zapovjedne odgovornosti zločinca Tita, njegovih suradnika i još živih nasljednika za progon, mučenje i ubijanje oko 600.000 Podunavskih Nijemaca iz Srbije (Vojvodine) medju kojima je oko 20.000 iz Hrvatske.

Sjećanje na 15. svibanj 1945. – na poslijeratno genocidno ubijanje Hrvata u Slunju od strane komunističkih partizana

Ovaj zapis ima dokumentarnu povijestnu vrijednost jer se piše iz doživljenoga, iz viđenoga i iz doznatoga iz ondašnjih sigurnih izvora i ponegdje iz komunističko- partizanskih izvora i piše ga još živi 88 godina stari čovjek Dragan Hazler iz Slunja.

Već na početku valja reći da je hrvatska povijest pisana od komunista – hrvatskih neprijatelja lažna, a povijest pisana od pravih hrvatskih povjesničara je manjkava jer joj nedostaju brojni izvorni podatci.

Odrastanjem, kroz školu i kroz prisilno čitanje djela komunističkih ideologa, napose Karla Marxa odkrio sam zašto je Tito prednjačio u ubijanju i progonu Hrvata. Ovo mora znati svaka Hrvatica, svaki Hrvat i na to misliti. Tito je bio isklesani marxist i nadahnuti Staljinist. Marxova osuda Hrvata na smrt bila je analogna Hitlerovoj osudi Židova na smrt. Hitler je bio nacistički zločinac, a Tito je bio marxistički zločinac.

Dakle Tito je bio produkt Staljinove genocidne škole i radikalni marxist – komunist. Marx je proglasio Hrvate odpadnim narodom i treba sav narod uništiti. *Tito kao marxist je po planu sprovodio ubijanje i progon Hrvata.* Dokumentirano se znade da je marxist Tito tijekom Drugog svjetskog rata i u poraću likvidirao više od milijun i pol Hrvata i to: masovnim genocidom, ubijanjem skupina ljudi raznim načinima, mučenjima do izdaha, progonom i bijegom ljudi ispred Titove diktature. Hrvatski narod se do sada nije oporavio od Titovog genocida u ratu i u miru.

Primjerice, samo u Slunju s najbližom okolicom ima više od stotinu masovnih grobnica počinjenih od komunističko-partizanskih zločinaca na Hrvatima, a obrađeno je samo 18 grobnica. Da bi se odklonilo jedno i drugo (uveličavanje, umanjivanje i zataje…) dužnost nas starih još živućih Hrvata je zapisati sve što znamo iz vremena Drugog svjetskog rata i poraća o događanjima u svome zavičaju riječima istine. Toj svrsi i namjeni pišem sljedeća živa sjećanja iz zavičajnog Slunja. Ističem: Ne ponovili se nikada!

Počinjem ovaj zapis 15. svibnja 2015. u znak 70. obljetnice poslijeratnog genocidnog ubijanja Hrvata od strane komunističkih partizana, koje tada počinje mirnodobski intenzivnije nego u ratu: Tragedijom Bleiburga, 15. svibnja 1945. godine, masovnim ubijanjem zarobljenih hrvatskih vojnika i civila bez pravosudne istrage i presuda.

Uz česta moja osobna gledanja javne sprovedbe komunističko-partizanskih ubijanja i mučenja ljudi iz protivničke strane u Slunju, najstrašnije je bilo slušati govore komesara ili čitati iz mnoštva ondašnjih listića i ponekih novina pohvalno isticanje visokih brojeva poubijanih neprijateljskih vojnika, posebice naglašavano ustaša i domobrana.

Za razliku od drugih vojska, koje se nisu hvalile ili su se manje hvalile počinjenim ubojstvima na strani svojih protivnika, komunističko-partizanske ubojice, pljačkaši i razarači svih ljudskih dobara su se hvalili sa sprovođenim zlodjelima i strahovito osuđivali drugu zaraćenu stranu za višestuko manja zlodjela, kojih je bilo mnogo manje, ali su za osudu.

Zločin je zločin bez obzira na motiv, na izvođenje i tko ga izvodi, ali za ustašku stranu se s pravom može reći,(ne i opravdavati!), da je izvodila uglavnom ratne zločine s presudama i osim iznimaka nije se s njima hvalila…

Suprot ustaškim zločinima, komunističko-partizanska strana je izvodila patološkim načinima ratne i mirnodobske zločine pretežno na Hrvatskom narodu i čak se hvalila s počinjenim zločinstvima kao s nečim uzornim, dobrim i koristnim.

Još se sjećam komesarskih govora u Slunju za vrijeme rata i napose po završetku rata tijekom druge polovice svibnja i nadalje 1945. godine, u kojima je pohvalno isticano da je "*naša armija poubijala u Sloveniji više od 100.000 ustaša, a one druge zarobljene čeka zaslužena smrtna kazna*".

Sada, kad o tome pišem jedva mogu razumjeti bol majka, očeva, braće i sestara onog vremena, kad se znade, da je iz svake ili malne iz svake obitelji u Slunju otac, sin ili brat bili domobrani ili ustaše u Hrvatskoj vojski, koja je branila Hrvatski narod u ratnoj državi Hrvatskoj, onakovoj kakova je bila – ni bolja niti gora, nego sve države u obranbenome ratu.

Tu državu Hrvatsku, koju su Hrvati željno očekivali dulje od tisuću godina su komunističko-partizanski patološki zločinci rušili ubijajući u desetcima tisuća hrvatske vojnike i civile pa se još hvale s tim…

Evo nekih pojedinosti komunističko-partizanskih ratnih i napose mirnodobskih zločinstava uglavnom u Slunju.

Već na početku valja reći da je hrvatska povijest pisana od komunista – hrvatskih naprijatelja lažna, a povijest pisana od pravih hrvatskih povjesničara je manjkava jer joj nedostaju brojni izvorni podatci.

Primjerice, samo u Slunju s najbližom okolicom ima više od stotinu masovnih grobnica počinjenih od komunističko-partizanskih zločinaca na Hrvatima, a obrađeno je samo 18 grobnica. Da bi se odklonilo jedno i drugo (uveličavanje, umanjivanje i zataje…) dužnost nas starih još živućih Hrvata je zapisati sve što znamo iz vremena Drugog svjetskog rata i poraća o događanjima u svome zavičaju riječima istine. Toj svrsi i namjeni pišem sljedeća živa sjećanja iz zavičajnog Slunja. Ističem: Ne ponovili se nikada!

Tijekom druge polovice mjeseca svibnja i početkom lipnja 1945. prošlo je kroz Slunj meni znanih: *PET VELIKIH ODVOJAKA KRIŽNOG PUTA.*

Onim manjim odvojcima zarobljenika i dovođenim zarobljenicima u Slunj uglavnom iz karlovačkih logora i kasnije iz Lepoglave za razne potrebe prisilnog rada nitko ne zna broja. Nakon izcrpljenosti takove nesretnike malne bez iznimke su ubijali komunistički zločinci, tada već dobro organizirana i specijalizirana za ubijanja ljudi uvježbana – Udba. Za one, koji ne znaju, treba reći:

Tajnu službu u komunističkim partizanima vodili su komesari, zatim je ustrojen odred zvani PPK = Protiv Pete Kolone.

Iz redova ovih ubojica "PPK" nastala je zloglasna OZN-a = Odjeljenje Zaštite Naroda.

Zatim je ustrojena UDB-a = Uprava Državne Bezbjednosti i konačno SUP = Služba unutrašnjih poslova.

Četiri od pet spomenutih odvojaka Križnog puta kroz Slunj sam osobno vidio s tragikom, koja je pogodila nesretnike iz četveroreda u prolazu ili za vrijeme "odmaranja" u Slunju… O petom odvojku, točnije trećem po redu odvojku Križnog puta govorio nam je sudionik u njemu Slunjanin, zarobljeni – preživjeli domobran Mile Cindrić s nadimkom Boljko.

Prvi odvojak Križnog puta kroz Slunj

U drugoj polovici mjeseca svibnja 1945. bio je četvrtak, datum ne znam, ali zasigurno nekoliko dana iza 15. svibnja 1945. pojavila se prva četveroredna kolona na prolazu kroz Slunj. Točno znadem da je bio jedan svibanjski četvrtak. Naime četvrtkom je tjedni sajam u Slunju i to je u ono vrijeme bio praznik kao što je nedjelja bila blagdan.

Po običaju našao sam se toga četvrtka na sajmu oko 10 sati, ali posve sam bez društva što je bio vrlo rijedak slučaj. Jasno mi je bilo onda i danas 15. svibnja (op.ur. 2017.g.) zašto se ne okuplja moje društvo. Svi su bili doma zatečeni najvećom tugom, koja je mogla pogoditi Hrvatski narod u Slunju, dakako i u cijeloj Hrvatskoj. Znali smo, da nema više naše voljene države Hrvatske, koja nam je ispunjavala dušu, srce i svaku radostnu pomisao.

Srušili su je komunističko-partizanski i fašistički srbsko-četnički zločinci s novoprišivenom petokrakom predvođeni nekakvim šumskim maršalom Titom, za kojeg su govorili da je Hrvat.

Bio je taj Tito tijekom rata poznat kao strašan ubojica svojih protivnika iz redova svih naroda napose Hrvata. S vremenom mi je postalo jasno, što onda nisam znao zašto taj Tito masovno ubija Hrvate.

Odrastanjem, kroz školu i kroz prisilno čitanje djela komunističkih ideologa, napose Karla Marxa odkrio sam zašto je Tito prednjačio u ubijanju i progonu Hrvata. Ovo mora znati svaka Hrvatica, svaki Hrvat i na to misliti. Tito je bio isklesani marxist i nadahnuti Staljinist. Marxova osuda Hrvata na smrt bila je analogna Hitlerovoj osudi Židova na smrt. Hitler je bio nacistički zločinac, a Tito je bio marxistički zločinac.

Dakle Tito je bio produkt Staljinove genocidne škole i radikalni marxist – komunist. Marx je proglasio Hrvate odpadnim narodom i treba sav narod uništiti. *Tito kao marxist je po planu sprovodio ubijanje i progon Hrvata.*

Dokumentirano se znade da je marxist Tito tijekom Drugog svjetskog rata i u poraću likvidirao više od milijun i pol Hrvata i to: masovnim genocidom, ubijanjem skupina ljudi raznim načinima, mučenjima do izdaha, progonom i bijegom ljudi ispred Titove diktature. Hrvatski narod se do sada nije oporavio od Titovog genocida u ratu i u miru.

Nestala je Nezavisna Država Hrvatska bez potpisane kapitulacije

Nestanak države Hrvatske su tijekom mjeseca svibnja 1945. na sve načine širili komunistički partizani i četnici – jedni i drugi tada udruženi pod zvijezdom petokrakom.

Mi Slunjani odrasli i mladi, znali smo približno točno: "*Tko je tko tijekom rata bio i sada samo kapu promijenio!*"

Bio sam tih dana istaknuto žalostan i bezpomoćan u svom biću 16-godišnjeg dječaka, protkanog domoljubnim i državnovoljenim hrvatstvom od pete do glave. Predugo bih trebao pisati o svome jadnom osjećaju jer sam spoznajom o nestanku Nezavisne Države Hrvatske patio u duši i tijelu. U mislima sam stavio pred njeno ime Križ kao pred pokojnika, pred kojim sam plakao i molio se za vječni pokoj i nadu u uskrsnuće…

Spomenuti sajam u Slunju bio je pun Vlahinja i Vlaha, što oni zapravo i jesu, ali su postali Srbi. Treba pročitati djela hrvatskih povjestničara i za Slunjski kraj napose dokumentarnu povijest od Radoslava Lopašića, koji malne matematičkom točnošću piše o vlaškoj većini s neznatnim brojem Srba, uglavnom pravoslavnih svećenika i poneke trgovačke obitelji.

Od Vlaha u Hrvatskoj, napose kad su Proglasom cara i kralja Franje Josipa o ukinuću Vojne granice 1882. izgubili Vlaške povlastice napravila je Srbe Srbska pravoslavna crkva, što joj je bio lak posao jer su Vlasi u Hrvatskoj vojnoj krajini, useljeni starosjeditelji iz Bosne bili grkoistočne vjere.

Na sajmu je bilo malo Hrvata, iako je Slunjski kraj bio napučen pretežno Hrvatima… Utučeni tugom, a i strahom od komunističko-četničkog hapsa i ubojstava bez suda nisu dolazili na sajam… Znalo se je inače, da je sajam u Slunju bio komunističko-četničko lovište Hrvata za mučenje i odstrijel pa je u nastalom kriznom vremenu oprez dolazka na sajam porastao.

Mi smo u ono vrijeme znali po nošnji i po govoru, tko je Vlah (nastaša Srbin), a tko Hrvat.

Jedna djevojka – Vlahinja iz Primišlja, ime joj bijaše Milka, a za prezime nisam siguran pa ga ne navodim započinje toga sajmenog četvrtka kolo na sred Mostaca u središtu mjesta Slunja s vrijeđajućom pjesmom: "*Paveliću crni Ante // Od naroda ti posranče // Ti zauze Zagreb bijeli // Da zaratiš narod cijeli // Da zaratiš Srb-Hrvata // Srb-Hrvata k'o dva brata //…*"

U to mnoštvo svjetine dolazi partizanski komesar

Najednom se tu pojavi jedan partizanski komesar. U vrijeme rata bilo je u Titovoj partizaniji ili NOB-u mnogo komesara počev od komesara voda i čete pa do divizije i posebice komesari u PPK-u, u OZN-i i u poluvojnički ustrojenim pozadinskim službama općine, grada, kotara, Skoja, Partije… *Uz promičbu i druga ratna zaduženja komesari su izricali smrtne kazne proglašenim neprijateljima.*

Narodnim neprijateljima su proglašavani imućniji ljudi, koje se je ubijalo, uz obredno mučenje u zatvoru, da bi se moglo oduzeti njihovu imovinu "za potrebe NOB-a".

Poznavao sam toga komesara po izgledu, ali nisam sada siguran je li se zvao Milan Banda ili Rade Cimeša… Obadvojica su bili komesari u Slunju i po izgledu međusobno slični. Popeo se je drug komesar na ogradni zid od nekadašnje vojarne iz vremena Slunjske vojne krajine odnoso žandarmerijske kasarne za vrijeme Jugoslavije.

Povišenim i uzbudljivim glasom govori je da će "uskoro proći kroz Slunj kolona zarobljenih ustaša i svatko ih slobodno može tući i kamenovati. Kolona dolazi iz Primišlja…"

Još žalostniji, nego dosada krenem u pravcu odkud dolaze hrvatski zarobljenici. Vidio sam ih. Sve mladi ustaše, čak s ustaškim kapama i "U" na njima, poneki je gologlav i nekolicina je nosila domobranske kape. Bilo je među njima i civila te poneka žena s odraslom djecom. *Posve male djece nije bilo jer su već na početku Križnog puta partizani oduzeli majkama novorođenčad i poubijali.*

Ako je moja procjena točna, sudeći po duljini kolone uglavnom tro- i četveroredne bilo je oko tisuću jadnih hrvatskih zarobljenika – vojnika i civila, uz koje su jahali na konjima njihovi pratitelji partizani naoružani parabelama.

Vlahinje, više nego Vlasi, kako mi u Slunju s pravom nazivamo Srbe su uzvikivale uvrijedljive izraze, od kojih ću poštediti ova slova, nabacivale su se kamenicama na zarobljenike, pljuvale po njima i neke od njih se se zalijetale u kolonu da udare šakom ponekog zarobljenika.

Jedan od zarobljenika je uzvratio srednjedobnoj Vlahinji i ova se je počela derati kao junica, kako se to u Slunju kaže.

Odmah su prateći partizani izveli toga, dosta visokog mladića domobrana i uz uobičajeno komunističko-partizansko mučenje batinanjem strijeljali ga uz zid izgorene zgrade Kotarskog suda u Slunju. *Danas mi je jasno da je to bio zločin izveden bez istrage i suda.* Tu je mrtvac ležao čitav dan, a onda su ga zavukli u hodnik zgrade, gdje je bio ostavljen oko 2 dana, kad ga je odvezao slunjski grobar Ivica Štefanac – zvani Baketan i pokopao u slunjskom Novom groblju..

Pročulo se je među Slunjanima samo to da je nesretnik iz Virovitice imenom Franjo. Prezime nisam znao onda niti danas.

Ta prva kolona ili točnije prvi odvojak Križnog puta s oko tisuću hrvatski zarobljenika nije zadržavan u Slunju niti je tu bilo daljnjih žrtava. Karlovačkom cestom ti gladni i izcrpljeni mladići – domobrani i poneki ustaša dovedeni su u Budački. Iz partizanskih izvora, hvaleći se time, doznali smo da su svi zarobljenici poubijani u Budačkome, veći broj u obližnjoj Petrovoj gori i dokrajčen u okolici Krnjaka.

Drugi odvojak Križnog puta kroz Slunj

I ovaj odvojak kao i prvi doveden je u Slunj isto preko Primišlja. Bio je manji od jučerašnjega i brojio je oko 500 hrvatskih zarobljenika pretežno domobrana i manji broj ustaša bez civila. Doveli su ih partizanski pratitelji već u petak poslijepodne u Rastoke i smjestili u veliko dvorište jednokatne zgrade od Mile Skukana Tošinoga.

To dvorište se je protezalo do desne obale rijeke Slunjčice. Ja sam na drugoj obali Slunjčice u našoj Luki napašao goveda i gledao sam te jadne zarobljenike preko rijeke na udaljenosti oko 40 metara. Dozvolili su im partizani iz pratnje pristup k rijeci, gdje su se jadni ljudi umivali, prali i gladni napajali vodom.

Ovdje valja reći, što vrijedi za svih pet odvojaka Križnog puta, da njihovi pratitelji nisu bili iz redova poznatih partizanskih zločinaca u Slunju, nego stranci, među kojima je bilo čak Slovenaca, Crnogoraca i Srba iz Srbije. Bili su glavninom stacionirani u Karlovcu i u Duga Resi. Predstavljali su se osim zločinstvima s pjesmom:

"*Čije ono mine tresu Karlovac i Duga Resu?! // To su ljute naše zmije Crne Gore i Srbije!*"

Osim mene 16-godišnjeg pastira gledali su te jadne zarobljenike na "odmoru" u Rastokama i odrasli ljudi, od kojih se dobro sjećam ovih: mlinari Tone Vučeta i Jana Petrović, kovač Mila Moćan, teta Kate Štefanac, Mare i Milka Štefanac i nekoliko žena i djece iz višečlanih obitelji Moćan. Ima u Slunju/Rastokama još živih ljudi, koji se sjećaju tih zarobljenika i njihove kobne sudbine.

Najednom je predvečer nastao strašan metež i pucnjava. Kasnije smo doznali da je Anka Skukan – udovica dala zarobljenicima jedan kruh i veliku staklenku pekmeza. Ona je za to vrijeme stanovala u toj kuću Mile Skukana Tošinoga, svoga daljnjeg rođaka.

Pucnjava je na čas prestala, ali je do nas dopirao strašan jauk ljudi. Onda se je pucnjava ponovila jer su partizani "iz milosti" poubijali ranjene zarobljenike, koji su se međusobno naguravali oko kruha i pekmeza.

Znade se da je tom prilikom poubijano četrnaest domobrana, koji su nakon odlaska kolone pokopani u Jelviku, u rovovima, koje je prije rata kopala Jugoslavenska vojska. Tu su i danas njihovi posmrtni ostatci. Njih je uz ostale hrvatske žrtve u rovovima, koje su strijeljali partizani evidentirala Saborska komisija za utvrđivanje žrtava Drugog svjetskog rata i poraća, u kojoj je bio i pisatelj ovih redaka. Komisiju je ukinula

komunistička – SDP-ova vlada Ivice Račana, da bi se i nadalje skrivalo komunističko-partizanske zločine.

Treći odvojak Križnog puta kroz Slunj

Osobno nisam vidio te jadne ljude – Hrvate, koje su mučili i ubijali komunistički zločinci i srbski četnici preobučeni u partizane jer su zarobljenici zadržani na Stočnom sajmu u Slunju, oko kilometar udaljeno od moje kuće.

O tom odvojku Križnog puta krajem svibnja 1945. govorio je kasnije, preživjeli sudionik Slunjanin Mile Cindrić – Boljko. On je na zamolbu preživjelih slunjskih domobrana održao predavanje u uredu Urv. Hrvatski domobran – Ogranak Slunj o toj tragediji.

Dakako, govrio je Boljko o tom strašnom zločinu prema hrvatskim zarobljenicima i pred drugim Slunjanima, među kojima ima još živih.

Mile Cindrić Boljko je rekao da je taj Križni put obuhvaćao blizu tisuću ljudi i to većim dijelom zarobljenika iz logora na Švarči u Karlovcu, a drugi su bili kindapirani ljudi u gradu. Među ovima je bio od njemu dobro poznatih samo Milan Vratarić, trgovac iz Lađevca, ali se nije našao među nesretnicima u ovom Križnom putu na Stočnom sajmu u Slunju. Kasnije je Mile Cindrić – Boljko doznao da je Milan Vratarić strijeljan već u Karlovcu po nalogu udbaša Josipa Boljkovca i Mile Paulića zvanog Ćiba.

Taj treći odvojak Križnog puta, došao je iz Karlovca u Slunj preko Duga Rese, Generalskog Stola, Tounja i isto preko Primišlja i bio je smješten, kako je već spomenuto na Stočnom sajmu u Slunju.

Mile Cindrić Boljko nije ničim pokazivao da je iz Slunja strahujući da će ga partizanska pratnja predati slunjskim udbašima, napose okrutnome Srbinu Petru – Pepi Zinaiću, koji se je životno nadahnjivao i naslađivao u ubijanju nedužnih Hrvata. Poznat je po svome patentu gušenja ljudi u Kuterevićevoj pećini, pred koju bi dovezao slamu i zapalio je. Od dima su se gušili ljudi i hrvatske majke s malom djecom, koji su se sklanjali u pećinu pred ratnim opasnostima.

Mile Cindrić je za života govorio (umro je 2001. godine) da je partizanska pratnja čak dozvolila Slunjanima donošenje hrane i vode za zarobljenike na Stočnom sajmu. Ali donošenje je bilo nedostatno za blizu tisuću ogladnjenih mučenika.

Na zapovijed za pokret točno 17! ljudi nije moglo ustati i partizanska pratnja ih je poubijala pištoljem u zatiljak.

Znade se u Slunju da su poubijani hrvatski vojnici na Stočnom sajmu oko 30. svibnja 1945. pokopani u masovnoj grobnici ispod brda i istoimene šume Melnice.

Tu masovnu grobnicu je u granicama svojih mogućnosti i dokaze živih svjedoka obradila Saborska komisija za utvrđivanje žrtava Drugog svjetskog rata i poraća.

U toj Saborskoj Komisiji za Karlovačku županiju su bili imenovani (abecedno): Dragan Hazler, Nikola Katić i Mladen Šomek i pridružili su se u istraživačkom radu brojni veterani iz Ogranaka Hrvatski domobran – Duga Resa, Karlovac, Ozalj i Slunj.

Evo još tri važna podatka za ovaj, treći po redu odvojak Križnog puta kroz Slunj oko 30. svibnja 1945.

Prvi se odnosi na Milu Cindrića, koji je svojom spretnošću pobjegao iz četveroreda i spasio si život.

Drugi podatak se odnosi na odvojak vođen birano kroz srbska sela, u kojima su brojno stradavali zarobljenici kroz napade i ubijanja od srbskih seljaka.

Treći, ponajvažniji podatak jest spoznaja iz više izvora, da je taj četverored završio u Čemernici nedaleko Topuskoga.

To sabiralište i mučilište hrvatskih zarobljenika u Čemernici opisuje Ivan Aralica u svome dokumentarnom romanu "Četverored".

Nažalost, Saborska komisija za utvrđivanje žrtava Drugog svjetskog rata i poraća nije obradila masovn grobnicu – točnije masovne grobnice u Čemernici.

Pisatelj ovih redaka dolazi često u Topusko – iz zdravstvenih razloga u odlične termalne kupke. *Tamošnji ljudi mi govore u povjerenju jer još uvijek žive u strahu, da je u masovnim grobnicama u Čemernici, u obližnjoj Petrovoj gori, u okolnim gajevima i dolinama našlo smrt najmanje dvije do tri tisuće poubijanih hrvatskih vojnika od strane Titovih komunističko-partizanskih terorista.*

Dakle Čemernica obvezuje nas žive, da barem označimo masovne grobnice i postavimo spomen križeve, pred kojima ćemo paliti svijeće i moliti se za duše nedužnih hrvatskih žrtava komunističkog žločina.

Četvrti odvojak Križnog puta kroz Slunj početkom lipnja 1545.

Ovaj odvojak Križnog puta je najsloženiji po svima pitanjima. To je bilo sabiralište hrvatskih zarobljenika, među kojima je uz pretežno domobrane, bilo nešto malo ustaša i čak nekoliko Nijemaca.

Koliko je bilo kojih od spomenutih zarobljenika to nismo znali onda pa ne znamo niti danas. Sabiralište je bilo na velikom livadskom i voćarskom predjelu Slunja zvanom Svetice. Tu se je inače svake godine oko Svetog Jurja blagoslivljala zemlja i mi djeca smo se posebice radovala jer smo toga dana mogli početi ići bosonogi.

Prije, nego pristupim opisu logorovanja zarobljenika valja reći da je u svima odvojcima Križnog puta u Slunju osim prvoga bilo vrlo malo ustaša. Kasnije smo doznali da su Titovi partizani poubijali zarobljene ustaše već u Austriji i Sloveniji , tako da ih je vrlo malo došlo u Hrvatsku pa tako i u središnje-hrvatsko mjesto Slunj.

Broj ovih zarobljenika iz četvrtog odvojka Križnog puta ulogorovanih na Sveticama u Slunju nitko ne zna jer su jedni odvođeni, drugi dovođeni. To se može reći i za pravce dovođena i odvođenja zarobljenika.

One skupine, među kojima je bilo i Nijemaca dovedene su iz smjera Rakovice, dakle iz Like i Dalmacije.

Skupine zarobljenika, među kojima je bilo civila, oružnika i domobrana dovedeni su iz Ogulina. Stariji Slunjani su poznavali neke ljude, a ja sam poznavao dvojicu bivših oružnika u Slunju prezimenom Cvitković: Luka

Cvitković je čak nekakvom intervencijom bio oslobođen iz logora. U Slunju je živjela njegova 6-člana obitelj: supruga i pet kćeri.

Za tragediju drugoga zarobljenog oružničkog vodnika Milu Cvitkovića iz Drežnika ne znam, ali se znade da nije ostao živ.

Ovi zarobljenici u manjim grupama su nakon "odmora" odvođeni u svima pravcima: prema Bosni kroz Lađevac; prema Cetingradu kroz Kremen; kroz Cvitović prema Veljunu i uobičajenom rutom Karlovačkom cestom prema stratištima oko Budačkoga.

Kako je već spomenuto jedni su odvođeni drugi su dovođeni. O broju živih i poubijanih može se samo nagađati. Govorilo se je onda tijekom lipnja 1945. da je preko slunjskih Svetica prošlo oko tri tisuće zarobljenika. I o broju poubijanih na Sveticama u Slunju može se samo nagađati.

Evo opisnih podataka samo za dva masovna ubijanja zarobljenika na Sveticama, koje sam osobno vidio.

Bila je nedjelja prije podne. Mi slunjska djeca svih dobi nakon rane Mise uglavnom iz okolice škole, iz Ivšić Brda i iz Sminderečeve gase smo se igrali u Školskoj plantaži, koja međaši sa Sveticama. Gledali smo bespomoćno i s dubokom tugom te jadne zarobljenike.

Najedanput blizu podneva čuli smo pucnjavu, koja je dulje trajala. Mi odrasliji smo dotrčali na Svetice do kuće Nikole Vučete. On je bio školski podvornik i dobro smo se poznavali i odlično slagali s njim. Nije nam dozvolio da se primičemo bliže tome partizanskom zločinstvu, da i mi ne nastradamo.

Iz blizine nekih 15 metara vidjeli smo da su partizani iz pušaka i pištolja pucali u zatiljak onim zarobljenicima, koji nisu mogli ustati i krenuti u četverored.

Među, kasnije izbrojenim pri pokopu u masovnu grobnicu tom užasnom prilikom bilo je točno 27 poubijanih zarobljenika, hrvatskih domobrana i među njima bila su trojica njemačkih vojnika. *Svi su pokopani u masovnu grobnicu u dolini Jose Turkalja. Ta dolina je kasnije zasuta zemljom i poravnata za školsko igralište, što znači da je nemoguća ekshumacija leševa.*

Drugi slučaj jedne masovne grobnica s 18 leševa pronađen je oko 1970. pri kopanju temelja za novu zgradu Osnovne škole na Sveticama u Slunju. *Šef slunjske udbe Petar – Pepa Zinaić pokušavao je prikazati leševe kao žrtve ustaškog terora. Onda su ga Slunjani pitali, kako su te srbske žrtve ustaškog terora mogle biti u domobranskim odorama.* Umjesto odgovora, Udba je zabranila svaki govor o njima radi narušavanja "bratstva i jedinstva", a gdje su leševi pokopani to do danas u Slunju ne zna nitko.

Stariji Slunjani, među kojima je i pisatelj ovih dokumentarnih redaka smatraju da je na Sveticama bilo puno više žrtava hrvatskih zarobljenika, nego u dvije poznate grobnice. *Žrtve su odvožene kamionima u masovne grobnice u bazdanama: Močile i Debela Glava.* Ukupan broj žrtava toga četvrtog odvojka Križnog puta – trijažnog sabirališta na Sveticama u Slunju je sigurno oko stotinu. Oni pak nesretnici, zarobljeni hrvatski domobrani koji nisu bili poubijani u Slunju to im se je dogodilo u produžetku Križnog puta.

Napose tragično su završavali hrvatski zarobljenici vođeni kroz Slunj i okolna srbska sela.

Peti odvojak Križnog puta kroz Slunj (pored Slunja)

Ne znam je li ispravan izraz Peti odvojak Križnog puta kroz Slunj, što će se vidjeti iz opisa, koji slijedi.

Jednog popodneva, bilo je to već polovicom lipnja 1945. nekolicina nas slunjskih pastira napašali smo blago (tako mi u Slunju nazivamo goveda, napose krave) daleko u slunjskom Grabarju, malne ispod brda Debele Glave.

Najednom se pojavila kolona ljudi, pretežno žena odjevenih u svakodnevnim narodnim nošnjama iz Ogulinskog kraja. Bilo ih je oko 150 pretežno žena i među njima oko 50 muškaraca.

Mi pastiri (Dragan Hazler, Toma Hazler, Toma Ivšić i Mića Jareb) pitali smo partizane – vodiče, kuda vode te žene i starce . Odgovorili su da ih vode na dobrovoljnu drvosječu u šumi na Debeloj Glavi. Bilo nam je sumnjivo pa smo pitali: "Gdje su im sjekire i žage (pile)"!? Na odgovor nismo dugo čekali: "Sjekire i sav drugi alat imaju gore u šumi".

Mi smo čak povjerovali jer je to bilo vrijeme početka velikih fošpona (obveznog rada u šumama, u poljodjelstvu, popravljanju cesta, obnovi kuća…).

Kad najednom začula se paljba iz strojnica i čuo se je jauk žena. *Sve žene i nešto starijih muškaraca su partizani postrijeljali i pobacali u bezkrajno duboku bezdanu na Debeloj Glavi.*

U toj bezdani, koju su patizani punili ubijanjem Hrvata našlo je svoj pokoj najmanje 2.000 hrvatskih žrtava komunističko-partizanskog terora…

U tu bezdanu su komunistički partizani, 15. studenoga 1942. onda još saveznici sa srbskim fašističkim četnicima iz Plaškoga pobacali oko 700-800 ranjenika; neke su poubijali, a neke su bacali žive u bezdanu.

Podatak za poubijane ranjenike (domobrane i ustaše) nalazi se komunističkom Zborniku 18, str. 446, kojeg je objavio Dr. Đuro Zatezalo u HAK-u Karlovac 1988.

Dragan Hazler, Basel, mislima u Slunju 15. svibnja 1945., pisano svibnja 2015.